DR. DAVID DUKE

ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A VILÁGSZERTE LEGOLVASOTTABB ANTICIONISTA KÖNYV SZERZŐJE

DR. DAVID DUKE

VOLT KÉPVISELŐ

LOUISIANA ÁLLAM, AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK

DR. DAVID DUKE

ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

„Az antiszemitizmus és a zsidó sovinizmus ellen csak egyidejűleg lehet küzdeni."

Izrael Sahak, holocaust-túlélő és izraeli béke-aktivista

GEDE TESTVÉREK BT.
BUDAPEST 2006

Ezt a könyvet a néhai dr. Izrael Sahaknak, zsidó holocaust-túlélőnek és izraeli állampolgárnak ajánlom, aki volt olyan bátor — mind morálisan, mind intellektuálisan , hogy szembe mert szállni a zsidó szupremácizmussal, amely egyformán fenyeget zsidót és nem-zsidót.

A könyv emléket állít azoknak az ártatlan amerikaiaknak is, akik a 2001. szeptember 11-i szörnyűséges támadásokban haltak meg. A támadások az amerikai külpolitikának voltak a tragikus következményei, amely előbbre valónak tartja Izrael törekvéseit Amerika érdekeinél és biztonságánál.

TARTALOM

A SZERZŐ ELŐSZAVA ---------- **9**

Első fejezet
A ZSIDÓKÉRDÉS ---------- **33**

Második fejezet
A ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS GYÖKEREI ---------- **57**

Harmadik fejezet
KERESZTÉNYSÉG, JUDAIZMUS ÉS ISZLÁM ---------- **81**

Negyedik fejezet
ZSIDÓK, KOMMUNIZMUS ÉS POLGÁRJOGOK ---------- **101**

Ötödik fejezet
A ZSIDÓ MÉDIA-SZUPREMÁCIA ---------- **123**

Hatodik fejezet
A ZSIDÓ POLITIKAI SZUPREMÁCIA ---------- **153**

Hetedik fejezet
AZ ANTISZEMITIZMUS GYÖKEREI I.:
A GAZDASÁGI KIZSÁKMÁNYOLÁS ---------- **171**

Nyolcadik fejezet
AZ ANTISZEMITIZMUS GYÖKEREI II.:
BEN ÉS ÁRULÁS ---------- **189**

Kilencedik fejezet
IZRAEL I.:
EGY ZSIDÓ SZUPREMÁCISTA ÁLLAM ---------- **219**

Tizedik fejezet
IZRAEL II.:
SZUPREMÁCIZMUS TERRORIZMUSON KERESZTÜL ---------- **239**

Tizenegyedik fejezet
IZRAEL III.:
AMERIKA-ELLENES ÁRULÁS ---------- **259**

Tizenkettedik fejezet
NYOMOZÁS A HOLOCAUST UTÁN ---------- **291**

Tizenharmadik fejezet
A ZSIDÓK VEZETTE INVÁZIÓ ---------- **343**

Tizennegyedik fejezet
A ZSIDÓ EVOLÚCIÓS STRATÉGIA ÉS
A ZSIDÓ FELSŐBBRENDŰSÉG HIRDETÉSE ---------- **355**

JEGYZETEK ---------- **381**

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Garantálom, hogy e könyv kérdéseket vet fel majd Önökben. Elképesztő dokumentatív bizonyítékai megingatják majd Önöket néhány nagy becsben tartott hiedelmükben.

Ha félre tudják tenni, amennyire csak lehet, a témával, vagy éppen személyemről alkotott előítéleteiket, elfogulatlanabbul tudják majd értékelni e könyv gondolatait és az itt szereplő bizonyítékokat. Ez minden, amit egy szerző az olvasójától kérhet, és én ezt kérem Önöktől. Eltökélten hiszem, ha megpróbálnak végig nyitott lelkűek maradni, meglepő dolgokra jöhetnek rá olvasás közben.

E könyv igazi ereje a leghitelesebb forrásokból származó dokumentumok felvonultatásában rejlik. Tulajdonképpen — amint arra hamar rá is fognak jönni — a legtöbb dokumentum a zsidó szupremácizmusról éppen zsidó forrásokból származik. Sokkal meggyőzőbben szólnak nézetem mellett, mint bármi más, amit én írhatnék. Arra kérem Önöket, hogy nézzenek utána az általam idézett forrásoknak és ellenőrizzék őket. Ebben a könyvben egy elképesztő utazásra hívom olvasóimat: tabutémák mélyére. Arra sarkallom Önöket, hogy maradjanak bátran nyitottak, miközben a tárgyalt témákban elmerülnek. Csak így képes bármelyikünk az igazságot megtalálni.

Egyesek majd azzal fogják vádolni ezt a könyvet, hogy antiszemita. Viszont senki sem gondolja úgy, hogy az indiánokkal való igazságtalan bánásmód történelmi vizsgálata Amerika-ellenes lenne. Senki sem hívja keresztényellenesnek az inkvizíció túlkapásainak vizsgálatát. Nem mohamedánellenes a muzulmán fundamentalizmus szélsőséges vonásairól beszélni. Talán fehérellenesnek minősül-e valaki, ha a déli Jim Crow-ról készít hiteles történelmi feljegyzést?

Ez a könyv *nem* antiszemita; egyszerűen az etnikai szupremácizmussal kapcsolatos dokumentumokat és annak erőteljes elemeit vizsgálja, amelyek mindig is jelen voltak a zsidó közösségben a történelmi időktől egészen napjainkig.

A zsidó szupremácizmust érintő bármely kritika rögtön „antiszemitizmusnak" minősül. A holocaust szörnyűségeinek médiában történő állandó jelenléte az `antiszemita' kifejezést a tömeggyilkosság támogatásának szinonimájává változtatta. Maga a szó elég minden további érvelés elfojtására és inkább indulatokat gerjeszt, mintsem érdemi vitát. Ezt a szót durván elcsépelték, és

megbélyegeznek vele még olyanokat is, akik egyszerűen a palesztinok emberi jogainak izraeli részről történő megsértése ellen tüntetnek.

Vonakodom azzal kezdeni a könyvem, hogy elmondjam, mi *nem* ez a könyv. Ám a média jelenlegi helyzete arra kényszerít, hogy így tegyek.

A média teljhatalma miatt, amit arra használ, hogy eltorzítson mindent, amit írok vagy mondok, hangsúlyozni szeretném itt és most, hogy *semmivel sem* támadok jobban *minden* zsidót, mint amennyire nem minden keresztényt támad az a szerző, aki az inkvizíció túlkapásait vizsgálja. *A zsidó szupremácizmus* kizárólag a zsidó szupremácisták ideológiai és történelmi megnyilvánulásainak hosszú sorát vizsgálja, amelynek erőteljes romboló hatása volt mind a zsidó, mind pedig a nem-zsidó világra.

Természetesen elismerem, hogy nem minden zsidó osztja vagy támogatja ezt a szupremácizmust. Tulajdonképpen sok bátor zsidó kénytelen szenvedni amiatt, hogy szembehelyezkedik vele. Ez a könyv egyiküknek állít emléket: dr. Izrael Sahaknak, a Héber Egyetem volt professzorának, aki mostanában hunyt el. Dr. Sahak úgy gondolta, hogy a zsidó szupremácizmus nagy károkat okozott a palesztinoknak csakúgy, mint minden nem-zsidó közösségnek világszerte. Meggyőző bizonyítékokkal szolgált arra nézve, hogy a zsidó radikálisok már egyiptomi tartózkodásuk óta könyörtelen faji háborút viselnek a nem-zsidók ellen. Dr. Sahak úgy vélte, hogy ez az szélsőséges sovinizmus hozzájárult a történelmen végigvonuló antiszemita reakciókhoz, kezdve a fáraók pogromjától egészen addig a szörnyűségig, amit ma holocaustként ismerünk. Hitelt érdemlően érvelt amellett, hogy mind a zsidóknak, mind a nem-zsidóknak elszántan szembe kell szállniuk ezzel a szupremácista politikával és annak hatalmával, különben ez folyamatosan súlyos veszélyt jelent majd mind a zsidók, mind a nem-zsidók számára)

Ennek a könyvnek végeredményben az a célja, hogy csökkentse a népeink közötti veszélyeket és gyűlöletet. Ez nem történhet meg addig, amíg mind a zsidók, mind a nem-zsidók meg nem ismerik a zsidókérdés másik oldalát egy olyan nézőpontból, ami a mai világban még tiltott.

Amint ezeket a sorokat írom, éppen a coloradói Sziklás-hegység egyik hegyének tetején ülök. Ezt a hegyet a nyárfáról nevezték el, és most éppen egy nyárfa árnya ad nekem oltalmat. Hengeres levelei varázslatos látványt nyújtva forognak könnyen a szélben napfénytől ragyogva. Ezeken a csillogó leveleken keresztül hóborította hegycsúcsokat látok a látóhatár mentén. A látvány élvezetet nyújt mind a szemem, mind a lelkem számára. Erről a misztikus helyről egyetlen embert sem látok és pusztán a természet nagyszerűségével tel be szemem. A politika, a vallás, a kultúra, nemzetiség és a faji hovatartozás kérdései mind nagyon távolinak tűnnek. Innen, felülnézetből, az

egész világ és maga a természet is derűsnek tűnik. Mégis, ha közelebbről vizsgálom a természet látványos szépségét, olyan háborút és viszályt látok benne, ami messze meghaladja az emberiség legnagyobb felfordulásait is.

Itt, ezen a hegyen, véget nem érő háború dúl elem és elem, faj és faj között. A szél, az eső és a hó egy nap elegyengeti majd ezeket a hatalmas sziklahegyeket. Még a csörgedező patak — sokak számára a béke és derű megtestesítője — is erőszakosan harcol meg az útjáért a heggyel. Idővel ez a hatalmas hegy mindenképpen megadja majd magát akár a legkisebb vízérnek is és a természet más erodáló erőinek.

Éppen, amint jegyzetfüzetembe írok, két hangya közelít meg egy barackmagot mellettem. Az egyik hangya nagyobb a másiknál, és nagyban eltérnek adottságaik is. A nagyobb érvényre juttatja a törekvését a másikkal szemben, de a hátrányban lévő hazafut, hogy jelentse az édes táplálék tárházát. Rokonai majd megpróbálják előbb elérni a kincset, mint ellenfeleik. A két csöpp nép még akár háborúzni is fog a morzsányi étken. Hirtelen ráébredek a körülöttem folyó háborúra.

A hegyen a fák, bokrok és füvek a napfényért és az életért magáért küzdenek. Kisebb madarak állandó őrséget tartanak a sólymok végett. A flóra és a fauna is állandó életveszélyben van az élősködők és rovarok miatt, amik el akarják pusztítani őket. Minden egyes életformában dúl egy mikroszkopikus háború. Minél közelebbről vizsgáljuk, annál hevesebb a háború. Egy köbcentiméter gazdag talajban több lényt sebesítenek és ölnek meg, zsákmányolnak ki és taszítanak rabszolgasorsba, mint amennyi ember a Földön kénytelen volt hasonló sorsot elszenvedni az évek alatt. Biológusok végtelenül sok példát hozhatnának fel a létformák közt dúló háborúkra, s ezekkel könyvek millióit lehetne megtölteni.

Különös módon mégis ez a túlélésért folytatott évmilliárdos kegyetlen küzdelem alakította ki azt a derűs szépséget, ami annyira megragadja a szívemet, amikor szétnézek innen a magasból. Tehát lehet, hogy ez a hegy mégsem különbözik oly nagyon az emberek közt dúló örök háborúktól. A történelmünket végigkísérő, különböző emberfajták között dúló háborúk erőteljesen befolyásolták emberi evolúciónkat, mint ahogy ez minden létforma esetében így van az egész természetben. Eredménye az emberiség számára nem kevésbé lélegzetelállító, mint ez a kilátás innen a hegyről. Egy magasabb rendű emberiséget eredményezett, és ettől kaptuk Leonardo Da Vinci „Madonna és Gyermek"-ét, a fennkölt szerelem legtökéletesebb leírását Shakespeare „Rómeó és Júlia" című színdarabjában és Keats „Óda egy görög vázához" című versét.

Ez az örök küzdelem hozta létre azt az evolúciós fejlődést, amely képessé tette fajunkat arra, hogy lábnyomot hagyjon a Holdon. Még mindig nehéz

felfogni, hogy az ember egy másik világba utazott és eljutott arra az arany fénygömbre, amelyet évezredeken át bámult csodálattal. Vajon elérhetőek lennének ezek az eredmények anélkül az életért és dominanciáért folytatott küzdelem nélkül, ami felemelt bennünket? Bátran érvelhetünk azzal, hogy ez az evolúciós erőnlétért folytatott élethalál küzdelem az, ami létrehozta a legszebb végleges formáit a szerelemnek, és egyéb vívmányokat, amelyek végső soron értelmet adnak létünknek. Ez a küzdelem alkotta meg az emberi szépséget, találmányaink dicsőségét, csakúgy, mint ahogy a látszólag kegyetlen természet hozta létre azt a tökéletes ragyogást, amit erről az általam annyira szeretett hegyről lehet látni.

Tehát lehetséges, hogy itt fönt a természet nagyszerű portréjával körülvéve mégsem kerültem túl messze a lent zajló emberi viszálytól. A legtöbb ember csak a békés látszatot látja a természetben, és sohasem gyanítják, miféle háború dúl a szép lombozat alatt.-Mások pedig nem tudnak az emberi társadalom felszíne alatt zajló fajták és népek közötti háborúról.

Annak ellenére, hogy szeretünk az ember békeszerető természetérői ábrándozni, az emberi történelem nagy része faji, törzsi, illetve népek közti háborúk összessége. Jó példa erre a legtöbbet olvasott könyv, a Biblia, ami feljegyezte az izraeliták és a Közel-Kelet más népeinek véres háborúit. Dicsőséges háborúkról és népirtásról szóló sokkoló beszámolókat tartalmaz. Ha valaki előítéletek nélkül fog bele az Ószövetség olvasásába, rögtön észre fogja venni, hogy uralkodó témája a faji és etnikai szupremácizmus. A faji szupremácizmusnak nagyon sokféle szembetűnő módon ad hangot:

- Az izraeliták „választott nép", Isten által választott nép, amely felette áll a világ többi népeinek.[2]
- Az izraelitáknak joguk van uralkodni az összes többi népeken, és **meg lett ígérve nekik, hogy egy nap övék lesz az egész világ.**[3]
- **Az izraeliták más népek és királyságok ellen elkövetett népirtásokkal büszkélkednek.**[4]
- **Az izraelitáknak meg lett parancsolva, hogy öljenek meg mindenkit, aki az általuk lakni vágyott földeken él, valamint azokat az idegen népeket, amelyek nem vetik magukat alájuk rabszolgaságban .**[5]
- **Az izraelitáknak tilos a saját népükből valókat rabszolgává tenni, de arra bátorítják őket, hogy legyenek rabszolgáik a nem-izraeliták közül, akiket *örökre* átörökíthetnek utódaikra.**[6]
- **Az izraelitáknak tilos a** vegyes házasság, vagy a „magjukat" más népekkel „keverni"?

Csak kevesen ismerik a Biblia ordító faji szupremácizmusáról szóló részeit. Azok pedig, akik felismerik a hihetetlen ószövetségi zsidó szupremácizmust, azt szeretnék hinni, **hogy** az ilyen érzéseknek csak az ősi időkben volt

jelentősége, és ma már nincsenek befolyással mindennapjainkra. Ezzel szemben*A zsidó szupremácizmus* bemutatja, hogy az ősi judaizmus fajközpontúsága még a modern időkben is virágzik. Meggyőző bizonyítékokkal fogom igazolni, hogy a zsidó szupremácizmus a XXI. században is virul. Drámai és *egyre növekvő* befolyása van a világ történéseire.

Mondhatjuk, hogy én, mint keresztény az ószövetségi felsőbbrendűség ugyanazon könyveit tisztelem. A különbség természetesen az, hogy a keresztény Újszövetség jelentős változást jelent az Ószövetséghez képest. A „szemet szemért, fogat fogért" elv helyett Jézus Krisztus azt tanította, hogy „fordítsd oda a másik orcád is". A zsidók szupremácizmusával ellentétben a kereszténység egyetemes megváltást hirdet.

A judaizmus kegyetlenül elutasította Jézus Krisztust, és sohasem fogadták el a szeretetről és toleranciáról szólt tanításait. Tulajdonképpen a zsidó főpapok és a farizeusok nemcsak Jézus Krisztus keresztre feszítését szorgalmazták, de hitüket teljesen ellenkező ideológiai irányba terelték. Hozzátehetjük, hogy Jézus Krisztus testének keresztre feszíttetése mellett az ő szellemét is kiirtották saját szívükből.

Hiba lenne a ma élő zsidókat kárhoztatni vagy gyűlölni azért a szerepért, amelyet a zsidó vezetők játszottak Jézus Krisztus megfeszítésében, de fontos megértenünk azt az ideológiai, vallási és etnikai háborút, ami akkor volt születőben.

A zsidóság vált a kereszténység fő üldözőjévé már a kezdetektől fogva, mivel a farizeusok „a zsidók és görögök" keresztény megváltásában saját etnikai tisztaságuk és szupremácizmusuk veszélyeztetését látták. Hasonlóképpen kijelenthetjük, hogy a zsidó vallás homlokegyenest ellentmond a mohamedán hitnek, amely a kereszténységhez hasonlóan egyetemes üzenetként értelmezte önmagát. De nemcsak Jézussal magával szálltak szembe a zsidó szupremácisták, hanem irgalmatlanul üldözték korai követőit is, az őskeresztényeket.

Mégis, a zsidóktól való félelmében senki **sem mert** nyíltan beszélni ró-
la. (Jn 7, 13)[8]

... ti ugyanazokat szenvedtétek el saját népetektől, amit ők a zsidóktól, akik Urunkat, Jézust és a prófétákat is megölték, **minket pedig üldöznek, ezért az Isten előtt nem** kedvesek és **az** embereknek is ellenségei. (1. Tesz 2, 14-15)[9]

A zsidók az ezt követő néhány évszázad alatt kodifikálták a szájhagyományukat és a Babilóniai Talmudot fogadták el a legfontosabb vallási szövegként. Az *Egyetemes zsidó enciklopédia* szerint ennek tekintélye még a Tóráét is felülmúlja.'° Amíg Jézus Krisztus a nagyobb szeretet és tolerancia evolúciójának képviselője, addig a Talmud csak felerősítette a Tóra sovinizmusát. Minden kétséget kizáróan dokumentálni fogom ezt a tényt zsidó írásokból,

ráadásul olyan jelentős zsidó tudósok idézeteiből, akik a Talmud jelentését értelmezik. Hitler pirult volna a Talmud gyakori szégyentelen utalásain, amelyek a nem-zsidókra mint állatokra és „Istentől elutasítottakra" hivatkoznak,[11] valamint arról számolnak be, hogy az ellenségeiket ondóban és ürülékben[12] főzik. Ezek a faji gyűlölet megnyilatkozásai.

E könyvben bizonyítani fogom ezt a vitatott kijelentést, sőt bemutatom, hogy más, irányadó zsidó művek, mint például a *Zsidó enciklopédia* — egy jelentős, cenzúrázatlan zsidó forrásmű — megerősíti a Talmud gyűlölködő gojellenes tanításait. Ezeket a gyűlölettel teli gojellenes tanításokat még ma is terjesztik, például az Egyesült Államok legnépszerűbb zsidó újságjában, a *The Jewish* Pressben. Ez az újság a zsidó vallásos és kulturális magatartások alaphangját minden más újságnál jobban megadja.

Az újság egyik első számú vallási írója Simcha Cohen rabbi, akinek egy olvasói leveleket megválaszoló rovata van, amelynek címe: *Halachai kérdések.* Nem is oly régen Cohen rabbi arról írt olvasóinak, hogy a Talmud „állatokként" említi a nem-zsidókat (ezek a talmudi idézetek a Gemara Kiddusin 68a-ból és a Metzia 114b-ből valók).[13] Egy másik bekezdésben azt vitatja meg, miszerint a zsidó nő nem számít prostituáltnak, ha házasság előtti szexuális kapcsolatot létesít egy zsidóval, viszont mindenképpen prostituált, ha bármilyen szexuális viszonyt folytat egy nem-zsidóval, még ha házasok is.

> A nem-zsidóval kötött házasság sohasem szentesíthető vagy hagyható jóvá, egy ilyen kapcsolat zonát csinál **a nőből... mindennapi szóhasználatban a zona a prostituáltat jelenti...**[14]

Egy másik zsidó kiadvány, a *Jewish Chronicle* a „Néhány gondosan és gondatlanul megválasztott szó" című cikkében arról rántja le a leplet, hogy a zsidók nem-zsidó nőkre alkalmazott szava a sértő jiddis szó, a *siksza* — ami ringyót jelent, és a héber *seigec* (irtózat) szóból származik. Ugyanitt megjegyzi, hogy egy nem-zsidó kislányt *sikszelkének* neveznek, ami „kis női paráznát" jelentős

> Siksza — a nem-zsidó nők zsidó neve, ami „utálatosságot" vagy „ringyót" jelent.
> **Sikszelke —** nem-zsidó kislány neve, jelentése: „kis utálatos nő".

Vajon hogy reagálna a média és a zsidók, ha a nem-zsidók a zsidó nőket néhanapján „zsidó ringyókként" emlegetnék, a zsidó kislányokat pedig „kis zsidó ringyókként"? Mi történne egy politikussal vagy műsorvezetővel, ha zsidó ringyóknak nevezné a zsidó nőket és kislányokat? Vajon most már antiszemitának számítok azért, mert nyilvánosságot adok annak a gyűlölettel teli gojellenességnek, amely bizonyítottan jelen van Amerika két legbefolyásosabb zsidó újságában?

A Talmud szélsőséges szupremácista tanításainak bizonyára erőteljes szerepük volt abban, hogy a zsidók nem tudtak asszimilálódni sem a keresztény, sem pedig a mohamedán közösségekben. Annak ellenére, hogy a zsidók 3000 éven át csak kis létszámú kisebbségként éltek nem-zsidó nemzetek között, tekintélyes zsidó antropológusok és genetikusok büszkén hangoztatják, hogy a zsidóság megőrizte saját genetikai azonosságát.[16] Ki fogom mutatni, hogy a nem-zsidókkal szemben érzett gyűlölet és a tőlük való félelem szupremácista tanait, a zsidó felsőbbrendűség eszméivel egyetemben gondosan elültetik minden generációban. Minden fiatal zsidó tanul a nem-zsidók álnok természetéről, a fáraótól Hitlerig. Azt tanítják nekik, hogy az összes többi emberek fölött „választottak": valószínűleg ez a legvégső megnyilvánulása az etnikai felsőbbrendűségnek.

Azok, akik még most is azt szeretnék hinni, hogy a zsidó szupremácizmus csak a bibliai időkben létező jelenség, olvassák el dr. Stephen Steinlight-nak, az egyik vezető amerikai zsidónak következő, 2001 októberében írt észrevételeit. Dr. Stephen Steinlight nem jelentéktelen zsidó: öt évig az Amerikai Zsidó Bizottság (az USA legbefolyásosabb és legtekintélyesebb zsidó szervezete) belügyekkel foglalkozó részlegének elnöke volt. Steinlight megvallja a féktelen zsidó szupremácizmust és az Amerika iránti hűtlenséget, ami átitatja az amerikai zsidó közösséget.

> **Megvallom, hogy engem és a generációmból még legalább több ezer hozzám hasonló tipikus zsidó gyermeket zsidó nacionalistának neveltek, kvázi szeparatistának. Ifjúságom és kamaszkorom emberformáló tíz évében minden nyáron két hónapot zsidó nyári táborokban töltöttem. Ott minden reggel egy idegen zászlónak tisztelegtünk, a zászlóval egyszínű egyenruhát hordtunk, idegen himnuszt énekeltünk, egy idegen nyelvet tanultunk, idegen népzenét és néptáncokat gyakoroltunk, és azt tanították, hogy Izrael az igazi hazánk. Az Izraelbe történő kivándorlást tartották a legnagyobb erénynek, és én, mint zsidó kortársaim közül annyian, két nyarat töltöttem egy mezőgazdasági kollektívában dolgozva, mialatt fontolóra vettem a kivándorlás lehetőségét. Hallgatólagosan és tudatalatt arra neveltek, hogy magasabb rendűek vagyunk a nem-zsidóknál, akik elnyomnak bennünket. Azt tanították, hogy úgy nézzünk a nem-zsidókra, mint megbízhatatlan kívülállókra, olyan emberekre, akiknél arra számíthatunk, hogy a gyűlölet hirtelen kitörhet belőlük, és akik kevésbé érzékenyek, kevésbé intelligensek és kevésbé erkölcsösek, mint mi. Azt is mondták, hogy sötét történelmünk tanulsága az, hogy senkiben sem bízhatunk meg.17**

16 ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

Ha egy nem-zsidó politikus azt merné állítani, hogy egy „tipikus zsidó kölyköt" szándékosan arra nevelnek, hogy nem Amerikának tartoznak hűséggel, hanem Izraelnek, valamint arra, hogy a zsidók felsőbbrendűbbek a nem-zsidóknál mind intelligencia, mind erkölcs tekintetében, a média könyörtelenül elátkozná, és mint antiszemitát kiűznék a politikából_ Pedig ez az Amerikai Zsidó Szövetség belügyi részlegének volt elnökétől származó erőteljes beismerés. Hangsúlyoznom kell, hogy Steinlight ezen szavai nem félvállról vett, elővigyázatlan beszélgetésből valók, hanem egy „A zsidó érdekeltség Amerika változó demográfiájában" című, zsidóknak szóló vezércikk gondosan megválogatott szavai.

Ez a kötet ki fogja mutatni, hogy a mai Izrael hivatalos politikája és a világ zsidóságának más vezető elemei még mindig ezt a radikális szupremácista érzést és politikát testesítik meg. A világszerte jelenlévő szervezett zsidó közösségek makacsul tartják magukat saját szupremácista terveikhez. Ezek a tervek gyakran kerülnek összeütközésbe azon gazdanemzetek érdekeivel, ahol ezek a közösségek *élnek.*

Azt az állításomat, hogy létezik egy, az egész világot átfogó, erős és összetartó zsidó szupremácizmus, többnyire a zsidó szupremácisták által szolgáltatott bizonyítékok erősítik meg. Szupremácista ideológiájuk világosan megnyilvánul magának Izrael államnak a megalapításában, vezetésében és felépítésében, egy olyan nemzetében, amely szégyentelenül az etnikai szupremácizmusra támaszkodik. Ez olyan állam, amely elűzte, terrorizálta a palesztinokat, és durván megsértette azok emberi és polgári jogait.

Mi a zsidó szupremácizmus?

A *fehér szupremácizmus'* kifejezés — a *Random House Webster's Dictionary* szerint — „a más fajok feletti felsőbbrendűségbe vetett hit és a hatalom megtartása minden vonatkozásban". Vegyük ezt a definíciót és alkalmazzuk a `*zsidó szupremácizmus'* kifejezésre.

> Zsidó szupremácizmus — Olyan hit, elmélet vagy tan, amely szerint a zsidók mindenki másnál felsőbbrendűek és minden vonatkozásban meg kell tartaniuk a hatalmat.

Ami a definíció első részét illeti, ez a könyv erőteljes bizonyítékokat sorakoztat fel arra, hogy világ vezető zsidóinak nagy része hisz abban az elméletben, ill. tanban, hogy *felsőbbrendűek* az összes többi embernél. Világosan kimutatom majd azt is, hogy ténylegesen *hatalomra törekednek a többi népekhez való minden vonatkozásukban.* David Ben Gurion, Izrael első miniszter-

elnöke, akit gyakran hívtak „Izrael George Washingtonjának", ténylegesen kijelentette, hogy hisz a zsidók „erkölcsi és intellektuális felsőbbrendűségében".[18] Ez az érzelem gyakori a világ zsidó vezetőinek írásaiban. Képzeljék el azt a felháborodást, ami akkor törne ki, ha az Amerikai Egyesült Államok elnöke kijelentené, hogy hisz a fehér faj erkölcsi és intellektuális felsőbbrendűségében! A zsidók által irányított média szerte a világon oly mértékben védi a zsidó szupremácistákat a kritikától, hogy leghíresebb vezetőik bátran mernek hasonlóan nyilatkozni bármely következmény nélkül.

Senki sem botránkozott meg Ben Gurion kijelentésén, amelyet a Look magazinban idéztek 1962-ben, azon a jóslatán, hogy egy nap Izrael trónol majd egy egységes világkormány fölött.

> „Az Egyesült Nemzetek Szövetsége (egy tényleges Egyesült Nemzetek Szövetsége) felépíti majd Jeruzsálemben a Próféták Szentélyét, amely az összes kontinensek föderációs szövetségét fogja szolgálni; ez lesz az emberiség Legfelsőbb Bírósága." [19]

Az is kegyetlen tréfának tűnt palesztin áldozatai szemében, hogy nem volt hangos tiltakozás, amikor Menahem Beginnek, a dicsekvő terroristának odaítélték a Nobel Békedíjat. Begin több, mint kétszáz Deir Jasszin-i férfi, nő és gyermek lemészárlásával dicsekszik *The Revolt*.[20] című könyvében A világ levadássza a gyanított náci háborús bűnösöket, de egy véreskezű zsidónak... odaítéli a Nobel Békedíjat! Ez az egyetlen esemény elég kell legyen, hogy tudjuk, kié az igazi hatalom a világon.

A szupremácizmus definíciójának másik szükségszerű része *más fajok feletti hatalmat* jelent. Amellett is érvelni fogok, hogy a zsidó szupremácisták irányítani akarják azokat a nemzeteket, amelyek között élnek. Együttes erőfeszítéseket tesznek arra, hogy irányítsák a két leginkább létfontosságú hatalmi tényezőt a modern világban, a médiát és a kormányt. Ez a könyv dokumentált bizonyítékokat szolgáltat elképesztő teljhatalmukra ezekben a szektorokban. A hatalom ilyenfajta szélsőséges koncentrációja nemcsak Amerikában van jelen, hanem a világ majdnem minden nagyobb nemzetében, mint például Kanadában, Nagy-Britanniában, Oroszországban, Franciaországban, Brazíliában stb. Ez olyan egyetemes minta, amely inkább tervszerűségre, mint véletlenre utal.

Izrael: egy zsidó szupremácista állam

Izrael jelentős etnikai tisztogatás és az őshonos palesztin lakosság elűzése által született. A Balfour-Nyilatkozat idején, 1917-ben, a mai Izrael területén a zsidók aránya csak 10% volt. Miután a cionista terroristák elűzték a briteket és száműzték a palesztinok nagy részét 1947-ben és 1948-ban, a zsi-

dó szupremácisták megalapították Izraelt, amely a mai napig is aggályosan őrzi a zsidók kulturális és genetikai identitását.

Izrael úgy tartja fent az idegen népek által körülvett zsidó terület fölötti irányítást, hogy körültekintően vigyáz etnikai összetételére. A bevándorlást genetikai mércéhez köti és szinte kizárólag azoknak engedélyezi, akik biológiailag zsidó származásúak. Egy New York-i ateista zsidót, aki soha a lábát be sem tette Izraelbe, anyagilag ösztönöznek arra, hogy kivándoroljon Izraelbe, míg több százezer menekült, akiknek a családjai több ezer évig ott éltek, nem térhetnek vissza szülőföldjükre.

Izrael nem „multikulturális nemzet". Minden szégyenkezés nélkül felvállalja, hogy zsidó állam, amely kizárólag a zsidó nép érdekei, öröksége és vallása iránt kötelezte el magát. Jelentős palesztin kisebbségével minden bizonnyal ez a legkirekesztőbb társadalom a világon. Külön iskolák vannak zsidók és arabok részére, külön lakóházak, külön kerületek és telepek. Nagyon sok intézkedés hátrányosan megkülönbözteti a palesztinokat a zsidókkal szemben. Például a palesztinoknak nem megengedett belépni a hadsereg normális egységeibe. A lakosságban képviselt 22%-os arányuk (ami majd kétszerese az Amerikában jelenlévő afro-amerikaiaknak) ellenére még soha nem volt palesztin képviselő az izraeli Parlamentben. Haim Cohen, az izraeli Legfelsőbb Bíróság egyik volt tagja, a náci Németország „nürnbergi törvényeihez" hasonlónak nevezte a palesztinokra és zsidókra alkalmazott rendszert Izraelben.

> ... a sors keserű iróniája, hogy ugyanazok a biológiai és faji, rasszista törvények, amelyeket a nácik terjesztettek, es amelyek a hírhedt nürnbergi törvényeket ihlették, ma a judaizmus meghatározásának alapját adják Izrael Államban.[21]

Izrael kérdését teljes mélységében fogom vizsgálni könyvem egész terjedelmében, de most nem térhetek át más témára anélkül, hogy rá ne mutatnék: az Izraelben domináns zsidó szupremácizmus kevés negatív sajtót kap szerte a világon. Hasonlítsák össze Izrael pozitív sajtóját azzal az egyetemesen ellenséges sajtóval, amit a dél-afrikai volt apartheid-rendszer kapott. Képmutató módon egy olyan amerikai média járt elöl Dél-Afrika elítélésében, amelyet teljesen Izrael-barát egyének uralnak.

Lassan ráébredtem arra a kettős erkölcsre, ami minden zsidó—nem-zsidó kapcsolatot áthat. A zsidók egyféle erkölcsöt prédikálnak maguknak és egy másfélét a nem-zsidó világnak. Számukra a legmagasabb erkölcs a faji büszkeség, a szolidaritás, a hagyomány és az önérdek erkölcse. De azoknak, akiket ők versenytársaiknak vélnek, sokszínűséget és liberalizmust prédikálnak. Ha efféle kettős mérce nem létezne, hogyan is tudná a zsidók által uralt amerikai média:

- **Pártfogolni az izraeli nemzetet, amely iskoláiban a zsidó vallást propagálja, míg az amerikai állami iskolákban ellenzi a karácsonyi dalok éneklését?**
- **Pártfogolni az izraeli nemzetet, amely szigorúan szétválasztja az iskolákat, a közösségeket és a intézményeket arab és zsidó használatra — míg elítéli a külön iskolákat és lakótelepeket Amerikában és Dél-Afrikában?**
- **Pártfogolni az izraeli nemzetet, amely a „csak zsidókat" elv szerint enged bevándorolni, miközben Amerika azon törekvését is aláássa, hogy legalább az illegális bevándorlást lejjebb szorítsa?**
- **Pártfogolni az izraeli nemzetet, amely megengedi bármely állampolgárnak, hogy gépfegyvert viseljen, miközben Amerikában a fegyverviselés ellenőrzését szorgalmazza?**
- **Pártfogolni az izraeli nemzetet, amely nyíltan kijelentette, hogy küldetése a zsidó nép és örökség megőrzése, míg elítéli azokat a palesztinokat, akik saját államot akarnak, s hevesen támadja azokat az európai-amerikaiakat, akik azt merik szorgalmazni, hogy meg kell őrizni Amerika nyugati örökségét és kultúráját?**
- **Mindig úgy fesse le a mindenkori zsidó—nem-zsidó kapcsolatokat, ahol a nem-zsidók gonosztevők, a zsidók pedig ártatlan áldozatok, miközben „antiszemitának" bélyegzi a nem-zsidókat, ha meg merészelik védeni magukat ilyenfajta etnikai rágalmak ellen?**

A hatalmas kettős mércére tökéletes példákat lehet találni a mai idők legjelentősebb amerikai újsága, a *New York Times* legfőbb szerkesztőjének, A. M. Rosenthalnak írásaiban. Rosenthal lelkes multikulturalista és a nyitott határok szorgalmazója Amerika számára, de ugyanakkor az izraeli zárt határok harcos, zsidó szupremácista szószólója.

Az ilyen kettős mérce jelenléte a médiában más kérdéseket is felvet. A világsajtó miért ilyen szűk látókörű az izraeli etnikai elnyomás tekintetében? Vajon okkal feltételezhető-e, hogy ez a kettősség a médiában lévő zsidó túlsúlynak köszönhető? A zsidó szupremácizmust illetően ez a túlsúly határozottan megmagyarázza, hogy ellentétben a *`fehér szupremácizmus'* kifejezéssel, miért nem szerepel a sajtóban soha a *`zsidó szupremácizmus'* kifejezés. Soha nem is hatoltak e kérdés mélyére. Akkor sem, amikor Meir Kahane „kutyáknak" nevezte a palesztinokat és erőszakos eltávolításukat sürgette az Izrael által elfoglalt területekről, senki sem nevezte őt *zsidó szupremácistának.*

1994. február 25-én egy amerikai zsidó, Baruk Goldstein belépett egy hebroni mecsetbe, legéppuskázta az ott imádkozó palesztinokat és huszonkilencet megölt közülük. Azóta bizonyos zsidó szervezetek Amerikában és Izraelben szentté avatták Goldsteint, és oltárt emeltek neki Amerikában és Iz-

raelben is. Sem Goldsteint, sem azokat, akik szentélyeket emeltek neki, nem nevezte senki sem zsidó szupremácistának vagy akár „gojellenesnek"?[2] Másfelől viszont, ha egy nem-zsidó akár csak idézni meri a Haim Cohen által vont párhuzamot a náci nürnbergi törvények és az izraeli törvények között, biztos lehet benne, hogy antiszemitának bélyegzik.

Gyakran egészen elképesztő a világ kormányainak és sajtójának kettős mércéje. Amint ezeket a sorokat írom, az amerikai elnök, George Bush a WTC szeptember 11-i felrobbantását követően szorgalmasan próbálja a terrorizmust eltaposni, valamint eltörölni „minden gonoszt a világból". Számára egyáltalán nem tűnik túlzónak ez a célkitűzés. Bush kijelentette, hogy bármely nemzet, amely támogatja a terrorizmust, magán fogja érezni az amerikai bombák haragját.

Nem sokkal eme bejelentés után Mr. Bush a világ terroristáinak leggonoszabbikával vacsorázott, az izraeli miniszterelnökkel, Ariel Saronnal. Az egész világ tudja, hogy Saronnak számos terrorista tett és gyilkosság szárad a lelkén. Felelős többek között 1500 férfi, nő és gyermek lemészárlásáért a szabrai és khatilai menekülttáborokban történt vérengzések során. Vacsora közben Bush úr még egy olajbogyót sem ejtett Saron úrra. Ellentétben a védtelen Afganisztánnal, nem hullottak amerikai bombák Tel-Avivra terroristák rejtegetéséért. Tulajdonképpen Izraelben nemcsak rejtegetik a terroristákat, hanem sokukat a legmagasabb vezetőknek választottak meg. Saron nem az első terrorista, akit Izrael miniszterelnökévé tettek meg; az eddig miniszterelnökké avanzsált legádázabb terroristák Begin, Samir és Barak voltak.

A kettős mércének szemmel láthatólag soha nincs vége. Amikor egy izraeli kabinettagot, Rehavam Zeevit a palesztinok lelőtték, Saron és néhány USA-politikus „terrorizmusnak" nyilvánította az ügyet. Ám ha Zeevi Lelövése tényleg terrorizmus, akkor minek nevezzük a hosszú évek óta tartó palesztin politikusok, költők, filozófusok és papok százainak „célzott likvidálását"? Miért nem hangsúlyozza a média, hogy Zeevi maga is zsidó szupremácista, aki „tetveknek" nevezte a palesztinokat, és a megszállt területekről erőszakos kiűzésüket szorgalmazta?

Úgy érvelhet valaki, hogy a szupremácista Izrael léte nem jelenti azt, hogy a diaszpóra (az Izraelen kívül élő zsidók) körében is napirenden lenne a szupremácizmus megvalósítása. Ennek ellenére figyelembe kell venni, hogy a *szervezett zsidóság a világon mindenütt elkötelezetten támogatja* Izrael szupremácista államát. Ezenkívül bőséges bizonyíték van arra, hogy a zsidó szupremácia tanai messze túlnyúlnak Izrael határain. A médiában és a kormányokban hatalommal rendelkező zsidók világszerte *gyakran próbálják meg irányítani* azon népeket, amelyek között élnek.

Egy nemzetközi terv

A zsidó csoportok stratégiai terveket szőnek és olyan lépéseket tesznek, amelyek szerintük a zsidók érdekében állnak. Úgy gondolom, bizonyosan megdöbbentik majd olvasóimat az általam szolgáltatott bizonyítékok a médiában és a politikában világszerte jelenlévő zsidó szupremácisták hatalmáról.

A szervezett zsidóságnak világosan észrevehető nemzetközi stratégiája volt egészen a múlt század elejétől fogva. Például a XX. század elején az volt a célja az orosz zsidóknak és a világ zsidóságának, hogy megbuktassák a szerintük antiszemita, cárhoz hű orosz birodalmi kormányt. A világon mindenütt a zsidó szervezetek az elsősorban zsidó kommunista rezsim létrejöttét támogatták.

Ők adták az irányítást és anyagi támogatást[23] az „orosz forradalomhoz", egy forradalomhoz, amely ténylegesen inkább zsidó, mintsem orosz vezetés alatt állt. Legfőbb anyagi támogatója pedig egy New York-i zsidó kapitalista és szélsőséges zsidó szupremácista volt, Jacob Schiff.[24]

A számos nyugtalanító dokumentum közül, amelyeket idézek, az egyik az Egyesült Államok Nemzeti Levéltárából való. Felfedi, hogy a kommunista Oroszország első kormányában csak 13 etnikai orosz volt és több, mint 300 zsidó a 384 komisszár közül.[25] Érdemes ezt a megdöbbentő tényt jól az ész- he vésni: *az „orosz forradalom" elsó bolsevik kormányában csak 13 orosz volt.* A *London Times* akkori oroszországi főtudósítója úgy írta le azt, mint egy „idegen megszállást", Oroszország zsidók általi bevételét.[26] Ugyanezt jelentette az akkori amerikai oroszországi nagykövetünk, David Francis[27], és az akkori amerikai hírszerző tisztek is. Még Winston Churchill is az orosz forradalmat a bolsevik zsidók hatalomátvételének nevezte, amely „...üstökénél ragadta meg az orosz népet és átvette a hatalmat roppant birodalmuk fölött".[28] Es ez csak egy kis ízelítő az ebben a könyvben felsorakoztatott megdöbbentő dokumentumokból.

Egy meghatározó nemzet kormányának a sikeres megbuktatása (es az uralkodó családjának kivégzése), ami a zsidó nemzetközi terv része volt, híven mutatja, hogy ők milyen erős világméretű befolyással rendelkeztek már a XX. század elején a politikában, gazdaságban és a médiában. Az azóta eltelt évek során hatalmuk exponenciálisan nőtt. A legtöbb ember még ma sincs tisztában a zsidó szerepet illetően a bolsevizmus oroszországi kialakulásában és a kommunizmus világméretű terjesztésében.

A tömegek tudatlansága ezen a területen a zsidóknak a médiára és az akadémiára kiterjedő hatalmát illusztrálja. Másképp hogyan maradhattak volna ilyen fontos és könnyen bizonyítható történelmi tények ismeretlenek?

Ez a tudatlanság arra a hihetetlen kohéziójú és jól szervezett világméretű zsidó hatalomra is rámutat, amelyet meghatározott zsidó célok megvalósítá-

sára működésbe lehet hozni. A világ főbb nemzeteinek legmagasabb szervezeteiben gyakorolt hatalmuk másik példája Izrael megalapítására tett sikeres kísérletük volt. A Balfour-Nyilatkozat kiadásától (csak napjainkban tudta meg a világ, hogy Balfour leplezte zsidóságát)[29] Izrael megalapításán es állandó támogatásán keresztül, a 2003-as Irak elleni háborúval bezárólag megmutatták, miként képesek megszerezni, amit akarnak.

A zsidó szupremáciának képmutató, féltékeny természete van. Ha a nép, amelyben a zsidó szupremácisták élnek, átvenné a zsidó szupremácisták programjához hasonló faji lojalitást és szolidaritást, a szupremácisták nyilván nem tudnák hatalmukat gyakorolni, mivel a lakosságnak csak kis százalékát teszik ki. Csak miután a befogadó nemzet etnikai és nacionalista érzései már kisebbedtek, tudnak a zsidó szupremácisták elég hatalmat gyűjteni ahhoz, hogy terveiket véghez vigyék. Az akadémiában, a médiában és a kormányban lévő zsidó befolyás világosan látható célja a befogadó nemzet mindennemű etnikai szolidaritásának és lojalitásának gyengítése, míg a zsidók körében ugyanezen érzések szándékos bátorítása a cél. Bárhol, ahol jelentős számban élnek zsidók, erőteljes törekvések irányulnak arra, hogy meggyengítsék a csoport-szolidaritást a briteknél, a palesztinoknál, a franciáknál, az európai-amerikaiaknál, az afro-amerikaiknál és a mohamedánok körében az arab világban.

Képmutató módon ugyanazok az erők vádolnak engem „fehér szupremácizmussal", amelyek támogatják a zsidó szupremácizmust. Visszautasítom ezt a jelzőt, mivel ellentétben a zsidó szupremácistákkal, nem kívánok semmilyen más fajon uralkodni; egyszerűen meg szeretném őrizni a saját örökségemet. Annak felismerése, hogy lényeges különbségek vannak az emberfajták kultúrájában, viselkedésében, hagyományában, sőt genetikájában, még senkit sem tesz szupremácistává. Igaz, a legtöbb ember természetszerűen jobban vonzódik a saját fajtájához vagy etnikai csoportjához; és őszintén szólva, a legtöbb ember úgy gondolja, hogy a saját csoportja a legjobb. Ami viszont kimeríti a valódi szupremácizmus fogalmát, az az, amikor az emberek egy csoportja megpróbál más csoportok fölé kerekedni, vagy azok fölött irányítást gyakorolni.

Oszd meg és uralkodj

A zsidó szupremácisták félnek minden másnemű etnikai szolidaritástól a sajátjukon kívül és ellenségesen viszonyulnak ahhoz. A nyugati nemzetekben állandóan támadják az összes olyan szervezeteket, amelyek megpróbálják megőrizni az európai hagyományokat és érdekeket. Hasonlóképp a nem-európai nemzetekben is állandóan megpróbálják megtörni a legmeghatározóbb etnikai csoport szolidaritását és homogenitását. A zsidó szupremácisták tak-

tikájának egy része az, hogy támogatják a sokrétű bevándorlást és a multikulturalizmust minden olyan nemzetben, ahol ők laknak (kivéve Izraelben természetesen), mert egy civódó, megosztott nemzetben az intenzív és jól megszervezett uralomra irányuló erőfeszítéseik könnyű prédáját látják. Dr. Stephen Steinlight, az Amerikai Zsidó Tanács egy volt tisztségviselője, akit már idéztem korábban, hihetetlenül szókimondóan fogalmazta meg:

> Valószínűleg még egy másik generáció idejére — és ez bizakodó előrejelzés — a zsidó közösség így olyan helyzetbe kerül, ahonnan képes megosztani és uralkodni, majd beférkőzni azokba a kiválasztott koalíciókba, amelyek terveinket támogatják.[30]

Amerikában nemcsak az európai-amerikaiak szolidaritását gyengítették, de aktívan szembefordultak afro-amerikai nacionalista mozgalmakkal is, mint például Marcus Garvey mozgalmával és az Iszlám Népével. Ezek a fekete szervezetek egyszerűen szerették volna saját örökségüket megőrizni, ahelyett, hogy beleolvadnának egy multikulturális társadalomba. A zsidó szupremácisták képmutató módon azt akarják, hogy rajtukon kívül senki más ne legyen tudatában a saját örökségének és közös érdekének. Megpróbálnak bűntudatot ébreszteni más nemzetekben, akárcsak azért is, ha büszkék saját kultúrájukra. Más népek összetartását és etnikai büszkeségét szupremácizmusként vagy gyűlöletként állítják be.

Ennek az „oszd meg és uralkodj" módszernek találó példáit lelhetjük fel Palesztinában és Libanonban. A legtöbb palesztin és libanoni mohamedán, de jelentős százalékuk keresztény. Izrael aktívan támogatta Közel-Keleten a keresztények és a mohamedánok közötti polgárháborút és gyűlölködést. Egyik oka annak, hogy Ariel Saron megszervezte a mohamedán menekültek libanoni falangista milicisták által történő lemészárlását 1982-ben, az volt, hogy keserű gyűlöletet és háborút támasszon Izrael arab ellenségei között. Az egykori izraeli miniszterelnök, Mosé Sarett naplója szerint ez volt Izrael egyik fő taktikája 3t A nemzetek destabilizálása a nagyarányú, etnikailag és vallásilag sokszínű bevándorlás ösztönzésével, valamint a nemzeten belül élő etnikai és vallási csoportok támogatásával a zsidó szupremácisták már régóta használt stratégiája.

Ez az erőfeszítésük, hogy megtörjék ellenségeik etnikai szolidaritását, a palesztin nép vonatkozásában részletezhető. Ha az Izrael által elűzött palesztinok beleolvadnak a befogadó népességbe, az idegen hazákba és ezáltal elvesztik palesztin azonosságukat, akkor ők és az asszimilált leszármazottaik már nem fognak olyan keményen harcolni a palesztin ügyért. A zsidó szupremácisták ugyanolyan keményen munkálkodnak más népek asszimilációján, mint amilyen keményen dolgoznak a sajátjuk asszimilációja ellen.

Míg megpróbálják más nemzetek nemzeti érzését megtörni, addig a médiában jelenlévő zsidó szupremácista erők a történelmi antiszemitizmus tényének krónikus szajkózását támogatják. Az erre való összpontosításnak két célja van. Először is növeli a zsidó szolidaritást és Izrael nemzetközi támogatottságát, másodszor pedig erősíti a zsidókban a kollektív gyűlöletet a nem-zsidó világ iránt és ezáltal csökkenti az asszimilációt. A nem-zsidóknak a zsidókkal szembeni árulásának állandó emlegetése megvédi őket a nem-zsidók kritikájától is, mivel ha bárki is kritizálni merné a zsidó szupremácistákat, akkor azonnal úgy festenék le, mint a holocaust támogatóival erkölcsileg egy szinten álló egyént.

A zsidó szupremácia híveinek nagy képmutatására egy másik jó példa a vegyes házasság kérdése. George Bush elnöki kampányának egyik állomása a Bob Jones Egyetem volt, amely nem támogatja a fajok közötti kapcsolatot és házasságot, és ezért az egy beszédéért a média mindennek lehordta Busht. Természetesen kampányuk során mind Bush, mind Al Gore nagyon sok zsidó szervezetnek tartott számos kötelező beszédet. Ebben az az ironikus, hogy Amerika-szerte minden zsinagóga és minden nagyobb zsidó szervezet hajthatatlanul ellenzi a zsidó—nem-zsidó házasságokat. Természetesen ez az égbekiáltó kettős mérce említést sem kap Amerika elméletileg szabad és elfogulatlan sajtójában. Ez a fajta nyilvánosság nem tenne jót a zsidók hétköznapi megítélésében.

Több ezer olyan könyv és film jelent meg, közülük sokat a zsidó szupremácisták írtak, gyártottak és terjesztettek, amelyek elítélik a nem-zsidók közt a faji-etnikai szupremáciát hirdető tanokat és mozgalmakat. Mindemellett csak kevés könyv meri vizsgálni a világ legrégebbi, legerőteljesebb és virágzó etnikai szupremácizmusát: a zsidó szupremácizmust. Úgy tűnik, ha a zsidó szupremácisták becsületesek lennének, akkor jobban tudnának írni arról a szupremáciáról, amit a legjobban ismernek: *a sajátjukról*.

Természetesen nem minden zsidó szupremácista, mint ahogy nem minden német volt náci Hitler Németországában sem: ennek ellenére tény marad, hogy a szervezett zsidóság sikeresen hajtotta végre tervét, amelynek következtében irdatlan hatalmat sikerült szereznie a modern időkben. Izrael megalapításával a valaha volt etnikailag legszuprernácistább nemzetet sikerült létrehozniuk. Még ennél is fontosabb azonban, hogy sikerült befolyást gyakorolniuk a világ vezető kormányainak legtöbbjére (különösen az amerikaira), és mára mar teljes mértékben uralják a médiát és a szórakoztató ipart. A médiáról szóló, rengeteg dokumentumot felvonultató fejezetem bemutatja majd, bogy befolyásuk sokkal nagyobb, mint azt gondolni mernénk.

Az Amerika és más nemzetek törvényhozásában résztvevő politikusok tudatában vannak az izraeli lobbi nagy erejének. A zsidó lobbi Washingtonban

az egyetlen, amelyet egyetlen amerikai politikus sem merne nyíltan támadni. Minden amerikai hazafit nyugtalanítania kellene annak, hogy Amerika Kongresszusában a legerősebb lobbi egy idegen állam érdekében működik.

A kritikusok elhallgattatása

Pontosan a zsidó hatalom nagysága az oka annak, hogy az emberek általában mennyire nincsenek tisztában vele, mivel akik ismerik, azt is tudják, hogy milyen árat fizetnének akkor, ha nyíltan beszélnének róla. Amerikában ha valaki ilyet tesz, akkor ez jó hírnevébe, vállalkozásának vagy munkahelyének elvesztésébe kerülhet. Az efféle igazmondásnak fenyegetés, megfélemlítés vagy akár fizikai támadás is lehet a következménye olyan csoportok részéről, mint például a Zsidó Védelmi Liga, amely elméletileg a faji és vallási szupremácizmust hivatott elítélni, és állandóan azon szorgoskodik, hogy kritikusait vallási és faji intoleranciával vádolja meg, amíg ádázul védi vagy tagadja Izrael égbekiáltó szupremácizmusát. Ez a zsidó szupremácistákból álló csoport az általa kiszemelt szinte bármely egyénnek tönkreteheti a vállalkozását vagy politikai karrierjét.

De ami még ennél is veszélyesebb: a zsidó szupremácia hívei sikeresen juttatták börtönbe bírálóikat sok európai országban is. Még nem tehetik el láb alól olyan szabadon bírálóikat a nyugati országokban, mint tették azt több száz palesztin íróval, költővel és pappal szerte az arab világban. Ennek ellenére, ma Európában elég csak pusztán idézni valamelyik szupremácista zsidó vezetőt ahhoz, hogy börtönben találja magát az ember.

Több száz másként gondolkodó ül ebben a pillanatban is börtönben egyszerűen azért, mert nyíltan mertek írni vagy beszélni a zsidó etnikai intoleranciáról. A média folyamatosan arra az állítólagos tényre emlékeztet bennünket, hogy ellentétben a nácikkal vagy a kommunistákkal, nálunk szólásszabadság van. Ennek ellenére vannak az európai nemzeteknek olyan állampolgárai, akik ebben a pillanatban is börtönben ülnek azért, mert kétségbe merték vonni olyan történelmi eseményeknek politikailag korrekt zsidó változatát, mint például a holocaust.

A zsidó szupremácisták komoly erőfeszítéseket tettek arra, hogy meggyengítsék az európaiak etnikai öntudatát és lojalitását. A mai média politikai korrektsége szerint „gyűlöletbeszédnek" számít, ha az európaiak a nemzeti örökségük szeretetéről beszélnek, és ha annak adnak hangot, hogy szeretnék azt megőrizni. Mint európai-amerikai, úgy hiszem, hogy az én népemnek joga van megőriznie életstílusát. Ugyanakkor elismerem minden más nép ehhez való jogát az egész Földön. Például milyen furcsa, hogy a palesztinokat, akiket saját földjükről elűztek etnikai tisztogatás keretében, és meg-

tagadták tőlük a legelemibb emberi jogokat, oly gyakran nevezik „antiszemitának" és „terroristának," míg a „gojellenes" zsidó szupremácisták, akik terrorizálták őket és ellopták az egész országukat, csak nagyon kevés bírálatot kapnak a világsajtóban.

A palesztinoknak és az arab világban élőknek meg kell érteniük, hogy saját helyzetük egyenes következménye annak a ténynek, hogy az európai-amerikaiaknak lehetetlenné tették, hogy megvédjék saját nemzeti érdekeiket és örökségüket, hasonlóan ahhoz, ahogy a palesztinok számára is lehetetlenné tették ezt. A palesztinoknak soha nem lesz szabad nemzetük addig, amíg az európai-amerikaiak meg nem szabadulnak a zsidó szupremácizmustól Amerikában.

Bár jómagam elsősorban európai-amerikai mozgalmár vagyok, tisztelem és helyeslem minden olyan nép harcát, amelyet a saját életstílusáért vív, és ami még inkább életbe vágó, hogy mint etnikai entitás fennmaradjon. Számomra az etnikai fennmaradás legalapvetőbb emberi jog. Szintén alapvető emberi jog, hogy az emberek olyan kormány irányítása és olyan hír- és szórakoztató média hatása alatt éljenek, amelyek a saját alapértékeik, hagyományaik, szociális és gazdasági érdekeik szerint működnek. Egy idegen es destruktív tömegmédia uralma alatt élő nemzet ugyanolyan elnyomás alatt áll, mintha egy idegen megszálló hatalom uralma alatt élne. A zsidó szupremácisták által ösztönzött XXI. századi, egyre növekvő globalizmus egyre szűkíti a különféle népek szabadságjogait. Mindenekfölött azonban veszélyezteti az egyéni kultúrák, hagyományok, értékek, vallási meggyőződések és etnikai identitások megőrzését. A globalizmus eredménye egy hatalmas világkormány lesz, amely úgy tiporja majd el a szabadságot és sokszínűséget, ahogy egy gőzhenger tipor el egy virágot.

Azon eszme, hogy egy kormány a saját népe érdekeit kell, hogy képviselje, és nem egy idegen hatalomét, a Függetlenségi Nyilatkozatnak és Amerika nemzeti mivoltának fő ösztönző elve: a nép azon joga, hogy *saját* kormánya legyen, ami a *saját* érdekeit képviseli. Az Amerikai Alkotmány bevezetője velősen fogalmaz: *„saját magunk és utódaink számára"*.

Amerikában elképesztően magas a kulcsfontosságú állami hivatalokban a zsidók száma. Clinton elnök alatt a vezető izraeli napilap, a *Maariv* „mély érzelmű zsidókról" beszélt, azaz olyan zsidókról, akik Izraelhez lojálisak, és kulcsfontosságú hivatalokat töltenek be az Amerikai Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Tanácsában. A *Maariv* szerint a 11 kulcsfontosságú alkalmazottja közül 7 „mély érzelmű zsidó".[32]

A XXI. század elején Madeleine Albright volt a külügyminiszter, George Tenet a CIA vezetője, William Cohen a honvédelmi miniszter, és Sandy Berger a Nemzetbiztonsági Tanács elnöke. Mind zsidók. *A zsidó szupremácizmus-t* nagyrészt a Clinton-kormányzat alatt írtam, így az a történelem egy kis szele-

tét mutatja be. De ne higgyük, hogy ez a túlzott zsidó hatalom George Bush elnöksége alatt megszűnt. Elnökségét eleinte kevesebb jól látható pozíciót betöltő zsidó jellemezte, de az alapszintű bürokrácia, amely átvonul a különböző kormányokon, ugyanolyan zsidó, mint volt. Jó példa erre Alan Greenspan, aki a Federal Reserve elnöke volt mindkét párt sok kormánya alatt.

A Nemzetbiztonsági Tanácsban növekvő zsidó konszolidáció volt megfigyelhető a Bush-kormány első napjaitól kezdve. A UPI-nál dolgozó Richard Sale 2003. február 28-án a cionista Elliot Abrams-ről így írt: „Egy személyzeti frissítés az NSC-nél valószínűleg azt jelenti, hogy az USA keményebben fog kiállni Izrael mellett a Közel-Keleten ... Elliot Abrams, a nagy vitákat kiváltó egykori Reagen-kormány tisztségviselője, akit tavaly decemberben nevezett ki az NSC élére Bush elnök, számos kollégát távolított el, akiket elfogulatlannak tekintettek a témában."[33]

A zsidó szupremácizmus pontosan be fogja mutatni, hogy a zsidók miként használták fel politikai- és médiahatalmukat arra, hogy ráerőszakolják akaratukat Amerikára és a világ más kormányaira, annak ellenére, hogy terveik szöges ellentétben állnak ezen kormányok valódi érdekeivel. Tökéletes példa erre az amerikai és brit kezdeményezésű iraki háború.

Az iraki háború

Nem véletlen, hogy 2003 márciusában a két leginkább zsidó szupremácista befolyás alatt álló nemzet, az Egyesült Államok és Nagy-Britannia háborút indított Irak ellen. Azzal, hogy háborút indított Irak ellen Amerika, *önmaga ellen* harcolt leginkább. Olyan háborút indított, amely biztos, hogy csak több gyűlöletet és terrorizmust eredményez az USA ellen, sok száz milliárd dollárba kerül és nagy károkat okoz Amerika gazdasági és diplomáciai érdekeltségeiben bel- és külföldön egyaránt. Mindenekfölött azonban szívtelen árulás volt az amerikai haderő bátran harcoló alakulataival szemben, akiket soha nem szabadna veszélynek kitenni, kivéve, ha az amerikai nép biztonságát és szabadságát valódi veszély fenyegeti.

Az iraki háború leghíresebb befolyásos és már régóta működő szószólója a lelkes cionista, Richard Perle, a Pentagon Védelmi Politikai Testületének elnöke. Perle és felesége alapítói voltak a JINSA-nak (Zsidó Nemzetbiztonsági Intézet). Perle és a zsidó neokonzervatívoknak egy jól kiépített titkos csoportja lettek a háború első számú reklámozói. Rengeteg egykori kiemelkedő marxista volt köztük, mint például Norman Podhoretz, aki annak idején ellenezte a vietnami háborút, aztán Izrael egyik konzervatív héjájává vedlett át. Podhoretz az Amerikai Zsidó Bizottság *Commentary* című lapjának szerkesztőjeként dolgozott. A zsidó neokonzervatívok között volt Paul Wolfowitz, Bill Kristol,

David Wurmser, Douglas Feith, Elliot Abrams, Paul Frum, Henry Kissinger, és még az egykori marxista és Black Panthert pártoló David Horowitz is.

1996-ban Perle állt egy riport mögött, amelynek címe: *A Clean Break: A New Strategy For Securing The Realm (Teljes változtatás: Egy új stratégia a térség biztosítására).* Ez a felhívás egy Irak elleni háborút sürgetett, noha nem az Egyesült Államok számára, hanem az akkor rövidesen hivatalába lépő, a Likud Párt színeiben indult izraeli miniszterelnöknek, Benjamin Netanjahunak. Amint az izraeliek eldöntötték, hogy egy amerikai háborút robbantanak ki Irak ellen, meg kellett teremteniük a megfelelő ürügyeket hozzá, úgyhogy szétkürtölték indokaikat, miért is kell Amerikának és a világnak hadba lépnie Irakkal, ehhez pedig készségesen asszisztáltak a tömegmédiában jelenlévő zsidó szövetségeseik. Izrael természetesen sokkal inkább bűnös volt minden ellene felhozott vádpontban, mint Irak, de a médiában uralkodó zsidók természetesen soha nem vázolták volna fel a nyilvánvaló párhuzamokat. Itt van néhány:

Miért kell háborúzni Irakkal?

- Irak tömegpusztító fegyverekkel rendelkezett.
  Holott Izrael rendelkezik az egyik legnagyobb és legpusztítóbb biológiai, vegyi és nukleáris arzenállal az egész világon.
- Irak gátolni próbálta az ENSZ fegyverzetellenőreinek munkáját.
  Ugyanakkor Izrael még egyszer sem hagyta jóvá hatalmas tömegpusztító fegyverarzenáljának bármiféle ellenőrzését. Izrael még azokat az ENSZ-vizsgálatokat is megakadályozta, amelyek az olyan izraeli háborús bűnöket kívánták szemügyre venni, mint Ariel Saron szabrai és khatilai mészárlásai, vagy a Jeninben elkövetett tömeggyilkosság.
- Irak elfoglalta és megszállta szomszédját, Kuvaitot.
  Holott Izrael elfoglalta és brutális megszállás alatt tartotta Libanont 18 évig, kiirtva 20 000 polgárát és megsemmisítve 100 000 libanoni otthont.
- Irak kegyetlen megszállás alatt tartotta Irak kurd területeit.
  Míg **Izrael katonai megszállás alatt tartotta a Nyugati-Part és Gáza hárommillió lakosát** 35 **évig, olyan megszállás alatt, amely során több tíz**ezer palesztint gyilkolt és nyomorított meg, szennyes koncentrációs tá**borokba kényszerítve őket, százezreiket kínozta börtöneiben és a legalapvetőbb emberi jogokat is megtagadta tóluk.**
- Irak veszélyt jelent az Egyesült Államokra.
  Noha Irak egy ujjal sem bántotta soha az Egyesült Államokat, míg Izrael számláját rengeteg terrorcselekmény és árulás terheli az USA ellen, mint például a Lavon-ügy, a USS Liberty hadihajó megtámadása és a Pollard-kémügy.

- Irak több ENSZ-határozatot is megszegett, köztük az 1441-es számú határozatot is.
  Ugyanakkor Izrael legalább háromszor annyi ENSZ-határozatot szegett meg, mint Irak, köztük sok olyat, melyet támogatott az USA is. Izrael 35 éven át nem tett eleget az ENSZ 242-es határozatának, amelynek értelmében teljesen ki kellett volna ürítenie a Nyugati-Partot és Gázát.

Ennek megfelelően, ha a zsidó neo-konzervatívok és a média által felhozott vádak elegendő érvként szolgálnak egy Irak elleni háborúhoz, sokkal meggyőzőbb érvet lehetett volna felhozni egy Izrael elleni hadjárat indítása mellett! Az Irak elleni háború erkölcstelen, képmutató háború volt — olyan, amelyet Izrael érdekeiért vívtak, az USA minden fontosabb érdeke ellenében. Ez olyan háború volt, amely egész egyszerűen nem jöhetett volna létre a többségében zsidó szupremácista kézben lévő kormány és média nélkül.

Amerikában a szupremácista zsidók oly arcátlanná váltak hatalmukban, hogy a nyilvánosság előtt büntethetnek és szégyeníthetnek meg bárkit, aki akárcsak elismeri befolyásukat. Csupán azért, mert szóvá tette a szervezett zsidó közösség szerepét az iraki háború hátterében, az amerikai Kongresszus egyik tagját, Jim Morant arra kényszerítették, hogy lemondjon a Demokrata Pártban betöltött vezető pozíciójáról. Az *Associated Press* 2003. március 14-én jelenti: „Jim Moran demokrata virgin iai képviselőt távozásra kényszeríttették pártja vezetőségi pozíciójából pénteken egy botrányt követően, amelynek kiváltója az amerikai zsidóság egy esetleges Irak elleni háború megindításában betöltött szerepét illető megjegyzései voltak."[34] Megdöbbentő látni, ahogy a zsidó szupremácisták hatalmukat gyakorolják, miközben ezt tagadják.

Minden nép jogait védve

Én annak látom az értékét, ha *minden* nép megóvja kulturális, nemzeti, sőt genetikai örökségét. Minden népnek joga van megvédeni egyéni sajátosságait, a zsidókat is beleértve. Ez a könyv arról szól, hogy a szervezett zsidó vezetés a kulturális önvédelem és haladás ezen célkitűzéseit üldözi kitartóan, és állandóan megakadályozza, hogy más nemzetek és emberfajták is gondoskodhassanak saját érdekeik védelméről.

Végső győzelmük nemcsak a szabadság megszűnését vonná maga után, hanem megsemmisítené az egyes nemzetek különböző örökségeit és kultúráit az egész Földön. Reményem az, hogy mi mindnyájan, minden nemzet és minden nép amellett, hogy elfogadjuk, hogy egymástól különbözünk vallásban, származásban, kulturában és nemzetiségben, együtt dolgozhatunk váll-

vetve azért, hogy megvédjék magukat az egyetlen, hihetetlenül erős szupremácizmussal szemben, amely mindnyájunkat fenyeget.

E könyv jelentős része önéletrajzomból, az *„Ébredésem"-ból* lett átvéve. Ez a könyv is hasonlóképpen van felépítve. Beszámoló ez a saját utamról, amely során rádöbbentem a zsidó szupremácizmus valóságára: ez a *legmeszszebbre menő szupremácizmus.* Önök is rájöhetnek valóságos hatalmára a könyvemben közölt fontos zsidó forrásokból származó idézetekből, amelyeket gondosan dokumentáltam több száz forrás megjelölésével, elősegítve az Önök tájékozódását.

A zsidó szupremácizmus tanulmány önéletrajzi formában. A zsidókérdést illető eszmélésemről szól, amely fiatalember koromban kezdődött, a késői `60-as években. Alapvető ismereteim zömét már azon évtized végén megszereztem, de tudásom sokat mélyült az elmúlt 30 évben. A hatvanas évek óta sok új tudományos és politikai anyag vált elérhetővé. *Ébredésem* elbeszélésében nem szeretném Olvasómban azt az illúziói kelteni, hogy az általam idézett minden anyag és tanulmány a `60-as években elérhető lett volna. Ebbe az elbeszélésbe kortárs adatokat és dokumentumokat is szövök, úgyhogy 01vasóm a legújabb információkat ismerheti meg. Emellett a következetesség és rendszeresség érdekében egyszerre felfedezéseimnek csak egyetlen területére koncentrálok, míg az életben e tekintetben elsajátítható ismeret nincs ilyen gondos csokrokba szedve. Olvasóm ismétlődő zsidó idézeteket fog felfedezni; főleg azokat ismétlem, amelyek szerintem különösen leleplezők. Főleg akkor ismétlem őket, ha több témát illetően is találóak.

Emellett gondatlanság lenne részemről nem hozzátennem, hogy amikor azt írom: „tanultam" vagy „felfedeztem" valamit, nem állítom be munkámat önálló kutatás eredményeként, mivel e témákat érintő tudásom számtalan szerző könyvéből és cikkéből állt össze. Tartozom nekik, ahogy oly sok támogatómnak és barátomnak is, akik saját ébredésük folyamán szerzett meglátásaikkal és elsajátított tudásukkal oktattak engem. Összegyűjtöm, rendszerezem, elemzem és kommentálom az anyagokat, amelyeket a régi időktől fogva napjainkig e témában tevékenykedő tudósoktól és íróktól gyűjtöttem.

Most, előszavam befejeztével, becsukom jegyzetfüzetemet és lejövök az Aspen-hegyről. Ezközben rájövök, hogy nem hagyom el a Természet Világát, hiszen annak törvényei folynak tovább az alant elterülő, emberi viszályok által szabdalt világban. Az életért és szabadságért folytatott küzdelem ugyanúgy létezik az emberiség különböző csoportjai között, mint az ezen a hegyen élő lények formái és energiái között is.

Részt vennem a saját népem életéért és szabadságáért vívott küzdelemben ugyanolyan természetes dolog, mint a kristálytiszta patak csörgedezése mellettem itt a hegyoldalban. Reményem, hogy az európai népek, a palesztin

nép és egyáltalán a világ minden népe rendelkezhet minden emberi jogok legalapvetőbbikével: az élethez való jogával, hogy megőrizhesse egyedi kultúráját, szabadságát és identitását. Hogy megtehessék ezt, ellen kell állniuk a világ legmesszebbre menő szupremácizmusának: a *zsidó szupremácizmusnak*.

Ostoba lennék, ha nem ismerném fel a veszélyt, amely a saját életemre, hírnevemre és szabadságomra leselkedik azáltal, hogy leleplezem a zsidó szupremácizmust. Mint hűséges európai-amerikainak, mint az Egyesült Államok hazafias polgárának, és mint olyan embernek, aki őszintén remél igazságosságot a világ minden népének, nyilvánvaló, hogy ez egyenesen a kötelességem.

Így hát, lefele jövet az Aspen-hegyről, a mellettem csobogó patakot nézem. Fut a medrében.

Én is azt teszem hát.

David Duke,
az Amerikai Képviselőház egykori tagja,
Louisiana Állam, Amerikai Egyesült Államok

Első fejezet
A ZSIDÓKÉRDÉS

A XXI. század első éveiben a zsidó nép, a zsidó vallás vagy Izrael nemzete ellen megfogalmazott bármely komoly kritika számít a morális bűnök legnagyobbikának. A zsidók minden szent tehenek legszentebbjei, és bárki, aki egy rossz szót szól róluk, elkerülhetetlenül „antiszemitaként" lesz elkönyvelve. Amint valaki ebbe a skatulyába kerül — legyen a vád igaz vagy sem —, semmi sem válthatja meg attól, amire a tömegmédia mint legfőbb bűnre tekint. Én is efféle feloldozhatatlan főbűnös vagyok, de megvan a szabadságom ahhoz, hogy nyíltan írjak és beszéljek arról a taburól, amelyet oly kevesen mernek szóba hozni. Nézzék, én nem vagyok antiszemita, és vissza is utasítom ezt a jelzőt. Ugyanakkor egy olyan problémához kell hozzászólnom, amelyet egyébiránt Henry Ford „a világ legfőbb gondjának"[35] nevezett, és e probléma megvitatása nemcsak a palesztin nép számára létfontosságú, hanem a világ minden más népének egyaránt.

Szinte lehetetlen kimondani a `zsidó' szót a mi holocausttal átitatott világunkban érzelmek felkeltése nélkül. A nyugati világ tömegmédiája tette ezt a „holocaust" kérlelhetetlen csomagolásával és újracsomagolásával. Ahogy David Irving brit történész mondja: „Így kell írni: `Holocaust', nagy 'H'-val — mint ahogy márkavédjegyeknél tenni szokás."[36] A holocaust úgy indult, mint a második világháború széljegyzete, majd később egészen eljutott addig a pontig, ahol a világháború vált a holocaust történelmi lábjegyzetévé. Az önéletrajzom, az *Ébredésem* kiadása előtti évben, bő 50 évvel a háború befejezése után, a helyi (valójában New York-i) napilapom, a *The Times-Picayune* több tucat hírt és ismeretterjesztő cikket hozott le, amelyek a holocaust különböző oldalait vizsgálták meg. Ugyanabban az évben e lap éppen hogy megemlítette a szovjet Gulágokat, ahol kb. 10-30 millió ember halt meg, és egyetlen alkalommal foglalkozott a kambodzsai népirtással, amely hárommillió ember életét követelte. Egyetlen cikk sem szólt viszont a Vörös Kínában lemészárolt 30-40 millió emberről.

Régi újságok mikrofilmre rögzített archívumát áttekintve felfedeztem, hogy a késői `90-es években legalább tízszer annyi hír jelent meg a holocaust-

ról, mint a `40-es, `50-es években. Ritkán fordul elő, hogy egy esemény egyre inkább előtérbe kerül, és egyre többet foglalkozzanak vele, ahogy időben egyre távolabbivá válik. Például a második világháború témájára sokkal több mozifilm, tévéműsor, dokumentumfilm, könyv és hírlapi cikk született az `50-es években, mint a XXI. század hajnalán. Nem így történt a holocausttal: minél távolabb kerülünk időben tőle, annál inkább ostoroz minket vele a terjeszkedő holocaust-ipar.

Herkulesi feladat lenne akárcsak számba venni minden holocausttal kapcsolatos tévéhírt, dokumentumfilmet, „dokumentumdrámát", könyvet (szépirodalmit és ismeretterjesztő műveket egyaránt), hírlapi cikket, mozifilmet és színművészeti alkotást. Holocaust-áldozatok meséi, rokonok, túlélők, háborús bűnök, bűnözők, jóvátételek, holocaust-művészet és irodalom, megemlékezések és emlékünnepségek bombáznak minket szinte mindennap. E dömping puszta súlya arra indított számos zsidó egyént, hogy elnevezzék azt „Soa-biznisznek".[37]

A Holocaust Múzeum jobbra esik az Amerikai Pantheon legszentebb földjétől, a Malitól, a Smithsonian Intézet közelében, melynek üzemeltetését nem kevés részben fedezik adófizető dollárjaink. Érdekes módon jóval azelőtt épült, hogy bármiféle valódi kísérlet történt volna második világháborús emlékmű építésére. Ez egy roppant modern változata a Madame Tussaud Viaszmúzeumában található Szörnyűségek Kamrájának.

Nem a holocaust az egyetlen zsidó trauma, amely miatt bánkódnunk kell, hiszen töméntelen fájdalmas történelmi beszámolót és drámai hollywoodi produkciót látunk a zsidók számos egyéb történelmi szenvedéséről. A zsidók az arab terroristák áldozatai a Közel-Keleten, a fasisztákéi Európában és még klán-tagoké is az Egyesült Államokban. Kifogyhatatlannak tűnő menynyiségű kőnyv, cikk, mozifilm és színdarab készült, mely azokról a zsidókról szól, akiknek a gonosz antiszemitáktól kellett szenvedniük.

Minden évben több tízezer történet tölti meg az otthoni 70 cm-es tévékészülékek képernyőit és a mozik 10 in-es filmvásznait intelligens, jószívű, önzetlen, kreatív, erkölcsös és bátor zsidókkal, akárcsak újságainkat, magazinjainkat és a könyveket; színházak, pulpitusok, pódiumok vannak tele velük, akárcsak a rádióadóink és műholdról sugárzott adásaink. Több ezer portré egykor üldözött zsidókról mint ártatlan, nemes és bátor emberekről, míg ellenfeleiket a megtestesült gonoszként ábrázolják. A Földön egyetlen más csoport sem rendelkezik jobb piárral, mint a zsidó nép.

Legyen az a fáraó serege, ahogy kivont karddal üldözi a hébereket, vagy a cár az antiszemita kozákjaival, esetleg Hitler feketébe öltözött SS-szolgái, egy névtelen palesztin terrorista, aki izraeli iskolásokat kíván elrabolni, vagy egy bensőségesebb történet egy érzékeny zsidóról, akivel rosszul bánik egy

antiszemita üzletember — már mindnyájan láttuk az antiszemita sztereotípiát, a csonttá soványodott testeket és osztoztunk a zsidók fájdalmában. Én mindezt első kézből tudom, mert fiatalként számomra is a valóság része volt.

Amikor 12 évesen elolvastam az *Anna Frank: Egy fiatal lány naplója* című könyvet az iskolai könyvtárban, megrettentem az antiszemitizmus embertelenségétől. Mire végeztem a könyvvel, úgy éreztem, mintha a saját családom tagjait veszítettem volna el. Titokban az ingem gallérjával töröltem le a szememet elöntő könnyeket.

Csak néhány alkalommal beszéltem édesapámmal a zsidókról, akikről ő csak jót tudott mondani. Nagybátyjáról szokott mesélni, Nathanről, egy metodista lelkészről, aki zsidó hitből keresztelkedett ki és elvette feleségül nagyapám lánytestvérét, nagynénémet, Gussie-t. Édesapám óriási tisztelettel viseltetett Nathan iránt, és ez vonatkozott az összes többi emberekre, akiket ő „hébereknek" hívott, mert szerinte ez a megnevezés sokkal méltóságteljesebb, mint a „zsidó". Többször is úgy írta le a „hébereket", mint keményen dolgozó, okos, takarékos és aktív embereket. „Takarékos" — ez az én szememben különösen nagy elismerés volt, amely lenyűgözött, mert tudtam, hogy édesapám úgy tekint erre a tulajdonságra, mint az egyik legfontosabbra. Mindennemű pazarlást gyűlölt: a leckét vagy százszor megtanultam, amikor vacsoráztunk: minden falatot meg kellett ennem, mielőtt távozhattam volna az asztaltól. Azt hittem, a takarékosság olyan skót dolog, mint a Duke- család, de amikor hallottam, hogy főleg zsidó vonás, még inkább nyomot hagyott bennem.

A zsidó népről a legfőbb benyomást bibliai és a holocaustról szóló elbeszélések keltették bennem. Cecil B. DeMille klasszikus filmjei, mint például a *Tízparancsolat* alapján azonosítottam a kortárs zsidókat az Ószövetségben szereplő hősi „izraelitákkal". Mélységes csodálat alakult ki bennem a „választott nép" iránt.

Miként jutottam tehát kezdeti, zsidókkal kapcsolatosan igencsak hízelgő álláspontomtól odáig, hogy úgy legyek elkönyvelve a hatalmas zsidó pártfogó szervezet, az ADL (a furcsa nevű B'nai B'rith Rágalmazásellenes Liga) által, mint egy veszélyes antiszemita? Nekem soha zsidó rosszat nem tett, és sem a szüleim, sem a barátaim nem neveltek antiszemitizmusra, még Jézus Krisztus megfeszíttetéséért sem hibáztattam őket. Noha kategorikusan viszszautasítom azt, hogy antiszemitának tartsanak, erősen hiszem — mint annyi más ember —, hogy a zsidók dicséretet érdemelnek teljesítményeikért, viszont nem lenne szabad mentesíteni őket a gyarlóságuk miatti kritikáktól. Az egyetlen baj az, hogy a második világháború utáni, a holocaust által átitatott Amerikában a zsidóságot mint csoportot érintő bármilyen kritika erkölcsi megfelelője egy tömeggyilkosság elkövetésének.

36 ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

Ha valaki kritizálja a zsidó történelem bármely részét, a zsidó viselkedést vagy vallásuk egyes intoleráns tanításait, vagy akár Izrael cionista politikáját, elkerülhetetlenül „antiszemita" lesz, és ez olyan jelző, amelynél nehéz elrettentőbb hatásút vagy előítéletteljesebbet találni. Ha valaki az indiánokkal való szokásos rossz bánásmódról beszél az amerikai történelem folyamán, nem tekintik „amerikaellenesnek". Akik kifejezik elszörnyedésüket a spanyol inkvizíció túlkapásai miatt, nem lesznek „antikeresztények" vagy „antispanyolok".

Ugyanaz a média, amely a zsidóságot ért legkisebb kritikát is megtorolja, nem vonakodik attól, hogy más csoportokat ócsároljon. Fehér déliek, palesztinok, németek, fundamentalista keresztények és fundamentalista mohamedánok — ezek a csoportok a megérdemeltnél jóval többször és jóval nagyobb mértékben válnak gúny és megalázottság tárgyává. A széles állúként, sárga fogúként, butaként, rasszistaként, gyűlölködőként, gyilkos hajlamúként, tahóként ábrázolt fehér déli ember az egyik sztereotípiájává vált a hollywoodi filmeknek, és a fehér déliek nincsenek egyedül. Az egyik nemrégi bestseller, a média által agyonreklámozott *„Hitler készséges hóhérai* [38] azt állítja, hogy a német emberekben valami sötét és gonosz lakozik, egy örökölt defektus, mely mindnyájukat felelőssé teszi a holocaust összes atrocitásáért.

Ma Európában úgynevezett „gyűlölettörvények" vannak hatályban, amelyek értelmében börtönbe kerülhet bárki, ha bármiben kritizálni merné a zsidóságot. Több száz ember került már börtönbe amiatt, hogy egyszerűen történelmi kérdéseket feszegettek a holocaust zsidó felfogásával kapcsolatban. Ezek a tudósok nem állítják, hogy a zsidók gonoszok lennének: kizárólag tudományos és történelmi bizonyítékokat használnak fel arra, hogy megvitassák az eddig elfogadott történelmi magyarázatokat a zsidók második világháborús szenvedéseire vonatkozóan.

Csupán azért, mert a hivatalos holocaustfelfogástól eltérő történelmi elemzéseket és véleményeket fogalmaztak meg, több európai tudóst meghurcoltak, mint például David Irvinget, dr. Robert Faurissont vagy Jürgen Grafot. A másik oldalon viszont a *„Hitler készséges hóhérai"* íróját, Daniel Goldhagent, aki könyvében amellett érvel, hogy minden német eredendően gonosz, rasszista, rágalmaiért nem hurcolják meg, hanem egyenesen ünneplik! Természetesen már az „arab terrorista" is elengedhetetlen kelléke a hollywoodi filmeknek. Ezzel éles ellentétben a zsidókról mindig halkan, tisztelettel teljesen szólnak. Mi az a zsidó népben, ami ilyen féktelen tömjénezést vagy éppen zsigeri gyűlöletet válthat ki?

Amint meggyőződtem, hogy az európai származású népek, és egyáltalán, minden nép joga, hogy megvédje és megőrizze örökségét és kultúráját, beléptem a Polgári Tanácsba (Citizens Council). Iskola után gyakran, esős nyári

napokon lejártam a Carondolet utcai irodába New Orleansben, hogy önkéntes munkát végezzek.

Sok lenyűgöző publikáció érkezett az irodába több száz jobboldali csoporttól, egész Amerikából. Egy nap, amikor befejeztem munkámat a Tanács levelezésével kapcsolatban, kezembe került valami *Common Sense* című bulvárlap. Konzervatív, jobboldali lap volt: Thomas Paine klasszikus, egy plakátszerűen nyomtatott stílusának mintájára jött létre, de az üzenete erősen eltért Paine-étől. Az egyik szám főcíme ez volt: „A KOMMUNIZMUS ZSIDÓ DOLOG!", egy másik pedig ezt harsogta: „AZ NAACP (Amerika egyik legnagyobb fekete polgárjogi szervezete) A VÖRÖS ÖSSZEESKÜVÉS RÉSZE!". Találtam pár régebbi számot is, az egyik hatalmas főcíme ezt jósolta: „VÖRÖS DIKTATÚRA 1954-RE!". Akárhogy is, egy ilyen figyelmeztetés nem tűnt túl hihetőnek, amikor 1965-ben olvastam. Ezeket a National Enquirer-féle címeket komikusnak találtam, de nehéz volt ellenállni annak, hogy el ne olvassak valamit, ami ennyire botrányos, ha másért nem, legalább azért, hogy jót nevessek rajta.

Mattie Smith éles szavai

Az egyik rendszeres önkéntes, Mattie Smith, egy idősebb hölgy, aki mindig virágmintás ruhát hordott és külföldies kalapot, meglátott egyszer, amint a harsány címeken kuncogok, és csak annyit mondott: „Kérem, ez igaz."

„Vörös diktatúra 1954-re?" válaszoltam mosolyogva.

„Nem" — mondta —, „a kommunizmus *tényleg* zsidó dolog. Ők állnak mögötte."

Úgy gondoltam, udvariasan vitatkozom az idős hölggyel, és közben kissé megtréfálom. „Hölgyem. Hogy lehet az?" — kérdeztem. „A kommunisták ateisták, nem hisznek Istenben. A zsidók hisznek Istenben, hát hogy lehetnének kommunisták?"

„Tudja, kicsoda Herbert Aptheker?" — kérdezett vissza.

„Nem" — mondtam, érdektelenséget színlelve.

A hölgy olyan volt, mint egy szétfeszített rugó, amely arra várt, hogy elengedjék. „Ő az Amerikai Kommunista Párt hivatalos főideológusa és szerepel a *Ki kicsoda a zsidóság világában*[39] listán. Leon Trockij, aki átvette a hatalmat Oroszország felett Leninnel együtt, szintén rajta van a *Ki kicsoda az amerikai zsid6ságban?*[40] listán. Az igazi neve Lev Bronstein. Mindketten ateista kommunisták és a vezető rabbinikus szervezetek kiadványaiban büszkén nevezik őket nagy zsidóknak."

Naivan feltételeztem: „Talán csak azért kerültek fel a listára, mert valamikor még zsidók voltak."

„Sokat kell még tanulnia" — sóhajtotta. „Izrael Visszatérési Törvényének értelmében lehet Ön ateista kommunista is, mégis bevándorolhat Izraelbe. Sokan vannak ilyenek. A bevándorláshoz elegendő, ha zsidó, és a zsidó mivolthoz elég a zsidó származás. Látja hát, lehet zsidó és egyszerre ateista és kommunista, és én mondom Önnek, a kommunizmus tényleg zsidó dolog!"

„Minden zsidó kommunista?" — kérdeztem vissza gúnyosan.

„Nem, nem, nem" — hangsúlyozta, sok türelemmel a hangjában. „Nem minden zsidó kommunista, mint ahogy nem mérgező mindegyik kígyó sem. De a legtöbb amerikai kommunista vezető zsidó, akárcsak a legtöbb elítélt, Amerikában letartóztatott orosz kém vagy az Új Bal vezetői. Es a történelmet illetően: a legtöbb komcsi forradalmár Oroszországban szintén zsidó volt!"

Amit Mrs. Smith mondott, elég nyugtalanító érzéseket keltett bennem. Noha még nem kellett volna indulnom, bejelentettem, hogy el kell csípnem a buszomat hazafelé, és sietve elhagytam az irodát. Mrs. Smith biztosan tévedett, de nem rendelkeztem elég információval ahhoz, hogy megcáfolhassam az állításait. Elhatároztam, kutatást végzek a kérdéssel kapcsolatban, hogy aztán bebizonyíthassam, miért nincs igaza. Bántott az is, hogy kissé bűnösnek éreztem magam, amiért egyáltalán szóba álltam egy olyan emberrel, aki enynyi szörnyűséget mondott a zsidókról. Meggyőződéses antikommunista voltam, így azt feltételezni, a kommunizmus szörnyűségei mögött zsidók állnak, szememben olyan iszonyú állítás volt, hogy a szívem azt súgta: ez egész egyszerűen nem igaz. Ez volt az első alkalom, hogy olyan emberrel beszéltem, akiről feltételeztem, hogy antiszemita, de nem sokkal később már rohantam is, hogy elcsípjem a villamosomat.

A következő néhány napban még csak nem is akartam gondolni a témára és elkerültem a Citizens Council (Polgári Tanács) irodáját is. Később aztán fogtam és elolvastam a *Common Sense* két példányát, amit még korábban hazavittem. Az egyik lapszám szerint az NAACP kommunista frontszervezet, amelynek célja, hogy megváltoztassa eddigi életvitelünket. Azt állította, hogy az NAACP-ot 12 zsidó és egy afro-amerikai alapította, mindegyikük elkötelezett marxista, több évtizedes, dokumentált kommunista párttagsággal. A cikk állítása szerint az NAACP egyetlen fontosabb fekete alapítója, W. E. B. Dubois beismerte, hogy tagja a Kommunista Pártnak, később emigrált a kommunista Ghánába (ott is temették el). Továbbá, a botrányos cikk még azt is állította, hogy az NAACP-t zsidó pénzből hozták létre, és mindig is zsidó volt az elnöke. A lap szerint az NAACP akkori elnöke is egy zsidó, John Kaplan volt, és ő volt az igazi vezető, nem pedig a szervezet fekete „frontembere", Roy Wilkins. Noha a nagyközönség Wilkinst hitte az NAACP vezetőjének, az újság szerint csak egy alacsonyabb ranggal, a országos titkárival rendelkezett.

A *Common Sense* érve az volt, hogy a zsidók azért vezették és támogatták a faji egyenjogúságért küzdő NAACP-t, mert az ellentétben állt más erős afro-amerikai nacionalista mozgalmak vezetőivel, mint például Marcus Garvey-val, vagy azokkal, akik az Iszlám Nemzete mozgalmat vezették. Továbbá az újság szerint nem állt érdekükben, hogy az afro-amerikaiak önállóvá váljanak. A lap szerint a zsidó vezetés érdekében állt, hogy legyen faji pluralizmus, sokszínűség és viszályaik fenntartása, mert ez bizonyos előnyöket biztosít a zsidóságnak mint társadalmi csoportnak.

A Common Sense másik példánya sem volt kevésbé megdöbbentő. Egy hosszú cikke azt állította, hogy az internacionalista kommunizmus zsidó találmány, és az orosz forradalom a legkisebb mértékben sem volt orosz. Feltételezhetően zsidók vezették és finanszírozták a kommunizmust születése óta, és még mindig ők uralják a kommunista mozgalmat mind Amerikában, mind világszerte.

A jobboldal eme National Enquirer-je rengeteg nevet, dátumot és forrást idézett, hogy alátámassza hihetetlen megállapításait. Kétkedve fogadtam a lap észrevételeit, de az információ túl meggyőző volt ahhoz, hogy ne foglalkozzam vele. Elég korán megtanultam hát, hogy ne utasítsam el a kevésbé népszerű véleményeket.

A cikk erős dokumentációs háttere ellenére a benne megfogalmazottak túl bizarrnak tűntek ahhoz, hogy hihetőek legyenek. Hogyan lehet, hogy Amerika legnagyobb és legerősebb afro-amerikai szervezetét zsidók, pontosabban marxista zsidók alapították, finanszírozták és vezették afro-amerikaiak helyett? Hogyan lehet, hogy egy ilyen hihetetlenül érdekes dolog háttérben tudott maradni, hogy a legtöbb ember nem is tudott róla? Ha az orosz forradalom valóban orosz marxisták helyett zsidók által levezérelt forradalom volt, akkor miként lehet, hogy egy ilyen hatalmas történelmi tényt figyelmen kívül hagynak történelemkönyveink és a tömegmédia? Továbbá azt sem értettem, hogy a dúsgazdag és hatalmas kapitalista zsidók miért erőltették volna a fajok keveredését és a kommunizmust.

Édesapám gyakran beszélt nekem a kommunizmus gonoszságairól, és én teljes mértékben antikommunista voltam, miután átrágtam magam olyan könyveken, mint az *Egy konzervatív lelkiismerete*[41] (Barry Golwater), a *Senki nem meri árulásnak nevezni*[42] (John A. Stormer) vagy az *Elhiheted a kommunistáknak, hogy kommunisták* (Frederick Charles Schwarz).[43] Ezek és egyéb könyvek ébresztettek rá a kommunista ideológia behatolására társadalmunkba, médiánkba és kormányunkba.

A kubai rakétaválság csak három évvel a fentiek előtt volt, és apám azon tervei, hogy óvóhelyet épít, még frissen éltek az emlékezetemben. Még ennivalót és egyéb túlélő felszereléseket is vásárolt. Abban az időben az atomhá-

ború kialakulása a kezdeti absztrakt elképzelésből kézzelfogható valósággá kezdett előlépni. A `60-as években a legtöbb lakóhely úgy ellenőrizte légiriadó-szirénáit, hogy délben bekapcsolták őket. Néha, amikor az iskolában nem tudtuk, hogy hány óra lehet, és délben megszólaltak a légvédelmi szirénák, egy pillanatra mindig elgondolkodtunk azon, hogy az atomháború már el is ért-e minket valójában.?

„Nem szükséges túlhangsúlyozni a bolsevizmus létrehozásában és az orosz forradalom végrehajtásában az internacionalista és javarészt ateista zsidók szerepét..."
(Winston S. Churchill)

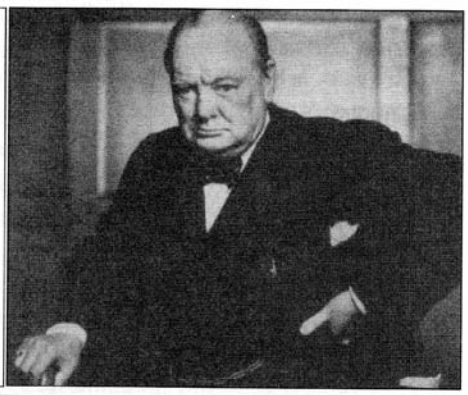

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

SOME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative

like Bukharin or Lunacharski cannot be compared with the power of Trotsky, or of Zinovieff, the Dictator of the Red Citadel (Petrograd), or of Krassin or Radek—all Jews. In the Soviet institutions the predominance of Jews is even more astonishing. And the prominent, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Com-

people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary regime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the policy of conciliation of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a community character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weizmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish

Winston Churchill **„Cionizmus a bolsevizmus ellen: küzdelem a zsidó nép lelkeiért"** című cikke a *Illustrated Sunday Herald-ban, 1920. febuár 8.*

A kubai válság alatt a Legtöbb felnőtt úgy gondolta, hogy nem lesz atomháború, mert nem lehet — egyszerűen túl szörnyű lett volna belegondolni. Egy 11 éves azonban sokkal inkább képes elhinni azt, hogy valaki azért egyzer megnyomja az indítógombot. Évekkel később aztán kiderült, hogy akko-

riban sokkal közelebb került hozzánk az atomháború réme, mint azt sok amerikai gondolta volna. A tény, hogy a kommunistákra mint olyanokra kellett tekintenem, akik a családomat sodorták közvetlen veszélybe, nagyban hozzájárult zsigeri antikommunista érzelmeimhez

Az egyik *Common Sense-szám* egy teljes oldalt felölelő cikket hozott le a következő címmel: „Winston Churchill: Cionizmus a bolsevizmus ellen: küzdelem a zsidó nép lelkeiért".

A cikk eredetileg az *Illustrated Sunday Herald* nevű lapban jelent meg először, 1920. február 8-án. Churchill azon az állásponton volt, hogy a világ zsidósága egyfelől a kommunizmus, másfelől a cionizmus iránti elkötelezettség között vívódik. Churchill abban reménykedett, hogy a cionizmus a szerinte „ördögi" és „fenyegető" bolsevizmus helyett népszerűbb alternatíva lehet a zsidók számára.

Jól megírt cikkében az orosz forradalom idején Churchill úgy írta le a kommunizmust, mint „a nemzetközi zsidóság fenyegető konföderációját", amely „megragadta az orosz népet a hajánál fogva és gyakorlatilag e hatalmas birodalom kétségbevonhatatlan urává vált".[44]

A cikk annyira sokkoló volt, hogy úgy éreztem, utána kell néznem annak, mennyire hiteles. Teljesen hitelesnek bizonyult, sőt olyan zsidó válaszokkal is találkoztam, melyek azon búsongtak, hogy Churchill cikke táptalajt adott a világ antiszemitáinak. Az alábbi rész idézet Churchill elképesztő cikkéből.

> **Éles ellentétben a zsidó igyekezet mindezen szférájával jönnek létre az internacionalista zsidók tervei. E sötét konföderáció követői főképp olyan emberek, akik olyan országok boldogtalan lakosságának körében nevelkedtek, ahol a zsidókat faji hovatartozásuk miatt üldözik. Ha nem is mind, de legtöbbjük elhagyta ősapáik hitét, és elvált azok eszméitől és spirituális reményeitől az eljövendő világot illetően. Ez a mozgalom nem újkeletű a zsidók között. Egészen Spartacus-Weishaupt napjaitól Karl Marxon, Trockijon (Oroszország), Kun Bélán (Magyarország), Rosa Luxemburgon (Németország) át Emma Goldmannig (Egyesült Államok) ez az** egész **világot behálózó** összeesküvés, **amely azért jött létre, hogy leváltsa az eddigi civilizációt és újraalkossa a társadalmat** egy csökevényes **fejlődéselmélet alapján, amelynek sarokkövei az irigy rosszakarat és egy lehetetlen egyenlőségelmélet, folyamatosan növekedett... és mostanra ez a különleges emberek alkotta társaság Európa és Amerika hatalmas városainak alvilágából megragadta az orosz népet üstökénél fogva, és gyakorlatilag e roppant birodalom kétségbevonhatatlan urává vált.**
>
> **Nem szükséges túlhangsúlyozni a bolsevizmus létrehozásában és az orosz forradalom végrehajtásában az internacionalista és javarészt ateista zsidók szerepét..** [45]

Bármilyen fontos történelmi figura is volt Churchill, az övé akkor is csupán egyetlen vélemény volt. Azzal győztem meg magamat, hogy lehet, egyszerűen téved az orosz forradalom jellegét illetően. A Common Sense egyik száma egy egész sor sokkoló dokumentumra utalt (aktaszámokkal kiegészítve) az Egyesült Allamok Nemzeti Levéltárából. Levelet írtam a kongresszusi képviselőmnek, amelyben megérdeklődtem, irodája tudna-e néhány másolatot küldeni nekem ezekről az aktákról. Pár héttel később, az iskolából hazaérve, egy, a képviselőmtől kapott hatalmas erős barna papírboríték várt otthon.

Az Egyesült Államok pecsétjével igazolt dokumentumok a Nemzeti Levéltárából érkeztek. Olyan külföldi kormányokról szóló hírszerzési adatokat és terjedelmes jelentéseket tartalmaztak, amelyek az Oroszországban működő fő hírszerző tisztjeinktől származtak a kommunista forradalom korai időszakából és az orosz polgárháború idejéből. A `20-as években még nem volt sem OSS, sem CIA. Az Egyesült Államok hadserege működtette az akkori hírszerzést. A forradalmi Oroszországban működő egyik vezető katonai hírszerző tisztünk Montgomery Schuyler százados volt. Rendszeresen küldött jelentéseket az Amerikai Katonai Hírszerzés vezérkari főnökének, amely szervezet aztán továbbította ezeket a Hadügyminisztériumnak és az Egyesült Államok elnökének.

A hosszé jelentéseket átolvasva betekintettem egy olyan történelmi korba, amelyről kevés amerikai tud. A jelentések olyan iszonyatos tömeggyilkosságokról tesznek tanúbizonyságot, amelyekben lemészároltak több ezer orosz arisztokratát és értelmiségit, csupán azért, mert hatékonyabb vezetést alkothattak volna, mint a kommunisták. Sok amerikai legalább valamennyire tisztában van a Sztálin által elkövetett, több millió emberéletet követelő tömeggyilkosságokról. Ugyanakkor sok millióan haltak meg a bolsevizmus korai időszakában Lenin és Trockij alatt, hiszen ezek az emberek követték el az első tömeggyilkosságokat és hozták létre a Gulágokat.

A jelentések mellébeszélés nélkül mutatnak ra a forradalom zsidó voltára. Schuyler egyik hivatalos jelentésében — amelyet 1958-ban oldottak fel a titkosítás alól, tehát majdnem 50 évvel azután, hogy megírta — ezt állítja:[46]

> „Valószínűleg nem bölcs dolog hangosan kimondani az Egyesült Államokban, de a bolsevik mozgalmat megalakulása óta mindmáig az orosz zsidóság legzsírosabbjai vezetik."
>
> Schuyler százados, amerikai katonai hírszerző tiszt jelentése Oroszországból, az orosz forradalom idejéből.

E jelentés nyelvezetének szószerinti idézésével semmilyen bántó szándékom sincs, de Schuyler jelentése azt mondja, amit mond, ha tetszik, ha nem. Egy újabb, négy hónappal később írt jelentésében Schuyler kapitány Robert Wilton egyik bizonyítékát idé-

zi, aki akkoriban a tekintélyes *London Times* vezető tudósítója volt Oroszországban. Később Wilton több bestsellert is írt a forradalomról, köztük a széleskörű elismertségnek örvendő *Russia's Agony* (Oroszország agóniája) és a *The last days of the Romanovs*[47] (A Romanovok utolsó napjai) című műveket. 1919. június 9-én Schuyler a következőképp hivatkozik Wiltonra:

> A London Times oroszországi tudósítója, Robert Wilton által 1918-ban készített táblázat megmutatja, hogy akkor 384 komisszár volt, közülük 2 néger, 13 orosz, 15 kínai, 22 örmény és több, mint 300 zsidó. Az utóbbi csoportból 264-en az Egyesült Államokból jöttek, a Birodalmi Kormány bukása után 4[8]

Természetesen nincs semmi ok arra, hogy kétségbe vonjuk a Times vagy Schuyler kapitány jelentéseinek hitelességét. Nem hittem a szememnek, amikor átfutottam az ebédlőm asztalának műanyag terítőjén szétszórt papírokat. Csodálkoztam, hogyan volt lehetséges, hogy az „Orosz Forradalom" 384 fős legfelsőbb vezető szervéből csak 13 ember volt valóban orosz. Churchill leírása az „üstökénél megragadott orosz népről" igazolttá vált azokon az oldalakon, amelyeket az Országos Levéltárból kaptam.

Onnantól fogva, hogy elkezdtem ellenőrizni azokat a nyomokat, amelyeket olvasmányaimból gyűjtöttem össze, az Országos Levéltár folyamatosan a lehető leghihetetlenebb dokumentumokkal látott el. Nemcsak vezető hírszerző tisztünk írt az Egyesült Államok elnökének a kommunizmus zsidó jellegéről, de ugyanezt tette az USA oroszországi nagykövete, David R. Francis is. Egy 1918 januárjában küldött táviratában a következőt jelentette:

> Az itteni bolsevik vezetőket, akiknek legtöbbje zsidó és 90 százalékuk visszatért száműzött, nem érdekli Oroszország vagy bármely egyéb ország, hanem internacionalisták, és egy, az egész világra kiterjedő szociális forradalmat próbálnak elindítani. — David Francis, Amerika oroszországi nagykövete a forradalom idején.[49]

Az Országos Levéltár küldött még másolatokat a Scotland Yarddal és a Brit Hírszerzéssel folytatott kommunikációjának aktáiból. A Brit Hírszerzés Amerikának és más nemzeteknek is elküldte 1919. július 16-án kelt, hosszas jelentését a külföldi bolsevizmusról, amelynek címe: „A külföldi forradalmi mozgalmak alakulásának havi szemügyre vétele." Ez a hosszú jelentés felsorolja a világ nagy nemzeteiben működő kommunista mozgalmakat. E brit kormánytól származó jelentés az első oldalon, az első bekezdés első mondatában finomkodás nélkül kimondja, hogy zsidók irányítják a nemzetközi kommunizmust .[50]

Most mar nyilvánvaló bizonyíték áll rendelkezésre arra nézve, hogy a bolsevizmus nemzetközi mozgalom, amelyet zsidók irányítanak.

Évekkel később, már mint a Louisiana State University hallgatója, egy olyan kurzusra jártam, amely teljes egészében az Orosz Forradalommal foglalkozott. Sem tanárom az óráin, sem a *„The soviet achievement"* (A szovjet teljesítmény) című tankönyvsl nem tett semmilyen említést a történelmi orosz—zsidó konfliktusról, a Kommunista Párt döntően zsidó vezetéséről.

Ugyanakkor a zsidók kommunista forradalomban betöltött szerepéről említést tesz több fontos zsidó kiadvány is, mint például a *Zsidó Enciklopédia* vagy az *Egyeternes Zsidó Enciklopédia*. Meghökkentett, hogy ezek a kiadványok egyenesen dicsekszenek a zsidóknak az orosz forradalomban betöltött kulcsfontosságú szerepével. Még ki is emelték a kommunista zsidók azon erőfeszítéseit, amelyekkel sikeresen — kívánták leleplezni a zsidók szerepét, és erről a legtöbb amerikai és európai nemzsidó egyén még mindig nem tud.

GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES

To all to whom these presents shall come, Greeting:

I Certify That the annexed copy, or each of the specified number of annexed copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Department of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5087. Summary of Report No. 9 of July 16, 1919, from the Directorate of Intelligence (Home Office), Scotland House, S. W. 1, entitled "A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad." This report was enclosed with despatch No. 1072, dated London, July 23, 1919, from John W. Davis, American Ambassador to Great Britain, to the Secretary of State in Washington.

This document is from the General Records of the Department of State.

In testimony whereof, I, WAYNE C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Acting Chief Archivist, General Records Division of the National Archives, in the District of Columbia, this 19th day of April 19 61

Wayne C. Grover
Archivist of the United States
By G. Philip Hanna

„Nyilvánvaló bizonyíték áll rendelkezésre arra nézve, hogy a bolsevizmus nemzetközi mozgalom, amelyet zsidók irányítanak."
Az angol hírszerzés igazgatója az amerikai külügyminiszternek.

A kommunista mozgalom és ideológia fontos szerepet töltött be a zsidó életben, főképp a `20-as és `30-as években, valamint a második világháború alatt és után... bizonyos zsidó egyének fontos szerepet játszottak a bolsevizmus és a szovjet rendszer kialakulásának korai időszakában... a nagy vonzalom a kommunizmus iránt csak akkor jelent meg az orosz és később a nyugati zsidóság körében, amikor a szovjet rendszer már kialakult Oroszországban...
A világ sok zsidója ezért úgy tekintett a „zsidókérdés" megoldásának szovjet koncepciójára, mint lényegesen pozitív megközelítésre... a kommunizmus széles körben elterjedt szinte minden zsidó közösségben. Egyes országokban zsidók lettek a legális és illegális Kommunista Pártok vezető elemei, egyes esetekben még felszólítást is kaptak a Kommunista Internacionálétól, hogy változtassák meg zsidó hangzású nevüket és adják ki magukat nem-zsidóknak, hogy ne támasszák alá a jobboldali propagandát, amely *úgy* állította be a kommunizmust, mint egy idegen, zsidó összeesküvést. [52]

Trockij *Sztálin* című, száműzetésben írt könyvében megkí sérelte kimutatni, hogy Sztálin csak jelentéktelen szerepet játszott a kommunista hatalomátvétel korai időszakában. Trockij úgy próbálta megvilágítani ezt, hogy a forradalmat követő hónapokban széles körben terjesztett egy, a forradalom hat vezetőjét ábrázoló képeslapot. Látható rajta Lenin (aki legalább egynegyed részt zsidó volt, jiddisül beszélt otthon és zsidó nőt vett feleségül), Trockij (eredeti zsidó neve: Lev Bronstein), Zinovjev (eredeti zsidó neve: Hirsch Apfelbaum), Lunacsarszkij (egy nem-zsidó), Kamenov (eredeti zsidó neve: Rosenfeld) és Szverdlov (zsídó).Ś[3] A képeslap nemcsak a zsidó irányítását mutatja meg, hanem azt is, hogy az ábrázolt kommunista vezetők megváltoztatták a nevüket, feltehetően azért, hogy leplezzék zsidóságukat, ahogy ez az *Encyclopaedia Judaicában* is szerepel.

Noha a tény, hogy Lenin zsidó származású volt, sok éven át titokban maradt, mai zsidó írók már említést tesznek róla. David Sub, a *Lenin: Egy életrajz* című könyv szerzője, egy orosz emigráns lapnak, a *Nóvüj Zsurnalnak*[54] írt levelében azt állította, hogy Lenin anyja biztosan zsidó volt apai ágról és valószínűleg anyai ágról is.[55] Emellett egy francia zsidó folyóirat, a *Review de Fonds Social JuiJ*[56] szerint Marietta Saguinyian szovjet regényírót a cenzúra akadályozta meg abban, hogy nyilvánosságra hozzon Leninnek a zsidó származásáról szóló bizonyítékokat. Több zsidó kiadvány jelent meg az elmúlt években Lenin zsidó származásáról, beleértve a *Zsidó Krónikát* is.[57]

A Cseka, vagyis a titkosrendőrség első főnöke egy zsidó egyén, Mózes Urickij volt. A rangban utána következő vezetők többsége is zsidó volt, bele-

értve Szverdlovot és Gyenrik Jagodát (a „Jagoda" az orosz nyelvben a „Jehudá"nak felel meg, ami annyit tesz: „a zsidó"), akik főszerepet játszottak azokban a pogromokban, amelyek során több millió keresztényt irtottak ki. A háború alatt a szovjet propagandaminiszter is egy zsidó, Ilja Ehrenburg volt, aki azzal szerzett magának hírnevet, hogy a szovjet csapatokat a német nők és gyermekek megerőszakolására és legyilkolására buzdította.[58] Anatol Goldberg így idézi őt *Ilja Ehrenburg* című könyvében: „...a németek nem emberi lények... semmi sem okoz nekünk akkora örömöt,mint a német holttestek látványa."[59] A kommunista titkosrendőrség, amely sok névváltoztatáson ment át, köztük a következőkön: Cseka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB és KGB, volt a világtörténelem legrettegettebb rendőrsége. Több, mint 30 millió oroszt és kelet-európait börtönöztek be, kínoztak vagy gyilkoltak meg. Még a `60-as évek konzervatívabb szovjet történészei is 20 és 40 millió közöttire becsülik a meggyilkoltak számát, és ezek olyan kimutatások, amelyek nem tartalmazzák azon milliókat, akiket megfosztottak vagyonuktól, bebörtönöztek, száműztek, megkínoztak és kilakoltattak. A Nobel-díjas orosz író, Alekszandr Szolzsenyicin írja *A Gulág-szigetcsoport* című művében egy olyan szovjet statisztikus — I. A. Kurganov — adatai alapján, aki hozzáférhetett a titkos kormányaktákhoz 1918 és 1959 között, hogy legalább 66 millió ember vesztette életét Oroszország kommunista vezetőinek parancsára. Noha ez a szám túlságosan magasnak tűnik, *A Gulág-szigetcsoport* II-ben Szolzsenyicin megerősíti, hogy zsidók hozták létre és vezették a szovjet koncentrációs táborrendszert, amelyben több tízmillió keresztény halt meg. A Gulág-szigetcsoport **II.** 79. oldalán található képen láthatók a világtörténelem legnagyobb gyilkoló gépezetének legfőbb vezetői,[60] névszerint Áron

JEWISH CHRONICLE JULY 26 1991

Moscow magazine on Lenin's Jewish roots

By Zeev Ben-Shlomo

East Europe Correspondent

Vladimir Ilyieh Lenin. the creator of the Soviet Union, often officially praised as the embodiment of the Russian national genius. had a Jewish grandfather. according to the Moscow mass circulation weekly. Ogonyok.

There have been ntmours to this

Szoltsz, Jákov Rappoport, Lázár Kogán, Matvej Berman, Gyenrik Jagoda és Naftali Frenkel. Mind a hatan zsidók.

Érdekes módon a téboly és gyilkolás e korszakában a zsidók védett osztálynak számítottak, olyannyira, hogy a Kommunista Párt példátlan döntést hozott: az antiszemitizmus kinyilvánítását ellenforradalmi tevékenységnek minősítette és ennek megfelelően az halállal büntethetővé vált.[61]

A *Zsidó Hang* 1942 januárjában a következőt írta: „A zsidó nép soha nem felejti el, hogy a Szovjetunió volt az első ország — és mindezidáig az egyetlen a világon —, amelyben az antiszemitizmus bűnnek minősül."[62] A Kongresszusi Közlöny (az Amerikai Zsidó Kongresszus kiadványa) szerint:63 64 65

Az antiszemitizmus mint ellenforradalmi cselekmény lett minősítve a büntetőjogban, és szigorú büntetéseket szabtak ki az antiszemita cselekményekre; a fennálló rend így gondoskodott saját biztonságáról.

Az Orosz Büntetőtörvénykönyv 1922 és 1927 között odáig ment, hogy az antiszemitizmust halállal büntethetővé tette. A *Szovjet-Oroszország és a zsidók* című, az Amerikai Kommunistaellenes Zsidó Liga által kiadott könyv szerzője, Gregor Aronson Sztálint idézi, amikor erről az eljárásmódról beszél egy interjúban, amelyet 1931-ben adott a Zsidó Távirati Irodának:

> ...a kommunisták nem lehetnek piások, mint az antiszemitizmus kimondott ellenségei. A lehető legszigorúbb módszerekkel vesszük fel a harcot az antiszemitákkal a Szovjetunióban. Az aktív antiszemitákat a törvény szerint halállat büntetjük.[66]

Egy etnikai háború kezdete

Az iskolában elmondtam ezeket a megdöbbentő tényeket pár tanárom-nak. Eleinte ők is ugyanolyan hitetlenkedők voltak, mint én. Volt, aki azt feltételezte, hogy a zsidó részvétel a kommunista forradalomban annak eredménye, hogy a zsidók hosszú ideig tartó történelmi üldöztetést szenvedtek el a cároktól és az orosz értelmiség többségétől. Többek között Tolsztoj, Dosztojevszkij és sok más prominens orosz író is kritizálta a zsidó machinációkat könyveiben és cikkeiben. Az oroszok azt sem szerették, hogy a zsidók orosz nyelven üzleteltek a nem-zsidókkal, de jiddisül társalogtak egymás közt. A zsidókat azzal is vádolták, hogy „mi őellenük" mentalitást képviselnek, ahelyett, hogy asszimilálódnának a keresztény többségbe.

Folyamatos ellenségeskedés állt fenn az oroszok és zsidók között évszázadokon át és ezekből a viszályokból „pogromok" születtek, hogy elnyomják a zsidókat. Ez a határok nélküli háború az antiszemita orosz Májusi Törvényekre az 1880-as években adott zsidó reakcióval festhető le.

Az 1882-es Májusi Törvények megkísérelték a zsidókat kirekeszteni egyes foglalkozások űzéséből és rendelettel kívánták visszatelepíteni a legtöbb zsidót eredeti területükre a Birodalmon belül (egy hatalmas földterületről van szó, amelyet 1772-ben állapítottak meg; ennek kiterjedése körülbelül egy fél nyugat-európányi területnek felel meg, amely a Krímtől a Balti-tengerig terjed; erre a területre korlátozták a zsidókat).

Válaszként a nemzetközi zsidó pénzemberek mindent megtettek azért, hogy tönkretegyék az orosz gazdaságot. Az *Encyclopaedia Britannica a* következőképp írja le a történteket:

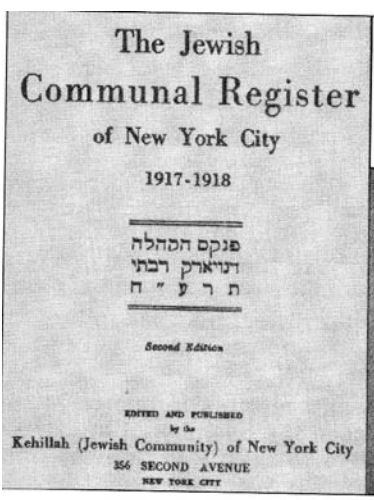
The Jewish
Communal Register
of New York City
1917-1918

פנקס הקהלה
דניואיארק רבתי
ת ר ע " ח

Second Edition

EDITED AND PUBLISHED
by the
Kehillah (Jewish Community) of New York City
356 SECOND AVENUE
NEW YORK CITY

Jacob Schiff és Leon Trockij, az Orosz Forradalom két kulcsfigurája, támogatói bázisukat mind a ketten New York Cityben találták meg.

Az orosz Májusi Törvények a modern antiszemitizmus által elért leglátványosabb törvényhozási eredmények voltak... ezek azonnali következménye egy végzetes gazdasági válság lett, amely az egész Birodalomban érződött és alapos hatással volt a nemzeti hitelre. Az orosz miniszter azt sem tudta, honnan szerezzen pénzt. Tárgyalások kezdődtek egy nagy kölcsön felvételéről a Rothschild-házzal, és már egy előszerződést is aláírtak, amikor... a pénzügyminisztert arról tájékoztatták, hogy amennyiben nem vetnek véget a zsidók üldöztetésének, a nagy bankház vissza kell, hogy lépjen a művelettől.. 6[7]

Válaszul az Oroszországot ért gazdasági és egyéb nyomásokra 1882. szeptember 3-án a cár kiáltványt tett közzé, amelyben a következők álltak:

Egy ideje a kormány figyelmet fordít a zsidókra és a Birodalom többi lakosával való viszonyukra, azzal a céllal, hogy meggyőződjön a keresztény lakosok sajnálatos életkörülményeiről, amelyeket az üzleti ügyekben tanúsított zsidó magatartás idéz elő...

Kevés kivételtől eltekintve testületileg arra fordítják a figyelmüket, hogy fortélyosságukkal becsapják a lakosságot, különösen a szegényeket, ahelyett, hogy gazdagítanák az országot, vagy használnának neki. Ez a magatartásuk tüntetésre kényszeríttette a nép egy **részét... igazságosságot és sürgősséget követelő lépésnek gondoltam azt, hogy szigorú intézkedéseket tegyek annak érdekében, hogy véget vessünk a lakosok zsidók általi sanyargatásának és megszabadítsuk az országot törvényellenes cselekedeteiktől, amelyek, mint köztudott, a háborgás okozói.**[68]

A zsidóknak tehát bőven volt okuk arra, hogy megkíséreljék megdönteni a cári rendszert Oroszországban és közvetlen bizonyíték van arra nézve, hogy épp azt tették. A *Jewish Communal Register Of New York City of 1917-1918,* amelyet a zsidó közösség szerkeszt és ad ki, ír Jacob Schiffről, aki annak idején a világ egyik leggazdagabb embere volt a hatalmas Kuhn, Loeb & Company bankház fejeként. A cikkben az áll, hogy a Kuhn, Loeb & Company „hatalmas kölcsönöket szállított Japánnak 1904-1905-ben, hogy lehetővé tegye a japán győzelmet Oroszország fölött." A szöveg így folytatódik:

Schiff úr mindig népe legjobb érdekeinek védelmében használta fel gazdagságát és befolyását. Ő finanszírozta a zsarnoki Oroszország ellenségeit, és pénzügyi befolyását arra használta fel, hogy távol tartsa Oroszországot az Egyesült Államok pénzpiacató1.69

Jacob Schiff 17 és 24 millió dollár közötti összeggel támogatta a zsidó-kommunista forradalmárokat Oroszországban; ez az összeg a mai dollár értékével számolva több százmillió dollárnak felel meg. Marvin S. Andelman rabbi *To Eliminate the Opiate* (Az ópium eltüntetése) című könyvében két olyan forrást idéz, amely dokumentálja Schiff anyagi támogatását a kommunista forradalom részére és a kommunisták által eszközölt végső visszafizetést.

Jacob Schiffet úgy tartják számon, mint aki húszmillió dollárt áldozott a bolsevik forradalom támogatására. Egy évvel halála után a bolsevikok hatszázmillió rubelt helyeztek el Schiff bankcégében, a Kuhn & Loeb-ben 70 [71]

Rejtélyes volt számomra, hogy az erőszakosan antikapitalista Kommunista Pártot épp a világ legnagyobb kapitalistái támogatták. Aztán végül rájöttem, hogy az orosz forradalom legfőképp nem is egy éj gazdasági rendszer diadaláról szólt, hanem egy ősrégi harc csúcspontja volt, amely két erős nép — az orosz és zsidó — között zajlott; egy etnikai háború végét jelentette, amely tragikus módon a kommunista diktatúra totális zsarnokságát hozta magával. Még szörnyűbb, hogy a leszámolás a Cseka véráztatta celláinak terrorjával és a Gulágon elszenvedett fagyhalállal végződött.

Az, hogy olyan szuperkapitalisták, mint Jacob Schiff, támogathattak egy olyan leplezetlenül szocialista rezsimet, mint a kommunizmus, azt a kérdést vetette fel bennem, hogy hátha többről szól a kommunizmus, mint amennyit addig tudtam róla. Mi volt olyan vonzó a kommunizmusban a zsidóknak, akik javarészt jól képzett nem-proletárok voltak, holott a kommunizmus — Lenin szavaival élve — „a proletariátus diktatúrája" volt? Nagyon is nyilvánvaló, hogy a zsidók a legkisebb mértékben sem azok voltak, akiket Marx a „világ proletárjainak" nevezett, hiszen egyetlen más csoport sem vett részt jobban a kapitalizmusban, a tőke felhasználásában és manipulációjában, mint a zsidó közösség.

Ellenőriztem azokat a zsidó személyiségeket, akikről Mattie Smith azt mondta, hogy szerepelnek a *Ki kicsoda a világ zsidóságában?* listáján. Az ateista Leon Trockij, akárcsak az ateista Maxim Litvinov, a szovjet külügyi népbiztos is büszkén fel van tüntetve a híres zsidók jegyzékében, amelyet a világ vezető rabbinikus csoportjai állítottak össze.

Winston Churchillnek a *„Cionizmus a bolsevizmus ellen: küzdelem a zsidó nép lelkéért"* című, remekbe szabott cikke azzal érvelt, hogy a kommunizmus és a cionizmus két különböző ideológia, amelyek, ahogy ő mondta, „a zsidó nép lelkéért küzdenek". De valami nem volt teljesen kóser ebben az állítólagos titáni küzdelemben, mert úgy tűnt, sok cionista támogatta a kommunizmust, legalábbis annak kezdeti éveiben, és sok kommunista volt szimpatikus a cionistáknak. Több millió zsidó, még az olyan szuperkapitalisták is, mint

Jacob Schiff, támogatták a kommunista forradalmat Oroszországban. A küzdelem olyannak tűnt, mint két testvéré, akik néha vitáznak ugyan egymással, de mindig egymás mellett állnak a közös ellenség ellen.

1975-ben elolvastam a *Trockij és a zsidók* című könyvet, amelyet Joseph Nedava írt, és a Jewish Publication Society adott ki (Philadelphia, 1971). A könyv rámutat, hogy az orosz forradalom előtt Leon Trockij (eredeti neve: Lev Bronstein) a híres Rothschild bankárcsalád egyik tagjával, Rothschild báróval szokott sakkozni.

> Egy zsidó újságíró (M. Waldman), aki bécsi tartózkodása óta ismerte Trockijt („...amikor sakkoztak Rothschild báróval a Centrál Kávéházban és a Mindennapi Kávéházba jártak újságot olvasni").[72]

Mi lehetett a közös a Rothschildokban, Európa legnagyobb bankháztulajdonosaiban és egy olyan vezetőben, aki meg akarta semmisíteni a kapitalizmust és a magántulajdont? Megfordítva, miért lenne egy elkötelezett kommunista közeli barátja a világ leghatalmasabb „kapitalista elnyomójának"? Talán úgy tartották, hogy a kommunizmus és a cionizmus két különböző mód ugyanazon cél: a hatalom és a károkon végrehajtandó bosszúállás elérésére?

Több kérdés merült fel: 1) Lehetséges, hogy a kommunizmus csak eszköz volt, amelyet azért hoztak létre, hogy megsemmisítsék és uralják orosz ellenségeiket? 2) Mit hittek a zsidók? Azt, hogy csak az oroszokkal állnak harcban, vagy más népekkel is? 3) Eredetileg tényleg egy olyan stratégiai szükségszerűség része volt a kommunizmus, amely messze túlnyúlt Szovjet-Oroszország határain? Ezek fontos kérdések. Úgy gondoltam, a válaszok a kommunizmus filozófiai gyökereiben találhatók.

Úgy döntöttem, hogy megvizsgálom a kommunizmus ideológiai gyökereit. *A Tőke*[73] és a *Kommunista Kiáltvány*[74] is megtalálható volt a helyi könyvtárban. Karl Marx könyvei bárgyúak voltak, különösen azok a részek, amelyek a hegeli dialektikával foglalkoztak, bár azok némi értelmet felfedezhettek benne, akik elhitték, hogy az emberi természet valóban olyan gépies, mint ahogy azt Marx elméleteiben leírja. Egyik tanárom gyakran hangoztatta azt a gyakran ismételt és átgondolatlan véleményt, amely szerint a kommunizmus elméletben kiváló elképzelés, de bukásra ítéltetett a gyakorlati megvalósításban. Az *én* gondolkodásmódom szerint ahhoz, hogy valóban olyan nagy eszme legyen, *működnie* kell gyakorlatban és a kommunizmus nyilvánvalóan nem működik. Soha nem volt még elmélet, mely teljesebb emberi boldogságot ígért volna, ám gyakorlatban egyetlen más elmélet sem hozott még több szegénységet, szellemi és fizikai elnyomatást, több emberi nyomort és halált, mint a kommunizmus.

Amíg nem jártam utána a kommunizmus alapjainak, mindig is azt hittem, Karl Marx német volt, sőt, azt olvastam, hogy Marx apja keresztény volt. Kiderült, hogy apja — egy sikeres ügyvéd — zsidó volt, csak kikeresztelkedett egy olyan rendelet foganatosítása után, amely eltiltotta a zsidókat a jogi pályáktól. Sokkal később, 1977-ben olvastam egy cikket a *Chicago Jewish Sentinelben,* amely szerint Marx egy rabbi unokája volt és „sok generációnyi talmudi tudós leszármazottja".[75] A *Barnes Review* egy kitűnő cikke rámutat „Marx és Engels rasszizmusára".[76]

Karl Marx nemcsak hosszú talmudi tudós vérvonal leszármazottja, de olyan gyűlölettel viseltetett az oroszok iránt, hogy azt csak patológiásnak lehet nevezni. Utánanéztem Karl Marxnak a zsidó enciklopédiákban és döbbenetemre azt fedeztem fel, hogy aki kitanította őt a kommunizmus fő elveiről, Mózes Hess volt. Bármilyen hihetetlen is, a kortárs cionista vezetők Mózes Hesst, mint a modern cionizmus „előfutárát" tisztelik mind a mai napig. *Az izraeli cionizmus enciklopédiájában* a Mózes Hess szócikkben a következő áll:

A **zsidó világon belül"**

Bepillantás a zsidó érdekekbe,
Írta Dr. Frederick Lachman,
az Encyclopaedia Judaica szerkesztője.

Kérdés: Zsidó volt-e Karl Marx?

Válasz: A Rajna-vidéki Trierken (akkor még Nyugat-Poroszország) született, zsidó szülők, Heinrich és Henrietta Marx gyermekeként. Heinrich Marx sikeres ügyvéd lett, és amikor egy rendelet megtiltotta a zsidóknak az ügyvédi hivatás gyakorlását, 1817-ben protestáns lett. 1824-ben, amikor Karl hatéves volt, édesapjuk mind a nyolc gyermekét megkereszteltette, írja a tekintélyes Encyclopaedia Judaica. Heinrich, akinek eredeti neve Hirsel ha-Levi volt, egy rabbi fia és talmudi tudósok hosszú sorának leszármazottja. Hirsel testvére Trier főrabbija volt. Heinrich Marx a magyar Henrietta Pressburgot vette feleségül, akinek apja a hollandiai Nijmegenben lett rabbi.

> **Szociális filozófus, a modern szocializmus úttörője és a cionizmus előfutára... Hess a politikai és kulturális cionizmus előfutára volt, különösen a szocialista cionizmusé. Mélyen benne volt az éppen felemelkedő szocialista mozgalomban. Karl Marx és Friedrich Engels elismerték, hogy sokat tanultak tőle a mozgalom alakuló éveiben... —** Az izraeli cionizmus enciklopédiája[77]

Miután több hónapig olvastam sok fontos, első kézből származó forrást, rájöttem, hogy az idős hölgy a Polgári Tanácsban alapvetően igazat mondott, legalábbis a kommunizmus zsidó gyökereit illetően. Úgy éreztem magam, mint aki egy vulkán peremén ül. Úgy tűnt, minden egyes új információmorzsa még inkább bizonyosabbá és világosabbá teszi a kérdést.

Robert Wilton, aki a *The London Times* oroszországi tudósítója volt 17 évig, a *The Last Days of The Romanovs* című könyvében így összegzi az „Orosz Forradalmat":

> **Az oroszországi bolsevizmus kitörölhetetlenül magán hordozza egy idegen megszállás bélyegét. A cár meggyilkolását előre megfontoltan a zsidó Szverdlov tervelte ki, és a zsidó Golosekin, Sziromolotov, Szafarov, Vojkov és Jurovszkij hajtotta végre, de nem az orosz népért, hanem ennek az ellenséges megszállásnak az érdekében.**[78]

1990-ben egy nagy kiadó, a New York-i Free Press, a Simon & Schuster egyik részlege, kiadta egy izraeli történész, Louis Rapoport *Stalin's War Against the Jews* (Sztálin háborúja a zsidók ellen) című könyvét. Ebben az író mellékesen megjegyzi, amit az ő feltevése szerint mi, nem-zsidók nem tudunk:

> **Sok zsidó érzett eufóriát, mert az új kormányban igen nagy számban voltak zsidók. Lenin első Politburójában jórészt zsidó származású egyének voltak...**
>
> **Lenin alatt a zsidók a forradalom minden részéből kivették részüket, beleértve a legmocskosabb munkákat is. A kommunisták azon fogadkozásával szemben, hogy majd ők leszámolnak az antiszemitizmussal, az gyorsan elterjedt a forradalom után, egyrészt, mert sok zsidó volt a szovjet vezetésben, másrészt a traumát okozó, embertelen szovjetizáló intézkedések miatt, amelyek a forradalmat követték. Salo Baron történész megjegyezte, hogy aránytalanul nagy számban kerültek zsidók a szovjet titkosrendőrség, a Cseka kötelékébe... és sokakat azok közül, akik összetűzésbe keveredtek a Csekával, zsidó nyomozók lőtték agyon.**
>
> **A kollektív vezetőség feje, amely Lenin haldoklásának napjaiban jött létre, a bőbeszédű, göndör hajú zsidó, Zinovjev lett...**[79]

Kezdtem rájönni, hogy egykor még széles körben ismert dolog volt az Orosz Forradalom zsidók általi levezénylése — bizonyító erejű példa erre a *National Geographic Magazine* 1907. májusi száma. „Az oroszországi forradalom" című cikke a következőképp értekezik a terrorista kommunista forradalom zsidó vezetéséről:

> **A forradalmi vezetők majdnem mind zsidók voltak, és a leghatékonyabb forradalmi iroda a Zsidó Bund... A kormány többet szenvedett attól a fajtól, mint az összes többi állampolgároktól együttvéve. Akárhányszor valami borzalmas dolog történt, mindig zsidó követte el, és nehezen találunk akár egyetlen, a Birodalomhoz hű embert is fajtájuk között**[80]

A tények vitathatatlanok. Egy nagy történelmi tényt töröltek ki a Nyugat intellektuális tudatából, olyan alaposan, ahogy egy fájl kerül törlésre egy asztali számítógép merevlemezéről. 1984[81] című klasszikus regényében George Orwell írt a történelmi igazságról, ahogy azt „elemészti az emlékezetlyuk". Ez történt az Orosz Forradalom elkövetőivel kapcsolatos igazsággal is. Ekkor feltettem magamnak két kérdést: „Miért hallgatják el a történelmi igazságot a kommunista forradalomról?", és: „Hogyan lehet a szabad világban egy ilyen mértékű elhallgatást eszközölni?" Az első kérdésre magától értetődő a válasz: a nemzetközi zsidóság erői nem akarják, hogy köztudott legyen, ők az értelmi szerzői és végrehajtói az emberi történelem legzsarnokibb és leggyilkosabb veszedelmének: a kommunizmusnak. Nyilvánvaló, hogy ezen tény ismerete nem tenne jót a zsidóság megítélésének.

A második — a „hogyan?" — kérdésre nehezebb jól behatárolható választ találni. Rájöttem, hogy csak nagyon hatalmas erők képesek arra, hogy elhallgassák a történelmi tények fontos részeit és egy „Orosz Forradalom" hamis látszatát keltsék, amikor *csak 13 orosz etnikumú egyén* volt az első bolsevik kormány legfelsőbb szintjein. Nyilvánvaló, a zsidók a történelemben nagy hatalommal rendelkeztek — bizonyítja ezt Jacob Schiff, a Rothschildok és mások —, de hogy az egész történelemszemléletet megváltoztassák, nos, ez abszurdnak tűnt. Mégis pár hónappal korábban, amikor a Polgári Tanácsban Mattie Smith azt mondta, az Orosz Forradalom zsidó jellegű volt, az az elmélet is nevetségesnek tűnt. Akkorra már másképp gondolkodtam, és tudtam, épp csak elkezdtem felfedezni egy másik valóságot a világban, egy olyat, melyről nem tesznek említést a *New York Times-ban.*

Az általam megismert tények hatására néhány érdekes új kérdés merült fel bennem:

- Antiszemitává leszek-e attól, hogy elfogadom azt a történehni tényt, hogy az „Orosz Forradalom" tulajdonképpen nem volt orosz forradalom, hanem egy, a cárok ellen végrehajtott nem-orosz hatalomátvétel egy másik, ellenséges nemzetiség által?
- Van-e valamiféle történelmileg bizonyított nacionalizmus a zsidók között, amely más népek ellen irányul?
- A zsidóság érdekei és a keresztény Nyugat érdekei összecsengenek-e, vagy ellentétesek egymással?
- Ha ezek az érdekek olykor ütköznek, volt-e annak a jól szervezett, egész világot felölelő, ádáz zsidó erőfeszítésnek, mellyel saját meglátásuk szerinti etnikai érdekeiket védik Oroszországon belül negatív következménye Oroszországra, Nyugat-Európára és Amerikára nézve?
- Hogyan hozta létre a szervezett zsidó hatalom a mi „különleges kapcsolatunkat" Izraellel a modern időkben?

- Es végül: volt-e valami köze a „gyűlölethez" annak, hogy én ezeket a kérdéseket feltettem?

Ahányszor csak láttam egy műsort a tévében az antiszemitizmusról, szinte mindig a gyűlölet szót használták a zsidókkal kapcsolatos bármilyen negatív vélemény jellemzésére. Nem éreztem semmilyen gyűlöletet a zsidók iránt: vizsgálódásom egy pusztán intellektuális cselekmény volt. Egy betolakodó voltam, aki olyan világba merészkedett, amelybe én nem tartozom, de olyan világ, amely kíváncsivá tett engem. A „gyűlölet" kérdését mérlegelve megkérdeztem az egyik tanáromat, miért nem használta a média a `gyűlölet' szót akár egyszer is a Szovjetunióban legyilkolt több millió orosz keresztény kapcsán, hisz minden bizonnyal hatalmas gyűlölet kellett ahhoz, hogy ilyen iszonyatos bűnöket kövessenek el. Nem volt rá válasza, pedig még oly sok kérdésem lett volna. Rájöttem, hogy az efféle érdeklődést „gyűlöletnek" nevezni egy szervezett kezdeményezés része, amelynek célja mindazok gonosz színben való feltüntetése, akik szembe mernek szállni a nem-zsidó világgal szemben érzett zsidó szupremácista gyűlölettel.

Amint felfedeztem a kommunizmus és a cionizmus egyöntetűen zsidó gyökereit, úgy döntöttem, megvizsgálom a zsidó nép történelmét, mind a történelmi judaizmust, mind pedig a modern cionizmus kialakulását. Úgy éreztem, vizsgálódásaimhoz a világ lehető legjobb forrásai állnak rendelkezésemre: három kitűnő és kimerítő teljességű zsidó enciklopédiával kezdtem.

Második fejezet
A ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS GYÖKEREI

A hatalmas és rejtélyes, intelligens és kreatív, egyfelől idealista, másfelől materialista zsidó nép mindig elkápráztatott. Kevés tinédzser nőhetett fel úgy a `60-as években, ahogy én, hogy ne alakult volna ki benne egy pozitív kép Izraelről és a zsidó népről. A vasárnapi iskolában töltött éveim miatt a zsidókról alkotott felfogásom még inkább idealizálódott, mint ahogy majdnem mindenki másnak is. 11 éves voltam, amikor az *Exodus*[82] című klasszikus filmet láttam. Olyan maradandó hatással volt rám, hogy szépséges zenéje néhány hónapig a kedvencemmé vált, amelyet gyakran dúdoltam.

Emlékszem, mennyire zavart az, amikor a nővérem és tinédzser barátai rajtakaptak, ahogy a megrendítő szövegű dalt éneklem: „Ez az ország az enyém, Isten adta nekem ezt az országot." A hősi Izrael megihletett. Olybá tűnt, mintha a Biblia izraelitái átemelték volna magukat a modern időbe, hogy újra átéljék ószövetségi kalandjaikat. A televízió által közvetített Izraelkép hozzájárult ahhoz, hogy megerősítsen abban: elfogadom az elgondolást, hogy a nem-zsidók türelmetlensége okozott minden történelmi viszályt a zsidókkal.

Miután felfedeztem a korai kommunizmus széleskörű zsidó vezetését, reméltem, hogy az csupán egyetlen, rájuk nem jellemző kisiklása a zsidó történelemnek, és elkezdtem olyan kérdéseket feltenni ezzel a néppel és vallással kapcsolatban, amilyeneket a legtöbben nem mertek egy ilyen kifinomult társadalomban. Olvastam a zsidók rengeteg üldöztetéséről a történelem folyamán, beleértve legnagyobb szenvedésüket, amelyet ma holocaustnak hívnak (a hatvanas évek közepén e szót még nem alkalmazták a zsidók kizárólag a saját második világháborús szenvedésükre, hanem még abban az időben azt jelölte, amit valójában mindig is jelentett: széleskörű pusztítást, különösen tűz által).

Ezt írta Mark Twain: „Mindegyik nemzet kölcsönösen utálja egymást, de mindegyik utálja a zsidót." Valahogy elég szemtelen voltam ahhoz, hogy feltegyem a kérdést: *miért?* Történelmi kontextusban majdnem minden nagyobb európai nemzet eltávolította őket országának területéről a múltban, egyes

nemzetek többször is, az ismételten megújuló zsidó bevándorlási hullámokat követően. Érdekelt, hogy mi volt a zsidókban az, ami *ilyen gyűlöletet gerjesztett.*

Általában ha a bizonyos nemzetek vagy népek közötti viszályokat tanulmányozunk, azt tárgyilagosan tesszük. Ha például valamely régmúlt háborút vizsgálunk, igyekszünk a lehető legtárgyilagosabban felsorakoztatni az egymással szembenálló felek indítékait és sérelmeit Amikor a déli függetlenségi háborút tanulják, minden amerikai iskolás megtanulja a déli érveket az elszakadás és az északi érveket a kényszerű unió mellett. Ezzel ellentétben, ha zsidók és más népek közötti vitákat tanulmányozunk, mindig kizárólag a zsidó álláspont az elfogadható.

1995 elején Newt Gingrich kongresszusi képviselő, a Képviselőház elnöke kirúgta frissen kinevezett kongresszusi könyvtárosát, Christina Jeffreyt.[83] Azért távolította el, mert egyszer azt javasolta, hogy a diákoknak, amikor a holocaustról tanulnak, meg kellene ismerni a német álláspontot is e témát illetően. Kirúgták, noha nagy szakmai tekintéllyel rendelkezett, és meghitt kapcsolatot ápolt sokáig a hatalmas Jewish ADL-el (B'nai B'rith Rágalmazásellenes Liga). Annak egyszerű felvetése, hogy létezhet egy másik nézőpont a zsidókkal kapcsolatban, rögtön „antiszemitizmusnak" számít. Mind a szórakoztató, mind a hírszolgáltató médiában az az egyetlen engedélyezhető vélemény, hogy a zsidók mindig ártatlanok és üldöztetésnek vannak kitéve a nem-toleráns keresztények és más antiszemiták által. *Talán mindig is ártatlanok voltak, és a világ minden népe mindig is igazságtalan volt velük szemben, de mégsem voltak annyira ártatlanok az Orosz Forradalom idején* — gondoltam. Rájöttem, tisztességesen nem tudok véleményt alkotni a kérdéssel kapcsolatban anélkül, hogy mindkét oldalt meg ne vizsgálnám.

A zsidók egy fajt alkotnak?... Ők maguk mondják!

Az egyik első dolog, amit felfedeztem, az volt, hogy amíg azokat a nemzsidókat, akik a zsidókat mint „fajt" határozzák meg, mindig elítélik, addig a zsidó vezetők évszázadokon át megszokott módon egy „fajnak" tartották népüket. A `30-as évek amerikai zsidóságának legfőbb vezetője, Stephen F. Wise rabbi mondta ezt velősen e drámai nyilatkozatában: „Hitlernek egy dologban igaza volt. A zsidókat egy fajnak tartotta, és mi valóban egy faj vagyunk."[84] Mind a mai napig rengeteg olyan nyilatkozat látott napvilágot, amelyben a zsidó vezetők nemcsak úgy tekintik a zsidóságot, mint egy azonos felekezethez tartozó emberek csoportját, hanem éppenséggel úgy, mint egy azonosítható fajt, amely genetikailag megkülönböztethető a többi néptől.

Nahum Goldmann, a huszadik század egyik vezető zsidója, a Cionista Világszövetség volt elnöke kereken kijelentette:

... a zsidók két csoportba sorolhatók: vannak olyanok, akik elismerik, hogy olyan fajhoz tartoznak, amelyet több ezer éves történelem különböztet meg a többi fajtól; és vannak mások, akik nem ismerik ezt el. Ez utóbbiak becstelenséggel vádolhatók.[85]

Az egykori izraeli miniszterelnök, Benjamin Netanjahu a következőt mondta egy dél-kaliforniai zsidó csoportnak: „Ha Izrael nem jött volna létre a második világháború után, biztos vagyok abban, hogy a *zsidó faj* nem tudott volna fennmaradni... itt állok Önök előtt és azt mondom, erősíteniük kell Izrael iránti elkötelezettségüket.[86]

Egy vezércikk, amelynek címe „Egy bizonyos más faj" volt, és amely egy New York-i hetilapban, a Forward-ban (egy tekintélyes zsidó kiadvány) jelent meg, arra buzdítja a zsidókat, hogy az amerikai kormány népszámlálásakor magukat mint fajt tüntessék fel. A cikk folytatásában ezt javasolják: „A nyolcadik kérdésnél [a formanyomtatványon, amely a kitöltő fajára kérdez rá] vegyék fontolóra azt, amit a szerkesztőségünknek több tagja is tett: jelöljék be az „egyéb faj" rubrikát és írják be oda azt a szót, hogy `zsidó'.[87]

Charles Bronfman, az „Izraeli Születési Jog" nevű, célzottan a zsidó-nem-zsidó vegyes házasságok elkerülésére létrejött szervezetnek a fő támogatója, aki 210 millió dollárral támogatta azt, annak szükségességére hívta fel a figyelmet, hogy a zsidóknak meg kell őrizniük genetikai jellegüket, amelyet a zsidó DNS fejez ki. Bronfman annak az Edgar Bronfmannak a testvére, aki a Zsidó Világkongresszus elnöke, és aki ezt mondta: „... Önök rengeteget veszítenek — elvesztik azt az érzést, hogy tudják: világszerte élnek olyan emberek, akik ugyanazzal a DNS-sel rendelkeznek, mint Önök.[88]

Képzeljük el egy pillanatra, ha mondjuk George Bush elnök egy csoport fehér főiskolai hallgatónak tartana beszédet, és azt mondaná, hogy milyen jó nekik annak a tudatában élni, hogy a világban mások ugyanazzal a „fehér" DNS-sel rendelkeznek, mint ők, és hogy ezen faji vonásukat nem szabad elveszíteniük azzal, hogy más fajtába tartozókkal házasodnak össze. Bush ezt 100 év alatt sem moshatná le magáról!

A 2000-es elnökválasztási kampány folyamán Bush több tucat zsidó szervezetnek és zsinagógának nyilatkozott, olyanoknak, melyek ellenzik a zsidó és nem-zsidó személyek közötti házasságot. A média kizárólag dicsérte ezekért a szerepléseiért. Ezzel ellentétben a zsidó médiától egyetemes kritikát kapott, pusztán azért, mert olyan keresztény egyetemen is szónokolt (a Bob Jones Egyetemen), amely hallgatólagosan ellenzi a vegyes házasságokat. Miután a média rászabadította háborgó kritikáját, Bushnak gyorsan bocsánatot kellett kérnie és szenvedélyesen elítélnie a Bob Jones Egyetemet a vegyes házasságokról alkotott álláspontja miatt. Néhány nap múlva Bush persze ismét

több olyan zsidó szervezetnél szónokolt, amelyek élesen elítélik a vegyes házasságokat, ezúttal viszont már senki nem merte szóvá tenni ezen szerepléseit, vagy akárcsak rámutatni erre az ordító kettős mércére.

A judaizmus szerint a Biblia a faji szupremácizmust hirdeti

A zsidó faji szemléletre való reagálás után kutatva oda tértem vissza, ahonnan a zsidók iránti tiszteletet kezdetben tanultam: a Szent Bibliához. Újraolvastam az Ószövetséget, különös figyelmet szentelve azon részekre, amelyek a zsidók és nem-zsidók közötti kapcsolatokról szólnak. Ellentétben az Újszövetség egyetemességével, az Ószövetség szélsőségesen fajközpontú. Végig „különleges népnek" vagy „választott népnek" nevezi az izraelitákat, és körültekintő alapossággal írja le Izrael gyermekeinek genealógiai leszármazását. Több elgondolkodtató részlet is tiltja a vegyes házasságot a zsidók és más törzsek között. A Kivonulás könyvében Mózes úgy reagál arra, hogy zsidók szexuális kapcsolatot létesítettek moábita nőkkel, hogy parancsba adja: az érintett moábitákat ki kell végezni. Ezdrás könyvében Isten arra utasítja azokat a zsidókat, akik nem-izraelitákkal házasodtak össze, hogy kergessék el feleségeiket, de még az ezen kapcsolatokból származó gyermekeiket is.[89] Az egyik legvéresebb írás, amit valaha olvastam, az volt, mely részletezte, a zsidók hogyan irtották ki törzsi ellenségeiket.

A kánaániták, jakobiták, filiszteusok, egyiptomiak és tucatnyi egyéb törzsek lemészárlásáról hátborzongató feljegyzéseket lehet találni a Bibliában. A mai terminológiában egész népek legyilkolását úgy említjük, mint népirtást. Az ószövetségi zsidók pedig nem kegyelmeztek ellenségeik soraiban sem férfinak, sem nőnek, sem gyermeknek, de még jószágaiknak és a kisállat kedvenceiknek sem.[90] A következő csak ízelítő a több tucat hasonló ószövetségi részletből:

> **Es megöltek mindent, ami a városban volt, férfit, asszonyt, csecsemőt és aggastyánt egyaránt, s a marhát, a juhot, a szamarat is kardélre hányták... (Józs 6, 21)[91]**
>
> **Az Úr Izraelnek kezébe is adta Lachist. Az másnap elfoglalta, kardélre hányt és felkoncolt minden élőt, amely benne volt, úgy, ahogy Libnával tett. Ekkor jött Horam, Gézer királya, hogy segítséget nyújtson Lachisnak, de Józsue megverte őt egész népével együtt, nem menekülhetett meg senki. Lachisból Józsue aztán egész Izraellel Eglon alá vonult. Ostrom alá fogta és megtámadta: még aznap bevették és kardélre hányták. (Józs 10, 32-34)[92]**
>
> **Bevette azt, és kardélre hányta királyával és vidékének minden városával együtt, felkoncolt minden élőt, amely ott tartózkodott. Nem hagyott ott senkit sem életben. (Józs 10, 37)93**

Mert felgerjedt az Úr haragja minden nemzet ellen, és indulata minden seregük ellen: kiirtásra szánja és lemészároltatja őket.

Megöltjeiket szerteszét dobálják, holttestükből bűz száll fel, és vérüktől megolvadnak a hegyek. (Iz 34, 2-3)f[4]

Azokban a városokban, amelyeket birtokul nyersz, egyáltalában senkit se hagyj életben. (MTörv 20, 16)[95]

Keresztényként képtelen voltam megérteni azt, ami nem tűnt másnak, mint egy népirtás megünneplésének. Tudomásul vettem, hogy Isten kifürkészhetetlen és kiismerhetetlen, azonban együtt kellett éreznem azokkal, akiket lemészároltak, beleértve több ezer ártatlan férfit, nőt és gyermeket. Könnyű elképzelni, hogy érezhetett a „zsidók" iránt az, aki ezeket a véres, kegyetlen tömeggyilkosságokat túlélte. Természetesen nemcsak az ősi zsidók voltak egyedül azok, akik etnikai tisztogatásokat vittek végbe, több más korai nép is követett el népirtást ellenségeik ellen.

Jézus Krisztus eljövetelével és az általa képviselt szeretettel és jóságával ellentétben — ahogy az az Újszövetségben le van írva — az Ószövetség által pártolt és benne lejegyzett népirtásokat sokkal kevésbé idézik fel a modern egyházak. Amikor egy modern keresztény az Ószövetségnek a népirtásokat jóváhagyó részleteivel találkozik, általában nem törődik velük sokat, hanem úgy fogja fel, hogy ezek egy régmúlt bibliai kor szomorú eseményei, amelyeket enyhített a szeretet Újszövetsége, amelyet Krisztus hozott azoknak, akik elfogadják üzenetét.

Az izraelita feljegyzések a faj épségről és a szupremáciáról elég egyértelműek:

...s ezeket kezedbe adja az Úr, a te Istened: veszítsd el őket mind egy szálig. Ne köss velük szövetséget, és ne könyörülj meg rajtuk. Ne lépj velük házasságra: lányodat ne add oda fiának, és az ő lányát el ne vedd fiadnak feleségül... (MTörv 7, 2-3)[96]

... Te ugyanis az Úrnak, a te Istenednek szentelt nép vagy: téged kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy tulajdon népe légy minden nép közül, amely a Földön van. (MTörv 7, 6)[97]

... Ne adjátok tehát leányaitokat fiaiknak feleségül, de az ő leányaikat se vegyétek fiaitok számára. Sohase keressétek velük a békét és általuk a jólétet, hogy megerősödhessetek és élvezhessétek a Föld teremtéseit, fiaitok pedig örököseitek lehessenek minden időben. (Ezd 9, 12)[98]

Különböző faji csoportok vitatkozhatnak a képességeikről vagy szellemiségükről, megvitathatják és egybevethetik történelmüket, de azt sugallni,

hogy Isten egy népet előnyben részesít az összes többi előtt, sőt még pártolja és jóvá is hagyja az általa elkövetett népirtásokat, csak hogy szabaddá tegye az utat a „kiválasztottak" számára, a faji szupremácia csúcsa.

A modern kereszténység úgy kezeli az Ószövetség fajközpontú, népirtással foglalkozó részeit, hogy helyettük az Újszövetség szeretetteljes oldalaira koncentrál. Például Jézus Krisztus a „szemet szemért, fogat fogért" ószövetségi törvényt arra változtatta, hogy „tartsd oda a másik orcádat is". A zsidó vallásnak azonban egyetlen, Jézushoz hasonlítható alakja sem volt a történelme folyamán, aki képes lett volna mérsékelni az Ószövetség szélsőséges fajközpontúságát. Maimonidész volt talán az a zsidó tanító, aki a nem-zsidókkal való zsidó bánásmódban a legnagyobb mértékű mérsékletet foganatosította: sokak szemében ő az európai judaizmus legnagyobb alakja. De még Maimonidész is úgy rendelkezett, hogy egy zsidó orvosnak nem kell megmentenie egy keresztény életét, kizárólag csak akkor, ha az illető meg nem mentése „hozzájárulna a zsidóság iránt tanúsított ellenérzés terjedéséhez".[99]

A kereszténység Pál apostol útján való korai elterjedése arra bátorította a keresztényeket, hogy toleránsabbak legyenek a különféle etnikai csoportokkal szemben. Pál apostol zsidó farizeus volt, aki kikeresztelkedett és élete javarészében különböző nemzetiségű nem-zsidóknak prédikált. A keresztény hit intoleráns volt más istenekkel és hitekkel szemben, de semmilyen előítélettel nem viseltetett más törzsek iránt. Az antik világ hithirdetői különböző népekből származtak és az egész ismert világon hirdették az Igét. Természetesen a keresztények körében is lehetett és gyakran volt is idegengyűlölő tendencia, ám nacionalista vagy fajközpontú viselkedésük saját kultúrájukon alapult és nem az Újszövetség tanaiból származott. A galatákhoz írt levél teljesen világossá teszi, hogy a választott nép „nem zsidó és nem is görög", hanem *mostantól* minden egyes nép, amely elfogadja Jézus Krisztus üdvösségét.[10°] A megváltás alapjává *a hit* elfogadása vált abban az ősi időben, és az nem egyszerűen a *vérségtől* függött.

A zsidó vallás evolúciója eléggé eltért a korai kereszténységétől. A zsidó nép és vallása összefonódott. Az Istenben való hit szükséges volt ahhoz, hogy a törzs fennmaradhasson, mint ahogy a törzs védelme is fontos volt ahhoz, hogy oltalmazhassák vallásukat. Azonban — Izrael cionista állama szerint — a faj sokkal inkább fontos, mint a vallásos meggyőződés. Egy potenciális bevándorlónak nem kell gyakorolnia vagy hinnie a judaizmust, hogy bevándorolhasson Izraelbe, sőt, közismert kommunista és ateista is lehet: elég bizonyítania zsidó származását. A zsidók etnikai azonosságának védelme vált a judaizmus létének a legfőbb értelmévé.

A Közel-Keleten (majd később az egész világban) a zsidók keveredtek más népekkel, mégis megőrizték örökségüket és lényeges szokásaikat. Ők az

egyetlen etnikai kisebbség a nyugati nemzetek közt, amely évezredek alatt sem asszimilálódott. Babilonban rabszolgaságban éltek, majd elnyomó uralom alatt évszázadokig, és megalkottak egy olyan törvénykönyvet, amely nemcsak megmaradásukat, hanem virágozásukat is lehetővé tette, mialatt kisebbségként éltek egy számukra idegen társadalomban. Amikor számkivetésük végén elhagyták Babilont, erősebbek, szervezettebbek és fajközpontúbbak voltak, mint valaha.

A Talmud: a zsidó szupremácizmust hirdető tan

Visszautasítva a Jézus Krisztust, valamint az általa hirdetett szeretetet és toleranciát, a judaizmus folytatta saját soviniszta útját. Ez a Talmud lapjain érte el tetőfokát. A Talmud a zsidó törvényeknek és szokásoknak enciklopédikus gyűjteménye, amelyet több száz rabbi állított össze az évszázadok során. A *The American Heritage Dictionary* (Amerikai Örökség Szótára) írja róla: „Ez alkotja a vallási tekintély alapját a hagyományos judaizmus számára." A Talmudot a babiloni időkben rögzítették írásban először, de a szájhagyományon alapuló változata ennél sok évszázaddal korábbi. A Krisztus utáni hatodik században már írásos formában létezett, így vált a zsidó nép legfontosabb vallási művévé és vallásuk legfőbb kánonjává. Ebben véglegesen kodifikálták legsovinisztább hajlamaikat.

Herman Wouk, a rendkívül népszerű zsidó írólol így írja le a Talmud befolyását:

> A Talmud a mai napig a zsidó vallás szívében keringő vér. Bármilyen törvényt, szokást vagy szertartást megtartunk — akár ortodoxok, konzervatívok, reformirányzatot követők, vagy akár csak görcsös szentimentalisták vagyunk —, mind a Talmudot követjük, mert az a mi közös törvényünk.[102]

16 éves koromban, a Polgári Tanács irodájában tett egyik látogatásom alkalmával egy *The Jewish Religion.• Its Influence Today* (A zsidó vallás és mai hatása) című könyvet találtam, amelyet Elizabeth Dilling írt.[103] Érdekelt, mert a nagyméretű könyv fénymásolatokat is tartalmazott a Talmud zsidó tudósok által hivatalosan szerkesztett részleteiről. Emlékszem, átugrottam Dilling kommentárját, és egyből a fordításokat kezdtem olvasni. Az egyik első részlet, amelyet elolvastam, máris nagyon meglepett. Ezt írta:

> Egy pogány [nem-zsidó], aki kotnyeleskedik és olvassa a Tórát [vagy más zsidó írást], halállal bűnhődik, mert írva van, hogy az a *mi* örökségünk, s nem az övék. (Szanhedrin 59a)104

Ha egy 16 éves fiú valami ennyire tiltott dolgot olvas, nyilvánvaló, hogy tovább is fogja olvasni. Ez a részlet teljes mértékben idegen volt mindattól, amit a vallással kapcsolatban mindig tudtam. Miért ne akarnák ők is, hogy minden ember olvassa szent szavaikat, ahogy a keresztények „terjesztik az Örömhírt"? Mi állhat ezekben az írásokban, ami arra kötelezi a zsidókat, hogy megöljék azt a nem-zsidót, aki olvassa őket? Miért lenne a zsidó írások nyilvános ismerete veszélyes a zsidókra? Elmentem a könyvtárba és felleltem a Talmud egyes részeinek régebbi fordításait. Ez nem sokkal azelőtt volt, hogy más, még elképesztőbb részleteket találtam, úgymint:

> Bálám (Jézus) feltámadt holtából és forró ondóban főzetéssel bűnhődik. Mindazokat, akik utánozzák a zsidó bölcsek szavait és bűnt követnek el Izrael ellen, forró ürülékben főzik. (57a Gittin)'[105]

Amikor egy zsidó barátom rabbijánál érdeklődtem erről a részletről, azt mondta, hogy Bálám nem Jézus. Nagyon meggyőzően hangzott, de még aznap este rákerestem Bálámra a *Zsidó Enciklopédiában,* és sokkoló volt olvasnom, hogy a „Bálám" Jézus egyik álneve. Mivel keresztény tudósok időnként példányokat szereztek a Talmudból, a zsidó írástudók úgy próbálták megtéveszteni őket, hogy a Bálám nevet használták Jézus jelölésére. A *Zsidó Enciklopédiá* ban a „Bálám" címszó alatt a következő áll: „... a `Bálám' Jézus álneve a Szanhedrin 106h-ben és Gittin 57a-ban."lo[6] A Talmud ismételten használ homályos álneveket a nem-zsidók jelölésére, úgy mint egyiptomi, pogány, cuthean és bálványimádó. A Talmud legnépszerűbb angol nyelvű fordításában, amelyet *Soncino* kiadásnak neveznek, ezt a gyakorlatot a Szanhedrin ötödik lábjegyzete illusztrálja. Azt írja: „A cuthean (szamaritánus) itt az eredeti `goj'- t helyettesíti..."[107] A keresztényekre gyakran utalnak „Min" vagy „Minim" kódszavakkal.[108] Mind a Talmud *Soncino* kiadása, mind a *Zsidó enciklopédia* nyíltan megemlíti ezt a tudatos ravaszságot.

> A *Zsidó Enciklopédiában* a „Bálám" címszó alatt a következő áll: „... a Bálám' Jézus álneve a Szanhedrin 106b-ben és Gittin 57a-ban."

A *Zsidó Enciklopédia* még azt is megjegyzi:

> A rabbinikus irodalomban a nem-zsidó *(goj, akkum)* és keresztény *(názáreti)* közötti különbség gyakran el lett homályosítva szövegbeli változtatásokkal, amelyeket a cenzorok ébersége tett szükségessé. Ezért sokszor „egyiptomi", „amalekita", „zadokita (szadduceus)" és „kuti (szamaritánus)" áll a szövegben az eredeti *„názáreti"* helyett, akárcsak a *„goj" vagy*

„*akkum*" helyett stb. Valószínűleg amikor Res Lakis azt rendelte el, hogy ha egy nem-zsidó (akkum stb. a létező szövegekben) meglesi a Szabbathot [szombati rítust], halállal kell büntetni, ekkor a keresztényekre gondolt... Számos kereszténye llenes polemizáló részlet csak akkor válik igazán érthetővé, ha a „názáreti"-t behelyettesítjük a „kuti" vagy „zadokita" álnév helyére.[109]

A Talmud más részeiben felfedeztem egy lehetséges okot, amiért a Talmud szerzői megtiltották a könyv ismeretét nem-zsidók számára. A Talmud szavai kíméletlenek:

- **Csak a zsidók emberek. A [nem-zsidók] állatok. (Baba Mezia 114a-114b)**[110]
- **Gyilkosságért, ha cuthean (nem-zsidó) követi el azt másik cuthean ellen, vagy cuthean egy izraelita ellen, büntetést kell kiszabni, de ha egy izraelita öl meg egy cutheant, nincs halálbüntetés. (Szanhedrin 57a)**[111]
- **Még a nem-zsidók legjobbjait is meg kell ölni. (Babiloni Talmud)**[112]
- **Ha egy zsidót arra kísértenek, hogy gonoszat cselekedjen, olyan városba kell mennie, ahol nem ismerik őt, és gonosz cselekedetét ott hajtsa végre. (Moed Kattan 17a)**[113]
- **A nem-zsidók teste olyan, mint az öszvéreké, és fattyaik olyanok, mint a lovaké.**[114]
- **Ha egy pogány [nem-zsidó] megüt egy zsidót, a nem-zsidót meg kell ölni. Egy zsidó megütése olyan, mintha Istent ütnék meg. (Szanhedrin 58b)**[115]
- **Ha egy izraelita ökre megsebzi egy kánaánita ökrét [az izraelita], nem vonható felelősségre, de ha egy kánaánita [nem-zsidó] ökre sebzi halálra egy izraelita ökrét..., teljes kártérítést kell fizetnie. (Baba Kamma** 37b)[116]
- **Ha egy zsidó egy pogány [nem-zsidó] által elvesztett tárgyat talál, azt nem kell visszaadnia. (Baba Mezia 24a, amelyet szintén megerősít a Baba Kamma 113b)**[117]
- **Isten nem kegyelmez annak a zsidónak, aki „lányát öregemberhez adja hitvesül, feleséget vesz kiskorú gyermekének vagy visszaad valamely elvesztett tárgyat egy cutheannak [nem-zsidónak]... (Szanhedrin 76a)**[118]
- **Amit egy zsidó lopás által szerzett egy cutheantól [nem-zsidótól], megtarthatja. (Szanhedrin 57a)**[119]
- **[A nem-zsidók] kívül esnek Izrael törvényeinek védelmén, és „Isten Izraelnek rendelkezésére bocsátotta a pénzüket". (Baba Kamma 37b)**[120]
- **A zsidók élhetnek hazugsággal („fortéllyal"), hogy rászedjék [a nem-zsidókat]. (Baba Kamma 113a)**[121]
- **Minden [nem-zsidó] gyermek állat. (Jebamoth** 98a)122

- A [nem-zsidók] szeretnek szexuális kapcsolatot **létesíteni tehenekkel.** (Abodah Zarah 22a-22b)[123]
- A [nem-zsidók] edényei talán **nem adnak kellemetlen ízt a bennük főzött ételeknek? (Abodah Zarah 67b)**[124]

Megdöbbentett, hogy ilyen mérhetetlen gyűlölet van a zsidó vallás legfőbb írásaiban. Nyilvánvaló volt, hogy ezek az idézetek hitelesek, mert az általam olvasott példányokat mind zsidó szervezetek adták ki. Nem tudtam semmilyen ésszerű magyarázatot találni arra, hogy miért vannak ilyen írások a zsidó szent könyvekben. Sőt az is megvilágosodott előttem, hogy a legtöbb amerikai még arról sein tud, hogy ilyen írások egyáltalán léteznek. *My Awakening* (Ébredésem) című önéletrajzom kiadása óta az ADL és más szervezetek folyamatosan kritizálták azt, hogy rámutattam a Talmud gojellenes voltára, és arra, hogy abban a `Bálám' név Jézus zsidó elnevezése. Tipikus talmudi köntörfalazásokkal élnek, hogy cáfolják észrevételeimet. Homályos részleteket idéznek, és olyan tudósok által értelmeztetik a szöveget, akik az ő álláspontjukat védik. Ugyanakkor nem merik idézni a saját fontos történelmi zsidó kiadványaikat, amelyek a Talmudot pontosan úgy értelmezik, ahogyan én is. A *Zsidó Enciklopédia* — amelyet több tucat, a világ minden táján lévő nagy rabbinikus szervezetek állítottak össze — szerint a Talmud világossá teszi, hogy „Bálám Jézus" és „a nem-zsidók nem emberek".

A gojellenes talmudi idézetek először nehezen hihetőek voltak számomra, mint oly sok más ember számára is. Ha azonban bárki is kételkedne hitelességükben, könnyen meggyőződhet a Talmud szélsőséges gyűlöletéről a nem-zsidók ellen, ha elolvassa a *Zsidó Enciklopédiát.* A „nem-zsidók" szócikk alatt nagyon is tisztázódik a Talmud nem-zsidók iránti gyűlölete. A „nem-zsidók elleni megkülönböztetés" alcím alatt, a 617-621. oldalakon, világosan kiderül, milyen a Talmud hozzáállása a nem-zsidók iránt. Álljon itt pár szemelvény:

... ők azt tartották, hogy csak az izraeliták emberek,... a nem-zsidók nem mint emberek, hanem mint barbárok kerültek besorolásra. (B.M. 108b)... A megkülönböztetés egy másik oka **a** nem-zsidók hitványsága és **romlottsága volt... „akik teste, mint az öszvérek teste** és fattyaiké, mint a lovaké..". A nem-zsidókat olyannyira gyanúsították **természetellenes bűnök elkövetésével, hogy tiltani kellett, hogy tehenet tartsanak istállóikban.** (Ab. Zarah ii. **1)...** „A Tóra törvényen kívül helyezte a nem-zsidók utódait, mintha azok vadállatok ivadékai lettek volna..." A Mindenható **felkínálta a Tórát a nem-zsidó népeknek is, de mivel ők visszautasították azt, az** Úr megvonta ragyogó, törvényes védelmét tőlük és vagyoni jogai-

kat átruházta Izraelre... a feltételezés az, hogy a nem-zsidók elorozás útján szerezték vagyonukat... a vagyonuk tehát köztulajdonnak minősül, akárcsak a senki földje, a sivatag."[125]

A Funk & Wagnall Zsidó Enciklopédiája 1907-es kiadásában említ egy, Simon Ben Johaj rabbitól (a talmudi irodalom egyik hatalmas alakjától) származó idézetet, amelyet „gyakran idéznek az antiszemiták". Az idézetben ez áll: „tob sebe-goyim harog" — „a gojok legjobbjait meg kell ölni". Azt írja, hogy a rabbi kijelentése üldöztetésének eredménye. Úgy állítja be ezt a gojellenes nyilatkozatot, mint egy olyan rabbiét, „akinek élettapasztalatai adhatnak magyarázatot ellenérzésére". Pedig a részlet sokatmondóan folytatódik: „Abban az összefüggésben, amelyben áll, ennek a megfigyelésnek az eredménye hasonló e másik kettőhöz: `A legistenfélőbb nő is a boszorkányság rabja'; `A kígyók legjobbjának is a fejére kell tiporni.'"[126]

Az általam itt hozott talmudi idézetek egyáltalán nem lettek kiollózva a szövegkörnyezetből. Igaz, hogy a Talmud rengeteg írásból áll és sok „kommentárt" tartalmaz. Néha még viták is találhatók benne bizonyos témákat illetően, azonban semmilyen vita nincs az elkötelezetten gojellenes hangvételről, amely uralja az írás egészét. Az a buzdítás például, hogy „a gojok legjobbjait meg kell ölni", legalább három különböző részben is megtalálható.

Képzeljük el a reakciót, ha egy vezető keresztény azt jelentené be: „a zsidók legjobbjait is meg kell ölni". Egy ilyen állítást talán nem ítélnének el erőteljesen? Képzeljük el a szidalmazást a média részéről, amely elborítaná ezeket a durva szavakat és szerzőjüket. Fonák módon, ha valaki nyilvánosságra hozza a Talmud intoleranciáját, 6 lesz *az egyetlen,* akit vallási előítélettel és intoleranciával vádolnak.

Amikor először akartam elolvasni a Talmudot és kerestem egy példányt, furcsa dolgot vettem észre: igen nehezen sikerült beszereznem. Nem árulják könyvesboltokban, és a legtöbb könyvtárnak sincsenek példányai belőle. Tény, hogy a Talmud terjedelme néhányszor nagyobb, mint a Bibliáé, de biztos, hogy nagy mennyiségben a Talmudot ugyanúgy lehetne névleges összegért nyomtatni vékony papírra, mint a Bibliát, olcsó kötésben. Mint az egyik világvallás legszentebb irata iránt jelentősnek kell lennie az emberek érdeklődésének. Miért kell hát valakinek zsinagógába mennie vagy több száz dollárt kifizetnie azért, hogy beszerezzen egy Soncino kiadást? Felmerülhet a kérdés: miért nem áll már rendelkezésre úgy, hogy a nyilvánosság számára is elérhető legyen? A válasz valószínűleg abban rejlik, hogy a zsidó szervezetek, amelyek az efféle írások kiadói jogaival rendelkeznek, nem akarják, hogy széles körben elterjedt legyen. Ugyanis ha valaki elolvassa a talmudi könyveket, megérti az 6 gondolatmenetüket.

Mint idealista tinédzsert teljesen felkészületlenül ért az általam mindig is tisztelt hitnek e sötét oldala. A benyomásom korábban az volt, hogy a zsidó hit semmiféle gyűlölettel sem viseltetett Jézus Krisztus iránt. Mindig azt mondták nekem, hogy a zsidók nagy tisztelettel viseltettek Iránta mint próféta, vagy legalábbis mint egy nagy tanító iránt, de egyszerűen nem fogadták el, mint Messiást. Zavart, hogy kirívóan obszcén leírások szerepelnek a Megváltóról és a keresztényekről a Talmudban. Egyebek közt Jézust úgy írják le, mint sarlatánt, megrontót es gonosztevőt.

A Talmud azzal vádolja Jézust, hogy szexuális kapcsolatot létesített a szamarával[127], és Szűz Máriát szajhaként ábrázolja.[128]

Amikor először olvastam a Talmud nagyobb részeit, méghozzá zsidó kiadású fordításait, sem akartam elhinni, hogy hitelesek. Egy másik zsidó ismerősömet, Mark Cohent kerestem fel és egy oldalnyit adtam neki ezekből az idézetekből. Ő is ugyanolyan feldúlt lett tőlük, mint én. Láttam az arcáról, hogy teljesen ismeretlen (es ellenszenves) volt számára ez a talmudi írás. Felajánlotta, hogy rabbijánál utána érdeklődik az írások hitelességének. A rabbi megerősítette, hogy az idézetek helyesek, de hozzátette, hogy ezeket e nézeteket a mai zsidóság már nem vallja magáénak.

Készséggel elhittem, és még mindig hiszem, hogy ez igaz egy átlag zsidóra nézve. Ugyanakkor látva, hogy ilyen részek léteznek, megértettem, miért volt annyi zsidóellenes érzelem a világon évszázadokon át. Ráadásul betekintést nyújtott abba a gojellenes gyűlöletbe, amely uralta a judaizmust, és meg kell jegyezni azt is, hogy minden rabbi a Talmudot tanulmányozza. Hogy reagálnának a zsidók, ha egy keresztény prédikátor a *Mein Kampf-ot* tanulmányozná, mint szentírást, majd azzal védekezne, hogy annak mondanivalója semmilyen hatással nincs jelenlegi magatartására? Sokkolóan hangozhat a hiányosan tájékozottak számára, de minden felvilágosult olvasó, aki olvasta a *Mein Kampfot* és a Talmudot is, rájön, hogy a Talmud a gyűlölettel telibb a kettő közül, mivel Hitler zsidók elleni vitriolos nyelvezete ellenére is csak ritkán tett olyan súlyú és olyan gyűlöletet árasztó megnyilvánulást, mint például az a talmudi idézet, hogy „a gojok legjobbjait meg kell ölni". Hitler a *Mein Kampfban* azt a kérdést feszegeti, hogy a zsidók „germánnak" minősülnek-e vagy sem, míg a Talmud azt állítja, hogy a nem-zsidók még csak nem is emberek, hanem állatok.

Fellapoztam az `antiszemitizmus' címszót a nagyobb enciklopédiákban. Mind úgy próbálta magyarázni a történelmi antiszemitizmust, mint tisztán keresztény intoleranciát a zsidókkal szemben. Néha még azt is sugallták, hogy a keresztények egyszerűen azért üldözték a zsidókat, mert az evangéliumok őket vádolják Krisztus megfeszítésével. Azt egyszer sem feltételezték, hogy az antiszemitizmus egyik forrása maguknak a zsidóknak a gyűlöletteljes

és fajközpontú magatartása lehet, amelyet a nem-zsidók iránt tanúsítanak saját vallási törvényeikben.

Már Jézus Krisztus életében a szervezett zsidó erők szemben álltak a jószívű tanítóval, aki a szeretet és a kiengesztelődés hatalmáról beszélt a farizeusok által remélt, harcias Róma-ellenesség helyett. Az Újszövetség hitelesen jegyzi fel a korai keresztény hit elnyomására alkalmazott intenzív zsidó terrort. Az Evangélium egyik legdermesztőbb versében ez áll:

„Jóllehet egyetlen ember sem beszélt nyíltan Róla [Krisztusról] a zsidóktól való félelem miatt." (Jn 8, 13)[129]

A kereszténység korai évszázadaitól fogva néhány nem-zsidó tudós folyékonyan megtanult héberül. Keserűség alakult ki bennük a zsidók iránt a talmudi írások tartalma miatt. A közbenső századokon át több tucat pápa adott ki judaizmust elítélő ediktumokat és enciklikákat. Ezek mind felháborodást fejeztek ki, nem azért, mert a zsidók megfeszítették Jézust, hanem a Talmud rosszindulatú, gojellenes és kereszténye llenes részei miatt. Íme egy rövid válogatás egyes pápák zsidókról alkotott nézeteiből:

IX. Gergely. Elítélte a Talmudot, mint „a hitványság minden fajtáját és a keresztény tan elleni visszataszító istenkáromlást".

XIII. Benedek. Zsidókról kiadott bullájában (1450) kijelentette: „A Talmud eretnekségei, hiúsága és tévedései tartják vissza a zsidókat attól, hogy megismerjék az igazságot."

IV. Ince. 1233-ban elégette a Talmudot, mint a gonosz könyvét.

XXII. János. 1322-ben betiltotta a Talmudot.

III. Gyula. A „Contra Hebraeos retinentes Libros" (A könyveket visszatartó zsidók ellen) című pápai bullájában (1554) arra adott utasítást, hogy a Talmudot „mindenhol" el kell égetni.

IV. Pál. „Cum Nimis Absurdum" (Mivel túlságos képtelenség) című bullája (1555) erőteljesen elítélte a zsidó uzsorát és kereszténye llenes cselekedeteiket.

IV. Pius. Elítélte a népirtásról szóló zsidó írásokat.

V. Pius. Elűzte a zsidókat az egész Pápai Államból. (1569)

XIII. Gergely. 1581-es pápai bullájában mondja: „Krisztus tagjai iránt érzett erőteljes gyűlölet által vezérelve folytatják a kereszténység ellen elkövetendő szörnyű bűnök kitervelését, naponta erősödő vakmerőséggel."

VIII. Kelemen. Elítélte a népirtásról szóló zsidó írásokat.

Nemcsak a katolikus egyház alapítóinak volt ilyen negatív véleménye a zsidókról; megdöbbenve fedeztem fel, hogy a nagy reformátor, a protestantizmus alapítója, Luther Márton is ugyanilyen szenvedélyesen szemben állt velük.

Tinédzserként Luther Márton nagy csodálója voltam és nagyon érdekelt, mi volt a protestáns kereszténység atyjának véleménye a zsidókról. Egy postán rendelhető könyvekről készült katalógust találtam a Citizens Council irodájában, amelynek egyik rendelhető kötete Luther Márton *A zsidók és hazugságaik* [130] *című* műve volt. A nagy Luther Márton biblikus tudós volt, aki értett héberül. Mélyrehatóan tanulmányozta a talmudi könyveket eredeti nyelvükön és visszatetszéssel reagált a bennük foglaltakra. Ahogy olvastam Luther prédikációit és írásait, megdöbbentem azok szenvedélyes zsidóellenes voltán.

> Hatalmas halálos gyűlöletet tanultak szüleiktől és rabbijaiktól a nem-zsidók ellen már gyermekkoruktól fogva, és ezt a gyűlöletet táplálják egész életükön át. Ez a gyűlölet átitatja a vérüket és testüket, kitölti csontjaik velejét és elválaszthatatlanná vált egész lényüktől. (Weimar 53, 482-483 oldal)
>
> A Talmudjuk és rabbijaik azt tanítják nekik, hogy a gyilkosság nem bűn, amennyiben azt 'zsidó követi el nem-zsidó ellen; csak akkor bűn, ha egy zsidó megöli egy izraelita testvérét. Az sem bűn, ha egy nem-zsidónak tett esküt szegnek meg... Napjaink zsidósága még mindig ragaszkodik ezen tanokhoz és apáik példáját követve minden alkalmat felhasználnak arra, hogy az Ur szavát szándékosan félremagyarázva gyakorolják kapzsiságukat, uzsorázásukat, tolvajlásaikat, gyilkosságaikat, és hogy gyermekeiket is erre okítsák. (W. 53, 489-490-91 oldal)
>
> A jámbor szívű és nemeslelkű keresztények úgy hiszik majd, túlságosan szigorú és drasztikus vagyok szegény, sanyargatott zsidókkal szemben; azt gondolják, hogy a nevetség tárgyává kívánom tenni őket efféle gúnynyal. Szavamra, én túl gyenge vagyok ahhoz, hogy gúnyolhassak egy ilyen sátáni fajt. (W 32, 286. oldal)
>
> Tudnotok kell, hogy a zsidók naponta káromolják és sértik Megváltónk nevét... ők a mi közellenségeink, akik szüntelenül káromolják Urunkat, Jézus Krisztust, akik Szűz Máriánkat szajhának nevezik, szent Fiát pedig fattyúnak, minket pedig az elcserélt gyermekeknek hívnak és `torzszülött' jelzővel illetnek. Ha kiirthatnák mindnyájunkat, boldogan megtennék, sőt, sokan tényleg gyilkolnak is keresztényeket... (Luther utolsó beszéde, pár nappal az 1546 februárjában bekövetkezett halála előtt. Erlanger 62, 189. oldal)

Számos olyan törzs, nemzetiség és egymással harcoló vallási szekta volt, amely a Római Birodalom hatalmas városaiba vándorolt. Mégis mindezen csoportok közül csak a zsidó törzs váltott ki ilyen kérlelhetetlen ellenséges érzületet az évszázadok során. Csak a zsidó törzs nem olvadt be soha a római la-

kosságba. Talán saját talmudi gyakorlatuk és nem-zsidók iránt tanúsított utálatuk váltotta ki az ellenük érzett gyűlöletet? Számomra logikusnak tűnt, hogy ezek a dolgok hozzájárultak a nyugati zsidóellenes érzelmek kialakulásához.

A keresztény és zsidó ünnepek közötti ellentét

A kereszténység és a zsidóság eltérő ünnepei szemléltetik a két vallás közötti ellentétet. A Karácsony és a Húsvét olyan egyetemes motívumokat ünnepelnek, mint a remény es üdvözülés felkínálása az egész emberiségnek. A Karácsony hivatalosan arról emlékezik meg, hogy megszületett Megváltó, és azt a vágyat ünnepli, hogy „béke legyen a Földön és jóakarat az emberek iránt". A Húsvét egy komorabb eseményre emlékezik, ám ez az ünnep is az egyetemes üdvözülés ígéretét képviseli, Krisztus feltámadása által. Míg a keresztények az egyetemes jóakaratot ünneplik meg ünnepeiken, a zsidók az általuk megvetett nem-zsidó ellenségeik felett aratott történelmi katonai sikereiket ünneplik.

Karácsonyhoz közeli időpontban a zsidók a Hanukát ünneplik, egy katonai győzelem (es véres tömeggyilkosság) ünnepét, amely Kr. e. 165-ben történt, amikor is legyőzték gyűlölt ellenségüket, a görög származású síriai IV. Antiochus királyt. A visszafoglalt templomban hosszan égő olajlámpások csodáján keresztül emlékeznek meg a győzelemről Amikor a keresztény naptárban megkezdődik a böjt időszaka és előkészülnek a Krisztus által felajánlott megváltás ünneplésére, a zsidók a zsidó Húsvétot ünneplik, egy olyan ünnepet, mely megint csak egy ősi zsidó—nem-zsidó viszályra emlékezik. A zsidó Húsvét egyértelmű utalás arra az éjszakára, amelyen a halál szelleme ártalmatlanul „átlebegett" a zsidó otthonok fölött és a zsidók gyűlölt ellenségeinek, az egyiptomiaknak házait látogatta meg, hogy végezzen minden elsőszülöttel, csecsemőtől az aggastyánig egész Egyiptomban. Lehet, hogy megdöbbentő ennek tudatosítása, de ez a nem-zsidók közötti tömeges gyermekgyilkosság és az erősek lemészárolásának örömteli ünnepe.

Egy másik fontos zsidó ünnep a Purim. A *Random House Dictionaty of the English Language* így írja le:

> **Purim.** Egy zsidó fesztivál, amelyet Eszter könyvének olvasása és a hamantasen fogyasztása jellemez, és amelyet Adar tizennegyedik napján ünnepelnek, annak emlékezetére, hogy megmenekültek a zsidók Perzsiában a Háman kezétől való pusztulástól.[131]

A fesztivál több ezer perzsa és „miniszterelnökük", Hámán és tíz gyermeke zsidók általi lemészárlását ünnepli. A háromoldalú sütemények fogyasztá-

sa még azt is jelképezi, hogy az állítólagos antiszemitának a levágott füleit veszik magukhoz (a sütemény neve hamantasen — Hámán fülei). Egy másik kedvelt purimi étel a kreplah: táska alakú tészták, háromszög alakúra formázva; ezek Hámán levágott füleit szimbolizálják, ráadásul apróra vágott hússal vannak töltve, hogy Hámán megvert testére emlékeztessenek. Szintén purimi szokás, hogy a zsidók a zsinagógában fűzfaágakat ütögetnek, miközben azt képzelik, hogy magát Hámánt ostorozzák. Az alábbi leírás a *Jewish Art in Context* (Zsidó művészet kontextusban) nevű kulturális egyesülettől származik, ám számos egyéb, zsidó kultúráról és vallási ünnepekről szóló könyvben megtalálható. A másik leírás egy zsidó szakácskönyvből származik, amelynek címe: „Bon Appetit!" („Jó étvágyat!")

Különleges finomságok

1. „Haman tasen" (Oznei Haman = Hámán fülei).

2. „Kreplah: apróra vágott hús tésztával borítva, szintén háromszög alakú. Népies etimológiai magyarázata: „A kreplahot csak azokon a napokon fogyasztják, amelyeken előfordul ütlegelés és evés: Jom Kippur estéjén — Kaparot, Hoshanna Rabba hagyománya — a fűzfaágak verése, Purim — Hámán (szimbolikus) verése."láz

Az ok, amiért a kreplahot Purim ünnepén eszik (még ha kissé túlzó is), érdekes. Kreplahot esznek Jom Kippur ... és Hoshannah Rabba ünnepén is (Sukkot hetedik napján).

Ezeken a napokon hagyományosan mindig történt valamiféle verés. Az ősi időkben embereket ostoroztak és fűzfaágakat ostoroztunk Hoshannah Rabbah ünnepén. Purimkor Hámán nevét verjük ki, így **lett a kreplah a Purim-hagyomány része. (Philip Goldwasser, „Bon Appetit!")**[133]

Amikor ezeket megtudtam, világossá vált előttem, hogy ha bármely egyéb csoportnak a zsidókon kívül hasonló szertartásaik lennének, a zsidók biztos gyűlöletesnek és barbárnak neveznék azokat. Képzeljük el, hogy a fehér keresztények minden évben tartanának egy olyan rituálét, amely során olyan süteményeket sütnének és fogyasztanának, amelyek Martin Luther King füleit szimbolizálják, egy ünnep keretében pedig szimbolikusan megostoroznák őt! A Purimot már sok évvel Krisztus előtt is megünnepelték minden évben, és ez az ünnep biztosan lényegesen hozzájárult a nem-zsidók iránt érzett gyanakvás és gyűlölet létrejöttéhez a zsidó gyermekek szívében és elméjében. Ez a taszító ceremónia ahhoz hasonlítható, mintha a mi gyermekeinknek a keresztény templomokban képletesen a Jézust elítélő zsidó farizeusokat kellene ütlegelniük és olyan ételt enniük, amely a zsidó papok porrá zúzott testét szimbolizálja. Természetesen, az efféle cselekedetek teljesen ellentétesek

lennének a kereszténység szellemiségével, ugyanakkor a zsidó hagyományok magját éppen ilyen bosszúéhes magatartás alkotja.

A cionizmus mint rasszizmus

2000 évnyi viszály után a zsidó ima („Jövőre Jeruzsálemben") végre kifejezésre jutott egy nyílt politikai mozgalomban, amelyet cionizmusnak hívnak. 1862-ben Mózes Hess, Karl Marx tanítója, a cionizmus és a kommunizmus szellemi szülőatyja kiadta a *Róma és Jeruzsálem* című művét, amelyben kifejezte az ismerős talmudi értékeket.

> **Mi, zsidók, mindig idegenek fogunk maradni a gojok [nem-zsidók] között... Tény, hogy a zsidó vallás felette áll minden zsidó nacionalizmusnak... minden egyes zsidó, ha akarja, ha nem, születésének ereje folytán szolidaritásra van kötelezve egész nemzetével szemben... elsősorban zsidónak kell lenni, s csak utána emberi lénynek.**[134]

Ha Adolf Hitler valaha azt mondta volna, hogy „elsősorban németnek kell lenni, s csak másodsorban emberi lénynek", ezen szavai nem lennénekke állandóan felhánytorgatva, mint gonoszságának bizonyítékai? Valamilyen kényszerítő oknál fogva senki sem meri elítélni az ilyen szavakat, ha azok egy fontos zsidó vezetőtől származnak, aki mind a cionizmus, mind a kommunizmus alapjait fektette le.

Elkezdtem kutatni a cionista irodalmat, Mózes Hess írásaitól kezdve napjainkig, és minduntalan találkoztam ugyanazzal a szupremácizmussal, amely a Talmudban került kifejezésre.

Egy prominens cionista történész, Simon Dubnov, 1906-ban közzétette *A nemzeti judaizmus megalapozása* című könyvét. Ebben olyan érzéseket fejezett ki, amelyeket biztosan antiszemitának tartanának, ha nem-zsidó írta volna.

> **Az asszimiláció közönséges árulás a zsidó nép zászlója és eszméi ellen... De senki sem „válhat" egy természetes csoport, mint amilyen egy család, törzs vagy nemzet tagjává... Ugyanakkor egy zsidó, ha történetesen Franciaországban született és most is ott él, mindezek ellenére a zsidó nemzet tagja marad, ha örül ennek, ha nem, ha tudomása van róla, ha nincs, mert magában hordozza a zsidó nemzet történelmi evolúciójának pecsétjét.**[135]

1965-ben Moshe Menuhin, aki egy rendkívül jelentős haszid családba született izraelita, lenyűgöző könyvet írt a zsidó képmutatásról *The Decadence of Judaism* (A judaizmus romlása) címmel [136] Egy jeruzsálemi jeshivában vé-

gezte tanulmányait, és ő volt az édesapja a híres izraeli hegedűművésznek, Jehudi Menuhinnak.

Menuhin Jakob Klatzkint, a befolyásos modern cionista írót idézi, aki 1921-es, az egész világnak szánt, német nyelvű *Krisis und Entscheidung* (Krízis és döntés) című könyvében a következőket írja:

> Mi nem vagyunk asszimilált zsidók, mi túl vagyunk minden minősítésen és korlátozáson. Mi egyszerűen idegenek vagyunk; idegen emberek köztetek, és — szeretnénk hangsúlyozni — ebben a helyzetben is kívánunk maradni. Egy nagy szakadék húzódik köztetek és köztünk, oly nagy, amelyet semmi sem hidalhat át. A szellemetek idegen számunkra; mítoszaitok, legendáitok, szokásaitok, tulajdonságaitok, hagyományaitok és nemzeti örökségetek, vallási és nemzeti szentélyeitek [kereszténység], vasárnapjaitok és ünnepeitek... mind idegenek számunkra. Diadalaitok és vereségeitek történelme, harci dalaitok és himnuszaitok, hőseitek és nagy tetteitek, nemzeti törekvéseitek mind idegenek számunkra. Földjeitek határai nem állhatják útját terjeszkedésünknek, és határvitáitok sem érintenek minket. Magasan hazátok országhatárai és mezsgyéi fölött áll zsidó egységünk... Bárki, aki az idegen (nem-zsidó) földet közülünk hazának meri nevezni, áruló a zsidó nép szemében... Egy hűséges zsidó nem lehet semmi egyéb, mint zsidó hazafi... Mi alkotjuk a diaszpóra zsidóságának nemzeti egységét, mindegy, tagjaink mely országban is élnek. Ennek megfelelően semmiféle határok sem tarthatnak vissza minket attól, hogy saját zsidó politikánkat kövessük.[137]

Még a második világháború előtt Nahum Goldmann, a Cionista Világszervezet elnöke arra intette a német zsidókat, hogy vándoroljanak ki Palesztinába, a következő nyílt szavakkal:

> A judaizmusban és a germanizmusban semmi közös nem lehet. Ha a faj, a történelem és a kultúra irányelveit követjük, be kell látnunk, hogy a németeknek joguk van arra, hogy megakadályozzák a zsidók beférkőzését népük ügyeibe... Ugyanezt a követelést teszem a zsidó nép nevében, amit a németek tesznek a sajátjuk nevében... Kétféle zsidó létezik: az, aki belátja, hogy olyan fajhoz tartozik, amelyet több évezredes történelem különböztet meg a többi néptől, és az, aki ezt nem látja be. Ez utóbbiak becstelenséggel vádolhatók.[138]

Még Louis Brandes, az Amerikai Legfelsőbb Bíróság tagja is velősen fogalmazott: „A zsidók egy külön nemzetiséget alkotnak, legyen egy zsidónak

bármi a hazája, a lakhelye vagy hitének jellege, szükségszerűen e nemzetiség tagjának minősül." [139]

Herzl Tivadar, a modern cionizmus atyja kifejti, mi az igazi oka annak, amit ő zsidókérdésnek hív:

> A zsidókérdés mindenhol létezik, ahol a zsidók nagyobb számban fordulnak elő. Minden nemzet, amelynek sorai közt zsidók élnek, burkoltan vagy nyíltan antiszemita... az antiszemitizmus napról napra és óráról órára erősödik a nemzetek között; erősödnie is kénytelen, inert növekvésének okai továbbélnek és eltávolíthatatlanok... Közvetlen oka az, hogy túl sok középszerű elmét termelünk ki, akik nem találnak kiutat sem felfelé, sem lefelé, azaz, onnan nincs egészséges kiút egyetlen irányba sem. Ha vesztésre állunk, mi leszünk a forradalmi proletariátus, az összes forradalmi pártok beosztott tisztségviselői, ugyanakkor, ha felemelkedünk, velünk emelkedik diadalra a pénzeszsák iszonyú hatalma,[140]

A zsidók zártsága, ellenállásuk az asszimilációval szemben, idegen hagyományaik és szokásaik, gyakran megkérdőjelezhető gazdasági gyakorlataik a más vallások és népek iránt gondosan táplált gyűlöletük — ezek mind hozzájárultak ahhoz, ahogyan a keresztény világ irányukba reagált, amely néha szélsőségessé vált. Minden egyes üldöztetés, amelyet a zsidók elszenvedtek, egyre több bizalmatlanságot és ellenszenvet ébresztett bennük a nem-zsidók iránt, ez pedig felerősödött írásaikban és viselkedési mintájukban, és ez csak újabb üldöztetéseket szült. Egy viszontvádaskodási kör indult be, amely folytatódik a XXI. század korai éveiben is.

Egy egész generációnyi zsidó nő most fel úgy, hogy elárasztják a nem-zsidó csalárdság történeteivel. Nemcsak a németeket és a kelet-európaiakat hibáztatják már a holocaust miatt, hanem egyre több zsidók által írt könyv képviseli azt az álláspontot, hogy a nyugati államok is bűnrészesek, akárcsak Franklin D. Roosevelt elnök, a katolikus egyház, sőt az egész keresztény világ.'[41]

Felfedeztem, hogy a Talmud ugyanazon szavainak egyszerű idézése, melyeket modern zsidó vezetők és írók használnak, az ember fejére vonja az antiszemitizmus vádját. Úgy tűnt számomra, hogy amennyiben a zsidó vezetők szavait idézni antiszemitizmus, kell, hogy legyen valamiféle ízléstelen elem magukban a szavakban. Talán el kellene gondolkodni azon, hogy a nem-zsidókhoz való történelmi zsidó magatartás nem árul-e el sok mindent, ha utána akarunk járni az antiszemitizmus okainak.

Bernard, a XIX. századi népszerű francia zsidó értelmiségi megvizsgálta népének ősi viszályát más népekkel szemben. Széles körben elterjedt könyvéhen, a *L'Antisemitisme-ben* (Az antiszemitizmus) ezt írta:

> Ha ez az ellenségeskedés, ez az undor a zsidók iránt csak egy időben mutatkozna, illetve egy országon belül, könnyű lenne behatárolni ezen érzület helyi okait. Ám ez a faj a gyűlölet céltáblája mindazon népeknél, amelyeknél letelepedett. Mivelhogy a zsidók ellenségei különféle fajokhoz tartoztak, biztos, hogy az antiszemitizmus általános okai mindig is magában Izraelben voltak, és nem azokban, akik ellenségeskedtek vele.[142]

Egyesek úgy érvelhetnek, hogy a Talmud gojellenes hangvételének és az alapító cionistáknak kevés köze van a mai zsidósághoz. A tény azonban az, hogy a judaizmus magja, az ortodoxia az előző generációkhoz képest egyre szélsőségesebben nyilvánul meg a nem-zsidók ellen, nemhogy gyengülne. Ezt maga az Encyclopaedia Judaica[143] állítja e témáról szóló cikkeiben.

Az ilyen irányú fejlődés talán megjósolható lett volna a modern filmművészet megjelenésével. A mozi és a televízió igen nagy hatással van ugyanis az emberi érzelmekre. A zsidó producerek végtelenül sok számadást készítenek a zsidók üldöztetéseiről, a Tórától a holocaustig bezárólag. Több ezer jól megalkotott film, a *Tízparancsolattól*[144] a *Schindler listájáig*[145] emlékezteti élénk képekben a zsidókat a nem-zsidó galádságokra, és érzékenyíti el a nem-zsidókat a zsidó ügyekkel kapcsolatban. A holocaust szörnyű eseményeinek állandó ismételgetése csak azt a célt szolgálhatja, hogy felerősítse az átlag zsidók nem-zsidók iránti gyanakvását, valamint azt, hogy alátámassza a zsidó szolidaritás fontosságát.

Modern zsidó szupremácizmus

Ahogy egyre több és több történelmi beszámolót olvastam a zsidók fajközpontúságáról, kezdett érdekelni, hogy ez mennyire áll a mai zsidókra is. Csak úgy faltam a modern zsidó könyveket és kiadványokat. Legnépszerűbb és legmegbecsültebb újságaikat, könyveiket és magazinjaikat választottam. Mivel kezdtem tisztában lenni a kettős mérce létezésével, alátámasztó bizonyítékokat kerestem, és amire bukkantam, megdöbbentett, bár ezeket meglelni nem volt nehéz és ma sem az. Kiemelkedő zsidók írnak és közölnek olyan cikkeket, amelyekben a nem-zsidók iránti gyanakvásukról szólnak, és arról, hogy elítélik őket. A zsidók erkölcsi, szellemi és genetikai felsőbbrendűségével büszkélkednek. A kortárs irodalom még olyan megjegyzéseket is tartalmaz, hogy a nem-zsidó nemzetek médiumait zsidók irányítják, és kormányzati tisztségeiket zsidók töltik be. Bárki, aki zsidók számára készült kiadványokat olvas, nem kevésbé olyan gojellenes anyagokat talál majd, mint amilyen az 1500 éves Talmud, amelyből idéztem. Ezek ritkán olyan szemérmetlenek, mint a régi írások, de a felszín alatt vitathatatlanul jelen van a néha fel is törő kendőzetlen gyűlölet.

Sok példa található arra, amit említettem, a legnagyobb, Izrael határain kívül megjelenő zsidó újságban, a *The Jewish* Press-ben,[146] amely jobban befolyásolja a zsidóság kulturális és vallási magatartásának színezetét, mint bármely egyéb sajtóorgánum. Egyik legfőbb vallási szaktekintélyük Simcha Cohen rabbi, aki egy *Dear Abby-féle* [olvasói levelek] oktató jellegű rovatot vezet, *Halachic questions* (Halachai kérdések) címmel. Nemrég Cohen rabbi arra tanította olvasóit, hogy a Talmud mint „állatokat" említi a nem-zsidókat (ahogy ez valóban szerepel is a Talmudban: Gemara Kiddushin 68a és Metzia 114b).[147] Más részekben azt magyarázza, hogy a zsidó nő nem minősül prostituáltnak akkor sem, ha házasság előtt létesít szexuális kapcsolatot egy zsidóval, ám szajha lesz, ha bármilyen szexuális kapcsolatot létesít egy nem-zsidóval, még akkor is, ha házasságban élnek.

> **Összeházasodni egy nem-zsidóval szentesíthetetlen és megbocsáthatattan; egy ilyen kapcsolat által a nő zona-vá tesz... a hétköznapi nyelvhasználatban a zona jelentése prostituált...**
>
> **Ugyanakkor egy zsidó nő és zsidó férfi közötti, házasság előtti szexuális kapcsolat nem süti rá automatikusan a zona bélyeget... A zsidó nő a Talmud szerint csak akkor lesz zona, vagy prostituált, ha összeházasodik vagy szexuális kapcsolatot létesít egy nem-zsidóval.**[148]

Egy másik főbb zsidó kiadvány, a *Jewish Chronicle* „Néhány gondosan és gondatlan megválasztott szó" című cikkében felfedi, hogy a nem-zsidó nőkre vonatkozó elnevezés a sértő jiddis `siksza' szó, amely „ringyót" jelent, és a „utálatosságot" jelentő héber `seigec' szóból származik. Arra is rámutat, hogy a gój kislányokat „sikszelkének" hívják, amely „kis utálatos nőt" jelent.[149] Miként reagálnának a zsidók, ha a nem-zsidók a zsidó nőket és kislányokat „ringyóknak" illetve „kis ringyócskáknak" neveznék?

Továbbá nemcsak a keresztényeket, de a más fajokhoz tartozó nem-keresztényeket is „mennyekből visszautasítottként" (hulladékként) nevezik a Talmud tanítói, mint például a Habad-Lubavics alapítója, Sneur Zalman rabbi. A Habad egy erős mozgalom a hasszidizmuson [a zsidó misztika XVIII. századi formáján] belül. A *The New Republic* című magazin, amelynek szerkesztőgárdája javarészt zsidókból áll, 1992. májusi számában a következőket írta:

> **...a Habad új messianisztikus egyetemességében a nem-zsidók felé irányuló küldetésében vannak bizonyos erős gúnyolódások, és e gúny bizonyosan legsértőbbje az, amely a Habadnak a gojok iránt érzett leplezetlen, sőt faji eredetű megvetésével kapcsolatos.**

> A gojokhoz Zalman viszonyulása az (volt), hogy „a nem-zsidó lelkek teljesen mások és alacsonyabb rendűek. Teljesen gonoszak, és semmi olyan tulajdonságuk nincs, amely ezt ellensúlyozhatná".
>
> A nem-zsidókra utalások ezért Sneur Zalman rabbi tanaiban változatlanul gyűlöletet keltőek. A (nem-zsidók) anyagi bősége égi hulladékból származik, sőt ők maguk is égi hulladékból származnak, és ezért vannak többen, mint a zsidók, hisz a pelyva mindig több, mint a mag... Minden zsidó született jó, minden nem-zsidó született gonosz.
>
> ...Továbbá, a nem-zsidók ezen meghatározása eredendő gonoszokként, mint akik a zsidók mind szellemi, mind biológiai alárendeltjei, semmit sem változott a későbbi habadi írásokban. (The New Republic)[150]

Igaz, hogy nem minden zsidó vallja magáénak a Habad szélsőséges nézeteit, aki a zsidó ortodox valláshoz tartozik, azonban képzeljünk el egy olyan mozgalmat a katolikus vagy metodista egyházon belül, amely szerint a zsidók vagy feketék hulladékok, akik „teljesen gonoszak", és „nincsenek olyan tulajdonságaik, amelyek ezt ellensúlyozhatnák". Nem lenne hatalmas felháborodás? A zsidók kikövetelték, hogy a katolikus egyház távolítson el minden olyan részlelet a liturgiájából, amelyet a zsidók hántónak tartanak, és a katolikusok és más keresztény felekezetek ezt meg is tették. Ugyanakkor senki nem meri azt javasolni, hogy töröljék el a zsidó vallás azon, nem-zsidókra vonatkozó kijelentéseit, amelyek szerint a nem-zsidók „született gonoszok és lelkük alacsonyabbrendű".

Ahogy új szemszögből kezdtem szemlélni ezeket a témákat, megértettem, hogy a judaizmus a zsidó örökség megőrzésére, valamint a zsidó érdekek előmozdítására összpontosít.

Ahogy a rabbinikus szaktekintélyek által összeállított zsidó enciklopédiákat és életrajzi munkákat vizsgáltam, olyan jelentős zsidó egyéniségeket fedeztem fel, akik saját állításuk szerint ateisták és kommunisták voltak, ahogy arról már beszéltem az előző fejezetben. Leon Trockij, az Orosz Forradalom egyik legfőbb ateista elkövetője és Herbert Aptheker, az Amerikai Kommunista Párt „ateista" főideológusa is büszkén fel vannak tüntetve a *Ki kicsoda a zsidó világban?*[151] és a *Ki kicsoda az amerikai zsidóságban 7*[152] című könyvekben. Ezeket a könyveket Amerika vezető rabbinikus szaktekintélyei állították össze.

A zsidó vallás, ahogy az a Talmudban is rögzítve van, kevésbé érdeklődik a túlvilág iránt, inkább a zsidó nép fennmaradásával és hatalmával foglalkozik. A zsidók „választott nép"-voltával vezérelt judaizmust a zsidókat ért üldöztetések minduntalan felidézése tartja egyben. Egy olyan világban, amely visszautasítja a rasszizmust, a judaizmus az egyetlen olyan hitvallás, amely genetikai

különállóságot, elitizmust, fajközpontúságot és szupremácizmust támogat. A modern Izrael az egyetlen nyugati állam, amely nyíltan teokratikus, és szégyentelenül vallja, hogy olyan ország, amelynek célja egyetlen vallás és egyetlen különleges nép fejlődésének biztosítása. Izrael a judaizmust államvallásként határozza meg, és igen kevéssé került elválasztásra egymástól az állam és az egyház mind polgári, mind vallási törvényeiben. Annak ellenére, hogy vallási alapokon nyugvó államban élnek, a legtöbb izraeli zsidó „világinak" tartja magát. Ugyanakkor a nem-vallásos izraeli és amerikai zsidók is támogatják az ortodoxok irányította Izraelt és számos ortodox zsidó vezetésű szervezetet világszerte, s e gépezet célja a kulturális és faji örökségük megőrzése.

A legtöbbünk azért nem látja a zsidó sovinizmus és hatalom valódiságát, mert a szétszórt tények nem állnak össze egységes egésszé. Mint a gyermek a pontösszekötős rejtvényeikben, a legtöbbünk még nem kötötte össze a pontokat és így nem állította össze a teljes képet. A média igyekszik annyi pontot kitörölni figyelmünk elől, amennyit csak képes, és bárki, aki sikeresen összeköti őket, azt rögtön visszaverik a végső erkölcsi fegyverrel: az antiszemitizmus vádjával.

Mivel a zsidóság ekkora hatalommal rendelkezik nemzetünk médiájában és gazdaságában, csoda, ha valaki a nem-zsidók közül szembe mer szállni velük. Akit antiszemitizmussal vádolnak, egy olyan, az egész világot behálózó, szervezett és makacs ellenféllel kerül szembe, amely bármit megtesz, hogy hiteltelenítse, megfélemlítse, bebörtönözze és megsemmisítse őt.

Miután befejeztem a talmudi és modern cionista írások kutatását, rájöttem, hogy nemcsak az európaiak voltak a faji és a vallási türelmetlenség kizárólagos történelmi gyakorlói, éppenséggel maguk a zsidók is elég jártasak voltak ezekben. Amint elfogadtam, hogy létezik zsidó fajközpontúság, újra feltettem a kérdést, amely akkor merült fel bennem először, amikor megvilágosodtam az „Orosz Forradalommal" kapcsolatban: Miért tiltják meg nekünk, hogy mindezt tudjuk?

Egy zsidó jogosan teheti szóvá, ha rágalmazó kritika éri a keresztények részéről. Én, mint keresztény, miért nem sértődhetek meg, ha a zsidók illetik rágalmazó kritikával örökségemet? Ha a keresztények vétkeznek akkor, amikor gyűlölettel teli érzelmeknek adnak hangot a zsidókkal szemben, a keresztényekkel szembeni hasonló érzelmeiknek hangot adó zsidók miért nem hibáztathatók? Helyes-e, hogy a média azt sugallja, a gyűlölet kizárólag keresztény monopólium, míg a jóindulat a zsidók monopóliuma? Saját iratai tanúsága szerint melyik vallást vezeti inkább a gyűlölet?

Még aközben sem, hogy e provokatív szavakat papírra vetem, viseltetek gyűlölettel a zsidó nép iránt. Léteznek türelmetlen zsidók és türelmetlen nem-zsidók is, mint ahogy igaz az is, hogy sok olyan zsidó van, aki tiszteli ke-

resztény örökségünket. De amíg a nem-soviniszta zsidók nem hajlandóak keményen dolgozni azért, hogy elhozzák saját közösségükbe és hitükbe ugyanazt a fajta szeretetet és megbékülést, amelyet Krisztus tanított, a nem-zsidók és zsidók közötti gyűlölet ördögi kereke minduntalan jobban fog pörögni. Amennyiben nem mérsékelik szupremácizmusukat elfogadással és szeretettel, lehet, újra el kell szenvedniük a múltjukban történt szörnyű túlkapások megismétlődését.

A kormány, a média és az egyház intézménye lelkesen dolgozik azért, hogy mérsékeljék a nem-zsidóknak a zsidók iránt tanúsított türelmetlenségét. Ez a cél csak úgy valósítható meg, ha ugyanekkora erőfeszítést tesznek arra, hogy mérsékeljék a zsidóknak a nem-zsidók iránt tanúsított sovinizmusát, bizalmatlanságát és dühét. Ahogy az izraeli emberi jogi aktivista, Izrael Sahak írta: „Az antiszemitizmus és a zsidó sovinizmus ellen csak egyidejűleg lehet küzdeni."

Miután a modern cionizmus atyjának, Herzl Tivadarnak szavait olvastam, arra a teljes meggyőződésre jutottam, hogy civilizációnkban léteznek — ahogyan ő fogalmazott — „idegen" hatalombrókerek. Ezek olyan emberek, akik nem osztoznak kultúránkon, szokásainkon, hitünkön, érdekeinken vagy értékeinken. Felismertem, ha meg kívánom őrizni népem örökségét és értékeit, népemet meg kell védelmeznem a zsidó közösség azon intoleráns részétől, amely megbékélés helyett uralkodásra törekszik.

Amikor 16 éves voltam, meg sem fordult a fejemben, ha a gojellenesség erőteljes zsidó vonásait kiemelem, zsidóellenesként leszek elkönyvelve. A mai napig sem fogadom el ezt a bélyeget, és még mindig azt hiszem, semmivel sem zsidógyűlölőbb dolog szembeszállni a zsidó szupremácizmusal, mint amilyen olaszgyűlölő tett az olasz maffiával szembeszállni.

Harmadik fejezet
KERESZTÉNYSÉG, JUDAIZMUS ÉS ISZLÁM

Amióta az eszemet tudom, mindig is hívő keresztény voltam. Édesapám jámbor keresztény, aki a Jézus Krisztus által felkínált üdvösségről es Krisztusnak az életre vonatkozó tanításáról oktatott engem. Édesapám soha nem volt dogmatikus a hitét illetően és az évek során családomat különböző felekezetekhez vezette, anélkül, hogy felekezeti hovatartozásunk miatt aggódott volna. Különböző időpontokban voltunk már a presbiteriánus, a metodista és Krisztus Egyháza gyülekezetek tagjai is. Édesapám számára csak a lelkész és a gyülekezet minősége számított. Amikor általános iskolás voltam, a családom csatlakozott az Elysian Fields Methodist Church-höz (egy metodista felekezet), ahol édesapám a vasárnapi iskolában tanított. Amikor utaztunk is, mindig megpróbáltunk vasárnapi iskolába és templomba járni, bármely városban is tartózkodtunk éppen. Az új nézetek és tanok, amelyeket a különböző vasárnapi iskolák tanítóitól kaptunk, olyanok voltak keresztény hitünknek, mint az adrenalin befecskendezések.

Tizenhárom évesen mentem a Clifton Ganus Iskolába, egy erősen fundamentalista, Krisztus Egyháza gyülekezet által működtetett intézménybe. Ebben az időben családom és én elkezdtünk szolgálni a Carrolton Avenue-i Krisztus Egyháza gyülekezetben, amely erősen kötődött az iskolához. Noha gyermekkeresztségben részesültem a presbiteriánus egyházban, éj tanáraim és barátaim meggyőztek arról, hogy a Biblia tanítása szerint az üdvösséggel kapcsolatban tudatos döntésre van szükség a keresztség előtt. Imádkoztam ezzel kapcsolatban és felajánlottam magam Krisztusnak, ahogy alámerültem egyházunk szentélyében a keresztelőmedence vizében. Nem sokkal megkeresztelésem után, hosszas könyörgésem eredményeként, édesapám is követett engem a megkeresztelkedésben.

Újjászületett keresztényi létem megtapasztalása mélységes hatással volt keresztényi hitemre és világi nézeteimre is, mert úgy tűnt, mindent egy új, friss fény megvilágításában szemlélhetek. Ha valaki teljesen bízik a saját hitében, nem fél megmérkőzni az ellentétes nézetekkel. Az, hogy részesültem

a megváltásban, olyan biztonságérzetet adott nekem, amely nyitottabbá tett engem más eszmék iránt. Ha valakiben kétségek élnek a hite mélyén fekvő érvényességét illetően, fenyegetve érzi magát, ha ezt megkérdőjelezik. Annak érzete, hogy „viszonyom Istenhez és a világhoz jó", megadta nekem a szabadságot arra, hogy a kihívást jelentő elméleteket kutassam.

Tudtam, hogy az Újszövetség valóban egy új szövetséget kínált fel, amely mindenki számára lehetővé tette az üdvözülést. Megkeresztelésem után néhány évvel, amikor újraolvastam az Ószövetséget annak fényében, hogy már sokkal inkább értettem a zsidókat, felfogtam annak radikális fajközpontúságát. Az Ószövetség egyetlen nemzet, egyetlen nép történetét meséli el: az izraelitákét, akiket úgy ír le, mint különleges népet, a „választott népet". Kimerítő alapossággal értekezik az izraeliták és más népek, a kánaániták, jakobiták, filiszteusok, amalekiták, asszírok, egyiptomiak és több tucatnyi más nép közötti élethalál-harcokról. Mint ahogy a zsidó szupremácizmusról értekező fejezetemben is írtam, eléggé meglepett és megdöbbentett a népirtásokról szóló versek tömege, amelyeket a Bibliában találtam (mint például Józs 6, 21[153] és 10, 28-10, 41)[154], amelyek egész népek lemészárlását részletezik.

A zsidók az MTörv 20. fejezetében Mózes által meghatározott szigorú irányelvek alapján követték el népirtásaikat. Ő azt mondta a zsidóknak, hogy minden országban, amelynek az a rendeltetése, hogy Izrael részévé váljon, ki kell irtani minden lakost, és a területet övező nemzeteknek is meg kell halniuk, amennyiben nem ajánlkoznak fel mint rabszolgák Izrael számára.

> Ha egy várost megvívni mégy, először kínáld fel a békét. Ha elfogadja, s megnyitja előtted kapuit, akkor az egész nép, amely benne van, maradjon életben, fizessen adót és szolgáljon neked. Ha azonban nem akar szövetségre lépni, s hadat kezd ellened, akkor vedd ostrom alá, s ha kezedbe adja az Úr, a te Istened, hányj benne kardélre minden férfit, az asszonyokat pedig, meg a gyermekeket s az állatokat, s mindazt, ami a városban van, zsákmányul oszd szét a seregnek, s egyél az ellenségeidtől szerzett zsákmányból, amelyet neked ad az Úr, a te Istened.... Így járj el mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze vannak tőled, s nem azok közül a városok közül valók, amelyeket birtokul nyersz.
>
> Azokban a városokban azonban, amelyeket birtokul nyersz, egyáltalában senkit ne hagyj életben, hanem hányd kard élére a lakosokat, tudniillik a hetitákat, az amoritákat, a kánaániakat, a perizitákat, a hiuvitákat és jebuzitákat... (MTörv 20, 10-18)[155]

A szóhasználat félreérthetetlen. Még az ártatlan gyermekeket is meg kell ölni, csak mert egy ellenséges nemzetből származtak. Nyilvánvalóvá vált szá-

momra, hogy a „szeresd felebarátodat"-nak meglehetősen furcsa a jelentése az Ószövetségben.

Szeresd „felebarátodat"

Már legelső vasárnapi és bibliatanulási iskolai napjaim óta arra tanítottak, hogy Isten legfontosabb tanítása az, hogy „szeresd felebarátodat, mint magadat". (Lev 19, 18)[156] Mivel az Ószövetség legismertebb részletein, a Tízparancsolaton nevelkedtem, érdekelt, hogyan értelmezendő a népirtások elkövetése annak fényében, hogy „ne ölj", „ne lopj" és „ne kívánd felebarátod házát". (Kiv 20, 13. 15. 17)[157]

Úgy döntöttem, megkeresem azt az iratot, amely úgy rendelkezik, hogy szeresd felebarátodat úgy, ahogy önmagadat. A Lev 19, 18-ban találtam meg, a Revised Standard Version Old Testament kiadásában, amely még a nagyanyámé volt. Ott ez állt:

> Ne állj bosszút, s ne táplálj haragot *néped gyermekei ellen,* hanem szeresd felebarátodat, mint magadat... (Lev 19, 18)[158]

A következő idézet a szöveg zsidó fordítása, a héber szöveg alapján:

> Ne állj bosszút, s ne táplálj haragot néped tagjai ellen. Szeresd felebarátodat, mint magadat. — TANAKH[159]

A vers világossá tette, hogy a felebarátok a*„te néped gyermekei",* más szóval a felebarát *egy izraelita társat* jelent és *nem más* népeket. A vers legújabb zsidó fordítása a „néped tagjai" szót használja a „saját néped gyermekei" helyett.

A Talmud a Baba Kamma 113b-ben[160] magyarázza, hogy a `felebarát' kifejezés kifejezetten *nem* vonatkozik egy nem-zsidóra. A Zsidó Enciklopédia világosan kifejti: „Ez a nem-zsidóra nem vonatkozik, mert nem minősül felebarátnak..."[161] Évekkel később olvastam dr. John Hartung cikkét, amelyben elmagyarázza, hogy a Tízparancsolat jogi előírásai világosan a „felebarátok" elleni vétkekre vonatkoznak, amely jelző nem foglalja magában a nem-izraelitákat. Rámutatott, hogy az írások, amelyekből a Tízparancsolatot fordították, nem tartalmaztak sem pontokat, sem vesszőket, sem mondatkezdő nagybetűket. Ennek megfelelően a „ne ölj" rész egy nagyobb szövegkörnyezet része lehet. Így szólhatna:[162]

> Ne ölj, ne kövess el házasságtörést, ne lopj, ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen, ne kívánd felebarátod feleségét, földjét vagy rabszolgáját, vagy rabszolganőjét, marháját, öszvérét vagy bármilyét, ami a te felebarátodé.

Tehát az előírásnak megfelelően, kiket nem szabad az izraelitáknak megölniük? „Ne öld meg felebarátodat... néped gyermekeit, néped fiait, *izraelita társaidat."* A „felebarát" ilyen szűkkörű meghatározása alapján más népek kiirtása és kirablása teljesen összhangban van a Tízparancsolat törvényeivel.

A faji szupremácizmus az Ószövetségben

Bármennyire is meglepi az ezen sorokat olvasó keresztényt, az Ószövetség szívvel-lélekkel támogatja a rabszolgatartás intézményét. A Biblia világossá teszi, hogy a zsidók mindörökre rabszolgájukká tehetnek más népeket, de nem tehetnek rabszolgájukká senkit saját népükből.

> Rabszolgáitok és rabszolganőiteket illetően: vehettek rabszolgákat és rabszolga nőket a körülöttetek lévő nemzetekből.
>
> Szintén vehettek a közöttetek tartózkodó jövevényekből s azokból, akik tőlük születtek földeteken; ezeket rabszolgákként tarthatjátok, örökségül hagyhatjátok utódotokra, s bírhatjátok örökké: testvéreiteket, Izrael fiait azonban ne sanyargassátok hatalmatokkal. (Lev 25, 44-46)[163]

Félreértelmezhetetlen részek foglalkoznak a vegyes házasságok elítélésével.

> S ezeket a kezedbe adja az (Jr, a te Istened: veszítsd cl őket egy szálig. Ne köss velük szövetséget és ne könyörülj meg rajtuk. Ne lépj velük házasságra: lányodat ne add oda fiának és az 6 lányát el ne vedd fiadnak... (MTörv 7, 2-3)[164] ... Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kiválasztott téged a többi nép közül. (Lev 20, 24) [165]
>
> ...ezért az történt, hogy amikor meghallották a törvényt, elkülönítettek minden idegent Izraeltől. (Neh 13, 3)[166]

A Biblia azt is írja még azon izraelitáknak, akik nem-izraelitákat vesznek feleségül: „Felgerjed az Úr haragja, s hamarosan eltöröl téged." (MTörv 7, 4)[167]

Az Ószövetség kárhoztatja Izrael „szent magjának" keveredését más versekben is. A zsidó papok azt panaszolják, hogy „Izrael népe, papok és leviták nem különültek el a föld népeitől, a kánaániak, a hetiták, a fereziták, a jebuziták, az ammoniták, a moabiták, az egyiptomiak és az amoriták förtelmeitől". (Ezd 9, 1)[168] „Az ő leányaik közül vettek maguk és fiuk számára feleséget, és így a szent utódok összevegyültek a föld népeivel." (Ezd 9, 2)[169] Ezdrás könyve felsorol 107 embert, akik kitagadták feleségeiket és gyermekeiket, Istennek engedelmeskedve.

Azt is felfedeztem, hogy a geneológiák szolgáltak annak bizonyítására, hogy a vérvonal érintetlen maradt. A fajilag nem tiszta geneológia elég ok volt arra, hogy a papság elutasítson valakit, aki a babiloni fogságból tért vissza. A genetikai örökség a legfontosabb az Ószövetségben.

Zsidó keresztényellenesség

Miként azt a Biblia minden olvasója tudja, az Újszövetség teljesen más hangot üt meg az etnikai kérdéseket illetően, mint az Ószövetség. Az Újszövetség lényegében azt mondja, hogy a Krisztus általi üdvözülés mindenki számára elérhető. Az Újszövetség „tartsd oda a másik orcádat is" hangvétele elég nagy fordulat az Ószövetség „szemet szemért" előírásához képest. Ahogy egyre tájékozottabbá váltam a kommunizmusban, cionizmusban és liberalizmusban betöltött szervezett zsidó szerepet illetően, felfedeztem a keresztények ellen tanúsított ellenségességüket is.

Hollywood ontja magából az olyan filmeket, amelyek a kereszténységet támadják, és a kiadói gárda is bőséges kereszténynellenes irodalmat termel. Például főiskolai napjaim folyamán én is olvastam egy erősen reklámozott bestsellert, amelynek címe: *Passover Plot* (Húsvéti összeesküvés), és amelyet egy Joseph Schonfield nevű zsidó tudós írt.[170] Azt állította, hogy Jézus nem a kereszten halt meg, hanem hívei drogokat adtak be neki, hogy hamis látszatát keltsék valóban meghalt és feltámadott. A zsidó szervezetek megszokott módon harcoltak a keresztény imák iskolákból történő kitiltásáért, megtiltották Krisztus említését a közintézményekben, de még a karácsonyi dalok éneklését is betiltották iskoláinkban.

Egyszer, amikor a zsidó szervezeteket ilyen tetteik miatt kritizáltam egy rádiós beszélgető műsorban, az egyik betelefonáló kereszténytelennek nevezett, amiért kritizálni merem őket. „Végül is" — vágott vissza — „a zsidók Isten választott népe." Már épp elég bibliai kutatást végeztem el addigra, hogy tudjam: egy ilyen állítás csak a történet felét mondja el, mivel az Újszövetség világossá teszi, hogy a hívő keresztények lettek „Isten ígéretének örökösei", és Isten nem tekint többé úgy a zsidókra, mint szövetségeseire.[171]

Ahogy felvilágosultabbá váltam, felfedeztem, hogy sok zsidó kitartóan törekszik arra, hogy aláássa az uralkodó vallását és szolidaritását annak az államnak, amelyben él, vagy ahol ez az üldözés az érdekeiket szolgálja (mint izgatni és katonailag támogatni a keresztény falangista kisebbséget és az eközben folyó polgárháborút egy Izraellel ellenséges nemzetben: Libanonban).

Miután utánanéztem a keresztény egyház zsidók iránt tanúsított történelmi magatartásának, rájöttem, nagyot változott a huszadik század folyamán. Ez volt az a korszak, amely magával hozta a zsidóság gazdasági, politikai és

médiahatalmának felemelkedését. A keresztény egyháznak rengeteg sarkalatos viszálya volt a zsidókkal. Ez olyan eseménysor, amelyről sok zsidó író panaszkodik gyakran. A korai kereszténység kezdeti korszakában a keresztények zsidók általi üldöztetése, ahogy az az evangéliumokban fel van tüntetve (es a történelmi beszámolókban is), még mindig friss élmény volt a legtöbb egyházi vezető számára. Az egykori farizeus, Pál is egy kegyetlen üldözőjük volt, míg csodálatos módon meg nem tért a damaszkuszi úton. Végül a kereszténység túlnyomórészt nem-zsidó vallás lett, és a szervezett zsidóság ennek engesztelhetetlen ellenségévé vált, azt állítva, hogy Jézus torvénytelen gyermek volt, Mária egy szajha, és a keresztényeket ürülékben kell főzni. Másrészt az Újszövetség alapján a keresztények a zsidókat tették felelőssé Jézus megfeszítéséért és a keresztények széleskörű üldöztetéseiért.

Sok keresztény hiszi azt, hogy az ószövetségi könyvek a zsidóság egyedüli szent könyvei. Ahogy azt a zsidó szupremácizmusról szóló fejezetemben kifejtettem, a Talmud a legfőbb zsidó tanok gyűjteménye. Az *American Heritage Dictionary* így magyarázza: „Ez alkotja a vallási tekintéllyel rendelkező alapot a hagyományos judaizmus számára."

A zsidó vallásnak három fő ága van: ortodox, konzervatív és reform-ág. Az ortodox vonal a judaizmus hagyományos forrása, és annak szíveként is fogják fel. Az ortodox zsidó valláshoz nagyon hasonlít a konzervatív ág, de kissé nagyobb engedményt kínál fel a szigorú zsidó törvények megtartását il letően. A reform-vonal modernebb és a farizeusi kötöttségektől jóval mentesebb irányzat, mint a másik kettő. Az Encyclopaedia Judaica a következőképp festi le Izrael vallási térképét:

> Nagyon kevés reform- vagy konzervatív gyülekezet van Izrael Államban. Az ortodoxia a hivatalos vallási álláspont Izraelben, és a rabbik többsége is a régi talmudi jogi iskolából kerül ki.[172] („Judaizmus", *Encyclopaedia Judaica,* 396. oldal)
>
> A Zsidó Teológiai Szeminárium (New York-ban) tendenciái hangsúlyozottan ... egy ortodoxabb állapot felé tartanak, mint amilyen az előző generációra volt jellemző.[173] („Konzervatív judaizmus", *Encyclopaedia Judaica,* 906. oldal)

Az *Universal Jewish Encyclopedia* nagyon is világossá teszi, hogy a Talmud és *nem* a Tóra vagy az Ószövetség a legtekintélyesebb a judaizmusban.

> A legmagasabb tekintély az ortodoxia számára tehát a Babiloni Talmud. A Biblia gyakorlatban csak utána következik, ha elméletben nem is.[174] *(Universal Jewish Encyclopedia,* „Tekintély", 637. oldal)

A Talmud tisztázza, hogy a judaizmus úgy tekint Jézusra, mint „sarlatánra", „varázslóra", „megrontóra" és „csalóra". A Talmud azt is állítja, hogy az Újszövetség keresztre feszítésről szóló része hazugság, mert valójában inkább a zsidó papok feszítették meg Jézust, mint a rómaiak. A Talmud szerint a zsidó papok egy állati ürülékkel teli gödörben fojtogattak őt és annyira gyűlölték, hogy négyféleképp végezték ki! A Talmud úgy írja le Jézust, mint törvénytelen gyermeket, aki egy prostituált fia volt, és még azt is sejteni engedi, hogy nem volt zsidó. Néhány ijesztő részletben beszámol arról is, hogy Jézust egy zsidó varázsló támasztotta fel holtából és ondóban főzetéssel büntette meg eretnekségeiért.

Alant áll néhány idézet a Talmudból, amelyek Jézusról és a keresztényekről szólnak:

> Bálám [Jézus] az öszvérével fajtalankodott. (Szanhedrin 105a-b)[175]
> Zsidó papok támasztották fel Bálámot [Jézust] holtából, és ondóban főzetéssel büntették. (57a Gittin)[176]
> Ő, aki hercegek és kormányzók leszármazottja volt [Szűz Mária], egy ács ágyasává lett. (Szanhedrin 106a)[177]
> [Jézust] hónaljáig egy trágyával teli gödörbe eresztették. Akkor egy durva ruhaszövetet kötöttek a nyaka köré egy lágyabb anyagú szövet alá, és a ruhadarab két végét ellenkező irányba húzták, míg meg nem halt. (Szanhedrin 52b)[178] A Talmud azt is állítja, négyféleképp végezték ki, a Szanhedrin106a-ban.[179]
> Hallottad-e, hány éves volt Bálám [Jézus]? ...véreskezű és csaló emberek nem élhetik le napjaik felét sem, és ebből következik, hogy ő harminchárom vagy harmincnégy éves volt. (Szanhedrin 106)
> Azok, akik a nem-kánoni könyveket olvassák [Újszövetség], nem kapnak részt az eljövendő világból. (Szanhedrin 90a)
> A zsidóknak meg kell semmisíteniük a [keresztények] könyveit. (Sabbath 116a)

Amikor először találkoztam a fenti, vagy a 16. fejezetben említett idézetekkel Elizabeth Dilling *The Jewish Religion* (A zsidó vallás) című könyvében, azt mondtam magamnak, hogy ezek nem lehetnek pontosak: vagy hamisítványok, vagy koholmányok. Aztán megkerestem a bántó idézeteket és megbizonyosodtam jelenlétükről a Talmud *Soncino* kiadásában (amely a legnépszerűbb XX. századi angol nyelvű Talmud-fordítás). A gojellenes idézetek bőségesen szerepelnek a *Zsidó Enciklopédiában,* ezért senki sem vonhatja komolyan kétségbe hitelességüket. A Zsidó Enciklopédia még azt is részletesen leírja, hogy az angol fordítások használnak olyan kódszavakat, mint amale-

kiták, cutheanok, egyiptomiak, pogányok és egyéb álneveket a nem-zsidók másképp nevezésére. Ezeket a neveket használva próbálták az írók elrejteni a nem-zsidók elől, milyen ellenségesen beszél róluk a Talmud. Az Enciklopédia azt is világosan kifejti, hogy „Bálám" Jézus álneve volt (lásd a „Zsidó szupremácizmus" című fejezetet).

Mint fiatalember először meglepetéssel és haraggal reagáltam erre a rejtett zsidó rasszizmusra. Hogy tudták a zsidó szakértők és médiamogulok elítélni azokat, akik egyszerűen intoleránsok a zsidókkal szemben, míg saját szent iratuk az ellenünk tanúsítandó gyűlöletre és erőszakra tanít? Amikor a nyilvánosság előtt kezdtem beszélni a Talmudban felfedezett gyűlöletről, gyűlölködőnek, bigottnak és antiszemitának bélyegeztek, mind a média, mind az olyan szervezetek, mint az Anti-Defamation League of B'nai B'rith (ADL). Az ADL sokmillió dolláros, világszerte működő szervezet, amelynek célja rágalmazni és hitelteleníteni azokat, akik egyszerűen elmondják az igazságot a zsidók szupremácizmusról és a nem-zsidók iránti gyűlöletükről.

Nagyon feldúlt lettem, nemcsak a gyűlölet miatt, amelyet a hagyományos zsidó iratokban találtam, hanem a zsidó vezetés képmutató támadásai miatt is, amelyeket azok ellen indítanak, akik felfedték a zsidók türelmetlenségét. Az évek során *ők* támadtak *engem* állandóan, pusztán azért, mert nyilvánosság előtt idéztem a Talmudból, holott én nem tettem semmit, csak egyenesen a szent könyvükből olvastam fel részleteket. Amiért lerántottam a leplet gyűlöletükről, engem neveztek el „gyűlölködőnek".

Végső soron az ellenem irányuló igazságtalan és képmutató támadások csak megerősítettek szándékomban, hogy kiálljak — akármennyire is magamra maradva — az ügy mellett, amelyben hiszek.

Nem számítottam rá, de kiderült, jó pár olyan zsidó van, akik szintén le merik rántani a fátylat az igazságról a cionizmussal és a zsidó szupremácizmussal kapcsolatban. Egy sokat üldözött és rágalmazott csoport hozzám hasonlóan megrémült a zsidó vallásnak a zsidó közösségekben és a cionista államban megjelenő türelmetlen és gyűlölettel teli válfajaitól. Vannak köztük amerikaiak is, mint Alfred Lilienthal, Noam Chomsky, Norman Finkelstein és egy bátor izraeli zsidó, a néhai dr. Izrael Sahak. Ezek a tudósok ki mertek állni a zsidó türelmetlenség ellen.

Dr. Izrael Sahak kockára tett mindent, hogy elhozza azt a judaizmusnak és a cionista államnak, amit ő „tisztességes emberségnek" hív. Sahak professzor Varsóban született 1933-ban, és a Bergen-Belsen-i náci koncentrációs táborból szabadították ki, ennek megfelelően a zsidók saját definíciója szerint ő holocaust-túlélő volt. Kivándorolt Izraelbe, szolgált az izraeli hadseregben és elismert kémiaprofesszor lett. Dr. Sahak egész életében emberjogi aktivista volt, aki a judaizmus számos oldaláról írt mind angolul, mind hé-

berül. A számos általa írt könyv közül a legismertebb a *Jewish History, Jewish Religion* (Zsidó történelem, Zsidó vallás) című.'[80] Gore Vidal kitűnő előszót írt a mostani amerikai kiadáshoz. Itt áll pár részlet Sahak könyvéből, amely bemutatja a zsidó vallás viszonyát a kereszténységhez:

A judaizmust a kereszténység ellen érzett nagyon mély gyűlölet hatja át, a kereszténységről való tudatlanság mellett. Ezt a beállítottságot nyilvánvalóan a zsidók keresztények általi üldöztetése megterhelte, ám nagy részben független is ezektől az eseményektől. Valójában ez már akkor kialakult, amikor a kereszténység még gyenge és üldözött volt (nem utolsósorban zsidók által), és olyan zsidók is osztoztak ebben a gyűlöletben, akiket soha nem üldöztek keresztények, sőt segítették őket...

A Talmud szerint Jézust egy **szabályos, rabbikból álló jogi testület végezte ki bálványimádás és más zsidók bálványimádásra ösztönzése, valamint a rabbinikus tekintély semmibevétele miatt. Minden klasszikus zsidó forrás, amely említi Jézus kivégzését, boldogan vállalja érte a felelősséget, a talmudi feljegyzésekben a rómaiakat még csak meg sem említik...**

Jézusnak már a puszta neve is mindannak szimbóluma volt a zsidók számára, ami megvetendő, és ez a népi hagyomány a mai napig állhatatosan tartja magát. Az evangéliumokat ugyanígy megvetik, és idézni sem szabad belőlük (de még tanítani sem róluk) a modern izraeli iskolákban.'[81]

Sahak még arra is rámutat, hogy elegendő számú izraeli olyannyira gyűlöli a kereszténységet, hogy hosszas, elhúzódó küzdelem folyt azért, hogy eltöröljék a nemzetközi számtan „összeadás" jelét, mert az a keresztre emlékeztet!

Vallásos zsidók kifogásolják a nemzetközi összeadás jelét (a pluszjelet), mert az kereszt, és véleményük szerint ez arra ösztönözheti a kisgyermekeket, hogy áttérjenek a kereszténységre. Egy másik „magyarázat" szerint e jel használata mellett nehéz lenne arra „tanítani" őket, hogy köpködjék le a keresztet, ha egyszer megszoknák használatát számtani feladványaikban. Az 1970-es évek elejéig két különféle számtani tankönyvet használtak Izraelben. Az egyik világi iskoláknak készült, amelyben fordított „T" jelzést használtak. A '70-es évek elején a vallási fanatikusok „megtérítették" a Munkáspártot a matematikai pluszjel hatalmas veszélyeivel kapcsolatban, és attól fogva a héber általános iskolákban (es ma már sok középiskolában is) betiltották az összeadás nemzetközi jelét. (Részlet Izrael Sahak a zsidók keresztények iránt érzett gyűlöletéről szóló munkájából.)

Sahak professzor beszámolt arról, hogy a cionisták több száz Újszövetséget égettek el nyilvánosan és ünnepélyesen Jeruzsálemben, 1980. március 23-án. A Bibliákat a Jad Le'akhim, az Izraeli Vallásügyi Minisztérium által támogatott vallásos zsidó szervezet felügyelete mellett égették e1.[182] Elég belegondolni abba, hogy ez ugyanaz a kormányzat, amelyet több keresztény pap szerint is amerikai adódollárokkal kell támogatni! Egyéb riasztó figyelmeztetések mellett dr. Sahak ezt is írta:

> **A zsidó gyermekeket arra tanítják bizonyos idézetek, amelyeket minden zsidónak követni kell, hogy ahányszor elmennek egy zsidó temető mellett, mondjanak áldást, de szidják az ott nyugvó holtak anyját, amennyiben a temető nem zsidó... szokássá vált köpni (általában hármat), ha templomot vagy feszületet látnak...**[183]

Dr. Sahak a nagyon népszerű, izraeli kiadású *Talmudic Encyclopedia-t* idézte, amely így értekezett a zsidók és nem-zsidók viszonyáról:

> **Ha egy zsidó szexuális kapcsolatba lép egy nem-zsidó nővel, legyen az akár három éves gyermek, vagy már felnőtt, házas vagy hajadon, s még ha kiskorú is (kilenc éves** és egy **napos) —, tekintettel arra, hogy tudatos szexuális kapcsolata volt vele, meg kell a nőt ölni, mint ahogy egy vadállattal is ezt kell tenni, mert általa bajba jutott egy zsidó.**[184] *(A Talmudi Enciklopédia)185*

Jóval Sahak könyvének olvasása előtt is tudtam már az efféle gyűlölettel teli talmudi törvényekről, de még mindig megdöbbentenek minden egyes alkalommal, amikor olvasok róluk. A bennük rejlő szörnyűség még mindig megráz engem: ha egy zsidó megerőszakol egy keresztény vagy mohamedán kislányt, *a kislányt kell megölni,* mert bajba kevert egy zsidót! Hogyan is tudna valaki az ilyen romlottságra, gonoszságra reagálni? Sahak professzor tovább megy, lapról lapra, számos példát hozva fel a keresztények elleni gyűlölködő törvényekre. Olyan törvényeket leplez le, amelyek megengedik a zsidóknak, hogy csaljanak, lopjanak, raboljanak, gyilkoljanak, nemi erőszakot kövessenek el, hazudjanak, vagy akár keresztényeket rabszolgává tegyenek.

A könyv javarészt azt mutatja be, hogy az izraeli judaizmus ahelyett, hogy ezeket a gojellenes törvényeket enyhítené, valójában minden egyes nappal még nyíltabban gyűlölködővé válik a nem-zsidók iránt. Dr. Sahak megerősíti azt, hogy a maguk hitének az európai keresztények előli eltitkolása végett nagyon sok kereszténynellenes talmudi részletet és gyakran mondott imát rej-

tettek el a zsidó hatóságok kódszavak használatával (pl. cuthean a keresztények helyett, vagy Bálám Jézus helyett). Egy *Kihagyások a Talmudból* című listát tettek közzé, hogy ezeket a rosszindulatúan gojellenes részletekben szereplő, rejtett értelmű szavakat teljesen érthetővé tegyék. De ma ezeket a részleteket visszahelyezik, és azokat eredeti alakjukban adják ki (kódszavak nélkül) a zsidó iskolás gyermekek számára.[186]

Már az igen korai kereszténységben a pápák olyan ediktumokat adtak ki, amelyek elítélték a zsidókat az uzsoráskodás, prostituáltakkal való üzérkedés, a rabszolga-kereskedelem más formái, továbbá keresztényellenes tanításaik és tevékenységeik miatt. A protestánsok is hasonlóképpen hangoztatták zsidóellenességüket. A protestantizmus megalapítója, Luther Márton ismerte a Talmud könyveit, és a zsidókat az „ördög ügynökeinek" nevezte.[187]

Létezik-e jelenleg szövetség a zsidók és Isten között?

Az elterjedt keresztény nézet egészen az első századtól kezdődően az 1960-as évekig az volt, hogy a zsidóknak valaha különleges kapcsolatuk volt Istennel: egy szövetség. Ugyanakkor a szövetség szigorú *feltételekhez kötött volt.* Az MTörv *7,* 9-11 a szövetséget világos szavakkal fogalmazza meg.

> **Ismerd hát föl, hogy az Úr, a te Istened az igaz Isten, a hűséges Isten, aki szövetségét, kitartó szeretetét az ezredik nemzedékig megőrzi azok iránt, akik szeretik és megtartják** a parancsait; azt ellenben, aki gyűlöli, **személy szerint megbünteti; nem késlekedik, elpusztítja azt. Ezért tartsd meg a parancsokat, a rendelkezéseket és a törvényeket, amelyeket ma szabok neked, hogy kövesd őket. (MTörv** 7, **9-11)**[188]

Egészen a legutóbbi évtizedekig a legtöbb keresztény azt hitte, hogy a zsidók felbontották a Szövetséget, amikor megfeszítették és később megvetették Jézus Krisztust és az ő apostolait. Jézus Krisztus elérhetővé tette a megváltást a zsidók és mindenki más számára, de többé nem állt fenn semmilyen különleges kapcsolat azok számára, akik elutasították Istent és az ő Fiát. Egy új szövetség köttetett Isten és azok között, akik elfogadták Krisztus üdvösségét. A katolikus katekizmus és a legtöbb protestáns egyház megmaradt ezen a véleményen egészen a közelmúltig. Alább idézünk néhány olyan részletet a szent könyvekből, amelyek ezen nézetek alapjául szolgálnak. Az itt következő részleteket fölöttébb érdekesnek találom.

> **Inkább azt kívánnám, hogy magam legyek átok alatt, távol Krisztustól, testvéreimért, a test szerint népemből valókért...**

Arról szó sem lehet, hogy Isten szava megdőlt, hiszen mindenki izraelita, aki Izraeltől származik...

Más szóval: *nem a testi származás szerinti utódok Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekeit* nevezik utódoknak...

Mint ahogy Ozeásnál mondja:

„Népemnek" hívom azt, amely nein népem...

... és ahol azt mondják nekik: „nem vagytok az én népem",

az „élő Isten fiainak" hívják majd őket...

Hogy állunk hát? Amit Izrael keresett, nem érte el; a választottak elérték, de atöbbiek megátalkodtak.

(Róm 9, 3; 6-8; 11, 7-8 ; 25-26)[189]

A Zsidókhoz írt levél az Újszövetségben abszolút világossággal állítja, hogy Isten véget vetett az Ószövetségnek és egy Újszövetség jött létre Krisztus által azoknak, akik elfogadják Őt mint Urukat.

Így fedte meg őket ugyanis: Igen, eljön az idő — mondja az Úr — s új szövetségre lépek Izrael és Júda népével.

Nem olyan szövetségre, mint amilyet atyáitokkal kötöttem, azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről. *De mivel nem állták a szövetséget, én nem törődtem velük — mondja az Úr.* (Zsid 8, 8-9)[190]

Ezért mondom nektek, *elveszik tőletek az Isten országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét...*

E hasonlatokat hallva a farizeusok és az írástudók megértették, hogy róluk beszélt. (Mt 21, 43. 45)[191]

Ahogy ezeket a részleteket olvastam, azt gondoltam, *hogyan hagyhatják figyelmen kívül a judaizált keresztény igehirdetők ezeket a világos szentírási szövegeket?* „... De mivel nem állták a szövetséget, én nem törődtem velük — mondja az Úr."

Újszövetségi nézőpontból azt lehetne mondani, hogy a farizeusok azért feszítették keresztre Jézust, mert megkérdőjelezte a zsidó hatalmat és gyakorlatot. A mai zsidó vallás a családfáját a farizeusokhoz vezeti közvetlenül vissza. Éppen néhány nappal a keresztre feszítés előtt a dühüket azzal fokozta, hogy felborogatta a pénzváltók asztalait a templomban. Egész életükben küzdött velük és az ellenük valaha is szóló legkeményebb ítéletet mondta fejükre, a hazugság atyjának nevezve őket.

Jézus ezt válaszolta: Ha Isten volna az atyátok, akkor szeretnétek engem.

... A sátán az atyátok, és az atyátok kedvére igyekeztek tenni, aki kezdettől fogva gyilkos, nem tartott ki az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazudik, magából meríti, mert hazug és a hazugság atyja.

... A zsidók erre rátámadtak: Hát nincs igazunk, amikor szamaritánusnak és ördögtől megszállottnak mondunk? (Jn 8, 42. 44. 48)[192]

Lám egy igaz izraelita, akiben nincs semmi álnokság! (Jn 1, 47) [193]

Az evangéliumokban ismétlődő figyelmeztetések vannak sok zsidó keresztényellenes és embergyűlölő természetével kapcsolat ban. Többek között:

... Ti ugyanazt szenvedtétek el saját népetektől, amit ők a zsidóktól, akik Urukat, Jézust és a prófétákat is megölték, minket pedig üldöznek, ezért az Isten előtt nem kedvesek, és az embereknek is ellenségei... s már rajtuk is Isten haragja végérvényesen. (1 Tesz 2, 14-15, 16)[194]

Ez a tanúság igaz. Ezért intsd őket szigorúan, hogy hitben erősek legyenek! Ne hallgassanak zsidó mesékre és ne kövessék az igazságtól elfordult emberek parancsait. (Tit 1, 13-14)[195]

A judaizálódott keresztények, úgy tűnik, sohasem idézik ezeket az kemény részleteket. Ezeknek a Jézus és az apostolok szájából származó részleteknek a puszta idézése azt eredményezné, hogy az illetőt zsidógyűlölőnek neveznék. Beleborzongok abba, mi történne akkor, ha karikás ostorral valaki bevonulna a zsinagógába és kiűzné onnan a zsidókat. Nem véletlen, hogy sok zsidó olyan szenvedélyesen gyűlöli Jézus Krisztust. Milyen furcsa, ha valaki merészel a zsidók gyűlölködő keresztényellenes magatartásával kapcsolatban panaszkodni, abban a pillanatban „kereszténytelennek" nevezik őt. Elgondolkodtam azon, hogy vajon ezek szerint akkor maga Jézus Krisztus is „kereszténytelen"-e a média meghatározása szerint?

Röviddel a New York-i Világkereskedelmi Központ ellen történt 2001. szeptember 11-ei támadások után befolyásos zsidók sietve támogattak új, a szólásszabadságot, sőt a vallás és a gondolkodás szabadságát csorbító intézkedéseket. Nagy-Britanniában előkészületben van egy olyan törvény, amely valamely vallásra tett sértő megjegyzéseket akár hét év szabadságvesztéssel is büntetheti!

„A vallásos gyűlölettörvény megmarad" címmel egy BBC tudósításban, 2001. november 26-án elhangzott, hogy „bizonyos munkáspárti parlamenti képviselők között — akiknek választókerületeiben mohamedán közösségek találhatók, mint például Gerard Kaufman volt miniszterében — voltak, akik

támogatták a törvény nagy port felverő legújabb részletét. Elmondta, miként tapasztalta meg az antiszemitizmust mint gyakorló zsidó. Kaufman azt állította, hogy a vallásos gyűlölet elleni intézkedéseket mar nagyon régen meg kellett volna tenni." 196

A nagy-britanniai Zsidó Képviseleti Tanács (Board of Jewish Deputies) erősen támogatta ezt a törvényjavaslatot, amely arra irányul, hogy a vallást érő bírálatokat megszüntessék és ellenségeiket börtönbe juttassák.[197] Olvasóm biztos lehet abban, hogy a törvény nem azokra vonatkozik, akik a keresztény vallást rágalmazzák, hanem azokra, akik a zsidó vallás türelmetlenségét leplezik le.

A modern időkben majdnem mindenki úgy véli, a szabadságnak a világtörténelemben a legsötétebb korszaka az volt, amikor az inkvizíció a vallás becsmérléséért embereket börtönözött be. De pont ez a fajta elnyomás az, amelyet ez a brit törvény megvalósítani próbál. E törvény értelmében még az Újszövetséget is be lehetne tiltani annak zsidóellenes érzelmei miatt — amint ez meg is történt a zsidó bolsevizmus első napjaiban, és amint ezt pontosan meg is tették nagyon sok zsidó intézményben —, vagy le lehetne valakit csukni akár tíz évre, mert pusztán idézte a zsidókérdésre vonatkozó újszövetségi részleteket! Természetesen ezen drákói törvény szerint bármely egyén, aki negatív véleményét fejezi ki valamely vallással szemben, szabadságvesztéssel sújtható lesz az állami bíróságok kénye-kedve szerint. Valószínűleg évszázadok óta ez a legmesszemenőbb és legveszélyesebb eltávolodás a szólás szabadságától!

Ahogy az évszázadok múltak a megfeszítés óta, az ellenségeskedés keresztény és zsidó között egyre csak nőtt és mindinkább elfajult. Rómában az első nagy kereszténygyüldözés Néró alatt volt. A korai egyház vezetői óvatosan megjegyezték, hogy ez az üldözés Néró zsidó ágyasa, Poppaea Sabina állandó unszolására kezdődött. Még zsidó történelmi feljegyzések is megemlítik a zsidók elnyomó szerepét a keresztény Spanyolország mór megszállása során. Viszonylag nem is olyan régen a zsidó kommunisták jelentős szerepet játszottak a keresztény történetírás által ismert legnagyobb méretű elnyomásban és mészárlásban, amely a kommunista rendszerek alatt zajlott a Szovjetunióban és Kelet-Európában. Ahogy már az előző fejezetben is megemlítettem, Alexandr Szolzsenyicin bemutatta, hogy a zsidók irányították a Gulágokat Oroszországban, ahol nagyon sok hívő keresztény életét vesztette.[198]

A kutatásaim során feltárt bizonyítékok segítségével teljesen megértettem az Újszövetség egyik dermesztőbb versét. Többször is megjelenik az evangéliumokban:

Mivel tartottak a zsidóktól, senki sem beszélt róla nyíltan. (Jn 7, 13)199

A mai modern Amerikában a zsidók járnak élen Amerika elkereszténytelenítésében. Még fontosabb, hogy zsidók uralják a nagyon is nem-keresztény tömegmédiumokat. Könyvkiadás és könyvterjesztés, a főbb újságok, magazinok, a filmipar és a TV-k mind olyan birodalmak, ahol a zsidók túlsúlyban vannak, és a keresztények pedig elenyésző számban vannak jelen. A kevés keresztény pedig megtanulta, hogyan is kell beszélni a túléléshez és a boldoguláshoz. Krisztus ősellenségei a médián belüli átfogó hatalmuk révén képesek meggyőzni keresztények millióit arról, hogy a keresztény tanítás még mindig úgy tartja, hogy a zsidók Isten választott népe, és Isten még a mai napig is mindenki mást kizáró szövetségben áll a zsidó néppel. Azt mondják a keresztényeknek, hogy ellenállni a zsidók keresztényellenes tevékenységének annyit jelent, mint ellenállni Isten akaratának. Mégis, Isten kifejezetten így szól a Zsid 8, 9-ben: *Nem olyan szövetségre, mint amilyet atyáitokkal kötöttem, azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről. De mivel nem állták a szövetséget, én sem törődtem velük — mondja az Úr.* "[200]

Egyes lelkészek azzal érvelnek, hogy a jövendölések szerint a zsidók végezetül meg fognak térni Krisztushoz, és éppen ezért nekünk támogatnunk kell Izraelt, bármennyi szörnyű keresztényellenes tettet követ is az el. Ez majdnem ugyanaz, mintha azt állítanánk, hogy át kell nyújtani templomaink kulcsát a gyújtogatóknak, akik fel akarják azokat gyújtani, mert egy napon majd megtérhetnek Krisztushoz. Isten megváltására mindenki hivatott, de ez nem azt jelenti, hogy nem kell a gonosz erőknek ellenállni, vagy azt, hogy Jézus Krisztus legádázabb ellenségeit katonailag vagy anyagilag támogatnunk kell. Nekem az a meggyőződésem, hogy erkölcsi kötelességünk megvédeni hitünket azokkal szemben, akik Krisztust támadják, továbbá az, hogy meg kell védenünk azokat a keresztény testvéreinket, akik Krisztus ellenségeitől üldöztetettek.

Meglehet, sokan a modern kereszténység meghatározó vezetői közül minduntalan elmondják nekünk, milyen különlegesek és csodálatosak a zsidók, de maga az Újszövetség fenntartások nélkül helyezkedik szembe a zsidókkal. Valójában létezik egy olyan világméretű törekvés a zsidók részéről, amely az Újszövetség szövegét hivatott megváltoztatni. A világon mindenhol számos passiójátékot átírtak, hogy kiiktassák belőlük azokat a közvetlenül az evangéliumból vett részleteket, melyeket a zsidók sértőnek találtak.

„A zsidók." Ez olyan kifejezés, amely a Bibliában 195-ször szerepel... de eltérően azoktól a millióktól, akik figyelembe sem vették „a zsidóknak" az Újszövetség által rajzolt képét, vagy akik szenvedtek amiatt, Irvin J. Borowsky azért folytat kampányt, hogy a népéről alkotott sötét képtől megtisztítsa az Örömhírt. Borowsky, aki nyugalomba vonult újságkiadó és a philadelphiai Liberty Museum alapítója, már 19 éve arra ösztökéli a

Biblia-kiadókat, hogy találjanak más kifejezést a görög *Ioudaioi* – ami szó szerint annyit tesz, mint „a zsidók" — helyett. Az Újszövetség görögül íródott. A *hoi Ioudaioi* 151-szer szerepel Jánosnál és az Apostolok cselekedeteiben, és gyakran Jézus ellenségeire utal?[01]

Fontos tisztázni, hogy saját magunknak nem szabad gyűlölködni és ellenségeskedni azon meggyőződésem ellenére, hogy meg kell védeni a hitünket és örökségünket. Miközben mi gyűlölettől mentesek maradunk, el kell tökélnünk magunkat arra, hogy nem engedjük meg nekik elpusztítani életstílusunkat, keresztény hitünket, szabadságunkat és nemzeti fennmaradásunkat. Életem során mindenkihez megpróbáltam igazságosan viszonyulni. Nincsen semmi ok arra, hogy egy adott egyéni zsidó személyre tiszteletlenül vagy gyűlölködve tekintsünk. Ugyanakkor, ha azon van, hogy örökségünket elpusztítsa, akkor jogunk van — sőt szükséges — szembeszállni vele.

A tévéprédikátorok nagyon óvatosak, amikor a „választott népről' beszélnek, mert tudják, hogy bármikor lekerülhetnek a képernyőről, ha a zsidó tulajdonosok úgy látják jónak. Emlékszem az egyik Jimmy Swaggart-műsorra jóval a szexbotrányai előtt. Sírt és jajgatott, mert azt kellett mondania nekünk, hogy sem a pünkösdisták, sem a katolikusok, sem a presbiteriánusok, sem a metodisták nem követik Isten Igéjét. Jimmy nagyon óvatos volt, nehogy megemlítsen egy bizonyos igen nagy hatalomú vallási csoportot, amely nyíltan Jézus Krisztus ellen van. Swaggart keveset veszthetett azzal, hogy a katolikusokat és a metodistákat kritizálta (azon keresztény testvéreket, akik szeretik Krisztust, de nem értenek egyet a katolikusokkal a Szentírás értelmezésének bizonyos vonatkozásaiban), de tudta, hogy sokkal többet kockáztatott volna (valójában mindent), ha zsidókkal kapcsolatban a legártatlanabb kritikát is kiejtette volna a száján.

Ahogy egyre jobban tudatára ébredek a mindent átfogó, világméretű zsidó hatalomnak, azt is megtudtam, hogy a zsidók mindig is megpróbálták aláásni annak a népnek a vallási alappilléreit, amely nép között ők éltek. A Korán leír olyan zsidó cselvetéseket, amelyeket ellenük és a keresztények ellen alkalmaztak a különböző korokban.

Az iszlám és a kereszténység: hasonlóan gondolkodnak a zsidókról.

Évekkel később, miután elolvastam a mohamedán szent könyvet, a Koránt, ámulatba ejtett, hogy Jézusról szeretetteljes hangnemben beszél, és az, ahogyan osztozik az Újszövetségnek a zsidókról alkotott felfogásában. Például, noha a Korán Jézusra inkább mint prófétára, és nem mint megváltóra te-

kint, azt mondja, hogy Mária erényes asszony volt, és fiát, Jézust Isten nemzette. Azt is állítja, hogy Isten feltámasztotta Jézust a halálból. A Korán, hasonlóan az Újszövetséghez, arra utal, hogy a zsidóknak volt egy szövetségük Istennel, amelyet ők felbontottak, és utána Isten minden hívőnek ajánlott egy szövetséget. Elítéli a Talmudnak azon állítását, hogy Mária szajha volt, és megkérdőjelezi a Talmud azon állítását, hogy a zsidók maguk ölték meg Jézus Krisztust és nem a rómaiak az ő követelésükre.

Izraelnek azon fiai, akik eltévelyedtek, Dávid és Jézus, Mária fia szájának átka alá kerültek. Ez azért történt, mert lázadtak és vétkeztek... Számukra a gonosz az, amit maguk előtt küldenek, (aminek az a következménye), hogy Allah haragja száll rájuk és szorongattatásban lesz részük. (5. Szúra is Al-Ma'idah 5, 77-80)

Az igazhitűek ellenségeinek legerősebbjeit a zsidók és pogányok között leled; és az igazhitűekhez szeretetben legközelebb állókat azok között találod, akik így szólnak: „keresztények vagyunk", mert ezek között olyanok vannak, akik tanulásnak élnek, és olyanok, akik lemondtak e világról *és* nem felfuvalkodottak. (5. Szúra 5 A1-Ma'Idah 5, 77-80)

A (zsidók) Istent magukra haragították: mert megszegték a szövetséget... és csekély az, amiben a hitük áll.

Mert a hitet elvetették és szörnyű hamis vádakkal illették Máriát...

Mert azt mondták (hősködve) „megöltük Jézus Krisztust, Mária fiát, Allah küldöttjét" — de őt meg nem ölték, meg nem feszítették. Hanem csak elhitették velük, és akik nem értenek egyet ezzel, tele vannak kételyekkel...

Lám, Allah elragadta magához; és Allahnak hatalma mérhetetlen.

A könyv népéből már senki sem létezik, hanem az embernek hinni kell benne halála előtt, és ő ellenük tesz majd tanúbizonyságot az Ítélet napján. (4. Szúra AlNisa 153-159)

Így szólnak a zsidók: Allah keze meg van kötve... (Allah mondja) Nem, mindkét karját szélesre tárta. Úgy osztja (az Ő bőségét), ahogy jónak látja. Bizony mondom... ellenségesség és gyűlölet közöttük a Feltámadás Napjáig. Bármikor, amikor meggyújtották a háború tüzét, Allah eloltotta azt; és ők (minduntalan) arra törekednek, hogy elvetemültségeket cselekedjenek a Földön...(5-64)

Ahogy a zsidó történelmet kutattam, rájöttem arra a tényre, hogy a mai zsidó nép kevésben osztozik az Ószövetség örökségében az eredeti izraelitákkal. A *Zsidó Enciklopédiából* megtudtam, hogy a zsidók magukat két fő csoportba sorolják: az askenáziba és a szefardba. A szefard zsidók, akik Palesz-

tinából a mediterrán népekhez vándoroltak el, feltételezhetőleg Izrael eredeti törzseivel állnak rokonságban, amíg az askenáziak először Délnyugat- Ázsia egyik területén bukkantak fel: ez volt a Kazár Birodalom (más néven: Csazar Birodalom), és beszivárogtak Oroszországba és Kelet-Európába.

A *Zsidó Enciklopédia* hosszú cikket tartalmaz a Kazár Birodalomról és elismeri, hogy a Kazár Királyság Kr. u. 740-ben tért át a zsidó hitre. Arthur Koestler, a kiemelkedő zsidó szerző egy kimerítő kutatási háttérrel rendelkező könyvben, a *Thirteenth Tribe*[202] (Tizenharmadik törzs) címűben meggyőzően érvel amellett, hogy a kazárok váltak a zsidók askenázi ágává, amely a mai zsidó nép nagy többségét alkotja. Természetesen ezt a történeti kérdést azért nem firtatják, mert ha be lehetne bizonyítani, hogy a legtöbb zsidó nem közvetlenül Ábrahámtól származik, akkor az Izrael állam létjogát adó „őshaza"- elmélet nem állna meg többé egyáltalán. (lásd *Barnes Review:* The Khazars, Non-Semitic Jews — Nem-sémi zsidók, a kazárok)[203]

Továbbá, nagyon sok eredeti izraeli törzs babilóniai fogságba került, és a zsidók mindig is kisebbségi csoportot alkottak a világ minden olyan nemzetében, ahol éltek. Fajközpontúságuk és a vegyes házasságot ellenző talmudi tiltások ellenére minden kétséget kizárólag a zsidók valamilyen mértékben beházasodtak a befogadó nemzetbe. Még egy összességében csekély mértékű vegyes házasodásnál is a háromezer év alatt a zsidók valószínűleg jelentős mértékben megváltoztatták eredeti genetikai örökségüket. De miközben lassan magukba olvasztották más nemzetek génjeit, a szoros belterjesség a kisebbségi közösségeiken belül minden bizonnyal körükben jelentős genetikai hasonlatosságokhoz vezetett. A kizárólag zsidó betegségek, mint a Tay-Sachs, erről a rokon genetikai örökségről árulkodik, bárhol is éljenek a földön.[204]

Egyetemista koromban találkoztam a Keresztény Azonosság vallással, amely szerint az eredeti izraeli törzsekből lettek a különféle európai népek. Ez a felekezet azt állítja, hogy Jézus eljövetelével az eredeti izraeliták, akik megőrizték örökségüket, keresztényekké lettek. Abban hisznek, hogy azok, akik beolvadtak más népekbe (mint a babilóniaiakkal és később a kazárokkal), és a Talmudot követték, lettek azok, akiket ma zsidóknak hívunk. Kutattam és imádkoztam a kérdést illetően, de megtartottam a hagyományosabb keresztény hozzáállásomat a zsidók iránt. De ahogy teltek az évek, nagyon sok Keresztény Azonosság-hívővel barátságot kötöttem, es mély benyomást tett rám az ők Jézus Krisztus iránti elkötelezettségük a zsidó szupremácizmustól való szabadulásért folytatott küzdelemben. Úgy tekintek rájuk szívből, mint keresztény testvéreimre, akikkel sok véleményben osztozunk, és kevés véleményben nem.

Megértettem, hogy nem szegülök szembe Isten Igéjével, ha elismerem és megőrizni kívánom népem, nemzetem és valójában minden olyan népnek az

örökségét, amelyet Ő teremtett. Ha tettem egyáltalán valamit, az volt, hogy az Ő teremtésének a törvényét beteljesítettem. Végül azt is felismertem, hogy a Szent Biblia szerint Jézus eljövetele egy Újszövetséget eredményezett, és a választottak most azok, akik elfogadják Őt és az Ő Atyját. Tudtam, jogosan védtem meg keresztény örökségemet az azt elpusztítani kívánó erőktől. Azóta is hiszek a szólásszabadságban és a vallásszabadságban. Joguk van a zsidóknak is, hogy higgyenek abban, amiben akarnak, és aktívan kereszténye llenesek és gojellenesek legyenek. A cionistáknak minden joguk megvan az ő politikai szupremációjukon munkálkodni. De nekünk is kétségtelenül jogunk van arra, hogy szembeszálljunk velük, hatalmuktól magunkat megmentsük, támadásaik ellen megóvjuk örökségünket, és a hatalmuktól mentes drága szabadságunkért harcoljunk.

Habár keresztény vagyok és európai örökségű, attól tartok, hogy a zsidó szupremácizmus végső győzelme mindennemű örökség, nemzet és vallás megsemmisülését jelentené, kivéve az övékét. Ahogy a zsidó szupremácisták összefognak a maguk erőfeszítéseikben ellenünk, nekünk, nem-zsidóknak, minden esetleges faji, kulturális és vallási különbözőség ellenére össze kell fognunk, legalább azért, hogy legyőzzük az ő Új Világrendjük hatalmát.

Negyedik fejezet
ZSIDÓK, KOMMUNIZMUS ÉS POLGÁRJOGOK

A különc nő, aki a Polgári Tanács irodájában hevesen beszélt a zsidókról és a kommunizmusról, bizonyára tisztában volt bizonyos tényekkel. A tények kikerülhetetlenek voltak: a kommunizmus és a cionizmus ugyanabból a zsidó lelkületből született, amely Moses Hessben testesült meg.[205]

Lassan világossá vált számomra az a kettős morális mérce, amely a zsidók és nem-zsidók közötti kapcsolatokat áthatja. A zsidók egy bizonyos fajta erkölcsöt gyakorolnak a maguk számára, és egy más erkölcsről papolnak a nem-zsidóknak. A zsidó erkölcsöt faji büszkeség, szolidaritás, hagyomány és az önérdekek alkotják. Az általuk érzékelt versenytársaiknak viszont a sokszínűségről és a liberalizmusról prédikálnak. Ha nem létezne ilyen kettősség, akkor hogyan is tudná a zsidók uralta amerikai média:

- Támogatni az izraeli nemzetet, amely szorgalmazza iskoláiban a judaizmus szenvedélyes követését, ugyanakkor ellenezni a karácsonyi dalok éneklését az amerikai állami iskolákban?
- Támogatni az izraeli nemzetet, amelynek szigorúan különálló iskolái, közösségei és intézményei vannak külön a zsidóknak és az araboknak, s mindeközben elítélni a különálló iskolákat és lakónegyedeket Amerikában és Dél-Afrikában?
- Támogatni az izraeli nemzetet, „csak zsidók" elvű bevándorlási törvényével együtt, miközben aláásni Amerika törekvését még az illegális bevándorlás visszaszorítására is?
- Támogatni az izraeli nemzetet, amely megengedi minden izraeli állampolgárnak, hogy gépfegyverrel közlekedjen, ha úgy kívánja, míg az amerikai állampolgárok fegyverviselésének szigorítását kezdeményezni?
- Támogatni az izraeli nemzetet, amely nyíltan küldetésének tekinti a zsidó nép és örökség megőrzését, ugyanakkor elítélni azokat az európaiakat, akik a nyugati örökség és kultúra megőrzését merészelik szorgalmazni Amerikában?

- Mindig úgy beállítani a zsidók és nem-zsidók kapcsolatát, hogy a nem-zsidók a gonosztevők, a zsidók pedig ártatlan áldozatok, s ugyanakkor elítélni azokat a nem-zsidókat, akik egyszerűen merészelik megvédeni önmagukat az ilyen faji rágalmaktól?

Az erkölcsi képmutatás nyilvánvalóvá vált. Befolyásos zsidók faji gőgre alapozott erkölcsöt hirdetnek a zsidó tömegeknek, és ennek ellenkezőjét a nem-zsidók számára. Ha az ő szolidaritási politikájuk erkölcsi szempontból helytálló számukra, akkor az miért nem lehet erkölcsileg helyes számunkra is? Miért a kettős mérce? Ha a saját érveik szerint a „fehér fajgyűlölők" etikailag elítélendők, akkor miért nem lehet erkölcsileg elítélni a zsidó szupremácistákat ugyanúgy?

Amíg Herzl és más cionisták lázasan azon voltak, hogy támogatást szerezzenek a kirekesztő zsidó állam megalapítására, zsidó aktivisták Amerikában megpróbálták tagadni az amerikai kultúra keresztény alkotóelemét, és még a karácsony dalokat is eltüntetni iskoláinkból. Amíg azt a meggyőződésüket harsogják, hogy ők „választott nép" minden más nép fölött, és különleges nemzetként ünneplik magukat, amelyet az Ábrahámtól való leszármazás határoz meg egészen napjainkig, addig azt mondják az európai-amerikaiaknak, hogy a faji azonosságtudat gonosz. Amíg egy olyan zsidó nemzeti államot hoztak létre, ahol az állampolgárság szinte kizárólag a „zsidó nép" származási örökségén alapszik, a zsidó antropológusok azt az eszmét támogatják, hogy az európai faj nem létezik. A palesztinok állítólag azért gonoszak, mert egyszerűen egy saját nemzetet akarnak, amelyet saját népük irányít, annak ellenére, hogy ugyanez a kívánság volt Izrael alapításának elve.

Habár a zsidók odaadóan támogatják saját kirekesztő, önmaguk által irányított államukat, lázasan megpróbálják aláásni Amerika fehér vezérlését és jellegét egy nagyméretű, nem-európai bevándorlás által. Szisztematikusan a „sokszínűségen" és a pluralizmuson munkálkodnak minden nemzeten belül, kivéve a zsidó világ központját Izraelben. Míg Izrael megtiltja a nem-zsidóknak, hogy bizonyos médiumok tulajdonosai legyenek, az amerikai tömegmédiumok zömének birtoklásáért mindent megtesznek.

A kommunista ideológia és a faj

Mattie Smith azt mondta nekem, hogy a zsidók vezető szerepet játszanak örökségünk alappilléreinek elpusztításában. Előtte mar olvastam, hogy a zsidók voltak annak az akadémiai mozgalomnak a vezetői, amely azt az eszmét támogatta, hogy a nemzetek és a fajok mesterséges entitások. Megvizsgáltam a faji egyenlőség elvének alapgondolatait, és azt találtam, hogy a nemzetközi

kommunizmus hívei voltak az univerzalizmus modern eszméjének úttörői. A kommunizmus világszerte szövetségre lépett a nemzeti és faji kisebbségi csoportokkal „az imperialista és gyarmati elnyomás alóli szabadságért" folytatott küzdelmükben. Hamarosan rájöttem, hogy a modern időkben a nemzetközi kommunista mozgalom zsidó vezetésű volt, pontosan úgy, ahogyan a bolsevizmust zsidók vezették Oroszországban a huszadik század elején.

Egy zsidó írástudó, Nathan Glazer[206] mint tényt közölte, hogy az 1960-as és 1970-es években zsidók tették ki az aktív kommunisták felét az Egyesült Államokban, és öt vezető közül négy zsidó volt. Két zsidó, Jerry Rubin és Abbie Hoffman vezette a marxista beállítottságú hippi-mozgalmat, és mindketten a forradalmi „Chicagói Hetek" csoport öt zsidó tagja között voltak, akiket bírósági eljárás alá vetettek az 1968-as demokrata pártgyűlés erőszakos megzavarásáért. Olvastam egy könyvet, amelynek címe: *Behind Communism* (A kommunizmus mögött), és meglepetéssel vettem tudomásul, hogy legalább négyen zsidók voltak öt letartóztatott, kommunista kémkedésért és hazaárulásért elítélt egyén közül az Egyesült Államokban és Kanadában.[207]

Valószínűleg a leghírhedtebb hazaárulás Amerika történelmében az volt, amikor Ethel és Julia Rosenberg ellopta az atomtitkokat.[208] Tagjai voltak a Fusch—Gold kémcsoportnak, amely a Manhatten Terv és az amerikai atomprogram más ágai körül tevékenykedett. A Fusch—Gold kör hét tagja bűnösnek vallotta magát a kémkedéssel kapcsolatos vádakban. Ezek a következők voltak: Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglass, Abraham Brothman, Mirjam Moskowitz, Sidney Weinbaum és Alfred Slack. Egy másik gyanúsított, Morton Sobell Mexikóba menekült, de a mexikói hatóságok kiadták az Egyesült Államoknak, hogy tárgyalás útján elítéljék. Egy esküdtszék szintén elítélte a Rosenbergeket, és kivégezték őket.[209] A tíz kém közül legsúlyosabb felelősség az atomtitkok Szovjetuniónak való eladásáért csak egy személyt, Alfred Slackot terhelte, egy nem-zsidót.

Julius és Ethel Rosenberg

A többi jelentős kémbotrány az Amerasia-ügy, a Gerhart Eisler-ügy, a Judith Coplin-ügy és az Alger Hiss-ügy voltak. A zsidók kiemelkedő számban vettek részt ezekben az ügyekben és a vádlottaknak a döntő többségét tették ki. Az egyetlen híres nem-zsidó kém Alger Hiss volt. A Hollywoodi Tizek-ügyben a Képviselőház letartóztatatta

Hollywood tíz vezető forgatókönyvíróját a Kongresszus megsértéséért. Az Amerika-ellenes tevékenységeket vizsgáló Kongresszusi Bizottság előtt kellett megjelenniük, és nem voltak hajlandóak vallomást tenni, amikor azt kérdezték tőlük, kommunisták-e. Zsidó kiadványokban megjelentek olyan állítások, hogy a bizottság nyilvánvaló ok nélkül tette tönkre az írókat. Nemrég sok olyan film jelent meg, amelyek megvédik a Hollywoodi Tizeket, és úgy állítják be őket, mint akiket igazságtalanul üldöztek, annak ellenére, hogy a tízből hatan tagdíjat fizető tagjai voltak a Kommunista Pártnak. A másik négy bizonyíthatóan számos kommunista fronttevékenységben vett részt és ilyen kapcsolata is volt. Tízből kilencen zsidó származásúak voltak.

Amíg zsidó marxisták „polgárjogi" erőfeszítések politikai oldalával is foglalkoztak, ugyanakkora erővel nyomultak előre akadémiai körökben. Az 1930-as évekre a biológiai tudományok felismerték, hogy különböző emberi fajok léteznek, ugyanakkora bizonyossággal, mint azt, hogy az állatvilágban különféle fajok és alfajok vannak. Azaz, ahogy a Kevin Storm elemző is mondta, „csak mindaddig, amíg az egalitárius politika szele az amerikai akadémiai körökbe be nem fújt, s ezt a szelet egy okos, jó összeköttetésekkel rendelkező, pénzes, céltudatos kisebbség keltette."[21]°

Kezdtem rájönni, hogy nem az afro-amerikaik voltak a faji különállás megszüntetésének fő szószólói. A legtöbb afro-amerikai, ahogy ez igaz a legtöbb emberre, büszke sajátosságaira, de emellett világosan szociális és gazdasági haladást kíván. A legnépszerűbb fekete vezető a huszadik század elején a fekete szeparatista Marcus Gravey volt, aki a feketék Afrikába való visszatérését továbbá egy új fekete nemzet alapítását célozta meg. E fekete szeparatista mozgalom és az európai-amerikaiaknak a saját nyugati örökségük megőrzése érdekében tett erőfeszítései ellen lépett fel egy kisebbség, amely mind a két törekvést megkísérelte meghiúsítani. Még ma is — annak ellenére, hogy a zsidó média mindent megtett azért, hogy lejárassa őt — a legnépszerűbb afro-amerikai vezető a mohamedán Louis Farrakhan, aki minden szégyenkezés nélkül a saját fajtájának fennmaradásáért dolgozik.

Egy mozgalom, amely minden nép ellensége

Franz Boas a modern egalitárius antropológiai iskolának az elismert atyja. Németországból jött zsidó bevándorló volt, és csak csekély képzettséggel rendelkezett az antropológia területén, mivel doktori értekezését a víz színeiről írta. Boas bevezette az általa „kulturális antropológiának" nevezett tárgykört az antropológia tudományába. Fellépéséig az antropológia a természettudományokhoz tartozott. Boas sikeresen kettéosztotta az antropológiát a kulturális és fizikai antropológiára.

A korai fizikai antropológusok igazából a faj tudósai voltak, mert az embert és annak evolúciós fejlődését tanulmányozták a múltbéli és mostani emberi fajtáknak a mérhető testi sajátosságai alapján. Ha akármelyik jó fizikai antropológus kezébe vesz egy emberi koponyát, akkor annak jellemzői alapján gyorsan azonosítja az adott emberi egyed fajtáját. Természetesen ez a fiziológiai tudás elengedhetetlen volt az ősember kiásott maradványainak kiválogatásához és az ember őstörténetének és evolúciós fejlődésének összeegyeztetéséhez. A kulturális antropológia inkább az emberiség különféle egykorú kultúráival és a történelem előtti idő, valamint az ókor kulturális vonatkozású kérdéseivel foglalkozott. **Így** ez az antropológiát sokkal kevésbé pontossá, és igen eltérő értelmezési lehetőségek felé tette nyitottá.

Meglepő, hogy mielőtt ilyen kiemelkedő antropológus lett, Boas elismerte, hogy a faji származás elmebeli tulajdonságokban mutat eltérést. *The mind of primitive man* (A kezdetleges ember elméje) című művében ezt írja:

> A **strukturális különbségeket funkcionális, fiziológiai és pszichológiai eltérések kell, hogy kísérjék; és ahogy a struktúrában nyilvánvaló bizonyítékot találtunk a fajok közötti különbözőségekre, ugyanúgy eleve fel kell tételeznünk, hogy különbségeket fogunk találni az elmebeli tulajdonságokban is.**[211]

Boasnak mindkét szülője radikális szocialista volt abban a szocialista mozgalomban, amely keresztülsöpört Európán 1870-ben. Életrajzában tanítványa, Melville Herskovits azt írta, hogy Boas politikai szimpátiái „a szocializmus különféle formáihoz" húztak.[212] Az Amerikai Egyesült Államok Képviselőháza idézte Boas együttműködését 44 kommunista frontszervezettel. Ugyanakkor, amikor a nácik hatalomra jutottak Németországban és a fajilag tudatos antropológusok befolyása növekedett a világ tudományos közösségében, Boas bevetette antropológiai befolyását a politikai szimpátiájának szolgálatában. Azt a sarlatán eszmét kezdte el terjeszteni, hogy valójában nem léteznek különböző emberi fajok. Azzal érvelt, hogy bár léteznek bőrszín-változatok és különféle vonások, azok a csoportok, amelyeket fajoknak nevezünk, nem mutatnak nagy eltérést genetikailag. Azt állította, hogy egyedül a közvetlen környezet hozza létre a felszíni eltéréseket. 1938-ban kihagyta a fenti idézetet könyvének új kiadásából.

Nagyon sok zsidó tanítványt gyűjtött maga köré, többek között Gene Weltfish-t, Isador Chein-t, Melville Herskovits-ot, Otto Klineberg-et és Ashley Montagu-t. Követői között volt az afro-amerikai tudós K. B. Clark és két nő, Ruth Benedict és Margaret Mead. Mead később híres könyvet is írt Szamoáról *(Coming of Age in Samoa*[213] — Felnőtté vallás Szamoában), amelyben azt su-

gallja, hogy a válogatás nélküli nemi kapcsolatok a tizenévesek traumáit és problémáit csökkentenék. (A könyvét később megcáfolta Derek Freeman, aki kimutatta, hogy Mead meghamisította a Szamoáról szóló adatokat.)[214][215][216]

Boas és tanítványainak teljes köre kiterjedt kommunista kapcsolatokkal rendelkezett. Minduntalan kijelentette, hogy a „rasszizmus ellen vív szent háborút", és egy ebéd közben hirtelen meghalt, ahol még egyszer utoljára, nyomatékosan kijelentette, hogy a „fajgyűlölet" ellen küzdeni kell. Boas és elvtársai a legtöbb egyetem antropológia tanszékén hamarosan átvették a vezetést: arra ösztönözték egalitárius elvtársaikat, hogy mindig a saját jelöltjüket támogassák a tanári kinevezéseknél. Míg a hagyományos antropológusoknak nem volt rejtett céljuk és „szent ügyük", amiért küzdjenek, Boas és követői annak a „szent küldetésnek" teljesítésébe kezdtek, hogy kiirtsák a faji ismereteket a modern oktatási intézményből. Ez sikerült is nekik.

Bármikor, amikor az egalitaristák hatalomra tettek szert, segítették elvtársaikat az oktatói előmenetelben azokon az egyetemeken és tanszékeken, amelyeket ők vezettek. Hittestvéreiket és a nem-zsidó egalitáriusokat segítették abban, hogy tanári kinevezést kapjanak, továbbá, hogy anyagi támogatáshoz és kutatási megbízásokhoz jussanak. Ugyanolyan együttműködés folyt köreikben, mint az antropológiai szervezetek és folyóiratok testületeiben. Mindenesetre a kegyelemdöfés az egalitárius dogma erőteljes támogatása volt a média részéről, amely főleg zsidó kezekben volt.

A faji egyenlőséget a nagyközönségnek mindig tudományos tényként mutatták és mutatják be, amelyekkel csak a „bigottak" és a „tudatlanok" nem értenek egyet. Az egalitárius írók, mint Ashley Montagu és mások a magazinok, újságok, majd később a televízió részéről nagy magasztalásban részesültek. Mindegy, hogy az illető zsidó vagy nem-zsidó volt, a faji egyenlőségben való hit megvallása valósággal dogmává vált azok számára, akik az antropológia, vagy az akadémiai világ bármely más részében előre akartak haladni. A „politikailag korrekt" gondolkodáshoz való igazodás presztízst, elismerést, pénzt és sikert eredményezett. A faji igazmondás személyes támadásokhoz, kudarcba fulladt pályafutásokhoz és gyakran anyagi nehézségekhez vezetett.

Ashley Montagu lett az egalitárius félrevezetés legismertebb szószólója, elfoglalva ezzel Boasnak, mint a rasszizmus-ellenesség legnépszerűbb hirdetőjének helyét. Jól formált brit kiejtése és előkelő neve rögtön hitelt kölcsönzött a faji egyenlőségről vallott véleményeinek. Még ma is, harminc év után, emlékszem lehengerlő szerepléseire a Today televíziós műsorban. Könyve, a *Race: Man's Most Dangerous Myth* (A faj: az emberiség legveszélyesebb mítosza) az egyenlőség bibliája lett, és nagyon mély hatással volt rám, mielőtt még alkalmam lett volna a kérdés másik oldaláról is olvasni.[217] Montagu eredeti neve valójában nem is Montague volt, hanem Israel Ehrenberg. A pszi-

chológiai mimikri kimagasló gyakorlata során Ehrenberg többször megváltoztatta nevét, de végül megállapodott, nemcsak egy akármilyen angolszász álnévnél, hanem a Montagu névnél, amely Nagy-Britannia egyik legrégibb és legelőkelőbb középkori nemesi családjának neve volt.[218]

Útban a csúcsra fontos volt felrakni a szemellenzőket a nem-zsidókra a „zsidó fajjal" és a „multikulturalizmusnak" a zsidók számára nyújtott előnyeivel kapcsolatban. Amint uralmuk alapjait megvetették, elképesztő módon kezdték az ellentétét mondani annak, amit korábban vallottak. Majdnem ugyanabban a pillanatban, amikor azt állították, hogy a fajnak és az etnikumnak nincsen valóságos jelentősége, és elkezdtek a zsidó etnográfia fontosságáról beszélni, elmenve egészen annak fejtegetéséig, hogy az antropológiát a zsidók uralják!

Az 1990-es évek végére a zsidó írók bátran kezdtek írni arról, hogy ők uralják az amerikai antropológiát. Egy 1977-es kiadású *American Antropologistban,* amelyet az Amerikai Antropológiai Szövetség jelentett meg, Geyla Frank zsidó tudós azt írja, hogy az egalitárius amerikai antropológia olyannyira teljesen zsidó, hogy a „zsidó történelem részének" kellene azt nyilvánítani. Frank a továbbiakban azt mondja, hogy az antropológia egy bizonyos szociális program szolgálatában áll, és tanulmánya olyan zsidó antropológusokkal foglalkozik, akik „egyes multikulturális elméleteket szeretnének mozgalmi célkitűzéssé változtatni". Az antropológusoknak ugyanez a fajtája, akik azt mondják, „nem létezik semmi olyasmi, hogy faj", ha feketékről és fehérekről van szó, akkor rögtön képmutató módon, a zsidók egyedülálló genetikai homogenitásáról kezdenek beszélni. Továbbá egyre több zsidó antropológus lépett a nagy nyilvánosság elé, az ő sajátos genetikai és kulturális örökségüket ünnepelve.[219]

Az amerikai akadémikus oktatás levegőjét még mindig uralja az egalitarizmus, kivéve persze, ha valaki a Választott Nép különleges tulajdonságairól beszél. Richard Lewontin, Leon Kamin, Jared Diamond és Stephen Jay Gould az egalitarizmus négy, zsidóságát felvállaló és egyben vezető tudományos magyarázója. Friss, tudományos ismeretek lavinája helyett, ami bizonyítja a gének fontos szerepét az egyén és a csoportok közötti eltérések létrehozásában, a faji egalitarizmus még mindig az antropológia és a humán pszichológia szentírása, ahogyan azt a népszerű média beállítja. Lewontin, Kamin, Gould, Rose, Diamond és más egalitaristák olyan magazinok hasábjain bukkannak fel rendszeresen, mint a *Smithsonian, Natural History, Nature, Discover; Time, Newsweek,* és más, nagy példányszámú kiadványok. A TV-programokban gyakran mint „szaktekintélyeket" szólaltatják meg őket a faji kérdéssel kapcsolatban, miközben az egalitarizmus tudományos cáfolóit alig engedik szóhoz jutni. A legtöbb egalitarista nyíltan marxista, amiről a média mélyen hallgat. Képzeljük csak el, ha az egyik ellenfelük nyíltan náci volna; gondolom, hogy ezt a tényt *minduntalan* hallatnák.

A legegyszerűbben valószínűleg úgy lehet bebizonyítani a zsidó egalitaristák szándékos megtévesztését, hogy közzétesszük a zsidó egalitarizmus egyik vezető alakjának, Jared Diamondnak feltűnően képmutató írásait.

A *New York Review of Books-ban* Diamond magasztalta Cavalli-Sforzát, „mert letiporta a tudósoknak abbéli próbálkozását, hogy az emberiséget fajokra osszák, ugyanúgy, mint ahogy a madarakat vagy más különféle állatokat fajokba sorolják".[220] De a *Natural History* magazin egy újabb cikkében Diamond azt is állítja, hogy a genetikai kutatások bizonysága szerint a zsidók valóban különböznek a nem-zsidóktól. Egy szokatlan kijelentést tesz: „Van egy gyakorlati ok arra, hogy odafigyeljünk a zsidó génekre. Az izraeli államnak nagyon sokba kerül az olyan zsidók bevándorlásának és továbbképzésének költsége, akik üldözött kisebbség voltak más országokban. Ez rögtön azt a kérdést veti fel, hogy miként lehet meghatározni, ki zsidó?"[221] Így Diamond azt mondja, hogy nincsen valódi különbség a különböző emberfajok között, ugyanakkor lehetséges és hasznos is megkülönböztetni a sokkal kevésbé hangsúlyos különbségeket a zsidók és a nem-zsidók között. Ugyanaz az ember, aki nyílt határokat javasol Amerikának, azt mondja, milyen csodálatos, hogy Izrael most már képes lesz genetikailag megállapítani, ki zsidó, hogy azután érvényesítse a fajilag kirekesztő bevándorlási törvényeit!

Egy jó példa a zsidó stratégiára abban a reményükben látható, hogy egyszer széles körben be fog olvadni a palesztin nép más népekbe és kultúrákba. A palesztinok főleg mohamedánok és keresztények. Ezek olyan vallások, amelyek szemléletükben alapvetőleg univerzalisták, a zsidó vallás szupremácista szemléletével szemben. Miután a palesztinokat kiűzték a mai Nagy Izrael területéről, azok beszivárogtak a nyugati országokba, ahol nagyon sok palesztin beházasodott és beolvadt a befogadó országok népességébe. A zsidó szupremácisták helyesen jósolják meg, hogy a beolvadt palesztinoknak majd gyengébb kötődéseik lesznek és kevésbé lesznek elkötelezettek a palesztin örökségük és a palesztin szabadság ügye iránt. Ami a palesztinokra vonatkozik, minden olyan népre érvényes, amelyeket a zsidó szupremácisták ellenségnek vagy versenytársnak látnak. Éppen ezért próbálják meg következetes módon eltiporni a faji örökség, kultúra és szolidaritás megőrzésére irányuló vágyat minden emberben, kivéve saját magukat. Az egalitarianizmus kizárólag nem-zsidó fogyasztásra alkalmas, míg a faji megkülönböztetés és szupremácizmus a judaizmus lelke-veleje marad.

Az antropológiának mint „a zsidó történelem részének" jól megszervezett irányítása ellenére a fajok létének tudományos igazolása olyan mértékben halad előre, hogy a népszerű egalitaristák lehet, hogy már nem sokáig lesznek képesek visszatartani a tudományos árhullámot. Soha nem volt nagyobb eltérés a tudományos és a népszerű értelmezés között.

Természetesen a zsidó szupremácisták számára stratégiai fontossága van annak, hogy letörjék az etnikai szolidaritás, kultúra és hűség mindennemű érzését ellenfeleik körében. Ha más népeket erős szálak fűzik azonosságukhoz, örökségükhöz és kultúrájukhoz, akkor természetesen nem olyan könnyen vetnék magukat alá a zsidó uralomnak.

A freudi támadás

A pszichológia, csakúgy, mint az antropológia, zsidó ostrom alá került. Sigmund Freud napjaitól kezdve a pszichológiát mint „zsidó tudományt" tartják számon. Az egyik zsidó önéletrajz-író így fogalmaz:

> A történelem a pszichoanalízist „zsidó tudománnyá" tette. Ekképp támadták azt továbbra is. Németországban, Olaszországban *és* Ausztriában megsemmisítették, és mint ilyet, a Föld négy szegletébe száműzték. Még a mai nap is így tekintenek rá barátai és ellenségei egyaránt. Természetesen mára mar vannak olyan kiváló analitikusok, akik nem-zsidók... De a mozgalom krémje az utóbbi ötven év alatt főleg zsidó maradt, ahogy a kezdetektől fogva volt.[222]

A nagy gazdasági világválságtól kezdve az akadémiai pszichológia lebecsülte az öröklődés hatását és majdnem minden viselkedési mintáért és értelmi képességért a környezet alakító hatását tette felelőssé. Azt állította, hogy nem az öröklődés, hanem inkább a környezet a felelős a fajok között létező lelki és viselkedésbeli különbségekért. Freudnak és tanítványainak elméletei nemcsak a faji elvet, hanem az európai civilizáció spirituális és morális értékeit is támadták. Freud azt sugalmazta, hogy a keresztény szexuális moralitás az oka nagymértékben a mentális betegségeknek. Kitartóan aláásta a szexuális hűség gondolatát és a házasság alapját. 1915-ben ezt mondta:

> A szexuális moralitás — ahogyan azt a maga szélsőséges formájában társadalomként Amerika testesíti meg — számomra igen szánalomra méltó. Egy összehasonlíthatatlanul szabadabb szexuális életet javaslok.[223]

A *Moses and Monotheism* (Mózes és a monoteizmus) című, 1939-ben megjelent művében Freud minduntalan a kereszténységet támadja, miközben a zsidók spirituális szupremáciáját hirdeti.

> A nép, annak a boldog meggyőződésnek a tudatában, hogy birtokolja az igazságot és kiválasztott, eljutott odáig, hogy minden intellektuális és erkölcsi teljesítményt nagyra értékeljen.

> A keresztény vallás nem tartott azokba a szellemi magasságokba, ahova a zsidó vallás szárnyalt. — Sigmund Freud[224]

Ahogyan a kommunista zsidók politikai háborúban álltak az orosz cárokkal, a Freudot követők a nyugati keresztény kultúra ellen vívtak háborút. Kevin McDonald, a zsidó fajközpontúság klasszikus tanulmányában, amelynek címe: *A People That Shall Dwell Apart* (A nép, amely szétszórtságban él), rámutat, hogy Freud *Totem és tabu-ja*[225] felfedi Freudnak a nem-zsidók elleni kulturális háborúban játszott szerepét:

> Freud spekulációinak világosan látható célkitűzése volt. Ahelyett, hogy spekulációi megerősítették volna az ő idejében létező kultúra morális és intellektuális alapjait, a spekulációi szerves részét képezték a nem-zsidó kultúra ellen vívott háborújának. Olyannyira, hogy a *Totem és tabut* Róma és a katolikus egyház fölött aratott győzelemnek tekintette...[226]

Freudot kéjjel töltötte el az, amit ő a (Római Birodalomhoz hasonlított) keresztény világ elleni háborúnak tekintett, és azt sugallta, hogy ő olyan, mint eszményképe, Hannibál, és az a célja, hogy Rómát kifossza.

> Hannibál... kedvenc hőse volt későbbi iskoláskoromnak... Először kezdtem megérteni, hogry mit jelent egy idegen fajhoz tartozni... a szemita generális alakját még mindig magasra értékelem. Ifjúkorom számára Hannibál és Róma a zsidóság állhatatossága és a katolikus egyház szervezettsége közötti konfliktust jelképezte.[227]

Freud a zsidó szupremácista nézőpontját nagyon világossá teszi egy levélben, amelyet egy olyan zsidó nőnek írt, aki gyermeket akart egy nem-zsidó férfitől. A levéllel az volt a célja, hogy a hasadást pszichoanalízissel gyógyítsa meg. Ezt írta:

> Be kell vallanom..., hogy a maga fantáziálása a Megváltó születéséről egy vegyes kapcsolatban nem tetszett nekem egyáltalán. Az Úr abban a zsidóellenes időben őt a felsőbbrendű zsidó fajból támasztotta. De tudom, hogy ezek csak az én előítéleteim.[228]

Egy évvel később ugyanaz a nő olyan gyermeket szült, akinek az apja a „felsőbbrendű zsidó faj" tagja volt. Freud így válaszolt:

> Jómagam, ahogy azt Ön is tudja, az árja ügy előszeretetének leghalványabb árnyalatától is megszabadultam, és biztos vagyok benne, ha a

gyermek fiú lesz, akkor élharcos cionista válik majd belőle. Sötét hajúnak kell lennie, nem kell több gyapotfejű. Száműzzük ezeket a lidérceket!

Nem fogom dicsérni Jungot Münchenben, ahogyan ezt maga is nagyon jól tudja... Mi zsidók vagyunk és azok is maradunk. A többiek mindig csak ki fognak minket zsákmányolni, és soha nem fognak megérteni és értékelni. (Idézve az 1991, 45 Jerushalmi-ban.)[229]

Tehát az újabb európai történelem leghíresebb zsidójáról kiderül, hogy szélsőséges gojellenes és zsidó szupremácista! Nem furcsa, hogy Freudról egyetlen népszerű életrajz és dokumentum sem említi meg ezt a fontos tényt? Freud nemcsak tudatosan indított háborút kulturális értékeink ellen, hanem számára kényelmes módon elmebetegnek nevezett minden olyan embert, aki ellenállt támadásának. *A Mózes és monoteizmusban* úgy mutatja be az antiszemitizmust, mint mentális betegséget, amely a zsidó felsőbbrendűség iránti irigységből fakad.[230]

Az Egyesült Államok felé sebesen pöfögő hajó fedélzetén Freud megemlítette barátainak, hogy az amerikai nép azt hitte, egy csodaszert fog nekik elhozni, de ehelyett „a pestist hozzuk el nekik" — mondta.[231]

A polgárjogi mozgalom

A zsidó tudományos élet tagjai vezették az egalitarianizmusért folytatott küzdelmet az oktatásban a természettudományok és a szociológia területén, és a propagandaharc élén a zsidó médiamágnások álltak. Ugyanígy a „polgárjogi" mozgalom vezetői és financiális segítői is a zsidó közösségből kerültek ki.

Szinte 1909-es megalakulásának első napjától kezdve a *National Association for the Advencement of Colored People* (NAACP) volt az a fő szervezet, amely a fajilag kevert amerikai társadalomért küzdött. Furcsa, hogy a vezető testületben csak egy amerikai volt, W. E. B. Dubois (aki valójában mulatt volt). A testület legtöbb tagja a zsidó marxista ideológusok közül került ki. Az Egyesült Államok Kongresszusa és más állami vizsgálati testület kimerítően dokumentálta azt a tényt, hogy az NAACP alapítói a kommunista ügy aktivistái voltak. Dubouis azt kívánta, hogy a kommunista Gánában temessék el. Az NAACP első elnöke Arthur Spingarn volt, és csak zsidók töltöttek be elnöki tisztet, alapításától kezdve egészen az 1970-es évekig. Noel Spingarn követte bátyját, Arthurt, utána pedig Kivie Kaplan irányította a szervezetet. Azt, hogy az NAACP zsidó vezetés alatt állt, a nagyközönség nem tudta. Amikor kamasz voltam, az egyetlen név, amelyet kapcsolatba hoztam az NAACP-vel, Roy Wilkins volt, a szervezet afro-amerikai országos

titkára. Mivel olyan sokat szerepelt a sajtóban és a nyilvánosság előtt, mint sok más amerikai, én is azt gondoltam, hogy Wilkins az NAACP vezetője. De valójában abban az időben Kaplan volt a valódi NAACP-vezető. Végül Benjamin f looks lett az első afro-amerikai elnök az 1970-es években. Mire aztán végre egy afro-amerikai lett a szervezet elnöke, a nyilvánosság többé nem hallott sokat az NAACP „országos titkáráról". Ettől kezdve az NAACP szóvivője lett az NAACP elnöke.

Az NAACP vezetője, Kivie Kaplan

A nem régi zsidó—néger szakadásban a liberális zsidók sportszerűtlennek nyilvánították ez amerikai négerek rájuk való neheztelését, s felhányták ne- kik, hogy az integrációs mozgalom költségeinek oroszlánrészét a zsidók állták. Avval dicsekedtek, hogy az integrációért folytatott jogi küzdelemnek 90% -át zsidó ügyvédek vívták, és sokáig zsidó pénzből.[232]

Gyakorlatilag a polgárjogi mozgalom minden előrelépése a bíróságokon keresztül történt. Elrendelték az iskolák kényszerű faji integrációját és végül ráerőltették Amerikára a hatalmas fehérellenes diszkriminációs programot, amelynek orwelli nevet adtak: „pozitív megkülönböztetés" („affirmative action"). A meghatározó szerep itt is a zsidóknak jutott.

Az a szervezet, amely nagyon sok ilyen harcot vívott, az NAACP Legal Defense Fund volt (NAACP Jogi Képviseleti Alap), amely más, mint maga az NAACP Még ma is, a huszonegyedik században, még mindig zsidók vezetik a *The National Association for the Advencement of Colored People Legal Defense Fund-ot.* A Jogi Alapon belül Jake Greenberg évekig tevékenykedett, és Brown fő ügyvédje volt a híres Brown versus Board of Education Legfelsőbb Bíróság által tárgyalt hírhedt perben. Ebben a gyalázatos döntésben a Legfelsőbb Bíróság egyetlen pusztító tollvonással megkezdte az amerikai közoktatási rendszer átalakítását az iparosodott világ egyik legjobb rendszeréből a legrosszabbá. Az új rendszer, messze attól, hogy megnyugtatta volna a faji kedélyeket, csak tovább fokozta a fajok közötti gyűlöletet Amerikában.

Még ott is, ahol nem a zsidók voltak az integrációs mozgalom valódi vezetői, ők adták a színfalak mögötti legtöbb támogatást. Martin Luther King

Jr. Stanley Levinston befolyása alá került, aki King nagyon sok beszédét írta, egyesek szerint többek között a I Have a Dream (Van egy álmom) című beszédet, amelyet a Washingtoni Menet során mondott el. John és Robert Kennedy figyelmeztették Kinget, hogy szakadjon el Levinstontól, mert neki kommunista előélete volt. King ugyanakkor Levinstont felbecsülhetetlen értéknek találta és nem volt hajlandó ezt megtenni. A Student Non-Violent Coordintaing Commitee (SNCC), a Tanulók Erőszakmentes Koordinációs Tanácsa és a Congress of Racial Equality (CORE), a Faji Egyenlőség Kongresszusa alakuló időszakaiban is a zsidóknak kulcsszerep jutott, és sokan a névleges White „Freedom Riders" (fehér polgárjogi mozgalmárok) tagjai közül, akik délre mentek, zsidók voltak. A philadelphiai Mississippiben megölt három „Freedom Riders" közül két zsidó (Schwerner, Goodmann) és egy afro-amerikai (Chaney) volt.

Annak az embernek a nyilvános imázsa, aki magát „Martin Luther Kingnek" nevezte (eredeti neve Michael King volt), iskolapéldája a média Amerikára gyakorolt hatásának. A legtöbb ember a mai napig nem tudja, mennyire vett részt kommunista tevékenységekben King, részben azért, mert a média a mai napig nem vesz tudomást King kommunista kapcsolatairól. King bizalmasan magát marxistának nevezte,[233] és belső körében azt állította, hogy erőfeszítései egy „osztályharc" részét képezték. Személyes titkára, Bayard Rustin, kommunista volt. Amikor Kingnek Rustin helyett valaki mást kellett találnia 1961-ben, akkor másik kommunistát választott, Jack O'Dellt. Legfőbb tanácsadója (vagy inkább irányítója) mindenesetre a zsidó kommunista Stanley Levinston volt, aki szerkesztette és nagyrészt maga írta King *Stride Toward Freedom* (Út a szabadság felé) című könyvét. Levinston készítette el King adóbevallását és irányította pénzgyűjtő tevékenységét: az ő feladata volt szovjet pénzt pumpálni az USA Kommunista Pártjába.[234]

Csak nemrég tárták fel, hogy King doktori értekezésének nagy részét plagizálta. A Boston University (Bostoni Egyetem) egy bizottságot hozott létre, hogy meghatározzák, King milyen mértékben plagizált. Megállapították, hogy az első rész 45%-a, a második rész 21%-a más szerzőktől származik [235] Az iskolák gyakran sokkal kevesebb csalásért visszavonnak diplomákat és tudományos fokozatokat, ha rájönnek arra, de Kingnek a polgárjogi mozgalomban betöltött szerepe megakadályozta azt, hogy visszavonják teológiai doktorátusát.

A média mindig is óvatosan jó keresztény családapaként mutatta be Kinget, Isten emberének példaképeként. De Kingnek egy tucat kapcsolata volt prostituáltakkal, fehérekkel és feketékkel egyaránt, egyházi pénzből fizette és rendszeresen verte őket. Mindezt dokumentálta az FBI, a Kinggel kapcsolatban álló emberek pedig elismerték.236

King a meggyilkolása előtti éjszakát fehér prostituáltakkal való közösüléssel és azok verésével töltötte. Az FBI megfigyelést rögzítő szalagján „King tiszteletes" így kiált fel közösülés közben: „Istenért b.-ok" és „ma este nem vagyok néger". A King-felvételek annyira elítélőek ránézve, hogy a kazettákat és az összes többi FBI dokumentumokat 50 évre titkosították. A tények ellenére King zsidó mozgatói és szövetségeseik a médiában állandóan dicsőítették Kinget.[237]

Az elmúlt évek során a zsidók és feketék közötti kapcsolat romlott, ahogy a fekete amerikaiak politikai érzülete sokkal nacionalistábbá vált a maga nemében. A zsidó együttműködés a fekete polgárjogi ügyekben azokra az időkre nyúlik vissza, amikor még nagyon sok kommunista a feketéket egy kommunista felkelés potenciális forradalmárainak tekintette. A kommunisták, amikor létrehozták a szovjet államot, pillanatnyilag megnyerték a kommunizmus és a cionizmus közötti testvérharcot, amelyet Winston Churchill 1920-ban leírt. A radikális amerikai zsidók a feketékben lelki szemeikkel az amerikai proletáriátust látták, az elnyomott orosz jobbágy tengerentúli változatát, akiket mint szövetségeseket lehet felhasználni egy kommunista forradalom világra segítésénél. Természetesen még a nem-kommunista zsidók is szorgalmazták az „amerikai" fajtól független definícióját, mert ők jobban, mint bárki más, tudatában vannak kívülálló helyzetüknek az európai-amerikai társadalomban. Majdnem minden szervezett zsidó frakció megpróbálta kiiktatni azokat a törvényeket és hagyományokat, amelyek az európai származásúak csoportszolidaritását támogatták. A zsidó szupremácisták szintén keményen dolgoztak azon, hogy minden más olyan etnikai csoport szolidaritását gyöngítsék, amelyek ellenfélnek számíthatnának.

A második világháború után két fő tényező kezdte a zsidókat eltávolítani a kommunizmustól: a szovjet állam eloroszosodása és Izrael Állam megalapítása.

Ahhoz, hogy a németeket le lehessen győzni, Sztálin és a szovjet uralom oly módon ösztönözte az orosz népet, hogy a mély, hazafias érzelmeikre hatottak. Sztálin maga, minden idők legparanoiásabb és legkegyetlenebb uralkodója, ügyesen kijátszotta az egyik zsidó tábort a másik ellen, amíg úgy nem lépett fel, mint a megkérdőjelezhetetlen uralkodó Oroszországban. Leon Trockijt (Lev Bronsteint), Sztálin fő riválisát, száműzetésbe kényszerítették, és később meggyilkolta őt az orosz NKVD. Habár bizonyos zsidó egyének továbbra is központi szerepet játszottak uralma alatt, Sztálin minden zsidó szövetségesében hatalmát fenyegető tényezőt látott. Minden potenciális fenyegetést, amelyet képes volt felfedezni, brutálisan eltaposott, és a Szovjetuniót egy nacionalistább pályán indította el. A szovjet kommunizmus himnuszát, az egalitarista és antinacionalista „Internacionálét" egy hagyományos orosz himnusz váltotta fel.

A zsidó kommunisták pozitív diszkriminációját a forradalom kezdeti napjaiban az egyetemi érdemrendszer és a hadsereg váltotta fel. Sztálin zsidók elleni manőverei közül sokra nem derült fény egészen jóval a második világháború utánig, és nagyon sok zsidó alig hitte el, hogy elvesztették uralmukat a szovjet rezsim felett. Egészen az 1960-as évek végéig Oroszországon kívül más országokban is a zsidók még mindig a marxista vezetők többségét tették ki a világon mindenhol, többek között az USA-ban is. Bár sok ilyen zsidó kommunista valamelyest oroszellenessé vált, és most már trockistáknak nevezték magukat. Csak néhány radikális zsidó ragaszkodott ahhoz a kommunista látomáshoz, amely Oroszországban fejeződött ki. A legtöbben azonban egy új marxista eszme felé nyúltak, amely az egaliltarizmusban gyökerezik, míg közben ragaszkodtak a kommunizmus szociális tanaihoz, és elkezdtek kapitalista gazdaságokba vándorolni.

A „fehér" oroszok visszakövetelték Oroszországot, a zsidók létrehozták Izrael Államot, és úgy tűnt, hogy az ortodox, fajközpontú jövendölések végre valóra válnak. A zsidók kétezer éve így imádkoztak: „Jövőre Jeruzsálemben." Váratlanul bármely zsidó mehetett Jeruzsálembe, amely megint az ő közvetlen politikai hatalmuk alatt állt. Ezen évek alatt Amerika tanúja volt nagyon sok újbaloldali zsidó radikális átalakulásának. Norman Podhoretz, a *Commentary* magazin szerkesztője, kommunista apologetikusból a kapitalizmus hirdetője lett. A vietnami háborút ellenző békegalambból megingathatatlan izraeli sólyommá vált. Az 1970-es években ilyen neo-jobboldali zsidók özöne ömlött be a „konzervatív mozgalomba", alkalmazkodva a gazdasági konzervativizmus dogmáihoz, de hozzáadva a szociálliberalizmus, egalitarizmus, az Új Világrend, és természetesen a szupercionizmus elemeit. A zsidók beszivárogtak az összes elképzelhető színezetű politikai szervezetekbe, öszszeházasítva különféle nézőpontokat, de mindig gondosan szem előtt tartva a zsidók és Izrael érdekeit.

Zsidó feminizmus

Nemzetünknek a lehetetlen faji egyenlőség oltárán való feláldozásával párhuzamosan indult hódító útjára a nemi „egyenlőség" utópiája. A nőknek azt mondták, hogy pszichológiailag ugyanolyanok, mint a férfiak, csak a környezet alakító ereje révén szocializálódtak feleségekké és anyákká, ahelyett, hogy tudományos kutatók és gazdasági vezetők lennének. A „női egyenjogúság" hívei nemcsak arról próbálták meggyőzni a nőket, hogy a következő generáció táplálása és nevelése kevésbé fontos, mint egy futószalag mellett izzadni, vagy igazgatóként a legalacsonyabb árat kiizzadni egy kosztümben, hanem még ennél is sokkal tovább mentek: becsmérelték az anya és feleség szerepét.

Freud szintén hozzájárult a család elpusztításához a feltételezett szexuális promiszkuitás szabadjára engedésének támogatásával. A Nyugat egyik legnagyobb erőssége a családokba való magas befektetés volt, a Harmadik Világgal ellentétben. Freud és a pszichoanalízis zsidó támogatói egybeolvasztották a szexet és a szerelmet, a család pusztulására igazolásként felhozva olyan kérdések megoldását, mint a nemi kielégületlenség.

A nők emancipációja teljesen átszervezte az amerikai családot, minthogy a legtöbb anya és feleség a munkapiacra szorult az új gazdasági mércék miatt, korlátozva ezzel azoknak a választási lehetőségét, akik otthonépítéssel szerettek volna foglalkozni máskülönben. Nagyon sok kutató azt mondja, hogy az anyák „dolgozóvá" tételével romboltuk a család stabilitását és a gyermek fejlődését. Ennek az lett a következménye, hogy nagyon sok anya az egyedüli kenyérkereső maga és gyermeke számára. Azok a nők viszont, akik stabil, teljes családokban élnek, sokszor túlterheltnek és bénultnak érzik magukat, mert mind a hagyományos otthoni női szerepet, mind a nyolc órát dolgozó kenyérkereső szerepet is be kell tölteniük az otthonon kívül.

A modern feministák közül a legkiemelkedőbb Gloria Steinern, Betty Friedan és Bella Abzbug voltak. Érdekes, hogy mind a hárman a földkerekség egyik szexuálisan legelnyomóbb vallásához tartoztak: a zsidó valláshoz. A *Lyuk a lepedőn* (A Hole in the Sheet), Evelyn Kaye tollából, aki egy ortodox otthonban nevelkedett, megvilágítja a nők megalázó és sokszor alantas helyzetét a zsidó hitben, és a zsidó hiten kívül állók irányába kifejezett gyűlöletet. A férfi teljesen feljebbvaló szerepét hangsúlyozza. A következőt írja:

> **A zsidó férfiak által minden reggel mondott imák közül van egy sor áldás, többek között: „Köszönöm, Uram, hogy nem gojnak, nem rabszolgának, nem nőnek teremtettél."**
>
> **Susan Weidman Schneider** *Jewish and Female* **(A zsidó és a nő) című könyvében Laura Geller rabbi a következőket jegyzi meg: „A menstruációs tabuk felelősek a zsidó nők önképének és saját testükről alkotott képének valódi károsodásáért. Találkoztam olyan nőkkel, akik semmi mást nem tanultak a Tórából, csak azt, hogy nem szabad megérinteni a Tórát, mert menstruálnak... „Alantas" mivoltukról kialakult képük már át is hatotta a hagyományhoz és a saját testükhöz való** viszonyt.[238]

Kaye bátran beszél a ortodox zsidó vallás gojellenes természetéről.

> **A végleges fordulópont számomra a gojellenesség volt.**
>
> **Az igazán buzgó haszid vagy ortodox zsidó és sok más zsidó ismertetőjegye az, hogy vakon gyűlölik a nem-zsidókat. Ez az ultraortodox és haszid**

filozófia alapja. Olyan megátalkodott, értelmetlen és lehetetlen, mint az antiszemitizmus, rasszizmus és szexizmus. Es ugyanolyan makacs is.

A lényege az, hogy minden nem-zsidó, vagyis a gojim — ez a `goj' szó többes száma jiddis nyelven — gonosz, álnok és megbízhatatlan.

Van egy teljes litánia arról, hogy milyen szörnyűek a nem-zsidók, és mindegyikükre kivétel nélkül vonatkozik. Ebben az ortodoxok hallgatólagosan hisznek. Néhány példa:

— minden goj alkoholt iszik és mindig részeg;

— a gojok kábítószereznek;

— a gojok akkor is gyűlölik a zsidókat, ha amúgy barátságosnak tűnnek;

— minden goj antiszemita, mindegy, hogy mit mondanak, vagy tesznek;

— minden gojnak borzalmas családi élete van; minden goj rosszul bánik feleségével és gyermekeivel;

— minden goj állandóan sertést eszik;

— a gojok sohasem olyan okosak, kedvesek, bölcsek és becsületesek, mint a zsidók;

— a gojokban sohasem bízhatsz meg.

Ennél még sokkal több is van. De a gojellenesség lényegét továbbadják a gyermekeknek az anyatejjel együtt, hogy aztán gondosan etessék, itassák, táplálják, amíg teljesen kifejlett fóbiákká válik, hogy elkísérje őket egész életükre.[239]

A Talmud a nőket sokszor tisztátalannak írja le, szajháknak, csalárd, alantas lényeknek. Még olyan hosszas részleteket is tartalmaz, amely megengedi a felnőtt férfiaknak, hogy kislányokkal közösüljenek. **A** nők elkülönítve vannak az ortodox zsinagógákban. **A** nőket majdnem annyira szidalmazzák, mint a nem-zsidókat. Figyeljük meg a következő talmudi részletet, amely azzal az imával kezdődik, amelyről Kaye beszélt:

Legyél áldott... aki engem nem gojnak teremtettél... aki engem nem nőnek teremtettél, aki engem izraelitának teremtettél... aki engem nem teremtettél rabszolgának. Júda Ben Iláj.[240]

Amikor egy felnőtt férfi közösül egy leánygyermekkel, az semmiség, mert amikor a lány fiatalabb (három évesnél), az olyan, mint amikor valaki ujjával megnyomja a szemét, és a szeme el kezd könnyezni... [lábjegyzet] (7) újra meg újra, de a látás visszatér, s ugyanúgy visszatér a kislány szüzessége, mert az 3 évesnél **fiatalabb. (Kethuboth 11b)**[241]

Egy három éves és egy napos lánnyal lehet közösülni[242] **és Jebamoth 57b 58a, 60b)243 házasságon belül. (Sanhedrin 55b és 69a-69b**

De a női emancipáció zsidó papnői kevés erőfeszítést tettek ezen egyenlőtlenségek reformálására. Csak a judaizmus reform-ága helyezi a nőket valamennyire azonos szintre. De Izrael ortodox irányítás alatt álló nemzet, és szerte a világon majdnem minden reformpárti és konzervatív szervezet teljes szívvel támogatja Izraelt. Az etnikai örökség messze túlmutat minden tanbeli vitán. A sors iróniája, hogy a nőket lealacsonyító vallási kultúrából származó nőknek kell szexuális forradalmat hirdetniük az európai származásúak körében. Úgy tűnik nekem, hasznosabban töltenék az idejüket, hogy ha saját házatájuk körül sepregetnének és ott szólalnának fel a rangbéli különbségekkel kapcsolatban.

Egalitarizmus és polgárjogok, mint fegyverek

Ahogy több információt fedtem fel a fehérellenes és családellenes forradalom zsidó irányításáról, meglepett, hogy sok befolyásos zsidó úgy tekint a fehér Amerikára, mint ahogy egykor a cárra és a fehér oroszokra tekintettek. Megfordult a fejemben, hogy vajon nem arra vagyunk-e szánva, hogy olyan meghódított néppé váljunk, amelyet nem hadsereggel és ágyúkkal győznek le, hanem a pénztárca és a sajtó hatalma által.

Ha nem úgy tekintenek ránk, mint ahogyan egykor Theodor Herzl, tehát mint idegenekre, akkor miért támadják közülük oly sokan az amerikai hagyományokat és szokásokat, a családszerkezettől kezdve iskoláinkban a karácsonyi dalok énekléséig? Habár nem minden zsidó vesz részt a hagyományaink elleni hadjáratban, nagy többségük soviniszta zsidó szervezeteket támogat, továbbá olyan közhivatalra jelölt egyének mögött sorakoznak fel, akiknek zsidó érdekek alá kell magukat rendelniük. A zsidó támogatás sokkal többet jelent nekik, mint egy szavazó blokk; tele kampány-pénzesládát és befolyásos médiát. Es szinte biztos győzelmet számukra, ha a másik jelöltet támadják valamilyen ürüggyel.

A zsidó aktivisták fáradhatatlanok voltak a pluralizmus támogatásában az amerikai politika és kultúra terén. A polgárjogi mozgalom jól hangzó zsidó ígéretei — szeretet, béke és testvériség — helyett itt vannak a rap-zene erőszakos gusztustalanságai. Az afro-amerikaiak valaha ritmikus és nyugodt városi közösségeket alkottak, s most ezek a fegyverropogástól hangosak. Minden harmadik fiatal fekete amerikai börtönben ül, felfüggesztett börtönbüntetést kapott, vagy feltételesen helyezték szabadlábra. Sok milliójuk kezét, lábát, lelkét az alkohol és a drogok láncolják meg.

Mi hasznuk van a zsidóknak abból, ha a kisebbségek több hatalomhoz jutnak Amerikában? Nyilvánvaló, hogy a marxisták biztos szövetségeseket láttak bennük programjuk sikeréhez és a politikai győzelmük megvalósításához a

sokkal jobban ellenálló európai-amerikaiak fölött. Az elmúlt évtizedek alatt a fekete blokkszavazás elengedhetetlen volt a liberális politika számára. Sőt a zsidó érdek számára egy multikulturális, Babilon-szerű Amerika volna legmegfelelőbb. Egy megosztott földön, egy leginkább egységes csoport gyakorolja a legnagyobb hatalmat. Az „oszd meg és uralkodj" volt mindig is a szupremácista előírás a hatalom számára. Egy keveredett, kaleidoszkóp-társadalomban egy idegen hatalom gyakorlása kevésbé látható a többségi elemek számára, mert ha egy piciny kisebbségnek a többséggel szemben ellenséges programja van, akkor annak a többségnek annyira visszahúzódónak kell lennie, amennyire csak lehet. A többfajúság zavarossá teszi a vizeket. A zsidók mindig is az ilyen Babilonban fognak virulni. Minden olyan csapás, amelyet az egykor irányító és Amerikát alapító többség szolidaritására mértek, megfosztva azt uralmától, utat nyit az újabb trónkövetelők számára. Természetesen ez a folyamat nemcsak Amerikában játszódik le, hanem minden olyan nemzetben, ahol a zsidók befolyásos kisebbséget alkotnak. Mindig megpróbálják következetesen legyengíteni a többségi csoportot: mindegy, melyiket, csak még több lehetőségük legyen hatalmukat növelni.

Az elkorcsosítás nagy részét ki sem kellett gondolniuk. A Theodor Herzl által jellemzett idegen természet az ezernyi fejre és testre mért ütésben fejeződik ki, amelyet az angolszászok által alkotott Amerika hagyományaira és értékeire mértek. Lehet az akár egy jászoljelenet, amelyet kitiltottak egy nyilvános térről, vagy éppen egy egykor csak kizárólag fiú katonai főiskola, amelyet aztán koedukáltak, vagy olyan reggeli rádióműsorok, amelyek tele vannak mocskos szájú fecsegéssel az emberi kiválasztás folyamatáról, vagy a kábítószerek éltetése a könyvekben és a filmekben. Az ütemet tovább verik olyan emberek, akik büszkék az ő idegen természetükre. A dallam Amerika és a nyugati világ gyászindulója.

Folyamatosan rágják nemzetünk európai gyökereit, mindig nagyobb befolyásra és hatalomra téve szert, de magukat mindig kívülállóknak tekintve és ők pontosan ilyenek: szellemi, kulturális és genetikai kívülállók, akik most az Amerika hatalmi struktúráján belül vannak. Nézzük meg az egyik olyan zsidó újságíró kijelentését, aki egyben híres és sikeres is.

> **Évtizedekkel később, amint a folyó mentén a texasi csendőrökkel együtt lopakodtam, hogy megnézzem, miként kapják el a határon átszökő mexikóiakat, megálltam és leültem a földre. Azt mondtam, elég ebből — én közülük való vagyok, illegális határátlépő, és nem a vadászokhoz tartozom?w**

E szavak A. M. Rosenthal tollából valók, aki a *New York Timesnak,* Amerika legbefolyásosabb lapjának főszerkesztője. Minden pénzével, hatalmával,

presztízsével — a porban ülve a Rio Grande partján — Rosenthal még mindig „kívülállónak" vallja magát. Nem olyan amerikaiakhoz hű, akik meg akarják őrizni az amerikai életformát. Olyan idegenekhez hű, akik meg akarják azt változtatni.

A kisebbségi rasszizmus — a „polgárjogok" és az egalitarizmus —, amely virul Amerikában, az idegen fajközpontúságból táplálkozik. Nemzetünk, amely egykor meghatározóan európai jellegű volt, sebesen eltűnőben van. Nem Babilon húsosfazekaiban főzték ki. A fennmaradásra tett eltökélt és bátor erőfeszítés nélkül meg is fog ott halni.

A legtöbb olyan amerikai, aki a polgárjogi mozgalom ellen harcolt, azzal a meggyőződéssel, hogy az amerikai társadalom alapjait semmisítené meg, soha sem vette észre, honnan meríti erejét. Délen voltak olyanok, akik a „jenkiket" hibáztatták, mások a politikusokat és megint mások a médiát. Kevesen értették meg, hogy azok, akik a polgárjogi mozgalom mögött állnak, ugyanannak a gonosz hatalomnak a részesei, mint amely kirobbantotta az Orosz Forradalmat, amely befolyással volt Amerika részvételére az első világháborúban, amely azután hozzájárult a második világháború kirobbanásához, és ez végül létrehozta Izrael szupremácista államát.

Milyen ironikus az, hogy a polgárjogi mozgalom gyökerei a rasszizmusból fakadnak, és az csak egy fegyver volt a világ legfajközpontúbb népe kezében ősellenségei ellen. Az afro-amerikaiak egyszerűen csak parasztok voltak egy sokkal nagyobb politikai sakkjátszmában, és a maguk módján úgy szenvedtek, mint az európai-amerikaik más módon. A legtöbb nem-zsidó fehér ember, akiket megnyertek az ügynek, sohasem jött rá, hogy a mozgalom nem a polgárjogokról szólt. Ezeket a résztvevőket, csakúgy, mint magukat az afro-amerikaiakat is, és még sok más fehéret egy sokkal nagyobb, a zsidó hatalomért folytatott harc keretein belül manipulálták.

Ugyanaz a zsidók által uralt intézmény, amely a faji egyenlőség szentírásáról és a fajok megszűnéséről prédikál, soha sem engedi Amerikát megfeledkezni a zsidók jogairól — valójában a zsidók szent kötelességéről —, hogy megőrizzék örökségüket itt és a zsidó államon belül. Mindig emlékeztet minket a televízióból az utolérhetetlen ájtatosságukra, az örök ártatlanságukra, és arra, hogy mindig is áldozatok voltak. Újságíróik és forgatókönyvíróik gátlástalanul hirdetik a zsidó észbeli, kulturális és erkölcsi szupremáciát. A médiájuk mindennap szentté avatja őket, miközben aki az ellenkezőjét meri állítani, azt elhallgattatják és démonizálják.

Az új holocaust-vallás tabernákuluma áll Washington D. C. amerikai Akropoliszának kellős közepén. Abban a szentélyben imádhatják a választott népet az amerikaiak, és kellő bűntudatot érezhetnek az ellenük elkövetett bűnök miatt. Ott aztán megtanulhatják, mi a legnagyobb vétek: megkérdője-

lezni az egyetlen igazi „polgárjogot", a zsidók jogát arra, hogy kulturálisan, szellemileg és politikailag uralkodjanak.

Vég nélkül hajtogatják, hogy a világtörténelem legnagyobb bűne Hitlernek állítólag arra irányuló népirtása volt, hogy a zsidókat mint fajt eltörölje. Mégis, a zsidók mindennap szorgalmazzák a nagyméretű bevándorlást az európai nemzetekbe és ösztönzik a vegyes házasságokat. Ezek a folyamatok természetesen valódi népirtást eredményeznek, amelyet ők az ősellenségeik ellen hajtanak végre; az európai faj egyedi jellegének és örökségének elpusztítását.

Hogy népünket idegenek nyomják el, az már önmagában rossz, de uraink valóban meg akarják fajtánkat és minden más olyan népet genetikailag semmisíteni, amely útjukban állhat. Egyszerre megértettem, hogy többé nem hallgathatok a zsidók világbirodalmi törekvéseiről. Népünket elsöpörheti a további uralmuk a növekvő bevándorlás, a vegyes házasság, és európaiságunk önkasztrálásának árjában. Csak az elferdült médiahatalmuk harsogja azt, hogy ha áhítjuk a nemzeti fennmaradást, az nem más, mint „rasszizmus".

Bár én az európai-amerikai emberek miatt aggódok, hiszem azt, hogy minden fajnak, minden etnikai csoportnak, minden népnek jogában kell, hogy álljon továbbvinni sajátos örökségét és kultúráját. Az én európai-amerikaikkal kapcsolatos álláspontom nem következetlen vagy képmutató, mert én azt kívánom, hogy minden nép rendelkezzen ugyanezzel a természetes joggal. A zsidók által vezényelt globalizmus és hegemónia alapvetően veszélyezteti minden egyedi nép és azok hagyományos kultúrájának fennmaradását.

Az idegenek által uralt média a legtöbb amerikait tudatlanságban tartja népünk folyamatban lévő trónfosztásával kapcsolatban, és elrejti azt az idegen csoportot, amely mindezt ünnepli. Kezdtem látni, hogy a média volt a leghatásosabb ellenünk bevetett fegyver, így a következő okfejtésem az amerikai és a világ tömegmédiájába való beszivárgásukat és a fölötte való uralmukat veszi szemügyre.

Ötödik fejezet
A ZSIDÓ MÉDIA-SZUPREMÁCIA

„Tény, hogy a sajtó vált a nyugati világ legnagyobb hatalmává; hatalmasabbá, mint a törvényhozás, a végrehajtás vagy az igazságszolgáltatás. Megkérdezhetnénk erre: ki választotta meg és kinek tartozik elszámolással?"

(Alexandr Szolzsenyicin)

„A (zsidó) szorítást (a médiában) meg kell törni, vagy az országunk tönkremegy" — mondta Graham, egyetértve Nixonnak a beszélgetés során korábban tett megjegyzésével. „Elhiszi ezt?" — kérdez vissza Nixon. „Igen, Uram" — mondja Graham. „Hogyne, én is." Nixon egyetért, majd hozzáteszi: „Soha nem mondhatom ki, de egyetértek vele."

(Egy 1972-ben, a Fehér Házban rögzített beszélgetés Nixon elnök és Billy Graham tiszteletes között.)[245]

A szórakoztatóiparban az öt óriás közül négy zsidó irányítás alatt, vagy zsidó tulajdonban van. Murdoch New Corp nevű cége (a negyedik helyen) az egyetlen nem-zsidó kézben lévő — habár Rupert legalább annyira Izrael-barát, mint bármelyik másik zsidó, ha nem jobban.

(Los Angeles Jewis Times, [246] 1999. okt. 29.) [Más források szerint Murdock anyja, Elisabeth J. Greene zsidó.]

Az 1976-os Oscar-díjas *Network* (Hálózat)[247] című filmben Howard Beale, a „rádióhullámok őrjöngő prófétája" megszállottjává válik annak a gondolatnak, hogy Amerika ki van téve egy alattomos veszélynek: az arabok átveszik az uralmat olajpénzeik segítségével.

A film Paddy Chayefsky Oscar-díjas forgatókönyve alapján készült, aki sötét képet fest arról az összeesküvésről, hogy az arabok megvásárolják és átveszik a TV-hálózatokat. A Peter Finch által alakított Howard Beal zűrzavaros műsorvezető, aki népszerű hírműsorában gyakorlatilag bármilyen témáról óriási felháborodással mer beszélni. Őrjöngve az Amerikában tapasztal-

ható vesztegetések és jogtalanságok miatt Beal felkiált: „Pokolian dühös vagyok, és ezt nem tűröm tovább!"

Képzeljük el, mi lenne, ha Szaddam iraki-amerikai hívei uralták volna az amerikai médiát. Tegyük fel, hogy ők irányították volna az amerikai országos televíziózást, ők voltak a többségi tulajdonosai, készítői és írói a televíziós szórakoztató- és hírműsoroknak. A TV ellenállhatatlan hatalom, amely minden amerikai háztartásba elér, az elsődleges forrás, amelyből a legtöbb amerikai a tájékoztatást kapja. Gondolkozzunk el ennek az óriási hatalomnak a veszélyein, amely egy kicsiny, szorosan összetartó, Husszein rezsimjét támogató iraki muzulmán kisebbségnek kezében van.

Ha a nem-televíziós sajtó még mindig szabad volna, kétségtelenül hatalmas veszélynek tekintené az iraki médiauralmat. Minden egyes nem iraki médiaforrás azt hirdetné, hogy az ilyen hatalom szabadságjogainkat fenyegeti. A Kongresszus valószínűleg olyan törvényt fogalmazna meg, amely az iraki szorítást megtörné a televízióban. A hazafias érzületűek emlékeztetnék az amerikaiakat, hogy ha nem volnának szabadon elérhetők a pártatlan hírek, dokumentumfilmek és műsorok, akkor a demokrácia nem működhetne. Az egyetlen nézőpontból irányított TV a szabadság alappillérét kezdené ki: a szólás szabadságát. Az újságírók fel lennének háborodva azon, hogy nem-amerikaiak, olyanok, akiknek külföldi hatalmakhoz fűződő kötődéseik vannak, irányítják az amerikai elmét.

A párhuzamot továbbvíve, képzeljük el, mi lenne, ha a média többi része is iraki kezekben volna. Tegyük fel, hogy a három fő hírmagazin, a *Time,* a *Newsweek* és az *U.S News and World Report* is irakiaké, hogy a három legbefolyásosabb újságot, a *New York Times-t,* a *The Wall Street Journal-t,* a *The Washington Post-ot* — hasonlóképpen a többi fontosabb újságot és magazint is — irakiak uralnák. Képzeljük el, hogy muzulmán irakiak vannak túlsúlyban a hollywoodi filmiparban, valamint a könyvkiadásban és terjesztésben. Képzeljük el az irakiakat, mint mérhetetlen vagyon birtokosait az üzleti vagy bankéletben, befészkelve magukat Hollywoodba, az egyetemekre, a bíróságokra és a kormányba. Mindezek tetejébe tegyük fel, hogy Szaddam Husszein híveinek lenne a legerőteljesebb lobbija Washingtonban, valamint felelősek lennének mind a demokraták, mind a republikánusok politikai célból gyűjtött adományai nagy részéért. Ráadásul tegyük fel, hogy egy elkötelezett iraki vezetné a Nemzetbiztonsági Tanácsot és egy másik a CIA-t. Veszélyes lenne-e egy ilyen helyzet Amerika számára?

Ha az amerikaiak egy reggel arra ébrednének, hogy arab nevektől hemzsegnek a TV-műsorok és filmek alkotó gárdái, a magazinok és újságok címoldalai, a könyvek lapjai, bizonyára milliók mondanák: „Leigáztak minket!" A nézők mindenben, amit a TV-ben láttak, vagy az újságban, magazinokban, könyvek-

ben olvastak, mögöttes tartalmat gyanítanának. Különösen óvatosak lennének az Irakot, Szaddam Husszeint, az iszlámot, vagy a közel-keleti konfliktust érintő kérdésekkel kapcsolatban. Rövidesen sok amerikai Howard Beale módjára kiáltana fel: „Pokolian dühös vagyok, és ezt nem tűröm tovább!"

Amikor rádöbbentem arra, hogy az eredeti Orosz Forradalom nem orosz volt, hanem olyan zsidók vezették, akiket a közöttük és az oroszok közötti évszázados viszály vezérelt, azon tűnődtem, hogy egy ennyire fontos történelmi tény hogyan maradhatott ennyi ideig titokban? Miután megtudtam mindent arról, hogy a kommunisták keresztények millióit gyilkolták le Oroszországban és Kelet-Európában, azt kérdeztem magamtól, hogy miért csak ennyire kevés film, TV-sorozat, dokumentumfilm, regény, könyv, és cikk készült erről, ellentétben a holocaustról szóló végtelen számú művel?

Aztán kezembe került a Marietta városban, Georgia államban, dr. Edward Fields által kiadott *Thunderbolt*[248] újság egy száma. Dr. Fields körültekintően bemutatja az amerikai három legnagyobb TV-hálózat (NBC, CBS, ABC) zsidó irányítását. Alaposan átnéztem dr. Fields forrásait, amelyek között zsidók által kiadott életrajzok is szerepeltek.

Első kutatásaim idején az NBC feje Richard Sarnoff, a CBS feje William Paley volt, és Leonard Goldenson vezette az ABC-t. Meghökkentő volt megtudni, hogy mindhármuk zsidó, mindhármuk aktív tagja cionista szervezeteknek, és mindegyikük kapott már valamiféle kitüntetést számos zsidó, cionista vagy izraelbarát csoporttól. Aztán rájöttem, hogy Amerika vezető hírújságjának, a *The New York Times-nak* a tulajdonosa és a szerkesztője is zsidó. Hasonlóképpen annak az újságnak is, amelynek több befolyása van a szövetségi kormányra, mint bármelyik másiknak, s mely nem más, mint a *The Washington Post.* Szintén zsidó tulajdonban van a legnagyobb példányszámú napilap is, a *The Wall Street Journal.* Még szülővárosom újságját, a *New Orleans Times-Picayune* nevű lapot is ők birtokolják.

Megtudtam, hogy évek óta zsidók uralják Hollywood-ot is. Érdekes volt rájönni, hogy a „Hollywoodi Tizek" közül, akik az Alkotmány ötödik módosítására hivatkoztak, amikor a Kongresszus előtt arról kérdezték őket, hogy kommunisták-e, kilenc zsidó volt. Ahogy a magazin- és könyvkiadást vizsgáltam, ismét a zsidók elsöprő befolyását fedeztem fel — legtöbbjük a zsidó érdekeknek kötelezte el magát, mint napjainkban Steven Spielberg, a *Schindler listája*[249] rendezője, aki a cionista ügyek nyílt támogatója. Valójában a holocaustról valaha készült legnézettebb filmet, amelyet milliók úgy tekintettek meg, mint történelmet, teljes egészében zsidók gyártották.

Jerry Molen — producer; Gerald R. Molen — producer; Steven Spielberg — rendező, producer; Kurt Luedtke — forgatókönyvíró; Steve

Zaillian — forgatókönyvíró; Janusz Kaminski — operatőr; Michael Kahn — vágó; Ewa Braun — díszlettervező, gyártásvezető; Branko Lustig — producer, gyártásvezető; Allan Starski — gyártásvezető; Lew Rywin — társproducer.

Évekkel később az amerikai média uralmával kérkedő zsidó kiadványokat olvastam. Olvastam Neal Gabler *The Empire of Their Own*[250] (A saját birodalmuk) című könyvét, amely a zsidók filmiparban való térhódítását írja le.

Ben Stein, zsidó forgatókönyvíró (fia Herbert Stein-nek, aki Richard Nixon elnök gazdasági tanácsadója volt) írta a *The View from Sunset Boulevard* (Kilátás a Sunset Boulevardról) című könyvet. Ebben elfogulatlanul megjegyzi, hogy Hollywood sok írója és igazgatója zsidó, tántoríthatatlan ellenzője a keresztény értékeknek és a kisvárosi, hagyományos amerikai konzervativizmusnak.[251] 1997-ben írt egy cikket az *E!-online* részére „A zsidók irányítják a médiát?" címmel, mellékelve hozzá a „Az biztos — Na és?"[252] alcímet.

Dr. William L. Pierce, a Narional Alliance és a *National Vanguard* magazin elnöke és szerkesztője, munkatársaival együtt az 1970-es években megvizsgálta a kérdést és dokumentálta a zsidó uralmat a „Ki uralkodik Amerikában?"[253] című tanulmányában.

Amire ráébredtem, az volt, hogy Paddy Chayefsky és a *Network* (Hálózat) szereplője, Howard Beale rémálma valósággá vált. Egy kicsi, de összetartó kisebbség, 3000 éves hűséggel saját népéhez és elvakult odaadással az újonnan létrejött nemzetükhöz, uralkodik az amerikai média felett. Nem az arabok azok, akiknél ez a hatalom van, nem is a németek, írek, franciák, angolok, oroszok, svédek, dánok vagy olaszok. Nem muzulmánok, keresztények, mormonok vagy katolikusok. Hanem furcsa módon az a csoport, amit a világon a Paddy Chayefsky-félék alkotnak. Chayefsky — lelkes híve a zsidó ügyeknek és Izraelnek — okosan úgy próbálja befolyásolni a nézőket az arabok ellen, hogy ugyanazzal vádolja az arabokat, amit a zsidók *már* elkövettek A Hálózat alkotói gárdája között szerepel Sidney Lumet rendező, Howard Gottfried producer és Alan Heim vágó. Ugyanaz a törzs, amely finanszírozta, írta és készítette a *Hálózatot,* irányítja a médiát mind Amerikában, mind az egész nyugati világban.

A zsidó médiahatalom már olyan nagy, hogy mértékét aligha lehetne eltúlozni. Nem csak arról van szó, hogy ahhoz képest, amekkora mértékben jelen vannak a népességben, hatalmuk aránytalanul nagy. Hatalmuk elképesztően óriási.

Ha Ön egy nagyvárosban él, akkor több, mint valószínű, hogy az a napilap, melyet olvas, zsidó tulajdonban van vagy zsidók szerkesztik. Hasonló-

képpen a országos hírújság, amit az újságosnál vásárol. Több, mint valószínű, hogy az országos kábeltévé, vagy a hagyományos TV-hálózat is zsidó tulajdonban van, vagy ha nem, akkor az igazgatói és döntéshozói pozíciók többségében zsidók ülnek. A filmet, amit a moziban vagy tévében lát, valószínűleg zsidók készítették, rendezték, vagy írták — vagy mindhárom. A hardback és paperback könyvek kiadói és a lemezcégek, amelyeknek a lemezeit vásárolja, mind zsidó tulajdonban vannak, vagy ha nem, akkor nagyon valószínű, hogy zsidókat alkalmaznak kulcspozíciókban. A könyvesboltok és könyvtárak gyakran zsidó kritikusok ajánlásai alapján válogatják össze a könyveiket, vagy olyan kiadványok alapján, mint például a *New York Times Book Review,* amely egy másik része a zsidók vezette *New York Times-nak.*

Természetesen igaz, hogy számos ember nem-zsidó a médiában. Azt sem állítom, hogy a médiában minden zsidó valamiféle fantasztikus összeesküvésben vesz részt, vagy lelkes cionista. De a döntő többsége és mozgatója az amerikai médiának zsidó, és nincs még egy olyan csoport, amely ennyire fajközpontú, és ennyire saját érdekeik szerint szerveződő, mint a zsidók. Ezeket a tényeket figyelembe véve, józan gondolkodású ember hiheti-e azt, hogy a zsidók nem úgy mutatják be a hír- és szórakoztatóműsorokat, hogy közben maguk felé hajlana a kezük, s mindennek eszköze az a bizonyos dolog, melyet Gabler a „Saját Birodalmuknak" hív?

Úgy nőttem fel, hogy a New Orleans-i *Times-Picayune-t* olvastam. Harmadikos koromtól minden reggel együtt olvastam apámmal. Reggeli végére apám kidekorálta pirítósmorzsákkal és kávéfoltokkal, én pedig kidíszítettem zabpehellyel és tejjel. Apámé volt először a híroldal, én pedig a sport- és képregény-oldalt olvastam, aztán pedig amíg ő az újság többi részét olvasta, én böngésztem a főcímeket. Az 1950-es évek végéig a *Times-Picayune* igazi déli újság volt. A dél igazi értékeit, gondolatait, örökségét és politikai nézeteit tükrözte. Úgy tekintettünk az újságra, mint a tájékoztatás életnedvére, amely eljuttatta hozzánk a híreket egészen a városi apró történésektől kezdve a világban zajló főbb eseményekig. A mi újságunk volt — és nemcsak azért, mert a mi városunkban nyomtatták, hanem azért is, mert a mi gondolkodásmódunkat, értékeinket és a mi kultúránkat közvetítette.

Amikor elkezdődött az iskolák összevonása, a *Times-Picayune* védekezett az életstílusunkba való szövetségi beavatkozás ellen. Sok cikk szólt a feketék és fehérek barátságáról New Orleans-ben, a feketék és fehérek kiváló életminőségéről, és hogy a városban volt a feketék egyik legnagyobb amerikai vállalkozóképző iskolája. Írt arról, hogy fehér irányítás alatt miként fejlődött a feketék oktatatási- és életszínvonala az utóbbi néhány évtizedben. A *Times-Picayune* író-szerkesztői előre vetítették, hogy az erőszakos integráció és a feketék jenkik általi izgatása elpusztíthatja a világ egyik leggyönyörűbb és kul-

turálisan leggazdagabb városát. Úgy tartották, hogy az integráció a fekete közösségek fejlődését gátolhatja és fenyegetheti a fehérek életszínvonalát.

Miután S. I. Newhouse megvásárolta a *Times-Picayune-t,* az újság fokozatosan baloldalivá tolódott eI. Miután az iskolák és a városi kormányszervek kezdtek szétesni az integráció alatt, és a *Times-Picayune* egyre liberálisabbá vált, apám, aki enyhén konzervatív volt, kezdte nem szeretni. Én továbbra is élveztem az újságot, és ahogy egyre idősebb lettem, észrevettem, hogy egyetértek faji nézeteivel. Fogalmam sem volt, hogy a Times-Picayue már nem déli újság, és hogy a tulajdonos, egy zsidó menekült a cári Oroszországból, New York-ban él.

Amikor Newhouse meghalt, két fiára, Samuel-re és Donald-ra hagyta 10 milliárdot érő médiabirodalmát. A tulajdonukban lévő újságok között volt a *Times-Picayune,* a New York-i Syracuse-ban a reggeli *Post-Standard,* a délutáni *Herald-Journal;* az alabamai Mobile-ban a *Morning Register* és *azAfternoon Press;* Huntswille-ben, Alabamában a reggeli *News* és a délutáni *Times;* az alabamai Birmingham-ben a reggeli *Post Herald* és a délutáni *News;* Springfield-ben, Massachusetts-ben a reggeli *Union,* a délutáni *News* és a vasárnap megjelenő *Republican* újság.

A Newhouse-birodalom ma 30 napilapot, 12 TV-csatornát, 87 kábel TV rendszert, két tucat országos magazint, és a 22 milliós hatalmas példányszámú *Parade* vasárnapi mellékletet tudhatja magáénak.

Amikor Newhouse megvásárolta a *Times-Picayune-t,* a *Time* magazin tudósítása szerint Newhouse csak ennyit jegyzett meg: „Megvettem New Orleans-t."[254] Bizonyos tekintetben a kijelentése helytálló. Newhouse és az alkalmazottai mondhattak bármit bárkiről, vagy bármilyen témáról, ahogy nekik tetszett, és a legkisebb ellenkezéstől sem kellett tartaniuk. Newhouse, biztonságban monopol helyzetében, szabadon szorgalmazhatott bármilyen társadalmi vagy politikai ügyet.

Még napjainkban is, 25 évvel azután, hogy Newhouse megvásárolta a *Times-Picayune,* New Orleans-ban sokan nincsenek azzal tisztában, hogy egy New York-i zsidó család tulajdonában van az újság. A szerkesztői oldalon szerepel a helyi cím, valamint a kiadó, Ashton Phelps neve, aki az egykori tulajdonos család leszármazottja.

Tizenéves koromban, miközben a zsidóság médiapiacon betöltött irányító szerepével ismerkedtem, észrevettem, hogy a *Picayune-ben* hirdető cégek közül nagyon sok zsidó tulajdonban van. Ezek között szerepel pl. a Goldrings, Levitts, Mintz, Godchauxs (a franciában meghonosodott zsidó név), Kirshmans, Rosenberg's, Rubinstein Bros, Gus Mayer's, Adler's és a Maison Blanche. Az egyik legnagyobb New-Orleans-i hirdető a Sears & Robuck volt, valamint egy zsidó- és szabadságügyi aktivista, Edith Stern, a Sears legnagyobb részvénytulajdonosa. Hamarosan rájöttem, hogy a legna-

gyobb reklámügynökségek közül sok, helyi és országos szinten, zsidó tulajdonban és igazgatás alatt áll. Ezek az ügynökségek az általuk óhajtott médiatermék irányába tudták terelni a reklámozást.

A zsidóság reklámhatalma nemcsak az amerikai lapok zsidó monopolizációját és konszolidációját segítette elő, hanem nagy hatással volt a nem-zsidó kézben lévő kiadványokra is. Minden jelentősebb kiadvány a zsidóság reklámbevételétől függ, így formailag, tartalmilag és jellemvonásaiban is a zsidó magatartásnak és érdekeknek kell körültekintően megfelelnie. Végezetül, a szabad sajtó nem szabad. A pénz működteti. A régi alaptörvény igaznak bizonyul a médiában: „Az diktál, aki petyegtet."

A század elején a legnagyobb városoknak két vagy három, vagy esetleg több napilapja volt. Vészjósló a napilapok egyre inkább jellemző összpontosulása egy bizonyos kézben. Amerikában csak 50 olyan város van, ahol több, mint egy napilap van, és ezek közül is sok ugyanahhoz az anyacéghez tartozik. A Newhouse tulajdonában lévő *Times-Picayune* és a délután megjelenő *States-Item* összeolvadt a *Times-Picayune* korai és késői kiadványává, ezzel is jól szemléltetve a fennálló tendenciát.

Ennek eredménye, hogy az Amerikában meglévő 1600 napilap közül csak 25 független tulajdonban és nem a napilap-láncolat része. Csak nagyon elenyésző számuknak van a saját környezetükön kívülről tudósító kollégájuk. Kénytelenek a *New York Times,* a *The Washington Post,* valamint a Newhouse hírgyűjtő konglomerátum-láncra hagyatkozni országos és nemzetközi híreikben.

A zsidó uralom az amerikai médiában régóta megfigyelhető. Már az 1920-as években a zsidóság befolyása aránytalanul nagy volt az össznépességben betöltött százalékarányához képest. Es annak ellenére, hogy a médiában gyakran cserélődnek a tulajdonosok, a vezérigazgatók, elnökök, ügyintézők és főszerkesztők, a zsidóság uralma erősebb, mint bármikor, és a hatalom ügynökei tovább növelik és szilárdítják az erejüket. A hírek többsége, amelyeket a „független" lapok leközölnek, a hírügynökségektől származnak, amelyek közül a legnagyobb az *Associated Press.* Michael Silverman a jelenlegi főszerkesztő, aki a napi hírjelentéseket irányítja, és felügyeli a szerkesztőséget. Silverman Jonathan Wolman-nek köteles jelenteni, aki szintén zsidó, és az AP szerkesztő-igazgatója. A helyi lapok további fő hírforrása Amerika három legbefolyásosabb újságja.

A három hatalmas újság

A *The New York Times,* a *Wall Street Journal* és a *The Washington Post* állnak az amerikai üzleti-, kulturális- és a kormányzati élet középpontjában. Befolyásuk az egész nemzetre kiterjed. Tőlük származnak a hírek. Csak a ne-

kik tetsző témákra összpontosítanak: felmagasztalják a nekik tetsző közéleti személyiségeket, és rossz színben tüntetik fel a nekik nem tetszőket. Megmondják, mely filmeket nézzük meg, mely könyveket és magazinokat olvassuk, milyen lemezeket vásároljunk, és milyen művészeti alkotásokat csodáljunk meg. Hatnak arra is, hogy témák ezreiről hogyan vélekedjünk — és ráadásul ők választják ki a témát is, amiről gondolkodjunk, azáltal, hogy bizonyos eseményeket szétkürtölnek, míg másokat figyelmen kívül hagynak.

A *The New York Times-ot* Amerika-szerte olvassák egyetemi körökben, az üzleti-, politikai-, művészeti- és irodalmi életben. Ez alapozza meg a politikai, társadalmi, irodalmi, művészeti, szórakozás és divat mércéinket.

A Sulzberger-család a New York Times Co. révén 33 másik újságot is magáénak tudhat, köztük a *Boston Globe-ot,* amelyet 1993-ban vásárolt meg 1,1 milliárd dollárért; tizenkettő magazint, köztük a McCall's-t és a Family Circle-t, fejenként több mint ötmilliós példányszámmal; hét rádió- és televízió-csatornát, egy kábeltévé hálózatot és három könyvkiadó céget. A New York Times News Service 506 másik újságnak, hírügynökségnek és magazinnak közvetít híreket, cikkeket és fotókat a *The New York Times-hól.*

Mint sok más újság, ez is nem-zsidó kezekből indult, majd zsidó befolyás alá került. George Jones és Henry Raymond alapította ezt a nagyszerű lapot 1851-ben. A századforduló tájékán Adolph Ochs, egy zsidó aktivista vásárolta meg, és most az ükunokája, Arthur Ochs Sulzberger Jr. a vezérigazgatója és kiadója. Fő- és vezető szerkesztői pedig Max Frankel és Joseph Lelyveld.

Mivel a washingtoni választott és kinevezett szövetségi hivatalnokok és titkárok előszeretettel olvassák, a *The Washington Post-nak* hatalmas hatása van kormányunkra. Befolyásolni tudja a kinevezéseket, elbocsátásokat, a törvényhozást, a helyi és nemzetközi kapcsolatokat minden területen. Még akár az elnök bukásában is közreműködő lehet, mint ahogy meg is tette Richard Nixon esetéhen. A *The Washington Post* főnökei eldönthetik, hogy nyilvánosságot kívánnak-e adni egy eseménynek, vagy éppen figyelmen kívül hagyják azt; felháborodnak valami miatt, vagy éppen harsogva hagyják jóvá. A The Post-nak jelentős részesedései vannak újságokban, televíziókban és magazinokban — közöttük megjegyzést érdemel a *Newsweek.*

A The Washington Post Co.-nek számos más médiarészesedése van egyéb újságokban is (a Gazette Newspapers-ben, 11 katonai kiadványt is beleértve); televíziókban (a WDIV Detroit-ban, a KPRC Houston-ban, a WPLG Miami-ban, a WKMG Orlando-ban, a KSAT San Antonio-ban, a WJXT Jacksonville-ben); valamint magazinokban; leginkább említésre méltó a nemzet második legnagyobb heti magazinja, a *Newsweek.* A Washington Post Company számos televíziós vállalkozása körülbelül 7 millió családhoz jut el, és a Cabel One nevezetű kábeltévé-hálózatának 635 ezer előfizetője van.

A *Post* és a *The New York Times* közös kiadványa, az *International Herald Tribune,* a legtöbb példányszámban eladott angol nyelvű újság a világon.

A *The New York Times-hoz* hasonlóan a *The Washington Post* sem zsidó kézből indult. 1887-ben Stilson Hutchins alapította, majd később a McLean-család vitte tovább. A McLean-család konzervatív politikájának köszönhetően a zsidók más washingtoni újságokban kezdtek el reklámozni, ami csődbe vitte a Post-ot. Eugene Meyer, egy zsidó befektető vásárolta meg valami csekély összegért egy csőd-árverésen. Azon nyomban, ahogy zsidó kezekbe került, a zsidó cégek és reklámügynökségek visszatértek hirdetéseikkel az újsághoz, így az ismét nyereségessé vált.

Hogy még inkább megszilárdítsák a média jelenlétét a nemzet fővárosában, a zsidók bojkottálták a hirdetést Robert McCormick ezredes *Times-Herald* újságjában, mivel gyűlölték azt a kommunistaellenes Joseph McCarthy szenátor támogatása miatt. Mivel az újság képtelen volt értékesíteni reklámfelületeit, drámaian zsugorodni kezdett, majd kb. egymillió dollárt kezdett veszíteni évente, míg végül Meyer alkalmi áron megvásárolta 1954-ben. A *The Washington Post* vezetését most Meyer lánya, Katherine Meyer Graham végzi, aki a testület elnöke és főrészvényese. Fia, Donald pedig az elnök-vezérigazgató.

Amerikában a harmadik vezető befolyású újság, különösen üzleti körökben, a *The Wall Street Journal,* amelyet — a Baron's-szal és 24 másik napilappal együtt — a Dow Jones & Company ad ki. A *The Wall Street Journal* több, mint kétmilliós példányszámával Amerika legnagyobb üzleti napilapja, és hatalmas befolyással rendelkezik üzleti, banki, kereskedelmi és gazdasági vonatkozásban. A Dow Jones vezérigazgatója, aki egy személyben a *The Wall Street Journal* elnöke és kiadója, nem más, mint a zsidó Peter R. Kann.

Más jelentős New York-i újságok zöme sincs jobb kezekben, mint a *New York Times* vagy a *Wall Street Journal.* 1993 januárjában a *New York Daily News*-t megvásárolta a néhai zsidó médiamogul Robert Maxwell (született Ludvik Hoch) hagyatékából a zsidó ingatlan-fejlesztő Mortimer B. Zuckerman. A *Village Voice* Leonard Stern személyes tulajdona, aki a Hartz Mountain kisállat-kereskedéseket ellátó vállalat milliárdos tulajdonosa. *A New York Post* a zsidó Peter Chemin vezetése alatt álló News Corporation tulajdona.

A három legolvasottabb magazin

Az Egyesült Államokban kiadott három fő hetilap a *Time,* a *Newsweek* és az *U.S. News and World Report.* Ezek közül is a legnagyobb és legelismertebb a *Time,* amely több, mint négymillió példányszámban kel el. A Time-Warner vezérigazgatója Gerald Levin, aki számos zsidó és izraeli ügy támogatója.

A *Newsweek* a második leginkább olvasott hetilap, több, mint hárommilliós példányszámmal. A *Washington Post* révén ismerős Katherine Meyer Graham irányítása alatt áll, aki egy másik buzgó támogatója számos zsidó ügynek.

A rangsorban a harmadik helyen álló magazin az *U.S. News and World Report*, amelynek tulajdonosa, kiadója és főszerkesztője Mortimer B. Zuckerman, egy büszke cionista, ah ráadásul az *Atlantic Monthly* és a *New York Daily News* tulajdonosa is.

A könyvkiadás óriásai

A könyvkiadás valószínűleg az amerikai média zsidók által legkevésbé irányított része. Mégis ők vannak túlsúlyban az iparág legfontosabb területein. Csupán egy nyomtatóra és némi készpénzre van szükség egy könyv kiadásához, és a nyomtatók tízezrei dolgoznak Amerikában, több száz kis könyvkiadóval együtt. Azonban itt is erőteljes a zsidó befolyás. Ha megszületik egy könyv, nem számít, mennyire tanulságos és megragadó: nem szavatolt, hogy kiadásra kerül; vagy ha kiadásra is kerül, nincs garancia arra, hogy megfelelően népszerűsítik, terjesztik vagy bírálják. Körülbelül féltucatnyi nagy kiadó és terjesztő van, akiken a legnagyobb példányszámban fogyó könyvek 95 százaléka keresztülmegy. És a könyvkiadás e területein a zsidókat dicsérni, és megkapni jóváhagyásukat, életbevágó.

A *Publisher Weekly* szerint a három legnagyobb amerikai kiadó a Random House (és leányvállalatai, köztük a Crown Publishing Group), Simon & Schuster, és a Time Warner Trade Group (beleértve a Warner Books, Little, Brown, Book of the Months Club-ot is). A három közül kettőt zsidók irányítják, és a harmadiknál, a Random House-nál sok zsidó van fontos pozícióban.

A *Time-Warner Communications*, akié a Time Warner Trade Group is, vezérigazgatója Gerald Levin. A másik fő médiavállalat, Simon & Schuster, a Viacom Inc. leányvállalata. A Viacom elnök-vezérigazgatója Summer Redstone (született Murray Rothstein). Érdemes megjegyezni, hogy a legnagyobb gyermekkönyv-kiadó, ami a piac 50 százalékát uralja, a Western Publishing, amelynek elnök-vezérigazgatója Richard Snyder, aki nemrégiben váltotta fel pozíciójából az ugyancsak zsidó Richard Bernstein-t.

Egy könyv elnyomása

Századunk egyik legnagyszerűbb könyve, Wilmot Robertsontól *The Dispossessed Majority*[255] (A trónfosztott többség), az amerikai többség gyengülését tárgyalja. Kutatási adatokban és ötletekben gazdag, és olyan remek angolsággal megírt, amilyet manapság ritkán látni. De Robertson képtelen volt ta-

lálni egy nagy kiadót könyvének, mert olyan tabutémákról merészelt írni, mint például a faji kérdés, vagy a zsidó fajközpontúság. Egyetlen országos kiadó sem volt kíváncsi a munkájára, és egyetlen országos terjesztő sem akarta terjeszteni. Sok országos kiadvány nem akart a könyvének reklámfelületet biztosítani, mert elfogadhatatlan információt tartalmazott önmaguk által kinevezett zsidó cenzorokról. Annak ellenére, hogy a fő könyvesboltokból h van tiltva, és a fő médiakritikusok nem tesznek róla említést, Robertson eddig több, mint 150 ezer példányt adott el postai úton, vagy közvetlen módon.

Televízió

Amikor olvastam Edward Fields cikkét, amely dokumentálja a három fő TV-hálózat zsidó irányítását, elképedtem. Az ABC, CBS és az NBC sugározza a szórakoztató műsorok túlnyomó többségét Amerikában, és a legtöbb amerikai számára ezek jelentik a fő hírforrást. Leonard Goldenson az ABC-nél, William S. Paley a CBS-nél, valamint David Sarnoff az NBC-nél évtizedeken keresztül vezették saját TV-hálózataikat, megszilárdítva a modern zsidók uralmát a televíziózásban. Íme egy részlet dr. William L. Pierce „Ki működteti a médiát?" című cikkéből, az amerikai televíziózás jelenlegi helyzetéről.

KI MŰKÖDTETI A MÉDIÁT?

„A telekommunikációs ipar állami szabályozás alóli folyamatos kivonása oda vezetett, hogy nem a verseny, hanem az egyre gyorsabb egyesülésekkel és vásárlásokkal létrejöttek dollármilliárdos média-konglomerátumok száma nőtt. Ezeknek legnagyobbjai gyorsan nőnek még nagyobbakká, bekebelezve versenytársaikat, csaknem háromszoros méretűre nőve az 1990-es évek alatt. Amikor tévézünk otthon, és nem számít, hogy egy helyi adót, vagy kábeltévét, vagy parabolaantennát nézünk, amikor moziba megyünk, vagy rádiót, illetve lemezt hallgatunk, vagy újságot, könyvet, magazint olvasunk, nagy valószínűséggel az információt vagy a szórakoztató műsort az egyik ilyen megamédia cég készítette és/vagy terjesztette.

A mai legnagyobb médiakonglomerátum, az AOL Time Warner, akkor jött létre, amikor 2000-ben az AOL megvásárolta a Time Warnert 160 milliárd dollárért. Az egyesülés után a nem-zsidó Steve Case lett az AOL-TW elnöke, és a zsidó Gerald Levin a vezérigazgatója. Bár az AOL-TW még nincs teljesen a zsidók kezében, de a vezetés ilyen fajta vegyítésének következménye az lesz, hogy a fehér tőkések rovására, akik csak a pénzel törödnek, a fajilag öntudatos zsidók fokozatosan növelni fogják befolyásukat az AOL-nél. Steve Case nem fogja ellenezni, amikor majd Gerald Levin főként zsidókkal

akarja betölteni a kulcsbeosztásokat, mert az ő bevételét ez egyáltalán nem fogja csökkenteni. Miután Case meghal vagy nyugdíjba megy, a zsidóknak teljes uralmuk lesz az AOL felett.

Az egyesülés előtt az AOL volt a legnagyobb internet-szolgáltató Amerikában, és most a Time Warner zsidó mondanivalójának a szószéke lesz.

A Time Warner Inc. 1997-es több, mint 13 milliárdos bevételével a második volt a nemzetközi médiaóriások között, amikor az AOL megvásárolta a céget. Levin, a Time Warner vezérigazgatója 1996-ban megvásárolta Ted Turner-től a Turner Broadcasting-ot, aki a néhány nem-zsidó vállalkozók egyike volt a médiaiparban. Ted Turner mint cégelnök a harmadik számú embere lett Case és Levin után az AOL TW-nek.

Amikor Ted Turner, a nem-zsidó pártonkívüli 1995-ben ajánlatot tett a CBS megvásárlására, médiakörökben országos pánik tört ki. Turner rengeteg pénzt keresett hirdetésből, és megépített egy sikeres kábel-TV hírhálózatot, a CNN-t, több, mint 70 millió előfizetővel. Bár Turner számos zsidót alkalmazott vezető beosztásban a CNN-nél, és nyilvánosan soha nem foglalt állást a zsidókkal szemben, magabiztos és igen önérzetes volt, akit William Paley és más zsidók a CBS-nél irányíthatatlannak tartottak: egy elszabadult ágyúgolyó, aki a jövőben bármikor ellenük fordulhat. Mi több, Daniel Schorr zsidó újságíró, aki korábban Turnernek dolgozott, nyilvánosan azzal vádolta, hogy személyes ellenszenvet táplál a zsidók iránt.

Hogy meghiúsítsák Turner licitjét, a CBS igazgatói meghívták a zsidó színház-, hotel-, biztosítás- és cigarettamágnást, Laurence Tischt, hogy „barátilag" vegye át a céget; így 1986-tól 1995-ig Tisch lett a CBS vezérigazgatója, ezzel kiiktatva mindenféle nem-zsidó hatást. Turnert abbéli későbbi erőfeszítéseiben, hogy megvásároljon egy nagy hálózatot, Levin Time Warner cége akadályozta meg, amelynek tulajdonában van a CBS részvények közel 20 százaléka, és főbb kérdésekben vétójoggal rendelkezik. Amikor 1999-ben egy zsidó, Summer Redstone ajánlott 34,8 milliárd dollárt a CBS-ért, Levinnek nem volt ellenvetése.

Bár Turner újító volt és gyűjtötte a híreket, soha nem mozgatott egy olyan „kapcsolatrendszert", amely ahhoz kellett volna, hogy igazi média-úr legyen. Végül úgy döntött, ha nem bír velük, akkor inkább társul velük, így hagyta, hogy Levin megvegye őt. Ted Turner némileg Steve Case tükörképe. Mindkét fehér férfi kapitalista, a faji tudatosság vagy felelősség látható jele nélkül. 2001 júliusában az AOL Time Warner bejelentette, hogy Walter Isaacson, egy újabb zsidó, aki korábban a Time Inc. szerkesztő-igazgatója volt, lesz a CNN News Group új elnök-vezérigazgatója, aki felügyeli a Ted Turner által épített hírbirodalmat.

A Time Warner leányvállalata, az HBO, az ország legnagyobb fizetős kábeltévé hálózata. Míg az ifjabb Edgar Bronfman 1998 májusában meg nem

vásárolta a PolyGram-ot, addig a Warner Music volt Amerika legnagyobb lemezvállalata, 50 különböző kiadóval, amelyek közül a legnagyobb a Warner Brothers Records. A Warner Music volt a „gengszter repp" korai népszerűsítője. Az Interscope Records-hoz fűződő kapcsolatain keresztül (amíg azt meg nem vásárolta az MCA) segítette népszerűsíteni a műfajt, amelynek élénk szövegei szókimondóan késztették a feketéket arra, hogy erőszakos cselekményeket kövessenek el a fehérek ellen.

A kábeltévé és a zeneipar mellett a Time Warner jelentős részt vállal a filmgyártásban (Warner Brothers Studio, Castle Rock Entertainment és New Line Cinema) és a könyvkiadásban. Kiadórészlege a legnagyobb magazinkiadó az országban. (Az alábbi magazinok kiadója: *Time, Sports Illustrated, People, Fortune)*

A második legnagyobb médiakonglomerátum napjainkban, 23 milliárdos éves bevétellel 1997-ben, a Walt Disney Company. Elnöke és vezérigazgatója a zsidó Michael Eisner. A Disney-birodalom, amelynek fejét egy médiaelemző „hatalommániásnak" nevezi, magában foglal számos televíziós műsorgyártó céget (Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television), és kábeltévé hálózatokat, együttesen több, mint 100 millió előfizetővel.

A mozifilmeket illetően a Walt Disney Motion Pictures Group, a Walt Disney Studios alatt, amelynek feje Joseph E. Roth (szintén zsidó), magában foglalja a Touchstone Pictures-t, Hollywood Pictures-t és a Caravan Pictures-t. A Caravan Pictures-t Roth alapította 1993-ban, és most egy zsidó társa, Roger Birnbaum vezeti. Disney tulajdonában van még a Miramax Films is, amelyet a Weinstein fivérek, Bob és Harvey működtetnek, akik olyan silány filmeket készítettek, mint például a Síró játék *(The Crying Game),* a Pap *(Priest)* és a Kölykök *(Kids).*

Amikor a Disney-céget a nem-zsidó Disney-család vezette, még mielőtt átvette volna Eisner 1984-ben, egészséges szórakozást kínált az egész család számára. Bár még mindig magáénak tudhatja a jogot a Hófehérkére (Snow White), a cég Eisner alatt kibővítette a gyártást nagyszámú „18 éven felülieknek" műsorral.

1995 augusztusában Eisner megvásárolta a Capital Cities/ABC Inc.-t, amely az ABC Television Network tulajdonosa, és 10 TV-csatornát tudhat magáénak, olyan helyeken, mint New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles, San Francisco és Houston. Ezen felül van 225 társállomása az Egyesült Államokban, és résztulajdonos számos európai TV-társaságban.

Az ABC kábeltévé leányvállalata az ESPN, amelynek elnöke és vezérigazgatója Steven Bornstein, aki zsidó. A vállalatnak befolyásos része van a Lifetime Television-ban , és az A&E Television Networks kábeltévé társaságban, egyenként 67 milliós előfizetővel. Az ABC Radio Network tulajdonában

van 26 AM és FM rádióállomás, szintén a nagyobb városokban, mint például New York, Washington, Los Angeles, és van több, mint 3400 társcége.

Bár elsősorban telekommunikációs cég, a Capital Cities/ABC több mint egymilliárd dollárt keresett kiadványaival 1997-ben. Tulajdonában van hét napilap, a Fairchild Publications *(Women's Wear Daily)* a Chilton Publications (autós kézikönyvek) és a Diversified Publishing Group.

A listán harmadik, 13 milliárdot nem sokkal meghaladó 1997-es bevétellel a Viacom Inc. Részvénytársaság, amelynek feje Summer Redstone (született Murray Rothstein). A Viacom, amely tévéműsorokat készít és sugároz a három legnagyobb tévéhálózatnak, 13 televízióállomást és 12 rádióállomást tudhat magáénak. Mozifilmeket gyárt a Paramount Pictures-en keresztül, amelynek feje egy zsidó nő, Sherry Lansing. Redstone megvásárolta a Viacomot, a CBS- és Viacom-részvényesek 1999-es szavazását követően.

Redston-nak, a CBS ügyvezető igazgatójaként egy Melvin A. Karmazin nevű zsidó dolgozik. Ő a főnöke és a legnagyobb részvényese annak a cégnek, amelyiké a CBS Television Networks, 14 piacvezető tévécsatorna, 160 rádióállomás, a Country Music Television és a Nashville Network kábeltévé hálózat, valamint nagyszámú számos plakátreklám cég van a tulajdonában.

A Viacom kiadványrészlege magában foglalja a Simon & Schuster, a Scribner, a The Free Press és a Pocket Books nevű cégeket. Több, mint 4000 Blockbuster üzleten keresztül forgalmaz videókat. Érdekelt még a műholdas műsorsugárzásban, vidámparkokhan *és* videójátékokban.

Azonban a Viacom hírnevét leginkább azzal érdemelte ki, hogy a kábeles műsorok legnagyobb szolgáltatójaként működik a Showtime MTV, Nickelodeon, és más hálózatokon keresztül. 1989 óta az MTV és a Nickelodeon a fiatal tévénézők egyre népesebb táborát hódította meg. 2001 első negyedéve megszakítás nélkül a tizenhatodik negyedév volt, amelyben az MTV első helyezést ért el a 12 és 24 év közötti nézők kábelcsatorna ranglistáján. Redstone, aki egyébként a Viacom részvények 76 százalékos tulajdonosa, Beavist és Butthead-et állította modellként a tizenévesek és a tízen aluliak elé, és jelenleg is a legnagyobb szállítója a fajkeveredés népszerűsítésének Európában és Amerikában. Az MTV Networks tervezi, hogy megvásárolja a The Music Factory-t (THF) a Wegener holland média- és marketingcsoporttól. A TMF közel 10 millió lakásba sugároz zenét Hollandiában és Belgiumban. Az MTV kiterjeszti jelenlétét Európában olyan új csatornákon keresztül, mint például az MTV Dance (Nagy-Britannia), az MTV Live (Skandinávia). Az MTV Italy a Cecchi Gori Communications-on keresztül működik. Az MTV 71 országban, 210 millió háztartásba pumpálja fajilag vegyes rock és rap videóit, és ez az első számú, fehér tinédzsereket elérő kulturális hatás az egész világon.

A Nickelodeonnak az ő 65 milliós előfizetőjével messze a legnagyobb 4 és 11 év közötti nézőtábora van Amerikában, és rohamosan terjeszkedik Európában is. Műsorainak legtöbbje még nem tükrözi azt az ostoba elkorcsosultságot, ami az MTV névjegye, de Redstone a gyermekeknek bemutatott maszlagot azon méreg felé közelíti fokozatosan, amelyet az MTV adagol. 2001 elején a Nickelodeon folytatta kilencéves sikersorozatát, a legnépszerűbb gyermek-kábelcsatorna hálózatként.

Egy másik zsidó médiamogul az ifjabb Edgar Bronfman. A nagy szeszgyártó céget, a Seagram Company-t vezette, egészen annak a Vivendivel való egyesüléséig. Apja, idősebb Edgar Bronfman a Zsidó Világkongresszus elnöke. A Seagram tulajdonában volt az Universal Studios és az Interscope Records, a „gengszter rap" legkiemelkedőbb népszerűsítői. Ezek a cégek most a Vivendi Universal-hoz tartoznak.

Bronfman vált a lemezeladás világának fő emberévé, amikor 1998-ban megszerezte a PolyGram-et az európai lemezóriást —10,6 milliárd dollárért a holland Philips elektromos berendezéseket gyártó cégtől. Hozzáadva a PolyGramból származó bevételeket az MCA és az Universal bevételeihez, Bronfman a negyedik legnagyobb médiabirodalom uralkodójává vált, évi 12 millíárd dolláros bevétellel. Az egyik igen szerencsétlen vonzata a PolyGram megvásárlásának az, hogy Bronfman vezetése alá került a világ legnagyobb klasszikus zenei CD-kiadója: a PolyGram tulajdonában vannak a Deutsche Gramophon, a Decca-London és a Philips lemezcégek.

2000 júniusában a Bronfman-család eladta a Seagram-et a Vivendi-nek, a nem-zsidó Jean-Marie Messier által vezetett francia energiaszolgáltató cégnek. Az így összeállt cég, a Vivendi Universal megtartja ifj. Edgar Bronfmant az új cég elnökhelyetteseként, és ő maradt továbbra is a szórakoztató ipari részlegének felelőse. Ennek az összeolvadásnak a stratégiája — úgy tűnik — az AOL Time Warner-félét tükrözi: megfertőzni és várni. A Vivendi az egyesülés során keletkezett adósságait a Seagram szeszipari részlegének eladásával fedezi, megtartva annak médiabirodalmát.

Azzal, hogy a négy fő médiakonglomerátum közül kettőnek zsidó tulajdonosa van, és a másik kettőnél kulcsbeosztásokat töltenek be zsidók, nehéz lenne elhinni, hogy ez az elsöprő erejű irányítás csak úgy, szándékos, egységes erőfeszítés nélkül jött létre.

Es mi a helyzet a többi nagy médiacéggel?

Rupert Murdoch New Corporation nevű cége, amelynek tulajdonában van a Fox Television Network, a 20th Century Fox Films és a Fox 2000, az ötödik legnagyobb médiacég az országban, 9,11 milliárd dolláros éves bevétellel 1997-ben. Ez az egyetlen másik médiacég, amely egyáltalán meg tudja közelíteni a csúcson lévő négy médiacéget. Murdoch talán nem-zsidó, de az

anyja, Elizabeth Green zsidó, ami a zsidó törvények értelmében őt is azzá teszi,[256] de Peter Chemin, aki a Fox Group elnök-vezérigazgatója, amely magában foglalja a a News Corporation film-, TV- és kiadó részlegeit az Egyesült Államokban, zsidó. Chemin alá tartozik Laura Ziskin, egy zsidó nő, a 20th Century Fox elnökeként, aki korábban a Fox 2000 feje volt. A zsidó Peter Roth a Fox Entertainment elnökeként áll Chemin alatt. A News Corporation tulajdonában van továbbá a *New York Post* és a *TV Guide,* és ezek Chemin felügyelete alatt kerülnek kiadásra. Murdoch a Newsweek magazinnak azt nyilatkozta (1999. júl. 12.), hogy valószínűleg inkább előlépteti Chemin-t a News Corporation elnök-vezérigazgatójává, mint hogy a cége a saját gyermekei kezébe kerüljön, akik mindegyike legalább húszas éveinek végén jár már. Nehéz elképzelni egy zsidóról, hogy legnagyobb médiavállalatát egy alantas nem-zsidó kezébe adná, amikor vannak gyermekei, akik már szárnyaikat bontogatnák. A maga részéről Chemin elég nyílt volt: *„Az enyém lesz a filmirányítás az egész világon... Mi lehet ennél nagyobb móka?"*

Azoknak a filmgyártó és televíziós vállalatoknak a legtöbbjét is, amelyek nem a legnagyobb vállalatok tulajdonában vannak, zsidók irányítják. Például a New World Entertainment-nek, amely egy médiakutató szerint „az első számú független tévéműsor-készítő az Egyesült Államokban", tulajdonosa Ronald Perelman, egy zsidó, akié még a Revlon kozmetikai cég, és aki Monica Lewinsky-nek munkát ajánlott, amikor Bill Clinton próbálta őt elhallgattatni.

A kisebb médiacégek legismertebbike, a Dream Works SKG, szigorúan kóser ügy. A Dream Works nagy felhajtás közepette alakult a lemezkiadó mágnás David Geffen (korábban a Disney Pictures elnöke), Jeffrey Katzenberg, és Steven Spielberg rendezővel, akik mind zsidók. A cég animációs filmeket, tévéműsorokat és lemezt gyárt. Figyelembe véve Geffen, Katzenberg, Spielberg anyagi- és kapcsolati tőkéjét, a Dream Works hamarosan a négy nagy ligájába kerülhet.

Ismert tény, hogy a filmipar kezdetétől, a 20. század első évtizedei óta a zsidók irányítják a filmgyártás és forgalmazás jelentős részét. Amikor 1966-ban Walt Disney elhunyt, az utolsó akadály is elhárult a zsidó uralom elől Hollywood-ban, és megszerezhették a céget, amit Walt hozott létre. Azóta a filmiparban minden úgy van, ahogy ők akarják.

A fentebb említett négy legnagyobb filmgyártó cég — a Disney, Warner Brothers, Paramount (Viacom) és Universal (Seagram) — az 1997-es év jegyeladásaiból származó bevételek kétharmadát tudhatja maáénak.

A három nagy tévéműsor-sugárzó hálózat az ABC, CBS és az NBC volt. A nagy médiabirodalmak megszilárdulásával ezek elvesztették függetlenségüket. Amíg azonban függetlenek voltak, kezdettől fogva zsidó irányítás alatt álltak: ABC — Leonard Goldenson, NBC — először David Sarnoff, majd fia,

Robert, CBS — először William Paley, majd Laurence Tisch. Ezek a hálózatok évtizedeken keresztül zsidó alkalmazottakkal voltak tele, és a hálózat alapvető zsidó jellege mit sem változott, amikor más cégek beszippantották őket. A zsidók jelenléte a hírműsorokban különösen erős marad.

Erre jó példa az NBC. Az NBC vezetőit nemrégiben felcserélték a vezető beosztásokban. Andrew Lack, aki korábban a hálózat hírosztályának vezetője volt, most annak elnöke és ügyvezető igazgatója lett. Neil Saphiro, aki korábban a *Dateline NBC-t* készítette, átvette Lack régi munkáját. Jeff Zuckert, aki korábban a Today Show készítője volt, előléptették az NBC szórakoztatási elnökévé (ezt a posztot állítólag kizárólag neki találták ki), és Jonathan Wald került Zucker régi helyére, miután kitúrta Michael Bass-t, aki Zucker-t helyettesítette a *Today-ben.* Ezelőtt valamikor Wald lett az *NBC Nightly News* készítője, megszerezve Jeff Gralnick beosztását Amikor Wald átment a Today-hez, Steve Capus vette át helyét. Pillanatnyilag nem tudni, hogy Capus zsidó-e vagy sem, de rajta kívül mindenki más az.

Hasonló zsidó túlsúly figyelhető meg más hálózatok hírosztályainál is. Például 2000 februárjában Al Ortiz vette át a „Special Events" hírműsort a CBS-nél, aminek következtében a nem-zsidó Jim Murphy a *The CBS Evening News with Dan Rather* című műsor vezető producere lett, és egyben az egyetlen kivétel, amelyről tudunk az egyébként keményen zsidó televíziós hírkészítésben. A *CBS Early Show-t,* amely egyébként a *CBS This Morning-ot* váltotta fel, felrázták azzal, hogy három producert kirúgtak, látszólag azért, mert nem voltak elég „agresszívek". Elgondolkodtató, hogy talán nem voltak eléggé zsidók sem. A személycsere ügye nem volt hatással a távozó vezető producerre, Al Berman-re, aki új munkát kapott, mint műsorfejlesztő, és helyette Steve Friedman lett az *Early Show* vezető producere.

Paul Friedman még mindig *azABC World News Tonight with Peter Jennings* vezető producere. Rick Kaplan, aki korábban az ABC-nél töltött be vezető posztot, 1997-ben átigazolt az NBC-hez, ahol a CNN/USA elnöke lett."

Az elsöprő erejű zsidó irányítás a televíziózásban, a szórakoztató- és filmiparban, amiről dr. Pierce ír, évtizedek óta tart. Lehet, hogy idővel a nevek változnak, de az örökség rendszerint változatlan marad. Ha valami, akkor a zsidó irányítás a médiában folytatni fogja megerősödését és növekedését. Maguk a zsidó kiadványok gyakran kérkednek a hatalmukkal olvasóik előtt.

A zsidó médiauralom - világjelenség

A médiában megfigyelhető zsidó szupremácia nem csak az Amerikai Egyesült Államokra korlátozódik. Oroszországban az alvilág fejei, a zsidó

Borisz Berezovszkij és Vladimir Gusinszkij tulajdonában van a két legnagyobb médiabirodalom. Gusinszkij jelenleg Spanyolországban tartózkodik, így próbálva elkerülni az orosz büntetés-végrehajtást, és történetesen éppen ő az orosz Zsidó Kongresszus vezetője. Berezovszkij az Orosz Föderációban is megőrizte az irányítást médiabirodalma felett, annak ellenére, hogy önként vállalt száműzetésbe vonult, hogy elkerülje a letartóztatást.

Nagy-Britanniában a legnagyobb TV-konglomerátumok szintén közvetlen zsidó tulajdonban és irányítás alatt állnak. Ezek között szerepel az ITV hálózat, amelynek tulajdonosa Michael Green, és cége a Carlton Communications; a Granada PLC, amely Steve Morrison alá tartozik, és az Anglia Television, Graham Creelman alatt. A másik fő tényező a brit médiaiparban természetesen Rupert Murdoch, akit ha nem-zsidó is, mégs a legradikálisabb cionista fanatikusoknál is Izrael-barátibbnak jellemeznek. Még a BBC-nél is, ami pedig feltehetőleg az angol embereké, számos zsidó szupremácista található fontos tisztségben. Például Alan Yentob, a műsorkészítés feje. Még a BBC Radio-t is, ami a világon a leghallgatottabb, egy gátlástalan zsidó, Jenny Abramsky irányítja.

A Zsidó média-szupremácia Kanadában

A kanadai tömegtájékoztatás egy másik példája a zsidók médiaszupremációjának. Az utolsó nem-zsidó konglomerátumnak, a Conrad Black kezében lévő Southam Publicationsnak a megvételével egy zsidó, Israel (Izzy) Asper tudhatja magáénak Kanada tömegtájékoztatásának jelentős részét. Asper cége, amelynek neve CanWest, napjainkban Kanada újságjainak és más tömegtájékoztatási eszközeinek több, mint 60 százalékát birtokolja. 128 helyi újság, 14 jelentős nagyvárosi napilap, köztük a *Vancouver Sun* és a *Vancouver Province,* a *Calgary Herald* és a *Montreal Gazette* tulajdonosa. Asperé továbbá még a National Post, egy országos méretű kiadvány is.

Egy nyomozó riporter, Bill Marsden bátorsága napvilágra hozta a *Montreal Gazette-nél,* hogy Asper nem engedte megjelenni az Izraelt kritizáló cikkeket. Mardsen, kockára téve karrierjét, nyilvánosság elé vitte Asper direktíváit, amelyekből kiderült, hogy ő cenzúrázza valamennyi országos újság vezércikkeit. A direktíva megállapította, hogy egyetlen helyi szerkesztő sem képviselhet más szerkesztői nézeteket bizonyos kérdésekben, mint Asper Izraelt támogató nézeteit. Továbbá Asper világosan kijelentette, hogy semmilyen Izraelt bíráló cikket nem akar az újságjában látni. A Canadian Broadcasting Corporation *Ahogy történik* című műsorában Mardsen azt mondta: „Olyan kérdésekben, mint például a Közel-Kelet, nem akarnak Izraelt elítélő véleményt hallani", és: „Nem jelentetünk meg

magazinunkban olyan cikkeket, amelyek Izraelt, vagy annak közel-keleti ténykedését kritizálják."

Az adás folyamán a műsorvezető megkérdezte Asper országos vezércikkíróját, Murdoch Davist, hogy vajon a CanWest bármelyik újságja megjelentethetne-e bármit Izraelről, ami Aspernek nem tetszik. Így válaszolt: „Nem. Feltett szándék, hogy az újságok ugyanazon a hangon szóljanak bizonyos nemzeti vagy nemzetközi fontosságú kérdésekben."[257]

Természetesen az az „egy hang" zsidó dalt énekel. Az egyetlen megjegyzendő dolog, hogy a nemzeti vagy nemzetközi fontosságú kérdésekben soha nem szabad még távolról sem bírálni Izraelt! Természetesen egy ilyen politika nem az igazságot vagy az újságírás legalapvetőbb elveit szolgálja. Nem képviseli a kanadaiak érdekét sem, akiknek jogában állna tudni a teljes igazságot, és nem csupán csak a CanWest által kiadott zsidó szupremácista propagandát. Nem képviseli a sajtószabadság érdekeit sem. De az efféle médiabefolyás és félrevezetés a zsidó szupremácizmus érdekeit szolgálja, és csak hazudozás, félrevezetés által maradhat életben.

Annak ellenére, hogy Asper direktívái napvilágot láttak, nem áll szándékában visszavonni azokat. Sőt fia, David az őket támadó riportereket (akiket egyébként szakszervezeti egyezmények védenek valamelyest) gúnyosan mielőbbi felmondásra ösztönzi. Elképzelhetjük hány hasonló zsidó cég van még, amelyek hasonló direktívákat követnek, de ezek még nem kerültek napvilágra. Természetesen az efféle direktíva, amely megtilt bármit, ami Izraelt bírálja, egyfajta túlhangsúlyozás annak kifejezésére, hogy minden újságíró gyorsan megértse, főnöke mit vár el a zsidókkal kapcsolatos kérdésekben. Hány újságíró áldozná fel szándékosan a munkáját, karrierjét vagy előrelépési lehetőségét, ellenszegülni merészelve a zsidó szupremácista főnökének, akárcsak a legapróbb részletben is? Es mi történne akkor, ha az újságíró ki merne állni, és felfedné a világ legrégebbi, legkönyörtelenebb és legvérmesebb faji szupremácizmusát? Nemcsak elveszítené a munkáját, de valószínűleg szembe kellene néznie általános megvetéssel és gúnnyal is. Sőt — Isten bocsássa meg! — a zsidó szupremácisták még akár David Duke-hoz is hasonlítanák...

Más módszerek a sajtó irányítására

A zsidóknak a médiában mérhetetlen befolyásuk van nemcsak az előállításban, igazgatásban, szerkesztésben, írásban betöltött kulcsbeosztásaik miatt, de vannak őrszemeik is, akik szemmel tartják az összes főbb kiadványokat (es közszereplőket), bizonyítékot keresve a zsidó szupremácizmust, vagy Izraelt érintő bármiféle szembenállásra. Az egyiket a sokmilliós nemzetközi szervezetek közül B'nai B'rith Rágalmazásellenes Ligájának hívják

(Antidefamation League — ADL). Bárki, aki szabadon ki meri mondani, amit gondol, belefuthat ebbe a szervezetbe. Ok szinte bárki karrierjét lerombolhatják, akit veszélyesnek ítélnek. Az ADL minden, a nagyközönség számára hozzáférhető hírforrást szemmel tart, azzal a szándékkal, hogy mindent, ami a zsidók nyilvános megítélésére nézve ártalmas lehet, elfojtson. A legújabb vállalkozásainak egyike egy internetes szűrő kifejlesztése volt, magánszemélyek, könyvtárak és oktatási intézmények részére. Természetes az én oldalamat és más olyan weboldalakat is, amelyek a zsidó szupremácizmust kiteregetik, az önjelölt cenzorok blokkolják.

Az ADL mindig is kapott milliókat zsidó gengszterektől és bűnözőktől. Cserébe díjakat osztogat nekik, mint például a „Szabadság Fáklyája" kitüntetést 1985-ben a gengszter Moe Galitz-nak.[258] A sors bosszantó iróniája, hogy az internetes cenzúra segítségével kapcsolatát egy csapat szervezett bűnözővel titokban tudja tartani az amerikaiak előtt. Habár a zsidóknak lélegzetelállító többségük van a médiában, és hatékony rendszerük az eltérd vélemények szemmel tartására, hatalmuk mégsem kikezdhetetlen.

Az olyan csoportok, mint például az ADL, addig nem fognak nyugodni, amíg a zsidók irányítása a médiában nem lesz sziklaszilárd. Nemcsak a teljes tömegtájékoztatást szeretnék maguknak, hanem azt is, hogy bárki számára lehetetlen legyen az ő szándékaikkal ellentétes vélemény megjelentetése. Valamennyire már eljutottak ehhez a vészjósló végkifejlethez számos európai országban, Cs Kanadában azon vannak, hogy hasonlót érjenek el Amerikában is.

„Az egész országot behálózó 31 irodáján keresztül az ADL megfigyeli az iskolai tananyagot, könyvtári kölcsönzési nyilvántartást, a nyilvános konferenciákat és szimpóziumokat, a háttérben munkálkodva az intellektuális szabadság elfojtásán."

Robert Friedman, A Zsidó Gondolatrendőrség: Hogyan cenzúrázza a Rágalmazásellenes Liga a könyveket, félemlíti meg a könyvtárosokat, Cs kémkedik az állampolgárok után. (The Jewish Thought Police: How the Anti-Defamation League Censors Books, Intimidatos Librarians, and Spies on Citizens). The Village Voice, 1993. júl. 27.

„Az ő saját birodalmuk"

Bármily hihetetlennek tűnik, tény, hogy eredetileg Amerika filmipara nem-zsidóktól indult. Thomas Edison szabadalmaztatott számos korai kamerát és kivetítő technológiát, és ő indította el az első nagy stúdiót. A modern film úttörője a nagyszerű rendező, D. W. Griffith volt, akinek módszereit és alkotásait még mindig tanítják a filmiskolákban szerte a világon. Még a néma-film korszakból származó halhatatlanja, a *Birth of a Nation*[259] (Egy nemzet születése), „a legtöbbet nézett film" címet egészen a *Gone with the Wind*[260] (Elfújta a szél) megfilmesítéséig birtokolta.

Az *Egy nemzet születése* egy déli író, Thomas Dickson[261], a *The Clansman* című regényének filmváltozata. A film az államok közötti testvérgyilkos háborút mutatja be, és a déliek elnyomását a „rekonstrukció" idején. (Lásd Willis Carto írását a *Barnes Review-ben,* 1997. július.)[262]

Amikor az *Egy nemzet születése* megjelent, zsidó szervezetek peres úton próbálták betiltatni egy csomó nagyvárosban, és pénzügyi nyomást gyakoroltak a filmszínházakra, hogy ne játsszák a filmet. A film a Fehér Házban történt különleges vetítése alkalmával Woodrow Wilson elnök elismerően nyilatkozott és a film támogatásának ellenállhatatlan árját indította meg. A zsidó erők a cseperedő filmiparban ráébredtek, hogy sokkal hatásosabb a filmipart belülről irányítani, mint utóvédként csatározni, ha be akarnak tiltani egy olyan filmet, amit nem szeretnének, hogy az amerikai közönség lásson.

Az *Egy nemzet születése* című film betiltására irányuló zsidó kísérlet nem az első, és nem is az utolsó kísérlete a zsidó cenzúrának Amerikában. Sok ember csodálkozik, amikor hallja, hogy zsidó csoportok képesek voltak betiltatni minden idők legnagyobb angol írójának, William Shakespeare-nek egyik darabját. Shakespeare *A velencei kalmár*[263] című színdarabját a 1920-as évek elején betiltották New Yorkban, a zsidó közösség parancsára, amely antiszemitának nyilvánította azt.

1990-ben a Public Broadcasting System (PBS) folytatásos sorozatban levetítette Shakespeare összes műveit, amelyek között szerepelt a *Velencei kalmár* is. Egy hosszú szerkesztői bevezetővel próbálták a közönséget úgy programozni, hogy úgy lássák, a mű rokonszenvezik Shylockkal — aki a nem-zsidó adósa „húsát" követeli. A sorok, amelyekben Shylock a törvény előtt magát védve mondja: „ha egy zsidót megszúrnak, az nem vérzik", kiemelt hangsúlyt kaptak, hogy arra ösztönözzék a nézőket, hogy a darabot, mint a zsidókat kedvező színben feltüntetőt értelmezzék. Érdekes, hogy a zsidók nem így értelmezték a darabot, amikor meg akarták tiltani előadását. Mostanában jelentette a *Canadian Jewish News,* voltak kísérletek a darab betiltására kanadai iskolai körzetekben.264

Ahogy kívülállókból mára a kormánykörök és médiaközpontok totális irányítóivá váltak, nagyon sok zsidó a szólás szabadságának védelmezőjéből annak legakaratosabb elnyomójává vált.

Azok a zsidó diákok, akik a „szólásszabadság" mozgalmat irányították 1960-ban a Berkeley Egyetemen, azért dicsőítették a szólásszabadságot, hogy meghívhassák oda a mocskos szájú és visszataszító Allen Ginsberg-et, és az erőszakos, nyíltan kommunista fekete forradalmárt, Angela Davis-t. Manapság pedig mindenkit, aki az ebben a könyvben tárgyalt témákról próbál az egyetemi hallgatóság előtt beszélni.

Néhány esetben visszatértek *A velencei kalmár* esetében alkalmazott taktikájukhoz. 1976-ban egy országos, fekete beszélgető műsor a PBS-en, a *Black Perspectives on the News* (Hírek fekete szemszögből), meghívott Philadelphiába egy beszélgetésre. A felvétel után, de mielőtt még a műsort leadták volna, az ADL és más zsidó szervezetek felfedezték, hogy megemlítettem a történelmileg bizonyított tényt, miszerint a zsidóknak jelentős része volt a gyarmatosítás korában a rabszolgakereskedelemben. Sol Rosen, Harry Bass és Peter Minchuck zsidó aktivisták a philadelphiai Common Pleas Court bírósághoz folyamodtak határozatért, és kérték a bírót, hogy rendelje el a műsor cenzúrázását. A zsidó bíró, Stanley Greenberg kiadott egy határozatot, miszerint a beszélgetés addig nem kerülhet adásba, amíg nem jut el hozzá a kazetta, és „jóvá nem hagyja" azt. Szerencsére David Marion ügyvéd és a First Amendment Coalition fellebbezett a döntés ellen az Állami Legfelsőbb Bírósághoz, és nyert. Azonban, a cenzúrázás zsidó módszerei még messze nem merültek ki.

A zsidó szervezetek országos szinten léptek tovább, hogy megkíséreljék törölni a műsort minden PBS társcégnél, ahol az műsorra volt tűzve. Egy erőteljes és fenyegető hadjáratban a zsidók írásban és szóban felkerestek minden helyi PBS állomást, és megfenyegették őket, hogy megvonnak tőlük minden támogatást, ha le merik adni a műsort. Ha ez sem működött, akkor ellenfeleim zaklatással vagy erőszakkal is fenyegették az állomásokat. Mire a piszkos munkával végeztek, az eredeti műsor csak nagyon kevés PBS állomásnál került adásba. Mi több, azok az állomások, amelyek elég vakmerőek voltak, hogy leadják az eredeti egyórás műsort, rögtön azt követően sugároztak egy másikat, amelyben az álláspontomat és személyemet támadták, anélkül, hogy nekem lehetőséget adtak volna a válaszra.

A csendes elnyomásra való sok példa közül az egyik a *Tomorrow Show*-ban Tom Snyder-hez fűződő élményem 1974-ben. A Tomorrow Show egy késő esti beszélgető műsor volt, amely komoly témákba ment bele. Nem illettem bele a házigazda, Tom Snyder fejében az antiszemitákról kialakult képbe, és a program alatt, adásban, meglepett azzal, hogy „intelligens, érthetően fogalmazó, és megnyerő" jelzőkkel illetett. Snyder szívből nevetett szelle-

mességeimen, és többször elmondta, hogy újra vendégül lát a showjában. A műsorban elhangzott szavai ezek voltak: „David Duke vissza fog térni ide."

Három nappal később Snyder emberei hívtak, hogy megbeszéljük a következő műsort. Mondták, hogy majd egy fekete polgárjogi vezetővel, egy zsidó rabbival, egy liberális katolikussal és egy protestáns lelkésszel fogok együtt szerepelni. Megvolt a repülőjegy és a szobafoglalásom, és megkaptam a megerősítő levelet a műsortól. Mindössze három nappal a műsor tervezett felvétele előtt felhívott az egyik alkalmazott, és azt mondta, hogy nagyon sajnálja, de a műsor kénytelen eltekinteni a szereplésemtől. Megkérdeztem, miért, mire ő bizalmasan közölte velem, hogy az NBC zsidó vezetői szigorúan a műsor tudtára adták: „David Duke soha nem fog újra szerepelni a Tomorrow Show képernyőjén."

A műsor terv szerint ment tovább, attól eltekintve, hogy becsmérlőim voltak az egyedüli vendégei. Olcsó sértegetéssel feketítettek be a műsor teljes egy órája alatt. A rabbi, a freudi filozófia nyilvánvalóan jó ismerője, a zsidó szupremácizmus negatív értelmezését „szexuális frusztrációnak" tulajdonította nálam. És így tovább. A médiamesterek az egalitarizmus három magas rangú papjával kerítettek be, és elhallgattattak minden ellentétes véleményt.

Izrael és Arábia

Talán a legjobb módszer, hogy szemléltessük a tájékoztatás pártosságát, az, ha megvizsgáljuk, mennyit cikkeznek Izraelről arab szomszédjaihoz képest. Nincs még egy ennyire leleplező bizonyíték arra, hogy a zsidók miként használják fel a tájékoztatásban szerzett erejüket érdekeik érvényesítésére.

Vegyük számba a következőket:

Irakot elítélték és támadták amiatt, hogy megszállta a szomszédos Kuvaitot, DE—

Izrael megszállta a szomszédos Libanont, ami legalább 20 ezer libanoni polgári személy halálával járt, és számtalan dollármillió kárt okozott.

Az Irak elleni támadás oka az volt, hogy Irak nem teljesítette az ENSZ döntését, miszerint ki kellett vonulnia Kuvaitból. DE —

Izrael 18 éven keresztül szegült ellen az ENSZ döntésének, miszerint el kell hagynia Libanont, és még most is sérti a 242-es ENSZ-határozatot, amely követeli a visszavonulásta a Nyugati-Partról.

Irakot Amerika és a britek állítólag azért támadták meg, hogy megállítsák a tömegpusztító fegyverek terjedését. DE —

Természetesen Izraelnek a világon az egyik legnagyobb mértékű tömegpusztító fegyvere van, az ideggázoktól a biológiai fegyvereken át az atomfegyverekig.

Amikor palesztin terroristák öngyilkos merényletben robbantanak fel izraeli buszokat vagy piacokat, akkor az világszerte az újságok címoldalára kerül. DE —

Amikor Izrael Napalmot dob a menekiilttáborokra, és így kivégez rengeteg nőt és gyermeket, erről sokkal kevesebbet cikkeznek, és rendszerint „megtorlásnak" hívják.

Gondolkozzunk el azon, hogyan reagálna a média, ha valamelyik arab állam egy utasokkal teli utasszállító gépet lőne le, DE —

Izrael lelőtt egy utasszállító gépet a Sínai-félsziget fölött, ami szinte semmi tiltakozást sem váltott ki.

Számba venni, hogy kik készítették Hollywoodban a filoszemita filmeket, hatalmas feladat lenne, de említek néhány példát erre is.

Nem meglepő, hogy minden idők legtöbbet reklámozott minisorozata egyben a zsidók számára a legfontosabb film volt: *A holocaust.* A filmet teljes egészében zsidók készítették. A *Roots* (Gyökerek) rendezője, Marvin Chomsky rendezte. A forgatókönyvet Gerald Green írta. Zenéjét Morton Gould szerezte. A producerei Robert Berger és Herbert Brodkin voltak. A *TV Guide* közölte, hogy az európai forgatás alatt az író édesapja elhunyt. Greenberg úgy érezte, hogy a vehemensen cionista nézeteket valló apja előtt azzal tiszteleg, ha nem megy haza annak temetésére, hanem Európában marad, hogy A *holocaust-on* dolgozzon. A film, amely a határtalan faji gyűlölet műve, 12 órán át a németeket és más kelet-európaiakat vagy vérszomjasnak, vagy gerinctelennek ábrázolja, és természetesen minden zsidót az erkölcsi tisztaság, a szeretet és a jóság mintaképének. Soha egyetlen televíziós produkció sem kapott annyi kedvező kritikát és dicséretet, mint *A holocaust.* A zsidók vezette kiadók és szakértők úgy viseltettek iránta, mintha ez lett volna a filmtörténet legnagyobb drámai alkotása.

Természetesen nagyon sok zsidók által készített film foglalkozik más témákkal; kevésbé közvetlenekkel, mint például a holocaust propagálása vagy Izrael támogatása. Kivették azok a részüket abban, hogy a kisebbségeket az európai többség ellen lázítsák. Oszd meg és uralkodj — mindig ez volt a módszerük. Még egyetemista koromban megnéztem egy, a feketék kizsákmányolásáról szóló filmet, *Farewell Uncle Tom*[265] (Isten veled, Tom bácsi) címmel. Olvastam a filmről, mielőtt bemutatták New Orleansban, egy főleg feketék által látogatott belvárosi moziban.

A filmmel kapcsolatos kutatásaim során megtudtam, hogy a Cannon Releasing Corporation adta ki, és hogy a Cannon elnöke Dennis Friedland. A társai Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin és Arthur Lipper voltak. Később megtudtam egy filmes áttekintésből, hogy a legtöbb zsidó, aki

a fehérgyűlölő filmek készítői között van, leveteti a nevét a filmek alkotói gárdájának listájáról.

Felkészülve a legnehezebb helyzetre, Baton Rouge-ból a két legbátrabb és legodaadóbb barátommal indultam útnak. 90 perc múlva, egy feketékkel teli délutáni előadáson érzelmileg túlfűtött és látványos leckét kaptunk a hollywoodi fehérellenes filmek förtelmes hatásáról.

A film a háború előtti délen játszódik, és a rabszolgák életét, mint a fehérek feketéket megcsonkító, éheztető, legyilkoló és meggyalázó orgiáját mutatta be. A feketék ellenük fordulnak, és a vásznat ellepik a bosszúvágytól fűtött feketék, amint halott fehéreket szabdalnak. Minden egyes véres kitörésnél a nézőközönség egyetértően bömbölt. „Csak így tovább!" — kiabálták néhányan. „Erőszakold meg!... Old meg!" A fekete tömeg nevetett és ujjongott a csonkítások, az erőszak és a gyilkosságok legszörnyűbb jelenetei alatt.

Hogy a film mondanivalója biztosan és világosan kiderüljön a nézők számára, a film vége átúszik napjainkba, és azt mutatja, amint egy afro frizurás, bőrzakót és napszemüveget viselő fekete férfi egy fehér házaspár hálószobájába oson be. A kamera mutatja a pár rémületét, amint a támadó egy fejszével halálra szabdalja őket. Lassított felvételen a fejsze újra és újra lecsap, vért és agyfoszlányokat fröcskölve szét a szobában. Még 20 évvel később is világosan emlékszem a filmre, és arra a nyers gyűlöletre, amit a feketékből kiváltott.

A gyilkosságok látványának hatására a közönség őrjöngésbe kergette magát. Amint a szereplők listája megjelent, az utolsó sorban én és barátaim megragadtuk kabátjainkat és sietve elhagytuk a termet. Komoran hajtottunk visszafelé, mert tudtuk, hogy az *Isten veled, Tom bácsi-t* arra szánták, hogy felbujtsa a feketéket a fehérek elleni gyilkosságokra és nemi erőszakokra Amerika-szerte.

A film után nagyon dühös lettem, de érdekes módon nem a feketékre. A vásznon látott szörnyűségek és a feketékből kiváltott fehérgyűlölet ellenére rájöttem, hogy a feketék a zsidó filmkészítők gonosz manipulációjának estek áldozatul. Arra késztetett, hogy magamba nézzek, mit gondolok az afroamerikaiakról. Kezdtem ráébredni, hogy mind a feketéknek, mind a fehéreknek vannak jogos sérelmeik, amelyeket csak pártatlanul és közös érdekből lehet rendezni. A zsidó média felhasználja a különbségeinket, mint ami az ő „oszd meg és uralkodj" stratégiájuk része.

Az az idő, amit a sötét moziteremben töltöttem, annyira mélyen megérintett érzelmileg, hogy megfogadtam önmagam és Isten előtt: bármilyen áldozatra kész vagyok, hogy megállítsam a húsunkat és vérünket érő olyan brutális támadásokat, mint amik a filmben voltak. Azt is megfogadtam, hogy fellázadok azok ellen a filmkészítők ellen, akik olyan fehérellenes, gyűlöletet keltő filmeket készítenek, amelyek a fehér amerikaiak elleni erőszakhoz vezetnek.

A zsidók elismerik a médiaszupremáciát

A több száz interjúm alkalmával az évek során, ha bármikor megemlítettem a zsidó médiauralmat, kérdezőim először tagadták a zsidók hatalmi túlsúlyát. Amikor a védekezésük elmerült a tények tengerében, azt állították, hogy ez a fölény semmit nem jelent. Végül pedig azzal vágtak vissza, hogy gonosz dolog azt sugalmazni, hogy a zsidók a saját előnyükre használják fel a médiafölényüket.

Uralmuk az amerikai hír- és szórakoztatóiparban annyira nyilvánvaló, hogy néhány zsidó médiaforrás kezdte beismerni azt; ám azt is mondják, hogy a zsidók médiauralma nincs hatással a tartalomra.

A *Moment* magazin 1996 augusztusi borítóját a következő főcímmel díszítette: „A zsidók működtetik Hollywoodot. Na és?" A cikk, melyet az ismert zsidó kritikus, Michael Medved írt, a következőt állítja: „Semmi értelme sem lenne tagadni a zsidók erejét és kiválóságát a tömegkultúrában. Bármilyen fő filmstúdió vezetőiről készült lista hemzsegne a felismerhetően zsidó nevektől." Medved beszámol arról, hogy a Walt Disney stúdió hogyan alkalmaz kizárólag „jól fizetett zsidó nagykutyákat", mint amilyenek például Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz, vagy Joe Roth producerek. A továbbiakban ezt írja:

> A híres Disney-művek, amelyet Walt Disney, egy nem-zsidó középnyugati alapított, aki állítólag titkon antiszemita volt, most a legtöbb osztásban zsidókat alkalmaz 266

Annak ellenére, hogy próbálják beszennyezni Walt Disney nevét, mint antiszemita, érdemes megjegyezni, hogy filmjei erkölcsileg, lelkileg a legfelemelőbbek voltak, és leginkább tanító jellegűek. Ezzel szemben, Michael Eisner új Disney-stúdiója és leányvállalatai nagyon sok keresztényellenes és szexuálisan beteg filmet készítenek, mint például a *The Priest*[267] (A pap) vagy a *The Crying Game*[268] (Síró játék).

A zsidó producerek nemcsak Izrael- és zsidóbarát propaganda tömkelegét gyártják, valamint keresztényellenes és idegengyűlölő doku-

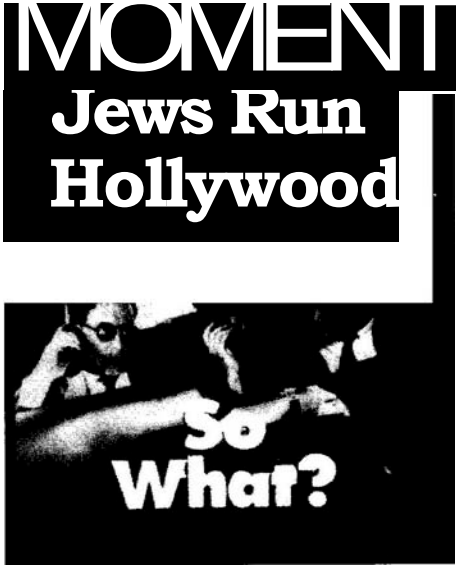

A Moment magazin címlapja. A zsidók működtetik Hollywoodot. Na és?

mentumfilmeket készítenek, hanem árgus szemekkel figyelik a más zsidók és nem-zsidók által készített filmeket is. Például, amikor a zsidó cenzorok az igaz történeten alapuló *Seven Jears in Tibet* (Hét év Tibetben) című filmet nézték, úgy érezték, hogy a főhős, aki egy ex-náci felfedező Ausztriából, nem mutat elég megbánást a múltja iránt. A film készítőjével betetettek egy bűnbánó jelenetet az „igaz történetbe".[269]

Michael Medved azt írja a cikkében, hogy „a zsidó írók és rendezők vitathatatlanul lenyűgözően mutatják be a zsidókat, hogy a közönség szimpátiával és szeretettel reagáljon". Mondani sem kell, hogy a zsidó írók és rendezők mindazokat, akik a zsidó szupremácizmus ellen vannak, teljesen gonosznak állítják be.

Egy 1998-ban készült, az Arts & Entertainment kábelhálózat által bemutatott dokumentumfilm azzal kérkedik, hogy a zsidók miként törnek előre a médiában, és alakítják társadalmunkat a saját kényük-kedvére. Eliot Harper és Simcha Jakobvici a film producere, és Simcha Jacobvici írta és rendezte. A dokumentumfilm elmondja, hogy a zsidók miként győzték le a nem-zsidó filmgyártókat, mint például Thomas Edison-t, D.W. Griffith-t, és fokozatosan az ő hagyományaik váltották fel az amerikai témákat. Olyan filmek, mint például Griffth alkotása *(Egy nemzet születése),* amely a nemzeti hagyományaink előtt tiszteleg, lecserélődtek az emigránsokról és multinacionalizmusról zengett dicshimnuszokkal. Neil Gabler nyíltan elmondja, hogyan „pusztították el" a hagyományos amerikai értékeket.

Létrehozták az ő saját Amerikájukat, egy olyan Amerikát, ami nem az igazi Amerika. De végül ez az árnyék-Amerika annyira népszerűvé és elterjedtté válik, hogy elképzelései és értékei felülkerekednek az igazi Amerikán. Es hasonlóképpen az egész nagyszabású hollywoodi irónia abban áll, hogy az amerikaiak önmagukat a kelet-európai emigráns zsidók árnyék-Amerikája szerint értelmezik, akik nem léphettek be az igazi Amerika területére.

A narrátor a továbbiakban azt mondja, hogy a hollywoodi zsidók szinte istenekké váltak hatalmi pozíciójukban, és felállítottak egy rendszert presztízsük növelésére az amerikaiak szemében. Ahol új istenek születnek, új bálványoknak is kell születniük. A stúdiók vezetői létrehoztak egy filmes céhet, a nagyon fennkölt The Academy of Motion Picture Arts and Science (A Mozgó Kép Művészeti és Tudományos Akadémiája) névvel. Mayer nagyszerű ötlete volt létrehozni az Oscar-t, ahol a filmes nagykutyák tiszteleghetnek egymás előtt, díjakat osztogatva egymásnak. Ily módon váltak egy csapat bevándorló zsidóból díjnyertes amerikai producerekké.

Marlon Brando leckéje

A zsidó hatalom oly mértékű, hogy képes a legnagyszerűbb hollywoodi példaképet is leigázni. Jó példa erre Marlon Brando. Színészi karrierje kezdetén Brando a zsidó ügynökök és kapcsolatok totális irányítása alatt állt. Önéletrajzában írja, hogy fontos szerepet kapott egy gusztustalanul cionista darabban, amelynek címe: *A Flag is Born* (Egy zászló születik). Egy elvakult cionista, Ben Hecht írta, és Luther Adler rendezte. Brando megjegyzi:

> A film alapvetően az izraeli állam létrejöttét védelmező politikai propaganda volt... Rajtam kívül minden szereplője zsidó volt... Nem tudtam még akkor, hogy a zsidók válogatás nélkül ölik az arabokat, menekültekké téve őket, hogy elvegyék földjeiket... A darab, és hasonlóképpen az Adlerékhez fűződő barátságom, Izrael buzgó szószólójává tett, később pedig valamiféle utazó ügynökévé.

Brando később elkezdett buzdító beszédeket mondani egy cionista szervezetnél, és az *Igrun* nevű cionista terrorista csoportot[2270] még pénzzel is támogatta.

Marlon Brando később rájött az igazságra a cionizmussal kapcsolatban, és drámaian megváltoztatta véleményét. „Most" — mondta 1994-ben — „sokkal jobban megértem a helyzet összetettségét, mint akkor...[271] A zsidók oldalán álltam, anélkül, hogy tudomást vettem volna arról, hogy ártatlan palesztinokat öltek meg, hogy létrehozzák Izraelt...[272] ...Egyike a legfurcsább kormánypolitikáknak, ami nagyrészt a zsidó érdekek politikai befolyásának köszönhető, hogy országunk dollármilliárdokat és sok amerikai életet adott, hogy segítsen Izraelnek az ősei által 3000 évvel ezelőtt birtokolt földterület visszaszerzésében."[273]

Egy alkalommal a Larry King TV-show-ban való szereplése alkalmával Marlon Brando ezt mondta: „Hollywoodot zsidók irányítják. A tulajdonosai zsidók." Brando azt panaszolta fel, hogy a zsidókat mindig viccesnek, kedvesnek, nagyvonalúnak és szeretetteljesnek ábrázolják, míg ők minden más fajcsoportot megrágalmaznak, „de mindig nagyon gondosan megbizonyosodnak affelől, hogy a kaftánosokról soha semmilyen negatív elképzelés ne legyen" 274

A zsidó csoportok kegyetlenül támadták Brandot: újságjaikban azt üzenték, „lehet, hogy soha többet nem fog dolgozni". Úgy tűnt, hogy a zsidó újságírásban senki nem vette észre, hogy a fenyegetés igazolta Brando megfi-

gyelését vitathatatlan médiauralmukról. Brando annyira megijedt az őt érő támadásoktól és fenyegetésektől, hogy meghallgatást kért Hier rabbitól a Simon Wiesenthal Központban. Valószínűleg életének legjobb alakításában Brando sírt és térdre ereszkedett, Hier rabbi kezét csókolta, úgy könyörgött bocsánatért, amiért a nyugati világ mindenható zsidó isteneit támadni merészelte. Brando nyilvánosan megbánta az új zsidó istenek elleni eretnekségét, így a zsidó főpap feloldozta bűnei alól. Brando tanulságos példává vált nagyon sok nem-zsidó számára, akik a zsidó mindenhatóságról beszélni merészeltek; ő pedig kizárólag pozitív dolgokat mond a zsidókról azóta is.

Ha valaki meg szeretné érteni, hogy a zsidó szupremácisták miként tartják fenn a majdnem teljes médiairányítást, azoknak jó példa a Brando-é. Cukorkával és pálcával. Megjutalmazzák azokat a nem-zsidókat, akik velük masíroznak gonoszságukban, mint ahogy Brando is karrierje kezdetén, de könyörtelenek azzal, aki még csak elmormolni is merészel egy rossz szót róluk. Azoknak a közszereplőknek, akik nyilvánosan ellenük foglalnak állást, vagy nagyon butának, vagy nagyon merésznek kell lenniük. Marlon Brando naivan azt gondolta, ha kimondja az igazat Izraelről, akkor kiválthat majd komoly kritikákat, de soha nem álmodott volna arról a szennyhullámról és mocskolódásról, ami utána elárasztotta. Egy szánalomra méltó jelenetben Brando urának lábai elé vetette magát, mint egy nyüszítő kutya, szó szerint az őt bántalmazó zsarnok kezeit csókolva.

Nem lehet megújulás addig, amíg ez a fenyegető hatalom meg nem törik. Nincs népünknek megváltásra lehetősége addig, amíg össze nem szedjük a kellő bátorságot, hogy szembeszálljunk a hatalmas zsidó elnyomóinkkal És végül, társadalmunk nem születhet újjá, amíg a szólás- és a sajtószabadság nem áll vissza.

Amikor rájöttem a zsidók hatalmára az amerikai médiában, megfogadtam, hogy soha nem adom fel a szólásszabadságom jogát az ez elleni harcban. Akkor sem, ha ez akár a jó hírnevembe kerül, vagy a szabadságomba, vagy akár az életembe. A média urainak, akik az életünket próbálják elpusztítani, elszánt ellenségévé váltam, és mindezidáig maradtam. Biztos vagyok abban, hogy a hozzám hasonlók idővel fel fognak lázadni, és nem hajtanak gyalázatosan fejet — mint Marlon Brando — leendő urainknak.

Hatodik fejezet
A ZSIDÓ POLITIKAI SZUPREMÁCIA

Az USA-nak nincs többé goj [nem-zsidó] kormánya, hanem egy olyan kormánya van, amelyben a zsidók a döntéshozatal minden szintjén egyenrangú partnerek a kormányzásban. Talán a zsidó vallási törvény „gojok kormánya" kifejezéssel kapcsolatos részeit felül kellene bírálni, mivel ez a kifejezés idejétmúlttá vált az USA-ban.

(Az egyik főbb izraeli újságból, a *Maarivból)*[275]

„Soha nem láttam egyetlen elnököt sem — bárki is legyen az —, hogy ellenállt volna [a zsidóknak}... Mindig megkapják, amit akarnak. Az izraeliek mindig tudják, mi folyik. Eljutottam addig a pontig, hogy már semmit sem vagyok hajlandó leírni. Ha az amerikai emberek tudnák, hogy ezek az emberek hogyan szorongatják a kormányt, akkor kart karba öltve lázadnának fel ellenük.

(Thomas Moorer admirális, az Amerikai Egyesült Államok volt vezérkari főnöke)

„... a borzalmas ellenőrzés, ami a zsidók kezében van a média felett, és az ostrom, amely alá a zsidók a képviselőket vették... Aggodalommal tölt el az a tény, hogy a zsidó befolyás itt teljességgel uralkodó, és majdnem lehetetlen kérni bármit a Kongresszustól, amit ők nem akarnak. Gyakorlatilag az izraeli nagykövetség diktál a Kongresszusnak, az országban lévő befolyásos zsidókon keresztül."

(John Foster Dulles amerikai külügyminiszter nyilatkozata 1957 februárjában, idézte Donald Neff a *Fallen Pillars* 99. oldalán[276])

Számba véve, amit a zsidó hatalomról az amerikai kormányban megtudtam, előreugrok körülbelül öt évet egy olyan eseményre, amelyet 1973. április 15-én láttam a tévében. William Fulbright szenátor a CBS *Face the Nation* (A nemzet előtt)[277] műsorában szerepelt, ahol Amerika közel-keleti politikájáról beszélgetve nagyon egyszerűen kijelentette:

„Izrael irányítja az Egyesült Államok szenátusát."

Az 1960-as évek közepétől eleget tudtam az amerikai kormány cionista-barát politikájáról ahhoz, hogy tudjam, amit mondott, igaz volt; de meg voltam döbbenve, hogy egy ilyen dolgot nyíltan kimondott. Kíváncsi voltam, hogy egy efféle vádnak milyen hatása lesz a nagyközönségre. Végül is, ez egyike volt a legdöbbenetesebb vádaknak, amit amerikai szenátor valaha is mondott, egy hihetetlen célzás — az, hogy idegen hatalom irányítja Amerika legmagasabb törvényhozó testületét.

Néhány nap leforgása alatt Fulbright cionista irányításról szóló vádja úgy eltűnt az újságokból, mintha soha ott sem lett volna. Annak ellenére, hogy Fulbright népszerű kiválóság volt saját államában, akit még a vietnami háború hazafias indulatoktól fűtött idején is újraválasztottak (a háború ellenzője volt), most politikai forró vízben találta magát.

A következő választások alkalmával busásan megfizetett az igazmondásáért. Rengeteg zsidó pénz ömlött Arkansas államba, hogy legyőzzék, és minden befolyásos zsidó az üzleti-, állami- vagy médiavilágban — Arkansas-on kívül vagy belül — összefogott, hogy az Izrael-barát Dale Bumpers-et segítse. Megjegyzésre méltó az eset kapcsán az, hogy a legtöbb zsidó korábban kedvelte Fulbright-ot, a vietnami háború iránt tanúsított, nekik tetsző álláspontja miatt. A zsidók, kezdve a radikális kommunistáktól, mint például Jerry Rubin vagy Abbie Hoffmann, egészen a *New York Times* vagy a *The Washington Post* befolyásos zsidóiig, túlnyomó többségben háborúellenesek voltak.

Fulbright szenátor azt merészelte mondani, hogy éppen úgy, ahogy jelenlétünk Vietnamban nem szolgálta az érdekeinket, úgy az sem, hogy belefolytunk a közel-keleti konfliktusba. A dolog iróniája, hogy nagyon sok zsidó Fulbrightot hősnek kiáltotta ki, mert az 1950-es évek elején a Szenátusban egyedül szavazott a Wisconsin állam szenátora, Joe McCarthy által vezetett Permanent Investigation Subcommitee[278] (Állandó Vizsgálati Albizottság) további pénzügyi támogatása ellen. Sokkal tartoztak neki, de Fulbright összes korábbi érdemei, hogy támogatta a liberális politikát, a zsidók tekintetében semmit sem számítottak, amikor megtagadta az Izraelnek feltétel nélküli behódolást. Mivel bírálta az USA kormányának közel-keleti politikáját, elvesztette szenátusi székét.

Ahogy tisztába lettem az 1960-as évek végén a zsidók szerepével a hír- és szórakoztató médiában, bőséges bizonyítékokat találtam a politikában betöltött óriási hatalmukra is. Úgy találtam, hogy hatalmukat két úton érvényesítik. Természetesen a médián keresztüli hatalmuknál fogva óriási befolyásuk van a választásokban és nyilvános kérdéseket érintő témákban. Nemcsak a tömegvéleményt tudják befolyásolni, hírverést keltve egy jelölt, vagy egy téma mellett vagy ellen, de ráadásul alapvetően eldönthetik, hogy egy téma szóba kerüljön-e egyáltalán. A politika befolyásolásának másik módszere sokkal közvetlenebb. Messze a legjelentősebb résztvevőivé váltak az ameri-

kai kampány-finanszírozásnak; az ő támogatásuk létfontosságú bármelyik fő jelölt számára. Azok, akik teljesen kiszolgálják őket, támogatást kapnak, míg a támogatást visszatartják azoktól, akik kevésbé alázatosak. Nagyszerűen díjazzák azokat, akik velük együttműködnek, míg teljesen lehetetlenné teszik politikailag azokat, akik nem.

Az 1970-es években olvastam egy cikket a *Wall Street Journal-ban* „Az amerikai zsidók és Jimmy Carter" címmel, James Perry tollából. Ezt írta: „A zsidók nagyon bőkezűek a pénzükkel. Mr. Siegel a Fehér Házból, régi zsidó alkalmazottja a Demokrata Országos Bizottságának, úgy becsüli, hogy körülbelül 80%-a az évről évre a pártnak adott nagyobb ajándékoknak, amelyből a Párt fenntartja magát, mind zsidóktól származik."[279] Egy másik, a kampányfinanszírozásról a Wall Street Journal-ban megjelent cikk nyíltan állítja, hogy a Demokrata Párt pénzének többsége zsidó hozzájárulásokból származik, és hogy a republikánusok hadipénztárának fele szintén. A politikusoknak adott kampánypénz olyan, mint az oxigén; létszükséglet a politikai életben. Van-e valaki, aki azt gondolná, hogy az afféle pénzzel nem lehet befolyást vásárolni? Mivel a zsidók pénze és a szervezett zsidó támogatás alapvető, a zsidó tanácsadók és segítők is létszükségletté váltak.

Nem sokkal azután, hogy Fulbright szenátor azt állította, hogy zsidók irányítják a szenátust, az USA-ban a legmagasabb rangú tiszt — George Brown tábornok — a Duke Egyetemen nyíltan beszélt a zsidók médiában, kormányban és gazdaságban betöltött irányító szerepéről:

> Az izraeliek jönnek hozzánk felszerelésért. Mi azt mondhatjuk nekik, hogy nem tudjuk rávenni a Kongresszust arra, hogy egy ilyen ügyet támogasson. Erre ők azt mondják, hogy ne törődjünk a Kongresszussal. Majd mi elintézzük a Kongresszust. Ők egy másik országhoz tartoznak, de ezt meg tudják tenni. Ebben az országban az ő tulajdonuk, amint tudja a bankok és az újságok. Csak nézzék meg, hol van a zsidó pénz.[280] — (George S. Brown tábornok, vezérkari főnök)

Ahogyan azt a zsidók csoportos stratégiájáról szóló fejezetben kifejtettem, etnocentrikus módon támogatják egymást, amíg hatalomra nem jutnak annál a szervezetnél, ahová bekerülnek. Ez igaz az amerikai kormányra is. Woodrow Wilson elnök „tanácsadóitól" kezdve — Bernard Baruch, Louis Brandeis — Bill Clinton Nemzetbiztonsági Tanácsának teljes irányítás alá vonásáig a zsidó uralom folyamatosan nő, ahogy az évszázad a vége felé közeledik.

Az 1960-as évek közepén ébredtem rá a zsidó uralomra, Johnson és Nixon kormányzata alatt. Johnson idejében különösképpen tisztában voltam Wilbur Cohen ténykedésével, aki az Egészségügyi-, Oktatási- és Népjóléti

Minisztérium feje volt, és a faji integráció, a bébi-gyártáson alapuló támogatási rendszer mellett kardoskodott, amiben én elkerülhetetlen katasztrófát láttam Amerika számára. Azt is tudtam, hogy Walt Rostow, Johnson egyik fő külpolitikai tanácsadója, hasonlóképpen az ENSZ egyik nagykövete, Arthur Goldberg, cionista fanatikusok voltak.

Richard Nixon a maga állítólagos titkos antiszemita nézetei ellenére, mint ahogyan ezt a Watergate-szalagok nyilvánosságra hozták, félt a zsidók hatalmától, és kész volt kiengesztelni őket. Körülvette magát magas rangú zsidó tanácsadókkal és kabinetfőnökökkel. Henry Kissingert külügyminiszternek, James Schlesingert pedig védelmi miniszternek tette meg: mindkét pozíció igen jelentős a zsidók szempontjából. A gazdasági szférában kinevezte Arthur Burns-öt a Federal Reserve (az amerikai Jegybank) Tanácsának elnökévé, Herbert Stein-t gazdasági főtanácsadóvá, Laurence Silberman-t helyettes igazságügyminiszterré, valamint Leonard Garment-et jogtanácsossá és a Fehér Ház polgárjogi osztályának vezetőjévé.

A cionisták minden oldalról fedezték magukat, mint ahogy rendszerint teszik, azáltal, hogy a másik párt kulcstisztségeibe is befészkelik magukat. Hubert Humphrey *közvetlen* tanácsadója, E. F. Berman, *és* Humphrey 11 *legnagyobb* támogatója is zsidó volt.[281] George McGovern legfőbb tanácsadója Frank Mankiewicz volt.

Nixon lemondása után Gerald Ford megtartotta Henry Kissingert, és egy régi sztálini szimpatizánst, Edward Levi-t tette meg igazságügyminiszterré, és kinevezte Alan Greenspan-t fő gazdasági tanácsadójává. Jimmy Carter folytatta az aránytalanul nagy zsidó részvétel hagyományát, kinevezte Harold Brown-t nemzetvédelmi miniszterré, és berakott egy csapat „választottat" a Nemzetbiztonsági Tanácsba és fontos gazdasági tisztségekbe. Reagan és Bush még csak erősítette a zsidó ostromot, és kinevezett egy másik csapat zsidót különféle helyekre az államigazgatásban, mindig a zsidók számára fenntartva számos fontos szerepet a nemzetközi-, vagy gazdaságpolitikában. A XX. század első napjaitól kezdve a zsidó hatalom töretlenül nőtt, olyannyira, hogy ma már lélegzetelállító mértékű. Ahogy a hatalmuk egyre határtalanabbá vált, a zsidók uralta média egyre kevésbé találta szükségesnek, hogy ezt tagadja; lehet, úgy találják, valamiképpen előnyükre szolgál, ha kérkednek vele, bebiztosítva magukat arról, hogy a nem-zsidók meg sem próbálnak a hatalmukkal szembeszállni.

A jelentős izraeli újság, a *Maariv,* 1994. szeptember 2-i számában közreadott egy cikket *„A zsidók, akik Clinton udvarát működtetik"* címmel, amelyben a Clinton tanácsadói között és a kormányban fennálló zsidó túlsúllyal kérkednek. Idéz egy jelentős washingtoni rabbit arról, hogy az Egyesült Államok kormánya megszűnt nem-zsidó kormánynak lenni. Érdemes elismételni:

Az USA-nak nincs többé nem-zsidó kormánya, hanem egy olyan kormánya van, amelyben a zsidók a döntéshozatal minden szintjén egyenrangú partnerek a kormányzásban. Talán a zsidó vallási törvény „nem-zsidó kormány" kifejezéssel kapcsolatos részeit felül kellene bírálni, mivel ez a kifejezés idejétmúlttá vált az USA-ban 2[82]

A cikk henceg a teljes kormánytúlsúlyukkal, és az elnök körüli hivatalnokok közül sokat „lelkes" zsidóként jellemez, akikre Izrael bármikor számíthat.

A Nemzetbiztonsági Tanácsban 11 magas rangú tag közül 7 zsidó. Clinton főleg az USA biztonsági és külügyi szerveinek legérzékenyebb csomópontjaiba helyezte őket: Sandy Berger a tanács helyettes elnöke; Martin Indyk, a leendő izraeli nagykövet jelenleg a közel-keleti és dél-ázsiai ügyek főigazgatója; Dan Schifter főigazgató és az elnök tanácsadója, Nyugat-Európáért felelős; Don Steinberg főigazgató és elnöki tanácsadó, Afrikáért felelős; Richard Feinberg főigazgató és elnöki tanácsadó, Latin-Amerikáért felelős; Stanley Ross főigazgató és elnöki tanácsadó, aki az ázsiai ügyekért felelős.

A helyzet ettől nem sokban különbözik az elnök hivatalában, ami tele van lelkes zsidókkal: az új igazságügyminiszter Abner Mikve; az elnök személyi titkára Ricky Seidman; főtitkár helyettes Phil Leida; gazdasági tanácsadó Robert Rubin; médiaigazgató David Heiser; személyzeti igazgató Alice Rubin; Ely Segall, az önkéntesekért felelős; Ira Mezina, az egészségügyi programért felelős; a két kabinettag, a munkaügyi titkár Robert Reich, és Mickey Cantor, a nemzetközi kereskedelmi egyezmények felelőse, mind zsidók. Mindehhez csatlakozik egy hosszú lista, vezető zsidó külügyminisztériumi tisztségviselőkkel, akiknek feje a közel-keleti békefenntartó csapatok vezetője, Dennis Ross, és követi őket számos titkárhelyettes, és még több főtitkár.[283]

Bar-Joszef azzal kezdi cikkét, hogy kiemeli azokat a „lelkes" (odaadó cionista) zsidókat, akik napról napra az Egyesült Államok elnöke számára készült, legtitkosabb, a hírszerzéstől származó információkon mennek végig. Csodálkozhatunk azon, hogy miért zárták Jonathan Pollard zsidó kémet szövetségi börtönbe, amikor szélsőséges izraeli patrióták, mint például Sandy Berger, napi szinten fér hozzá az Amerika hírszerzésétől származó legtitkosabb értesülésekhez.

Már egyetemista koromban sok ember számára világos volt, hogy a zsidó lobbi mekkora hatással van a Capitol Hill-re és a Fehér Házra. Igazi ellentét volt a politikusok szavai és tettei között. Annak ellenére, hogy Nixon

konzervatív programmal indult, amely olyan kérdésekre helyezett hangsúlyt, mint például a győzelem Vietnamban, vagy a diákok erőszakos buszoztatásának ellenzése, a kormány belekezdett a pozitív megkülönböztetés (affirmative action) programjába. Bár arról papolt, hogy a diákok faji integráció végetti buszoztatását meg akarta szüntetni, olyan hivatalnokokat jelölt ki az igazságügyminiszter hivatalában, akik tovább kardoskodtak mellette Amerika-szerte a bíróságokon. Zsidó külügyminisztere, Henry Kissinger segített keretbe foglalni a párizsi békeszerződést, ami a vietkongok elkerülhetetlen győzelméhez vezetett, és egy olyan „gyalázatos" békéhez, ami értelmetlenné tette amerikai harcoló férfiak százezreinek áldozatát. Érdekes, hogy ugyanazon háborúellenes békegalambok közül sokan, akik becsmérelték a vietnami katonák napalm-bombázását, zsidó sólymok voltak, akik éljenezték ugyanazon fegyver használatát nőkből és gyermekekből álló palesztin menekülttáborokon.

Az izraeli újság azt is világossá teszi, hogy a hatékony zsidó irányítás mind demokratákat, mind republikánusokat magában foglal.

> Mellékesen megjegyezve, habár a zsidó hatalom a jelenlegi demokrata kormányban ennyire nagy, sok lelkes zsidó pályázza meg a legfelsőbb helyeket a republikánus pártban is.[284]

A zsidó hatalom washingtoni használatának elsődleges célja nyilvánvalóan az olyan cionista érdekek propagálása, mint például a mi Izraelt támogató politikánk. Ezen a területen Izrael minden támaszpontja védve van. Az elnök legfelsőbb biztonsági tanácsadói, mint például Sandy Berger és Leon Perth, odaadó cionisták, és vannak zsidók a Nemzetvédelmi Minisztérium létfontosságú posztjain is, mint William Cohen és a Külügyminisztériumban Madeleine Albright. Amikor az Egyesült Államok közel-keleti béketárgyalásokat közvetít a palesztinok és az izraeli miniszterelnök között, Dennis Ross a fő döntőbíró — egy kedves, és ahogy mondják, „lelkes" zsidó. Lehet-e azon csodálkozni, hogy a palesztinok úgy érzik, nem jártak el becsületesen velük szemben, amikor az úgynevezett közvetítők pont annyira elszánt cionisták, mint Izrael hivatalos képviselői? Az álszenteskedés vég nélkül folytatódik.

Jonathan Broder (a *Jerusalem Report* újságírója), a *Salon Magazin* washingtoni tudósítója, annak 1997. február 17-i számában ezt írta:

> WASHINGTON — Miután nemrégiben fény derült Madeleine Albright zsidó gyökereire, az USA új külügyminisztere egy különleges rejtéllyel találta magát szemben: a Külügyminisztériumban a rengeteg vezető állására jelölt személy mind zsidó,... továbbá férfi.

> Számos külpolitikai szakértő sietve jegyzi meg az irónia különlegességét. „Úgy tűnik, sokat értünk el országunkban azon idők óta, amikor a külpolitikai szolgálat kizárólag csak a fehér angolszász és protestáns elit számára volt elérhető" — nyilatkozta a Nemzetbiztonsági Tanács közelkeleti ügyek korábbi tanácsadója, Richard Haass, aki most a Brookings Intézetnél a külpolitikai tanulmányok igazgatója.[285]

Amikor Albright a Balkán térségben járt, támadta Horvátország erkölcstelenségét, mert nem engedte meg a menekülteknek, hogy visszatérjenek. De nincsenek hasonló erkölcsi követelései Izraellel szemben, hogy az megengedje az évtizedek óta üldözött menekültek visszatérését.[286]

Bármilyen hatalmat kereső csoport megértené, hogy a gazdasági hatalom a második legfontosabb eleme az irányításnak, a közvetlenül gyakorolt politika után. A zsidó hatalom országunk gazdasági folyamataiban gyakorlatilag monolitikus.

Természetesen ezen tisztségek közül sok időről időre változik, de most már, Clinton elnöklésének utolsó félévében, a zsidók kezébe került minden nagy hatalommal járó gazdasági beosztás. Mind közül is a leghatalmasabb a Jegybank Tanácsának elnöki széke; érdekes megjegyezni, hogy Alan Greenspan hivatalában maradt mind a republikánus, mind a demokrata kormány alatt.

Az amerikaiak tényleg annyira naivak, hogy elhiszik, ez az összetartó, mérhetetlenül gazdag, fajközpontú nép a saját érdekében nem osztja meg az értesüléseket a hittestvéreivel? *Az antiszemitizmus gyökerei* című következő fejezetben, a zsidók gazdasági stratégiájáról szóló részben rámutatok, hogy miként ér számolatlan dollármilliárdokat a gazdasági szférában korán tudomást szerezni a kormány intézkedéseiről, vagy megszerezni a kivételes kormányértesüléseket. Amint rájöttem ezekre, azt kérdeztem magamtól: *van-e ezeknek a zsidó gazdasági cároknak lehetőségiek, hogy előmozdítsák közös érdekeiket?* A józan ész nem azt diktálja-e, hogy ha már elérték saját érdekeik érvényesítését Amerika Izrael-barát politikájának formájában, akkor saját pénzügyi érdekeiket is ugyanígy mozdítsák elő.

A zsidó érdekek messze túlmutatnak Izrael gazdaságpolitikáján. Az Egyesült Államok elnökének közvetlen tanácsadói az amerikaiak életének minden területén jelen vannak, a népjóléttől kezdve az adókig, a bevándorlástól kezdve a büntetőjogi igazságszolgáltatásig. Gondolkozzunk el, mennyi beleszólásuk lehet pusztán a szövetségi bírók kinevezésébe is. Az én saját szövetségi bírósági kerületemben, Louisiana keleti területén, melynek csak kisszámú zsidó lakossága van, zsidók alkotják az ülnökök egyharmadát. Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát jelenleg két zsidó és hét nem-zsidó alkotja. A zsidóknál gyakran vannak napirenden különböző polgárjogi kérdések,

Kimutatás a fontos kormánypozícióban lévő zsidókról

Külügyminiszter	Madeleine Albright
Pénzügyminiszter	Robert Rubin
Védelmi miniszter	William Cohen
A CIA főnöke	George Tenet
A Nemzetbiztonsági Tanács feje	Samuel Berger
Földművelési miniszter	Dan Glickman
A Jegybank Tanácsának elnöke	Alan Greenspan
Egészségügyi biztos	Sandy Kristoff
Amerika Hangja igazgatója	Evelyn Lieberman
Európai külügyek minisztere	Stuart Eisenstat
U.S. kereskedelmi képviselő	Charlene Barshefsky
A First Lady jobb keze	Susan Thomases
Nemzetgazdasági Tanács feje	Gene Sperling
A Nemzeti Egészségügyi Politika Felelőse	Irta Magaziner
Külügyminiszterhelyettes	Peter Tarnoff
Kongresszusi Ügyek helyettes külügyminisztere	Wendy Sherman
A Gazdasági Tanács testületének tagja	Alice Rivlin
A Gazdasági Tanács testületének tagja	Jenet Yellen
Elnöki tanácsadó	Rahm Emanuel
Elnöki Tanács tagja	Doug Sosnik
Nemzetbiztonsági Tanács megbízottja	Jim Steinberg
NSC szövegíró főigazgató	Anthony Blinken
Drogpolitika koordinátora	Robert Weiner
Különleges kapcsolattartó a zsidó közösséggel	Jay Footlik
Elnöki személyi főnök	Robert Nash
Elnöki ügyvéd	Jane Sherburne
Kommunikációs segéd	Robert Boorstine
Kommunikációs segéd	Keith Boykin
A Biztonsági Tanács Ázsia-szakértője	Mark Penn
Az Elnök különleges asszisztense	Jeff Eller
Népegészségügyi tanácsadó	Tom Epstein
Nemzetbiztonsági Tanács tagja	Judith Feder
A Veterán Ügyek helyettes titkára	Richard Feinberg
Élelmezési és gyógyszerészeti megb. igazgató	Herschel Gober
Fehér Ház tanácstagja	Steve Kessler
Oktatásügyi miniszterhelyettes	Ron Klein
Sajtótájékoztatók igazgatója	Margaret Hamburg
Állampolitikai Ügyosztály igazgatója	Karen Alder
Nemzetbiztonsági Tanács tagja	Samuel Lewis
Nemzetbiztonsági Tanács tagja	Stanley Ross
Béketestület igazgatója	Dan Shifter
Vezérkari főnök helyettese	Eli Segal
Költségvetési igazgató	Jack Lew
Külügyminiszterhelyettes	James P. Rubin
Pénzügyminiszterhelyettes	David Lipton
Elnöki Különleges Tanács tagja	Lanny P. Breuer
Különleges képviselő a NATO-ban	Richard Holbrooke
Társadalombiztosítás feje	Kenneth Apfel
A Fehér Ház Tanácsának tagja	Joel Klein
A First Lady különleges tanácsadója	Sidney Blumenthal
Élelmezési és gyógyszerészeti igazgató helyettese	David Kessler
Helyettes államügyész	Seth Waxman
Elnöki közvélemény-kutató	Mark Penn
Közel-Keleti kül. képviselő	Dennis Ross
FBI főtanácsos	Howard Shapiro
Fehér Ház különleges tanácsának tagja	Lanny Davis
Költségvetési miniszter	Sally Katzen
Az FBI Esélyegyenlőségi Irodájának igazgatója	Kathleen Koch
Helyettes főtitkár	John Podesta
A Jegybank Tanácsának helyettes elnöke	Alan Blinder
A Gazdasági Tanácsadótestület tagja	Jane Yellen

a bevándorlás, a feminizmus, a homoszexualitás, a vallásos hit, a művészetek, a fegyvertartás és az amerikai élet sok más területe. Mindig beférkőztek nagyhatalmú és befolyásos tisztségekbe, ahonnan beleszólhatnak a kormány politikájába a fenti és sok más kérdés tekintetében.

Nemcsak Clinton elnök legfőbb tanácsadói és tanácsnokai zsidók, hanem az alelnök, Al Gore főtitkára, Ron Klein is zsidó. Mondhatjuk, hogy fel vannak készülve a mozgósításra még az elnök halála, vagy leváltása esetére is. Talán a legsokatmondóbb jelzés a zsidók politikai helyzetére az USA kormányában az a tény, hogy Clinton hivatalosan kinevezte a „Zsidó Közösség különleges képviselőjét".

Jay Footlik beosztása azért egyedülálló, mert nincs másik „különleges képviselője" semmilyen más etnikai, faji vagy vallási csoportnak. Nincs kizárólagos képviselőjük az íreknek, németeknek, olaszoknak, vagy akár a keresztényeknek sem. De van egy a Választottaknak, és könnyű belátni, miért gondolja bárki, hogy hihetetlen a hatalmuk. Ez olyan hatalom, amelynek léte minden amerikai elnök számára nyilvánvaló.

Egy részleges lista a zsidók által betöltött kormányzati kulcstisztségekről szerepel ebben a fejezetben. Ez a lista semmi esetre sem mutatja teljes hatalmukat. Ki tudja, hány bürokrata hasonlít Madeleine Albright-hoz — olyan zsidók, akik elvárják, hogy elhiggyük, ők nem is tudnak zsidó mivoltukról, amíg hivatalba nem kerülnek. A *The Spotlight*[2,87] újság, Dr. Edward L. Fields a *Truth at Last-től,* és én is mind nyilvánosan beszéltünk Albright zsidó családfájáról már több mint két évvel azelőtt, mint ahogy ő állítólag tudomást szerzett volna róla.

A Clinton-kormány mélypontjainak egyike, hogy a Fehér Ház Lincoln-hálószobáját a nagy kampánytámogatók rendelkezésére bocsátották. A *The Jewish Week* újság büszkén jelenti:

> **„Határozottan szemita jellegű volt a lista" — mondta a Johns Hopkins Egyetem politológusa, Benjamin Ginsberg. Valójában a Fehér Ház felsorolt látogatóinak legalább a fele zsidó volt... az új DNC (Democratic National Comittee Demokrata Országos Tanács) elnökétől, és az Izrael-barát lobbi korábbi elnökétől, Steve Grossmanntól Barbara Streisand szupersztár énekesig.**
>
> **Az eredmény alig volt meglepő, a Demokrata Párt pénzgyűjtésének** **különleges jelleget adott." — mondta Ginsberg.**[88]

A zsidók nemcsak a kormányhivatalokban és a diplomáciai testületekben gyakorolják aránytalanul nagy hatalmukat, hanem a kormányt leginkább befolyásolni képes lobbikban is. A három legerősebb külügyi lobbi szervezet a

Capitol Hill-en cionistabarát szervezet, és még nagyon sok más különleges érdekeltségű csoportnak a feje vagy kulcsembere zsidó. Nagy befolyásuk van sok alapítvány vagy egyéb szervezet ügyeibe, amelyek ugyanakkor befolyásolják a politikusokat és a kormányt. Ezek között van például az American Civil Liberties Union (Amerikai Polgári Szabadságjogok Egyesülete), az American Medical Association (Amerikai Egészségügyi Szövetség), az American Bar Association (Amerikai Jogi Szövetség). Természetesen magukénak tudhatnak jelentős befolyást a sajtó területén is, mint például Katherine (Meyer) Graham *Washington Post* és Sulzberger *New York Times* nevű újságjaival, hasonlóképpen jelentős mértékben befolyásolják a televíziózást is. Kétség nem fér hozzá, a zsidó uralta média alkotja a legbefolyásosabb kormányzati lobbi csoportot az egész világon.

A zsidó túlsúly a kormányban és a médiában olyan mértékűre nőtt, hogy úgy tűnik, a zsidók sebezhetetlennek képzelik magukat. Bill Clinton elnökké való újraválasztása idején a *Jewis Week* újság 1997. január 24-i számában beszámolt egy gyűlésről Washingtonban (D.C.), a Jewish Community Centerben (Zsidó Közösségi Központ), a „zsidó vezetés ünnepe" alkalmából. A cikk elmúlt évi eseményről számol be:

> A zsidó vezetők amúgy nem lettek volna annyira merészek, hogy megünnepeljék a zsidó politikai részvételt... Régebben attól tartottak, ha elismerik a zsidó sikereket, akkor az csak megnöveli az antiszemiták számát... de most a zsidók eléggé magabiztosan gyakorolják a befolyásukat... Politikai szempontból előbújtunk a rejtekünkből... elég biztosnak érezve az eddigi eredményeinket ahhoz, hogy nyíltan ünnepelni merjük azokat.
>
> ... a zsidó közösség elért valamiféle kritikus tömeget a politikában, ami biztosíték arra, hogy a Clinton-korabeli óriások közül sokan majd pozíciójukban maradhatnak, attól fiiggetlenül, hogy ki foglalja el a Fehér Házat 289

Függetlenül attól, hogy ki foglalja el a Fehér Házat — hangoztatják —, az ő erős beleszólásuk meg fog maradni. Azt akarják mondani, hogy senki olyan, aki nem hódol be a hatalmuknak, még csak meg sem próbálhat az elnöki székbe kerülni? Ha egy ilyen utalást nem-zsidók tennének, azt bizonyára antiszemitának tekintenék.

Kit képviselnek Clinton nagykövetei?

Talán a legsokatmondóbb mércéje annak, hogy az amerikai kormány valóban egy sokak által Cionista Megszálló Kormánynak nevezett intézménnyé vagy „CMK"-vá vált-e, a zsidók jelenléte a diplomáciai testületekben. Ha a

kormány tényleg egy „Cionista Megszálló Kormány", akkor valószínűleg elég okot ad arra, hogy külföldre küldött vezérképviselői is tükrözzék ezt a tényt. Itt jön egy megdöbbentő lista a zsidó nagykövetekről (1997-ből), amely nem tartalmazza a nagyszámú zsidó hivatalnokokat és a nagykövetek alatt szolgáló alacsonyabb beosztású embereket.

Észak-Amerika	
Mexikó	Jeffrey Davidow
Kanada	Gordon Griffin
Kuba	Michael G. Kozak diplomata
Európa	
Franciaország	Felix Rohatyn
Belgium	John C. Kornblum
Németország	Alan J. Blinkin
Dánia	Edward R. Elson
Norvégia	David B. Hermelin
Svédország	Thomas L. Liebert
Svájc	Madelaine Kunin
Lengyelország	Daniel Fried
Magyarország	Donald M. Blinken
Románia	Alfred H. Moses
Belorusszia	Kenneth S. Yalowitz
Törökország	Marc Grossman
Egyiptom	Daniel C. Kurtzner
Egyéb	
Izrael	Martin Indyk
India	Frank Wisner
Új-Zéland	Josiah H. Beeman
Marokkó	Marc Ginsberg
Dél-Afrikai Köztársaság	James A. Joseph
Szingapúr	Timothy A. Chorba
Brazília	Melvyn Levitsky

Amerika három legközelebbi szomszédjához, Kanadába, Mexikóba és Kubába küldött képviselői zsidók. Név szerint: Gordon Griffin nagykövet Kanadában, Jeffrey Davidow Mexikóban, és a mi „USA érdekképviseleti diplomatánk" Kubában, Michael Kozak. A Közel-Keleten Amerikának zsidó nagykövetei vannak Izraelben és Egyiptomban is.

A zsidó diplomáciai hegemónia hasonlóan megdöbbentő Európában is. A két legnagyobb nemzetnél, Franciaországban és Németországban, zsidó nagykövetek vannak. Felix Rohatyn Párizsban, és John C. Kornblum Berlinben. De itt még nincs vége, mivel zsidók szolgálnak nagykövetként Belgiumban, Dániában, Norvégiában, Svédországban, Lengyelországban, Magyarországon, Romániában, Fehér-Oroszországban és Svájcban. Svájcot megzsarol-

ta az Edgar Bronfman-féle Zsidó Világkongresszus nevű szervezet, bizonyos holocaustkori bankszámlák miatt. Az amerikai zsidó nagykövet, Madelaine Kunin segített Bronfmannak. A *The New York Times 1997.* október 4-i számában ezt írták róla: „...Makacsul hajtja a svájciakat a holocaust túlélői aranyának kérdésében.[290]

Amint a zsidók az amerikai elnök fő tanácsadói és megbízottai lettek, a hatalom alacsonyabb szintjein is teljesítették feladatukat. Nagy számban töltenek be befolyásos pozíciókat társadalmi csoportoktól kezdve a szakszervezetekig. Az, hogy számos szakszervezetben is többségben vannak, ironikus visszatükröződése a hatalmuknak. Annál is inkább, mivel nincs még egy olyan csoport az Egyesült Államokban, amely kevésbé érezne késztetést a fizikai munkára. Az ilyen vezetés magyarázatul szolgálhat arra, hogy egyesületi vezetők miért hagyták cserben a túlnyomó többségben európai-amerikai tagokat azzal, hogy olyan programokat támogatnak, mint a pozitív megkülönböztetés, miközben csak félig-meddig vettek részt a szabadpiac és a bevándorlás elleni csatákban. Amint fő hatalmi tisztségbe kerülnek, nem félnek felhasználni hatalmukat arra, hogy a teljes tagság érdekeivel ellenkező kérdéseket helyezzenek előtérbe.

A szenátorrá és Louisiana állam kormányzójává választásomért vívott kampányomban zsidó tisztségviselők a homlokegyenest ellenkező csoportokat szembe akarták állítani velem, attól függetlenül, milyen volt a hozzájuk való viszonyom. A zsidók a munkás- vagy munkasellenes szervezetekben, a környezetvédő vagy ipari egyesületekben, a fegyverellenesek vagy fegyverpártiak — arra használták a befolyásukat, hogy az ő saját politikai céljaikat népszerűsítsék az enyémekkel szemben. Azok a célok csak Izrael számára voltak fontosak, és nem valották az általuk képviselt szervezetek alapvető nézeteit.

Új Elnök, ugyanazon zsidó tervek

George W. Bush 2000-es elnökké választásának vajmi kevés hatása volt az elsöprő zsidó uralomra az amerikai államhatalmi szervekben. Bár a zsidók túlfűtötten támogatták Al Gore-t, tudták, hogy Bush megértette, politikailag szükséges követnie a zsidók által felállított mércét. A leghatalmasabb zsidók, mint például a Jegybank elnöke, Alan Greenspan továbbra is tisztségben maradt mind a demokrata, mind a republikánus kormányzatok alatt. Annak ellenére, hogy a zsidók elvesztettek néhány jól látható beosztást a Bush-kormányzat alatt, az alsóbb szinteken, a „közszolgálati" hivatalokban továbbra is a zsidók tömkelege kezében vannak létfontosságú „altitkári" és „megbízotti" tisztségek a minisztériumokban, a Pentagonnál, a CIA-nél és más fontos intézményeknél. Még Bush elnök első számú szóvivője is zsidó. A sajtó főtit-

kárának (Ari Fleischer) személyneve megegyezik az izraeli miniszterelnök (Ariel Saron) személynevével, bár annak rövidített változata.

Az Amerikai Zsidó Tanács Hazai Szervezetének (valószínűleg a leghatalmasabb zsidó szervezet Amerikában) korábbi igazgatója, dr. Stephen Steinlight 2001-ben írt egy értekezést a zsidók által vezényelt amerikai bevándorlási politikáról. Sokkal többet mond el, mint pusztán a zsidók hozzáállását a bevándorláshoz;, árulkodik az elterjedt zsidó szupremácizmusról és hatalomról.

A zsidó politikai hatalom a huszonegyedik században

„A zsidóság súlya Amerika változó népességében" című cikkében Steinlight ír a kimagasló zsidó szerepről az utóbbi évszázadban megváltozott amerikai bevándorlási politikában; eljut addig, hogy a fehérek kisebbségben lesznek Amerikában. Attól fél, a változás oly gyorsan következik be, hogy fenyegetővé fog válni (habár a különféle kultúrák jelenléte kedvez a zsidó hatalomnak), hacsak nem lassítják le egy kicsit, hogy a zsidók népszerűsíteni tudják az újonnan érkezőket. Különösen a muzulmán bevándorlókra fektet hangsúlyt, attól tartva, hogy szavazataik és érdekképviseletük veszélyes lehet a zsidók közel-keleti céljaira nézve. Okfejtése közben óvatosan beszél, ám tesz néhány meglepő megjegyzést az amerikai zsidó hatalomról.

> továbbra is élvezni fogják-e a zsidó érzékenyek a rendkívül magas szintű védelmet, és a zsidó érdekek továbbra is védelmet fognak-e kapni? Számít-e az, hogy a nem-európai bevándorlók többségének fogalma sincs a holocaustról vagy a zsidóüldözésekről? Es csak úgy látják-e majd a zsidókat, mint a legkivételezettebbeket és leghatalmasabbakat a fehér amerikaiak között?[291]

Steinlight a továbbiakban arról ír, hogy miben látja a zsidó hatalomra a veszélyt, és közvetetten azt is felfedi, miért akadályozzák a zsidók a kampányfinanszírozási reformokat (amelyeket sok amerikai lelkesen támogat).

> ...Nem mintha az aránytalan politikai erőnk (a legnagyobb, Amerika bármelyik etnikai/kulturális csoportja között) egyszer csak véget érne... Hacsak nem, és ameddig nem reformálják meg a kampányfinanszírozási politikát, ami szinte teljességgel lehetetlen, addig a hatalmas zsidó vagyon előszeretettel fog részt venni benne. Körül fogjuk udvarolni őket, és minket is körül fognak udvarolni a kulcsbeosztásban lévő kongresszusi tagok. Ezt a hatalmat a politikai rendszeren belül, mind helyi, mind országos szinten, láthatatlan pénzeken keresztül gyakoroljuk, és főleg álla-

mon kívülről befolyó pénzek által, amelyeket olyan jelölteknek adunk, akik kedvesek Izraelnek...[292]

Nyíltan beszél a zsidók irányította média növekvő hatalmáról.

Az is igaz, hogy az aránytalanul nagy zsidó gazdasági befolyás Hollywoodra és a televíziózásra, a tájékoztatásra koncentrálódik, ami nagyon áldásos dolog a közvélemény Izraelről alkotott képének, és az amerikaiak zsidó kérdésekre való érzékenységének kialakításában.. 293

Még ráadásul a burjánzó zsidó szupremácizmust is beismeri, amelyről a legtöbb nem-zsidónak fogalma sincs.

Bevallom, hogy hasonlóan a több ezer generációmbeli** zsidó gyermekhez, én is zsidó nacionalistaként, sőt kvázi-szeparatistaként nevelődtem. Gyermekkoromban tíz éven keresztül minden nyáron két hónapot zsidó nyári táborban töltöttem. Ott minden reggel tisztelegtem egy idegen zászlónak, a zászló színeivel vart egyenruhába öltöztem, idegen nemzeti himnuszt énekeltem, idegen nyelvet tanultam, idegen népdalokat és táncokat, és ott azt tanították nekem, hogy Izrael az igazi hazánk. Kivándorolni Izraelbe: ez számított a legnagyobb tettnek, ezért generációm tizenéveseihez hasonlóan én is két nyarat töltöttem Izraelben farmon dolgozva, miközben a kivándorlásról gondolkodtam. Inkább csendesen és tudatalatt azt sulykolták belénk, hogy felsőbbrendűek vagyunk, mint a nem-zsidók, akik elnyomtak minket. Azt tanították, hogy úgy tekintsünk a nem-zsidókra, mint megbízhatatlan kívülállókra, akiktől kitelik, hogy hirtelen támadt gyűlölettel ellenünk fordulnak, mivel kevésbé érzékenyek, intelligensek és erkölcsösek, mint mi vagyunk. Azt is tanították, hogy sötét történelmünket illetően senkire se hallgassunk.

... Persze, hogy tisztelegtünk az amerikai és a kanadai zászlónak is, és énekeltük azokat a himnuszokat, általában valódi érzelmekkel a szívünkben; de világos volt, hogy elsősorban kihez kellett hűnek lennünk.[294]

Ha egy nem-zsidó politikus azt merészelné mondani, hogy a „tipikus zsidó gyermekekbe" beléjük nevelik, hogy azok tudják: igazából Izraelhez és nem Amerikához tartoznak, és hogy ők, a nem-zsidók felett állnak erkölcsileg és intelligenciában, attól kezdve a politikai karrierje halálra lenne ítélve, és antiszemitaként üldöznék. Es mégis, szó szerint ezeket monda az Amerikai Zsidó Tanács Hazai Osztályának feje. Szavai nem holmi hevenyészett beszélgetésből származnak, hanem gondosan összeválogatott gondolatok, ame-

lyeket zsidó olvasóknak szánt. Steinlight kertelés nélkül beszél még arról az egyik hagyományos zsidó hatalmi módszerről is, amit a zsidók arra használnak, hogy megosszák a társadalmat és fölülkerekedjenek. (Megjegyzendő, hogy a szóhasználat hasonló nagyon sok más zsidó író szóhasználatához. Mintha az egész nem-zsidó világgal harcban állnának.)

> Még talán egy emberöltő szükséges ahhoz egy optimista előrejelzés szerint, hogy a zsidó közösség olyan pozícióba kerüljön, ahol képes lesz megosztani és uralkodni, és válogathat az olyan koalíciók között, amelyek a mi céljainkat támogatják.[295]

Úgy gondolom, ezek szerint antiszemitának számítok, mert egy olyan amerikai állampolgár vagyok, aki nem akar „megosztott és uralt" lenni. A helyi és országos viszonylatban alkalmazott zsidó politikai mesterkedés nemzetközi szinten is hasonlóan működik. Az USA kormányában alapvető beosztásokban lévő zsidók használhatják a befolyásukat arra, hogy megzsaroljanak más nemzeteket, azért, hogy támogatást szerezzenek Izraelnek. A külföldi segélyek, a piaci pozíció és más amerikai politikák úgy működnek, mint a cukorka és a pálca; ezzel kényszerítve más nemzeteket, hogy Izrael helyzetét erősítsék az ENSZ-ben. A cionista befolyást arra is felhasználják, hogy megvásárolják Izrael ellenségeit, úgy, mint pl. Egyiptomot vagy Jordániát, ami az amerikai adófizetőknek hatalmas pénzbe kerül. A zsidók ereje kormány- és médiakörökben adta meg a lökést Amerika katonai intézkedéseinek Izrael kibékíthetetlen ellenségei ellen is, mint amilyen például Szaddam Husszein, vagy Moammer Kadhafi. Így vált a hatalmas Amerika, Izraelt és a zsidókat helyettesítve, erőskezű végrehajtóvá. Tényleg a farok csóválja a kutyát.

Az **Amerikaellenes iraki háború**

Bush elnök bebizonyította, hogy teljesen a zsidóknak engedelmeskedik, amikor Izrael nevében háborúba kezdett Irakkal; egy olyan háborúba, amely egyértelműen az Egyesült Államok érdekei ellen irányul.

Amikor 2003-ban Amerika, cionista irányítói hatására, háborút kezdett Irak ellen, azt mondták a világnak, hogy a háború azért szükséges, mert Irak megsértette az ENSZ határozatait. Valójában Izrael sokkal több határozatot szegett meg, mint Irak. Bush azért kezdett háborút Irak ellen, mert annak állítólag tömegpusztító fegyverei vannak — miközben Izrael az egyik legszélesebb skálájú kémiai-, biológiai- és atomfegyverrel rendelkező ország. Amerika egy olyan országgal kezdett háborúzni, amely soha egy ujjal sem bántotta, s közben sok milliárd tömegpusztító fegyvert küldött Izraelnek, egy olyan or-

szágnak, amely vitathatatlanul halálos áldozatokat követelő terrorista akciókat követett el, és kémkedett ellenünk.

Csak a zsidó irányítású kormány és média volt képes ilyen képmutatásra. Valószínűleg soha nem volt még egy ennyire az Egyesült Államok érdekei ellen való háború, mint a 2003-as iraki. Világszerte emberek milliói gyűlöltek meg minket, veszélybe sodortuk bátor katonáink életét, valószínűsíthetően ezután még jobban ki leszünk téve a terrorizmusnak. A háború több százmilliárd dollárba került.

Természetesen a zsidó hatalom leginkább zsidó célokra használható fel. Svájc és az Edgar Bronfman-féle Zsidó Világkongresszus közötti csatában az Egyesült Államokban lévő cionisták a mi kormányunkat használták fel, amikor sikeresen megzsarolták a svájciakat azzal, hogy az Egyesült Államok be fogja zárni a svájci bankokat az USA-ban, míg végül a svájciak megadták magukat Bronfman 1,2 milliárd dolláros követelésének.[296] A zsidók még a városi önkormányzatokat is felhasználták a zsarolásban. New York városa, mint a bankvilág központja, súlyosan büntetheti a svájciakat, amiért nem adták be a derekukat a zsidók követeléseinek. Idézet a *Times-Picayune 1998.* augusztus 13-i számából: „Az Egyesült Államokban számos város fenyegetett azzal, hogy az UBS, AG és a Credit Suisse ellen szankciókat vezet be, ha nem egyeznek bele egy elfogadható megállapodásba."

Amikor elkezdtem előző fejezetemet a zsidók befolyásáról az amerikai médiában, azt kérdeztem: „Mi lenne, ha a Szaddamot támogató irakiak irányítanák az amerikai médiát?" Az amerikaiak helyesen, mint a szabadságunkra veszélyes és érdekeinkkel ellentétes helyzetet látnák azt. Tegyük fel egy pillanatra, hogy a Szaddamhoz leghűségesebb irakiaknak van a legerősebb érdekképviseletük Washingtonban, hogy ők az elnök vezető biztonsági tanácsadói, és gyakorlatilag az Egyesült Államok gazdaságpolitikájának irányítói. Egyetlen igaz amerikai hazafi sem tolerálná ezt az idegen uralmat.

Tűrhetőbb-e a helyzet, ha ezek a férfiak és nők nem irakiak, hanem fanatikus cionisták, Ariel Saron hívei, idegenellenes, zsidó szupremácisták, odaadó hívei a legrasszistább népnek?

Úgy tűnik, Amerikában kevesen teszik fel ezeket a fontos kérdéseket. Érthető a csend, azonban, ha beazonosítjuk a népet, ki dönti el, hogy milyen kérdéseket tegyünk fel, vagy milyen tényeket mondjunk el az amerikai embereknek? Az is érthető, ha figyelembe vesszük a tapasztalat alapján, milyen politikai következményei vannak, ha elmondjuk az igazat a zsidó szupremácizmusról és a zsidó hatalomról. William Fulbright szenátor, Charles Percy szenátor, Paul Findley képviselő, Pat Buchanan és jómagam komoly árat fizettünk az őszinteségünkért. Findley képviselő írt egy nagyszerű könyvet *They Dare to Speak Out*[297] (Ők ki merik mondani) címmel, amely részletezi a

hihetetlen fenyegetést és elnyomást, amelyet az izraeli érdekcsoportok ellen kiállni merők ellen vetnek be.

Talán a zsidóknak minden joguk megvan, hogy befolyásolni próbálják az amerikai kormányt és annak politikáját. De nekünk, az amerikai nép nagy többségének, jogunk van ahhoz, hogy a kormányunk a „miénk" legyen, és ne az „övék". Az önkormányzat joga alapvető a politikai szabadsághoz. A kormány manipulálása egy kisebbségi csoport javára, saját népe kárára: zsarnokság Amikor néhány hazafias mozgalomban részt vevő barátom megalkotta a feljebb említett, Cionista Megszálló Kormány, vagy rövidítve CMK terminust, úgy gondoltam, ez a kifejezés egy kicsit túlzás, de hosszas elmélkedés és olvasás után rájöttem, hogy elég találóan írja le a Washingtonban uralkodó szomorú politikai helyzetet. Az izraeli *Maariv* újságidézettől bizonyára minden hű amerikai megborzong. Most harmadjára idézem, és mindaddig idézni fogom, amíg az amerikai emberek meg nem értik jelentését.

> **Az USA-nak nincs többé goj [nem-zsidó] kormánya, hanem egy olyan kormánya van, amelyben a zsidók a döntéshozatal minden szintjén egyenrangú partnerek a kormányzásban. Talán a zsidó vallási törvény „nem-zsidó kormány" kifejezéssel kapcsolatos részeit felül kellene bírálni, mivel ez a kifejezés idejétmúlttá vált az** USA-ban.Ż[98]

Tehát Amerikának nincs többé nem-zsidó kormánya, és egyedül a cionisták helyeznek erre nyilvános hangsúlyt, kérkedve ezzel izraeli zsidó barátaik előtt. Úgy gondolom, vannak még milliók Amerikában, akik ha olvassák ezeket a sorokat, olyan dühösek lesznek, mint az a bizonyos Howard Beale a *Network*[299] című filmben. „Pokolian dühösek" lesznek, és meg fogják tenni a változtatáshoz szükséges lépéseket, hogy a következő generáció Amerikájának „ne kelljen ezt tűrnie tovább".

Az embernek azt az ösztönös tulajdonságát, hogy védi a családját, faját és nemzetét, patriotizmusnak hívják. Ez azt kívánja tőlünk, hogy szálljunk szembe a kormányunk irányítására törő minden csoporttal, legyen az cionista, iraki, német, vagy akár — irreális feltételezésként — a földön kívüliek egy csoportja. Az ilyen indíték nem zsidógyűlölet, csupán hazafiság. Minden jogunk megvan ahhoz, hogy kiálljunk magunkért, ahogyan a zsidóknak is megvan a joguk, hogy kiálljanak magukért. Stephen Steinlight, az AJC igazgatója, akitől előszeretettel idézek, elemi erővel fogalmazta ezt meg: „Jogosan kérdezzük: `Ha én nem vagyok magamért, akkor ki lesz értem?"'[300]

Amerikában és a nyugati világban egyedül a zsidóknak lehet az igazi patriotizmust képviselniük — közülünk azokat, akiknek a hazafiassága túlmegy a július negyediki tűzijáték csodálatán, könyörtelenül támadják. Azokat a zsidó-

kat, akik *más* népek felett próbálnak irányítani, soha nem ítélik el, csak minket, nem-zsidókat, akik egyszerűen csak azt a természetes vágyunkat fejezzük ki, hogy szeretnénk, ha a *saját* nemzeti hagyományainkat, értékeinket, érdekeinket tükröző nemzet lennénk, zsidógyűlölőként megbélyegeznek, kikiáltanak rasszistának, szupremácistának és gyűlölködőnek. Az ilyen képmutatás mindig is a stratégiájuk lényege volt, és fegyver hatalmuk gyakorlására. A másik fegyver képes felügyelni a nyelvet. Ideje megnéznünk, mi a valódi oka, hogy a modern világ legtöbbször rosszul használja ezt a szót: antiszemitizmus.

Hetedik fejezet
AZ ANTISZEMITIZMUS GYÖKEREI I: A GAZDASÁGI KIZSÁKMÁNYOLÁS

Az [antiszemitizmus] érthető reakció a zsidók hibáira — Theodor Herzl, a modern cionizmus megalapítója.
(Naplójából idézte Arthur Kornberg[301])

Amikor tisztába lettem a zsidó elnyomás jelenlétével, és annak erőteljes befolyásával az amerikai kormányban és médiában, nyíltan beszéltem róla. Egyszer egy középiskolai állampolgári ismeretek-órán megjegyeztem, hogy a zsidó hivatalnokok, akik Amerika közel-keleti politikáját vezénylik, alapvetően ellentétes érdekeket képviselnek. A tanár, próbálván gyorsan elhallgattatni, rámutatott, hogy az Egyesült Államok elnöke nem-zsidó. Mondtam, hogy a fontos kormánypozíciókat betöltő cionista zsidók hosszú listájára gondolok, akik valószínűleg Izrael érdekeit Amerika stratégiai érdekei fölé helyezik.

A tanárom, kimerülve érveim cáfolatában, rám dobta a szellemi atombombát. „Ez az a fajta nézet, ami hatmillió zsidó halálához vezetett" — mondta. „Ugye, nem azt akarod mondani, hogy antiszemita vagy?" A rendszerint nyughatatlan és féktelen osztály lemerevedett, én pedig megnémultam. Féltem, hogy antiszemitizmussal vádolnak. Mi az antiszemitizmus? Antiszemitává váltam pusztán azért, mert nem értek egyet a zsidó szupremácizmussal?

Még aznap délután elmentem az iskolai könyvtárba, és összeszedtem néhány könyvet az antiszemitizmusról. Mindet zsidó írta, és ahogy láttam, legtöbb közülük cionista volt. Kikerestem, mit ír a könyvtár polcain sorakozó négy enciklopédia az antiszemitizmusról, és azt találtam, hogy az összes erről szóló cikkeket zsidó szerző írta.

Mint ahogy azt a *Funk és Wagnall's* által kiadott, népszerű *Microsoft Encarta Encyclopedia* is mutatja, még mindig ők szerkesztik az antiszemitizmusról szóló majdnem minden bejegyzést. Az Encarta-ban az antiszemitizmusról szóló cikket egy zsidó szerző, Nahum Norbert Glatzer írta, aki a zsidó közösség nagyra becsült tudósa, és a kifejezetten zsidó szupremácista és fajközpontú a *Jewish History* (Zsidó Történelem) című könyv szerzője. Az *Encarta* tartalmaz még egy ajánlott irodalomjegyzéket is az antiszemitizmusról. Íme:

Bein, Alex. *A zsidókérdés: Egy világméretű probléma biográfiája.* (The Jewish Question: Biography of a World Problem) Farleigh Dickinson, 1990. Az antiszemitizmus története világszerte.

Belt, Nathan C. *Megtartani egy ígéretet: Beszámoló Amerika és az antiszemitizmus találkozásáról.* (A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-*Semitism)* Több kiadó. *Történelmi beszámoló az antiszemitizmusról* Amerikában, és a Rágalmazás Ellenes Liga erőfeszítései, hogy legyőzzék azt. Az olvasóközönségnek.

Furet, Francois., ed. *Megválaszolatlan kérdések: A náci Németország és a zsidók elleni népirtás.* (Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews) Schocken, 1989. Kiegyensúlyozott esszégyűjtemény különböző témákban a náci Németországról és az európai zsidókról. (Egy ilyen részrehajló gyűjteményt „kiegyensúlyozottnak" hívni jó példa a zsidó szupremácisták orwelli stílusára.)

Gerber, David A., ed. *Az antiszemitizmus Amerika történelmében.* (AntiSemitism in American History) Illinois, 1986. Az Amerikában a zsidóság felé irányuló ellenségességről szóló esszégyűjtemény.

Katz, Jacob. *Az előítélettől a pusztításig: antiszemitizmus, 17001933.* (From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700-1933) Harvard, 1980, 1982. Ajánlott történelmi áttekintés az antiszemitizmusról Franciaországban, Németországban, Ausztriában és Magyarországon.

Lewis, Bernard. *Szemiták és antiszemiták:A konfliktus és előítélet vizsgálata.* (Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and Prejudice) Norton, 1987. Az antiszemitizmus elemzése az iszlám világban.

Poliakov, Leon. *Az antiszemitizmus története.* (The History of Anti-Semitism) 3 kötet Vanguard, 1964-75. 1. köt. Krisztustól a törvényszéki zsidókig; 2. köt. Mohamedtől Marranos-ig; 3. köt. Voltaire-től Wagnerig; 4. köt., Öngyilkos Európa, 1870-1933; franciából fordítva.

Reinharz, Jehuda., ed. *Együtt élni az antiszemitizmussal: modern zsidó válaszok.* (Living with Anti-Semitism: Modern Jewish Responses) Brandeis Brooks University New England, 1987. 200 év változatos reakciói, földrajzi rendben.[302]

Az enciklopédia által ajánlott cikkek és a zsidó szerzőktől származó könyvek mind ugyanazt a gondolatot közvetítik: a történelem folyamán a zsidók mindig a gonosz nem-zsidók áldozatai voltak. Az ezekben a könyvekben elbeszélt zsidóellenes polgári, nemzeti vagy vallásos reakciók százaiban sincs semmi utalás arra, hogy a zsidók tehettek volna bármi rosszat. Mindig ártatlan bárányok voltak, akiket a mészárszékbe hajtottak. Azt mondják, hogy a keresztényeket, muzulmánokat, pogányokat és más ellenségeiket mindig a vallási vagy faji intolerancia és gyűlölet motiválta. A könyv amellett is érvel, hogy az ártatlan zsidókból világszerte bűnbakot gyártanak a szociális és gazdasági bajokra. Csak hogy az olvasó is megértse, az *Encarta* sem kivétel, álljon itt most egy ajánlott irodalomjegyzék *Grolier enciklopédiájának* antiszemitizmusról[303] szóló cikkéből. A cikket Erich Rosenthal írta, és valószínűleg ő állította össze a listát.

Bibliográfia:

Almog, Shmuel. *Anti-Semitism through the Ages* (1988) (Antiszemitizmus korokon át)
Arendt, Hannah. *The Origins of Totalitarianism* (1951; reprint 1983) (A totalitarizmus eredete.)
Curtis, Michael, ed., *Anti-semitism* (1986) (Antiszemitizmus)
Katz, Jacob, *From Prejudice to Destruction* (1980) *In the Contemporary World* (1985) (Az előítélettől a pusztításig, A Napjaink Világában)
Dinnerstein, Leonard, *Anti-semitism in Americen* (1994, reprint 1995) (Antiszemitizmus Amerikában)
Gager, J. G., *The Origins of Anti-Semitism* (1983) (Az antiszemitizmus eredete)
Gerber, D. A., ed., *Anti-semitism in Americen History* (Antiszemitizmus Amerika történelmében)
Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism,* 4 vols. (Az antiszemitizmus története; 4 köt.)

Nem ugyanolyan-e ez az ajánlott olvasmányjegyzék, mintha az arab—izraeli konfliktusról csak palesztin, vagy a kommunistaellenes témákról pedig csak kommunisták által írt cikkeket ajánlanánk?

A szerzők közül néhány azt sugallja, hogy a zsidókkal velük született értelmi és erkölcsi fölény teszi a nem-zsidókat féltékennyé és rosszindulatúvá. Néhány antiszemitizmusról szóló könyv odáig megy el, hogy az antiszemitizmus egyfajta szellemi fogyatékosság és örökletes betegség a nem-zsidók között. Témául választva az elmúlt 2000 évben agyonismételgetett, szinte egyetemes zsidóellenes hozzáállást, Glatzer, Rosenthal és a többiek nem veszik észre, hogy esetleg a zsidók is, legalább egy kis részben, okozói lehetnek az ellenük irányuló negatív cselekedeteknek? Soha senki nem gyanúsítja a zsidókat, hogy bármilyen szempontból türelmetlenek a keresztényekkel vagy más nem-zsidókkal? Kivétel nélkül minden zsidó és nem-zsidó viszályban a nem-zsidók úgy vannak beállítva, mint teljesen gonoszok, míg a zsidók a jóság feddhetetlen, tökéletes mintaképei.304 305 306 307

Glatzer, Rosenthal és a többi zsidó fanatikus egyoldalú álláspontot képvisel. Egyikőjük könyve sem említi, hogy a zsidó vallás iránt érzett negatív keresztény reakció a Talmud gojellenes retorikájából és a korai keresztényüldözésekből nőtt ki. A rosszindulatú gojellenes tanítások sokkal régebbre tehetőek, mint a zsidóellenesek, de a fenti zsidó írók közül egyik sem említi ezt a tényt.

Minél jobban elmélyedtem az olvasásban, rádöbbentem, hogy az európaiakat, mint antiszemitákat ostorozó könyvek és cikkek maguk a legszörnyűbb példák a fajgyűlöletre. Jellemezni egy népet, mint örökletesen beteg és gyilkos hajlamút, az körülbelül a legrosszabb dolog, amit bárki is mondhat egy fajról. Es mégis, a zsidó média fő áramvonala pontosan így kategorizálja az európai keresztényeket. Meg kell említeni még azt is, hogy a zsidó média ugyanilyen legkevésbé tetszetős módon kategorizálja a palesztinokat és az arabokat is.

Ezek szerint így kell megtudnom az igazságot az antiszemitizmusról, gondoltam. A zsidó sovinisztáknak kell elmagyarázniuk nekem. Ha ez a helyes logika, akkor akár tanulhatnánk a második világháborúról kizárólag a nácik szemszögéből, vagy a palesztin történelemről kizárólag Menahem Begin követőitől. Hogyan tudhatná meg bárki is az igazságot a zsidó—nem-zsidó ellentétről, ha kizárólag zsidóktól, vagy olyan nem-zsidóktól olvashat róla, akik egyetértenek a zsidó álláspontal? A nem-zsidó írók kénytelenek megtanulni, hogy előnyükre szolgál, ha magukévá teszik a zsidó nézeteket, ha azt akarják, hogy könyveiket elfogadják a fontosabb kiadók, és említést kapjanak a teljesen zsidó *New York Times Book Review* kiadványban. Hasonló a helyzet, ha szerepelni szeretnének olyan műsorokban, mint például a zsidók készítette *Today Show.* Es természetesen támogatniuk kell a szemitizmust, hogy műveik bekerülhessenek az „ajánlott olvasmányok" közé.

Miért van az, hogy a média főáramában nem hangozhat el az a méltányolható nézet, hogy az antiszemitizmus reakció a zsidók szupremácizmusára és embergyűlöletére? Természetesen voltak olyan antiszemita megmozdulások, amelyekben ártatlan zsidók estek áldozatul. Amikor ezt kimondjuk, azt is tudomásul kell vennünk, hogy a zsidók bőven kivették részüket a nem-zsidók iránti intoleranciából, mondhatni a fajirtásból. Azonban a zsidó túlkapásokról sohasem lehet hallani. Hogy véget vessünk az újra feltörő antiszemitizmusnak, meg kell tudnunk annak valódi gyökereit.

Az antiszemitizmus valóban irracionális megnyilvánulás volna, melynek gyökerei mentális betegségben keresendők, vagy inkább érthető reakció a zsidók viselkedésére? Méltán gondolhatjuk, hogy a zsidó szupremácia és az antiszemitizmus egymást táplálta generációkon keresztül, ami végül a szörnyűséges második világháborúhoz és a cionista imperializmushoz vezetett. A XXI. században az ellentét akár embertelen módon felerősödhet, hacsak nem tudatosítjuk a zsidók és nem-zsidók közötti viszály valódi gyökereit.

Hogy megértsük, miért kerültek a nem-zsidók a zsidókkal mint csoporttal szembe, fontos, hogy tisztába legyünk a zsidó viselkedésmintával, amelyet Glatzer és más szerzők az antiszemitizmusról szóló műveikben elmulasztanak észrevenni. Az úgynevezett antiszemiták évszázadokon át állították, hogy a zsidók csoportja aránytalan mértékben foglalkozik erkölcstelen és kizsákmányoló tevékenységekkel, mint amilyen például az uzsora, prostitúció, tisztességtelen üzlet, és más törvénytelen tevékenységek. Sokan állították, hogy a zsidók erkölcstelen üzletpolitikát folytatnak, és összejátszanak, hogy irányítást szerezzenek a kereskedelemben. Az antiszemiták azzal vádolják őket, számos történelmi példa alapján, hogy sokszor szövetkeztek az őket befogadó népek ellenségeivel. A zsidó hűtlenség vádja még egyiptomi tartózkodásuk idején szárnyra kapott *és* folytatódik napjainkig. Példák

erre többek közt az elítélt atombomba-kémek, a Rosenberg-ügy, és nemrégről Jonathan Pollard izraeli kém esete is.

Ideje volt leásnom az antiszemitizmus gyökeréig.

Vallási intolerancia vagy irigység?

Amikor elkezdtem kutatni a nagyszámú zsidó szerzők antiszemitizmusról szóló munkáit, két téma tűnt fel. Az első és legnépszerűbb, hogy a nem-zsidók a zsidókat hibáztatják Krisztus keresztre feszítéséért. Idézet az *Encarta Encyclopedia-ból:* „A negyedik századtól kezdte, vagy talán már régebb óta, a zsidókat Jézus Krisztus gyilkosának tekintették." Zsidó és zsidó-szimpatizáns írók másik témája, hogy az antiszemitizmus a nem-zsidóknak a zsidók gazdasági és társadalmi sikerei iránti irigységéből fakad. Arthur Hertzberg zsidó író bemutatja, hogy stratégiailag mennyire előnyös az antiszemitizmust a keresztény intoleranciára kenni.

> A kereszténységet, és kizárólag a kereszténységet hibáztatni az antiszemitizmus miatt bizonyos előnnyel jár a zsidók számára. Évszázados szenvedéseik nemes mártíromságként értelmezhetők; a zsidókat érő támadások nem köthetők sajátos meggyőződésükhöz, kultúrájukhoz, magatartásmintáikhoz, és bizonyos esetekben a hibáikhoz, hanem kizárólag a hitükhöz. — Arthur Hartzberg[308]

Tanulmányozva a zsidók és nem-zsidók közötti történelmi eseményeket, kitűnik, hogy a zsidók hibáztatása Krisztus keresztre feszítéséért csekély szerepű az ókori és a modern antiszemitizmusban egyaránt. Például, azok a szakaszok a Bibliában, amelyek arról szólnak, hogy a zsidók keresztre feszítették Jézust, nem akadályozta meg a keresztényeket abban, hogy próbálják őket megtéríteni és bevonni a keresztségbe. Egyértelmű, hogy a keresztény egyház nem tekintette a zsidókat megválthatatlannak álszent őseik cselekedetei miatt. A korai keresztények vegyes népei nem faji vagy etnikai okok miatt álltak szembe a zsidókkal, hanem elsősorban a hitük és tetteik miatt. Ami a vallást illeti, a zsidók csoportja, elsőként a Talmud keresztényellenes és gojellenes tartalma, valamint az ezt kísérő keresztényellenes cselekedeteik miatt — amire találó példa Néró ágyasa, Poppea Sabina309 [31°] által elrendelt keresztényüldözés és tömegmészárlás — került szembe a nem-zsidókkal.

Az etnikai szempontból sokkal toleránsabb keresztényekkel éles ellentétben a zsidók faji alapon választották az ellenoldalt. Amíg a keresztények ismételten próbálták megtéríteni a zsidókat, ők alig tettek kísérletet a keresztények megtérítésére. Helyette inkább gátat szabtak az áttérésnek, és azt a

kevés számú nem-zsidót, aki áttért, a zsidó törvények értelmében fattyúnak bélyegezték, és megtiltották a zsidó papoknak, hogy velük vagy leszármazottaikkal házasodjanak, s ez a törvény még napjainkban is érvényben van.[311] A nyugati civilizáció zsidó történelmében nincs egyetlen megtért sem, aki jelentős zsidó vezetővé vált volna.

A kereszténység egy létbizonytalansággal járó, szárnypróbálgató hitből fejlődött Róma állami vallásává, később pedig maga Európa vált egyenértékűvé a kereszténységgel. Miután erejében megszilárdult, a kereszténység sokkal türelmesebb lett más vallásokkal szemben — még akkor is, ha nem értett egyet velük. A zsidók iránt érzett ellenszenv alapja gazdasági, társadalmi, etnikai és politikai jellegű, és jelentős bizonyíték van arra, hogy ezek a tényezők uralták a zsidóellenes hozzáállást, még a vallási zavargásoktól mentes időszakokban is. Például, az antiszemitizmus történelmileg nem a kereszténységre korlátozódik, hanem már a keresztény idők előtt is heves kifejezésre jutott nem-keresztény vidékeken. A vallási ellentét gyakran a gazdasági és szociális ellenségesség racionalizálásának tűnt.

Keresgéltem az európai irodalom, filozófia és tudomány legnagyobbjainak zsidókról szóló alkotásai között. Órákat töltöttem a könyvtárban, a legnagyobb nyugati írók könyvei tárgymutatójában keresgélve a „Zsidó' és a „Judaizmus" címszavakat. Azt találtam, hogy sokan közülük olyat írtak, amit most antiszemitának nyilvánítanának. Lehetetlen lenne mindet felsorolni, de köztük volt Milton, a legtöbb katolikus pápa, protestáns vezetők, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolsztoj, Dosztojevszkij, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville és Dickens. Még kedvenc amerikai szerzőm, Mark Twain is tett néhány érdekes megjegyzést a zsidókról. Egy 1899-es Harper's magazinban megjelent Mark Twain-írás legtöbb megjegyzése rendkívül hízelgő a zsidókra nézve. De esszéjének néhány része ma megengedhetetlen lenne.

> A gyapottermelő államokban a háború után az egyszerű és tudatlan feketék terményért művelték a földet a fehérek ültetvényein. A zsidók nagyszámban jöttek, felállították boltjaikat az ültetvényen, hitelre adták a feketéknek, amire szükségük volt, és az idény végén az övék lett a feketék részesedése az azévi terményből, és még valamennyi a jövő éviből is. Nem telt sok időbe, és a fehérek megutálták a zsidókat; az is kétséges, hogy a feketék szerették-e őket.
>
> Kitiltották a zsidókat Oroszországból... Nem is rejtették véka alá az okát. A zsidó mindig kész volt terményre pénzt kölcsönözni, hitelre árusítani a vodkát és más alapvető cikket, míg a termény növekedett. Amikor a teljesítés napja elérkezett, az övé lett minden termény, és a következő évben vagy azután mar övé volt az egész farm, Józsefhez hasonlóan...

> Földnélküli János idejében az egyhangú és tudatlan Angliában mindenki **a zsidók eladósodottja lett. Minden hasznot hajtó vállalkozást megszereztek maguknak;** a kereskedelem királyai lettek, és készek voltak azonnal segíteni, ha hasznot húzhattak belőle...
>
> A vallási előítélet felelős lehet [az antiszemita előítéletek] egy **tized részéért, de nem** a **többi kilencért.**[312]

Legnagyobb csodálkozásomra a zsidó történelemkönyvek, amelyeket főleg zsidó szemnek szánnak, nyíltan írnak a zsidó gazdasági kizsákmányolásról az ókortól napjainkig. A zsidó történészeket sokkal felvilágosultabbnak tatállam, mint a nem-zsidó írókat. Nem voltak előítéleteik a zsidókkal szemben. Ha mégis volt, akkor az tiszta szupremácista elfogultság a saját népük iránt. Sokan közülük gyakorlatilag kárörvendeztek a nem-zsidók felett aratott pénzügyi győzelmeiken.

Uzsora

> A zsidók, az uzsorások *népe...* becsapják azokat, akik között menedéket találnak... A jelmondatuk: `Legyen óvatos a vevő.' **Ez a legfőbb elvük a velünk kapcsolatos ügyeikben.** — Immanuel Kant[31$]

Immanuel Kant nem az első nyugati filozófus, aki a zsidókat uzsorásnak nevezte, és megállapította, hogy gazdasági ténykedéseik gyakran kizsákmányolóak. Az izraeliták egyiptomi tartózkodása óta nem-zsidó politikusok, teológusok és történetírók említést tettek a zsidó kapzsiságról es kizsákmányolásról. Még Shakespeare is halhatatlanná tette a zsidó uzsorást a *Velencei kalmárban* szereplő Shylock nevű hősével, aki, mivel nem kapta vissza kölcsönadott pénzét, követelte a keresztény „fontnyi húsát". Számos példa van arra, hogy a középkori kormányok jelentős bevételekre tettek szert az uzsorások bevételeinek megadóztatásából. A diaszpórák (a nem Palesztinában élő zsidók) körében elterjedt, hogy nem-zsidó királyokhoz és kormányokhoz állnak be adószedőnek vagy behajtónak; külföldi megszálló hatóságok alkalmazzák őket ügyintézőként.

Természetszerűleg a földművelésnek és az állattenyésztésnek időnként szüksége van tőkebefektetésre. Betegségek, járványok és természeti katasztrófák gyakran kényszeríthetik az állattenyésztéssel vagy növénytermesztéssel foglalkozókat a kölcsönt adni képes, készpénzzel rendelkezők könyörületes kezei közé. Ez különösen igaz azokra, akik mindig kicsit többet vesznek kölcsön, mint ami az alapvető megélhetésükhöz szükséges, és ez igaz volt ősidőktől napjainkig. Az ilyen tőkeszükségleteket gyakran kielégítették a pol-

gári hatóságok beavatkozására, de még gyakrabban maradtak az efféle igények kielégítetlenek, aminek súlyos nélkülözés és szenvedés lett az eredménye. Az üzleti világban a tőke mindenhol létszükséglet, hogy az időnként viszszatérő pangáson és szegénységen túl tudjunk lépni. Az ilyen gazdasági bizonytalanság közepette toppan be a zsidó pénzkölcsönző, aki sokkal jobban ért a pénz és az arany manipulálásához, mint az ügyfelei.

A közelmúltig nagyon kevés pénzügyi szabályozás volt a pénzkölcsönzést illetően, ami rengeteg alkalmat kínált a gátlástalanoknak. Világosan le kell szögezni, hogy az `uzsorakamat' kifejezés nem egyszerűen egy méltányos és igazságos kamatot jelent, hanem túlzott mértékűt. Az uzsorakölcsönt ma üzérkedésnek nevezhetnénk — túlzott mértékű kamattal és kamatos kamattal.

Uzsorakamat főnév
1. kölcsönzés, vagy a pénzkölcsönzés gyakorlata túlzott kamatra;
2. túlzott kamat vagy kamatszázalék, különösen a törvényes kamatszázalékot nagymértékben meghaladó kamat;
3. régen a pénz használatáért fizetett kamat.

Üzérkedés
A pénz kölcsönbe adásának gyakorlata, túlzott kamatszázalék mellett.
Random House Webster's Teljes Terjedelmi. Elektromos Szótár 1996

A zsidók maguk megértették, ha uzsorakamatra adnak kölcsön a nem-zsidóknak, akkor az kizsákmányolás. Maimonides, akit a legnagyobb európai zsidó tanítóként tartanak számon, ezt írta *A polgári törvények könyvében*

Kölcsönt adni vagy kölcsönt kérni egy pogánytól, vagy más idegentől, megengedhető. Ahogy az Írás mondja: *Kamatra ne adj kölcsön testvérednek!* (MTörv, 12, 20)[314] — a testvérednek tilos, de a világ többi részének szabad. Valójában ez pozitív parancs, hogy adj kölcsönt nem-zsidónak kamatra. Az Írás mondja: *A nem-zsidónak kamatra adj!* (MTörv 23, 21)[315] (Maimonides törvénykönyve, 13. könyv, A polgári törvények könyve, V. fejezet: 1, 93)316

Nesek („harapás", uzsora) és marbit („növelni", kamat) egy és ugyanaz... Miért hívják nesek-nek? Mert aki ezt teszi barátját harapja, fájdalmat okozva neki, és megeszi a húsát. (Maimonides törvénykönyve, 13. könyv, A polgári törvények könyve, IV. fejezet:1, 88-89)

A középkor zsidó uzsorakamatai felháborítóak mai szemmel nézve.

- Cecil Roth A *History of the Jews in England (A zsidók története Angliában)* című könyve szerint a zsidók 22 és 43 százalék közötti kamatokat kérnek.[317] Észak-Franciaországban 1206-ban a kamat mértéke 43 százalékban volt maximálva, mivel a hatóságok csökkenteni próbálták az uralkodó 65 százalékos kamatot, plusz költségeket.[318]
- *A lengyelországi zsidók: a zsidó közösség társadalmi és gazdasági története Lengyelországban 1100tól 1800ig.* (The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800) A könyv írója, Bernard Weinryb hasonló különös kamatszázalékokat mutat ki a XIV—XV. századi Lengyelországban.[319]
- Az 1942-ben megjelent, A *zsidók Spanyolországban: politikai és kulturális életük a középkorban* (The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages) című könyvében a zsidó szerző, A. A. Neuman azt írja, hogy Kasztíliában a hatóságok 33 1/3 százalékos kamatot *engedélyeztek* a zsidóknak. Amikor 1326-ban, Cuenca-ban, a nagy éhínség idején a parasztoknak reménytelenül nem volt pénzük arra, hogy vetőmagot vásároljanak, a zsidók nem voltak hajlandók addig pénz kölcsönözni, amíg meg nem engedték nekik a kamatok felemelését 40 százalékra.[32°]

A legfontosabb politikai dokumentum a középkori Angliából, és valószínűleg a nyugati civilizáció egész történelméből a *Magna Charta,* amely felfedi a zsidó uzsorások hatalmát, amikor törvénybe iktatja, hogy az özvegyek és árvák előnyben részesüljenek birtokszerzést illetően a zsidó uzsorásokkal szemben 321

Louis Rabinowitz *A zsidók társadalmi élete a XII —XX századi Észak-Franciaországban, a kor rabbinikus irodalma tükrében* című könyvében megjegyzi, hogy a zsidó uzsorások sokkal inkább kifizetődőnek tartották a pénzkölcsönzést, mint a paraszti vagy iparos életet.[322] Számos zsidó történész dokumentálta a zsidók által uzsorával felhalmozott temérdek vagyont. Rabinowitz rámutat arra, hogy például 1221-ben, Franciaországban a zsidó uzsorakamatra kivetett adókból befolyt összeg több volt, mint a királyi bevételek többi része. IX. Lajos királynak, aki erőteljesen elítélte a Talmudot, már inkább voltak fenntartásai a zsidók gazdasági ragadozó viselkedésével kapcsolatban. 1254-ben eltiltotta a zsidókat a pénzkölcsönzéstől és utasította őket, hogy kereskedelemből és kétkezi munkából éljenek meg.

Annak szemléltetésére, hogy milyen messzire nyúlik a zsidó uzsora hatása, Achille Louchare elmondja, hogy a középkori Európában még számos templomot és kolostort is bezártak zsidó pénzkölcsönzőknek[323] járó tartozásaik miatt. Jacob L. Marcus, a világ vezető zsidó történészeinek egyike, az *Encyclopedia Bri.tannica-ban* található „Zsidók" címszó alatt található be-

jegyzésében ezt írja: „Az ország mozgótőkéjét beszippantották a zsidók, hogy aztán időszakonként az államkincstárba visszaböffentsék azt."[324]

A nem-zsidóknak a zsidók ragadozó gazdasági tevékenységével való szembenállása többnyire racionális és irgalmas volt; messze állt a kórostól és gyűlölködőtől. Napjainkban az üzérkedés veszedelmesnek számít, es jogilag büntetendő. Kimutatható, hogy az olyan országokban, ahol ezt a tevékenységet korlátozták, az antiszemitizmus is kisebb mértékű volt. Davidson idéz két patríciust a XVI. századi Velencéből, akik szerint a pénzkölcsönzés során a zsidók „bekebelezik és elnyelik városunk polgárait".[325] A velencei hatóságok végül a zsidó gazdasági tevékenységet alaposan szabályozó törvényt iktattak be, amely szerint a kölcsönre kérhető maximális kamat 5 százalékban lett meghatározva.[326] Brian Pullen idézi az akkori idők egyik rabbiját, aki miután máshol megmagyarázta az antiszemitizmus kiváltó okait, azt írta:

> Az uzsora népszerűtlenné teszi őket a város összes rendjei között; fortélyaik a kisemberek között; vagyonuk a nemesek és nagyemberek között. Ez az oka, hogy a zsidók sok helyen nem telepednek le. De ezek a körülmények nincsenek jelen Velencében, ahol a kamat csupán 5 százalék, és a bankokat a szegények, nem peddig a bankárok hasznára alapították.[327]

Arthur Kronberg a *Theodor Herzl: Az asszimilációtól a cionizmusig* (From Assimilation to Zionism) című könyvében sokat idéz a modern cionizmus megalapítójától, Theodor Herzl-től — megtűzdelve írását meglepő részletekkel annak naplójából. Herzl azt írja, hogy a zsidó pénzügyi dominanciából fakadó antiszemitizmus teljességgel érthető: „miként várhatnánk el a többségtől, hogy hagyja leigázni magát egy korábban gyűlölt idegen nép által, akiket épp most engedtek ki a gettóból?".[328] Egy másik részben Herzl-t idézve mondja, hogy a zsidók „piócáknak" lettek kitanítva, akik „félelmetes pénzügyi hatalommal" rendelkeznek, és mint „pénzimádó emberek képtelenek megérteni, hogy valakit más indíték is vezérelhet, mint a pénz".[329] Herzl ezt így kommentálja: „Teljességgel jogosnak találom az antiszemitizmust."[330]

Napjaink zsidó írói az antiszemitizmusról írván sohasem ismerik el, hogy a nem-zsidóknak alapvető joguk lenne megvédeni önmagukat a „félelmetes" zsidó pénzügyi hatalomtól, és hogy „teljességgel jogos az antiszemitizmus". Ha egy nem-zsidó „piócának" nevezné a zsidó pénzvilág ragadozóit — még akkor is, ha egy ilyen kijelentés a cionizmus vezető elméjétől méltányosnak van tekintve —, bizonyára antiszemitának neveznék.

Lehet-e azon csodálkozni, hogy egy olyan nagyszerű keresztény gondolkodó, mint Aquinói Szent Tamás, akit a szeretet és jóság nagyszerű hirdetőjének tekintenek, felszólal a zsidók által gyakorolt uzsora ellen?

„A zsidóknak nem volna szabad megengedni, hogy megtartsák, amit uzsorával szereztek; a legjobb volna, ha köteleznék őket a munkára, hogy munkával keressék meg a kenyerüket, ahelyett, hogy nem csinálnak semmit, csak egyre kapzsibbá válnak." — Aquinói Szent Tamás, XIII. századi skolasztikus filozófus.[331]

Mihelyt több zsidó történetet elolvastam, rájöttem, hogy az uzsora csak egyike volt az olyan, zsidók által a kereskedelmi életben alkalmazott pénzügyi praktikának, amely a keresztény közösség szembenállását kiváltotta.

A zsidók kereskedelmi tevékenységei

Az uzsora volt a zsidó hatalom legfőbb forrása, és valószínűleg az Európában évszázadokon át uralkodó banktulajdonos családok forrása is, de a zsidók nagyon sok más tevékenységből hasznot húztak, ami hihető és hitvány dolog.

Amíg a zsidó vallásos tanítások megtiltják, mint veszélyes gyakorlatot, hogy zsidó a zsidónak uzsorakamatra adjon kölcsön, bátorította őket, hogy ezt a nem-zsidókkal cselekedjék. Ugyanezt az elvet kiterjesztették minden egyes gazdasági versenyre zsidó és nem-zsidó között. A pénzügyi rafinéria nagy összetartással és gazdasági stratégiával, hatékony fegyvereket adott a kezükbe a gazdasági uralomért folytatott harcban Európában, és később Amerikában. A fent említett tény, hogy a zsidók kétféle erkölcsiséget gyakoroltak — önzetlent a maguk fajtával, és ragadozót a nem-zsidókkal —, hozzájárult gazdasági uralomra jutásukhoz, még a közönségesebb üzleti törekvésekben is.

A legszörnyűbb tevékenységeik közül sokat a (zsidó) Frankfurti Zsinat 1603-ban betiltott, hogy megelőzze a *hillul hashem-et* (a zsidó vallás szégyenét): „Azok, akik becsapják a nem-zsidókat, beszennyezik az Úr nevét a nem-zsidók között.[332]

Sokszor idézték ezt a mondatot olyanok, akik a nem-zsidók ellen irányuló pénzügyi intézkedéseket azzal intézik el, hogy azok csupán a régmúltat tükrözik. Azonban, a későbbi keletű rabbinikus responsa (válasz) úgy tisztázta a kérdést, mint két zsidó vitájának eredményét, akik a nem-zsidók becsapásának eseteit vitatják. A rabbinikus válasz szerint a nem-zsidók kizsákmányolása és megtévesztése mindaddig megengedhető, amíg nem történik *hillul hashem;* vagyis ha a zsidók csoportját nem károsítja. Jacob Katz ezt mondja: „Az erkölcsi normák kizárólag a saját fajtánkra vonatkoznak.[333] Mint ahogy erkölcsileg elítélendő volt uzsorakölcsönt adni egy másik zsidónak, míg erkölcsileg megengedhető az uzsora a nem-zsidókkal szemben, ugyanúgy morálisan helyénvaló, hogy a zsidók, haszonszerzés céljából, erkölcstelenül viselkedjenek a nem-zsidókkal, amíg nem károsítják a zsidó közösséget.

A következő idézet Maimonides Törvénykönyvéből jól mutatja az üzleti életben alkalmazott kétarcú gazdasági morált. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a zsidók Maimonides-t a felvilágosodás korában a legnagyobb filozófusuknak tekintették.

> Egy pogány, ha őt becsapták, nem pereskedhet, mert az van írva: „testvéredet ne csapd be". (Lev 25, 14)[334] Azonban, ha egy pogány megtéveszt egy izraelitát, akkor a túlfizettetett részt törvényeink szerint vissza kell adnia. (Annak érdekében, hogy a pogányok jogai ne haladják meg az izraelitákét.) (Maimonides Törvénykönyve, 12. könyv, A szerzés könyve)[335]

A zsidó tanítások arra kötelezték a zsidókat, hogy segítsék egymást, és ne versenyezzenek egymással a nem-zsidók kizsákmányolásában. Jacob Katz számos zsidó műben nyomára bukkan, hogy a zsidók közötti verseny tilos. Meg volt tiltva számukra, hogy összetűzésbe kerüljenek zsidó monopóliumokkal, vagy más zsidók árai alá kínáljanak. A többi zsidóval mindig össze kellett fogniuk a nem-zsidókkal szemben, hogy „ne veszítsék el Izrael pénzét".[336]

A zsidó csapatstratégia

Nem túlzás, hogy a zsidó gazdasági összetartás, és amikor szükségesnek ítélik, gazdasági bojkott vagy ellenségeskedés, nagy károkat okozhat a gazdasági vállalkozásoknak. A médiakontrollról szóló fejezetemben értekeztem a nem-zsidó tulajdonú washingtoni *Times-Herald* jól szervezett zsidó átvételéről, amelyet úgy hajtottak végre, hogy a zsidó hirdetők és ügynökségek csendben elhagyták a *Heraldot*, csődbe vitték, majd miután az újság biztonságosan zsidó kézben volt, visszatértek a pénzükkel. Ez jelzésértékű példa, hogy a csoportos stratégia mérhetetlen hatással lehet majdnem minden gazdasági vállalkozásra.

Vegyük például a kormány hatását bármelyik nagy cégre Amerikában. A fontos pozíciókban lévő kormányhivatalnokok befolyásolhatják a kormánynyal kötött szerződéseket, a környezetvédelmi előírásokat, a polgári jogokat, az adókötelezettséget, az élelmiszereket és gyógyszereket érintő szabályozásokat. Ha egy zsidó kormánytag ellenszenvvel viseltet valamely vállalat iránt — vagy éppen anyagilag érdekelt benne —, nyilvánvalóan hatalmas hatással lehet pénzügyi helyzetére. Ha egy zsidó felelős a beszerzésért, akkor eldöntheti, hogy zsidó vagy nem-zsidó cégtől vásárol. Döntése, legyen az bármilyen, mindkét fél számára mélyreható. A nem-zsidó ebben az esetben úgy gondolná, hogy mindenkit érdemei szerint kell megítélni, és erkölcstelen lenne a saját fajtáját előnyben részesíteni. Mi több, azt tanulja, hogy elsődleges felada-

ta a cég érdekeit, vagy a kormányképviselet érdekeit szem előtt tartania. Másfelől a zsidót fiatal korától úgy tanították, hogy saját csoportját gondolja jónak, és minden nem-zsidót, egészen a fáraóktól Hitlerig, hitványnak. Csodálkozhatunk-e azon, hogy a zsidó igazgató valószínűleg a zsidó cégtől fog rendelni árut, és zsidó alkalmazott fogja betölteni a fontos ügyvezetői pozíciót? Az efféle cselekedetek tűnhetnek emberbarátinak, bár egyben öncélúak is, mivel tudja, hogy ő is mindig segíteni fog egy zsidónak, ezt a segítséget valahol vissza fogja kapni.

Egy klasszikus példája a zsidók könyörtelen csoportos üzleti stratégiájának, megtalálható Avner Halperin, az MIT Üzletvezetési Tanulmányok Fakultása (Business Administration) tagjának 2001-es tanulmányában. Az izraeli *Ha'arec* napilap közölt egy cikket Halperintől „Miért buknak meg az amerikai vezérigazgatók az izraeli cégeknél?"[337] címmel. Abban ez áll: „Sok kezdő cég alkalmazott amerikai igazgatókat, hogy elősegítsék az amerikai piacra való betörésüket." A cikk lényege: izraeli cégek tucatjai csábítottak el amerikai igazgatókat, hogy megadják a kezdő lökést a cégeiknek. Senki, aki ismeri a zsidó csoport-etikát, nem csodálkozhat azon, hogy mindet kirúgták, miután megtették szolgálataikat. A zsidó Halperin úr a kulturális súrlódást teszi felelőssé a kirúgásokért, de a tény akkor is az, hogy a tanulmányában szereplő 90 cég 25%-ánál alkalmazott nem-zsidó vezérigazgatók esetén „az eredmény: mindegyik cég kirúgta amerikai vezérigazgatóját".[338] Amíg egyre növekvő számban veszik át az amerikai cégeket, mint például a Disneyt a csapatokba szerveződött zsidók (mialatt a nem-zsidóknak azt tanítják, hogy nem lenne helyes a zsidók vagy bármilyen más kisebbség diszkriminálása), a zsidó cégek fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy minden nem-zsidó betolakodót kitaszítsanak.

Történelmileg számtalan példa van az efféle csoportos összefogásra, politikai vagy gazdasági előnyszerzés végett. Roth tárgyalja egy marrano zsidó, Diego Arias Davilla államkincstárnokká való kinevezésének esetét a XV. századi Spanyolországban.[339] A „marrano" és az „új-keresztény" kifejezéseket azokra a zsidókra használják, akik színlelve tértek át a kereszténységre, miközben titokban a zsidó vallást gyakorolták.[34°] Roth rámutat, hogy Davilla befolyása révén nagyon sok „új-keresztény" került magas pozícióba. Arra is rámutat, hogy a marranok tartották felügyeletük alatt a teljes amerikai importot és exportot, valamint azok elosztását is. Ha Roth igazat mond, és tényleg a zsidók zárt szindikátusa irányította abban az időben az egész kereskedelmet, akkor ez nem válthatta ki a nem-zsidó kereskedők ellenszenvét?

Egész Európában a zsidók a közös nyelvüket és szervezeteiket használták fel, hogy előnyt szerezzenek a keresztényekkel és a mediterrán vidékeken élő muzulmánokkal szemben. *The Jews of the Ottoman Eupire and the Turkish Republic* (A zsidók az Ottomán Birodalomban és a Török Köztársaságban)

című könyvében Stanford Shaw bemutatja, hogy a zsidóknak volt egy olyan váltó-rendszerük, amelynek keretében csak más zsidók váltóit fogadták el, így téve szert versenyelőnyre.[341]

Egy esettanulmány a XVII—XVIII. századi lengyelországi Opatowról, Gershon Hundert tollából, amelynek címe *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eigteenth Century*[342] (A zsidók egy lengyel városban: Opatow esete a tizennyolcadik században), bemutatja, hogy a zsidók miként vették át ott a kereskedelmi élet feletti uralmat. Folyamatos panaszok voltak a zsidók ellen, nem akartak csatlakozni a kézműves céhekbe, megszabták az árakat a kereskedelemben és a nyersanyagpiacon, végtermékeket importáltak a városba, olcsóbban a helyi keresztény iparosok árainál; panasz volt rájuk, hogy teljességgel kiszorítják a keresztényeket a kereskedelemből, ami a keresztény iparosok máshová költözését eredményezi.343 Hundert ezt írja: „A zsidók uralma a város kereskedelme felett szinte teljes. volt."[344] Megjegyzi azt is, hogy ők uralkodtak a szeszipar összes fázisai felett, beleértve az előállítást, a nagy- és kiskereskedelmet.

Néhány zsidó író még azt is sugallja műveiben, hogy a zsidó szakszerveze-I ti vezetők hajlamosabbak voltak egyezkedni a cégvezetéssel, ha a szakszervezet tagjai többnyire nem-zsidók voltak.[345] Ha ez igaz, akkor feltételezhetjük, hogy a zsidó cégek számukra kedvezőbb munkaszerződéseket írhattak alá, mint a nem-zsidók. Könnyen látható, ezek a cégek hatalmas előnyre tehettek szert nem-zsidó versenytársaikkal szemben. A csoportos összefogás és összetartás számos módon kikezdheti és eltorzíthatja az elméletileg szabad piacot.

A bankok és a tőzsde

Az utolsó két évszázad első számú bankdinasztiája a Rothschild. Tőlük származik Európa leghatalmasabb bankrendszere. A Rothschild-ház megalapítója, Mayer Amschel Rothschild 1743-ban született Frankfurt am Mainban, Németországban. Amschel először rabbinak tanult, de aztán úgy döntött, a pénzkölcsönzést és a pénzügyeket választja inkább. Végül a napóleoni háborúk alatt a brit kormány pénzügyi ügynöke lett, elindította Európa legnagyobb bankházait, és fiaival a kontinens legfontosabb fővárosaiban alapított bankokat.

Olvastam egy hízelgő hangvételű könyvet a Rothschildokról, ami Mayer Amschel leghíresebb pénzügyi puccsát mondja ei. A Wellington és Napóleon között vívott nagy csaták idején a londoni tőzsdének igen rosszul ment, mert a befektetők féltek Napóleon győzelmétől. Amschel ezt a fontos csatát példátlan üzleti lehetőségként látta. Tudta, ha Napóleon nyer, akkor a tőzsde összeomlik, és ha a franciák veszítenek, akkor a fellegekbe szökik, így meg-

szervezett egy rendszert, amelynek alapján mindenkinél előbb tudhatta meg a háború végkimenetelét. A szárazföldön postagalambok, vízen pedig körülbelül mérföldönként elhelyezett jelzőlámpás csónakok segítségével mindenki más előtt értesült arról, hogy Napóleon veszített Waterloonál. Aztán szövetségeseivel szétkürtöltette a hamis hírt, hogy Napóleon nyert. Ez a hazugság a londoni tőzsde összeomlásához vezetett. Az értékes részvényeket fillérekért adták. Amschel és szövetségesei bagóért vásárolták fel őket, mivel tudták, hogy a britek igazából nyertek. Másnapra, amint a londoni piac tudomást szerzett a brit győzelemről, ezek a részvények hatalmas vagyont értek.

A könyv úgy mutatta be Rothschild csalását, mint valami okos és csodálatra méltó cselekedetet. Meg kell állnunk egy pillanatra, és el kell gondolkodnunk az elveszített vagyonokról — amiket hosszú évek fáradságos munkájával és tehetséggel szereztek meg —, az alapítójuktól ellopott cégekről, a tönkretett életekről. Úgy gondolta a szerző, hogy ez a hatalmas vagyon a semmiből jött létre? Érdekelte a szerzőt az, hogy ez a pénz nemcsak azoktól jött, akik a gyárakat alapították és vezetik, hanem a munkások ezreitől is? Egy ilyen lopás hatással van a bérekre, a munkakörülményekre, a foglalkoztatásra, és sok más tényezőre. Sok százezer embernek kellett fizetnie Rothschild szélhámosságáért.

Mayer Amschel arra használta fel a waterlooi (és a többi) csalással szerzett hatalmas vagyonát, hogy öt fiát — nevük: Amschel, Salomon, Nathan, Karl és James — beültette Európa-szerte megalapított bankházaiba. Mint ahogy azt az Orosz Forradalomról szóló fejezetemben tárgyaltam, a Rothschildok készek voltak arra használni hatalmas vagyonukat, hogy egy egész nemzetet Izrael érdekei szerint vonjanak befolyásuk alá, mint ahogy Oroszországot érlelték a forradalomra, amikor megszüntették a kölcsönöket a cár Májusi Törvényeire[346] való tiltakozásként. Rothschild ebül szerzett vagyona sikerrel vásárolta meg neki az első zsidó széket a Brit Parlamentben, és tagságát az angol arisztokráciába is. Egyesítve a saját családja kezében lévő hatalmas bankok és más zsidó bankok erejét, gyakorlatilag a nemzetgazdaságot térde kényszeríttette. Maguk alá gyűrve a nemzetközi bankokat, ők szabhatták a pénzügyi feltételeket a pénzéhes népeknek, és még nagyobb gazdagságot halmozhattak fel.

Rothschild nemzetközi kapcsolatai révén szerzett versenyelőnye miatt egész Európában a zsidók uralták a magánbank-szektort. Például a XIX. századi Poroszországban teljesen hiányoztak a nem-zsidó bankok. 1923-ban, Berlinben 150 zsidó, míg mindössze 11 nem-zsidó bank működött.347 [348]

A tőzsdén a Rothschild waterlooi cseléhez hasonló trükköket generációkon keresztül használták, amelynek eredményeképpen a Wall Street, a világkereskedelem központja, a zsidó tőzsde- és befektetési bankárok kezébe került.

A *Our Crowd* (Tömegeink), és egy viszonylag újabb keletű könyvben, amelynek címe: *New Crowd: The Changing Jewish Guard on Wall Street* (Az Új tömeg: a zsidó őrszemváltás a Wall Streeten) Judith Ehrlich és Barry Rehfeld zsidó írók hízelegően nyilatkoznak a nagyszabású zsidó kapcsolatszerzésről az amerikai gazdaságban.349 35° Istenítik Ivan Boesky és Michael Milken kiválóságát és hozzáértését, akik közösen közel kétmilliárd dollárt loptak el.

Középiskolás koromban apámnak volt néhány részvénye. Egy politikai nézeteit tekintve konzervatív zsidó, R. Newmann volt a brókere, a Kohlmeyer & Company cégtől. Munkát kaptam Newmann-nél „grafikonosként", ami egy kifejezés a részvények és árucikkek ábrázolására. Abban az időben keveset tudtam az egész zsidókérdésről. Szerettem Newmann-t; mindig volt egy találó megjegyzése a liberalizmus legújabb gaztetteire. Newmann rengeteget keresett a piacon, és mialatt neki dolgoztam, jöttem rá a pénzcsinálás titkára, és hogy miért váltak a zsidók a részvényipar uraivá.

Newmann állandó telefonösszeköttetésben állt a New York-i, chicagói, washingtoni zsidó barátaival. Az ő körének minden tagja ismert más zsidókat és nem-zsidókat az üzleti-, kormány- és médiavilágból, és a piac kritikus kereszteződési pontjainál. Beszélgetései közben Newmann gyakran használt olyan szavakat, amiket nem értettem; jiddis szavakat. A telefonbeszélgetések után gyakran írt valami utasítást egy nagy részvény- vagy áruvásárlásról, amit velem vitetett le a titkárhoz. Emlékszem, hogy tranzakciói gyakran dollár-tízezreket kerestek neki. Kérdésemre, hogy mi a titka, csak annyit mondott: nincs itt semmi titok. „Az információ" — mondta —, „azzal lehet pénzt keresni a piacon. Meg kell szerezni az információt a tömegek előtt. Ha már az újságba kerül, késő.". Biztonságosnak érezte, hogy egy csöndes középiskolás diáknak kérkedjen, és én csak hallgattam és tanultam.

„Vegyük például a kormányt" — mondta. „Képzeld el, hogy ismersz valakit a Federal Reserve-nél (az Amerikai Jegybanknál), akinek belső információja van arról, hogy Arthur Burns a kamatszázalékok emelését tervezi. Végül is, valakinek csak tudnia kell ezekről, mielőtt a világ megtudja. Mit csinálhatnál a kötvénypiacon, vagy más kamat-érzékeny piacok tucatjain? Vagy mi volna akkor, ha lenne egy barátod a Honvédelmi Minisztériumban, aki tudná, hogy Lockheed vagy McDowall-Douglas kapja-e meg a legújabb harci gépekre a szerződést? Szerinted tudnál ebből pénzt csinálni?

Nézzünk szembe a ténnyel: valakinek idő előtt tudnia kell ezekről. Vagy mi volna, ha a barátod tudná, hol tervezik megnyitni a legújabb katonai bázist? Gondolod, hogy a telekpiacon tudnál ezzel valamit kezdeni? Vagy mondjuk ismersz valakit az Igazságügyi Minisztériumban, aki elmondja, hogy megszüntetik az eljárást az IBM trösztellenes ügyében. Mi történik a részvényekkel, ha ez kiderül? Vásárolnál IBM részvényt? Es nem a kormánykörök-

ből kiszivárgott információval kereshetsz királyi vagyont. Például, ha van egy barátod az IBM-nél, aki mindenki másnál hamarabb tudja, hogy a cég egy kicsiny céggel akar szerződést aláírni százezer számítógépház gyártásáról. Mit gondolsz, mit történne azokkal a filléres részvényekkel? Millió módja van" — mondta —, „hogyan ér az információ pénzt."

Kérdésemre, hogy nem törvényellenes-e a beavatottakkal való bennfentes kereskedelem, Newmann ezt felelte: „Ennyi erővel megtilthatnák a levegővételt is." Ami gyakorlatilag annyit jelent, hogy tilos volt, de szinte lehetetlen bizonyítani — és tulajdonképpen nem is törődtek vele, egy-két égbekiáltó ügy kivételével —, és rendszerint hatalmas pénzeket jelentett.

Évekkel később egy hasonló pénzügyi manipuláció vezetett a pénzvilág egyik legnagyobb tőzsdebotrányához. 1986-ban Dennis Levine-t, Ivan Boeskyt, Martin Siegelt és Michael Milkent vád alá helyezték milliárdos nagyságrendű részvénnyel és kötvénnyel való bennfentes kereskedelem miatt. Boesky beismerte bűnösségét, és 100 millió dollárra büntették. Milken még ennél is többet fizetett, aki végül minden büntetés, pereskedés és bizonyos, börtönben töltött idő ellenére dúsgazdag emberként távozott. Milken 1987- ben 550 millió dollárt keresett előző évi ténykedéseinek köszönhetően, többet, mint a leggazdagabb 500 cég, az első 41 helyén állók kivételével. Levine, Boesky, Siegel és Milken a legnagyobb pénzügyi csalásban volt bűnös, amit Rothschild óta a londoni tőzsde ellen elkövettek. Meg kell jegyeznünk, hogy zsidó ügyvédjeik és bíróik révén enyhe büntetéseket kaptak hatalmas bűntettükért, amiket minimális fegyelmű börtönökben kellett letölteniük.

Tanulságos megjegyezni, hogy a zsidó hatalmi szervezet hogyan reagált a Boesky-ügyre. Néhány zsidó felsőbb vezető, közöttük Laurence Tisch (aki később a CBS vezető embere lett), Felyx Rohatyn (jelenleg Franciaország amerikai nagykövete) és Davis Gordis, aki az Amerikai Zsidó Tanács ügyvezető alelnöke, összeültek, hogy számba vegyék a károkat. A Palm Beach Jewish World idézi Gordis rabbit, miszerint a letartóztatás eredménye, hogy a zsidókat a „gazdasági és az üzleti világ kizsákmányolóinak"[351] tekintik.

Ha a barátomnak, Newmann úrnak igaza volt, és a modern piacgazdaságban a belső információ egyenlő a pénzzel, akkor mit jelent ez a legösszetartóbb és legszervezettebb csoport tekintetében a világon? Sok zsidó fiatal legalább anynyira jól informált a pénzügyekben, mint sok nem-zsidó gyermek a Super Bowl vagy a Wordl Series csapatainak játékosairól. Ivan Boesky csak az általa elkövetett csalás nagyságrendje miatt tűnik ki. A belülről kiszivárogtatott információ elképesztő hatalom azok kezében, akik tudják, mit kezdjenek vele. Szűkebb környezetükben, vagy akár az egész világon ez a legerősebb fegyver a gazdasági háborúban. Ennek a háborúnak a zsákmánya nemcsak a pénzen megvehető luxus, hanem a hatalmas politikai és médiahatalom is, amelyet megvásárol.

Az a tény, hogy a gyakran elenyésző számban jelenlévő zsidó kisebbségek gazdasági uralomra jutnak a nem-zsidó európai és közel-keleti népek felett, bizonyára fontos szerepet játszik az antiszemitizmus újbóli kirobbanásaiban. Még akkor is, ha az üzletemberek teljesen törvényesen cselekszenek, egy összetartó és erőteljes csoportos összefogás hatalomra fog szert tenni egy széthúzó, individualista tömeg fölött. Ez az üzlet elemi természete Amikor a csapatmunkát belülről kiszivárogtatott és beférkőzött személyek által begyűjtött információkkal kombinálják a zsidók, a felsőbb szintű kormány- vagy üzleti irányító pozíciókba, a hatalom hihetetlen mértékű felhalmozása elkerülhetetlen.

Hamar megtanultam azonban, hogy a zsidó pénzügyi sikerek titka messze nem csak az intelligenciájukban és a csapatmunkában rejlik. Tudomást szereztem arról, hogy a zsidók az emberiséget elszomorító, legguszustalanabb bűntények elkövetésében is túlsúlyban vannak. Ideje volt megvizsgálnom, hogyan befolyásolták a zsidó karakter legsötétebb jellemvonásai az antiszemitizmus erősödését.

Olvastam, hogy a zsidók a szervezett bűnözésben megdöbbentő módon ősidők óta jelentősen részt vettek. Mivel a hollywoodi filmek tömkelegét láttam, amelyek az olaszokat mutatták be gengszterekként, nem számítottam arra, hogy a zsidók világméretű részvétele a szervezett bűnözésben a szicíliaiakat piti bűnözőkké fogja lealacsonyítani.

Nyolcadik fejezet
AZ ANTISZEMITIZMUS GYÖKEREI II: BŰN ÉS ÁRULÁS

Filmeken nőttem föl, soha nem hagytam ki a szombati matinét és az évek során a filmnézés vált a kedvenc szórakozásommá. Szerintem a mai napig úgy tölthető el a legkellemesebben egy szabad este, ha vacsora után megnézek egy filmet a moziban. Az évek során általam látott több száz film között szép számmal akadtak gengszterfilmek is, és e filmek, újság- és magazincikkek, regények hatására kötöttem össze a szervezett bűnözést az olaszokkal — különösképp a szicíliai származású amerikaiakkal: ez a legelterjedtebb asszociáció. A gengszterek mindenki számára egyenlők az olasz vonásokkal és az olasz akcentussal: a legtöbbünk tudatalatt automatikusan azonosítja a gengsztereket a spagettivel.

Még a középiskolában olvastam egy cikket a Murder Inc.-ről (Gyilkosság Rt.), amely egy hatalmas, New York-i bázisú bűnszövetkezet volt, a legerősebb és leggonoszabb minden hasonló szervezet közül, amely valaha tevékenykedett az Egyesült Államokban. Ez a szervezet a bérgyilkosságokra specializálódott, de emellett minden létező illegális tevékenységgel foglalkozott, több száz gyilkosságot követett el és több tízmillió dollárt lopott ei. Thomas Dewey (későbbi elnökjelölt) segített lebuktatni a szervezetet. A Gyilkosság Rt. tagjainak listája megdöbbentett, mivel majdnem mindnyájan zsidók voltak. A szervezet első tagjai a szervezett bűnözés vezetőivé váltak a `80-as években, és köztük volt Meyer Lansky alvilági vezér is.

Aztán azt olvastam, hogy a szervezett bűnözés legnagyobb hatalmú vezére Al Capone óta mindig is zsidó volt, pedig azt hittem, szicíliainak kell lennie, ahogy azt a filmek is sugallják. A *Lansky* című könyv, amelyet Hank Messick írt, olyan látószögből dokumentálja a szervezett bűnözést, amely nagymértékben eltért az én szombati matinék alapján kialakult ismereteimtől.

A legnagyobb bűnüldöző erők és oknyomozó riporterek mind egyetértenek abban, hogy Lansky volt a legnagyobb gengszter Amerikában. Ő volt a leghatalmasabb személy az amerikai bűnszövetkezetekben négy évtizeden át, noha a legtöbb amerikai — akik biztosan ismerik Al Capone és John Dillinger

nevét — még csak nem is hallott róla. A legmegrögzöttebb bűnöző nem olasz volt tehát, hanem zsidó, a cionizmus elkötelezett támogatója. A *Newsweek* a következőt írta:

> Lansky és alvilági szövetségesei minden évben hatalmas összegeket fektettek izraeli kötvényekbe és jótékonysági szervezetekbe. Ahogy a *Ha'arec* című izraeli napilap is beszámol róla, az izraeli kormány láthatóan nagyon tartott attól, hogy eleshet attól a dollármilliókat jelentő illegális pénztől, amelyet először a gengszterbandák által működtetett intézmények „mostak tisztára", majd izraeli üzletbe és iparba fektettek.[352]

Jack Anderson oknyomozó riporter is értekezett e témáról a *The Washington Post-ban:*

> Az alvilági pénzt — amely javarészt a bűnbandák illegális amerikai vállalkozásaiból származik — „tisztára mossák", mielőtt Izraelbe kerül 353

A *Lansky* című könyvében Messick feltárja az izraeli és amerikai zsidó gengszterek kapcsolatát.

Gyilkosság Rt. tagjainak színes listája

Al GLASS	Carls SHAPIRO	„Nig" ROSEN
Max „The Jerk" GOLOB	Irving „Chippy" WEINER	„Fat Sidney" BLATZ
„Abbadabba" BERMAN	„Waxey" WECHSLER	Allie „Tick Tock"
Bo WEINBERG	„Tootsie" FEINSTEIN	TANNENBAUM
Emanuel „Mendy" WEISS	Hyman KASNER	Max SHAMAN
Sholem BERNSTEIN	Mickey COHEN	„Happy" MELTZER
Jacob „Hooky"	„Pittsburg Phil"	Al SILVERMAN
ROTHMAN	STRAUSS	Harry „Big Greenie"
Charlie WORKMAN	„Jack" GOLDSTEIN	GREENBAUM
Mert WERTHEIMER	„Abe" WAGNER	Jacob SHAPIRO
„Pretty" AMBERG	„Bugsy" GOLDSTEIN	Sam GASBERG
„Dopey Benny" FEIN	„Bugsy" SIEGEL	Arnold ROTHSTEIN
Frankie TEITELBAUM	Benny „The Boss"	Joey SILVERS
„Lulu" ROSENKRATZ	TANNENBAUM	„Fattv" KOPERMAN
Charlie SOLOMON	Meyer LANSKY	Izzzy FARBSTEIN
Lou COHEN	„Gangy" COHEN	Lou GLASSER
Abe SLABOW	„Puggy" FENSTEIN	Willie SHAPIRO
Yasha KATZENBERG	„Dandy Phil" KASTEL	Max BLECKER
Max RUBIN	„Longy" ZWILLMAN	Harry MILMAN
Charlie YANKOWSKI	Isidore „Curlev" HOLZ	„Muddy" KASOFF
Moses „Moey Dimples"	Paul BERGEN	Hyman YURAN
WOLINSIKY	„Wolfie" COLDIS	

> A zsidó gengszterek bizonyosan hosszú ideig és nyíltan támogatták a zsidó ügyeket és magát Izrael Államot. Azon az éjszakán, amelyen Lansky volt társát, Bugsy Siegelt megölték, a Flamingót Moe Sedway vette át. Amikor megkérdezték tőle, miként került olyan hamar Las Vegasba, azt mondta: azért érkezett, hogy elintézzen egy United Jewish Appeal nevű zsidó szervezet támogatásával kapcsolatos ügyet 354

Ahhoz, hogy lássuk, miként is kezeli a hollywoodi média a zsidó gengsztereket, elég megnézni a megátalkodott gengszterről, Bugsy Siegelről készített *Bugsy*[355] című filmet. A film elhanyagolta Bugsy Siegel zsidóságát és előrelátó, jóképű, kedélyes, romantikus emberként ábrázolta Amerika egyik legvérszomjasabb és legkegyetlenebb gyilkosát, akit a teljesen angolszász külsejű Warren Beatty alakít. Siegelt mint jószívű embert festik le, akinek nehéz élete volt. Még én is, aki tisztában voltam az igazi Bugsy Siegel szörnyű tetteivel, azt vettem észre a film nézése alatt, hogy kezdem megkedvelni. Nem lepett meg, amikor megtudtam, bogy a filmet James Toback írta és Barry Levinson rendezte.

Messick így összegzi az akkori bűnüldözést:

> Az alvilág igazi vezérei rejtve maradtak, míg a nemzet bűnüldöző szervei kezdő, zöldfülű bűnözőket üldöztek... A vizsgálat feltárja, hogy a bűnözés maffiához nem köthető vezéralakjai a vendetta-vezérelt társadalom mögött bujkáltak évtizedeken át... Olyan gengszterek neveztek antiszemitának szerte az országban, akik a vallást használták álcának.[356]

„Orosz forradalom" és/vagy „Orosz Maffia"

A huszadik század utolsó éveiben a Egyesült Államokban és világszerte az „orosz maffia" számított a legveszélyesebb bűnöző szervezetnek. Az igazság azonban itt is ugyanaz, mint az „Orosz Forradalom" esetében: sem nem orosz, sem nem maffia, hanem egy szóban: *zsidó.*

Ahogy a média figyelmen kívül hagyta a zsidó szervezett bűnözés jelentős szerepét a huszadik századi Amerikában (a Gyilkosság Rt.-től Meyer Lansky szervezetéig), égy rejtették el a zsidók az igazságot az amerikai nép elől a legnagyobb modern bűnszövetkezetről, amelyet Organyizácijának hívnak — ez a leghatalmasabb bűnszövetkezet az egész világon.

Az Organyizácija tagjai az egykori szovjet birodalom különböző részeiből jöttek, ám nem nevezik magukat orosznak és maffiának. Ők rendkívül büszke zsidók, akik a zsidó ügyeket ugyanolyan bőkezűséggel támogatják, mint annak idején Meyer Lansky és társai.

A hetvenes évek közepén olvastam a *Hustling Ön Gorky Street* (Üzletelés a Gorkij úton) című könyvet, amelyet az egyik oroszországi bűnszövetkezet zsidó kitartottja, Jurij Brokhin írt.[357] Konstantin Simis, a szervezett bűnözés egyik jelentős zsidó ügyvédje egy másik fontos kötet szerzője, amely e témáról szól, ez a *USSR: The Corrupt Society*[358] (SZU: A korrupt társadalom). Mindkét könyv világossá teszi, hogy zsidók irányították a szervezett bűnözést a Szovjetunióban. Brokhin azzal henceg, hogy csak a zsidók elég intelligensek ahhoz, hogy nagyszabású bűnszövetkezeteket irányítsanak: szerinte a szlávok csak utcai bűncselekmények elkövetésére alkalmasak. Arról persze egyik könyv sem tesz említést, hogy a zsidó bűnözők mennyi előnnyel rendelkeztek azáltal, hogy a szovjet bürokráciában javarészt zsidók dolgoztak. Amikor a kommunista rezsim megbukott, a már eleve erős zsidó bűnszervezetek hatalma drámai mértékben megnőtt, olyannyira, hogy elmondható: még egyetlen nemzet sem szenvedett annyira a szervezett bűnözés szorításában, mint a mai Oroszország.

Még az egykori orosz elnök, Borisz Jelcin is nyilvánvalóan a szervezett bűnözés markában volt, amit az bizonyít, hogy a zsidó szervezett bűnözés egyik alakját, Borisz Berezovszkijt bejuttatta az Orosz Nemzetbiztonsági Tanácsba. Jelcinnek később hatálytalanítania kellett Berezovszkij kinevezését, mert egyes nem-zsidó oroszországi lapok rámutattak annak alvilági kapcsolataira. Állítólag Berezovszkij Oroszország leggazdagabb embere, akit szorosan követ törzstársa, Vlagyimir Guszinszkij, aki a legnagyobb hatalommal rendelkező médiamágnássá vált. A Szovjetunió szétesése óta a zsidó bűnbanda gyorsan szétszóródott a világban, és ma már a legtekintélyesebb bűnüldöző szervek vezetői szerint is ezek amerikai ága a legerősebb és legveszélyesebb egész Amerikában. A komikus Bill Cosby Los Angelesben meggyilkolt fiának gyilkosát a média Mihail Markasewel azonosította, egy ukrán bevándorlóval, aki azonban valójában az orosz maffia zsidó tagjainak egyike. A zsidó film és TV-producerek azonban változatlanul szőke, kékszemű oroszokként ábrázolják a gengsztereket, még csak utalást sem téve zsidó mivoltukra. Oroszként beállítani ezeket a zsidó bűnözőket kétszeres hazugság: egyrészt pontatlan zsidó eredetüket illetően, másrészt becsületében sérti az orosz népet. A zsidó hatalom ellentmondásai tehát ismét felszínre kerülnek: a média vezérei nem tűrik a zsidó galádságok leleplezését, de hamis és veszélyes képet állandósítanak másokról.

Néha azonban kiderül valami az igazságról, még akkor is, ha az nem szerepel a filmekben. A *The Village Voice* című újság közölt egy történetet 1998. május 26-án „A világ legveszélyesebb bűnözője" (The Most Dangerous Mobster in the World) címmel, amelyet Robert Friedman írt.[359] Eszerint:

Az FBI és az izraeli hírszerzés szerint is Semion Mogilevich uralja a fegyverkereskedelemmel, pénzmosással, drogterjesztéssel és műkincscsempészettel foglalkozó vörös maffiát, ő a világ legveszedelmesebb bűnözője...

A Vörös Maffia vezére egy ukrajnai születésű, 52 éves zsidó. Rejtélyes figura, akit az „agyas főnökként" ismernek — közgazdász diplomával rendelkezik—és a média sohasem leplezte le.

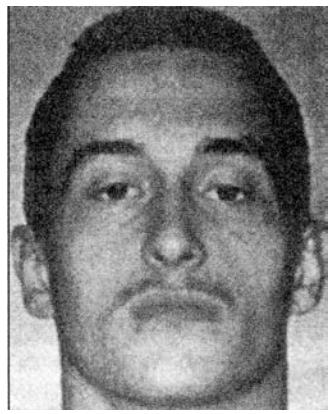

Mihail Markasev, Bill Cosby fiának elítélt gyilkosa, akit a média ukránnak nevezett, valójában zsidó.

Robert Friedman — aki maga is zsidó — azt írja, hogy az Organyizácija még egykori kommandósokat is hozatott Izraelből fegyvereseknek, s ezek olyan kegyetlenek, hogy egyes rendőrök nem mernek hivatalosan intézkedni, mert rászállnak a nyomozók családjára. Friedman így folyatja:

A zsidó szervezetek lobbiztak az Igazságügyi Minisztériumnál, hogy ne foglalkozzon az orosz bandával, attól tartva, hogy a banda ügyeinek szélesebb nyilvánosságra kerülése veszélyeztetné az orosz zsidók tömeges Izraelbe vándorlását 360

Ami meg is történhet. De mi van az „orosz maffia" zsidóinak Amerikába vándorlásával? Nyilvánvaló, hogy ez nem érdekel senkit, hiszen Izrael Állam azon érdeke, hogy növelje zsidó népességét — és a zsidó propagandának szent érdeke — sokkal fontosabb, mint az Egyesült Államok népének megvédése ezektől a szörnyű zsidó bűnszövetkezetektől.

A lakosság két százalékát kitevő zsidóság rendelkezik azzal a két kétes értékű megkülönböztető sajátossággal, hogy a huszadik századi Amerika szervezett bűnözésének oroszlánrészét adja, a Gyilkosság Rt.-től Lansky szervezetén át Semion Mogilevich „orosz maffiájáig". Ez a rejtegetett adat azt sugallja, hogy a dolgok hasonlóképp történhettek régebben is.

Bepillantva a zsidó bűnözés történelmébe, úgy találtam, sok kiemelkedő történelmi személyiség és történész is tartott a zsidó bűnszövetkezetektől. (Ha több hely lenne rá ebben a kötetben, az alábbihoz hasonló példákból több százat is közölhetnénk.) Íme néhány példa.

Marcus 'Iullius Cicero, római államférfi: „Egyik barátomat, Flaccust, aki vámhivatalnok, üldözni kezdték, amiért leállította a Rómából Jeruzsá-

lembe tartó illegális aranyszállítást. Flaccus védelmében Cicero elítéli az effajta ősi csempészetet, pénzmosást és egy becsületes közhivatalnok megfélemlítési kísérletét, munkája végzésének megakadályozása végett. A zsidók máris jókora bajba kevertek engem, akárcsak számos más urat." (Oratio pro Flacco = Beszéd Flaccus védelmében).

Lucius Annaeus Seneca, római filozófus (Kr. u. I. sz.) „a legbűnösebb nemzetnek" nevezte a zsidókat.

Bonaparte Napóleon: „A zsidók a modern kor rablómesterei, ők az emberiség dögbogarai... El kell tiltanunk a zsidókat a kereskedelemtől, mert visszaélnek azzal."

Daniel Defoe *Roxana, Robinson Crusoe* és a *George Carleton kapitány katonai visszaemlékezései* című műveiben többször is említi a mohó és elvtelen zsidó bűnözőket, akik „lopott cikkekkel" kereskednek.

William Prynne puritán író, aki ellenezte Cromwell azon szándékát, hogy visszaengedje a zsidókat Angliába. Szerinte a zsidók „uzsorások, csalók, szélhámosok és pénzhamisítók". (Idézet *„A short Demurrer to the Jews long discontinued Remitter into England"* = „Rövid tiltakozás a régóta kiűzött zsidók Angliába való visszaengedése ellen" című műből.)

Charles Dickens az *Oliver Twistben* klasszikus módon jellemzi a tipikus zsidó bűnözőt Fagin személyében. Ez a figura zsebtolvajlásra és hasonló bűntettekre veszi rá a goj gyermekeket.

Cornelius Tacitus: „Maguk között mindig becsületesek és segítőkészek, de az emberiség minden más részét ellenségükként gyűlölik..." *(The History).*

Rengeteg bizonyíték van arra, hogy a javarészt zsidók uralta alvilág évszázadok óta létezik. Az egyik legmeghökkentőbb, amit felfedeztem, az a könyv volt, amelyet a protestáns reformátor, Luther Márton idejében adtak ki. Európát az időben olyannyira ellepte a bűnözés, hogy a hatalmak szükségesnek látták egy bűnözők által használt kifejezéseket tartalmazó lexikon kiadását. Luther támogatta a kiadását, mint a bűn elleni harc eszközét és 6 írta az előszavát, amelyben megjegyezte, hogy a bűnözők szókincsében rengeteg a héber szó. Ezt írja az előszóban:

Hasznosnak tartom ezt a könyvet és remélem, sokan olvassák majd, inert általa láthatóvá válhat, hogyan uralkodik az Ördög a világon, így az emberek fel tudják venni vele a harcot. Tény, hogy ez a Rotwelsche Sprache (alvilági szleng) a zsidóktól származik, mert sok héber szót tartalmaz, ahogy azt a héberül tudók észre is fogják venni.367

Amikor bűnözők irányítják a médiát

Az, hogy oly kevés nem-zsidó tud a zsidók és a szervezett bűnözés régóta fennálló, töretlen kapcsolatáról, a zsidók óriási médiahatalmának köszönhető, amely megvédi őket attól, hogy ugyanaz a kép alakuljon ki róluk az alvilágot illetően, amely az olaszokról alakult ki a maffiával kapcsolatban. Ennek talán legjobb példája az oroszországi szervezett bűnözés és a zsidó média összefonódása. Például az oroszországi szervezett bűnözés két vezető alakja Berezovszkij és Vlagyimir Guszinszkij: mindketten médiamogulok, nagy hatalommal rendelkeznek a TV, rádiö, újságok és magazinok fölött. Guszinszkijt nemrég helyezte vád alá az orosz ügyészség korrupció és pénzmosás gyanújával. 1999-ben Berezovszkij kezébe került a moszkvai TV-6 tévéadó irányítása. Oroszország vezető napilapját, a *Kommerszant-ot* szintén Berezovszkij szerezte meg, és azonnal ki is rúgta annak főszerkesztőjét, Raf Sakirovot, aki szerint „eltávolítása kísérlet arra, hogy meggátolják a médiamágnás üzleti és politikai tevékenységeit érintő kritikák megjelenését".[362]

Vlagyimir Guszinszkij, úton az orosz főügyész irodájába. Guszinszkij az Oroszországi Zsidó szövetség elnöke és most Spanyolországban él, hogy ne adhassák ki Oroszországnak.

A *Forbes* magazin írt egy maró cikket Berezovszkijról „A Kreml keresztapja" címmel, szerzői aláírás nélkül, mert a lap attól félt, erőszakot alkalmaznának a cikk írójával szemben. A magazin főszerkesztője, James Michaels szerint Berezovszkij „toronymagasan az egyik leghatalmasabb ember Oroszországban. Háta mögött holttestek, adósságok és életükért rettegő versenytársak vannak."[363] A *Forbes* magazin a következőt állítja:

„A gyilkosság az üzleti verseny egyik eszköze. Rengeteg vezető üzletembert és médiaszemélyiséget gyilkoltak már meg... Berezovszkij irányítja Oroszország legnagyobb országos tévéadóját. Uralnia nem sokkal azután szilárdult meg, hogy a hálózat első elnökét gengszter módszerrel meggyilkolták. A rendőrség azonnal Berezovszkijt nevezte meg, mint fő gyanúsí-

tottat, ám ügye azóta is megoldatlan, még két évvel az esemény után is.... A mai orosz üzleti világban a legfelül található emberek élnek egy sötét, gyilkosokból és banditákból álló hadsereg szolgálataival, akik a korrupció alantasabb fajtáit űzik, a prostitúciót és az őrző-védő gengszterségeket működtetik."[36]

Hihetetlen, de 1996-ban Berezovszkij a Kreml Biztonsági Tanácsának tagja lett, így első kézből rendelkezhetett az Oroszországot érintő legfontosabb információkkal is. A *Moscow Times* hírlap még azt is megírta, hogy Putyin Berezovszkij moszkvai nyaralójában szokta tölteni szabadságát. Egy idő után azonban még Putyinnak is túl sok volt a Berezovszkij által megrendelt gyilkosságok és alvilági ügyködések sokasága. Az orosz ügyészség most bűncselekménnyel vádolja és körözteti. Berezovszkij és Guszinszkij is, most, hogy a hatalom üldözi őket, azt panaszolják, hogy ők egyszerűen az „antiszemitizmus" áldozatai. A szervezett zsidó hatalom, szervezett bűnözés, kormányzati hatalom és média kapcsolata kristálytisztán látható volt az egykori Szovjetunióban. Ahogy 1917-ben hatalomra jutottak bolsevikként, úgy ragadták magukhoz a hatalmat korrupcióval és szervezett bűnözéssel a kommunizmus szétesése után.

A *Fortune* magazin közölt egy cikket „Oroszország rablóbárói" címmel, amely bemutatta a tíz legjelentősebb orosz iparbárót és gengsztert, akik a gazdasági hatalom csúcsára kerültek a kommunizmus bukása után; ezek között volt Guszinszkij, Berezovszkij, Borisz Hait, Mihail Friedman, Vlagyimir Vinogradov, Vlagyimir Potanyin, Mihail Hodorkovszkij, Alexandr Szmolenszkij és Pjotr Aven.[365] Becslések szerint az orosz vagyonnak több, mint *50 százaléka* e tíz ember tulajdonában van.

Míg az átlag orosz a túlélésért küzd az átlagosan havi 200 dollárnak megfelelő fizetéséből, addig óriási gazdagság és hatalom koncentrálódik egy kicsiny csoport kezében, mely nem az orosz néphez, csakis saját törzséhez lojális. Ezek az emberek biztosan nem a keresetükből szerezték meg ezt a hatalmas vagyont a kommunizmus összeomlása utáni mindössze 3-4 évben, hanem csalással, korrupcióval, megvesztegetéssel, lopással és gyilkossággal tettek szert rá. A világ szinte semmit nem tud erről a gyakorlatilag egy egész nemzetet kifosztó rablásnak zsidó jellegéről, mert a zsidó oroszországi és világmédia úgy döntött, hogy ezt eltitkolja előlünk. A *Forbes* által felsorolt tíz legnagyobb orosz rablóbáróból kilenc zsidó.

Rabszolga-kereskedelem

> Szolgáitok és szolgálóitok azokból a népekből kerüljenek ki, amelyek körülvesznek benneteket, közülük szerezzetek szolgákat és szolgálókat...
> Ők lehetnek a tulajdonotok, és magatok után örökségül hagyhatjátok őket a gyermekeitekre, hogy *örök jogon az övéik legyenek.* Ők lehetnek a rabszolgáitok, de a testvéreitek fölött, Izrael fiai fölött nem rendelkezhettek kényetek-kedvetek szerint. 8 (Lev 25, 44. 46)[366]

Noha a rabszolgatartás intézménye szinte az egész emberi történelem alatt létezett, az emberi testtel történő üzletelés sosem tartozott a legnemesebb foglalkozások közé. Jószívű férfiak és nők mindig kritizálták a rabszolgatartók- és kereskedők rabszolgákkal, különösen a nőkkel és gyermekekkel szembeni kegyetlen bánásmódját. Sokan értettek egyet Krisztus intelmeivel, amelyeknek szelleme a rabszolgatartókat arra indítj a, hogy emberségesen bánjanak a rabszolgáikkal. A média által zsidókról kialakított jóindulatú képpel ellentétben az igazság az, hogy a történelemben a zsidók uraltak egy olyan nemzetközi intézményt, amely az emberi kizsákmányolás legsötétebb gonoszságát testesítette meg: a rabszolga-kereskedelmet.

A rabszolga-kereskedelemben betöltött fontos zsidó szereppel először akkor ismerkedtem meg, amikor elolvastam a zsidó történész és apologéta, Jacob Marcus cikkét az *Encyclopaedia Britannicá*ban. Marcus mintegy véletlen észrevételként írja le a középkori kereskedelem zsidó irányítását — különösen a rabszolga-kereskedelmét.

> A sötét korokban a nyugati európai kereskedelem nagyrészt az ő [a zsidók] kezükben volt, különösen a rabszolga-kereskedelem...[367]

A rabszolga-kereskedelem zsidó irányítása nem maradt észrevétlen a középkor keresztény írói előtt. Szívszorító beszámolókat olvastam európai gyermekekről, akik szexuális és egyéb visszaéléseket szenvedtek el azoktól a zsidó rabszolga-kereskedőktől, akik megszerezték őket. A zsidók a római időkben gyakran követték a hódító római hadsereg útját és rabszolgáikká tették az ellenség katonáit és a civileket. Az ó- és középkor krónikásai megemlékeznek arról, hogy a zsidók a világos bőrű nőket és gyermekeket kedvelték a legjobban, s többnyire az ilyeneket adták el Levantéban. A zsidó rabszolgakereskedők boldogan szolgálták ki a sötét bőrű emberek fehér emberek teste iránti igényét. Több keresztény fejedelem, elszörnyedve a keresztény nőket és gyermekeket ért, zsidók által okozott visszaélésektől, kiáltványt adott ki, amelyben ezen visszaéléseket részletezték és eltiltották a zsidókat attól,

hogy keresztény nőket és gyermekeket birtokoljanak vagy kereskedjenek velük. A zsidók saját történelmi írásaikban is elismerik a rabszolga-kereskedelemben betöltött szerepüket, egyszerűen úgy tekintve arra, mint egy rendkívül jövedelmező kereskedelmi ügyletre. A Jewish Publications Society of America (Amerikai Zsidó Kiadó Társaság) által kiadott *In a History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II* („A zsidó történelemben: a babiloniai száműzetéstől a második világháború végéig") című könyvben a szerző hangsúlyozza:

> A zsidók voltak a legjelentősebb rabszolga-kereskedők [az európai társadalomban] 368

Igazán meglepett, amikor megtudtam, hogy a zsidók fontos szerepet töltöttek be az amerikai rabszolgatartásban. A `70-es évek elején olvastam Walter White *Who Brought The Slaves To America* (Ki hozta a rabszolgákat Amerikába) című könyvét.[369] Meg tudtam érteni, hogy a zsidóság fontos szerepet töltött be a mediterrán vidékek rabszolga-kereskedelmében, de valószínűtlennek tűnt számomra, hogy a korai amerikai kolóniák apró zsidó kisebbsége képes irányítani egy ilyen hatalmas vállalkozást. Emlékezetemben volt az akkori hollywoodi ábrázolás: a fehér ember — de talán még a déli is — Afrikába hajózik és fekete bennszülötteket gyűjt össze, hogy eladhassa őket rabszolgának. A filmekben, cikkekben és könyvekben a rabszolga-kereskedők angolszászok, olyan nevekkel mint Smith vagy Jones. Általában iszákos, bárdolatlan, déli típusúak voltak. Később tudtam meg, hogy a rabszolgatartás elterjedt volt a bennszülött fekete afrikaiak között is, és a rabszolgákat ritkán gyűjtötték össze a fehérek: általában afrikai fekete rabszolgatartók adták el őket a rabszolga-kereskedőknek.

A *„Ki hozta a rabszolgákat Amerikába?"* elolvasása után jutottam olyan könyvekhez, amelyek leírásokat tartalmaztak rabszolgaszállító hajókról, korabeli beszámolókról és számos zsidó történészről, akik dokumentálták a zsidók rabszolga-kereskedelemben játszott szerepét (lásd erről még a *Barnes Review* 1997. szeptemberi számát).[370] A zsidó írók, akiktől ezeket olvastam, mind büszkén számolnak be a hatalmas zsidó rabszolga-kereskedőkről. Ide illik a Marc Raphael *Jews and Judaism in the United State: A Documentary History* („A zsidók és a judaizmus az Egyesült Államokban: dokumentált történelem") című könyvéből származó idézet.

> A zsidó kereskedők fontos szerepet játszottak a rabszolga-kereskedelemben. Ténylegesen minden amerikai kolóniában, a francia, brit és a holland kolóniákban is, többnyire a zsidók játszották a vezető szerepet.

> Ez ugyanígy igaz az észak-amerikai szárazföldre, ahol a tizennyolcadik század folyamán a zsidók részt vettek a „kereskedelmi háromszögben", amely rabszolgákat hozott **Afrikából Nyugat-India vidékére, ahol melaszért elcserélték őket, amit New Englandbe vittek** és rumra váltottak, hogy azt kereskedelmi céllal Afrikába vigyék. Isaac Da Costa of Charleston az 1750-es, David Franks of Philadelphia az 1760-as, és Aaron Lopez **of Newport a kései 1760**-as és a **kései 1770-es években uralta** a **zsidó rabszolga-kereskedelmet az amerikai kontinensen.**[371]

Észak-Amerikában a rabszolga-kereskedelem legjelentősebb központja Newport-ban volt (Rhode Island). Newport sarkalatos pontja volt a rabszolgákat melaszért és rumért értékesítő kereskedelmi háromszögnek: e kereskedelem New England-en át Afrikába irányult, ahol rabszolgákat szereztek, majd Nyugat-Indiába és a kolóniákba vitték őket. Rájöttem, nem véletlen, hogy a rabszolga-kereskedelem központjában, Newportban van a legrégebbi amerikai zsinagóga, és ezen a területen volt a legnagyobb, legvirágzóbb zsidó közösség az összes amerikai kolóniák közül.

Aaron Lopez, a Marrano-Leszármazott portugál zsidó volt az egyik leghatalmasabb rabszolga-kereskedő egész Amerikában. Több tucat hajója volt és több ezer feketét importált a nyugati féltekére. Lopez egyik hajójának csupán két útjáról szóló beszámoló szerint Lopez egyik hajóján, a *Cleopatrán* legalább 250 fekete halt meg.[372] Még egy ilyen, sok emberéletet követelő mocskos üzlet sem tartja vissza a zsidó történészt, Jacob Marcust attól, hogy dicsérje Lopezt: „Mit is mondhatnánk erről a rendkívül vonzó alakról?"[373] Noha Lopez vagyonát a kolóniákon szerezte, megszegte a britellenes, behozatalt tiltó rendeletet a forradalmi időszakban és inkább Britannia érdekeit szolgálta, semmint a kolóniákéit.[374]

A zsidók nem csupán az amerikai kolóniákban uralták a rabszolga-kereskedelmet, hanem az egész Újvilágban is. Egy jelentős, korai amerikai kolóniákról szóló zsidó krónikában, amelynek címe: *New World Jewry, 1492-1776* („Az Újvilág zsidósága, 1492-1776") a következőt találjuk:

> **Olyan hajókkal jöttek, melyeken afrikai feketéket hoztak, hogy rabszolgának** adják el őket. A rabszolga-kereskedelem királyi monopólium volt, és a zsidókat gyakran nevezték ki a korona ügynökeinek, hogy intézzék az értékesítésüket... ők voltak **a legnagyobb flottával rendelkezők az egész karibi régióban, ahol a szállítási üzletek javarészt zsidó vállalkozások voltak... a hajóknak nemcsak** a tulajdonosai voltak zsidók, hanem legénységük is, és zsidó kapitányok parancsnoksága **alatt** vitorláztak.375

Sok zsidó emlékezik meg a rabszolga-kereskedelemben jelenlévő zsidó befolyásról, gyakran dicsérve annak üzleti ravaszságát.

> **A Nyugat-Indiai Társaság, amely monopolizálta a rabszolgák afrikai importját, közárveréseken értékesítette a rabszolgákat, készpénzért. A készpénz javarészt zsidók kezében volt, az árveréseken feltűnő vásárlók javarésze szinte mindig zsidó volt, és mivel nem voltak versenytársaik, mindig olcsón tudtak rabszolgákat venni. Másrészt viszont akkor sem volt versengés, amikor a rabszolgákat az ültetvényeseknek vagy más vevőknek adták el, a legtöbb rabszolgát új tulajdonosaik hitelre vették át, amelyet a következő aratás alkalmával kellett kifizetni, cukorban. A zsidók gyakran szereztek 300 százalékos hasznot az eredeti beszerzési árhoz képest, és erre jöhettek még a magas kamatok is... ha úgy alakult, hogy egy ilyen árverés valamilyen zsidó ünnepre esett, az árverést el kellett halasztani. Ez 1644. október 21-én, pénteken történt.**[376]

Noha a mai erkölcsi normák szerint bizonyosan védhetetlen, az Egyesült Államok rabszolgatartása sokkal kevésbé vállalhatatlan, mint a körülményeiben kegyetlen és gyilkos afrikai rabszolgatartás. A fekete rabszolga-kereskedelem legembertelenebb része a bennszülöttek Amerikába szállítása volt. Van, aki szerint a fekete rabszolgák 10 15%-a még a szállítás közben meghalt a hajók szűk és mocskos gyomrában. Mivel a zsidók mar ősidőktől fogva uralták a rabszolga-kereskedelmet, rájöttem, hogy nemcsak a feketék szenvedtek az embertelen körülmények miatt, de a mediterrán régióból származó fehér emberek is. Itt kell kiemelnünk azt is, hogy a zsidók nemcsak a legnagyobb rabszolga-kereskedők voltak, de ők fejenként jóval több rabszolgát tartottak, mint a nem-zsidók.

> Az egész **tizennyolcadik században át a tizenkilencedik század elejéig a zsidók Északon fekete rabszolgákat tartottak; Délen azon a néhány ültetvényen, amely zsidó tulajdonban volt, mind rabszolgamunka folyt. 1820-ban a charlestoni, richmondi és savannahi zsidó családok több, mint 75%-a tartott rabszolgákat, ház körüli cselédekként alkalmazva őket, és az Egyesült Államok zsidó háztartásainak majdnem 40%-ban volt egy vagy több rabszolga. Nem volt tiltakozás a rabszolgatartás ellen Délen a zsidók részéről, ahol mindig legalább százszor annyian voltak... nagyon** kevés olyan zsidó volt az **Egyesült Államokban, aki bárhol is tiltakozott volna a rabszolgatartás intézménye ellen, erkölcsi alapon.377**

Figyelembe véve azt, hogy a telepesek 10 százaléka tartott rabszolgát, Marcus rávilágít arra, hogy az egyéni zsidó háztartások (40 százalékuk rabszolgát tartott) sokkal inkább hajlottak a rabszolgatartásra, mint a nem-zsidók. A mediterrán világban jelenlévő nagyobb létszámukhoz viszonyítva a zsidók egy aránytalanul nagy rabszolgatartói csoportot alkottak az ókorban és a középkorban, akárcsak a kolóniákon. A rabszolgák Amerikába hozatala viszonylag nem régi történelmi jelenség: körülbelül 200 évig tartott. A Krisztus előtti időktől az 1700-as évek alatti afrikai kereskedelemig a zsidók által birtokolt és cserekereskedelembe bocsátott rabszolgák többsége fehér volt.

Amikor megismertem a rabszolga-kereskedelemben betöltött zsidó szerepet, úgy tűnt számomra, hogy az hozzájárulhatott a zsidókat befogadó nemzetek zsidóellenes érzelmeihez. Az az ismeret, hogy a zsidók a rabszolga-kereskedelem legfőbb gyakorlói, nem járul hozzá ahhoz, hogy a zsidókról jó kép alakuljon ki, így nem csoda, hogy a zsidók által vezérelt média mellőzte ezt a témát. Csak a zsidó tudósok számára, akik hitelesen jegyezték le történelmüket, volt lehetőség arra, hogy ilyen tiltott témák vizeire evezzenek.

Miután az 1970-es évek elején először megkíséreltem, hogy az országos TV-ben bemutassam a zsidók szerepét a rabszolga-kereskedelemben (Black Perspective on the News), a Nation of Islam is kiterjedt kutatást végzett e témában. Történelmi kutatásokat végző részlegük e témát illetően rengeteg dokumentált anyagot gyűjtött össze, amit ki is adtak a *The Secret Relationship between Blacks and Jews* („A feketék és a zsidók közötti titkos kapcsolat") című könyvükben.[378]

Manapság, ha valaki egyszerűen idézi a prominens zsidó történészek szavait, azonnal antiszemitává lesz. Amikor a nyilvánosság még csak éppen birtokába juthatott az addig alig ismert tényeknek, melyeket addig zsidó tudósoknak tartottak fenn, az ADL szükségét érezte annak, hogy harcba szálljon az efféle „antiszemita" propagandával. Az ADL és más zsidó szervezetek úgy reagáltak, hogy elővettek néhány híres zsidó tudóst, akik kijelentették: a telepeken végbement rabszolga-kereskedelemben a zsidók „minimális” szerepet töltöttek be.

Spielberg rendkívül sikeres, rabszolgaságról szóló filmjében, az *Amistadban*[379] alig lehetett zsidót látni. Noha a zsidók uralták a Newport-i (Rhode Island) rabszolga-kereskedelmet, a filmben minden rabszolga-kereskedő feltűnően kereszténynek tűnik. Az *Amistadról* szóló cikkek sokasága, köztük a *Time* és a *Newsweek* írásai, szellemiségükkel ellentétben letagadták a rabszolga-kereskedelemben betöltött zsidó kulcsszerepet. Sajnos, nem említették meg *a saját* olvasóiknak azt, amit maguk a jeles zsidó történészek írtak erről a témáról még azelőtt, hogy ez az egész témakör olyan zavaróvá vált volna.

Kevesen fogják olvasni az *American Jewish Historical Society* magazin főszerkesztőjének szavait: „A zsidó kereskedők fontos szerepet játszottak a

rabszolga-kereskedelemben. Ténylegesen minden amerikai kolóniában, a francia, brit és a holland kolóniákban is a zsidók játszották a vezető szerepet. Ez ugyanígy igaz az észak-amerikai szárazföldre..."[380]

Fehér rabszolgaság

A prostitúció, vagy ahogy találóan hívják: fehér rabszolga-kereskedelem másik olyan intézmény, mely egyidős a civilizációval. Még az ősi időkben is prémiumot jelentett a világos bőrű európai nők, kisfiúk és kislányok értékesítése a rabszolga-kereskedelem talán legbrutálisabb válfajának kerítői számára: a rabszolga-kereskedelem ezen ága olyanokkal kereskedett, akiket testileg mocskoltak be tulajdonosaik. Az ártatlan emberek szexuális megalázása leírhatatlanul nagy bűn.

Ahogy uralták a szervezett rabszolga-kereskedelmet, úgy uralták a zsidók a prostitúciót is. A prostitúció eredetileg csupán a rabszolgatartás egyik ága volt, hiszen nem igényelt különösebb kereskedelmi éleslátást, hogy rájöjjenek: a női vagy fiatal fiú rabszolga kikölcsönözhető szexuális visszaélésekre. A világos bőrű európai hajadonok nagy pénzeket értek meg a sötétebb bőrű népek szultánjainak.

Dávid király kitartott szeretőinek korától az olyan modern „madámokig", mint Xaviera Hollander és Heidi Fleiss, mindig is zsidók uralták a szexipart. A Talmudban szerepelnek szexuális „kapcsolatok", amelyeket e könyv „természetes és természetellenes" kategóriákra bont: ezek felnőtteknek kisfiúkkal és (szűz vagy szajha) kislányokkal létesített kapcsolatairól szólnak. A modern korban Freud és akadémiai kollégái természetessé tették ezt a perverzitást Amerika iskoláiban és nappalijaiban. Freud, a zsidóság vezérelte média segítségével azt közölte a nyugati társadalommal — komoly arccal —, hogy a nemi és ürítő szervek az élet legfontosabb tényezői, és minden férfi titkos vágyálma az, hogy lefeküdjön az anyjával.

Áttekintve a prostitúció történelmét, rájöttem a zsidók gonosz cselvetéseinek lényegére, amelyeket az elmúlt évszázadban Közép-Európában alkalmaztak. Éhezés vagy gazdasági nehézségek idejében a gyors beszédű, jólöltözött zsidók paraszti közösségekbe hatoltak be, ahol a vonzó keresztény tinédzserek szüleinek elmagyarázták, hogy gyermekeik jobb életre lelhetnek Amerikában, ahol szükség van háztáji munkaerőre. A zsidók azt mondták a szülőknek, hogy a gyermekeik rövid idő alatt ki tudják fizetni az útiköltségüket, és új életet kezdhetnek a szabadság és bőség országában. A gyermeküktől való elválás fájdalma ellenére néhány szülő belement ezekbe az alkukba, a legjobbat óhajtva lányainak. Ahelyett, hogy ezek a lányok egy szebb, új életre leltek volna, tízezreik kötöttek ki az Újvilág bordélyházaiban.

Edward Bristow zsidó történész *Prostitution and Prejudice* (Prostitúció és előítélet) című könyvében az egész világot behálózó prostitúciós hálózatról ír, és arról, hogy a zsidók milyen fontos szerepet is játszanak benne.381 [382] Nem nehéz kitalálni, hogyan reagálhat sok kelet-európai a több tízezer keresztény lány rabszolgasorsba taszítására és megalázására. Bristow leírja, hogy a nem-zsidó nők Lengyelországból és a környező területekről történő továbbadásának központja egy kisváros, Oswiecim volt, amelyet a németek Auschwitznak neveztek el. Ez az egyszerű felismerés sokkal érthetőbbé teheti a mindig kiújuló nem-zsidó—zsidó viszályt.

A fehér rabszolgakereskedelem zsidó uralma tovább folytatódik, sőt, ma nagyobb mértékben, mint valaha. A New Orleans-i *Times Picayune* 1998. január 11-i száma a *Rabszolga-kereskedők szláv nőket csábítanak* címmel közölt egy cikket. Ez (amelyet Michael Specter írt és a zsidók által irányított New York Times News Service terjesztett) nagyszabású, fehér rabszolgákkal kereskedő zsidók vezérelte ügyletet dokumentál. A cikk elevenbe vágó történettel kezdődik: egy szép szőke ukrán lány, hogy megmeneküljön a szegénységből és kilátástalanságból, válaszol egy helyi lapban megjelent, külföldi munkát ajánló hirdetésre. Mint szerrabszolga végezte Izraelben.

> 21 éves volt, magabiztos és boldog, hogy kikeveredhet Ukrajnából. Izrael új világot kínált, és egy-két hétig minden lehetségesnek is tűnt, ám az egyik reggelen egy bordélyházba vitték, ahol főnöke a szeme láttára égette el útlevelét.
>
> „A tulajdonom vagy" — idézte a férfi szavait —, „enyém vagy és addig fogsz dolgozni, amíg eleget nem keresel nekem ahhoz, hogy kikerülj innen. Ne próbálj megszökni, nincsenek papírjaid és nem beszélsz héberül. Le leszel tartóztatva, és deportálnak, akkor pedig utánad megyünk és visszahozunk."[383]

Izraelben a kormányzat semmit sem tesz a brutális rabszolgarendszer ellen, azonkívül, hogy a megtalált és bevándorlási papírokkal nem rendelkező lányok néhány százalékát kiutasítja. Az elmúlt három évben majdnem 1500 ukrán nőt utasítottak ki Izraelből. A világ a rabszolga-kereskedőknek áll a nem-zsidó nők ellenében, hiszen ha valamelyikük panasszal él rabszolgatartójával szemben, börtönben kell maradjon, míg az ítéletet meg nem hozzák. Specter a Neve Tirtsa-i börtön igazgatóját idézi, aki egyetlen egy olyan lányról sem tudott, aki tanúskodni mert volna zsidó rabszolgatartója ellen. A fehér rabszolgatartót tehát védi az izraeli rendszer, míg az áldozatokat megbüntetik.

Specter azonosítja a prostituáltakat és gazdáikat is. Az egyik izraeli rabszolgatartót, Jacob Golant idézi:

Azok a nők, akik itt dolgoznak, oroszok, mint majdnem minden prostituált Izraelben, míg főnökeik nem azok.

„Az izraeliek imádják az orosz lányokat" — mondja Jacob Golan... „Mind szőkék, jól néznek ki és különböznek tőlünk" mondja nevetve.[384]

Természetesen nem csupán Izrael az egyetlen úti cél a kelet-európai nők számára. Az orosz gengszterbandák erős kapcsolatokkal rendelkeznek világszerte minden szervezett zsidó bűnszövetkezettel. Az Ukrán Belügyminisztérium szerint legalább 400 000, 30 év alatti ukrán nőt csábítottak el UkrajnábóI az elmúlt évtizedben — és ez még csak egyetlenegy a volt szovjet tagköztársaságok közül. Specter az International Organization for Migration-t idézi (Nemzetközi Bevándorlási Hivatal), amely 500 000 főre becsüli a keleti blokkból Nyugatra irányított nők éves forgalmát.[385] Ez sokakat érintő tragédia, ami alig kap nyilvánosságot.

A *Moment* magazin, a „Zsidó kultúra és vélemény magazinja" közölt egy cikket 1998. áprilisi számának 44. oldalán „Szajhák a Szentföldön"[386] címmel arról, hogy a szőke orosz lányok prostituálása milyen virágzó „nemzeti intézmény". Még az olyan ügyfelekről is említést tesz, mint a bordélyházakba bicikliző rabbik.

Az ügyfelek nagy százaléka — a Johnok, szlengben — ultraortodox zsidók, vallásos emberek, akik életét a halahah (vallási törvénykönyv) irányítja, amely megmondja nekik, mikor léphetnek és mikor nem léphetnek szexuális kapcsolatba a feleségükkel. így hát csütörtök délutánonként (ez a férfiak éjszakája Izraelben) az ortodox zsidók tömött buszokon utaznak Jeruzsálemből, Haifából és távolabbi helyekről Tel-Avivba, hogy néhány értékes percet töltsenek el egy masszázsszalonban, egy homokdűne mögött vagy egy aluljáróban. Az igyfelek általában jogászok, rendőrök és politikusok. „Az izraeli társadalom teljes spektruma tartja munkában az utcalányokat" — mondja Sakhar detektív, a tel-avivi kicsapongások cinikus veteránja... a Tel Baruk olyan nagyon abszurd és olyan nagyon maga lzrael."[387]

A továbbiakban nyersen írja le a lányokat, akik javarészt kelet-európai nem-zsidók, néhány palesztin mellett; úgy értekezik róluk, mint virtuális rabszolgákról, akiket rabszolga-árverésre írnak ki.

Amint a lányok Izraelbe érnek, a bűnöző főnökök veszik át felettük az irányítást. A lányokat általában aukciós házakba viszik, ahol a különböző masszázsszalonok tulajdonosai licitálnak rájuk; mindenki tesz egy árajánlatot, és a legtöbbet kínáló megkapja a lányt... a lányok gyakorlatilag rabszolgákká válnak.388

A cikk a továbbiakban azt is megjegyzi, hogy az Izraelben dolgozó prostituáltak legtöbbje, különösen az arab származásúak, gyakran részesülnek zsidók általi fenyítésben is, amelyet az utóbbiak „faji és nemzeti buzgalomból" követnek el.

> ...észreveszik, hogy zsidó ügyfeleik csak palesztin terrorakciók után jönnek hozzájuk, hogy szexuálisan élhessék ki bosszújukat, amelyet faji-nemzeti buzgalom vált ki. „... és ezt gyűlölettel és haraggal teszik."[389]

A lányok Izraelbe csempészéséhez használt hamis iratokról tárgyalván Specter megjegyzi, hogy azokat többnyire „Ukrajnában idős zsidó nőktől" kapták. Ugyanígy mellékesen utal ennek a nemzetközi fehér rabszolga-kereskedelemnek zsidó elkövetőire, mint „orosz bűnbandákra" vagy „orosz maffiára". Nem tenne jót a zsidó propagandának, ha a *Times-Picayune* egy „Zsidó rabszolga-kereskedők goj nőket csábítanak el" című cikkel jelenne meg.

Az antiszemitizmust emlegető zsidó írók sohasem említik a rabszolga-kereskedelmet és prostitúciót évszázadokon át uraló zsidó befolyást. Soha nem mutatnak rá arra, hogy az efféle zsidó tevékenységek érthető módon hozzájárulhatnak a zsidókkal szembeni ellenséges magatartás kialakulásához.

Képzeljük el a média reakcióját szerte a világban, ha nem-zsidók ejtenék rabszolgául zsidó lányok százezreit, árverésre bocsátanák és leírhatatlan brutalitásnak tennék ki őket. Gondoljuk el a felhördülést, amely áradna a zsidó médiából. Noha most, amikor mar keresztény lányok milliói estek és esnek a zsidó bűnözők áldozatául, senki sem hördül fel, nem indult semmiféle nemzetközi összefogás egyetlen híresség vagy politikus támogatásával sem.

Miután elkezdtem tárgyalni ezeket a témákat a PBS *Black Perspective on the News* című műsorában, az engem érő antiszemitizmussal vádoló támadások még élesebbé váltak. Fiatalemberként, amikor a déli rabszolgatartásról olvastam, a szívembe martak a kegyetlenségről és szenvedésről szóló történetek, olyannyira, hogy bűnösnek éreztem magam. Ám amint megtudtam az igazságot a rabszolga-kereskedelemről, észrevettem, hogy egyetlen zsidó író, publicista vagy producer — akik bűntudatot keltettek bennem nem utalt arra sohasem, hogy a zsidók bármilyen mértékben is „kollektív bűnösök" lennének 2000 éve űzött emberkereskedelmük miatt.

Úgy tűnik, a zsidó sajtó modern erkölcse szerint a feketék fehérek általi kizsákmányolásáról tanulni „történelem", míg a fehérek és feketék zsidók általi kizsákmányolásáról tanulni „gyűlölet".

Hűtlenség

A történelem folyamán a `pénzt kölcsönöző' mellett a zsidókra vonatkozóan az `adóbehajtó' volt a második legelterjedtebb elnevezés. Egészen a huszadik századig rengeteg példa bizonyítja azt, hogy az uralkodói rétegek egyik legfőbb adóbehajtó eszköze jövedelmük növelése érdekében a zsidóság volt. Josephus Flavius zsidó történész *A zsidók története*[390] című könyvében egy József nevű zsidó adóbehajtóról ír, aki a Ptolemeusok udvarában volt alkalmazva: oly kegyetlen és hatékony adóbehajtó volt, hogy mindenki másnál kétszer többet ígért az adóbehajtás jogáért. Abban az időben a királyok gyakran kaptak ajánlatokat az adóbehajtóktól, és amelyikük a legmagasabb fix összeget ígérte, az kapta meg az adósság behajtására a megbízást, a királynak kialkudott összegen felül maradt pénzt pedig megtarthatta magának.

József sikere nem kis részben annak volt köszönhető, hogy képes volt ölni és a fizetést elutasítók vagyonát elkobozni. Josephus szerint József sikere olyan volt, mintha „Szíriát a csontjaiig csupaszították volna le". Flavius mégis gátlástalanul dicséri: „József jó ember volt, nagy lélek, ah kihozta a zsidóságot a szegénység és megalázottság állapotából egy szebb állapotba."[391]

A multikulturális birodalmak uralkodói gyakran alkalmaztak zsidókat adminisztrátoraikként, mert az uralkodó erők tisztában voltak azzal, hogy a zsidók semmilyen lojalitással sem viseltetnek a közös földeken élő nem-zsidó lakossággal szemben. A zsidók kiváló adóbehajtók voltak, remek pénzügyi érzékkel rendelkeztek és a jó adóbehajtók legfontosabb tulajdonságával: az adófizető iránt érzett legcsekélyebb szimpátiával.

A mohamedán világban az a gyakorlat, hogy zsidókat alkalmaznak megszálló adminisztrátorokként, jól megfigyelhető Spanyolország arab meghódítása és uralma alatt a nyolcadiktól a tizenegyedik századig, Tunézia fatimida uralma alatt a tizedik században, Marokkó merinid megszállása idején a tizenharmadiktól a tizenötödik századig, Irak mongol uralma alatt és a tizenhatodik századi ottomán időszakban. Ez a gyakorlat a huszadik században is folytatódott, például Marokkóban, ahol a franciák alkalmazták őket a mohamedánoktól adót szedni, vagy a második világháború utáni Szovjetunió által megszállt csatlósállamokban Kelet-Európában, de egyszer még Irakban is sor került rá, Faysal király uralkodása alatt.

Az egyik leggyakrabban ismétlődő vád, amit az antiszemiták szoktak mondani, az, hogy a zsidók mindig kizárólag saját csoportérdekükben cselekedtek, és elárulták az őket befogadó nemzeteket háború, megszállás vagy egyéb nehéz időszak esetén. A bizánci történelem jó példával szolgál a zsidók és az őket befogadó nép közötti konfliktusra háború idején.

Konstantinápoly: az ismételt árulás története

- Gedalia Alon[392] és Michael Avi-Yonah[393] zsidó írók bemutatják, hogy a bizánci hatalmasságok prófétai érzékkel tartottak attól, hogy az ott lakó zsidók támogatnák a perzsa hódítókat. Abban sem tévedtek, hogy szerintük a zsidók mohamedán hadseregeket is segítenének.
- Sok zsidót öltek meg, miután kiderült, hogy tervet szőttek arra, miként adjanak át egy várost a perzsáknak.[394]
- A zsidók a perzsák oldalán harcoltak a korai hetedik században és a szamaritánusokkal együttműködve 100 000 keresztényt mészároltak le.[395]
- Amikor a keresztény bizánciak visszafoglalták a várost, a zsidókat ersszakosan kikeresztelték.
- A zsidók támogatták az arabokat, amikor ők hódították meg a területet 636 és 640 között.396 397
- A tizenkettedik században a zsidók támogatták a szeldzsu törökök h6dításait.[398]
- A tizennegyedik században támogatták az ottomán törökök hódításait; a Konstantinápoly elleni végső invázió a város egyik zsidó negyedén keresztül ment végbe, a zsidók aktív segítségéve1.[399]
- A zsidó segítséget a szultán azzal hálálta meg, hogy gazdasági előnyökhöz juttatta a zsidókat a keresztény polgárokkal szemben, és a zsidók bevándorlása megindult erre a területre az egész diaszpórából.[40°]

Erős bizonyítékokkal támasztható alá, hogy a zsidók támogatták Spanyolország szaracénok általi meghódítását,[401] és mint a mohamedán hatalom keménykezű adminisztrátorai dolgoztak 402 403 404 A zsidó közösségek mindig a hódítót támogatták, amikor előnyt láttak a fennálló rendszer megdöntésében. Természetesen a zsidók a mohamedán társadalmakat is ugyanolyan gyakran elárulták, mint a keresztényeket.

A második világháború után a zsidók lettek a kiemelkedő vezetők a Szovjetunió által Kelet-Európában felállított brutális rendszerek titkosrendőrségében. 1981-ben megjelent, *Uprising* (Felkelés) című könyvében David Irving azt írja, hogy a Szovjetunió által irányított Magyarországon százezreket kínzó és meggyilkoló, szovjet vezetésű magyar titkosrendőrséget olyan mértékben uralták a zsidók, hogy az antikommunista felkelés egyik legfőbb mozgatórugója az „antiszemitizmus" volt.[405] Figyelembe véve, hogy a zsidóság milyen mértékben volt része a kommunizmus gyilkos kísértetének, nem lehet nehéz rájönni, miért vádolják a zsidók éppen a kelet-európai régiót azzal, hogy az a „legantiszemitább" terület.

Magában Oroszországban a zsidó kommunisták alkották azokat az erőket, amelyek megfosztották az oroszokat saját kormányuktól, amelyek a gyilkos

KGB vezetőségét adták és akik kiirtották az orosz cári családot, az összes gyermekeikkel együtt. Amerika akkor tapasztalta meg történelmének egyik legnagyobb árulását, amikor Julius és Ethel Rosenberg, valamint zsidó bűntársaik ellopták és a Szovjetuniónak juttatták el az amerikai atombomba-titkokat. A vietnami háború alatt a zsidók uralta *New Left* (Új Bal) vietkongokat támogató demonstrációkat szervezett, míg amerikai srácok haltak meg vietkong golyóktól és bombáktól. A vietnami időszak két leghírhedtebb lázítója Abbie Hoffman és Jerry Rubin volt. Izrael zsidó kémei, mint például Jonathan Pollard, ellopták Amerika legjobban őrzött titkait. Ezeket a titkokat Izrael aztán eladta a Szovjetuniónak, amely így tönkretette egész kelet-európai hírszerzésünket.

Talán a legjobb klasszikus példa arra, hogy a zsidók milyen hatékony adminisztrátorok és kizsákmányolók voltak az elnyomó hatalomban, saját krónikájukban található.

Példa erre az ősi Egyiptomban való tartózkodásuk története.

József története

Minden vasárnapi iskolába járó gyermek ismeri József bibliai történetét, „sokszínű köntösét", hogyan árulták el testvérei és adták el rabszolgának, valamint azt, miként jutott nagy hatalomhoz Egyiptomban. Az egyetemen egy barátom azt javasolta, olvassam el a Józsefről és az Egyiptomban való tartózkodásról szóló bibliai beszámolót a zsidók történelmi viselkedését illető új ismereteim fényében. Elővettem a Bibliámat és a Teremtés Könyvének utolsó oldalaihoz lapoztam, majd a Kivonulás Könyvének elsőihez, és miután megértettem azt, amit olvastam, végre rájöttem, miért volt elege oly sokszor Istennek a „választott népből".

A Teremtés Könyve Józsefet 17 éves korában mutatja be, ahogy apjának, Jákobnak pletykálkodik testvérei rosszaságairól. Jákobot annyira hatása alá vonja József, hogy az egy sokszínű köntöst ajándékoz a fiának, ami irigységet ébreszt két testvérében. A testvérei undorodnak József önimádatától, és attól, hogy mindig az álmairól beszél, milyen hatalmas ember is lesz majd a jövőben. József egyik álmáról elmeséli, hogy a földön kévéket köt, az 6 kévéje milyen egyenes és szép, míg testvérei kévéi mind szét vannak szórva, meghajolva az ő kévéje előtt.[406] Ezután nem sokkal egy olyan álomról beszél, melyben a Nap, a Hold és a csillagok meghajolnak előtte. Még maga Jákob is megszidja Józsefet kibírhatatlan szemtelenségeiért. Testvérei annyira gyűlölték, hogy eldöntötték: megölik, majd testét egy elhagyatott kútba dobják, ám amikor meglátnak egy Egyiptomba tartó izmaelita karaván, inkább úgy döntenek, hogy testvérüket eladják rabszolgának.[407] Józsefet Egyiptomba viszik és eladják Potifárnak, a fáraó őrei kapitányának.

József bőbeszédűsége és pénzügyi éleslátása egy egész háztartás felügyelőjévé teszi, és Potifár mindenben hisz neki. Egy nap, míg Potifár nem tartózkodott otthon, a felesége sikoltozni kezdett, hogy József meg akarja erőszakolni, és amikor a többi szolga odaszaladt, már csak József eldobált ruháit látták, amiket hátrahagyott menekülés közben. József azt állította, hogy ő volt a megerőszakolási kísérlet áldozata, ám a haragos Potifár így is börtönbe vetette.[408]

Ismét agyafúrtságát és éleslátását használva, József a börtön egyik legfőbb felügyelője lesz és gyakorlatilag az egész börtöntő működteti, minden fogoly felett áll, a börtönben pedig a fáraó számos szolgája tölti büntetését. József kétségtelenül megtudja tőlük az uralkodói házból származó minden pletykát és történést. A fáraó két szolgája, egy pohárnok és egy pék olyanokat álmodik, melyeket József okosan magyaráz. A pohárnok nemsokára visszakerült állásába, és amikor a fáraónak egy rossz álma volt, a pohárnok elmondja neki, milyen képességekkel is rendelkezik József. A fáraó elé vitt József elmagyarázza a hét kövér és hét sovány marháról szóló álmot. Intelligensen felfogva a bőség és éhezés időszakosságát, úgy magyaráza a fáraónak, hogy hét jó év fog következni, majd hét rossz. József aztán azt tanácsolja a fáraónak, hogy „alkalmazzon egy bölcs és diszkrét embert és bízza rá Egyiptom földjét". (Ter 42, 33).[409] A fáraó akkor maga után Egyiptom leghatalmasabb emberévé teszi Józsefet és rábízza Egyiptom minden terményének begyűjtését.

A következő néhány évben József rengeteg gabonát gyűjt be az egyiptomi földművesektől és magát „Egyiptom urának", „Egyiptom uralkodójának" nevezi, aki a fáraó nevében jár el. Amikor aztán eljön a szárazság és éhezés időszaka, József elindítja azt a rendszert, amellyel a fáraó és saját gazdagságát és hatalmát növelheti Amikor az éhező egyiptomiak a fáraóhoz fordulnak, hogy visszakapjanak valamennyit a gabonából, amelyet leadtak neki az évek során, 6 azt mondja nekik, hogy beszéljenek Józseffel. József azt mondja nekik, hogy a gabonáért fizetni kell és „összegyűjtött minden, Egyiptomban fellelhető pénzt". (Ter 47, 14)[410] Erőteljes gazdasági válság alakul ki, amikor a pénz, mint értékes cseretárgy megbukik.

15: Amikor aztán Egyiptomban és **Kánaánban elfogyott a pénz, egész Egyiptom Józsefhez tódult és így szóltak: „Adj nekünk kenyeret: miért halnánk meg szemed láttára, ha elfogyott is a pénzünk?"**

16: József azt válaszolta: „Adjátok oda állataitokat, ha már nincs pénzetek: állataitok ellenében adok nektek kenyeret."

17: Erre elhozták állataikat Józsefhez. József pedig kenyeret adott nekik a lovakért, juhokért, barmokért, szamarakért. Így látta el őket kenyérrel egy évig az egész állatállomány fejében.

18: Az egy év elmúltával, a következő esztendőben újra eljöttek hozzá és mondták: „Uram, nem titkolhatjuk el előtted, hogy elfogyott a pénzünk, és állatállományunk is a tied lett, Urunk. Semmi más nem áll rendelkezésedre, csak testünk és földünk."

19: Pusztuljunk el színed előtt mi is, a földünk is? Vásárolj meg minket és földünket is kenyérért, így a földünkkel hasznot hajtunk a fáraónak...

21: Tulajdonává tette a lakosságot Egyiptom egyik végétől a másikig...

József először tehát a szabad egyiptomiak pénzét veszi el, majd minden háziállatukat, otthonaikat és földjeiket, majd a fáraó új földjeire helyezi őket, ahol az általuk megtermelt termények 20%-át adó formájában a fáraónak adják. A fáraó nagyon örül, mert kincstári bevételei drasztikusan megnőttek, és József a nép minden földjét elvette, amelyeken a visszahelyezett emberek gyakorlatilag már a fáraó béreseiként dolgoztak. Amíg az egyiptomiak átesnek ezen az egész nyomorúságon, József elküldet testvéreiért és Egyiptomba hozatja őket. A Teremtés Könyve világossá teszi, hogy József zacskó aranyakat és élelmet ad a zsidóknak, hogy azok „a föld bőségéből élnek".

45, 18: Hozzátok el atyáitokat és családotokat, és gyertek hozzám. Én Egyiptom földjének legjavát adom nektek, és a föld bőségéből fogtok táplálkozni.

47, 6: Egyiptom rendelkezésedre áll. Egyiptom legjobb helyén telepítsd le atyádat és testvéreidet: Gósen földjén maradjanak.

47, 13: Már az egész országban nem volt kenyér, mivel az éhínség nagyon nyomasztóvá vált. Egyiptom földjéhez hasonlóan Kánaán földjét is megviselte az ínség.

47, 27: Izrael Egyiptom földjén, Gósen tartományban maradt. Birtokot szereztek, szaporodtak *és* sokan lettek.

Elképzelhető, mit éreztek az egyiptomiak József iránt, amikor az megfosztotta őket földjeiktől és vagyonuktól, míg a külföldi izraeliták aranyat, ingyen élelmet és Egyiptom legjobb földjeit kapták. Az egyiptomiak hatalmas civilizációt építettek, lenyűgöző művészi és kulturális vívmányokkal óriási fejlődést értek el, többek között a matematika, mérnöki tudományok, építészet, asztronómia és a mezőgazdaság terén. A világ egyik legmaradandóbb építészeti alkotásait is ők emelték: a piramisokat. Milyen ingerültnek kellett lennie ennek a népnek az idegen törzs abszolút uralma alatt. A Teremtés Könyve és a Kivonulás Könyve szerint ez a felállás nagyon sokáig létezett, arra utalva, hogy sokáig az izraeliták voltak Egyiptom kiváltságos felügyelői. A fáraó számíthatott rájuk abban, hogy biztosan nem viseltettek semmiféle lo-

jalitással Egyiptom arisztokratái vagy kereskedői osztályával szemben, és a fáró célját tudták szolgálni azáltal, hogy a nép haragját a fáró feje helyett saját fejükre idézték. A zsidók politikai és gazdasági hatalma, valamint létszáma olyan gyors ütemben nőtt, hogy egy idő után már maga az uralkodói család is fenyegetve érezte magát — olyan mintája ez az eseményeknek, amely sokszor megismétlődött a zsidók történelme folyamán. Figyeljük meg a következő, Kivonulás Könyvéből származó részleteket:

> 1, 7: Izrael fiai termékenyek voltak, elszaporodtak, annyira megsokasodtak és megerősödtek, hogy betöltötték az országot.
> 1, 8: Egyiptomban új király jutott hatalomra, aki nem ismerte Józsefet.
> 1, 9: Es azt mondá az ő népének: Íme, Izrael fiainak népe több és hatalmasabb nálunknál.
> 1, 10: Alkalmazzuk a területén megfelelő módszereket, hogy megakadályozzuk szaporodását. Különben háború esetén ellenségeink számát fogja növelni. Harcolni fog ellenünk, s utána elhagyja az országot 4°

Aztán lelkiismeretesen le vannak jegyezve a zsidók elleni egyiptomi pogromok, majd az egyiptomi gyermekek meggyilkolása fölött ült zsidó ünnepek és a zsidók eltávozása is, ahogy az a zsidó húsvétban szerepel.

Nem az egyiptomi fáraó volt az utolsó, aki el kívánta távolítani a zsidókat földjéről. Az alábbi lista egy részlet azokról az európai államokról, melyek a zsidókat el távolítottak területükről.

Chaim Weizmann cionista vezető a következőt írta a zsidókat érő gyakori ellenséges reakciókról:

> Akármikor, amikor a zsidóság létszáma elér egy telítettségi pontot valamely országban, az adott ország fellép ellenük... Ez a reakció... nem tekinthető antiszemitizmusnak a szó eredeti vagy közönséges értelmében, ez egy egyetemes társadalmi és gazdasági velejárója a zsidó bevándorlásnak, és nem szabadulhatunk tőle.[4] 2

A történelem népszerű, zsidó verziója szerint a viszályokban minden esetben a nem-zsidók voltak a hibásak. Miután toleráns módon engedélyezték a zsidók bevándorlását hazájukba, a nem-zsidókat a zsidók ellen táplált indokolatlan gyűlölettel vádolják, a zsidókat pedig gazdasági és társadalmi hasznot hajtó csoportnak állítják be.

Amikor a zsidók ellen tanúsított ellenségességről olvastam, mely több tucat helyen és történelmi helyzetben fordult elő, olyannak tűnt az egész, mintha egy embert azzal vádolnának és ítélnének el, hogy több tucat nemi erősza-

kot követett el több államban sok éven át, majd azzal védekezne, hogy az általa elkövetett több tucat nemi erőszak csupán annak az indokolatlan gyűlöletnek az eredménye, mellyel az áldozatok viseltettek iránta. Egy jó megfigyelőképességgel rendelkező író, Joseph Sobran jól mondta, amikor azt állította, hogy az „antiszemíta" kifejezés többé már nem azt az embert jelenti, aki nem kedveli a zsidókat — olyan embert jelent, akit a zsidók nem kedvelnek.

Az antiszemitizmus zsidó szemszögből

Ahogy folytattam olvasmányaimat, felfedeztem, mi is az, amit a zsidók a történelmi zsidó—nem-zsidó viszály eredetének tartanak. Ha valaki visszalapoz a Teremtés Könyvében, még jóval József története előtt rábukkan Izsák és Rebeka gyermekeinek, Ézsaunak és Jákobnak megdöbbentő történetére. A zsidó hit szerint a két fiú jelképezi a két eltérő nemzetet, a zsidót és a nem-zsidót.

A Teremtés Könyvének 25. fejezetéből.

23 Es azt mondta az Úr őnéki: két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből,

24 az egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és az idősebb fog szolgálni a fiatalabbnak.

25 Es kijött az első, vöröses, mindenestől szőrös, mint egy valamii szőrös ruha, ezért nevezék Ézsaunak.

A zsidók száműzése az európai államokból

Mainz 1012	Felső-Bajororszag 1442	Nápoly 1533
Franciaország 1182	Hollandia 1444	Olaszország 1540
Felső-Bajororszag 1276	Brandenburg 1446	Nápoly 1541
Anglia 1290	Mainz 1462	Prága 1541
Franciaország 1306	Mainz 1483	Genova 1550
Franciaország 1322	Varsó 1483	Bajororszag 1551
Szászország 1349	Spanyolország 1492	Prága 1557
Magyarország 1360	Olaszország 1492	Pápai Állam 1569
Belgium 1370	Litvánia 1495	Magyarország 1582
Szlovákia 1380	Portugália 1496	Hamburg 1649
Franciaország 1394	Nápoly 1496	Bécs 1669
Ausztria 1420	Navarra 1498	Szlovákia 1744
Lyon 1420	Nürnberg 1498	Morvaország 1744
Köln 1424	Brandenburg 1510	Csehország 1744
Mainz 1438	Poroszország 1510	Moszkva 1891

27 És felnevelkedének a gyermekek, és Ézsau vadászathoz értő mezei ember vala; Jákob pedig szelíd ember, sátorban lakozó.

28 Szereti ezért Izsák Ézsaut, mert szívesen evett vadat, Rebeka pedig Jákobot szerette.

29 ... **És Ézsau megjött elfáradva a mezőről,**

30 Ézsau így szólt Jákobhoz: engedd, hogy ehessem e vörös ételből, mert fáradt vagyok: ezért nevezék nevét Edomnak (a vörös étel után).

31 **„Előbb add el nekem az elsőszülöttségi jogodat" — válaszolta Jákob.**

32 És mondá Ézsau: Íme, én úgyis meghalok, mire való hát nekem az én elsőszülöttségem?

33 **„Esküdj meg előbb!" — mondta Jákob. Erre Ézsau megesküdött, és így eladta elsőszülöttségét Jákobnak.**

34 Jákob pedig adott neki kenyeret és lencsefőzeléket. Ézsau evett és ivott, felállt és kiment.. 413

Ézsau jó és megbízható magaviselete miatt Izsák kedvence marad. A beteg és gyengén látó Izsák magához hívja Ézsaut és arra kéri, ejtsen el egy vadat és hozza el neki a húsát — akkor felkínálja neki Isten áldását. Amikor Rebeka meghallotta ezt, összebeszél Jákobbal, hogy az tegyen úgy, mintha Ézsau lenne, és vigye egy kos húsát Izsáknak úgy ízesítve, hogy az vadhúsnak tűnjék. Jákob olyan ügyesen leplezi magát, hogy még érintése és szaga is olyan, mint Ézsaué. Jákob aztán az apja mellé fekszik és az elsőszülött Ézsaunak adja ki magát, végül is e csalás és árulás által téve szert apja áldására.

19 Jákob azt mondta atyjának: Én vagyok Ézsau, a te elsőszülötted, aképpen cselekedtem, amint parancsoltál, kelj fel, kérlek, ülj le és egyél a vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked...

21 És mondá Izsák Jákóbnak: jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg, fiam, hogy vajon valóban a fiam, Ézsau vagy-e, vagy sem.

22 Odament tehát Jákob Izsákhoz az ő atyjához, aki megtapogatva őt, mondta: A szó Jákob szava, de a kezek Ézsau kezei...

24 Megkérdezte: Te vagy fiam, Ézsau? Azt felelte: Én vagyok.

29 Népek szolgáljanak néked, és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfián, és hajoljanak teelőtted a te anyádnak fiai. Átkozott, aki téged átkoz, és áldott, aki téged áld?[14]

A vadászatból vadhússal visszatérő Ézsau felfedezi, hogy testvére megtévesztette az apját és csalással kirekesztette őt áldásából.

33 Mindenből ettem, mielőtt te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is lészen.

34 Es amint meghallotta Ézsau atyjának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiálta, és mondta atyjának: Áldj meg engem is, atyám.

35 Nem méltán hívják-e őt Jákobnak?

36 Mert immár két ízben csalt meg engemet; elvevé elsőszülöttségemet és most pedig áldásomat vevé el. Es monda: Nem tartottál-e nékem is valami áldást?

37 Feleié Izsák és mondá Ézsaunak: Íme, uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgául adtam neki...

38 ... Es felemelé szavát Ézsau és sírt...

40 Kardodból kell élned, és öcsédet szolgálod, de lesz idő, amikor ellene támadsz és lerázod igáját nyakadról.

Jákob és Ézsau 22 év múlva kibékültek, ám a zsidó elbeszélés szerint Ézsau leszármazottai lettek a goj edomiták, míg Jákobéi a zsidók. **A** zsidó tudósok később edomitáknak nevezték a rómaiakat és az `Ézsau' szó egyet jelentett az európaival és minden nem-zsidóval. Jákob és Ézsau története a zsidó és nem-zsidó allegóriája, melyhez a zsidó vallás még mindig ragaszkodik. Ézsaura hivatkozásokat találunk Raphael Patai népszerű könyvében, a *The Jewish Mind*-ban (Zsidó Elme) és több száz más zsidó munkában.[415] Solem Aleihem, a híres, jiddis nyelven alkotó író írt önéletrajzában egy durva orosz révészről:

Ézsau! Csakis egy goj végezhetett ilyen munkát, zsidó nem. A Biblia **ezt mondja Ézsauról: „és szolgálni fogod a testvéredet". Jó, hogy én Jákob leszármazottja vagyok, és nem** Ézsaué 4[16]

Sidney Hook, a népszerű zsidó értelmiségi felidézi, amikor tanárától azt kérdezte, nem volt-e igazságtalan Jákob tette Ézsau ellen. Egy rabbit idézett, aki így felelt: „Miféle kérdés ez? Ézsau állat volt."[417]

Jákobot, aki később az „Izrael" nevet kapta, tartják a zsidó nép atyjának, Ézsau pedig a nem-zsidók archetípusa. Mivel a zsidók mindig azt feltételezik, hogy ők nem hibáztathatók a nem-zsidók örökölt antiszemita érzelmeiért, Ézsau Jákob iránt érzett gyűlöletét is az antiszemitizmus gyökerének tartják.

Leon Spitz rabbi, akit az *American Hebrew* idéz, lefesti azt a mélységes gyűlöletet, amellyel sok zsidó viseltet Ézsau és leszármazottai iránt:

Hadd nyöszörögjön, nyüszítsen és tüntessen Ézsau a civilizált világnak, és hadd vívja meg Jákob a jó harcot. Az antiszemita... nem ért, csak egyetlen nyelven és saját szintjén kell elbánni vele. A purimi zsidók kiálltak az

> életükért. Az amerikai zsidóknak szintén tisztában kell lenniük azzal, kik a kortárs antiszemiták. A börtöneinket antiszemita gengszterekkel kell megtöltenünk, elmegyógyintézeteinket antiszemita őrültekkel. Szembe kell szállnunk minden idegen zsidógyűlölővel. Zaklatnunk és üldöznünk kell a zsidókat gyötrőket a törvények biztosította legvégsőbb határig. Meg kell aláznunk és szégyenítenünk antiszemita huligánjainkat, olyannyira, hogy majd senki se merje az útjukat követni 4[18]

Amikor megértettem, hogy Jákob és Ézsau története veszélyes zsidó allegória a zsidó és nem-zsidó közötti örök viszály magyarázására, rájöttem, hogy a nem-zsidók is tanulhatnak belőle. Az a történet, hogy míg Ézsau keményen dolgozott a földeken, addig Jákob a sátrakban maradt, talán nem cseng összse a zsidók és nem-zsidók történelmével? Tökéletesen egybevág az európai ember öröklött természetszeretetével, a szabad levegő és a föld szeretetével — és a zsidók városi élet iránti szeretetével.

Még a Jákob leszármazottainak szemszögéből írt beszámolót olvasva is nem tűnik-e jogosnak minden normális gondolkodású ember szemében Ézsau könnye és haragja? Jákob-e a feddhetetlen és ártatlan, vagy Ézsau volt-e az, aki csalt? Shakespeare *Velencei kalmár* című művében Shylock kérése („egy font hús") semmivel sem kevésbé kapzsi vagy hidegszívű, mint Jákob cselekedete, amikor nem ad enni beteg testvérének, hogy ellophassa elsőszülötti jogát. Ehhez még vegyük azt is, hogy Jákob álcázta magát, hogy megtévessze mind az apját, mind a bátyját. Ez lenne az, amit a zsidó tudósok igazságnak neveznek? „Gyűlölet" vagy „antiszemitizmus" lenne Ézsau haragja? Antiszemitizmus lenne észrevenni, hogy saját beszámolóik szerint Izrael gyökerei megtévesztésből, árulásból és csalásból erednek — és hogy ezzel még dicsekednek is?

Izsák talán helyesen jövendölt, amikor azt mondta, Ézsau a bátyja szolgája lesz mindaddig, amíg uralomra nem jut — meg nem szerzi azon föld teljes egészét, amelyen saját korában élt —, és így le nem rázza „Jákob igáját" a nyakáról. Noha a történelem filoszemita verziója nem áll másból, mint egy hosszé zsidó szenvedéstörténetből, amelyet más nemzetek okoztak, bizonyos, hogy nem csak Jákob leszármazottai voltak azok, akiknek szenvedniük kellett.

Ézsau gyermekei megszámlálhatatlan milliárdokat vesztettek el Jákob leszármazottainak javára, azok uzsorája, megtévesztése és szervezett bűnözése miatt. Több millió nem-zsidó szenvedett el kínokkal teli rabszolgaságot, megaláztatást és halt meg a rabszolga-kereskedelem és prostitúció zsidó urainak markában. Ézsau könnyei a Kelet- és Közép-Európában bolsevik zsidók által lemészárolt több millió nem-zsidóért hullottak, azokért a katonákért és civilekért, akik meghaltak a huszadik század két hatalmas testvérharcában, az el-

ső és második világháborúban, amelyeket nem kis részben a zsidó hatalom robbantotta ki. Nem látható-e Ézsau jogos haragja a palesztin nép soraiban, akik elvesztették földjüket, szabadságukat és sokan még gyermekeiket is?

Ha Jákob és Ézsau történetét a zsidó rabbinátus mint zsidó és nem-zsidó létrejöttének mondja — ez a zsidó csalárdság és árulás története azok ellen, akiket a zsidók nem-zsidóknak tartanak. Ennek az árulásnak véget kell vetni. Ha folytatódik, csak idő kérdése, Ézsau haragja mikor éled fel újra, ahogy feléledt már több ezer alkalommal azóta, hogy „Jákob fiai" a földjeinkre léptek.

A gondolkodó és intelligens zsidóknak észre kell venniük, hogy amint a zsidókat biztosan érték sérelmek a nem-zsidók részéről, a nem-zsidóknak is valódi fájdalmat okoztak a zsidók. Az intelligens zsidóknak őszintén akcióba kell lépniük a zsidó szupremácizmus és pusztító gojellenesség mérséklésére. Nagy hatalommal rendelkeznek a médiában és erőteljesen befolyásolják a kormányokat — ami bizonyosan elég ahhoz, hogy megszakítsa a zsidó szupremácizmus és antiszemitizmus körforgását. Nem arra kérjük a zsidókat, hogy adják fel identitásukat és örökségüket, sőt, megértjük, mennyire szeretnék megőrizni kulturális és genetikai örökségüket, de követeljük, hogy ők is ismerjék el azon népek ugyanezen alapvető jogait, akik között élnek.

Milyen képmutatás például a zsidók részéről, hogy az iszlám világban olyan könyveket hirdetnek, amelyek mélységesen sértik a mohamedánokat, mint például Salman Rushdie *Satanic Verses* (Sátáni versek) című könyvét, vagy hogy ki akarják tiltani a karácsonyi dalokat az amerikai állami iskolákból, míg az adófizető amerikaiaktól támogatást kérnek saját exkluzív zsidó vallásuknak, amerikai adódollárokból! Amellett kampányosnak, hogy Amerika nyissa meg kapuit a harmadik világ előtt, míg ők maguk azon fáradoznak, hogy amerikai adópénzt juttassanak egy olyan államnak, amely megtiltja a bevándorlást nem-zsidók számára és a visszatérést sem engedélyezi azoknak, akik ott születtek és generációk óta ott éltek!

Ha a józan zsidók elhatárolódnának az efféle képmutatástól és tartanák magukat a mi erkölcsi elveinkhez, amíg köztünk élnek, ha leállnának a manipulációval és kizsákmányolással, akkor elkerülhetnénk azt a tragikus antiszemita reakciót, amely ismételten felszínre tört már oly sok nemzetben.

A leckék alapján, amelyeket a zsidó történelemből és zsidók által írt munkákból tanultam, valószínűtlennek tűnik, hogy a vezetésük meglátja indítványom bölcsességét. A történelem szigorú és gyakran véres leckéiből csak kevesen tanulnak.

Azt is tudom, hogy nem pihenhetünk hiábavalóan reménykedve és bízva hagyományos ellenfeleink nagylelkűségében. Nem, nekünk jogunk van ahhoz, hogy urak legyünk a saját házunkban. Természetes jogunk, hogy mi, nyugati nemzetek élhessünk saját lelkünkkel, szellemiségünkkel, esztétikánkkal,

művészetünkkel, értékeinkkel, vágyainkkal, érdekeinkkel és sorsunkkal. Minden népnek, kultúrának és nemzetnek megvan ez az öröklött joga.

Ahogy a történelem is tanúsítja, senki sem tárgyalhat sikeresen gyenge pozícióból, csak erősből. Az a feladatunk, hogy erőssé váljunk, és az igazság ismerete erőssé fog tenni bennünket. Meg kell értenünk, hogy egy evolúciós élethalálharcban állunk, s ha ezt elveszítjük, mindaz a szépség és nagyság, amiért őseink vére áldozatot hozott, eltűnik, és vele semmissé válik népünk minden jövőt illető reménye.

Ahogy a Biblia oly ékesszólóan mondja: csak akkor rázható le Jákob igája, ha Ézsau uralma megkezdődik. Én nem kívánok igát vetni a zsidó népre, csak a saját dominanciánkat szeretném elérni a *saját* földünkön, zsidó politikai, értelmi és kulturális dominancia és deformáció nélkül.

A zsidók elméletileg talán visszavezethetik származásukat Jákobig, de nyilvánvaló, hogy a Föld európai népei nem Ézsautól születtek. Őseink akár északiak, alpesiek vagy a Földközi-tenger medencéjéből származók (eredetileg arabok) voltak, már rég kiépítették az egyiptomi, mezopotámiai, babiloni, macedón, sumér, hettita és rengeteg egyéb civilizációkat, mire Rebeka megszülte ikergyermekeit. A mi őseink tervezték a hatalmas piramisokat és a Stonehenge komplex csillagászati obszervatóriumát, még jóval azelőtt, hogy a zsidók egyáltalán megalapították volna Salamon és Dávid királyságát.

Én és vérrokonaim nem akarunk harcolni a zsidókkal. Csak annyit kérünk, hogy „élni és élni hagyni" , de azt világossá kell tenni: mi élni akarunk! Az antiszemitizmus csak akkor tűnhet el, ha a zsidó szupremácizmus csökken.

Az európaiak, ázsiaiak és afrikaiak nem fogják elfogadni Jákob csalárdságát és az általa hirdetett szupremáciát. Nem fogjuk hordozni az alávetettség igáját. El fogjuk nyerni önrendelkezésünket, mert mi megkaptuk Isten és a természet áldását szellemünkkel, kemény munkánkkal, kreativitásunkkal és hitünkkel. Nem szállunk ki a szabadságunkért folytatott küzdelemből és elutasítjuk az antiszemitának bélyegzésünket azoktól, akik maguk a megtestesült fajközpontúság, intolerancia és gojellenesség.

Nem vagyok antiszemita. Egyszerűen a népem életéért és szabadságáért küzdök, mint minden más nép és nemzet szerte a világban. Tiszteletben tartva a becsületes zsidókat, szembe kell szállnom a zsidó szupremácizmussal, amely annyi nemzetet sebez meg. Ilyen egyszerű: amiért szeretem a saját népemet, nincs más választásom, mint szembeszállni azokkal, akik ártani akarnak nekünk, vagy túlélésünket fenyegetik. Az ilyen gondolkodás olyan természetes életfeltétel, mint a lélegzetvétel minden pillanatban.

Amíg élek, lélegzem. Amíg élek, megvédem a népem életét és szabadságát.

Kilencedik fejezet
IZRAEL I: EGY ZSIDÓ SZUPREMÁCISTA ÁLLAM

Még Jézus Krisztus sem tudta boldoggá tenni őket, amikor itt járt a Földön, hát hogyan számíthat arra bárki is, hogy nekem szerencsém lesz... — Harry S. Truman elnök, amikor nyomás alatt el kellett ismernie az újonnan bejelentett cionista államot Izraelben.[419]

Minden csalódást keltő tulajdonsága ellenére Izrael kendőzetlenül és egyszerűen az, ami mi vagyunk. — Hillel Halkin[420]

Az amerikai zsidóságnak bátran ki kell jelentenie, hogy kettős lojalitással rendelkezik: az egyik ahhoz az országhoz köti őket, amelyben élnek, a másik Izraelhez. A zsidó nem hagyhatja magát rábeszéljék arra, hogy csak annak az államnak legyen hazafias polgára, amelyben 61 .[421]

A cionista mozgalom az új kampányához, amely a szabad diaszpóra meghódítását tűzte ki célul, minden erkölcsi és politikai támogatást megkap az izraeli kormánytól... ereje végső határáig.[422]

Ahogy mélyebbre ástam magam a zsidóság és a cionizmus témakörében, megkísérelve tisztább képet alkotni erről a titokzatos népről, rájöttem, hogy a modern Izrael alapításának és politikájának megismerése megválaszolhatja néhány kérdésemet. Több, mint 2000 év után a zsidóságnak saját, szuverén állama lett, egy olyan nemzete, amelyet teljes mértékben saját képükre formált.

Amikor kutatásomat megkezdtem, már tudtam, hogy a sajtó és a szórakoztatóipar nagyon Izrael-barát. Bennem is egy Izrael-barát előítéletet gerjesztettek. Megfigyeltem, hogy a TV-csatornák és a fontosabb újságok riporterei javarészt zsidók. Azt gyanítva, hogy Izrael-barát érzelmeim java elfogult forrásokból származott, meg akartam ismerni a kétségbevonhatatlan igazságot a közel-keleti konfliktus alapjairól, így enciklopédiáimhoz fordultam.

Enciklopédiáimban ugyanazt az információt találtam, ami ma is megtalálható az „Izrael" szócikk alatt a nagyon népszerű *Encarta Encyclopediaban.*

> A több, mint 800 000 arabból, akik az izraeli megszállás alatt lévő területeken éltek 1948 előtt, csak 170 000 maradt. A többiek menekültként kerültek a környező arab országokba.[423]

1948-ban, abban az évben, amelyben Izrael létrejött, az izraeliek által megszállt területen élő palesztinok több, mint háromnegyede menekültté vált. Az *Encarta* szerint 630 000 ember nem élhetett tovább otthonában és nem dolgozhatott azokon a földeken, amelyeken családja élt évezredeken át. Azóta Izrael csak szélesítette határait az 1956-os, 1967-es és 1973-as háborúkban, valamint az 1982-es libanoni invázióval, még több százezer palesztint téve földönfutóvá.

Elhagynák-e az emberek önkéntesen otthonaikat, munkahelyeiket, üzleteiket, farmjaikat maguktól? — kérdeztem magamtól. *Szabadon választanák-e azt, hogy nincstelen, hontalan népként tengődjenek menekülttáborokban?* Nyilvánvaló, hogy a cionisták űzték ki őket az otthonaikból és fosztották meg őket a vagyonuktól, továbbá eltávolításuk biztosan előre kitervelt volt, mivel a harcok befejeződése után sem engedték vissza a palesztinokat otthonaikba.

Amíg középiskolába jártam, írtam egy washingtoni palesztin szervezetnek, arra kérve őket, hogy bocsássanak rendelkezésemre néhány könyvet, amely az ő oldalukról tárgyalja az izraeli—arab konfliktust. Tőlük és számos könyvtárból szereztem be számos jól dokumentált forrást — köztük néhány meglepetést okozó cionista művet is —, amelyek nagyon eltérően válaszoltak a közel-keleti konfliktus kérdéseire. Rájöttem, hogy az éppen csak megalakult izraeli kormány máris olyan rendeleteket hozott, amelyek értelmében a kiutasított palesztinok nem térhetnek vissza otthonaikba. Hoztak egy olyan különleges törvényt is, amely szerint az ilyen arab birtokok „elhagyottnak" minősülnek és kártérítés nélkül lefoglalhatók.

Az 1922-es brit népszámlálás adatai szerint akkoriban a zsidók csupán az összlakosság 10%-át alkották. Az Izrael megalapítása előtti utolsó ilyen népszámláláskor is csak a leendő Izrael területén élő lakosság fele volt zsidó. Akkor még a palesztinok birtokában volt a földek 93,5%-a. A tények megkérdőjelezhetetlenek és terhelők voltak: a cionista bevándorlók erőszakkal hatoltak be Palesztinába az ott lakók akarata ellenére, fegyverek és terror erejével, elűzve a helyieket otthonaikból, megfosztva őket földjeiktől és vagyonuktól.

A tények önmagukért beszélnek. A cionisták, világszerte jelenlévő szövetségeseik segítségével egy egész országot raboltak maguknak: *Izraelt.* A köntörfalazás és az Izraelt támogató propaganda, az „Exodus" játszása a Rádióban, a több millió méternyi hollywoodi film, amelyek az arabokat brutális terroristákként ábrázolják, akiknek ártatlan zsidók az áldozataik — ezek egyike sem változtathatott a vitathatatlan tényeken.

Az általam olvasott Izrael-barát propaganda azt sugallta, hogy Palesztina lényegében üres ország volt. Mondják ezt annak a több, mint egymillió embernek, akiket kiűztek onnan 1948 óta. A cionista vezetők már az első pillanattól tudták, hogy Izraelre telepesítés és hódítás útján fognak szert tenni. Vlagyimir Jabotinsky elkötelezett cionista vezető világossá is teszi ezt 1923-as, *The Iron Wall: We and the Arabs* („A vasfal: mi és az arabok") című könyvében [424]

> **A cionista kolonizálást vagy le kell állítani, vagy a bennszülött népesség ellenében végre kell hajtani... egy vasfal... szükségeltetik, hogy a bennszülöttekre gyakorolt nyomásunk következményeinek ellent tudjunk állni... az arabokkal történő önkéntes kiegyezés nem jöhet szóba... hiszen fegyveres erő nélkül... lehetetlen a kolonizáció... a cionizmus kolonizációs kaland... fontos héberül tudni, de... fontosabb lőni tudni..** [425]

Izrael a holocaustból született, de évezredekkel azelőtt nemzették. A zsidók legalább 2000 évig imádkoztak így: „jövőre Jeruzsálemben", és ez az ima a huszadik század közepéig csak vallási metafora volt. Aztán hirtelen, 1948-ban a „jövőre Jeruzsálemben" egy olyan lehetőséggé vált, amely minden zsidó számára elérhető lett, bárhol is éltek a világban. A cionista állam politikai machinációi az összetartó és mindent átható nyugati zsidó hatalom tevékenységének bizonyítékai. Izrael működése tanúság a judaizmus és annak részben világi fia, a cionizmus valódi szupremácista természetének.

A zsidó messianisztikus hagyomány egyidős az ő írott történelmükkel. A zsidók már akkor is olyan hitet alakítottak ki, amikor még a Közel-Kelet egyik legkisebb törzse voltak, amely úgy határozta meg őket, mint különleges, kiválasztott népet, amely az egész világ feletti uralmat kapta ígéretül. Ezek a messianisztikus szándékok nem az antiszemiták paranoiás téveszméi, hanem a héber iratokban világosan kifejtésre kerülnek, és azokhoz ők mindmáig következetesen ragaszkodnak. Hasonlítsuk össze a következő bibliai idézetet Izrael első miniszterelnökének, David Ben-Gurionnak messianisztikus szavaival:

> **„... és királyok származnak majd tőled, és uralkodni fognak mindenhol, ahová az ember fiainak lába taposott. Utódaidnak adom az egész Földet az ég alatt, és ők vágyaiknak megfelelően uralkodni fognak minden nemzeten, és attól kezdve az egész Föld az ő örökségük lesz mindörökké." (Jub.** 32, 18-19)

A Look magazin egy 1962-es számában Ben-Gurion jóslata olvasható az elkövetkező 25 évről, amely elképesztően pontosnak bizonyult:

> Szerintem a világ így fog kinézni 1987-ben: a hidegháború a múlté lesz. Az Oroszországban folyamatosan fejlődő értelmiség belső nyomására... a Szovjetunió fokozatos demokratizálódása megy majd végbe. Másfelől ... az USA tervgazdaságú jóléti állammá válik... A Szovjetunió és a föderációs eurázsiai államok kivételével, minden állam egy világszövetségben egyesül, amelynek egy nemzetközi rendőrség fog rendelkezésére állni. Minden hadsereget megszüntetnek, és nem lesz több háború. Jeruzsálemben, az Egyesült Nemzetek (a szó szoros értelmében Egyesült Nemzetek) felépíti a Próféták Szentélyét, minden kontinens föderációs uniójának szolgálatában; ez lesz az emberiség Legfelsőbb Bírósága 246

Nagyon sokan meglepődnek, amikor rájönnek arra, hogy a legtöbb zsidó Izraelben „nem vallásos", ahogyan első vezetőjük, David Ben-Gurion sem volt az. Mindenesetre ezeknek a főleg ateista zsidóknak nincs semmi bajuk a vallásos állammal kapcsolatban. Úgy tűnik, hogy azok a zsidók, akiknek nincs Istenbe vetett hitük, támogatják a judaizmust, mint államilag finanszírozott intézményt, amely megőrzi a zsidó kultúrát és a zsidó genotípust. Egy-két intoleráns fanatikus kivételével, a zsidó ortodox intézmények jóváhagynak egy sor különféle vallásos hitet, egészen az ateizmustól kezdődően a Kabbala nevet viselő okkultizmusig. Csak a Talmudban lehetnek olyan részletek, melyekben egy rabbi azt állítja, hogy vitába szállt Istennel, és azt a vitát meg is nyerte. A zsidó ortodox vallás szemszögéből, egymás mellett békésen megférhetnek a merőben eltérő különféle bibliai és teológiai magyarázatok, mindaddig, amíg a zsidó hagyományt lelkiismeretesen megőrzik.

Cionista-e Isten?

Izrael azzal az állítással támasztja alá a palcsztin földdel szembeni követelését, hogy azt Isten adta a zsidóknak. Egy ebből kiinduló világi érv az, hogy a zsidó nép távoli ősei 2000 évvel ezelőtt a mai Izrael területén éltek. Minden további nélkül jogosan elvehetik ezt a földet, bárki is élt rajta az azóta eltelt idő alatt, s mondják ezt rezzenéstelen arccal.

Ugyanennyi erővel mondhatnánk azt is, hogy mivel a rómaiak a Földközi-tengert uralták kétezer évvel ezelőtt, azért most az olaszoknak jogukban áll meghódítani az egész Földközi-tenger medencéjét és elűzni az ott élők háromnegyedét. Továbbá, a zsidóság nem jelentheti ki, hogy ők voltak az elsők, akik az „ígéret földjén" éltek. A Biblia világosan beszél zsidó betörésekről és népirtásokról e vidéken. A palesztinok ugyanazoktól a népektől származnak, amelyek azon a vidéken éltek a zsidó hódítást megelőzően. Ha abból az érvből indulunk ki, hogy azé a föld jog szerint, akinek az ősei előbb él-

tek rajta, akkor legelőször is a föld a palesztinokat illeti meg, mert számos ősük már jóval az ókori Izrael létezése előtt ott élt.

Az állítás, hogy a mai Palesztina zsidó uralma Isten akaratából való, egy sokkal nehezebben megválaszolható kérdést vet fel, főleg a mai keresztények számára. A kérdés nehéz, mert a zsidó hatalombrókerek képesek voltak átírni a Biblia kétezer évig fennálló értelmezését. Szolgai zsidó-keresztény prédikátorok szövetségre léptek a cionistákkal az ő médiahatalmuk miatt. Szabadon idéznek az Ószövetségből olyan verseket, amelyek egy olyan szövetséget emlegetnek, amely az Izraelnek nevezett földet a zsidóknak adja.

Keresztény atyáink egyháza, mindennek ellenére, mindig megcáfolta ezt a kijelentést. A keresztény tudósok, egészen magának az Újszövetség lejegyzőitől kezdve a huszadik század közepén élőkig rámutattak: a Biblia igen világosan kimondja, hogy Isten minden ígérete beteljesítésének a feltétele a zsidó nép *töretlen* hűsége. Isten világosan kimondja az Ószövetségben, ha a zsidók elhagyják őt, akkor ő ugyanezt fogja velük cselekedni. Az Újszövetség hangsúlyozza a régi szövetség felbontásának tényét, mert a zsidó nép elutasította Istent és az ő Fiát. Az Újszövetség evangéliumai beszámolnak arról, hogy Isten *új* szövetséget kötött a Krisztustól származó üdvösség *mindenki számára* érvényes új ígéretével. Mint ahogy azt már korábban is említettem, a Szentírás a Zsid 8, 9-ben a lehető legegyértelműbben Isten azt állítja, hogy a zsidókra többé nem érvényes a régi szövetség, amely az Ószövetségben köttetett.

> **8:10 Nem olyan szövetségre lépek, amelyet kötöttem az ő atyáikkal, ama napon, amikor kézen fogtam és kivezettem őket Egyiptomból; *mert ők nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem törődtem velük* — mondja** *az Úr.*

Ne csodálkozzunk hát, ha a zsidók elutasítják az Újszövetséget, és azt, hogy Izrael még azt is megtiltja, hogy egyáltalán az iskolákban az Újszövetségből idézzenek. Kormány által pénzelt csoportok Izraelben az Újszövetség példányait nyilvánosan elégették, továbbá, Izrael törvényeinek értelmében egy olyan keresztény, aki megpróbál megtéríteni egy zsidót, a törvény előtt felelősségre vonható, és akár öt év szabadságvesztésre ítélhető. Nagyon furcsa mindezek ismeretében, hogy sok kereszténynek mondott felekezet buzgólkodva vallja magáénak azt a nézetet, amely szerint a zsidók még ma is a „kiválasztott nép".

Érthető, hogy a szupremácista zsidók elutasítják Krisztust és az Újszövetséget, azt mondván, Isten jóváhagyja a palesztinok elleni terrort, de az mégis botrányos, hogy keresztények támogatják őket véres kalandjukban. Sok keresztény palesztin volt azok között, akik a cionista támadástól szenvedtek. Izrael bűntettei sok szenvedést okoztak a palesztin néphez tartozó számos ke-

reszténynek. Az a tény, hogy egyes keresztény vezetők erkölcsi és pénzügyi támogatást nyújtanak egy olyan népnek, amely elnyomja és gyűlöli a keresztényeket, méltán tanúskodik a cionista hatalom befurakodásáról, bomlasztó munkájáról és az ott kifejtett hatásáról — különféle keresztény felekezeteknek még a legmagasabb testületeiben is. Így ásták alá a keresztény hitet a Közel-Keleten. Valójában azonban az egész világon.

Nevetségesen hangzik az az állítás izraeli részről, miszerint Isten nekik adta Izrael földjét, ha belegondolunk abba, hogy az izraelieknek legalább a háromnegyede egyáltalán nem hisz Istenben. (Egy, az izraeli kormány által végzett felmérés kimutatta, hogy nyolcvanöt százalékuk nem istenhívő.) Egy olyan Isten, melyben nem is hisznek, hogyan ígérhet nekik egy olyan földet, amely nem is az övék? Izrael létrehozása nem isteni beavatkozás, hanem az első világháborúval kezdetét vevő cionista intrika következménye. Ez igen messze áll bármiféle isteni ígéret beteljesülésétől.

A Balfour Nyilatkozat

Az első világháború fektette le a cionista állam alapjait. Nagy-Britanniának nehéz időszaka volt. A háború elhúzódása több éven át, szörnyű emberáldozatot követelt. A tengernyi kiontott vér ellenére a nyugati frontvonal csak néhány kilométernyit mozdult arrébb, oda- majd újra vissza.

A zsidók valamelyest megosztottak voltak abban, hogy merre húzzanak a háború folyamán. Voltak olyan zsidók, akik a szövetségeseket részesítették előnyben, üzleti érdekből, vagy más oknál fogva. Mások a németeket támogatták. Ennek a fő oka az volt, hogy a németek esetleges oroszok feletti győzelme letaglózná régi ellenségüket, a birodalmi Oroszországot és a cárt. Csak egy évtizeddel azelőtt Jacob Schiff és Bernard Baruch befektetők, Japánnak az orosz—japán háborúban való anyagi támogatása mellett folytattak kampányt, s ez Oroszország vereségéhez vezetett. Ekkor még, a világon mindenhol, a zsidó hatalombrókerek egy sokkal tragikusabb orosz vereség reményét dédelgették a világháború folyamán. Várták, hogy Igy lehetőség nyíljon a cár hatalmának megdöntésére, és arra, hogy egy zsidó-bolsevik kormányt alakíthassanak.

A németek, miközben elkeseredett harcot vívtak két fronton, tudták, hogy egy orosz forradalom kiütné Oroszországot a háborúból. Hogy ezt elérje, Vilmos császár jóváhagyta az egyik legárulóbb tettet a nyugati civilizáció krónikájában. Abbéli buzgóságából, hogy legyőzze Oroszországot, miniszterei támogatásával lezárt vagonokban vonaton Németországon keresztül Oroszország felé átengedte Lenint, Trockijt, és még több száz más bolsevik forradalmárt, akiknek többsége zsidó volt. Azzal, hogy Oroszországra szabadította a

bolsevik terroristákat és orgyilkosokat, az emberi zsarnokság, kín és mészárlás egyik legvéresebb időszaka köszöntött be, amit a világ valaha is látott.

Nagy-Britannia és szövetségesei állóháborút vívtak Németországgal, de ahogy Oroszország gyengült, a szövetségesek tudatában voltak annak, hogy Oroszország veresége lehetővé tenné az egész keleti fronton lévő német hadsereg számára, hogy nyugaton csaknem megkettőzze haderejét, döntően elmozdítva az erőviszonyok mérlegét a központi hatalmak javára. Nagy Britannia belátta: az USA bevonása a háborúba a szövetségesek oldalán elkerülhetetlenné vált az orosz összeomlás ellensúlyozására.

A válság ezen színpadára lépett fel Arthur Balfour brit lord. Találkozott a Rothschildokkal és kötött velük egy megállapodást, amely szerint a palesztinai zsidó haza megalakításához nyújtott angol támogatásért cserébe a zsidók roppant nemzetközi hatalmukat és befolyásukat az Egyesült Államok háborúba vonására fogják felhasználni (lásd Willis Carto *Barnes Review-ját).*[427] Lord Balfour papírra vetett egy dokumentumot — ez a Balfour-Nyilatkozat —, amely a „zsidó anyaföld" létrehozását tűzte ki célul. Még népszerű enciklopédiáink is elismerik a Balfour-Nyilatkozat kiváltóját:

> A **teljes** brit kormány felsorakozása a Balfour-Nyilatkozat mögé minden**ki által elfogadott tény. Elsődleges célja volt a zsidók és más háborúban álló vagy semleges nemzetek, mint az Egyesült Államok, megnyerése a szö**vetségesek ügyének **az** első világháborúban4[22] (Encarta Enciklopédia)

Olvassuk el, mit írt David Lloyd George, Nagy-Britannia háborús miniszterelnöke a Balfour-Nyilatkozatról. Figyeljük meg, hogyan mutat rá: az orosz zsidók „fő ügynökei az orosz háborús erőfeszítés elárulásának", továbbá „az orosz társadalom szétrombolásának, amit később Forradalomnak neveztek".

> Az orosz zsidók már a kezdetektől a központi hatalmak oldalán **ügyködtek... 1917-re jelentős haladást tettek az orosz társadalom általános szétbomlasztásának érdekében, melyet később Forradalomnak neveztek. Azt** hitték, ha Nagy-Britannia nyilatkozatot tesz, elkötelezve magát a palesztinai cionista törekvések mellett, akkor annak egyik hatása az **lesz, hogy az antant ügyének megnyerik az orosz zsidókat.**
>
> Továbbá arról **is meg voltak győződve, hogy eu ilyen nyilatkozatnak** erőteljes hatása lesz a világ zsidóságára Oroszországon kívül, és biztosí**tani fogja a zsidó pénzügyi érdekeltségek támogatását az antant számára. Hitték, hogy ebben a tekintetben támogatásuknak különleges értéke** lesz Amerika szemszögéből, amikor a szövetségesek már majdnem kimerítették az amerikai vásárlásra használt arany készleteiket és eladható

> értékpapírjaikat. Ezek voltak a fő szempontok, amelyek 1917-ben arra késztették a brit kormányt, hogy szerződést kössön a zsidósággal 4[29]

Samuel Landmann *Graet Britain, The Jews and Palestine* (Nagy Britannia, zsidók és Palesztina) című könyvében megerősíti a zsidó szerepet Amerika háborúba való bevonásában. Landman, aki maga is vezető cionista és a Cionista Szövetség titkára 1917-től 1922-ig, megerősíti zsidó szemszögből ugyanazt, amit Lloyd George mondott:

> ... az egyetlen út (amely járhatónak bizonyult) az Egyesült Államok elnökének háborús elkötelezésére, a cionisták támogatásának biztosítása volt, ami Palesztina odaígérésével történt. Ezzel valósult meg az eddig még nem is sejtett mértékű hatalommal rendelkező amerikai és más országok cionista zsidó erőinek a felsorakoztatása és mozgósítása a szövetségesek oldalán a „valamit valamiért" szerződéses alapon.. 430

Woodrow Wilson elnök bizonyos fő tanácsadói abban az időszakban a következők voltak: Louis Brandeis, a Legfelsőbb Bíróság zsidó tagja, Stephen Wise rabbi és a New York Cityben é16 hatalmas bankár és befektető Bernard Baruch. Bár az elnök választási jelmondata az „Ő tartott távol minket a háborútól" volt, de amikor a Balfour-Nyilatkozat napirendre került, a zsidó befolyás rögvest intervencionista utakra terelte őt Amikor Balfour az Egyesült Államokba jött 1917-ben, abban reménykedve, hogy Amerikát be tudja majd vonni a háborúba, megkerülte az USA Külügyminisztériumát (amelyet igen nagy sértődés követett) és találkozott Brandeisszel, akinek nem volt joga a külügyi kapcsolatok területén tárgyalni.[431]

A háború zsidó bajnokait harcos hazafiságukban támogatta még számos amerikai iparmágnás, akik Amerika részvételét az európai konfliktusban egy, a hadiipar számára kiállított csekként látták, amelyre még az összeget nem írták rá. A sajtó, amely zsidó tulajdonban volt, vagy zsidó irányítás alatt állt, szégyentelenül a háború mellett agitált, szaftos történeteket közölve a németek által elkövetett atrocitásokról, továbbá szárnyat adva olyan szóbeszédnek, amely szerint a németek le akarják rohanni az Egyesült Államokat Mexikón keresztül — habár négy évnyi háború nem volt elég arra, hogy Párizst sikerüljön bevenniük.

Egy csapásra „hunoknak" és „csecsemőgyilkosoknak" bélyegezték a németeket — bár fajilag és erkölcsi értékekben nem különböznek az angoloktól vagy az amerikaiaktól. Nagy-Britanniáról, Franciaországról azt írták, hogy a „demokráciáért" harcolnak, noha nem-demokratikus gyarmataik voltak, és Németországot zsarnokinak nevezték, annak ellenére, hogy Né-

metországnak választott intézményei voltak, melyek nagyon hasonlítottak a szövetségesekéhez.

A történelem legnagyobb és legvéresebb háborújának két fő jelmondata: a „háború a biztonságosabb világért a demokrácia számára" és a hihetetlen „háborúzzunk, hogy véget vessünk a háborúnak". Ha tényleg ezek voltak a szövetségesek céljai az első világháborúban, akkor könnyen lehet látni győzelmük gyümölcsét. Ahogy a huszonegyedik század kezdetét veszi, világszerte édeskevés jele van a demokráciának, miközben a háború egészen 1918-tól a mai napig igen jó üzletnek bizonyult.

Ma a legtöbb történész egyetért abban, hogy az első világháború nem agressziónak, diktatúrának, vagy valamilyen gonosz erőnek volt a következménye, hanem a szövetségi rendszerek olyan kusza gomolyagának, amely úgy rendeződött, hogy a hatalom egyensúlya fennmaradjon. Lényegében kiváltó oka nem volt más, mint a nacionalista félelmek és a nemzeti erő fitogtatása. A minden oldalon áldozatokat szedő gyilkos őrült hadakozásból Amerika javarészt okosan kimaradt, de végül a zsidó hatalom, amely csak a saját érdekeit nézte, mint mindig — elmozdította a mérleg serpenyőit a háború felé. Mert ugye, mit is ér holmi pár százezer amerikai fiatalember élete a választottak érdekeihez képest?

A média az amerikaiakat ugyanúgy vakságban tartja a zsidó befolyás fe-161, amely az első világháborúban való részvételünkhöz vezetett, mint ahogy elhallgatják a zsidóknak az Orosz Forradalomban játszott vezető szerepét. A világ egészen 1999-ig még azt sem tudta, hogy Lord Balfour valójában zsidó volt,[432] és amíg kívülről úgy tűnt hogy Nagy-Britannia érdekeiért jár közben, titokban a Cionista Világszövetségnek dolgozott. Még a mai napig is csak nagyon kevés amerikai van annak a mindennél jelentősebb zsidó befolyásnak a tudatában, amely közvetlenül Amerika részvételéhez vezetett az első világháborúban.

A Balfour-Nyilatkozatot eléggé visszafogottan fogalmazták meg, ugyanis leszögezte:

> ...Semmi olyat nem lehet tenni, ami megrövidítheti a meglévő palesztinai nem-zsidó közösségek polgári vagy vallási jogait, vagy a más országokban élő zsidók által élvezett jogokat és politikai státuszt 433

De a cionisták ennek ellenére nem akartak olyan hazát, ahol egy jelentős nem-zsidó közösség él. Egészen a kezdetektől fogva eltökélték magukat amellett, hogy nem fognak egy multikulturális, pluralista demokráciát létrehozni, melyet oly buzgón terveztek Amerika és az európai világ többi része számára. Egy soviniszta, etnikailag és vallásilag tiszta zsidó államot akartak,

de ezt nem fedhették fel, amíg nem szerezték meg a hatalmat Palesztinában. Egymás között viszont egyértelműen arra törekedtek, hogy etnikai államot alapítsanak — amely megdöbbentően hasonlít ahhoz a nemzethez, amelyet a legjobban gyűlöltek: a náci Németországhoz.

Cionizmus/nácizmus: egymás képére teremtettek

A nürnbergi háborús bűnösök pere során Julius Streicher, a náci magazin, a *Der Stürmer* főszerkesztője, a következő tanúvallomást tette, amikor azt a kérdést szegezték neki, hogy segített-e kidolgozni Németország faji törvényeit:

> A vádlott (Streicher): Igen... Azt írtam mindig is, hogy a német és a zsidó vér bármiféle keveredését meg kell akadályozni a jövőben. Ezt kifejtendő cikkeket írtam, és mindig is hangsúlyoztam, hogy a zsidó fajt vagy a zsidó népet modellnek kell tekintenünk. Mindig hangsúlyoztam a cikkeimben, hogy a többi faj tekintse modellnek a zsidókat, mert ők felszerelték magukat a faj törvényével, Mózes törvényével, amely kimondja: „Ha idegen országokba mégy, akkor nem vehetsz el idegen feleséget." És ez, uraim, nagy fontosságú a nürnbergi törvények megítélésében. Ezek a zsidó törvények voltak azok, amelyeket mi mintául vettünk. Amikor századokkal később a zsidó törvényhozó Ezdrás látta azt, hogy ennek ellenére nagyon sok zsidó nem-zsidó asszonyokkal kötött házasságot, ezeket a kötelékeket felbontották. Ez volt a zsidóság eredete, amely faji törvényeinek köszönhetően, évszázadokon keresztül fennmaradt, míg minden más faj és civilizáció elpusztult.[434]

A XIX. és a XX. század faji eszmélése Európában nagyban a zsidó nép jelenlétének volt köszönhető. Nem voltak feketék vagy távol-keletiek Európában, viszont nem volt hiány zsidókból. Tudósok és társadalomelemzők megállapították, hogy jellemben *és* megjelenésben különböztek Európa őshonos fajaitól.

Benjamin Disraeli brit miniszterelnök volt az egyik első olyan jelentős személyiség, aki felismerte a fajiság dinamikus erejét és kimerítően írt róla. Kijelentette: „A faji kérdés a világtörténelem kulcsa... minden a faj, nincs más igazság." Olyan tudósok, akik felismerték a faj jelentőségét a történelemben, tudták, hogy a zsidó nép ereje és kitartása fajközpontúságukban, a vegyes házasságok megtiltásában rejlik. Mindez lehetővé tette számukra, hogy fennmaradjanak kétezer éven át, miközben mindvégig nem-zsidók között éltek. Ahogyan Streicher tanúvallomásából is kitűnik, az európai faji eszmék megalapozói sokat tanultak a zsidó intézmények és történelem tanulmá-

nyozásából. Bár a cionisták és a nácik halálos ellenségeket láttak egymásban, mindkét mozgalom vezetőinek messzemenőn hasonló eszméi voltak, és sokuk együttműködött közös céljuk eléréséért.

A nemzetiszocialisták azt kívánták, hogy nemzetük mentes legyen a zsidó befolyástól, a cionisták pedig azt, hogy megakadályozzák a nem-zsidók közé való beolvadást: saját nemzetet akartak. (Még korunk Amerikájában és Európájában is a legtöbb főbb zsidó szervezet ellenzi a vegyes házasságot.) Első pillantásra hihetetlennek tűnik, hogy a cionizmus és a nácizmus olykor együttműködött, de a történelmi feljegyzések meglepő bizonyítékokat tárnak fel.

A legtöbb zsidó Európában és a világ többi részén erőteljesen támadta Hitlert és a nemzetiszocialista Németországot. Amikor Hitler 1933-ban hatalomra jutott, a Zsidó Világszervezet, mondván, hogy a világ összes zsidóinak nevében beszél, bojkottot hirdetett Németország ellen, sőt kijelentette, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel azon lesz, hogy elpusztítsa Németországot és a nemzetiszocializmust.[435]

A zsidó közösségen belül ennek ellenére sok olyan cionista volt, akik Németország antiszemita politikájában a zsidó állam létrehozásának előremozdítóját látták. Úgy látták, hogy ez a politika bátorítólag hat a Palesztinába való kivándorlásra, és növeli a zsidó haragot és szolidaritást. Es milyen érdekes, hogy Hitler faji gondolatait párhuzamba állították azzal, amit saját népük számára kívántak. Ahogy ezek a zsidók látták, a cionizmus és a nácizmus összecsapása mindkettő érdekét szolgálta.

Nagy-Britanniának nehézséget okozott a növekvő zsidó bevándorlás Palesztinába az 1930-as években, és ugyanúgy nyugtalanságot okozott a gyarmati térség arab területein belül. Annak érdekében, hogy a kedélyek csituljanak, a britek megkísérelték mérsékelni a zsidók bevándorlását Palesztinába. Ezt a lehetőséget lovagolta meg Hitler és a náci Németország. Hitler ellenérzéseket táplált Izraelnek a nemzetközi zsidó hatalom központjává válásával kapcsolatban, ahogy a Szovjetunió lett a központ a nemzetközi kommunizmus számára. Bár aggódott, hogy Németországnak az arab világgal ápolt kapcsolatai sérülhetnek, mégis a zsidók kivándorlását Németországból és egész Európából elsődleges fontosságúnak látta. Magában úgy gondolkodott, hogy egy zsidó állam Palesztinában, praktikus úti cél lehetne az európai zsidók számára, bár ő előnyben részesítette a kevésbé lakott, és nagyobb Madagaszkár szigetét.

Hitler hatalomra jutásának első napjaitól kezdve, a vezető cionista szervezet Németországban megpróbált közös nevezőre jutni vele. Mindössze egy-két hónappal Hitler kancellári kinevezése után a Német Cionista Föderáció bemutatott neki egy olyan nyilatkozatot, amely azt sugallta, hogy a cionizmus meg tudná oldani a „zsidókérdést".

Az új állam alapításával, amely a fajelvűséget hirdeti, ezeket a közösségünket ezekhez az új struktúrákhoz kívánjuk alakítani.

Azzal, hogy felvállaljuk zsidó nemzetiségünket, lehetővé válik, hogy tiszta és őszinte viszonyban álljunk a német néppel és annak nemzeti és faji realitásaival. Pontosan azért, inert nem akarjuk lebecsülni ezeket az alapelveket, mi is ellene vagyunk a vegyes házasságoknak, és a zsidó csoport tisztaságának megőrzését támogatjuk...

... A cionizmus abban hisz, hogy a nép nemzeti élete újjászületésének, amely most megy végbe Németország keresztény és nemzeti jellegének hangsúlyozásával, létre kell jönnie a zsidó nemzeti csoporton belül is. Mert ugyanúgy a zsidó nemzet számára is, a nemzeti eredet, a vallás, a közös sors és az egyedülállóság tudata ugyanolyan döntő fontosságú szerepet kell, hogy játsszon életénčk alakításában...

... Nem vagyunk vakok és látjuk, hogy a zsidókérdés létezik és mindig is létezni fog. A zsidók számára nagyon sok hátrány fakad abnormális helyzetükből, de ugyanakkor ez ugyanolyan tűrhetetlen helyzetet teremt más népek számára is .436 437 438 439

Joachim Prinz, német cionista, aki kivándorolt az Egyesült Államokba, és később az Amerikai Zsidó Kongresszus elnöke lett, az 1934-ben megjelent *Wir Juden*[44]° *[Mi,* zsidók] című könyvében azt írja, hogy a nemzetiszocialista forradalom Németországban „zsidóságot" jelentett „a zsidók számára". Prinz a későbbi évek folyamán gúnyosan írt Adolf Hitlernek a faj fontosságát hangsúlyozó nézeteiről, de képmutatóan minden lelkifurdalás nélkül megvédte a „zsidó faj" elvét.

Azt szeretnénk, ha az asszimilációt egy új törvény helyettesítené: *a zsidó nemzethez, a zsidó fajhoz való tartozás kinyilvánításának törvénye.* Egy olyan államot, amely a faj s nemzet tisztaságának elvén alapul, csak az a zsidó tudja tisztelni, aki a saját fajtájához való tartozását nyíltan kijelenti... Semmilyen ügyeskedés nem menthet meg bennünket most. Azt kívánjuk, hogy az asszimiláció helyére egy új gondolat lépjen: a zsidó nemzet és a zsidó faj elismerése.[441]

A modern cionizmus alapművében, a *„Jewish State"* (A Zsidó Állam) című könyvben Theodore Herzl állította, hogy a zsidók sokkal többek, mint csupán egy vallásos közösség: ők *nép.* Herzl még a jól ismert nacionalista csengésű 'Volk' szót is használta, hogy őket meghatározza. A Volk Hitlernek is egyik kedvenc szava volt. E szóval jellemezte eszményi államát, ami a „Völkische Staat". Herzl azt írta jóval Hitler felemelkedése előtt, hogy az antiszemitiz-

mus a nem-zsidók természetes reakciója a zsidók felé. Egy önálló államot javasolt, mint az egyetlen reális megoldást erre a viszályra.442 443 aaa 445

> Mindenhol, ahol nagyobb számban laknak zsidók, létezik a zsidókérdés. Ahol viszont nem létezik, a bejövő zsidók magukkal hozzák.... Azt hiszem, értem az antiszemitizmust, ami nagyon bonyolult jelenség... ezt a jelenséget zsidóként veszem szemügyre, gyűlölet vagy félelemi nélkül... ez nemzeti kérdés. Mindenekelőtt az antiszemitizmust nemzetközi politikai kérdéssé kell tennünk... a zsidókérdés végső megoldásához.

A vezető német cionista újság, a *Jüdische Rundschau* 1935-ben olyan meszszire ment, hogy még egyetértését is kifejezte a „nürnbergi törvényekkel" kapcsolatban, amelyek a zsidókat egy idegen nemzetnek nevezték és megtiltották a vegyes házasságokat, a szexuális kapcsolatot a zsidók és a németek között.

> Az új törvények a zsidó kisebbségnek Németországban saját kulturális életet adtak, saját nemzeti életet biztosítottak. A jövőben képes lesz kialakítani saját iskoláit, saját színházát, saját sportszövetségeit. Röviden, megteremtheti saját jövőjét a nemzeti élet minden területén.. 4[46]

Georg Kareski, a legnagyobb nyugat-európai zsidó közösség egykori (berlini) feje, a Cionista Állami Szervezet és a Zsidó Kulturális Liga vezetője a *DerAngriff* berlini napilapnak 1935 végén ezt nyilatkozta:

> Sok éven át a két nép [zsidó és német] kulturális életének teljes kettéválasztását a súrlódások nélküli együttélés előfeltételének láttam... Már nagyon régen támogatom az ilyen kettéválást, de csak abban az esetben, ha az idegen nemzetiség felé tanúsított tiszteleten alapul. A nürnbergi törvények... nekem úgy tűnik, a jogi kitételeik mellett megerősítik ezt a vágyat a külön élet iránt, amely a kölcsönös tiszteleten alapul... Éppen ezért számos zsidó közösségben a vegyes házasságok által előmozdított beolvadás folyamatának megszüntetését zsidó szemszögből egyértelműen üdvözölték.447 aaa 449 450 451

Más vezető cionisták a világon hasonlóan nyilatkoztak. Stephen S. Wise rabbi, az Amerikai Zsidó Kongresszus elnöke és a Zsidó Világszövetség elnöke, egy 1938-as gyűlésen New Yorkban azt mondta:

> Én a zsidó hitnek nem amerikai állampolgára vagyok, én zsidó vagyok. Amerikai vagyok. Amerikai állampolgár voltam életem hatvanhárom

hatvannegyed [63/64 -ed] részében, de már *négy* ezer éve zsidó vagyok. Hitlernek igaza volt egy dologban. A zsidó népet fajnak tartotta, és mi egy faj vagyun k.[452]

Nácik és a cionisták nemcsak együttműködtek egymással, hanem aktívan összedolgoztak egészen a második világháborúig és a háború alatt is. A náci kormány 40 mezőgazdasági központot állított fel Németországban, bogy kiképezze a fiatal zsidókat a kibuc-életre Palesztinában. Támogatta a zsidók kivándorlását Palesztinába, amíg meg nem akadályozta a háború. A hivatalos SS újság, a *Das Schwarze Korps,* támogatta a cionizmust címlapos vezércikkeiben.[453]

Az SS együttműködött a Haganah-hal, a palesztinai cionista földalatti katonai szervezettel, a zsidó bevándorlás segítésével, és még becsempészett fegyverekkel is ellátta a cionista csapatokat. Ellenérzései dacára Hitler továbbra is támogatta a palesztinai cionista célokat.454 455 546 457

Hitler elmondta hadsegédének 1939-ben és 1941-ben: megkérdezte a britektől még 1937-ben, hogy az összes német zsidókat Palesztinába vagy Egyiptomba küldjék-e. A britek elutasították a javaslatot, arra hivatkozva, hogy azokban az országokban csak további zavarokat okoznának.[458]

Ahogy a brit kormány egyre jobban szigorította a zsidó bevándorlást Palesztinába az 1930-as évek végén, az SS paktumot kötött a titkos cionista ügynökséggel, a Moszad le-alija Bet-tel, hogy zsidókat csempésszenek Palesztinába. Ennek az együttműködésnek a következményeként a zsidó legális és illegális bevándorlás Németországból (beleértve Ausztriát) Palesztinába drámaian növekedett 1938-ban és 1939-ben. Tízezer zsidó tervezte kivándorlását 1939 októberére, de a háború megindulása megakadályozta őket ebben. 1940-től egészen 1942 márciusáig Németország még mindig segîtette a közvetett kivándorlást Palesztinába és legalább egy hivatalosan jóváhagyott cionista „kibuc"-kiképző tábort működtetett Németországban a potenciális kivándorlók számára.[459] (Lásd erről szintén „a Moszad titkai" című cikket a *Barnes Review-ban.)*[460]

A gazdasági szférában a Ha'avara transzfer megállapodás a náci Németország és a Cionista Világszervezet Palesztinai Központja között létfontosságú volt a cionista ügy számára. 1933-ban kezdődött, az 1930-as éveken át tartott, és lehetővé tette a zsidó vagyon áthelyezését Palesztinába. Ezen a paktumon keresztül Hitler Harmadik Birodalma sokkal többet tett, mint bármely más kormány az 1930-as évek alatt a zsidó fejlemények támogatásában Palesztinában.461 462 463 464 465 466

Valószínűleg a legtanúságosabb dokumentum bizonyos cionista frakciók készségességéről a Hitlerrel való szövetségkötésre az a felajánlás volt, amit 1941-ben az Izrael Szabadságharcosai, népszerű nevén a „Lehi" vagy a Stern-

csoport tett. Az egyik vezető hivatalnoka Jicak Samir volt, aki vezetője, majd terrorista főnöke volt a szervezetnek Stern halála után, és Izrael miniszterelnöke lett az 1980-as években. A Stern-csoport a briteket tartotta a cionizmus legnagyobb ellenségének, mert Nagy-Britannia megpróbálta a bennszülött palesztinok polgárjogait megvédeni, és megpróbálta lelassítani a felkelő zsidók bevándorlását.

A modern történelem egyik legmegdöbbentőbb ténye az, hogy a Lehi valójában hivatalosan a zsidó forradalmi szervezet, és a nácik közötti katonai szövetség kötésére tett javaslatot Németországnak. Ténylegesen diplomáciai úton javaslatot tettek arra, hogy harcba szálnak Németország oldalán. Itt van néhány részlet a nácikhoz való közeledésük szövegéből.

> Beszédeikben a nemzetiszocialista Németország vezető államférfiai gyakran hangsúlyozták, hogy Európában az Új Rend feltétele a zsidókérdés radikális megoldása, vagyis a zsidók kitelepítése.
>
> A zsidó tömegek kitelepítése Európából a zsidókérdés megoldásának feltétele. Ugyanakkor az egyetlen út, amelyen keresztül ezt meg lehet valósítani, a zsidó tömegek letelepítése a zsidó nép hazájában, Palesztinában, és a zsidó állam megalapítása történelmi határain belül.
>
> A zsidó probléma ilyen módon történő megoldása és a zsidó nép teljes felszabadítása örök időkre a célja az Izraeli Szabadság Mozgalom, a Palesztinai Nemzeti Katonai Szervezet (National Military Organization in Palestine — Irgun Zvai Leumi) politikai tevékenységének és sokéves küzdelmének.
>
> Az NMO, amely nagyon jól ismeri a Német Birodalom kormányának és hivatalnokainak jóindulatát a Németországon belüli cionista tevékenységek és a cionista kivándorlási program iránt, a következő álláspontra helyezkedik:
>
> 1. Közös érdek kötheti össze a német elgondoláson alapuló Új Európai Rendet és a zsidó nép igaz nemzeti törekvéseit, amelyet az NMO képvisel.
> 2. Együttműködés lehetséges az Új Németország és a megújult népnemzeti zsidóság között.
> 3. A történelmi zsidó állam megalapítása nacionalista és totalitárius alapon, amelyet szövetség köt a Német Birodalomhoz, Németország jövőbeli közel-keleti pozíciója fenntartásának és megerősítésének érdekét szolgálná.
>
> Ezen megfontolások alapján, és azzal a feltétellel, hogy a Német Birodalom kormánya elismeri az Izraeli Szabadság Mozgalom törekvéseit, amelyeket fent taglaltunk, az NMO Palesztinában felajánlja, hogy Németország oldalán aktívan részt vesz a háborúban.

Az NMO részéről tett ajánlat magába foglalja a katonai, politikai és hírszerzési tevékenységeket Palesztinán belül és bizonyos szervezeti intézkedések megtételét követően, Palesztinán kívül is...

Az Izraeli *Szabadság* Mozgalom *közvetett részvétele az Új* Európai Rendben, amely már az előkészületi szakaszban van, az európai zsidó probléma pozitív, radikális megoldásával együtt, ami a zsidó nép fentebb említett nemzeti törekvésein alapszik, nagyban erősítené az Új Európai Rend morális alapjait az egész emberiség szemében.

Az Izraeli Szabadság Mozgalom együttműködése egybevágna a Német Birodalom Kancellárjának nemrég elmondott beszédével, amelyben Hitler azt hangsúlyozta, hogy bármilyen szövetséget vagy koalíciót felhasználna ahhoz, hogy elszigetelje, majd legyőzze Angliát.[467][468][469]

Semmilyen feljegyzés nem maradt a német válaszról erre a megdöbbentő ajánlatra, de mire ezt felajánlották, Németország már rég arabbarátként pózolt, mert így kísérelte meg aláásni a britek pozícióját a Közel-Keleten.

Amikor először láttam ezt a dokumentumot, akkor észrevettem az ideológiai hasonlóságot a cionizmus és a nemzetiszocializmus között, egészen a kedvenc náci szó, a „népi" használatig, az általuk létrehozni kívánt állam alapjainak jellemzésére.

Csodálkozva olvastam a náci Németországgal történő cionista együttműködésről. A cionista—náci kollaboráció mindig is piszkos titok volt —, amely jellemzi Izrael eszmei alapjait, és azt, hogy milyen messze voltak hajlandóak elmenni a cionista szélsőségesek az államuk létrehozásának biztosításáért.

A cionista fanatizmusnak nem számított a zsidó élet sem, amikor Izrael megalapításáról volt szó. Izrael első miniszterelnöke, David Ben-Gurion, a következőket mondta, amikor Hitler kiirtással fenyegette a német zsidóságot.

Ha tudnám, hogy meg lehetne menteni az összes németországi gyermekeket Angliába menekítésükkel, és csupán felüket tudnánk megmenteni azzal, hogy Izrael földjére szállítjuk őket, még abban az esetben is a második lehetősséggel élnék. Mert nemcsak a gyermekek életének értékét kell mérlegelnünk, hanem Izrael népének történelmét is[470]

Ha Izrael első miniszterelnöke annyira értékelte Németország zsidó gyermekeinek életét, hogy inkább hagyta volna a gyermekek felét odaveszni, semmint Izrael helyett Angliába legyenek szállítva, akkor elvárhatjuk-e tőle, hogy akármennyire értékelje egy palesztin gyermek életét? Hogyan reagálna a világ egy olyan nácira, aki azt mondja, hogy inkább engedné a zsidó gyermekek felét meghalni, semhogy egyszerűen engedné őket egy másik országba menni?

Egy másik klasszikus példa arra, hogy ő mennyire nem nézte semmibe sem az emberi életet, még a zsidó életet sem, az a Ben-Gurion és a cionista állam alapítói által 1940-ben elkövetett terrorista cselekményből is látható. A Haganah, Ben-Gurion vezénylete alatt, felrobbantott egy Hitlertől menekülő, zsidókkal teli hajót. A britek inkább Mauritiusra vitték őket, nehogy az izraeli Haifában szálljanak ki. A britek elleni harag szítása végett a cionisták 1940 karácsonyán felrobbantották a hajót, amely 252 zsidó és az angol legénység halálát okozta. Ha a nácik robbantottak volna fel egy menekülő hajót Izrael vizein, akkor a Moszad az elkövetők után ment volna a Föld határáig is, hogy aztán az izraeli „háborús bűnök" bírósága elé hurcolja őket. A szörnyű terrorista cselekményről nagy dobra vert, éves megemlékezéseket tartanának. Ennek ellenére Izrael a gyilkost választotta első miniszterelnökének.[471]

A cionizmus és a nácizmus ugyanarra a kaptafára készült. Bár a cionistáknak összehasonlíthatatlanul jobb sajtójuk van.

Izrael: rasszista állam

1975. november 10-én az ENSZ plenáris ülése nyilatkozatba foglalta, hogy a cionizmus a rasszizmus egy fajtája. Tiltakozásképp ismét felvisítottak Amerika-szerte és az egész világon a szegény, üldözött zsidók. Dühösek voltak, hogy ilyennel vádolhatták a Közel-Kelet „egyetlen valódi demokráciáját". De mi is pontosan a cionizmus, ha nem a rasszizmus egyik fajtája? Még David Ben-Gurion is, Menahem Begin hitlerizmusáról szóló értekezésével vitázva azt írta: „Rasszizmussal lehet vádolni Hitlert, de ezzel együtt az egész cionista mozgalmat vád alá helyezzük, amely a fajilag tiszta palesztinai zsidóság elvén alapul."[472]

A Minden Faji Diszkrimináció Elleni Nemzetközi Egyezményt (International Convention on the Elimination of All Forms of Racism), amelyet a ENSZ általános gyűlése 1965-ben fogadott el, mostanra már minden tagállam ratifikálta. Az első cikkely a következőképpen határozza meg *a faji megkülönböztetést:*

> ... bármiféle különbségtétel, kirekesztés, kizárás, vagy előnyben részesítés a faj, a bőrszín, származás, nemzeti vagy etnikai eredet alapján, amelynek az a célja vagy hatása, hogy teljesen korlátozza vagy megcsorbítsa a mindenkit egyaránt megillető alapvető polgárjogok elismerését, élvezetét vagy gyakorlását a politika, gazdaság, társadalom, kultúra, vagy a közélet bármely más területén 473

Izrael mindig is olyan állam volt és lesz, amelyet kizárólag a zsidóknak hoztak létre. Az izraeli „visszatérés törvénye" szerint zsidó nem az, aki vallásos hite szerint zsidó, hanem akinek származása zsidó, amelyet az ő szülei származása határoz meg. Bár lehetséges a nem-zsidók számára a zsidó vallás felvétele, mégis olyan akadályokkal kell megküzdeni, hogy a „megtértek" csak nagyon kevés százalékát teszik ki a zsidóknak. Ahogy ezeket a sorokat írom, a zsidó ortodox vallás, az Izrael által szankcionált államvallás, hadilábon áll az amerikai reform- és konzervatív-frakciókkal, mert az ortodoxok Izraelben nem ismerik el a megtérőket a zsidó hit ezen ágaira.

Egy olyan palesztin, aki a mai Izrael határain belül született, és akinek a családja mar évezredeken át ott élt, mielőtt az izraeli hadsereg elűzte volna őket, nem térhet vissza szülőföldjére és nem lehet Izrael állampolgára. Ezzel ellentétben egy New Yorkban született ateista zsidó, aki egy szót sem beszél héberül, kivándorolhat Izraelbe és állampolgárságot kaphat. Emellett az izraeli kormány lakástámogatást, megélhetési, tanulmányi segélyt ajánl fel nagyon sok más juttatás mellett.

1948-ban Izrael földjének közel 94%-a palesztin tulajdonban volt. Attól kezdve a palesztin tulajdonban lévő földeket az izraeli kormány folyamatosan, szisztematikusan elkobozta. A legtöbb palesztin föld az úgynevezett „Nemzeti Zsidó Alapba" vándorolt és törvény szerint az „Izrael Földje" részévé vált. „Zsidó" föld lett, és törvény szerint soha nem lehet nem-zsidónak eladni, annak rajta dolgozni vagy bérbe adni. A föld nagy részét ingyen zsidó telepeseknek adták. A cionista hadsereg a palesztinokat több, mint 350, Izraelben és a megszállt területeken lévő városból és faluból űzte el, majd lebuldózerolta az otthonaikat. Gyakran előfordul, hogy ősi palesztin temetőket szántanak fel.

A másik két törvény a Keren Kajemettel kapcsolatos („Nemzeti Zsidó Alap" Törvény, elfogadva 1953. november 20-án) és a Karen Hajeszoddal („Visszaállítási Alap" Törvény, elfogadva 1956. január 10-én). Az Izraeli Emberi Jogok Ligájának elnöke, dr. Izrael Sahak, a Jeruzsálemi Héber Egyetem professzora, *The Racism of the State of Israel*[474] (Az Izrael Állam rasszizmusa) cďmű könyvében elmondja, hogy egész városok vannak (Kármel, Názáret, Iliit, Hacor, Arad, Micfen-Rámen stb.), ahol nem-zsidóknak törvény szerint tilos élni.

Azok a palesztinok, akik Izraelben maradtak, bár névleges állampolgárok, nagyon hátrányos megkülönböztetést szenvednek el. Személyazonossági kártyát kapnak, de a kártyán nem áll az, hogy izraeli nemzetiségűek volnának; a nemzetiség megjelölése csak arab vagy zsidó lehet, ami nagyon sok megkülönböztetési politikának nyit utat a zsidó államon belül. Nagyon sok elkülönített lakótelep és lakópark, iskola, szabadidő-központ van, ahova nem

léphet be palesztin. Ez nem de facto szegregáció; ez hivatalos kormánypolitika. A palesztinoknak tilos a hadseregben szolgálni, annak ellenére, hogy a palesztinok az izraeli lakosság 15-20 %-át teszik ki, az izraeli kabinetben soha sem volt még egy palesztin sem.

Az izraeli törvény nem ismeri el a palesztinok és zsidók közötti házasság jogszerűségét, mert a házasság és a polgárjog bizonyos más területein a vallási bíróságok hoznak döntést, amelyek ezeket a házasságokat nem ismerik el. Bármikor, amikor a TV-ben zsidókat látok, amint a fehérek és a feketék közötti házasságot éltetik, eszembe jut, milyen képmutatóak is, amikor egy olyan nemzetet támogatnak, amely törvény szerint nem ismeri el egy nemzsidó és egy zsidó házasságát.

Haim Cohen, Izrael Legfelsőbb Bíróságának egykori bírája, megjegyezte:

> ... a sors keserű iróniája az, hogy ugyanazok a biológiai és rasszista törvények lettek a zsidóság meghatározásának alapjává Izrael államon belül, amelyeket a nácik hirdettek, és amelyek a hírhedt nürnbergi törvényeket ihlették.[475]

Nagyon érdekes, amikor az Izraeli Legfelsőbb Bíróság tiszteletben álló tagja majdnem ugyanazt állítja a zsidó szupremácizmusról, mint a keményen zsidó-átkozta Julius Streicher a Nürnbergi Per során.

Tényleg kifordult önmagából a világ, amikor ugyanaz az amerikai és világsajtó, amely soha nem fárad bele abba, hogy a nácizmus gonoszságának bűnélt minduntalan felidézze, ugyanakkor a zsidó szupremácista nemzetet dicséretben és elismerésben részesíti.

Ahogy Izrael legfőbb alapítója, Ben-Gurion is elismerte, a cionizmus rasszista elvekre épül. Ha bárki más, egy cionista vezetőn kívül, ki meri jelenteni ugyanazt, amit Izrael alapítója kimondott, a világsajtó fogcsikorgatva elítéli őt. Ha a médián belüli és a nyugati kormányoknál meglévő hatalmuknál fogva, a zsidó szupremácisták ilyen jól el tudják rejteni szélsőséges szupremácizmusukat, terrorizmusuk elfedése gyermekjáték kell, hogy legyen számukra. Miután már sokat tanultam a bolsevik zsidók terrorizmusáról és a vérszomjáról a kommunizmus hajnalán, immár mélyebben beleástam magam a közel-keleti cionista terrorizmus témájába.

Egy palesztin, akit egyetemi éveim alatt ismertem meg, olyan megjegyzést tett, ami a palesztin viszályt szerintem a legtalálóbban jellemzi: „A zsidó mindig fájdalmasan sír, amint arcul vág téged!"

Tizedik fejezet
IZRAEL II: SZUPREMÁCIZMUS TERRORIZMUSON KERESZTÜL

Leibowitznak igaza van: mi zsidó nácik vagyunk, és miért ne lennénk azok?... na most, ne döbbenjetek meg, ha ők [Izrael alapítói] inkább megöltek volna itt hatmillió arabot vagy éppen egymilliót, mi történt volna? Bizonyára két-három elítélő oldalt írtak volna a történelemkönyvekbe, mindenfélének hívtak volna bennünket, de akkor ma egy 25 milliós nemzetként élhetnénk itt...

Még ma is kész vagyok vállalkozni arra, hogy elvégezzem a piszkos munkát Izrael számára, hogy annyi arabot öljek meg, amennyit csak kell, hogy deportáljam, kiutasítsam, elégessem őket, mindenkivel meggyűlöltessem magunkat, kihúzzam a szőnyeget a diaszpórában élő zsidók lába alól, hogy kénytelenek legyenek sírva hozzánk futni. Még ha fel is kell egy-két zsinagógát robbantanunk itt vagy ott, nekem mindegy. És nem érdekel, ha miután elvégeztem a munkát, akkor egy nürnbergi pert akasztotok a nyakamba, és lecsuktok egy életre. Akasszatok csak fel, ha akartok, mint háborús bűnöst. Akkor aztán leporolhatjátok a zsidó lelkiismereteteket és beléphettek a civilizált nemzetek, a nagy és egészséges nemzetek klubjába. Amit ti nagyon nem értetek meg, az, hogy a cionizmus piszkos munkája még távolról sem befejezett. — Ariel Saron, Izrael miniszterelnöke, Amosz Oznak, a híres izraeli újságírónak adott nyilatkozatában.[476]

A cionista célok első akadálya az volt, hogy Nagy-Britannia egy olyan Palesztinát képzelt el, amilyet a Balfour-Nyilatkozat írt le, egy olyan társadalmat, amely megvédené az ott élők polgárjogait és vallásos jogait.

Hogy a briteket eltávolítsák, akiket a Népszövetség mandátummal látott el Palesztina kormányzására, a terrorizmust mint a politikai forradalom modern fegyverét, a cionisták a szépművészet szintjére finomították. Menahem Begin, Abraham Stern, David Ben-Gurion és sokan mások bombarobbantások és orvgyilkosságok hadjáratát indították meg. Brit katonákat akasztottak fel és fojtottak meg zongorahúrokkal, és otthagyták a megcsonkított és rob-

banó csapdáktól szétroncsolt testüket, hogy a brit hatóságok megtalálják őket. Izraeli terroristák robbantották fel a King David szállodát Jeruzsálemben, ahol 90 ember halt meg. Az operatív tagjaik kieszelték a levélbombatechnikát. Zsidó bérgyilkosok még a palesztinai ENSZ-közvetítőt, Folke Bernadotte grófot is meggyilkolták, mert ki merte fejezni aggodalmát a palesztinok jogaival kapcsolatban. Halála előtti utolsó, ENSZ-nek írt beszámolójában Bernadotte idegeket borzolóan írja:

> Nagyméretű cionista pusztítás, és a látható hadi stratégiai jelentőséggel nem bíró falvak elpusztítása [477] (ENSZ-archívum)
>
> Alapelveket sértene meg, ha a konfliktus ezen ártatlan áldozatait megakadályoznák, hogy visszatérjenek otthonaikba, míg a zsidó bevándorlók özönlenek Palesztinába... s fennáll az a fenyegetés, hogy ők az évszázadok óta itt élő, otthontalanná tett arab menekülteket örökre felváltják.[478]

A cionista kampány működött. Végül belefáradva az ellenük indított terrorista hadjáratba, és kétségbeesve az ezeket a bűnöket elpalástoló világsajtó miatt, a britek bedobták a törölközőt és bejelentették, hogy visszavonulnak a régióból. Miután a britek távoztak, a cionisták azt tehettek azokkal a bennszülöttekkel, akik ott mertek élni az általuk áhított földön, amit akartak. Nem maradt semmi erő sem ott, ami visszatarthatta volna őket. Mind a kapitalista USA, mind a kommunista Szovjetunió pénzügyi és a katonai támogatásával, továbbá a világ minden tájáról cionista kincsesládákból ömlő pénzzel, a zsidó villámháború elsodorta ellenségeiket éppúgy, mint ahogy a Vörös Tenger elsodorta az egyiptomiakat a bibliai történetben.

A biztos katonai győzelem tudatában még két jelentős problémával kellett a cionistáknak megküzdeniük. Az első ezek közül az a több százezer palesztin volt, ah semmiképp sem akart egy helyben ücsörögni, és hagyni, hogy a zsidó állam megfossza őket jogaiktól és földjüktől. Másodszorra, a palesztinok az új nemzet földjének több, mint 93%-át birtokolták — ez súlyos akadály volt az új „Nagy Izrael" útjában.

Szó szerint idézve Józsue könyvéből, zsidó vallási vezetők figyelmeztettek, hogy Izraelnek határaikon túlra kell üldöznie a palesztinokat:

> Ha azonban elpártoltok s azon népek maradékához csatlakoztok, amelyek köztetek maradtak, velük összeházasodtok és kölcsönös kapcsolatot tartotok fenn velük, bizonnyal megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek nem űzi el többé e népet előletek; sőt, inkább lesznek háló és csapda számotokra, tüske az oldalatokban és por a szemetekben, mígnem kivesztek erről a jó földről, melyet az Úr, a ti Istenetek adott tinéktek. (Józs 23, 12-13)479

A cionista fanatikusok végleg megoldották a „palesztin problémát" tömeges kiutasítással, gyilkossággal, és jól megtervezett, nemzetközi terrorral, amelyet a sajtó manapság etnikai tisztogatásnak nevez. Olyan palesztinokat, akik ott születtek, és akiknek az őseik számtalan generáció óta ott éltek, összegyűjtötték izraeli rohamosztagosok és a határon túlra űzték őket. Megmondták nekik, hogy többé otthonukba vissza nem térhetnek: ezeknek az elűzötteknek rajtuk lógó rongyaikon kívül semmijük sem maradt. Sokukat, akik nem voltak hajlandóak otthonaikat elhagyni, lemészárolta az izraeli hadsereg, és a cionisták közzé tették ezeket a mészárlásokat, amelyek a palesztinok körében pánikot és menekülést váltott ki.

A palesztinok ellen elkövetett atrocitások az izraeli stratégia szerves részévé váltak. Amikor zsidó terroristák megerőszakolták és lemészárolták az arab falvak lakóit, azok, akik a környező falvakban éltek, magától értődő módon összeszedték a gyermekeket és futottak, életüket mentve — a cionisták pontosan ezt akarták. Amikor végre a cionisták létrehozták államukat és biztosították kezdeti határaikat — mínusz a körülbelül 630 000 fránya palesztin férfi, nő és gyermek —, Izrael jótékony állama megtiltotta nekik, hogy valaha is visszatérjenek otthonaikba, üzleteikbe, földjeikre és nyájaikhoz. Amire az izraeli „háború a békéért" véget ért, csak 170 000 palesztin maradt Izrael határain belül.

A zsidóknak természetesen prominens és befolyásos szószólói és támogatói voltak a világon mindenhol, főleg a médiában, akik a „kis lzrael" jóságáról és bátorságáról beszéltek. Az 1960-as évekre millió olyan felnőtt és gyermek volt a világon mindenhol, akiket, mint jómagamat, lenyűgözött Izrael hősies története — egy történet, amelyet az Oscar-díjas *Exodus* című film is elmesél.[48]° Abban az időben, ahogy sok amerikai ma is, semmit sem tudtam arról a szörnyű igazságtalanságról, amelyet a palesztinok ellen követtek el.

Menahem Begin

A Deir Jasszin-i mészárlás

Az első izraeli háború legismertebb atrocitása a Deir Jasszin-i mészárlás volt. 1948. április 9-én, miután a harc abbamaradt a kis faluban, az Irgun Gang, egy cionista terrorista csoport, amelyet Menahem Begin vezetett, 254 embert gyilkolt le, akiknek legtöbbjük nő, gyermek és idős ember volt. Két napon át gyilkolták a férfiakat, nőket és gyermekeket, szétzúzták a terhes

anyák hasát, elrabolták vagyonukat. A Vöröskereszt egyik orvosa, Jacques de Reynier, a Vöröskereszt Nemzetközi Tanácsának fő képviselője Jeruzsálemben, a mészárlásról vérfagyasztó leírást adott hivatalos beszámolójában.[481]

De Reyner a második napon érkezett a faluba, és látta, ahogy, az egyik vele beszélő terrorista szóhasználatával élve, éppen „feltörlik a mocskot". Mindezt először gépfegyverekkel, aztán kézigránátokkal, befejezésül késekkel. Egyes áldozatokat lefejeztek, és 52 gyermeket anyjuk szeme láttára csonkítottak meg. A terroristák huszonöt terhes anya hasát vágták fel, majd magzataik életét előttük oltották ki.

1972-es nyugdíjba vonulása után, Meir Pa'el ezredes, izraeli Haganah tiszt, a következőt mondta Deir Jasszinról a Jediot Ahronotban, a fő zsidó kiadványban.

> Az lrgun és a LEHI előjött rejtekhelyéről és elkezdett a házakban „takarítani". Mindenkit, aki felbukkant, agyonlőttek, nőket és gyermekeket is, a parancsnokok pedig meg se próbálták leállítani a vérfürdőt... Deir Jasszin és Giv'at Saul között üldözőbe vették, majd hidegvérrel meggyilkolták őket...[482]

Zvi Ankori, annak a Haganah-egységnek a parancsnoka, amely Deir Jasszint tartotta ellenőrzés alatt a vérfürdőt követően, a következőt mondta az izraeli *Davar* újságban:

> Hat vagy hét házba menteni be. Levágott nemi szerveket és asszonyok szétzúzott hasát láttam. A testeken található lövedéknyomokból ítélve közvetlen gyilkosságokról volt szó: 483

Albert Einstein, sok más aggódó zsidóval együtt levelet írt a *New York Times-nak* 1948-ban, elítélve Begint, mert „nyíltan hirdette a fasiszta állam tanát". Deir Jasszint ezekkel a szavakkal írta le:

> Április 9-én terrorista bandák megtámadták a békés falut, amely nem is volt katonai célpont a hadakozás során, és a lakóinak nagy részét megölték — 240 férfit, asszonyt és gyermeket élve hagytak, hogy Jeruzsálem utcáin mint foglyokat mutogathassák őket... a terroristák nemcsak nem szégyellték, hanem egyenesen büszkék voltak az általuk rendezett vérfürdőre...

Menahem Begin büszkélkedik a Deir Jasszin-i vérfürdő jelentőségéről a *The Revolt: The Story of Irgum* (Lázadás: az Irgun története) című könyvében. Azt írja, hogy a Deir Jasszin-i „győzelem" nélkül, most nem létezne Izrael Ál-

lam. „A Haganah győzelmes támadásokat hajtott végre más frontokon is... az arabok elszörnyedve futamodtak meg, Deir Jassin' nevét kiabálva"[484]

Izrael első miniszterelnöke, David Ben-Gurion Begint így jellemezte:

> Begin tagadhatatlanul a hitleri típushoz tartozik. Rasszista, aki kész minden arabot elpusztítani Izraelt egyesítő álma megvalósításáért, és célja eléréséhez nem válogat az eszközökben4[85]

A tömeggyilkosság felbujtója, Menahem Begin, később Izrael miniszterelnöke lett, és még egy Nobel Békedíjat is nyert. Egy ilyen díj méltán árulkodik a világméretű zsidó média hatalmáról, mert Begin lelkén olyan tettek száradtak, amelyek nem különböztek azoknak a náciknak az állítólagos tetteitől, akiket a zsidók még a mai nap is levadásznak, majd beperelnek. De ahelyett, hogy az emberiség ellen elkövetett bűnökért bíróság előtt számon kérték volna, Begin, nagyon sokak szemében a világ legtiszteletreméltóbb kitüntetését kapta.

Amikor először hallottam Deir Jasszinról, elmeséltem az izraeli mészárlást és megkérdeztem a barátaimat: *Láttatok valaha televíziós dokumentumfilmet vagy hollywoodi filmet a Deir Jasszin-i izraeli terrorcselekményekről, vagy a sok más ezernyi izraeli terrorcselekményről, amelyet a palesztin nép ellen követtek el? Már elég sok hegedűszót hallottatok Hitler zsidó áldozataiért, de hallottatok valaha is hegedűt csendülni a Deir Jasszin-i asszonyokért, akik hasából kivágták magzataikat a szupremácista zsidók?*

Az utána következő években nagyon sok más, szörnyű izraeli terrorista cselekményt követtek el. Valószínűleg ugyanezt kérdezhetem azoktól, akik most ezt a szöveget olvassák: *hallottak-e Önök hegedűszót csendülni Begin, Samir, Barak és Saron sok ezer más palesztin áldozataiért?*

Méltóan Izrael régóta tartó, palesztinok elleni terrorizmusához, Izraelnek csúnya szokása, hogy a legnotóriusabb terroristáit és tömeggyilkosait választja meg államfőnek.

Az Egyesült Államokban az igazságügyi Minisztériumnak egy egész részlege foglalkozik olyan nácik elleni hajtóvadászattal, akik állítólag emberiség elleni bűnöket követtek el. Miközben Amerika tűzön-vízen át szimatol a gyanúsított német aggastyán háborús bűnösök után, amerikai elnökök állami fogadásokat rendeznek zsidó háborús bűnösök tiszteletére.

A Deir Jasszin-i mészárlás nem az egyedüli volt, amelyet izraeli haderők elkövettek. A héber napilap, a *Ha'ir*, 1992. május 6-i számában közölte Guy Elrich „Nem csak Deir Jasszin" című cikkét az állandó terrorról és gyilkosságról. Elrich idéz Arijeh Jitchaki izraeli történésztől:

„Eljött az idd' — mondja —, „mert egy generáció már elment, és most már szembesülni lehet a tengernyi hazugsággal, amelyben nevelkedtünk. Majdnem minden, a Függetlenségi Háborúban legyőzött faluban olyan tetteket követtek el, amelyek kimerítik a háborús bűnök fogalmát, mint a válogatás nélküli gyilkolás, vérfürdő és nemi erőszak. Hiszem, ha ezekre fény derül, akkor véget is érnek. Az egyetlen kérdés az, hogy miként is szembesüljünk ezekkel a bizonyítékokkal."[486]

Elrich és Jitchaki rámutat arra, hogy az izraeli hatóságok még mindig elpalástolják ezeket a gyilkosságokat. Es meg sem szűntek ezek a mészárlások az izraeli állam megalapítása után: folytatódtak mind a háború, mind a béke idején. Itt van néhányuk neve: a sarafati mészárlás, kibyai mészárlás, a Kafr Kaszem-i mészárlás, az Al-Sammou'-i mészárlás, a szabrai és Hatila-i mészárlás, az Oyon Kara-i mészárlás, az Al-Aksza Mecset-i mészárlás, az Ibrahim Mecset-i mészárlás, a Jabalia-i mészárlás.

Voltak még arabok ellen elkövetett további gyilkosságok és elűzések, ahogy a zsidó állam terjeszkedett. Későbbi háborúkban és katonai hadjáratokban Izrael arabok százezreit hajtotta deportációs táborokba. A betegségekkel és éhínséggel sújtotta táborok szembeszökő hasonlóságot mutattak a háborús koncentrációs táborokkal Libanon szintén az izraeli agresszió áldozata lett 1980-ban és 1990-ben, amikor bombatámadás és invázió alatt volt. Több, mint 15 000-re becsülik a Libanonban elhalálozottak számát. A cionista állam titokban segített rivális frakciókat létrehozni és támogatni a libanoni polgárháborúban, ami megint tízezrekkel növelte a halálesetek listáját.

Mosé Sarettnek, aki valaha a miniszterelnökséget David Ben-Gurionnal osztotta meg, rendhagyó naplója feltárja Izrael aljas árulását a libanoni polgárháború során. Sarettet azért távolították el a kabinetből, mert nem volt hajlandó együttműködni Ben-Gurionnal, annak titokban elkövetett erkölcstelen tettei miatt. Sarett halála után fia publikálta a naplót, annak ellenére, hogy a cionisták kitartóan próbálták megfélemlíteni és jogi úton ellehetetleníteni. Livia Rokah zsidó szerző idéz Sarett naplójából az *Israel's Sacred Terrorism* (Izrael Szent Terrorizmusa) című művében. A napló elmeséli, hogy Izrael miként robbantotta ki a libanoni „polgárháborút" szándékosan, hogy segítse Izrael nagyhatalmi törekvéseit. [487]

Az 1955 májusában papírra vetett részletekben Sarett leírja Izrael terveit, amelyek arra irányultak, hogy Libanon kormányát destabilizálják; olyan terveket, amelyek végül az 1978-as libanoni háborút eredményezték. Sarett Mosé Dajant idézi, Ben-Gurion védelmi miniszterét, aki egy olyan titkos, május 16-i kabinettalálkozóról nyilatkozott, amelyen azt tervezték, miként robbantsák ki a libanoni polgárháborút, hogy ürügyet találjanak arra, hogy

Izrael bevonuljon és magához csatoljon olyan területeket, amelyek a Litani folyó vízhasználatának jogával rendelkeznek.488 489

Libanon első megszállása során 1982-ben 10 000 civil halt meg, és mintegy félmillió egyén volt kénytelen otthonát elhagyni. A csatározások során izraeli erők lerombolták Bejrútot, amelyet a háború előtt úgy ismertek, mint a Közel-Kelet virágzó ligetvárosát. Az izraeli invázió során, az U.S.S. *New Jersey,* a partokhoz közel várakozva, ágyútűz alá vett bizonyos libanoni városokat. Az amerikai részvétel az 1982-es háborúban megsemmisítette még azt a kis szavahihetőséget is, amivel Amerika rendelkezett a Közel-Keleten, és az adófizetőinknek ez milliárdokba került; ezenfelül még 241 amerikai tengerészgyalogos fizetett az életével. Több, mint 1500 nőt, gyermeket és aggastyánt mészároltak le a szabrai és a Hatila-i menekülttáborokban az izraeli támadók vizsla szemei előtt.

Ariel Saron

A terrorista, tömeggyilkos, mint izraeli államfő

Izrael miniszterelnöke, Ariel Saron, a világon az egyik legvéresebb kezű terrorista. Felelős legalább 1500 férfi, gyermek és nő hidegvérű meggyilkolásáért a bejrúti, Hatila-i és szabrai menekülttáborokban. Még egy régebbi izraeli bizottság is személyesen felelősnek találta Saront a libanoni vérfürdőkért.[490]

1982-ben Izrael védelmi miniszterként Saron vezényelte Izrael libanoni inváziót és Bejrút városának szőnyegbombázását, majd elpusztítását is (Libanonban ötször annyi gyermek és nő halt meg, mint a szeptemberi New York-i támadásban). A terrorbombázást zsidók hajtották végre, akik olyan sugárhajtású harcrepülőgépekkel repültek, amelyeket az Egyesült Államok bocsátott rendelkezésükre.

Az izraeli katonai pusztítást és megszállást követően Saron erőszakkal eltávolította a palesztin ellenálló harcosokat Libanonból. Nagyon sok palesztin nő, gyermek és idős ember hátramaradt a Bejrút melletti menekülttáborokban. Az Egyesült Államok nyilvánosan garantálta biztonságukat, és megígérte nekik, hogy hamarosan újra együtt lehetnek szeretteikkel. Amikor Saron kieszelte legyilkolásukat, nemcsak egy véres, menekültek elleni terrorista

cselekményt tervezett el, hanem azt is tudta, hogy ezzel az Egyesült Államokat elárulja, ami csak növelné az Amerika-ellenes gyűlöletet.

1982. szeptember 16-a estéjén Saron halálosztagokat küldött a palesztin szabrai és Hatila-i menekülttáborokba. A táborokat szorosan körbevették tankokkal és katonákkal, nehogy elmeneküljenek a palesztinok. A gyilkos osztagok legépfegyverezték, szuronnyal leszúrták, agyonverték a palesztin civileket azon az éjszakán, a következő napon és éjszakán; mindeközben a körben várakozó izraeli katonák kárörömmel hallgatták a belülről jövő géppuskaropogást és sikoltozást. Saron aztán buldózereket vetett be, hogy annyit rejtsen el az atrocitásból, amennyit csak lehet. Legalább 1500 palesztin férfit, nőt és gyermeket mészároltak le, de valószínűbb, hogy 2500-at. (Hivatalos libanoni vizsgálat a számot 2500-ra teszi.) Még Saron buldózereinek erőfeszítése után is nagyon sok palesztin holtteste temetetlen maradt, és vöröskeresztes munkások egész ilyen családokra leltek. Többek között nagyon sok idős személyre és gyermekre, akiknek nyakát elmetszették, és beleiket kifordították. Számtalan asszonyt és lányt megerőszakoltak, mielőtt meggyilkolták őket.

Ariel Saront megidézte egy belga bíróság emberiség ellen elkövetett bűnök miatt, hasonlóan ahhoz a folyamathoz, amely során a Hágai Hadbíróságnak sikerült kiadatni a jugoszláv elnököt, Slobodan Milosevicset a koszovói, emberiség ellen elkövetett bűncselekmények miatt.[491] Technikai okokra hivatkozva a folyamatot leállította egy felsőbb belga bíróság, aztán megint megindult, majd leállt. Mióta az első kivizsgálást kezdeményezte Belgium, számos, Saronra nézve veszélyes tanút orvul meggyilkoltak.

Bár Saron ellen eljárás indult a Hatila-i és a szabrai gyilkosságok miatt, még több tucat más, fényes karrierje során elkövetett mészárlásért is törvényszék elé idézhetnék. Olyan, emberiség ellen elkövetett bűntettek ezek, amelyek egészen 1953-ig mennek vissza. Az izraeli újság, a Ha'arec felidézi, miként vezényelte le Saron a Kihya falujában rendezett vérfürdőt 1953-ban: „Ariel Saron őrnagy parancsnoksága alatt szolgáló katonák hetven palesztint öltek meg egy megtorló rajtaütésben: legtöbbjük gyermekek és nők."[492]

A palesztin menekültek izraeli gyilkossága, miután az Egyesült Államok nyíltan garantálta biztonságukat, nem csupán az emberiség ellen elkövetett

bűntett volt, hanem Amerika elleni árulás is egyben. Saron, és mindenki más, akinek e tetthez köze volt, tisztában volt Amerika széles körben közzé tett ígéretével a menekültek biztonságának szavatolására. Biztos, hogy ez az árulás annak az oka, ami az amerikai történelem legszörnyűbb terrorista cselekményéhez vezetett.

A bejrúti, szabrai és Hatila-i vérfürdők szolgáltak ösztönzőként ahhoz a libanoni öngyilkos merénylethez, amelyben Bejrútban, kevesebb, mint egy év múlva 241 amerikai tengerészgyalogos esett el. Ez világosan megmutatja, miként vezet az Egyesült Államok számára szörnyű következményekhez az izraeli terrorizmus támogatása. A *Los Angeles Times,* miközben egy sok mindent eláruló könyvről beszél, amelyet egy volt izraeli Moszad (titkosszolgálati) ügynök írt, megmutatja, hogy a Moszadnak tudomása volt 1983-ban a Libanonban állomásozó tengerészgyalogosok barakkja ellen készülő terrorista merényletről, de áruló módon nem értesítették Amerikát.[493]

> Ostrovsky megdöbbentőbb gyanúsításai között van egy olyan is, hogy a Moszad nem osztotta meg az Egyesült Államokkal azt a részletes hírszerzési információt, amely elejét vehette volna az 1983-as, a bejrúti tengerészgyalogos hadiszállás ellen elkövetett öngyilkos merényletnek, amelyben 241, az Amerikai Egyesült Államoknak fegyveres szolgálatot teljesítő ember esett el...

A kánai vérfürdő

Viszonylag nemrég történt a dél-libanoni kis városban, Kánában megesett mészárlás. Itt van néhány részlet egy brit újságíró beszámolójából, aki szemtanúja volt az eseményeknek. Mindezt azért közlöm itt, mert így az olvasó teljesen megértheti, hogy a hideg statisztikák mögött valódi emberek vannak, ugyanolyan emberek, akik nem kevésbé valóságos szörnyűséggel találkoztak mint azok, akik a World Trade Center felrobbantásában haltak meg.

> Kána (Dél-Libanon) — vérfürdő volt. Szabra és Hatila óta nem voltam ártatlanok ilyen módon való lemészárlásának szemtanúja. A libanoni menekült nők, gyermekek és férfiak halmokban hevertek, kezük vagy lábuk hiányzott, lefejezve, kibelezve. Több, mint százan voltak. Hevert ott egy csecsemő, hiányzott a feje. Az izraeli lövegek lekaszálták őket, amint egy ENSZ-menhelyen feküdtek, abban a hitben, hogy biztonságban vannak a világ oltalma alatt. Mint Szebrenica mohamedánjai, Kána mohamedánjai is tévedtek.

Az ENSZ fijiani ezredének lángokban álló parancsnoksága előtt egy lány egy holttestet tartott a kezében: ősz hajú ember holttestét, akinek a szemei a lányra mcredtek, és ő ide-oda sírva ringatta a holttestet karjaiban, és nyöszörögve ismételte: „Apám, apám." Egy fijiani ENSZ-katona állt a holttestek tengerének közepén, anélkül, hogy száján e ' hangot is kiejtett volna, egy lefejezett gyermek holttestét tartotta maga előtt.

Amikor feléjük indultam, megcsúsztam egy emberi karon... Izrael civileket mészároló tíz napos offenzívája — a halottak száma 206-ra növekedett tegnap éjszakára — olyan vérszomjas volt, hogy egyetlen libanoni sem fogja ezt a mészárlást megbocsátani. Megtámadtak egy mentőt szombaton, ott vannak a még a tegnapelőtt Johmorban meggyilkolt nővérek is, és a kétéves gyermek, akit egy izraeli rakéta fejezett le négy nappal ezelőtt. És tegnap a korai órákban az izraeliek leöltek egy tizenkét tagú családot — a legfiatalabb négy napos csecsemő volt —, amint izraeli helikopter-pilóták rakétákat lőttek az otthonukba.

Röviddel ezután három izraeli sugárhajtású repülő bombákat dobtak le egy ENSZ-konvojtól csupán 250 méterre, amellyel én is utaztam. A bombák 10 méter magasba röpítettek egy házat a szemem előtt. Útban vissza Bejrútba, tegnap este, amikor elvittem leadni a kánai mészárlásról szóló jelentésemet **az Independentnek, Sidontól északra láttam** két felfegyverzett izraeli hajót, amint egy folyó hídján áthaladó civil személygépkocsikra nyitottak tüzet.

Egy francia ENSZ-katona mindenfélére esküdözött az orra alatt, amint megoldotta a zsák száját, amibe további lábakat, ujjakat, emberi kezek darabjait dobálta...

Egy szempillantás alatt többé nem ENSZ-katonák és újságírók voltunk, hanem nyugatiak, akik Izrael szövetségesei, méreg és gyűlölet tárgyai. Egy szakállas férfi égő szemekkel bámult minket, az arca dühtől volt sötét. „Amerikaiak vagytok" — kiáltott ránk. „Az amerikaiak kutyák. Ezt ti tettétek. Az amerikaiak kutyák."

Bill Clinton elnök szövetséget kötött Izraellel a „terrorizmus" elleni háborúban, és a libanoniak gyászukban nem felejtették el ezt. Izrael sajnálatának hivatalos kifejezése csak sót dörzsölt a sebeikbe. „Szeretnék egyszeriben bombává változni és felrobbantani magamat az izraeliek között" — mondta egy öregember..?[94]

Az amerikaiak és az európaiak látták a palesztin öngyilkos merényletek véres nyomait Izraelben, de azt a pusztítást, amit Fisk leírt, nem. A média csak nagyon ritkán hívta fel a figyelmünket *a zsidók által* okozott szenvedésre: szinte mindig csak a zsidóknak okozott szenvedéseket hangsúlyozta. Azo-

kat, akik a hatágú csillagot viselik, és azokat, akik ENSZ-menhelyeket, mentőket, civil menekülttáborokat és személygépkocsikat bombáznak le, sohasem hívják terroristáknak. Egyszerűen „kommandónak" vagy „katonai erőknek" nevezik őket. Ezzel ellentétben a palesztin harcosokat Izrael határain kívül, természetesen — mindig is terroristának hívják.

Az izraeli terrorizmus szörnyű valósága

A kánai ismeretlen öregember megjegyzése, hogy „szeretnék egyszeriben bombává változni és felrobbanni az izraeliek között", tragikusan prófétainak bizonyult, mert éppen másfél évvel később számos palesztin, bosszúért kiáltó elkeseredésében, életét áldozta azért, hogy ugyanazt tegyék egy jeruzsálemi piacon; az azután következő években tucatnyian tették ugyanezt. Senki sem tud egy olyan tettet igazolni, amely ártatlanokat öl meg vagy csonkít meg, de fontos megérteni azt a horrort, amely palesztinok százait ösztökélt arra, hogy feláldozzák saját életüket azért, hogy erőtlen ütéseket mérjenek azokra, akik szeretteik százait gyilkolták meg és ellopták anyaföldüket. Dühükben és gyászukban ők is ártatlanok ellen követnek el erőszakos tetteket. A cionista vezetők nagyon is tisztában vannak azzal, hogy az ilyen zsidó veszteségek, amelyeket fáradhatatlanul sulykol a média azzal, hogy vértől csöpögő video-felvételeket mutat a világon mindenhol, csak növeli a zsidó szolidaritást és növeli a nem-zsidó szimpátiát az örökké szenvedő zsidó nép iránt.

Amikor Szaddam Husszein megpróbálta visszavenni Kuvaitot, amely egykor Irak része volt, a nyugati világ harcba szállt — valószínű, hogy Izrael bátorítására. Kérdem én, hogy Irak tettei mennyivel voltak imperialistábbak, mint Izrael cselekedetei a palesztinok vagy a libanoniak ellen? Izrael még mindig megszállás alatt tartja a Nyugati-Partot, Gázát és a Golán fennsíkot, megsértve az ENSZ-határozatot, amelyet az Egyesült Államok is jóváhagyott.

A konfliktus méretein kívül mi a különbség az állandó hódító háborúit vívó Izrael és a náci Németország között, amely életteret próbált szerezni az 1940-es években? Németország egyetlen nemzettel sem bánt rosszabbul,

mint ahogy Izrael Palesztinával bánt, ahogy a palesztin lakosságot terrorizálta és háromnegyedét elűzte. Egyetlen európai nemzet lakosságát sem mozdították el ilyen hatalmas méretekben, kivéve bizonyos, szovjet megszállás alatt tartott németországi területeket. Érdekes, hogy a zsidók a terrort a németek ellen is bevetették, de abban a háborúban szovjet komisszárok ruháit viselték és nem a terrorista Stern-csoport uniformisát vagy a Haganáét.

Izrael határain és a megszállt területeken belül, kemény katonai elnyomás alatt, Izrael tovább folytatja a palesztin területek kisajátítását, telepes csoportról, telepes csoportra haladva. Természetesen a palesztinok ellenállnak az ilyen elkobzásnak. A legnagyobb felkelés napjainkban az Intifáda volt. A palesztin halálesetek statisztikája ominózus. Itt van néhány számadat, amelyet az egyik jelentősebb francia magazin, a *Le Monde* gyűjtött:

> 1116 palesztin halt meg az Lntifada (kődobáló felkelés) kezdete, 1987. december 9. óta. Katonák, rendőrök, vagy telepesek lőtték le őket. Így lehet lebontani a számadatokat: 626 halott 1988-ban és 1989-ben, 134 halott 1990-ben, 93 halott 1991-ben, 108 halott 1992-ben és 155 halott 1993. január 1-tőt 1993. szeptember 11-ig. Az áldozatok között 233 gyermek volt 17 év alatt egy olyan tanulmány szerint, amelyet a Betselem, egy izraeli emberjogi szervezet végzett.
>
> A katonai források a golyótól sebesültek számát 20 000-re teszik, de az UN Relief and Works agency for Palestinian Refugees (UNRWA) (Palesztin menekülteket segítő ENSZ ügynökség) a számot 90 000-re teszi.
>
> ... Ez a humanitárius szervezet azt is jelenti, hogy legalább 20 000 foglyot kínoznak meg minden évben vallatás során a katonai börtönökben.[495]

Békeidőben egyetlen ország sem — sem a szovjetek, sem a vörös kínaiak a gulág fénykorában — tartott fogva annyi, egy főre jutó foglyot, mint Izrael nemzete. Azon kevés nemzetek közé tartozik, amelyek hivatalosan nem hajlandóak lemondani a kínzás alkalmazásáról. Az Amnesty Inernational bűnelkövetőkről összeállított listájának legtetején szerepeltek mindig is. A *London Times Magazine* egy hosszú cikket közölt az izraeli kínzásokról az 1970-es, az 1980-as és az 1990-es években. Az elkerülhetetlen tény az, hogy Izraelt megszállásra, gyilkosságra és lopásra építették. Az ilyen igazságtalanság maga után vonja az erőszak és a terror alkalmazását hatalma fennmaradásához.

A több, mint ötven éve tartó izraeli terrorizmus

1948 óta a palesztinoknak folyamatos izraeli terrorizmussal kellett szembenézniük. Több száz falvat tettek a föld színével egyenlővé és töröltek le szó

szerint a térképről. Több tízezer otthont bombáztak szét, bulcíózeroltak le, vagy robbantottak fel dinamittal békeidőkben! Több tízezer nőt, gyermeket és férfit öltek meg. Még többjüket megvakították, megnyomorították és megcsonkították. Több százezrüket bebörtönözték vagy megkínozták.

Izrael soha nem szégyellte lebombázni az asszonyokkal és gyermekekkel teli menekülttáborokat, miközben a megszállása ellen fellépő palesztin ellenállást hajszolta. Izraeli tankokat, helikoptereket és még sugárhajtású harcrepülőgépeket is bevetnek, hogy rakétákat röpítsenek, vagy bombákat dobjanak le a palesztin lakónegyedek és menekülttáborok szívébe, amelyek zsúfolásig telve vannak asszonyokkal és gyermekekkel. Ezek a fegyverek nem tudnak különbséget tenni egy állítólagos terrorista és egy nyolcéves kislány között. Egy ilyen fegyver a gyermekeket ugyanolyan biztosan megöli, mint az állam ellenségeit.

Azoknak a palesztinoknak az otthonait, akiket azzal gyanúsítanak, hogy aktívan ellenállnak az izraeli megszállásnak a Nyugati-Parton vagy a Gáza övezetben, tankok gépágyúival, rakétákkal és bombákkal támadják. Miután a gyanúsítottat megölik vagy lecsukják, az izraeli hadsereg lebuldózerolja vagy dinamittal felrobbantja a családi otthonukat. Több tízezer otthont pusztítottak el ezen a módon.

Izrael több száz palesztin vezetőt tett el láb alól orgyilkossággal és terrorista támadással. Ezek a támadások gyakran ártatlan ácsorgókat is megölnek. Nagyon sokan azok közül, akiket orvul meggyilkolnak, semmi közük sincsen a terrorhoz vagy az erőszak bármilyen formájához; egyszerűen csak költők, írók vagy papok, akik szavukkal arra buzdították honfitársaikat, hogy szabadságukért küzdjenek. Az Ariel Saron előtt Izrael miniszterelnöke Ehud Barak volt. 1972-ben az Izrael és Libanon közötti békeidőben egy izraeli kommandós halálosztagot vezényelt a libanoni Bejrútba, ahol ő személyesen vetett véget Kamal Edwan palesztin író életének. Az éj leple alatt, hangtompítós géppisztolyokat használva, ő és csapata legyilkolta Edwant. Amikor az újonnan megválasztott izraeli miniszterelnök, Ehud Barak New Yorkba és Washingtonba jött, a zsidó uralta sajtó ezt a gyilkost úgy üdvözölte, mint egy győzelmes hőst.

Úgy tűnik, a kettős mércének soha sem lesz vége. Amikor egy izraeli kormánytag, Rehavam Zeevi ellen palesztinok merényletet követtek el 2001 októberében, Saron és bizonyos amerikai tisztviselők mint „terrorista" cselekményt ítélték el. Akkor minek nevezzük a palesztin politikusok, filozófusok, papok és költők százainak izraeli merényletét sok éven át? A sajtó miért nem írja meg, hogy Zeevi maga is zsidó szupremácista volt, aki az Izraelben illegálisan élő és dolgozó palesztinokat „tetveknek" és „közöttünk burjánzó ráknak" nevezte?[496] Világos, hogy Zeevi maga is egy szélsőséges zsidó szupremácista és terrorista volt, aki minden palesztinnak a megszállt területekről való erőszakos kiutasítá-

sa és minden olyan ember *megölése* mellett szólt, aki ellenáll az izraeli megszállásnak. Még nyilvánosan is kijelentette, hogy Jasszer Arafatot meg kell ölni. Ugyanakkor ugyanaz a sajtó, amely Zeevi meggyilkolását „terrorizmusnak" nevezte, soha nem hívta a merényletpárti Zeevit terroristának vagy zsidó szupremácistának. A Zeevi-merénylet közvetlen válasz volt egy palesztin vezető elleni izraeli merényletre, amely néhány héttel azelőtt történt.

1991-ben egy izraeli kabinetülésen Zeevi azt mondta, hogy George Bush elnök azért, mert Izraelt béketárgyalásokra kényszeríti, „Izrael ellensége", és „Amerika egy második holocauston töri a fejét"[497] Egy ilyen állítólagos „szövetségessel" az oldalán, kell-e Amerikának ellenség?

Mivel a világsajtóban túlsúlyban van a zsidópártiak hatalma, nagyon sokan soha nem lehetnek teljesen tisztában a több száz izraeli merénylet által okozott terrorral. Való igaz, hogy pont a Wordl Trade Center elleni terrorakciók előtt szeptemberben a BBC arra adott utasítást riportereinek, hogy Izrael ellenségeinek merényletét „célzott ölésnek" hívják, ahelyett, hogy nevén neveznék: merényleteknek.[498] Mindenesetre a BBC (amelynek túlnyomóan zsidó vezetősége van) a Zeevi-gyilkosságot merényletnek nevezte, és nem „célzott ölésnek". A nagyközönség felé már évek óta ezt az Izraelről szóló sterilizált és eltorzîtott híradást közvetítik. Nem csoda hát, hogy oly kevés brit és még kevesebb amerikai van teljesen tisztában Izrael terrorista múltjával. Pont ez az oka annak, hogy nem hibáztathatom a legtöbb amerikait amiatt, hogy semmit sem tudnak az izraeli terrorizmusról.

Legkevesebb 150 000 palesztint kínoztak meg Izraelben.

Ellenségek ezreinek brutális megkínzását a terrorizmus rendkívül vérengző fajtájának kell neveznünk. Több tízezer palesztint kínoztak meg izraeli börtönökben. Egy izraeli emberjogi csoport megerősítette egy hatvan oldalas beszámolóban, hogy a palesztin foglyok 85%-a átesik kínzáson, amíg őrizetben van.[499] Félreértés ne essék -- a palesztinok által kiállt kínzások a legfélelmetesebb rémálmainknál is rosszabbak. Az izraeli kínzás palettáján ott van minden a fejre húzott, ürülékkel és vizelettel átitatott zsákokkal történő fojtogatástól kezdve az elektromos bikacsökkel a végbélen keresztül történő nemi erőszakig és csonkításig. Ha valakit fogva tartanak, Izrael nagyon sok esetben nem ismeri el, így hát ha úgy döntenek, hogy halálra kínoznak egy palesztint, amíg fogságban van, akkor teste egyszerűen csak eltűnik, vagy azt állítják, hogy az izraeli rendőrséggel való összetűzés során halt meg, elfogása előtt. Nagyon sok ezer palesztin és libanoni halt meg izraeli fogságban.

Joel Greenburg egy vezércikkéhen a nagyon Izrael-barát *New York Tirnesban* megjegyezte, hogy Izrael 500-600 palesztint kínoz meg minden

hónapban.[500] Ez a szám, ami valószínűleg túl alacsony, mivel az Izrael-barát *New York Timesban* jelent meg, azt jelenti, hogy évente legalább 6 000 palesztint kínoznak meg Izraelben. A palesztinok kínzása már 1948 óta folyik Izraelben. Ha azoknak a palesztinoknak csak a felét vesszük, akiket Greenburg úr szerint évente megkínoznak, akkor is legalább 150 000 embert kínoztak meg izraeli börtönökben Izrael Állam megalapítása óta, és valószínű, hogy a számok valójában sokkal nagyobbak ennél.

Meghajolva Izrael piár problémái előtt, amit az Izraelben legálisnak számító kínzás okoz, 1999-ben a Legfelsőbb Bíróság egy szándékosan homályos törvényt hozott, amely szerint a kínzás néha lehet törvénybe ütköző is, de mind izraeli és palesztin emberi jogi csoportok is nagyon sok bizonyítékkal tudnak szolgálni arról, hogy a törvény csak egy piár fogás. Bizonyítékkal szolgálnak arról, hogy a kínzás tovább folyik ugyanazzal a gyakorisággal és brutalitással, amellyel a törvény meghozatala előtt is folyt.[501]

Izrael példáját követve bizonyos zsidó zsurnaliszták most már elkezdték a kínzás alkalmazását támogatni Amerikában is! A *Newsweek* egy nemrégi kiadásában volt egy olyan vezércikk, amelynek a címe az volt, hogy `Ideje elgondolkodni a kínzáson; most már egy új világban élünk, és a túléléshez olyan régi technikák is kellhetnek, amelyek azelőtt szóba sem jöhettek."[502]

Victor Ostrovsky, egy néhai Moszad-ügynök, két könyvet is írt Izraelnek az ellenségei ellen bevetett terrorizmusáról. Az egyik ilyen könyvben azon palesztinok sorsát tárgyalja, akik munka reményében lépnek át illegálisan Izrael határán. Ezrével járnak ezek a fiatalemberek úgy, hogy aztán többé hírük-hamvuk sem marad, ha egyszer az izraeli katonai erők elfogták őket. Közülük egyeseket ABC kutató állomásokra visznek, ahol vegyi, nukleáris és biológiai fegyverkísérletek leírhatatlan borzalmait állják ki.

> Az ABC mozaikszó, és az `atom', `bakterológiai' és `kémiai' szavakat jelöli. A járványtannal foglalkozó tudósaink kifejlesztettek különböző ítéletnapi szerkezeteket... arra az esetre, ha egy totális háború idején ilyen fegyvereket kellene bevetni: itt nem volt helye a tévedésnek. A palesztin határsértők kapóra jöttek ebben a tekintetben. Emberi tengeri malacokként ki lehetett rajtuk próbálni, hogy azok a fegyverek, amelyeket tudósaink fejlesztettek ki, megfelelően működnek-e. Le lehetett ellenőrizni, hogy milyen gyorsasággal működtek, továbbá lehetőség nyílt hatékonyságuk fokozására 503

Az izraeli terror fegyverei

Az 1990-es években létezett egy utazó road-show, amelynek tagjai Madeline Albright, az USA külügyminisztere, Willian Cohen védelmi miniszter,

Sandy Berger, a Nemzeti Biztonsági Tanács elnöke voltak. A zsidóbarátok ezen triója együtt bukkant fel beszédeikkel a televíziós programokban, hogy az újra elkezdett iraki bombázásoknak és az országgal szemben foganatosított (gyógyszerre és élelmiszerre egyaránt érvényes) blokádnak támogatást szerezzenek. Az érv az volt, hogy Irak ENSZ-határozatokat szegett meg, mert kutatásokat merészelt végezni a biológiai és vegyi fegyverek fejlesztésének területén, és visszautasította a nemzetközi inspekciókat. Albright, Cohen és más élen járó amerikai cionisták hatékonyan addig zaklatták az ENSZ-t, amíg ezeket a drákói szankciókat nem támogatták.

Csupán néhány éven belül a blokád borzalmasan sok emberéletet követelt a sivatagi királyságban, amely nagyon csekély mértékben állít elő élelmet és gyógyászati termékeket. Ugyanaz az Egyesült Nemzetek, amely engedélyezte a szankciókat, úgy becsülte, hogy körülbelül 1 100 000 ember, főleg gyermekek és idősek, haltak hele a hiányos tápláltságba, éhínségbe és a gyógyszerek hiányába.

Valószínű, hogy a valaha is adott legérzéketlenebb válasz az Egyesült Államok kormánytisztviselőjétől újságírói kérdésére Madeline Albright asszonyé, miszerint az emberi életek ilyen mértékű vesztesége „megérte". Lesznek amerikaiak, akik nem hajlandók elhinni nekem, hogy Amerika, zsidóktól vezetve, szándékosan okozta gyermekek százezreinek halálát. Itt van egy interjú átirata, amelyet az amerikai külügyminiszter adott Leslie Stahlnak, a CBS riporterének 1996. május 11-én:

> *Leslie Stahl* (az Irak ellen alkalmazott szankciókkal kapcsolatban): „Azt hallottuk, hogy félmilliónál több gyermek pusztult el. Azt akarom mondani, hogy ez több gyermek, mint amennyi Hirosimánál veszett oda. Megérte-e ilyen árat fizetni?"
>
> *Madeline Albright:* „Azt hiszem, nagyon nehéz döntés volt, de úgy gondoljuk, hogy megérte."[504]

Általánosan elismert tény, hogy Izrael a világ egyik olyan nemzete, amely élen jár a nukleáris, biológiai és vegyi fegyverekre vonatkozó tilalmak semmibe vételéhen. Sokszorosan megsértettek nemzetközi ENSZ-határozatokat, és soha nem engedélyezték létesítményeik nemzetközi kivizsgálását, még az Egyesült Államok részéről sem, amely nyilván az Izrael által az ilyen tervek megvalósítására használt, katonai célokat finanszírozó pénzalapot nyújtotta. Hirdet-e az Amerikai Egyesült Államok ilyen blokádot Izrael ellen ezekért a kihágásokért? Függővé teszi-e Amerika a milliárdnyi amerikai dollár katonai segély folyósítását attól, hogy Izrael tiszteletben tartja-e abbéli elkötelezettségét, hogy nem fejleszt biológiai, vegyi és nukleáris fegyvereket?

Az előző amerikai külügyminiszter azt mondta, hogy kész 500 000 gyermek halálát okozni, azért, hogy gátat szabjon a biológiai és kémiai fegyverek terjedésének, de ugyanennyire kész volt folytatni ugyanazon borzasztó fegyverek fejlesztése és terjedése finanszírozásának további segítését Izraelben. Csodálkozunk, ha e kettős mérce növeli az Egyesült Államok elleni gyűlöletet?

A mindennél hatásosabb szupremácista terror fegyver

A zsidó szupremácizmus és a terrorizmus átkozott házasságát legjobban egy teljesen új fegyver szimbolizálja, amelyet jelenleg a szupremácista Izrael állama fejleszt. Ez egy etnikumot elpusztító biológiai bomba. A nagy-britanniai *The Sunday Times* leleplezte, hogy Izrael egy újfajta félelmetes biológiai fegyveren dolgozik. A sztori akkor látott napvilágot, amikor Amerika Szaddam Husszein bombázására készült, mert nem engedett atomfegyver-vizsgálókat országába.

IZRAEL „ETNIKAI" BOMBÁT FEJLESZT, MIKÖZBEN SZADDAM ÖSSZEOMLIK.
(Uzi Mahnaimi és Marie Colvin)

Izrael — katonai és nyugati hírszerzési források szerint — egy olyan biológiai fegyveren dolgozik, amely csak az araboknak ártana, a zsidóknak nem. A fegyver, amely az áldozatokat etnikai származás szerint veszi célba, úgy tűnik, Izrael válasza Irak vegyi és biológiai támadással való fenyegetésére.

Tegnap Szaddam Husszein, az iraki vezető, visszakozott a háború küszöbéről és beleegyezett, hogy újra együttműködjön a vizsgáló csoportokkal, akik az általuk feltételezett vegyi és biológiai létesítményeit keresték.

Kofi Annan, az Egyesült Nemzetek főtitkára azt mondta, hogy ő úgy hitte, Irak eleget tett az ENSZ követeléseinek. Ennek ellenére, mivel Amerika és Nagy-Britannia indulásra készen áll Szaddam bombázására, Tony Blair irodája azt közölte, hogy feltétlen együttműködést várnak el. Irakot az öbölháború utáni legnagyobb szabású támadással fenyegető Fehér Ház azt nyilatkozta, hogy Bill Clinton elnök tanácsadói éppen azt mérik fel, hogy az Irak által tett ajánlat elégséges-e. A Pentagon napokon belül készen áll a bombázásra...

Etnikai bombájuk fejlesztése során az izraeli tudósok az orvostudomány fejlődésének vívmányait arra próbálják felhasználni, hogy azonosítsanak bizonyos arabok által hordozott jellemző géneket, hou aztán genetikailag átalakított baktériumot vagy vírust állítsanak elő.

Az a cél, hogy a vírusok és bizonyos baktériumok képességét a gazdaszervezet 616 sejtjei DNS-ének megváltoztatására használják fel. A tudósok gén-

manipulációval olyan mikroorganizmusokat próbálnak előállítani, amelyek csak azokat támadják meg, akik ezeket a jellegzetes géneket hordozzák.

A programnak a Nesz Cijona-i biológiai intézet ad otthont, amely Izrael titkos biológiai és vegyi fegyvereinek fő kutatási intézete. Egy kutató ott azt mondta, hogy a feladat nagyon bonyolult, mert mind az arabok, mind a zsidók szemita eredetűek. De hozzátette: „Ennek ellenére nekik sikerült megállapítani konkrét genetikai jellemzőket bizonyos arab közösségek genetikai minőségéről, főleg az irakiakéban." A betegséget a levegőbe, vagy a vízkészletekbe helyezéssel lehetne terjeszteni...

A puszta gondolata annak, hogy a zsidó állam ilyen kutatásokat folytat, bizonyos körökben felháborodást váltott ki, mert párhuzamban állnak dr. Josef Mengele, Auschwitz náci kutatójának genetikai kísérleteivel. Dedi Zucker, az izraeli parlament, a Knesszet tagja, tegnap elítélte a kutatást. „Etikai szemszögből, történelmünk, hagyományunk és tapasztalatunk alapján az ilyen fegyver szörnyűséges, amelyet be kell tiltani" — mondta.

... William Cohen, az amerikai védelmi miniszter elárulta, hogy értesülései vannak olyan országokról, amelyek etnikum-specifikus kórokozók előállításán fáradoznak. Egy felsőbb nyugati hírszerzői forrás megerősítette, hogy Izrael az egyik ilyen ország, amelyre Cohen gondolt.

Az „etnikai bombának" további hitelt adtak egy Külügyi Jelentésben, egy olyan Jane-kiadványban, amely naprakészen követi a biztonsági és védelmi ügyeket. Olyan meg nem nevezett délafrikai forrásokat említ, amelyek azt állítják, hogy izraeli tudósok bizonyos délafrikai kutatási eredményeket próbáltak felhasználni arra, hogy „etnikai lövedéket" fejlesszenek ki az arabok ellen.

Azt is állítják, hogy az izraeliek felfedezték az arab genetikai összetétel bizonyos oldalait, „arab származású zsidókon, főleg irakiakon" kísérletezve"..: os

További tudósítás: Matthew Campbell Washingtonban, Hugh McManners.

Ugyanúgy, ahogy mindig is bármilyen ellene irányúló kritikát cáfol, Izrael természetesen tagadta ezt a történetet, amely a világ egyik legtekintélyesebb újságjában jelent meg. De árulkodó módon továbbra is megtagadja a fegyverkezési létesítményeihez való hozzáférést vagy azok kivizsgálását. Azokhoz a biológiai fegyverlétesítményekhez is megtagadja a hozzáférést, amelyeket az Egyesült Államok már azonosított, és amelyek létezését elismerte az izraeli államon belül.

Az, hogy Izrael egy ilyen biológiai fegyvernek akár csak a gondolatával is komolyan foglalkozik, a nácik vég nélküli démonizálásának fényében szörnyű

horderejű. Akár igaz, akár hamis mindaz, amivel a zsidók a nácikat vádolják, a huszonegyedik század Izraele a valóságban megközelíti a faji szupremácizmus végleteit, amelyről a legszupremácistább náci is csak álmodhatott.

A World Trade Center és a Pentagon elleni, 2001. szeptember 11-i támadások után az Amerikai Egyesült Államok egy terrorizmus elleni új háborút hirdetett. A világon sok millióan, akik ismerik az igazságot az izraeli terrorizmussal kapcsolatban, meg voltak döbbenve, amikor látták, amint George Bush Ariel Saron izraeli miniszterelnöktől tanulja a terrorizmus elleni harcot. Való igaz, Saron sokat tud tanítani Bush úrnak a terrorizmusról, mivel 6 a világ élen járó terroristája. Legalább Bush a legjobbhoz fordult tanácsért.

Amíg a cionizmus Izraelben a földjüktől fosztotta meg a palesztinokat, az amerikai cionisták buzgón szilárdították meg hatalmukat minden nyugati nemzeten belül olyan politikákat támogatva, amelyek legyengítik a nem-zsidó államalapító elemek identitástudatát és akaratát a fennmaradásra. Még azt is eltökélték, hogy saját nemzetünkben kisebbséggé tesznek minket, mint ahogy a palesztinokból is kisebbséget csináltak Izraelben. Rájöttem: ha a cionisták végső céljukat elérnék, elpusztítanák népünk életét és szabadságát, ugyanúgy, ahogy milliókat igáztak le a Közel-Keleten.

A modern Izrael struktúrája és formája bizonyítja, hogy a zsidó szupremácizmus nem csupán a múlté, hanem a jelen ominózus valósága, mely Izrael Állam minden porcikájából nyíltan sugárzik. A tény, hogy az amerikai és a világon mindenhol jelenlévő zsidó hatalmi struktúra erőteljesen támogatja azt, arra ad bizonyítékot, hogy a zsidók és nem-zsidók közötti harc nagyon keveset változott az utóbbi 2 500 évben. Továbbá a tény, hogy a zsidók rá tudták venni a nyugati világot arra, hogy támogassák a cionizmust, annak minden véres képmutatásával együtt, a nemzeteink kormányai és a médiumok minden formája fölötti hatalmukról szóló tanúbizonyság. Az európai és amerikai népek, a palesztinok, de valójában minden nép a Föld kerekén, nem maradhatnak fenn, és nem lehetnek szabadok, ha ezt a hatalmat meg nem törik.

Az Ószövetségben büszkén leírt népirtások idejétől kezdve, az Újszövetségben feljegyzett korai keresztények brutális meggyilkolásán és elnyomásán át, a zsidók vezette bolsevizmus hajnalán történt gulági-tömeggyilkosságokon és kínzásokon keresztül, és természetesen a zsidó szupremácista Izrael Állam alapításával és terjeszkedésével bezárólag, a zsidó szupremácizmus és a zsidó terrorizmus mindig is, magától értetődő módon, egymással karöltve létezett. De egészen 1967 nyarának egy napjáig még álmodni sem mertem arról, hogy saját országunk a zsidó terrorizmus célpontja lesz. Távoli, Amerikára nem érvényes jelenségnek tűnt.

1967 nyarán Izrael szándékosan gyilkos terrorakciót indított az amerikai tengerészet egyik hajója, az *U.S.S. Liberty* ellen. Az, hogy a saját nemzetem ellen indított támadás aljas részleteiről, majd annak későbbi elhallgatásáról értesültem, mély hatással volt életem későbbi alakulására, és végső soron fontos szerepet játszott abban, hogy folytassam a zsidó szupremácizmussal kapcsolatos kutatásaimat. Arra ösztökéltem magam, hogy leleplezzem — bár tisztában voltam vele, hogy nagy árat kell majd fizetnem érte. Hogy tudomást szereztem Izrael Amerika-ellenes terrorizmusáról, az egyik fő oka annak, hogy Önök ezt a könyvet a kezükben tartják. Most pedig Izraelnek azokat az áruló tetteit fogom részletesen leírni, amelyektől annyira megdöbbentem.

Tizenegyedik fejezet
IZRAEL III.: AMERIKA-ELLENES ÁRULÁS

Izrael szándékosan és előre kitervelten megtámadta az *U.S.S. Libertyt.* — Dean Rusk, amerikai külügyminiszter az izraeli támadás idején.

1967. június 8-án, egy amerikai haditengerészeti hírszerző hajót, az *U.S.S. Liberty-t,* amint az izraeli felségvizektől és a Gáza övezethez tartozó vizektől bizonyos távolságra járőrözött, sugárhajtású harci repülőgépek és torpedóhajók tűz alá vették. Emlékszem, nyári munkát vállaltam, s miközben New Orleansnak a Lakeview részlegében egy régi ház faláról vakartam éppen le a festést, e hírbeszámolót tranzisztoros rádiómon hallgattam. A támadás az izraeli—arab háború idején történt, 1967-ben, és ebben a háborúban Amerika Izraelt támogatta. Az első hírbeszámolóban nem nevezték meg, kik voltak a támadók, és feltételeztem, hogy az egyiptomiak egy végtelenül brutális és értelmetlen támadás keretében csapást mértek egy amerikai hajóra bosszúból, mert mi nagy arányú támogatást nyújtottunk az izraeli hadseregnek. Rögtön az első bejövő hírek után a választott tisztségviselők közül egyesek, Egyiptom elleni megtorló katonai hadművelet végrehajtása mellett szóltak.

A cionizmus aljas természetéről szóló, egyre csak halmozódó ismereteim ellenére, mélyen bennem gyökerező hazafias érzelmeim árja tört a felszínre. Dühös lettem Egyiptomra, hogy merészelt megtámadni egy amerikai hajót. Később olyan beszámolók is el kezdtek beszivárogni, hogy az izraeliek voltak azok, akik megtámadták a hajót, megsebesítettek 171, és megöltek 31 amerikait. Hivatalos kifogásként azt hozták fel, hogy az izraeliek a *Libertyt* egyiptomi hajónak vélték. A következő pár hét alatt egy sor olyan bizonyíték merült fel, amely arról árulkodott, hogy a támadás előre ki volt tervelve. Mégis, a főbb médiumok mind tagadták az *U.S.S. Libertyről* és a 202 amerikai áldozatról szóló híreket, a gáláns, hősies háborúját Egyiptom és Libanon ellen vívó Izrael iránti lojalitásból.

A legénységnek megparancsolták, hogy ne adjanak ki semmiféle információt a támadással kapcsolatban. Amikor a csendet végül évekkel később

James Ennes százados, a Liberty fedélzetén szolgáló tiszt megtörte, a súlyos bizonyítékok feltárták, hogy az izraeliek gyilkos és aljas támadást hajtottak végre egy amerikai hajó ellen.

Az *U.S.S. Liberty* egy könnyen felfegyverzett hírszerző hajó, amelynek a küldetése az idegen rádió híreinek lehallgatása, nemzetközi vizeken hajózott az egyiptomi El Aris várostól bizonyos távolságra, amely várost az izraeli haderők éppen azelőtt foglaltak el. Az izraeliek tudták, hogy a *Liberty* lehallgatta a radióadásukat és tartottak attól, hogy információk birtokába jutott a Szíria ellen tervezett invázió előkészületeiről. Továbbá, a *Liberty* olyan izraeli rádiós beszélgetéseket hallgatott le, amely szerint Izrael több száz fegyvertelen egyiptomi foglyot gyilkolt le a Sínai-félszigeten vívott háborúban.

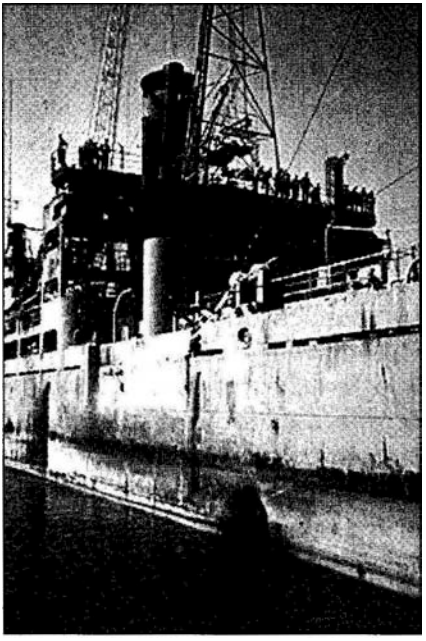

USS Liberty, tátongó lyukkal az oldalán, amelyet az izraeli torpedó ütött.

Június 8-a derűs és szellős reggelén izraeli sugárhajtású harci repülőgépek számtalanszor körberepülték a *Libertyt*, olyan alacsonyan és lassan, hogy a hajó legénysége integetett a pilótáknak, és a pilóták arcát is látták. A *Libertyn* jól kivehető volt a nagyméretű U.S. Navy azonosító felirat, és a hajón ki volt tűzve egy nagy amerikai zászló, amely rendíthetetlenül lobogott a szélben.

Minden figyelmeztetés nélkül délután két órakor felségjel nélküli izraeli vadászgépek rakétákkal, gépágyúkkal és napalm-bombával támadást zúdítottak a *Libertyre*. Az első célpont a rádiószoba volt, amelyet a *Liberty* antennaival együtt semmisítettek meg. A vadászgépek ismételten elrepültek a hajó mellett, addig támadva a hajót, amíg ki nem fogytak a bombákból és a lövedékekből, aztán abbahagyták a támadást. Ekkor a *Liberty* katonái kicserélték az első amerikai zászlót, amelyet a támadók szétlőttek, egy télméretezett 2,3 m x 4,3 ni-es zászlóval.

Az izraeliek nyilván tudták, hogy a hajó amerikai, mivel lehallgatták, és megpróbálták elektronikusan megzavarni a *Liberty* segélykérő rádiójeleit. Hihetetlen, de a hajó rádiósainak sikerült egy új antennát felállítaniuk, és egy vészjelet leadniuk, azonosították a támadókat és segítséget kértek a Földközi-tengeri Hatodik Flottától.

A *Saratoga* és *Amerika* anyahajók visszaüzentek, hogy a felmentés már úton van, és vadászgépeket indítottak a *Liberty* segítségére.

A *Liberty* ostrom alá vett és vértől mocskos legénysége hiába várt a megígért légi támogatásra, amikor izraeli torpedóhajók lendültek támadásba, hogy megpróbálják elsüllyeszteni a *Libertyt* és a maradék legénységet is meggyilkolni, akik most a napalm-tüzet oltották a fedélzeten és ellátták a sebesülteket. Az izraeliek 20 és 40 mm-es gépágyúkkal lőtték a *Libertyt,* torpedóval a víz szintjénél lyukat ütöttek rajta, további 22 matrózt ölve meg a fedélzet alatt. A torpedóhajók elég közel merészkedtek ahhoz, hogy legépágyúzzák a fedélzeten tartózkodó, sebesülteket ellátó legénységet.

A 821 lyuk, amelyeknek mindegyike nagyobb volt, mint egy ember ölde, a fedélzeten és a magas építményen felrobbanó napalm-bombák, egy tátongó lyuk és egy torpedó által, a víz szintjében okozott komoly rongálás ellenére csodával határos módon az *USS Liberty* a felszínen maradt (ezért nem jár köszönet a soha meg nem érkező amerikai vadászgépek támogatásáért; Lyndon Johnson elnök parancsára visszahívták őket, mielőtt még a támadók nyomába eredhettek volna).

Izrael nyilvánvalóan el akarta süllyeszteni a *Libertyt* és meg akart ölni mindenkit, aki a hajó fedélzetén tartózkodott. A nemzetközi törvény megszegésével az izraeli torpedóhajók még a *Libertyről* a vízre bocsátott mentőcsónakokat is gépágyútűz alá vették. Megpróbálták kiiktatni a *Liberty* kommunikációs kamráját és zavarni a rádió jeleit, nehogy azonosítani tudja támadóit, aztán a tenger fenekére küldeni az amerikai hajót legénységével együtt, hogy senki se tudja megcáfolni a magától adódó magyarázatot, hogy az aljas tettet az egyiptomiak követték el. A cionisták tudták, hogy ha kilövik a *Libertyt,* szabadabb kezet kapnának Szíriában, és a hír, hogy az egyiptomiak elsüllyesztettek egy amerikai hajót, felháborodást váltana ki, ami Izrael legradikálisabb háborús céljainak feltétlen támogatást szerezne. Csak az *U.S.S. Liberty* legénységének bátorsága és talpraesettsége vetett gátat az igazság további kudarcának.

Johnson azzal, hogy visszahívta az amerikai haditengerészetnek a *Liberty* védelmére odarendelt vadászrepülőit, az amerikai történelem egyik legaljasabb áruló tettét követte el. Jobban törődött azzal, nehogy fagyossá váljon az izraeli—amerikai kapcsolat, mint a tűzvonalban helytálló amerikai férfiak életével. A *Liberty* túlélői egyértelműen azt állították, hogy ha a vadászrepülőgépeket nem hívták volna vissza, akkor meg lehetett volna állítani a torpedóhajók támadását, s így sok amerikai életet lehetett volna megmenteni.

William McGonagle kapitány, a *Libertyn* parancsnokoló tiszt, bár komolyan megsérült, kivételes hősiességről tett tanúságot, s ezért végül a Congressional Medal of Honor (Becsületrend) kitüntetést adományozták neki. Álta-

Iában az elnök adja át a nemzet legnagyobb kitüntetését a Fehér Házban tartott ünnepély keretében, amelynek során tisztelgésképpen részleteiben elevenítik fel a hőstettet. Az elnök felhívta az izraelieket, megérdeklődvén, kifogásolnák-e, ha odaadományozzák a kitüntetést, majd úgy döntött, nem vesz részt az ünnepélyen, és azt sem engedi meg, hogy a Fehér Házban zajlódjon le az. A Haditengerészet főtitkára adta át végül a kitüntetést a Washington Naval Yardon, és a történteknek a tiszteletadás keretében elhangzó részleteibe nem is foglalták bele, hogy a támadók izraeliek voltak. A Washington Postban nem jelent meg cikk McGonagle kapitányról. Az Amerikai Haditengerészet egy tessék-lássék bírósági meghallgatást tartott (amely csupán négy napos volt), és még egy izraelit sem idéztek be tanúnak.

James Ennes hadnagy, a *Liberty* egyik tisztje, egy részletes könyvet írt az incidensről *Assault on the Liberty (Támadás a Liberty ellen)* címmel, amely 1979-ben jelent meg.[506] A könyv feltárja mindazt a hatalmas mennyiségű bizonyítékot, amely megmutatja, hogy a támadás kiszámított es kitervelt kísérlet volt a hajó elsüllyesztésére, amelyről az izraeliek tudták, hogy amerikai, és célja minden amerikai túlélő meggyilkolására volt, az hogy egy amerikai hírmondó se maradjon. Az akkori libanoni amerikai nagykövet a nyilvánosság elé lépett és kijelentette, hogy amikor a Közel-Keleten teljesített szolgálatot, hallott egy amerikaiak által lehallgatott izraeli katonai rádióadást, amint a támadó vadászgépekkel beszélnek, amelyben a hajót nyíltan amerikainak nevezik. Az Amerikai Haditengerészet nagyon sok magas rangú vezetője a nyilvánosságot bátran vállalva követelte: vizsgálják ki a Liberty-ügyet, és a haditengerészeti műveleti osztály vezetője azt mondta, a bizonyítékok egyértelműen arra mutatnak, hogy a támadás előre eltervezett volt. Dean Rusk külügyminiszter, Thomas Moorer tengernagy és a *U.S.S. Liberty* életben maradt legénysége mind az mondják, hogy a támadás egyértelműen szándékos volt.

Talán meg tudnánk érteni egy ilyen hitszegő támadást ennek az országnak ellenségei részéről, de nem egy állítólagos szövetséges részéről. Hogy Izrael megtámadta annak a nemzetnek a haderejét, mely minden más nemzetnél jobban támogatta őt — pénzzel, diplomáciával, jóakarattal, és még harcászati eszközökkel is (többek között azokkal a fegyverekkel is, amelyeket a mi fiaink ellen fordítottak) — valószínűleg a legnagyobb katonai árulás volt a nemzetek történelmében.

Azt kérdeztem magamtól: Izrael miként lehetett olyan vakmerő, hogy amerikai hajót támadott meg. Az volt a nyilvánvaló válasz, hogy a *Liberty* elleni hadművelet nagyon kevés veszélyt rejtett magában, mert tudták, ha a támadás sikerül, és a hajót legénységével együtt elsüllyesztetik, akkor Izrael mindent megkap, amit ettől a háborútól vár. Ha viszont nem sikerül elsüllyeszteni a hajót a küldetés során és rákenni az egyiptomiakra, akkor az izra-

eliek tudták, hogy megúszhatják azzal, ha tévedésnek állítják be. Azzal is tisztában voltak, hogy hatalmas befolyásuk az amerikai kormányon és sajtón belül segítene nekik elfedni ezt az árulást. Miután már egy fél évszázada a szőnyeg alá seperték a másfélmillió palesztin ellen elkövetett terrort és földfosztást — az Amerika elleni árulás eltitkolása gyermekjátéknak tűnt.

A zsidó uralta amerikai média nem fejezett ki semmilyen felháborodást a támadással kapcsolatban, és birka módon az ingó lábakon álló izraeli kifogást fogadta el. Bár a saját külügyminiszterünk és a vezérkari főnök azt állította, hogy az izraeli támadás szándékos volt, a zsidó lobbi képes volt arra, hogy a támadás hivatalos kongresszusi kivizsgálásának elejét vegye. Ezzel ellentétben az *USS Liberty* testvérhajóját, a USS Pueblót elfogta Észak-Korea a rákövetkező évben (1968), egy élet elvesztésével, de egy éven belül az Arnerikai Kongresszus hivatalos vizsgálatot indított a támadás ügyében. Azóta sem vizsgálták ki hivatalosan a *USS Liberty* elleni támadást.

Hogyan reagáltak az Egyesült Államok vezetői az ellene elkövetett izraeli hadicselekményre? Lebombázta Amerika Tel Avivot, ahogyan az afganisztáni Kabult? Nem, az izraeli irányítás alatt álló amerikai kormány a zsidó uralta médiával karöltve Amerika ellen elkövetett árulást vitt véghez azzal, hogy elkendőzték ezt a vérengző terrorista akciót, és továbbra is az amerikai adófizetők több milliárd dollárját küldi Izraelbe katonai és pénzügyi segély formájában.

Fel kell hozzam Pearl Harbor példáját. Bármelyik amerikai kormánytisztviselő, aki segélyt, vagy segítséget nyújtott volna Japánnak az 1941-es támadások után Amerikát eláruló személyként ítélték volna el. Állítom, hogy azok az amerikai kormánytisztviselők, akik a zsidó lobbival és médiával együttműködnek abban, hogy Izraelnek továbbra is támogatást nyújtsanak, miután Izrael megtámadta az *USS Libertyt* — az Amerikai Egyesült Államok árulói!

Amikor megtudtam a teljes igazságot az *USS Liberty* elleni izraeli támadásról a támadás tényleges megtörténte után pár héttel, emlékszem, milyen dühös voltam, mert előtte azt hallottam tranzisztoros rádiómon, hogy látszólag az egyiptomiak támadták meg a hajót. A haragom azon pillanatai már rég elillantak, amikor évekkel később Ennes könyvét olvastam. Mindenesetre, Ennes szívbemarkoló leírása a *Liberty* fedélzetén lévő halott és haldokló emberekről újabb haragot váltott ki bennem, hogy aztán megint csak mély, az országom miatt érzett szomorúságnak adjon helyet. Mint fiatal és büszke amerikai, nem tudtam megérteni, miként lehet az, hogy elnökünk nem volt hajlandó megvédeni a tűzvonalban harcoló amerikaiakat. Miként lehet az, hogy kormányunk elkendőzte az amerikaiak szándékos izraeli gyilkosságát, és a gyilkosokat meg is jutalmazta milliárdnyi adófizető pénzzel és külföldi segéllyel? Annyira megdöbbentett az incidens, hogy Izrael valódi, az Egyesült Államok ellen irányuló terrorista és áruló múltjának tanulmányozására

ösztönzött engem. Nagyon hamar megtudtam, hogy nem a *Liberty-ügy* volt az első izraeli terrorista és hitszegő akció Amerika ellen.

A Lavon-ügy: izraeli terrorizmus Amerika ellen

1954-ben az izraeli kormány egy titkos terrorista műveletet indított az Egyesült Államok ellen, amelynek az Operation Suzannah fedőnevet adták. A terv amerikaiak meggyilkolását és amerikai létesítmények felrobbantását célozta meg Egyiptomban. A terv az volt, hogy hamis bizonyítékokat hagynak hátra, amely arra utalna, hogy a terrorista cselekményt egyiptomiak követték el, hogy aztán Amerika háborúba induljon Egyiptom ellen Izrael helyett. Zsidó ügynököknek sikerült felrobbantaniuk néhány amerikai könyvtárat Kairóban és Alexandriában. Mielőtt egy amerikai filmszínházat, a Metro-Goldwyn Mayert is a levegőbe röpítették volna, az egyik izraeli ügynök bombája túl korán robbant. Hála Egyiptomnak és Amerikának, a cselszövést ezután leleplezték és csírájában elfojtották.

Miután elfogták az izraeli ügynököket, a világ értesült az izraeli árulásról és az izraeli külügyminisztert, Pinkasz Lavont, lemondásra kényszerítették. Az egész epizód Lavon-ügy néven vált ismertté. Ma a zsidó uralta amerikai média ügyesen elfedi az ellenünk elkövetett izraeli árulást. Például, a népszerű *Encarta Encyclopediában* csak éppen hogy megemlítették a Lavon-ügyet. Az utalást egy Ben-Guríonról szóló cikkben találjuk meg, amelyet a cionista Bernard Reich írt. Helyénvaló megjegyeznünk, hogy a cikk szerzője egy tipikus médiasablont illusztrál. Amikor az amerikaiak azt feltételezik, hogy egy pártatlan enciklopédiát vagy egy hírmagazin tudósítását olvassák, akkor az esetek döntő többségében szándékosan elferdített változatot olvasnak, amelyet buzgó zsidó cionisták írtak. Szóról szóra így számol be erről az Amerika elleni izraeli terrorista cselekményről:

> Ben-Gurion 1955-hen tért vissza a politikához, hogy leváltsa Pinkasz Layon védelmi minisztert — aki lemondott, miután egy kísérlete kudarcot vallott Egyiptomnak a Nyugathoz fűződő kapcsolatának a szabotálására.[507]

Figyeljük meg: a cikk jámboran azt mondja, hogy „kísérlet Egyiptomnak a Nyugathoz fűződő kapcsolatának a szabotálására". Mit jelent ez? „A kapcsolatok szabotálása" úgy hangzik, mintha Izrael csak egy-két csúnya dolgot mondott volna Egyiptomról és Amerikáról, mindkettőnek a háta mögött. A szándékos megtévesztés, amelyhez zsidó szerzője folyamodik, jellemző azokra az elferdítésekre, amelyek a tömegmédiumokban számtalanszor előfordulnak.

Ennek a mondatnak az *Encartában* így kellene hangoznia:

> „... akinek le kellett mondania, miután Izraelt lefülelték, amint terrorista robbantásokat követett el az Amerikai Egyesült Államok ellen, hogy áruló, hazug módon feltüzelje Amerikát egy ártatlan nemzet elleni hadba lépésre."

Biztos vagyok abban, hogy kilencven százaléka azoknak, akik ezeket a sorokat olvassák, soha sem hallott a Lavon-ügyről. Ha még mindig kétségeik vannak afelől, hogy Izrael követte el ezeket a terrorista cselekményeket Amerika ellen Egyiptomban, akkor itt van egy idézet egy nemrégi cikkből, amely a zsidó magazinban, a *Momentben* jelent meg Samuel Katz tollából, és szűkkörű zsidó olvasóközönségének szánták. A cikk sokkal szókimondóbb, mint az *Encarta* utalása, de még mindig kerüli azt a provokatív szót, a „terrorizmust", amelyet Izrael használ, amikor palesztinok izraeli katonai létesítményeket robbantanak fel.

> Es a kudarcok olyan gyakoriak voltak, mint a látványos sikerek. Az 1950-es évek közepén az A'man (zsidó védelmi ügynökség) súlyos traumát szenvedett el a hírhedt „Operation Suzanna" idején, amikor izraeli ügynökök arra vették rá az egyiptomi zsidókat, hogy amerikai és brit célpontokat támadjanak meg és Nyugat-ellenes érzelmeket keltsenek. Nagyon sok zsidót letartóztattak, és néhányat kivégeztek. Az elrontott akció igen kellemetlen helyzetbe hozta David Ben-Gurion miniszterelnök kormányát és védelmi miniszterét, Pinkasz Lavont.[508]

Tehát megtanultuk a Lavon-ügyből, hogy az úgynevezett „legjobb barátunk a Közel-Keleten", Izrael, azzal jutalmazza az Egyesült Államokat feltétel nélküli anyagi és katonai támogatásáért, hogy terrorista támadást intéz ellenünk! Gondolkodjunk el azon, hogy a legtöbb amerikai soha nem is hallott erről az ellenünk irányuló izraeli terrorista támadásról.

Ha az egyiptomi kormány állt volna az Amerika elleni ezen terror mögött, jogosan háborús cselekményként kezeltük volna, és hadba vonultunk volna Egyiptom ellen, és könyörtelenül lebombáztuk volna, amint ezt Afganisztánnal is tettük. Es a média ilyen támadásért kiáltott volna, ahogyan követelte az Afganisztán elleni támadást a 2001. szeptember 11-ei támadások után. Valójában sokkal kevesebb indokkal támadtuk meg Afganisztánt, mint amennyi okunk lett volna Izraelt megtámadni. Semmilyen bizonyíték nem volt arra, hogy Afganisztán egyetértett, vagy egyáltalán tudott a World Trade Center elleni támadásokról; de a Lavon-ügyben az izraeli kormány maga vitt véghez egy, az Egyesült Államok ellen irányuló közvetlen háborús cselekményt.

Amerika nem bombázta bosszúból Tel Avivot. Amerika nem szüntette meg diplomáciai kapcsolatát Izraellel. Valójában meg sem szüntettük a több milliárd dollárnyi katonai és pénzügyi támogatásokat! Miért nem?

Megint Pearl Harbor példáját hozom fel, ugyanúgy, mint amikor az *US. S. Liberty* elleni támadást írtam le. Bármelyik amerikai kormánytisztviselőt, aki támogatást nyújtott volna Japánnak a Pearl Harbor elleni támadások után, elítélték volna, mint az Amerikai Egyesült Államok árulóját.

Hadd ne köntörfalazzak. Azok az amerikai kormánytisztviselők, akik tovább folyósították támogatásunkat Izraelnek azután, hogy terrorista cselekményeket követtek el ellenünk, egyértelműen elárulták Amerikát.

Ha Amerika vezetői a Lavon-ügy kapcsán az ellenünk irányuló izraeli terrorista támadások után, vagy a *Libertyt* érő támadásokat követően egyszerűen megvonták volna áruló támogatásukat Izraeltől, akkor nem lettek volna minket érő további terrorista támadások, mint például a World Trade Center és a Pentagon elleni támadás. Milyen más terrorcselekményeket tudnánk megelőzni, ha most azonnal megvonnánk a pénz és a harcászati eszközök folyósítását Izraelnek?

Folyamatos izraeli árulás: a Pollard-ügy

Az 1980-as években Izrael beszervezett egy amerikai zsidót, Jonathan Pollardot, hogy az Egyesült Államok ellen kémként tevékenykedjen. Az elfogása után az izraeli tisztviselők előbb azt mondták, hogy ő „magányos ügynök," de később kiderült, hogy Pollard már az elejétől fogva nekik dolgozott. Ethel és Julius Rosenberg zsidó ügynökökön kívül, akik atomtitkainkat adták át a szovjeteknek, valószínűleg nem volt más olyan kém, aki annyi kárt okozott volna az országunknak, mint ez az egy izraeli kém: Jonathan Pollard.

A Pollard által szolgáltatott információk Izrael általi felhasználása nemcsak teljesen tönkretette a közel-keleti hírszerzési tevékenységeinket; teljesen tönkretette hírszerzési apparátusunkat a Szovjetunióban és a keleti blokkban iss[09 $10] Ahogy az alábbi cikk — amelynek Eric Margolis a szerzője — állítja, Amerika állítólagos „csodálatos barátja és szövetségese", Izrael, meg sem engedte az Egyesült Államoknak, hogy olyan Moszad-ügynököket hallgassanak ki, akik a Pollard-kémügyben felelősek voltak. Meg sem engedték, hogy megállapítsuk az Egyesült Államoknak okozott kár teljes mértékét, és hogy mekkora veszélyt jelent mindez a tengerentúli ügynökökre nézve.

> A rendkívül kényes titkok közül, melyeket Pollard lopott el, néhányat vagy eladott a Szovjetuniónak, vagy más titkokra cserélte el azokat a Szovjetunióval.

A keleti blokkban lévő CIA kulcsügynökök közül sokat állítólag kivégeztek Pollard kémkedésének következményeként. A KGB valószínűleg hozzájutott szigorúan titkos amerikai kódokhoz — vagy közvetlenül Izraeltől, vagy az izraeli kormányban lévő kémektől. Röviden, Pollard árulása a modern amerikai történelem legsúlyosabb hírszerzési szerencsétlenségét okozta...[511]

Tehát Izrael, amely milliárdokat kap amerikai segély formájában, folyamatosan és áruló módon kémtevékenységet végzett az Egyesült Államok ellen és annak biztonságán ütött rést. Hogy tovább érzékeltessék azt a megvetést, amelyet irántunk éreznek, Amerika legnagyobb ellenségével elcserélték más információkra a tőlünk ellopott szigorúan titkos információkat. Még a Pollard kémkedése miatt kért elnézés után, amely sajtófogás volt, és miután az amerikai hivatalnokokat biztosították arról, hogy többet ilyen nem fog előfordulni, Izrael továbbra is utánunk kémkedik.

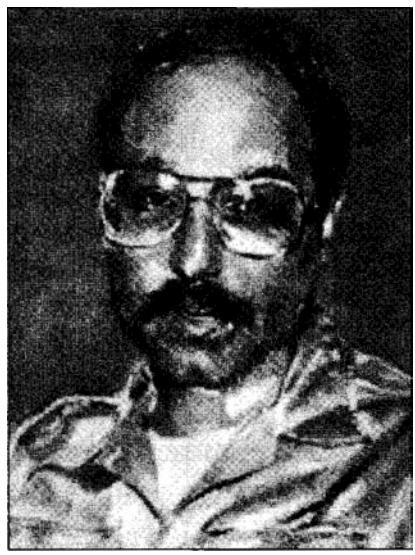

Jonathan Pollard

A *Los Angeles Times* 1997-ben hírül adta, hogy egy amerikai zsidó, akit David A. Tanenbaumnak hívnak, „elismerte, hogy Izraelnek titkokat adott át".[512] A *Los Angeles Times*-t idézve: „Egy civil mérnök, aki egy katonai parancsnoki létesítményben dolgozott Detroithoz közel, elismerte, hogy titkos katonai információkat adott át izraeli hivatalnokoknak az elmúlt tíz év alatt." A World Trade Center elleni, 2001. szeptember 11-i támadások után, 140 zsidót tartóztatott le az FBI kémkedés miatt, „többek között jelentősebb zsidó operatív tiszteket is".

„WASHINGTON" — a szeptember 11-ei támadásokat követően letartóztatott több száz külföldi között van az a hatvan izraeli, akikről a szövetségi nyomozók azt állították, hogy már egy régóta folyó, amerikai kormánytisztviselők utáni kém tevékenység részesei — tudta meg a Fox News.

... A Fox News birtokába jutott számos titkos dokumentum arra utal, hogy még szeptember 11-e előtt is mintegy 140 izraelit tartottak fogva, vagy tartóztattak le egy titkos és kiterjedt vizsgálat során, amely az izraelieknek az Egyesült Államokon belül végzett kémtevékenységének feltárására irányult.

... A dokumentumok szerint „katonai bázisokat céloztak meg, és hatoltak be azokba", mint a DEA-t, FBI-t és még több tucat más kormányszervet, és még titkos irodákat is, rendőrök és hírszerzők, nyilvántartásban nem szereplő magánlakásait. A kikérdezettek többsége „azt mondta, hogy a katonai hírszerzésnek dolgoztak, elektronikus felderítő és elfogó és/vagy robbantó egységekben szolgáltak.

Miért kémkednének az izraeliek az Egyesült Államok után? Egy General Accounting Office-vizsgálat Izraelre „A" országként utalt és azt állította, hogy „egy USA hírszerző ügynökség szerint `A' ország kormánya, minden USA szövetséges közül a legagresszívabb kémtevékenységet végzi az USA és szövetségesei ellen".

Egy védelmi hírszerzői beszámolóban az áll, hogy „az izraelieket erős **túlélési ösztönük hajtja, s ez diktálja politikai és pénzügyi politikáik minden lehetséges oldalát. Arra ösztönzi őket, hogy agresszívan katonai és ipari technológiákat gyűjtsenek be, és az USA kiemelt fontosságú célpont.**

A dokumentum így záródik: „Izrael birtokában van azoknak a forrásoknak, és annak a technikai háttérnek, amely lehetővé teszi céljai elérését."

... Vannak még más dolgok is, amelyeket meg kell vizsgálni. Es az elkövetkező napokban megvizsgáljuk az USA telefonhálózatát és a rendfenntartó szervek által használt lehallgatási módszereket. Es kivizsgáljuk, mind a kettőt veszélyeztetik-e tengerentúli barátaink [sic] 513

Nem lehet túlhangsúlyozni annak az árulásnak a mértékét, mely az Egyesült Államok kormányhivatalaiban folyik Izrael nevében. Még a Pollard-ügy által okozott szörnyű kár után is, amerikai kormányhivatalnokok az USA kormánya által végzett, Amerikán belüli lehallgatások kivitelezésére egy izraeli céggel kötöttek szerződést, amelyet Izrael kormánya pénzel! Minden amerikai egyértelműen beláthatja azt a hatalmas kárt, melyet egy idegen ország kémkedése okozhat nekünk. A kémkedést minden nemzet mint az egyik legsúlyosabb bűncselekményt büntette mindig is, és ez helyes is. Nagyon jogos a kérdés, hogy az amerikai kormány miért tűri el Izraelnek az országunk elleni kémkedést és áruló cselszövést? Es hogyan tűrhetik el vezetőink azt az árulást, amely annyira közhellyé vált kormányunkon belül? Bush elnöknek egyszerűen ezt kellett volna mondania Izraelnek:

Amerikának nem kötelessége több milliárd adófizető dollárját adni nektek. Nem vagyunk kötelesek diplomáciailag támogatni terrorizmusotokat és szupremácizmusotokat az Egyesült Nemzetekben. A legkevesebb, amit ezért tőletek elvárhatunk, az, hogy ne kémkedjetek utánunk és ne áruljatok el minket. Mivel többször is árulást követtetek el ellenünk, ezzel befejeztük! Egy tízcentest sem fogtok tőlünk kapni! Továbbá, ha megint árulást követtek el Amerika ellen, ak-

kor olyan katonai válaszadással toroljuk meg azt, amelyhez képest a tálibok elleni támadás gyermekjátéknak fog tenni!

Az a tény, hogy egyetlen amerikai hivatalnok sem hajlandó ilyen kijelentést tenni, bizonyítja Izraelnek a fölöttük gyakorolt hatalmát, és világosan, egyértelműen rámutat az amerikai kormányon belül burjánzó árulásra.

Governor George W. Bush
friend : e American Jewish Corwinlit can trus
George W. Bush kormányzó
Egy barát, akire az amerikai zsidó közösség mindig számíthat.

Még azután is, hogy Izrael többször is bebizonyította, hogy kész ellenünk kémkedni, és súlyosan sebet ütni Amerika hírszerzői tevékenységét, Clinton elnök kinevezett egy elkötelezett cionista zsidót a National Security Council (Nemzetbiztonsági Tanács) elnöki posztjára, ami a legmagasabb és legérzékenyebb titkosszolgálati pozíció a Fehér Házban. Még az izraeli napilap, a Maariv is „mélyen zsidó érzelműnek" nevezte Bergert, akinek tehát Izrael iránti hűsége az előrébb való.[514]

Bush elnök folytatta ugyanezt az őrültséget, és Izraelhez hü embereket tett az Egyesült Államok kormányának legérzékenyebb posztjaira. A National Security Council-ban megfigyelhető volt egy növekvő zsidó konszolidáció Bush elnökségének legelső napjaitól kezdve. Richard Sale az UPI-tól 2003. február 28-án ezt írta a cionista Elliot Abramsról: „A National Security Council vezérkarának az átrendezése valószínűleg azt jelenti, hogy az Egyesült Államok keményebb Izrael-barát álláspontra fog helyezkedni a Közel Keleten... Elliot Abrams, az ellentmondásos volt Reagen-kormányhivatalnok, akit Bush elnök múlt decemberben az NSC élére nevezett ki, hogy kezébe vegye a palesztin izraeli viszályt, eltávolított olyan vezérkari tagokat, akik pártatlanul álltak az ügyhöz."[515]

A tény, hogy Izrael elkövethette ezeket a felháborító tetteket az Egyesült Államok ellen, anélkül, hogy éles médiatámadást kellett volna elszenvednie, amely legalább az Izraelnek folyósított segély megvonásához vezetett volna (ha nem ahhoz, hogy Izraelt ellenségeink listájára teszik), mutatja az ők abszolút szupremácizmusuk érvényre jutását az amerikai intézményrendszer-

ben. Nem csoda, hogy Ariel Saron a következő kijelentést tehette Simon Peresznek, amikor arra utalt, hogy Izrael eleshet az amerikai segélytől, ha nem vonja vissza a nemrég a Nyugati-Partra bevonult izraeli csapatokat. Saron így válaszolt:

> „Minden alkalommal, amikor teszünk valamit, azt mondjátok, hogy Amerika ezt vagy azt fogja tenni.... valamit egyértelműen értésetekre akarok adni: Ne aggódjatok Amerikának az Izraelre gyakorolt nyomása miatt. Mi, a zsidó nép, irányítjuk Amerikát, és az amerikaiak tudják ezt." —Ariel Saron, 2001. október 3.[516]

Jonathan Pollard nem az egyedüli amerikai, aki elárulta Amerikát. Mindazok az amerikai kormányban, akik továbbra is pénzügyileg és katonailag támogatni kívánnak egy olyan idegen nemzetet, amely terrorizmust folytat ellenünk, ellenünk kémkedik és súlyos károkat okoz a titkosszolgálati tevékenységeinknek (például amerikai ügynökök meggyilkolásával), elárulják az Amerikai Egyesült Államokat. Válaszul ezekre a ma is folyó terrorista cselekményekre és árulásra az Egyesült Államok ellen, egy valóban nemzeti érzelmű amerikai kormány abbahagyta volna Izrael támogatását (és ez lett volna a legkevesebb, amit megtehet). Egy olyan nemzetet támogatni, amely akarattal ilyen hűtlenül hátbatámadja Amerikát, nem más, mint árulás. A tény, hogy egyetlen ütemet sem hagy ki az Amerika által Izraelnek folyósított adófizetőink zsebéből származó segély, egy másik mutatója annak, hogy az amerikai intézményrendszer fölött a teljhatalmat a zsidó szupremácisták gyakorolják.

Zsidó árulás a szeptember 11-ei támadásokban

Ha megfigyeljük az amerikai média és kormány reakcióját a 2001. szeptemberi támadásokra, láthatjuk a zsidó szupremácizmus hatalmát fölöttük. Amikor a tűz még ki sem aludt az ikertornyokban és a Pentagon épületében, zsidóbarátok a médiában lassan elkezdték megdolgozni az amerikai emberek agyát oly módon, hogy ez a támadás segítse az izraeli ügyet. A fő hírcsatornák egy olyan videofelvételt sugároztak, amelyen palesztin gyermekek kis csoportja állítólag az Amerika ellen intézett támadás hírét ünnepelték, aztán minden öt—tíz percben leadták a vérfürdőről készült látványos felvételeket, amint az égő Világkereskedelmi Központ tornyait mutatják, és a rémületükben zokogó, koromtól mocskos amerikaiakat. Valójában minden főbb palesztin szervezet elítélte a támadásokat, és egyetlen palesztint sem gyanúsítottak a támadások kapcsán.

Milyen érdekes, hogy a *Jerusalem Post* leközölt egy hírt, miszerint a New York-i World Trade Center közelében tartózkodó izraelieket (akikről később

kiderült, hogy kémek és terroristák) tartóztatott le az FBI, miután azon kapták őket rajta, hogy videofelvételeket készítenek és „örömujjongásban törnek ki, amint az ikertornyok lángokban álltak" [517] A pár palesztin suhancról készült film állandó mutogatása nagyon olcsó kis trükk volt, ami erőteljes palesztin-ellenes benyomást hagyott annak a sok millió amerikainak a lelkében, akik traumát szenvedtek a televízió képernyőjén megtekintett iszonyú pusztítást mutató felvételektől.

A nagy hazugság

Majdnem közvetlenül a támadások után a média elkezdett szajkózni egy hatalmas hazugságot arról, hogy mi volt az esemény kiváltó oka. E hazugság célja az Izraelről alkotott kép megóvása volt, és az, hogy az Izrael ellenségei iránt érzett gyűlöletet a lehető legnagyobbra fokozza fel. Két f6 része volt ennek a hazugságnak. Először is, a média ünnepélyesen bejelentette, hogy a támadásoknak nem volt abszolút semmi köze sem Izrael bűnös és terrorista politikájának amerikai támogatásához. Létfontosságú a zsidó szupremácisták számára, hogy az amerikai nép sohase döbbenjen rá teljesen arra a hatalmas nemzeti és személyes áldozatra, amibe az Izrael által irányított külpolitika kerül. Az amerikaiak lehet, hogy elkezdenek bizonyos kérdéseket feltenni, mint például, miért is van nekünk olyan külpolitikánk, amely ennyi kárt okoz Amerikának és a terrorizmust még egészen a partjainkhoz is elhozta? A média nem engedheti meg, hogy az emberek efféle logikus kérdéseket tegyenek fel, így gyártaniuk kellett egy olyan magyarázatot, amelyből Izrael kimarad.

A zsidó ultra-szupremácista Benjamin Netanjahu az incidenst feltáró kongresszusi vizsgálóbizottság előtt szemtelenül azt mondatta, hogy az arab világ gyűlöli Amerikát, így hát Izrael az, aki szenved az Amerikával való társulás miatt!

> Így hát az iszlám militáns katonái nem Izrael miatt gyűlölik a Nyugatot, hanem Izraelt a Nyugat miatt gyűlölik.. 5[18]

Netanjahu azt mondta Amerikának, ne aggódjon, mert mindennek ellenére a hű kis Izrael továbbra is Amerika mögött fog állni, még annak ellenére is, hogy lejáratta magát az arab világban, mert velünk szövetkezett.

Bush elnöknek azon nyomban reagálnia kellett volna, mondván, nagyon sajnáljuk, hogy foltot ejtettünk az Izraelről az arab világban kialakult képen, így hát megoldjuk ezt a problémátokat azzal, hogy elvágjuk az Izraelnek folyósított támogatást.

Másodszorra, a média többször is azt tételezte fel, hogy a támadók azért tették mindezt, mert gyűlölték az amerikai „szabadságot". A szabadság elleni támadást állandóan sulykolta a média. Még George Bush elnök is ezt a hazugságot hangoztatta az Egyesült Államok Kongresszusa előtt. Ezeket mondotta:

> **Az amerikaiak azt kérdezik: „Miért gyűlölnek minket**?"
> Gyűlölik **azt, amit ezen a helyen látnak: egy demokratikusan megválasztott kormányt. Az** ő vezetőik önjelöltek. Szabadságjogainkat gyűlölik: vallásszabadságunkat, szólásszabadságunkat, szavazati és gyülekezési jogunkat, és jogunkat **arra,** hogy egymástól **eltérő nézeteket valljunk.**

A média nem vette a fáradságot arra, hogy elmondja azt, hogy a támadás annak az évfordulóján történt, amikor a Népszövetség kihirdette a brit mandátumot, amelyet 1922. szeptember 11-én hoztak nyilvánosságra. A brit mandátum volt az első lépés, amelyet a Balfour-Nyilatkozat megvalósítására tettek; a zsidó állam megalapítása, abban a formában, amelyet ma Izraelnek hívunk. Szeptember 11-e a palesztinok számára a megszégyenülés napja, és ők láthatóan ugyanezt akarták Amerikának is.

A médiafőnököknek tudniuk kellett a dátum jelentőségéről. De egyetlen fő hírügynökség sem említette meg. A dátumot nagyon sok történelmi évszámmutatóban is meg lehet találni, többek között az *Important Dates in Historyban* is (Fontos történelmi dátumok).

Ugyanakkor a média Bin Ladent okolta, mint a támadás értelmi szerzőjét; azt mondták nekünk, hogy ezért tette, „mert gyűlöli az amerikai szabadságot!" A média tudta, hogy az ilyen zagyvaság szemenszedett hazugság. A világon minden médiaügynökség gond nélkül hozzá tud jutni a múltban vele készült minden interjúhoz. Laden soha nem mondott egy szót sem a demokrácia vagy a szabadság ellen. 1998-ban az ABC interjút készített Bin Laden úrral, és a World Trade Center elleni korábbi támadásról kérdezte. Ő dicsérte a támadókat és megmondta, hogy milyen okok miatt ellenfele Amerikának. Néhány részlet az ABC műsorából:

> **Azt mondom nekik, hogy ők (az amerikaiak) egy hűtlen kormány kénye-kedvének szolgáltatták ki magukat, és ez a legnyilvánvalóbban a Clinton-kormányzatban mutatkozik meg... Úgy tartjuk, hogy ez Izraelt képviseli Amerikán belül. Vegyük az érzékeny minisztériumokat, mint** például a Külügyminisztériumot, a Védelmi Minisztériumot és a CIA-t, és látni fogják, hogy a zsidók irányítják **azokat. Amerikát arra használják, hogy a világméretű terveiket kivitelezzék...**

A mohamedán palesztinokat több, mint fél évszázadon keresztül mészárolták, bántalmazták (a zsidók), elrabolták méltóságukat és tulajdonukat. Házaikat felrobbantották, ültetvényeiket elpusztították...

A zsidó média az első naptól kezdve tudta, hogy miért támadták meg Amerikát. Tudták, hogy ez izraeli külügyi politikánk miatt történt. A médiafőnökök találkoztak és eldöntötték, hogy nem fognak több interjút leadni Bin Ladennel (csak a kormány által jóváhagyott részleteket), hogy aztán továbbra is fenntartsák hazugságaikat az ő motivációiról. Tudták, hogy a támadók úgy tekintenek Amerikára, mint olyan államra, amelyet a cionisták irányítanak, és arra használják fel, hogy támogassa Izrael terrorizmusát, és támadja meg, gyilkolja le Izrael ellenségeit.

Azt mondani, hogy a szeptember 11-i öngyilkos bombamerénylők azért támadták meg Amerikát, mert gyűlölik a demokráciát, olyan nevetséges, mintha azt mondanánk, hogy a farkasok azért eszik a nyulakat, mert ugrálnak. Az igazság az, hogy a farkasok nem azért eszik meg a nyulakat, mert ugrálnak, hanem mert számukra táplálékot jelentenek. Az arab terroristák nem demokráciája miatt mértek csapást Amerikára, hanem mert úgy hitték, hogy az ellenünk irányuló terrorizmust igazolja az, mi támogatjuk az izraeli terrorizmust. A világ nem olvasott olyan repülőbombákról, amelyek Svájcban vagy Izlandon csapódtak be, pedig ezek két régóta fennálló demokrácia.

Az abszolút abszurd Nagy Hazugságot a demokrácia megtámadásával kapcsolatban azért hirdetik, hogy a nyilvánvaló igazságot elfedjék, azt, hogy a terrorista cselekmények azért történtek meg, hogy megtorolják Amerika Izrael terrorista államának és vezetőjének nyújtott feltétlen támogatását: a világ egyik legvéresebb kezű terroristájának, Ariel Saronnak a támogatását.

A zsidó szupremácizmust szolgáló média kötelességének érezte a hazudozást és az emberek megtévesztését a terrorista cselekmények álokával. Ha az amerikaiak valójában megértenék a tényt, hogy az Izrael-barát politikánk volt a fő oka a tragédiának, valószínűleg feltennének nyilvánvaló kérdéseket, mint például:

Valóban megéri-e Amerikának Izraelt támogatni?

- Megérte-e a szeptember 11-én odaveszett 2800 amerikai áldozat élete?
- Megérte-e az egybillió dolláros veszteség, amelyet a gazdaságunk szenvedett el? (A Christian Science Monitor elemzése szerint)
- Megéri-e a 200 milliárdnyi amerikai adóbevételből származó pénz, amelyet Izrael az alapítása óta kapott?
- Megéri-e a további több billió dollár, melyet a magasabb benzinárak miatt fizetünk[9] (Az arab olaj-fegyver válasz Izrael-barát politikánkra.)

- Megéri-e az amerikai népet fenyegető biológiai, kémiai és nukleáris terrorizmus hatalmas veszélye?
- Megéri-e elveszteni a számunkra oly becses alkotmányos jogainkat és szabadságjogainkat?
- Megéri-e meggyűlöltetni magunkat a Közel-Keleten élők 99%-ával, hogy kedvében járjunk egy olyan nemzetnek, amely ellenünk aljas áruló tetteket követ el?
- Megéri-e egy olyan nemzetet támogatni, amelyet terrorizmussal és az etnikai tisztogatással építettek fel, és amelynek a vezetője már hosszú ideje terrorista, aki 1500 férfi, nő és gyermek haláláért felelős Libanonban?
- Megéri-e egy olyan nemzetet támogatni, amely gyilkos és pusztító terrorista cselekményeket követett el az Egyesült Államok ellen? (Mint például a Lavon-ügy és az amerikai haditengerészet hajója, az *U.S.S. Liberty* elleni támadás.)
- Megéri-e egy olyan nemzetet támogatni, amely utánunk kémkedik? (Mint például a Jonathan Pollard-ügy.)
- Megéri-e egy olyan nemzetet támogatni, amely lop tőlünk? (Mint például a dúsított uránium lopása Izrael illegális atombombáihoz.)
- Megéri-e egy olyan nemzetet támogatni, amely eladja a nemzetünk legtitkosabb védelmi technológiáját Amerika legveszélyesebb ellenségének, a Vörös Kínának?
- Megéri-e megengedni egy idegen nemzetnek, hogy a saját amerikai kormányunkban a legerősebb lobbyval rendelkezzen?
- Megéri-e, hogy izraeli ügynökök amerikai jelölteket vesztegetnek meg tetemes összegekkel, hogy aztán Izrael érdekeit Amerika érdekei elé helyezzék?

A tény, hogy az amerikai média ilyen egyöntetűen el tudta kendőzni a szeptember 11-i támadás igazi okát, nyilvánvaló bizonyítéka a médiát uraló zsidó szupremácizmusnak. Természetesen a valódi igazság az, hogy Amerikát nem azért támadták meg, mert valóban szabad sajtónk van, hanem azért, mert a zsidó Szupremácisták irányítják azt. Nem azért támadtak meg bennünket, mert a kormányunk *szabad,* hanem az Izrael által *irányított* kormány miatt, ahogy William Fulbright szenátor is mondta, egy olyan kormány miatt, amely közvetlenül az amerikai nép legfontosabb érdekei ellen tevékenykedett.

Egészen szeptember 11-éig, a média minden nap úgy ábrázolta George Busht, mint a falu bolondját, aki belebotlott az amerikai elnökségbe. Miután George Bush felkarolta Izrael Szent Hadjáratát a palesztinok és szövetségeseik ellen, egy csapásra nagy vezetővé vált, aki csodálatos győzelemre vezet

minket egy előttünk álló háborúban, legalábbis mindaddig, amíg a zsidó szupremácizmus érdekeit szolgálja továbbra is.

Ugyanazok a baloldali zsidó vezető politikusok és médiaszemélyiségek, akik alárendeltek minden hazafias amerikai érdeket Izrael terveinek az elmúlt ötven év során, és akik az amerikai zászlót lengetőket állandóan tudatlan, vidéki tahókként ábrázolták, most hirtelen amerikai zászlót tűztek ki minden látható helyre, és a zászlólengetést divattá tették. Ünnepélyesen bejelentik, hogy George Bush hadjárata, amelynek jelmondata: „megszabadítjuk a Földet a gonosztól" egy kicsit sem túlzottan nagyravágyó.

Izraeli árulás a szeptemberi támadásokban

Tehát mostanra mar ismerjük az előzményeket. Izrael a legádázabb terrorista bajkeverő állam a Földön. Izrael és terrorista vezetői, többek között Ben-Gurion, Begin, Samir, Barak és Saron is, fél évszázada a palesztin nép ellen elkövetett szakadatlan etnikai tisztogatásban, bombázásban, orgyilkosságokban, kínzásokban és gyilkosságokban bűnösek. Izrael szintén számtalan áruló és terrorista tettet követett el az Amerikai Egyesült Államok ellen, ahogyan azt egyértelműen be is mutattam a Lavon-ügy, az *U.S.S. Liberty* elleni támadás, a Pollard-kémügy, és a kiterjedt, még mai is folytatódó kémkedés dokumentálásán keresztül.

A túlnyomó izraeli hatalom miatt a médiában és a kormányban az Egyesült Államok árulói továbbra is hűtlenül elárulják Amerikát, és nem kell tartaniuk a büntetéstől.

A zsidó és nem-zsidó árulóknak a zsidó szupremácizmus szolgálatában tett erőfeszítései következtében az amerikai kormány egy olyan közel-keleti politika mellett kötelezte el magát, amely minduntalan elárulta Amerikai valódi érdekeit. A tetemes amerikai katonai és pénzügyi támogatás lehetővé tette Izrael számára, hogy folytassa a rendíthetetlen terrorizmusát a palesztinok ellen, és ezáltal iszonyatos gyűlöletet vívott ki az Egyesült Államok ellen, nagyban sértve az amerikai gazdasági és stratégiai érdekeket, és végérvényesen életre hívta a most Amerika ellen fokozódó terrorizmust.

Az árulók, akik Amerika biztonságát feláldozták az izraeli bűnözésért, ugyanolyan bűnösek a 2800 amerikai halálában szeptember 11-én, mint azok, akik ténylegesen eltérítették és belerepítették a repülőket a World Trade Centerbe és a Pentagonba. Ugyanakkor, ismervén Izrael Amerika ellen elkövetett árulásainak történetét, a támadás első pillanataitól kezdve azon tanakodtam, hogy Izrael játszott-e áruló szerepet a támadásokban.

Az új évszázad hajnalától 2001. szeptember 11-éig Izrael a történelem során a legrosszabb sajtót kapta. A tömeggyilkos Ariel Saron miniszterelnök-

nek való megválasztása volt az utolsó csepp a pohárban a sok millió jó érzésű embernek a világon mindenhol. Az ENSZ-konferencia, amelyen a fajgyűlölet volt napirendre tűzve, Izraelt „apartheid államnak" bélyegezte, szintén a növekvő rosszallást jelezte Izrael irányába.

Aztán hirtelen a World Trade Center elleni támadás mindent megváltoztatott. Percek kérdése volt, hogy Izrael visszaférkőzzék a világ kegyeibe, és a világ azóta kitöltetlen csekkeket ad a legádázabb cionisták kezébe (amelyeket gyorsan be is váltanak!), hogy semmivel sem törődve lebombázzák és megöljék a palesztinokat és eltaposssák a szárnyát bontogató új államukat. Mindez csupán a szerencse műve lett volna, amely Izrael kezére játszott?

Ahogy korábban is bemutattam ebben a fejezetben, Izrael előélete tele van fű alatti árulással az Egyesült Államok ellen. Nagyon is tisztában vannak vele, hogy bármilyen arab terrorista támadás Amerika ellen nagyban előremozdítja saját céljaikat. Minél nagyobb az Amerika ellen intézett támadás, minél nagyobb a vérfürdő, annál jobb lesz Izraelnek.

2001. szeptember 10-én, a WTC elleni támadás éjszakáján, a *The Washington Times* közölt egy cikket egy nemrégi, 68 oldalas tanulmányról, amelyet az U.S. Army School for Advanced Military Studies (az Egyesült Államok Haladó Hadi Tanulmányok Katonai Iskolája —SAMS) adott ki. A tanulmány, amelyet az elit tisztképző iskola tett közzé, részletezte egy lehetséges amerikai katonai megszálló haderő közel-keleti jelenlétének veszélyeit. Így jellemzi a cikk az izraeli Moszadot:

> A Moszadról, az izraeli titkosszolgálatról az SAMS-tisztek a következőt állítják: „Kiismerhetetlen. Könyörtelen és ravasz. Képes célba venni amerikai erőket, palesztin/arab cselekménynek feltüntetni."

Ironikus, hogy 24 órával a cikk megjelenése után a World Trade Center és a Pentagon lángokban állt. Lehetséges-e, hogy a „könyörtelen és ravasz Moszad", ahogyan az amerikai hadsereg tisztjei állítják, titokban a támadás mögött állt?

A Moszad kétségkívül az egész világon a legkönyörtelenebb terrorista szervezet. Egyike a legnagyobb és legkifinomultabb titkosszolgálatoknak. Egyetlen nemzet még meg sem közelítette annak a mértéket, ahogy az izraeliek beépültek az arab szervezetekbe. A Moszad azzal büszkélkedik, hogy világ minden valamire való katonai szervezetébe beépült. E tények tudatában kétség sem fér ahhoz, hogy a Moszad mélyen beépült a világ legrégibb, legnagyobb, és a világon a leghírhedtebb és legveszélyesebb arab terrorista szervezetbe: Bin Laden Al-Kaidájába.

Továbbá, az FBI és a CIA világosan kijelentette, hogy a WTC és a Pentagon elleni támadás nagyméretű titkos művelet volt, amely egy három konti-

nensre kiterjedő, legalább 100 terroristából álló nemzetközi hálózatot használt fel. Lehetséges-e, hogy az Ai-Kaidában lévő Moszad-ügynökök, továbbá a Moszad több ezer beépült ügynökéből és hírszerzőjéből álló kiterjedt hálózatának másik fele nem hallott semmit a történelem legátfogóbb és legnagyratörőbb arab terrorista műveletéről?

Természetesen nagyon nehéz bebizonyítani, hogy pontosan milyen szerepet játszott egy olyan rejtett, idegen titkosszolgálat, mint a Moszad, egy terrorista cselekményben; a Moszad valójában szupertitkos szolgálat. De meggyőző bizonyítékok mutatnak arra, hogy az izraeliek előre tudtak az Amerika elleni szeptember 11-i támadásokról. Es ha tényleg előre tudtak a gyilkos terrorizmusról, ha hidegvérű lelkülettel nem figyelmeztették az Egyesült Államokat, hogy a katasztrófát megelőzzék, mert látták, hogy az amerikaiak szörnyű lemészárlása jót tesz Izraelnek, abból az következik, hogy nem érezték semmilyen morális akadályát annak, hogy ténylegesen felbujtó szerepet játszanak és titokban segítsék ezt a terrorista tervet a saját ügynök-provokatőreik által. Nézzük meg azokat a kézzelfogható bizonyítékokat, amelyek megmutatják, hogy Moszad előre tudott a szeptember 11-i támadásokról.

Nem voltak izraeli halálos áldozatok a WTC-ben

Egy nappal a World Trade Center elleni támadás után a *Jerusalem Post,* a legtekintélyesebb és leghíresebb izraeli újság a világon azt a hírt közölte, hogy 4000 izraeli tűnt el a WTC elleni támadás után. A Külügyminisztérium a számot izraeli hozzátartozóktól gyűjtötte, akik a támadás utáni első órákban felvették a kapcsolatot a Külügyminisztériummal, és megadták izraeli rokonaik és barátaik nevét, akik a WTC-ben dolgoztak, vagy akiknek menetrend szerint üzleti elfoglaltságuk volt ott, vagy a környező épületekben.

Még a Jerusalem Post cikke nélkül is a puszta logika arra engedne következtetni, hogy sok száz, ha nem sok ezer izraeli tartózkodhatott a World Trade Centerben a támadás idején. A banki, pénzügyi és kereskedelmi szférákban a zsidó túlsúly legendás. A Trade Towersben székelő számos cég igazgatói rendszeresen ingáznak Izraelbe és vissza. Erre az izraeli jelenlétre a World Trade Centerben példa az, hogy még a WTC társtulajdonosa, Frank Lowry is izraeli állampolgár. New York a központja a világméretű zsidó pénzügyi hatalomnak, és a World Trade Center annak epicentruma. Természetesen feltételezhetnénk, hogy sok izraeli veszett oda. A *Jerusalem Post* mindenképpen így gondolkodott 2001. szeptember 12-én. Íme a cikk kezdete:

Több ezer izraeli tűnt el a WTC és a Pentagon környékén.

A **Külügyminisztériumnak Jeruzsálemben eddig** 4000 izraeli nevét adták meg, akikről azt feltételezik, hogy a World Trade Center és a Pentagon környékén tartózkodtak a támadás idején. (Ez a *Jerusalem Post cik*kének a főcíme és az első mondata.)[519]

George Bush kongresszusi beszédéből kiderült, hogy a számadatot súlyosan elvétette, amellett, hogy abszurd módon azt feltételezéste: a támadást azért kezdeményezték, mert „gyűlölték a szabadságot". Bush külön kihangsúlyozta, hogy a sok ezer amerikai mellett 130 izraeli is meghalt a WTC-ben. Ennek az volt a jelentősége, hogy Izrael osztozott szenvedésünkben, mi és Izrael ebben a dologban együtt vagyunk. Amikor azt hallottam, hogy 130 izraeli halt meg, a számadat számomra gyanúsan alacsonynak tűnt. Ha 4000 izraeli volt a WTC-nél, és ha a WTC-nél meghaltak száma 2800 volt (körülbelül 10%-a 28 000 embernek, akik egyszerre az épületben tartózkodnak általában), statisztikailag az izraeli halálesetek számának 300-nak és nem 130- nak kellett volna lennie.

Végigkutatva több száz cikket, miközben megpróbáltam kideríteni a tényleges izraeli halálesetek számát, végül találtam egy *New York Times*-cikket, amely tisztázta azoknak az izraelieknek a *pontos számát,* akik *a World Trade* Center elleni támadásban haltak meg. Kiderült: abból a 130-ból, akikről Bush elnök azt állította, hogy a World Trade Centerben haltak meg, csak egy volt halott, a többi mind élt. (Később a legtöbb megemlékezés 0-ra redukálta ezt a számot.) Amikor ezt megtudtam, nem akartam elhinni. „Te jó Isten" — mondtam magamban —, „csak egy izraeli!" Itt van egy bámulatos cikk, melyet a *New York Timesban* találtam:

De a számos konzulátusi hivatalnokkal folytatott interjú pénteken ar**ra engedett következtetni, hogy a különböző listák az emberekről, ame**lyeket éppen akkor állítottak össze, hasznosságukban nagyon különbözőek voltak. Például a város **olyan bejelentéseket kapott, hogy sok izraeliről** feltételezték, hogy eltűnt a helyszínen, és Bush elnök az országhoz intézett csütörtöki beszédében megemlítette, hogy körülbelül 130 izraeli halt meg a támadásban.

De pénteken, Mon Pinkasz, Izrael itteni főkonzulja azt mondta, hogy az eltűntek listáján olyan bejelentések is szerepelnek, amelyek azoktól származnak, akik azért **telefonáltak be, mert például a rokonok New Yorkban** nem válaszoltak az Izraelből intézett telefonhívásokra. Valójában csakhárom izraelit nyilvánítottak halottnak: kettőt, akik **a repülőn tartózkodtak,**

és egy másikat, aki a tornyokba látogatott üzleti ügyben, és akit később azonosítottak, majd eltemettek. *(New York Times,* szeptember 22)[520]

Még a nagyon alacsony 130-as szám is arra utalna, hogy számos izraelit a World Trade Centerben előre figyelmeztettek a támadással kapcsolatban. Amikor megtudtam az igazságot, hogy csak egy izraeli halt meg, minden lehetséges kételyem szertefoszlott afelől, hogy előzőleg figyelmeztettek nagyon sok izraelit. Az, hogy csak egy izraeli haláleset volt a 2800 halott között a WTC-nél, egyszerűen statisztikai képtelenség. Például, két izraeli halott volt csak 157 utas között az eltérített hazai járatokon, amelyek a WTC-be csapódtak. Mindenképpen egy sokkal nagyobb százaléknak kellett jelen lennie a több, mint 28 000 ember között magában a World Trade Centerben.

Még ha az izraeli Külügyminisztérium és a *Jerusalem Post* tízszeresen túlbecsülte is a World Trade Centerben tartózkodó zsidókat, akkor is legalább 400 izraelinek kellett volna ott lennie a támadások ideje alatt. Ha csak egy pár száz izraeli volt jelen akkor, csak egyetlen izraeli haláleset statisztikailag abszurdnak tűnik. Vagy szeptember 11-e véletlenül pont egy népszerű zsidó ünnep volt, vagy legalább a WTC-ben tartózkodó izraeliek egy részét előre figyelmeztettek a támadással kapcsolatban.

Előzetes figyelmeztetés izraelieknek

A következő dolog, amellyel kapcsolatban kutatást végeztem, hogy volt-e előzőlegesen zsidóknak leadott figyelmeztetés a támadás előtt. Hamar találtam egy cikket a *Newsbytes-ben,* amely a *Washington Post* egyik hírszolgálata, amelynek címe: „Rögtön továbbított, Izraelnek küldött üzenetek a WTC megtámadására figyelmeztettek."[521] Az izraeli napilap, a Ha'arec, szintén megerősítette, hogy Izraelt a támadás előtt figyelmeztették és megerősítették, hogy az FBI vizsgálja a figyelmeztetéseket.[522] A cikkek részletezték, hogy egy izraeli üzenetküldő szolgálat, az Ogido, amelynek a World Trade Centerben és Izraelben is voltak irodái, számos figyelmeztetést kapott, két órával a támadás előtt.

Rögtön továbbított, Izraelnek küldött üzenetek a WTC támadásra figyelmeztettek.

Az azonnali üzenetküldő szolgálat, az Ogido hivatalnokai azt erősítették meg ma, hogy két alkalmazottjuk szöveges üzenetet kapott, melyek a World Trade Center elleni támadásokra figyelmeztettek, két órával azelőtt, hogy a terroristák berepültek a New York-i mérföldkövekbe.

> De Alex Diamandis, a kereskedelmi és marketing osztály igazgatója megerősítette, hogy az Odigo dolgozói a kutatásfejlesztési és a nemzetközi kereskedelmi osztályon Izraelben figyelmeztetést kaptak egy másik Ogido-felhasználótól, körülbelül két órával az első támadás előtt. (A *Washington Post Newsbytesból.)*[523]

Így hát most meggyőző és erőteljes bizonyítékaim voltak makulátlan forrásokból, amelyek azt mutatták, hogy bizonyos izraelieket figyelmeztettek a támadás előtt. Először is, megelőző figyelmeztetés nélkül miként lehetséges az, hogy nem volt izraeli haláleset a World Trade Centernél? Másodsorban, egyértelmű megerősítést nyert: egy izraeli cég, amelynek irodái voltak mind Izraelben, mind a WTC-ben, olyan rögtön továbbított üzeneteket kapott, amelyek a World Trade Center elleni támadásra figyelmeztettek, két órával azelőtt, hogy megtörténtek volna.

Ki más figyelmeztette volna az izraelieket a közelgő támadással kapcsolatban, ha nem az izraeli Moszad? Az a tény, hogy az izraeli kormánynak előzőleg tudomására jutott ez a hatalmas, még soha nem látott támadás és előre figyelmeztetett potenciális izraeli áldozatokat, de aztán szándékosan hagyott több ezer amerikait meghalni — az izraelieket pont annyira felelőssé teszi a vérfürdőért, mint az arab kamikázékat. Ahogyan tovább ástam magamat az ügyben, rájöttem, csak idő kérdése, hogy több információ kiszivárog, amely arra utal, bizonyos izraeliek előre tudtak a támadásról. Nem kellett hosszan várnom. A médiában leadtak olyan tudósításokat rögtön a támadás után, amelyek arról szóltak, hogy az FBI vizsgálatot indított annak kiderítésére, hogy a támadások előtt hirtelen miért adták el jelentős mennyiségben a repülőgép- társaságok és biztosító társaságok részvényeit pont a támadások előtt. Rámutattak, hogy a hirtelen eladások (gondolva, hogy a részvények elértéktelenednének) a támadásban való részvételre és előzőleges ismeretre utaltak, mert ezeknek a részvények a szokásosnál ezerszer nagyobb mennyiségben cseréltek gazdát, mint a normális mennyiség. Ezek az eladások több tízmillió dollár profitot eredményeztek Amerika és Európa számos tőzsdéjén. Kormányhivatalnokok azt mondták az amerikaiaknak, hogy ezek az eladások biztosan elvezetnek minket azokhoz, akik ezen cselekmények mögött állnak. Az amerikaiaknak azt mondták, hogy Bin Laden ügynökei állnak mögöttük valószínűleg. Furcsa, hogy a kezdeti cikkek kavalkádja után semmit sem árultak el azoknak a személyazonosságáról, akik milliókat kerestek ezeken az eladásokon. Gondolom, hogy ez az oka annak, hogy soha többé semmit sem hallottunk erről, mert a spekulánsok nem arab terroristák, hanem zsidó terroristák voltak.

Végül december 12-én egy főbb hírsugárzó csatorna olyan hírt közölt le, amely szerint az FBI-nak bizonyítékai voltak arról, hogy Izrael előre tudott a támadásokról. Íme a részletek a *Fox Network News* hírből.

> *Brit Hume, műsorvezető:* Több mint tizenhat éve történt, hogy a Haditengerészetnél dolgozó egyik polgári beosztottat azzal vádolnak, hogy Izraelnek titkokat adott át. Jonathan Pollard bűnösnek vallotta magát abban, hogy olyan összeesküvésben vett részt, amelynek célja kémtevékenység végzése volt, és most életfogytiglani börtönbüntetését tölti. Először is, az izraeli vezetők azt állították, hogy Pollard egy magánakció részese volt, de később felelősséget vállaltak a munkájáért.
>
> A Fox News megtudta, hogy bizonyos, Egyesült Államok nyomozói úgy tartják, az izraeliek megint igen tevékenyen kémkednek Amerikában és Amerika után, akik tudhattak bizonyos olyan dolgokat, amelyeket nem osztottak meg velünk szeptember 11-e előtt.
>
> *CARL CAMERON, FOX NEWS TUDÓSÍTÓ:* Szeptember 11-e óta több, mint 60 izraelit tartóztattak le vagy vettek őrizetbe, vagy a patrióta terroristaellenes törvények értelmében, vagy bevándorlási szabálysértésért. Egy maroknyi aktív állományban lévő izraeli katona volt az őrizetbe vettek között a nyomozók szerint, akik azt mondják, hogy az őrizetbe vettek közül egyesek megbuktak a hazugságvizsgáló teszten, amikor a feltételezett, Egyesült Államok elleni hírszerzői tevékenységükről kérdezték őket.
>
> Nincs arra utaló jel, miszerint az izraeliek részt vettek volna a szeptember 11-ei támadásokban, de a nyomozók azt gyanítják, hogy az izraelieknek birtokába juthatott információ a támadásról és nem osztották meg velünk.
>
> *HUME:* Carl, mi van azzal kapcsolatban, hogy tudták előre, mi fog történni szeptember 11-én? Mennyire biztosak a nyomozók abban, hogy az izraeli ügynökök tudhattak valamit?
>
> *CAMERON:* Természetesen, ez nagyon bizonytalan információ, rengeteg bizonyítékot gyűjtöttek, ahogy elmondták, és egyik sem teljesen egyértelmű. De a kép többet mutat, miután a részeket mind összerakták. Még nagyobb kérdés szerintük, miként lehet az, hogy nem tudtak róla?

Bizonyára az ilyen kiterjedt, Amerikában működő izraeli kémhálózatot leleplező információt, és azt, hogy Izrael szándékosan hagyta több ezer amerikai lemészárlását szeptember 11-én, vezércikkben kellett volna közölnie minden főbb amerikai újságnak, és főhírként kellett volna leadnia minden televíziós hírműsornak. Ennek következményeként George Bushnak fel kellett volna függesztenie az Izraelnek folyósított minden támogatást és meg kellett

volna szakítania a diplomáciai kapcsolatot Izraellel. De a zsidó sajtó továbbra is ugyanúgy hallgat mindarról, ami kiderült az izraeli árulásról. Es Bush elnök, aki azt mondta, meg fog támadni mindenkit, aki segítette a szeptember 11-i terroristákat, hallgat arról a tényről, hogy Izrael közreműködött az Amerika ellen elkövetett legszörnyűbb terrorista cselekményben. Mostanra már tudnia kell Bush elnöknek Izrael együttműködéséről a szeptemberi támadásokban. Ha továbbra is hallgat róla, akkor az a gyilkosság cinkosává teszi őt, és árulóvá, aki egy idegen nemzet bűntettét kendőzi el! Ezek nagyon kemény szavak, tudom, és elszomorítja a szívemet, hogy arról kell írnom: *országomat annak legmagasabb rangú vezetői árulták el.*

Biztosak lehetünk abban, hogy a szupremácista izraeliek szívét melengette az ikertornyokból felfelé szálló füstgomolyag látványa. Ahogyan már fentebb említettem, az FBI még öt izraelit is letartóztatott, akik egy fehér kisbusz tetején ujjongtak, miközben videofelvételeket készítettek az eseményről.[524] Tudták, hogy Amerika és a világ ellenállása a zsidó szupremácizmussal és terrorral szemben igen csak megcsappan a World Trade Center tornyainak összeomlásával. Kiderült, hogy az izraeliek Moszad-ügynökök voltak, és a Moszad üzleti front tulajdonosa, Dominik Suter, gyorsan Izraelbe menekült.

2002 elején a francia *Le Monde* újság egy, a DEA-tól (Drug Enforcment Administration — Drogelhárítás) származó iratot közölt, amely részletesen tárgyalta a nagyméretű zsidó kémtevékenységet Amerikában.[525] A nyilvánosságra hozott dolgok között olyan Moszad-ügynökök nevei és címei is voltak, akik a repülőgép-eltérítők után kémkedtek a szeptember 11-i támadást előtti napokban. Öt izraeli Moszad-ügynök tényleges ugyanabban az utcában lakott a floridai Hollywoodban, mivel közelről szemmel tartották a szeptember 11-i támadás vezetőjét, Mohamed Attát![526]

Egy cionista ügynök kiszabadít egy izraeli kémcsoportot

A szövetségi kormány egyik legmagasabb rangú cionista ügynöke, Michael Chertoff követte el a végső árulást az izraeli kémcsoport letartóztatásával kapcsolatban. Chertoff az Igazságügyi Minisztérium terrorista elhárító erőinek volt a parancsnoka, továbbá az Igazságügyi Minisztérium bűnügyi osztályának is a vezetője volt. Hatalma volt az izraeli ügynökcsoport bíróság elé vitele fölött, amely az Egyesült Államok történelmében a valaha lefülelt legnagyobb ügynökcsoport volt. A letartóztatottak között volt az az öt izraeli Moszad-ügynök is, akiket filmezés és szeptember 11-i támadás első perceinek ünneplése közben kaptak el. Az őrizetbe vett 140 izraeli kémet nemcsak könnyen bizonyítható kémkedés céljából szervezett összeesküvés súlyos bűn-

tette terhelte, hanem a szeptember 11-i terroristákról nagy mennyiségű kézzelfogható információval rendelkeztek, ami a tervezett kongresszusi vizsgálat szempontjából felbecsülhetetlen értékűnek számít.

Az izraeli kémek ellen a kémkedésért életfogytig terjedő börtönbüntetést maguk után vonó vádak terhe mellett indított hírósági eljárás vádalkukhoz vezetett volna, miáltal az egész kémcsoportot fel lehetett volna számolni. Az ellenük indított bírósági eljárás Izrael számára egy piár rémálom, és nagyobb kárt okozott volna, mint a Pollard-kémincidens. Nyilvánosságra jutottak volna Izrael áruló tettei a szeptember 11-i támadásokkal kapcsolatban. Abban állt-e Izrael árulása, hogy nem tájékoztatott minket a tervezett támadásokról, vagy az Al-Kaidába beépült izraeli Moszad-ügynökök voltak a támadások felbujtói és segítői? Ahogy a Lavon-incidens és a *Liberty* elleni támadás is mutatja, Izrael abban az esetben nem zárkózott volna el az Egyesült Államok elleni terrorista támadások titkos pénzelésétől, ha számukra az stratégiailag előnyösnek bizonyult.

Az amerikai történelem egyik legszembetűnőbb áruló tette során, Michael Chertoff csendben ejtette a vádakat az elfogott izraeli kémek ellen, és megengedte, hogy visszatérjenek Izraelbe, ahol teljesen elérhetetlenné váltak azok számára, akik a nyomozást továbbfolytatták. Egy Európából sugárzott, Rita Crosby által vezetett élő műsorban, a *Foxwireban* szerepeltem 2002 elején, és a műsorban elítéltem az izraeli kémcsoportot. Elengedésük után felszólaltam az őket szabadon engedő árulás ellen.

2002 novemberében Katarba utaztam és az Al-Dzszirának főműsor időben interjút adtam, amelyben felfedtem a zsidó szupremácizmust és a jelenleg is folyó Amerika-ellenes árulást. A *Newsweek* magazin közölt egy hírt arról, hogy a zsidó uralta Külügyminisztérium ténylegesen megfenyegette a csatornát, hogy megelőzzék szereplésemet.[527]

Newsweek Periscope, 2002. november 25. Mark Hosenball

De az amerikai kormány emberei szemmel tartják az Al-Dzszazira-i programokat... az egyik példa erre: egy november 13-i talk show, amelyben... David Duke-ot mint Louisiana-i volt republikánus képviselőt mutattak be (David Duke egykor a Louisiana- i Képviselőház tagja volt.). Duke arra használta a műsoridőt, hogy egy csomó antiszemita zagyvaságot eregessen az éterbe, mondván, hogy Izrael rajta ült a szeptember 11- ei figyelmeztetésen, és a Twin Towerben tartózkodó zsidókat két órával a támadások előtt figyelmeztették, hogy hagyják el az épületeket. A Külügyminisztérium panaszt tett az Al-Dzszaziránál a Duke-műsor miatt... És egy kormányhivatalnok azt mondta, hogy az Al-Dzszazirát ugyanannak az „üzenetközvetítés-rendszabályozásnak" vetik alá — azaz a műsoridőt korlátozzák, mert ellenséges üzeneteket tartalmazó műsorokat adtak le s ezt a módszert használja a Fehér Ház az amerikai adók ösztönzésére is.

Nincs az a „gyűlölettörvény" Amerikában, amelyet, ha alkalmaznak, el tudja nyomni azokat a disszidenseket, akik felfedik a zsidó szupremácistákat, tehát bevált fegyverük a bonyolult adó- és pénzügyi törvény alkalmazása ellenségeik hiteltelenítésére. Egy pár hónappal később egy szövetségi kormányhivatalnok úgy döntött, hogy beperel. Az olvasóra bízom annak eldöntését, vajon véletlen-e, hogy pont Chertoff perelt be.

Szeptember 11-e... „jó Izraelnek"

Valószínűleg az egyik legárulkodóbb kijelentést egy New York Times-i riporter rögzítette, amikor a volt izraeli miniszterelnököt, Benjamin Netanjahut kérdezte, egy olyan embert, aki éppoly kegyetlen, mint Ariel Saron. Itt vannak a volt izraeli miniszterelnök izgatott szavai:

> Miután arról faggatták, hogy mit jelentett a támadás az Izrael és az Egyesült Államok között lévő kapcsolat tekintetében, Benjamin Netanjahu, a volt miniszterelnök azt válaszolta: „nagyon jót." Aztán kijavította magát: „Hát, nem nagyon jót, de azonnali szimpátiát fog kiváltani."sex

Saron és az ő zsidó szupremácista társai nem figyelmeztették az amerikai hatóságokat és nem mentették meg több ezer amerikai életét, mert tudták, hogy egy ilyen szörnyű esemény visszafordítaná Izrael összes nemrég elszenvedett veszteségeit. Tudták, hogy szeptember 11-e huszonegyedik századi Pearl Harbor lesz majd, mely háborús érzelmeket villanyoz fel az amerikaiakban; az ő háborújuk lesz ez! Természetesen azzal, hogy nem figyelmeztették Amerikát a közelgő támadásokkal kapcsolatban, Izrael a tömegterrorban és tömeggyilkosságban hidegvérű cinkossá vált. De kérem, mondják meg nekem, hogy Izrael vagy Ariel Saron vonakodott-e valaha is ilyen aljasságok elkövetésétől?

A cionistákat soha sem érdekelte az ártatlan emberéletek feláldozása, annak érdekében, hogy elérjék a céljaikat. Izrael állam alapköve a terror. Olyan terrorista cselekmények, mint például a Deir Jasszin-i, amikor is Menahem Begin banditái brutálisan meggyilkoltak több, mint 250 férfit, nőt es gyermeket. Csak a zsidó szupremácisták tehették azt, hogy szemtelenül szándékosan nyilvánosságra hozatták az atrocitást, hogy ezzel annyira megfélemlítsék a palesztinokat, hogy azok elmeneküljenek otthonaikból és földjeikről. Ahogyan már leszögeztem, Ben-Gurion még szándékosan egy hajót is felrobbantatott tele népének tagjaival (stílszerűen karácsonykor) a cionizmus hajnalán azért, hogy szupremácista céljait elérje.

Megcáfolhatatlan tény: a cionisták felelősek az Amerika elleni támadásért, olyannyira, mintha csak maguk vezették volna azokat a bombarepülőgépeket. Mindennek az oka az amerikai média és Kongresszus feletti zsidó uralom volt, és az, hogy ezek vakon támogatták Izraelt abban, hogy a palesztinokat és más közel-keleti népeket terrorizáljon és mészároljon le. Amerika fölött való teljhatalmukat az a tény mutatja meg nagyon jól, hogy az amerikai kormány továbbra is támogatja Izraelt fegyverekkel, pénzzel, még azután is, hogy közvetlen terrorcselekményeket és árulást követett el Amerika ellen — mint például a Lavon-üggyel, a *U.S.S. Liberty* elleni támadással, a jelenleg is folyó kémkedéssel és az amerikai érdekek szabotálásával.

Az igazság az, hogy a cionisták nemcsak a szerencsétlen palesztinok fölött próbálják megvalósítani teljhatalmukat; szupremácizmusra törekednek mindannyiunk fölött, mindegy milyen nemzethez, vagy fajhoz tartozunk. Nemcsak Amerika fölött akarják megvalósítani a szupremáciát, hanem Kanada, Nagy-Britannia, Franciaország, Németország, Oroszország és a földkerekség minden más nemzete fölött. A zsidó szupremácisták már régóta irányítják a hollywoodi filmipart, a televízió-ipart, a zenekiadókat, továbbá a hírmédiumokat, melyek olyan erőteljes hatással vannak a civilizált világra. Ők az egyedüli legerősebb hatalom, valójában olyan hatalom, melynek nem lehet ellenállni az Egyesült Államok kormányán belül. E hatalom révén irányítják a világ valaha ismert legütőképesebb haderejét, és ezáltal szupremácizmusukat olyan népekre is kiterjeszthetik, ahol a hatalmuk nem olyan mindent magába foglaló, mint amilyen az Egyesült Államokon belül.

A zsidó szupremácisták szándékosan úgy rendezték meg a bevándorlást, hogy nem-európaiak vándorolnak be, és ez hátrányos helyzetbe hozza az európai-amerikaiakat, ugyanazon a módon, ahogy a zsidó bevándorlás Palesztinába megfosztotta földjüktől a palesztinokat. Tudatosan tevékenykedtek azon, hogy az európai-amerikaiakat kisebbséggé tegyék a saját országunkban, ahogyan a palesztinokat is kisebbséggé tették Palesztinában. Nem kevesebbet akarnak, mint azt, hogy elpusztítsák minden nemzet genetikai, kulturális identitását és nacionalizmusát, sajátjuk kivételével. Amíg nekünk nyílt határokról prédikálnak, addig saját népüknek pedig ultranacionalizmusról és Izrael támogatásáról papolnak, amely állam nem vallási, hanem genetikai feltételeket szab a bevándorláshoz.

A kikerülhetetlen igazság az, hogy a zsidó szupremácisták gyűlölik az európai népeket és a keresztényeket ugyanannyira, mint amennyire a mohamedán arabokat és palesztinokat is. Gyermekeiknek minden nem-zsidóval szemben félelmet és gyűlöletet tanítanak és állandóan azt szajkózzák, hogy a keresztények és a mohamedánok üldözték őket. A média nem-zsidó ellenségeik elleni gyűlöletet prédikál, a fáraótól kezdve Hámánon keresztül Hitlerig

és Husszeinig; gyűlöletpropagandájuk olyan ősi, mint a Talmud, és olyan modern, mint például a hátborzongató Schindler listája fikciója.

A legnépszerűbb honlap Izraelben illusztrálja a romlott, európaiakkal szemben ellenséges beállítottságú zsidó szupremácizmust. A honlap neve *Gainla (News and Views),* és kulcsszerepet játszott az 1996-os választások során Izraelben, amely a Likudot és Netanjahut hatalomra juttatta. A cikkek angolul és héberül jelennek meg. Általában azok a cikkek, amelyek csak héberül jelennek meg, sokkal vehemensebbek a nem-zsidók iránt, mint azok, amelyeket lefordítanak angolra. De a következő cikk angolul jelent meg a honlapjukon, és legnépszerűbb elemzőjük írta: Emanuel Winston. Haragjában, amely benne azért gyúlt, mert Európa és Amerika Izraelt arra ösztönözte, hogy kössön békét a palesztinokkal, Winston engedte, hogy felszínre törjön valódi, zsidó szupremácizmusból fakadó európai-amerikaiak elleni gyűlölete. Valószínűleg semmi más nem mutatja jobban, hogy nemcsak a palesztinokat akarják etnikailag megtisztogatni és eltörölni, hanem az európai-amerikaiakat is.

> Ahogy bármelyik szajha megmondja, bármit, amit akarsz, megtesz egy bizonyos tarifáért. Az európaiak valójában igen alantas, erkölcstelen népség, akik a saját anyjukat is eladnák... majd házhoz szállítanák.
>
> ... Milyen könnyen tűnik el arcukról a civilizáció ábrázata, és utána csak a fenevad pofája marad. Ennek a fenevadnak nagyon sok pofája és neve van. Olykor neve német, lengyel, horvát, ukrán... Máskor pedig az Egyház, a Vöröskereszt, vagy miniszterelnökök, királyok, a Führer. Aztán jön egy gyors változás, látjuk az amerikaiakat, a franciákat, angolokat, és aztán ott van a büdös zsidó, akinek a baloldali nevet adják. Nem érdekes, hogy így vagy úgy hívják. A mélyben van egy vonal, egy összekötő kapocs, amelynek értelmében a társadalom a gyermekeket arra tanítja, hogy gyűlöljék a „másságot" — azokat, akik különböznek tőlük. Ezek az emberek a lelkük mélyén gonoszak, mert a fenevad a felszín alatt lapul, a zsidóra lesve, várva, hogy megölhesse őt.

Rögtön, miután ez az ízléstelenül gyűlölködő zsidó az európaiakat szajháknak és fenevadaknak hívta, képmutató módon azt feltételezi, hogy az európaiak arra tanítják a gyermekeket, hogy a „másságot" gyűlöljék, azokat, akik tőlük különböznek, akiken ő a zsidókat érti. Az igazság természetesen az, hogy a judaizmus kemény magja a nem-zsidók elleni gyűlöletet tanítja.

Winston a továbbiakban nyíltan óhajtja az európai népek kiirtását.

> A világ jobb lenne, ha az európai ragadozóktól megszabadulna. Azokban az érdekes időkben szerencsés volna élni (egy régi kínai átok), hogy

> láthassuk az Európa nevű temető hanyatlását és eltűnését. Az európaiak, az angolok és az amerikai arabisták még egyszer összecsődülnek és az ostort a zsidók felett csattogtatják.

Most hadd ismételjem magam. A *Gamla* a legnépszerűbb izraeli honlap és a legfontosabb politikai személyiségek támogatják, mint például Benjamin Netanjahu. Winston napirendi pontként javasolja a világ megszabadítását az európaiaktól. A cikk nem más, mint népirtásra való felhívás.

Képzeljük el, ha bármely népszerűbb elemző Amerikában a zsidókat szajháknak és vadállatoknak nevezné, mondjuk így:

> A világ sokkal jobb lenne zsidó vadállatok nélkül. Minden bizonnyal szerencsések lennénk, ha azokban az érdekes időkben élhetnénk, hogy láthassuk az Izrael nevű temető hanyatlását és eltűnését.

Képzeljük el, hogy milyen heves reakciót váltana ki az, ha egy keresztény elemző ilyen kijelentést tenne a zsidókról. A legtöbb európai országban az elkövetőt a gyűlölettörvény megsértésével vádolnák és lecsuknák. Még azok az amerikai aktivisták is, akik tudományos alapon kérdőjelezték meg a holocaust bizonyos oldalait, börtönbe találták magukat, amint európai, például németországi földet ért a lábuk. Gondolják, hogy Emanuel Winston is ilyen sorsra juthat? Lehetetlen azt kivárni.

Ez a paranoid zsidó szupremácista azzal vádolja ugyanazokat a népeket, akik Izraelt a legjobban támogatták, a palesztinok elleni szörnyű elnyomásával együtt, hogy zsidógyűlölők! Miután az európaiakat szajháknak és vadállatoknak hívta, és buzgón a kiirtásunkban reménykedik, azt mondja, hogy mi vagyunk a gyűlölködők. Ez jellemző a 14 karátos zsidó szupremácista képmutatásra, amely elárasztotta a nyugati világot.

A zsidó szuprernácisták voltak szintén annak a globalizmusnak a felbujtói, amely elsodorja az amerikai szuverenitást és valóban minden nemzet szabadságjogait, gazdasági függetlenségét és kulturális értékeit. Ők voltak az úgynevezett gyűlölettörvények értelmi szerzői, amelyek a középkori istenkáromlás és eretnekség elleni törvények modern megfelelői. Csak most a megkérdőjelezhetetlen vallás az állam és a média által szponzorált zsidó szupremácizmus. A szeptember 11-i támadások és az azt követő terrorizmus elleni globális háború után, a világtörténelemben a jogok és szabadság legerőteljesebb korlátozását vezénylik le. Egy világkormányt és világrendőrséget állítanak fel, amely nagyon súlyos bűntettnek fogja tekinteni azt, ha valaki csak egy szót is kiejt a száján a szupremácizmusuk ellen. Úgy tekintenek magukra, mint új istenekre, és azokat, akik szeretik a szabadságot, eretnekeknek nevezik.

Még tömlöcöket és kínzókamrákat is készítenek számunkra, amelyek a bolsevik vörös terror során alkalmazottakhoz hasonlóak. Zsidó vezető értelmiségiek és még olyan híres zsidó „szabadságjogi" aktivisták is, mint például Alan Dershowitz, most a kínzás törvényesítéséért kiáltanak.

Vészmadár vagyok? A korai idők palesztin ellenálló harcosai is „vészmadarak" voltak-e, amikor azt mondták, hogy a cionista telepesek, akik Palesztinába jöttek az 1940-es években, nem úgy jöttek oda, mint jó szomszédok, hanem az országot elvenni, a népet pedig rabszolgasorba hajtani? A fehérek is „vészmadarak" voltak-e Oroszországban, amikor arra figyelmeztettek, hogy a zsidó bolsevikok el fogják törölni a szabadságot és Oroszország Anyát vértengerbe fogják vetni? Valójában a zsidó bolsevizmus valósága sokkal rosszabb volt, mint bármi, amit a zsidó szupremácizmus legádázabb kritikusai elképzeltek. Vészmadarak voltak-e azok a politikai érinthetetlenek, mint Patrick Buchanan és jómagam, akik arra figyelmeztettek, hogy az amerikaiak nemzetközi terrorista támadásokat és gyilkosságot fognak elszenvedni, ha a cionista állam bűntényeit támogatják? Tévedtünk-e, amikor azt jósoltuk, hogy amerikai életek és sok milliárd dollár árán Amerikát arra fogják felhasználni, hogy Izraelnek vívjon meg háborúkat — függetlenül attól, mennyire sértik Amerika érdekeit itthon és külföldön?

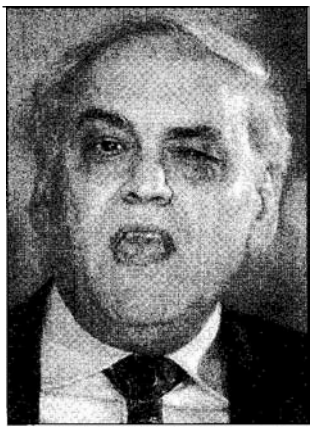

Richard Perle

Az 1993-as iraki háború elismert értelmi szerzője és fő szószólója Richard Perle volt, egy szélsőséges cionista, aki a Pentagon Policy Advisory Board (a Pentagon politikai tanácsadói testülete) tagja volt. Van-e nagyobb árulás annál, mint amikor egy zsidó szupremácista olyan háborúkba viszi bele Amerikát, melyek szemben állnak nemzetünk érdekeivel? Még hány háborút kell megvívnunk Izrael helyett, és mi lesz a végső ár, és milyen legvégső cél érdekében csináljuk mindezt?

Előszavamban idéztem Ben-Gurion látomását a jövőről, amelyet a *Look Magazine-nak* mondott el 1962-ben:

> Jeruzsálemben, az Egyesült Nemzetek (egy valóban Egyesült Nemzetek) megépíti a Próféták Szentélyét a minden kontinenst magában foglaló föderációs unió szolgálatában; ez lesz az Emberiség Legfelsőbb Bíróságának székhelye.[529]

Kíváncsi vagyok, hogy Ön, kedves olvasóm, mostanra már osztozik-e abbéli félelmemben, hogy Ben-Gurion sötét álmai már veszélyesen közel jár-

nak a megvalósuláshoz. Vajon félelmem csupán csak holmi „antiszemita" rémálom, vagy úgy látja-e, kedves olvasóm, hogy ez egészséges reagálás a zabolátlan zsidó szupremácizmus tombolására?

A zsidó szupremácizmus messze a legéletbevágóbb kérdése a huszonegyedik századnak. A zsidó szupremácizmus olyan kifejezés, amely a terror szinonimája. Olyan értékeket támad, amik minden ember életében a legfontosabbak: *a túlélés és a szabadság.*

Tizenkettedik fejezet
NYOMOZÁS A HOLOCAUST UTÁN

A Hitler Végső Megoldásáról szóló irodalom nagy része tudományos szemszögből fabatkát sem ér. Valójában a holocaust-tanulmányok tele vannak képtelenséggel, ha nem puszta csalással... ha azt a sok hülyeséget vesszük, amit a holocaust-ipar naponta kiont magából, az a csoda, hogy olyan kevés kételkedő van. — Dr. Norman Finkelstein, zsidó kutató, a *Holocaust-ipar* című könyv szerzője.

Miután rájöttem, mennyire áthatja a cionizmust és a zsidó vallást a fajközpontúság, és hogy a médiában mindenütt jelen vannak a zsidók, olyan könyveket és cikkeket olvastam, amelyek arra utaltak hogy a németek által elkövetett atrocitások mértékét a második világháború alatt felfújták és félreértelmezték. Vannak, akik azt sugalmazzál hogy Izrael stratégiai érdekei diktálják a média állandó átitatását azzal, amit holocaustnak hívunk, évtizedekkel a háború után. Először elutasítottam annak a gondolatát, hogy a németek ellen felhozott vádak közül némelyek hamisak lehetnek, mert láttam a elborzasztó fotókat és filmeket, amelyek a német atrocitásokat magától értetődőnek mutatták. A következőkben azt írom le, hogy miként kérdőjeleztem meg az európai történelem ezen sötét epizódjának bizonyos oldalait.

Írtam egy esszét egy angol osztály számára a Louisiana Állami Egyetemen Amerika nemi erkölcsének liberalizációjáról. Visszaemlékeztem arra, hogy sohasem láttam egy szemből lefényképezett meztelen nő képét addig, amíg elsős gimnazista nem voltam. E visszaemlékezésem furcsának hangozhat a mai fiatalok fülének, de még a *Playboy* magazin sem mutogatta az emberi test legszemérmesebb részét egészen a hatvanas évek közepéig. Miután megírtam az esszét, egy jobboldali barátom, aki elolvasta, azt mondta: rosszul emlékszem arra, hogy gyermekkoromban nem láttam teljes meztelenséget.

„Láttál teljesen meztelen nőket" — mondta —, „gyakran csont és bőr nők és férfiak plasztikus képeit, szörnyű haláljeleneteket. Nagyon sok fotót és filmet láttál a náci atrocitások zsidó áldozatairól."

Miután elgondolkodtam azon, amit mondott, rájöttem, hogy igaza volt. A kései 1950-es és a korai 1960-as években a TV és a sajtó sokkal szemérmesebb volt, mint manapság, de a gyermekkoromban a média gyakran közölt olyan borzasztó képeket és híradós felvételeket, amelyek csont-bőr megcsonkított meztelen zsidó áldozatokról mutattak jelenteket a második világháborúban. Olyan magazinok, mint a *Look* és a *Life,* hasábjait töltötték meg; soha egy alkalmat sem mulasztottak el arra, hogy a háborúról készült televíziós dokumentumfilmekben mutassák őket, és még a napilapok is újranyomtatták azokat — többek között a zsidó tulajdonban lévő *Times-Picayune,* a városom napilapja.

Ártatlanságom korszakában, amikor még teljesen meztelen nő képét sem én, sem a barátaim soha nem láttunk, a média tetemeket mutatott nekünk, sokszor meztelen nők tetemeit, vagy gyermekek kicsiny csontvázát, úgy egymásra hányva, mint megannyi farakás, amelyeket tömegsírokká buldózeroltak a szövetséges katonák. E képek mély benyomást gyakoroltak rám, még ma is nagyon élénken élnek az emlékezetemben, mélyen belévésték őket az általuk kiváltott érzések.

Barátom arra próbált rávezetni, hogy politikai oka van annak, amiért a média a második világháborúban a zsidó áldozatokról készült képeket mutatja állandóan. „Vajon mindez véletlen?" — tette fel a szónoki kérdést. „Ha az egyetlen ok a szenzációkeltés meztelenséggel és a halállal, akkor gyakorlatilag miért csak a zsidó áldozatokat mutatják?"

Amikor a *The Faces of Death* (A halál arcai)[530] című filmet Amerika-szerte játszották 1974-ben, milliók álltak sorba azért, hogy olyan emberekről lássanak valódi felvételeket, akik a haláltusájukat vívják. A halál tehetetlen testtartásában látni egy embert a legbénítóbb látvány, amit egy ember láthat. A szülök óvják gyermekeiket az ilyen látványtól, és a TV-programok nagyon ritkán mutatják a gyilkosságokról készült leggyomorforgatóbb képeket. Annak ellenére, hogy a média a szenzációkeltést nagyon sokszor a nézettség növelésére használja, még egy utasszállító repülőgép-katasztrófa után is csak általános felvételeket mutatnak a helyszínről, és nem levágott fejeket vagy csonka testeket.

Nagyon sokan hangot adnak aggodalmaiknak, mondván, hogy a TV- és mozifilmek túl erőszakosak a fiatal gyermekek számára, de a holocaust borzalmas jeleneteit ma már állami törvény szerint kötelező megtekinteni iskolás gyermekeknek. Zsidó csoportok azért lobbiztak, hogy az állami iskolákban a „holocaust-tanulmányokat" kötelezővé tevő törvényeket fogadjanak el, és sok ezer helyi iskolarendszer zsidó unszolásra egyszerűen előírta azt. A képzelet szülte legvadabb filmek véres erőszaka sem lehetne látványosabb, mint a holocaust véres jelenetei. Mutatnának-e ugyanezek az iskolák filme-

ket a repülőgép-szerencsétlenségek véres áldozatairól a fiataloknak, akikért ők felelősek? Mutatnának-e felvételeket a kilenc éveseknek palesztin nőkről és gyermekekről, akiket szabrai és Hatila-i táborokban gyilkoltak meg az izraeli megszállás alatt lévő Libanonban, vagy azokról az áldozatokról, akiket a kommunisták Kambodzsában mészároltak le? Kérdem magamtól: *miért kell mutogatni kisgyermekeknek a fél évszázaddal ezelőtti zsidó áldozatok e borzalmas jeleneteit?*

Azok, akik javasolják a „holocaust-tanulmányokat" az iskolás gyermekek számára, azt mondják:a trauma szükséges ahhoz, hogy megtanulják a rasszizmus és az antiszemitizmus veszélyeit. De mégsem mutatnak szétlőtt fejű áldozatokat, hogy az emberölés borzalmasságát megtanítsák a gyermekeknek, nem mutatnak képeket a szovjetek által lemészárolt vagy halálra éheztetett emberek millióinak tetemeiről, hogy a kommunizmus veszélyeiről oktassák a gyermekeket. Egyetlen egyetemnek sincsen „gulág-tanulmányok tanszéke," az érettségінek egyetlen középiskolában sem feltétele a gulág tanulmányozása.

Az egyik érv, amelyet azok hoznak fel, akik a holocaust-tanulmányokat javasolják a fiatal gyermekeknek, az, hogy a holocaust megmutatja a rasszizmus gonoszságát. Leleplezi, mondják, hogy a faji tudatosság legvégső következménye a tömeggyilkosság. De nem hajlandók rámutatni arra, hogy sokkal több embert öltek meg az egyenlőség, mint a fajgyűlölet nevében. A Francia Forradalom véres túlkapásainak napjaitól kezdve, a szovjetek által gulágjaikban legyilkolt milliókon át, a gyilkos kínai vörös gárdistákig és Kambodzsa gyilkos mezeivel bezárólag egyetlen tan sem ölt meg annyi embert, mint a kommunizmus — amelynek legmélyén pedig az egyenlőség iránti fanatikus elkötelezettség lapul.

Fiatalemberként a borzalmas képek a zsidók szenvedéséről és haláláról megérintették a szívemet, és ezek még mindig így hatnak rám. Undort keltenek az ilyen szörnyűségeket létrehozó embertelenség iránt. Minden bizonnyal haragot keltenek mindannyiunkban azok iránt, akik a mészárlásért felelősek. Ennek ellenére, ahogy egyre jobban tudatára ébredtem a zsidók túlsúlyára a nemzetközi kommunista mozgalomban, azon tűnődtem, hogy a média miért szinte kizárólag csak a zsidó szenvedést állítja a középpontba, és a tömeggyilkosságok más áldozatainak pedig kevés figyelmet szentel.

Az egyedüli áldozatok, akikről tudtam, kizárólag a zsidók voltak. Ők voltak az áldozatok, akikről olvastam, az áldozatok, akiket televíziós drámákban láttam, az áldozatok, akiket a látványos képeken és hírfelvételeken láttam.

Az ártatlanok meggyilkolásánál nincsen nagyobb bűn. David Irving brit történész „innocenticidnek" nevezte ezt el. Végül hallottam egy olyan innocenticidről, amely sokkal szélesebb körű volt, mint a nácik borzalmas tettei. Az erről való ismeretet nem a televíziós dokumentumfilmekből, drámákból,

háborús bűnösök pereiből vagy sajtóban széles körben közzétett keresésükből nyertem, hanem olyan könyvek csendes lapjairól, amelyekkel a népszerű média keveset foglalkozik.

A kommunisták Oroszországban, Kelet-Európában és Kínában tízszer annyi embert öltek meg, mint amennyit állítólag a nácik. Fiatal tizenévesként ezek az áldozatok látókörömön kívül estek. Hallottam, hogy említést tesznek a kommunisták által elkövetett atrocitásokról, de nem láttam hírfelvételeket vagy képeket a kommunizmus áldozatairól. Még fel sem tudok idézni egyet sem. Nem láttam dokumentumfilmeket és nem olvastam fiatal leányok naplóit (vagy bárki másét), akik a kommunisták kezei közt szenvedtek. Így nem tudtam együtt érezni a kommunizmus keresztény áldozataival, de erős érzelmi szálak fűztek a második világháború zsidó áldozataihoz.

Antikommunizmusom által hajtva, a világtörténelem legnagyobb tömegmészárlásáról olvastam: több tízmillió keresztény ember lemészárlásáról a kommunista Oroszországban. Megdöbbenve olvastam Miklós cár és családja bolsevik zsidók kezeitől való borzalmas haláláról és a Lenin által elkezdett tömeggyilkosságokról, amelyek csúcspontja a Sztálin páratlan mészárlásai voltak. Lenin klasszikussá vált kijelentése a szovjetek által elkövetett gyilkosságokról jó érzékelteti ezeknek a gyilkosságoknak a hidegvérű természetét. Azt mondta: „nem lehet omlettet készíteni, hogy össze ne törnénk a tojásokat". Az 1960-as évek elejére a Kreml által közzétett adatok elismerték, hogy a kommunizmus korai vezetői szervezték meg, a Kommunista Párt becslése szerint, mintegy 15-25 millió ember kiirtását. Amíg ez a korszak tartott, a média továbbra is csak a zsidók szenvedésére figyelt, és kevés figyelmet vagy szimpátiát szentelt a totalitariánizmus más áldozatainak. Elképesztőnek találtam azt, hogy a média olyan sok figyelmet pazarolt a zsidók elleni atrocitásokra, míg teljesen érzéketlen maradt több millió keresztény elleni tömeggyilkosságokkal kapcsolatban, amelyeket a szovjet állam zsidó komisszárjai követtek el.

Úgy tűnik, nincs magyarázat arra, miért hagyták szó nélkül a szovjet atrocitásokat, ha azt is figyelembe vesszük, hogy Amerika abban az időben „hidegháborút" vívott a kommunistákkal. Lehetett volna-e jobb pszichológiai fegyvert használni a kommunisták ellen a világméretű ideológiai hidegháborúban, mint nyilvánosságra hozni azt a történelmi igazságot, hogy a kommunisták több tízmillió embert mészároltak le?

A nyugati média általában hallgatott a szovjetek által elkövetett tömeggyilkosságokról, miközben emberek milliói szenvedtek még mindig a kommunista koncentrációs táborokban. Még több millió ember halt meg vörös Kínában a „kulturális forradalom" során, Afrika nagyon sok nemzetében, Kuba börtöneiben, Kambodzsa gyilkos mezein és Vietnam „átnevelő tábora-

iban". De abban az időszakban, amikor a marxisták milliókat irtottak ki, mindaz, amit láttunk, csupán a több évtizeddel ezelőtti zsidó szenvedés történeteinek vég nélküli parádéja volt.

„Soha többé!" — kiáltották zsidó vezető értelmiségiek azokra az atrocitásokra, amelyeket egy egyedülálló rezsim követett el, mely már évtizedekkel azelőtt megbukott, de ugyanabban a pillanatban több millió ártatlan embernek a halállal és kínzással kellett szembenéznie szerte a világon, néhány tucat kommunista zsarnok uralma alatt nyögő országban. Amíg a gyilkosságok folytatódtak, csak suttogni hallottunk róla, de a zsidók szenvedéséről a háborúban vég nélkül hallunk a médiában. Az 1960-as évek végén és az 1970-es évek elején olyan antikommunista kubaiak és kelet-európaiak találkozóira mentem el, akik a kommunisták kezei között kimondhatatlan szenvedéseken mentek keresztül. Lettek, észtek, litvánok, ukránok, fehéroroszok, románok, magyarok, csehek, lengyelek, horvátok, szerbek és nagyon sok más olyan menekültek, akik az elnyomás, kínzás történeteit mesélték el, amelyek csak a töredékét kapták annak a médiafigyelemnek, amelyet a holocaustnak szenteltek — de történeteik sokkal több embernek a szenvedését érintették.

Amíg a média világgá kürtölte a német háborús bűnösök felkutatását, elfogását és ügyük bírósági tárgyalását, a modern idők kommunista háborús bűnösei továbbra is bebörtönözték, kínozták és legyilkolták a több millió koncentrációs táborba zárt embert a világ minden táján. A zsidó uralta média sehol sem tett eltökélt erőfeszítést arra, hogy megmentse azok életét, akiket meg lehetett volna menteni, és az igazság mellett kiállva sohasem követelték a kommunista háborús bűnösök üldözését sem a múltban, sem a jelenben.

Miután tudomást szereztem a Szovjetunióban lévő zsidó bolsevikok által szervezett hatalmas méretű tömeggyilkosságokról, azon tűnődtem, hogy miért tartom fenn ezt a sajátságos neheztelésemet kizárólag a háborús bűnösök náci elkövetőinek. Így tűnődtem: *miért neheztelek jobban az egyik tömeggyilkosra, mint a másikra?* Vajon egy komisszár, aki megöli a cárt és a gyermekeit, egy zsidókat irtó SS parancsnok a háború dúlta Kelet-Európában, az úgynevezett „kulturális forradalom" keretében ezreket legyilkoló maoista vörösgárdista, Deir Jasszinnál palesztinokat gyilkoló zsidó Stern-csoport tag vagy egy arab terrorista, aki felrobbantja magát egy Tel Aviv-i piacon: nem tömeggyilkos-e mind? De tagadhatatlanul a zsidó áldozatok iránt éreztem a legnagyobb empátiát és az antiszemita üldözők iránt éreztem a legtöbb utálatot és haragot. Megkérdeztem magamat, *mi* is *váltotta ki ezt?*

Ezen a ponton kezdtem megérteni, hogyan is manipuláltak engemet. Mivel a hírcsatornákat és a szórakoztató médiát a zsidók határozzák meg, éppen ezért az ő történetüket láttam a televízióban és a mozifilmekben, az ő szívfájdalmukat osztottam a könyvekben, az ő megcsonkított testüket láttam

a képeken és a filmeken, *az ő* borzalmaikról hallottam a tanároktól és a papoktól. Mennyire erőteljes a hatás azokra a 9 és 10 évesekre, ha az első meztelenséget, amelyet a médiában látnak, a halál borzalmas jelenetei kísérik?

Kezdtem feltenni más politikailag inkorrekt kérdéseket is a holocausttal kapcsolatban. Még akkor is, ha minden, amit a média állít a holocaustról, igaz volna, miért foglalja le a figyelmünket ezerszer jobban, mint a sokkal több ember lemészárlása a szovjetek kezétől? Most, hogy a kommunizmus összeomlott, miért nem követelnek fennhangon a kommunista gyilkosok felelősségre vonására Nürnberg-típusú pereket? Egy másik kérdés, amelyet az 1990-es években tettem fel, az, hogy *miért nem perelik be háborús bűntettekért a palesztinok számos izraeli tömeggyilkosát, olyan tettekért, mint a Deir Jasszina, a kibyai, a Hatila-i és szabrai és a kánai vérengzés?* Ezek a bűntettek az emberiség ellen elkövetett dokumentált bűntettek, amelyeket könnyen lehet bizonyítani, és még nagyon sok olyan izraeli tisztségviselő is van, akik már a nyilvánosság előtt is megerősítették ezeknek az emberiség ellen elkövetett bűncselekményeknek a megtörténtét. Úgy látszik, senkit sem izgat, hogy a zsidó gyilkosokat felelősségre vonják-e a törvény előtt. Ha kizárólag a háborús bűntettek elkövetésével gyanúsított németeket kell üldözni, akkor itt nem egy németellenes faji megkülönböztetéssel állunk-e szemben?

Más kérdések is zavarni kezdtek. Ha egy ártatlan zsidó gázkamrába zárása volna a gonoszság legmagasabb foka, akkor erkölcsileg nem elítélendő-e ugyanígy a több millió német és japán civil lakos lebombázása? Van-e erkölcsi különbség egy ártatlan ember mérges gázzal való meggyilkolása és élve elégetése között? Erkölcsileg elfogadhatóvá válik-e az, hogy Amerika gyújtóbombákat dobott civil nőkre és gyermekekre, mert háborúban álltunk a németekkel és a japánokkal? Ugyanezen az alapon valahogy elfogadhatóvá válhattak volna-e a második világháborús német atrocitások a zsidók ellen, ha a németek — saját szemszögükből nézve — nyílt háborúban álltak volna a zsidókkal?

Olvastam egy könyvet David Irvingtől, amelynek címe: *The Destruction of Dresden* (Drezda elpusztítása).[53]i Bemutatja Drezda gyilkos gyújtóbombázását a második világháború végnapjaiban. A legtöbb amerikai sokat hallott Nagaszaki és Hirosima bombázásáról, de kevesen vannak azzal tisztában, hogy többen odavesztek Drezdánál, mint a Föld színéről atombombákkal letörölt két városban. Drezda egy szövetséges „kísérlet" volt. Arra voltak kíváncsiak, hogy elő tudnak-e idézni egy „tűzvihart", ha a város központjára gyújtóbombákat dobnak le. Drezda olyan páratlan kulturális és művészi kincseket magában foglaló város volt, amelyet érintetlenül hagytak egészen a háborúnak addig a pillanatáig. A bombázás lángra lobbantotta az egész városközpontot, s ez olyan hurrikánszerű szelet keltett, amely a lángokat táplálta. Az aszfalt úgy bugyborékolt és folyt az utcákon, mint a láva.

Amikorra a légitámadás véget ért, legkevesebb 100 000 ember pusztult el. Hogy megelőzzék a betegségek terjedését, a hatóságok elégették a több tízezer ember iszonyatos maradványait groteszk halottégető máglyákon. Drezdának semmilyen katonai jelentősége nem volt, és amikor lebombázták, a háborút gyakorlatilag már megnyerték. Az egyetlen, amit a bombázás eredményezett, az a német ellenállás megkeményedése volt, és több szövetséges katona vesztette így az életét. Őszintén feltettem magamnak a kérdést, *háborús bűn volt-e Drezda bombázása?* Emberiség ellen elkövetett bűntett volt-e? Azok a gyermekek, akik a legszörnyűbb halált szenvedték el, amikor elégették őket, valamivel is kevésbé igazságtalanul bántak-e velük, mint mondjuk, Anna Frankkal, akit koncentrációs táborba zártak és végül elvitte egy betegség?

Ma a brit kormány beismeri, hogy a Légügyi Minisztérium 1942-től kezdve olyan irányvonalat követett, amelynek értelmében civileket jelöltek ki bombázások célpontjául. Ahogyan Willis Carto *Barnes Review-ja* is rámutat, több mint 600 000 férfi, gyermek és nő veszett oda a bombázások során, amelyeket úgy kalkuláltak, hogy a lehető legtöbb civilt pusztítsa e1.[532]

Ma az ENSZ a civilek szándékos bombázását emberiség elleni bűntettként határozza meg. Az a kettős mérce, amely, ügy tűnt, hogy jelen van minden második világháborús dologgal kapcsolatban, a fair play-érzetemet nem hagyta nyugodni. A média érdek-erkölcsére egy példa az Oklahoma City-i robbantások kezelése, a civileknek a rémületes bombázásaihoz képest a második világháborúban. Még mindig emlékszem a refrénre az Oklahoma Cityi mészárlás után, és a hinni nem akaró döbbenetre, amely Timothy McVeigh pere során visszhangzott. Az lényegében így szólt: „Milyen szörnyeteg akarna gyermekeket felrobbantani és halálra égetni?"

Erkölcsileg kevésbé elítélendő-e a több tízezer ártatlan gyermek elégetése, amikor a civileket repülőről bombázták nemzetközi erők, mint az, hogy Timothy McVeigh két tucat gyermek életét oltotta ki? A kormányok egy gyermekbombázónak kitüntetéseket adnak, a másiknak halálbüntetést. Mindennek ellenére, legvégső soron a felelősség a kormányokat kell, hogy terhelje, amelyek ilyen politikákat szorgalmaznak, és nem a katonákat, akik csak a nekik adott parancsokat teljesítik. A nők és gyermekek szándékos tömeggyilkosságát igazolhatatlan bűncselekménynek látom, bármilyen okból, bármilyen kormány követi is el.

Még a háború befejezése után is hosszú hónapokon keresztül a szövetségesek kijelöltek egy hivatalos kalóriaadagot minden civil lakos számára, amely kevesebb volt, mint ami az életben maradáshoz szükséges. A *Barnes Review* rámutatott arra, hogy több százezer civil halt éhen, pusztult el a szélsőséges időjárás vagy a járványok miatt azokban a hónapokban. Németország keleti részén a szovjetek milliókat űztek el otthonaikból,[533] A Genfi

Egyezményt és a háború régóta fennálló szabályait megszegve több millió német katonát tartottak fogva sokkal a háború befejezte után is, és több százezren haltak éhen, fagytak meg és haltak bele betegségekbe a szövetségesek által működtetett táborokban. Ezek a halálestek akkor történtek, amikor a háború már nem tombolt, a közelben hatalmas gyógyszer- és élelmiszerkészletek voltak, amelyek szövetséges raktárakban hevertek felhalmozva.[534]

Találtam egy tökéletes példát a „mi és ők" kettős mércéjű erkölcsre egy olyan könyvben, amelyről az egyetemen tanultam. Ennek a könyvnek a címe: *Germany Must Perish!* (Németországnak vesznie kell!)[535] , és Theodore N. Kaufman, egy amerikai zsidó írta. 1941-ben adták ki, mielőtt még Amerika belépett volna a háborúba, és mielőtt még azzal vádolták volna a németeket, hogy tervbe vették a zsidók kiirtását. Az előszóban ez olvasható:

> Ez a dinamikus kötet felvázolja a német nemzet kiirtását és népe írmagjának is a Föld színéről Való eltörlését. A könyv tartalmaz még egy térképet is, amely bemutatja Németország területének lehetséges felosztását és az országrészeken való osztozást.

A könyv, amelytől Hitler retteg
NÉMETORSZÁGNAK VESZNIE KELL!
Írta Theodore N. Kaufman

Mind a *Time magazin*, mind a *The New York Times* kritikát írt a könyvről ahelyett, hogy egyszerűen nem foglalkozott volna vele, és az egyik sajtóorgánum sem tűnt túl felháborodottnak azon, hogy nyíltan népirtásra buzdít a könyv. Hogyan reagálnának a mai idők erkölcscsőszei, ha a nácik egy „A zsidóknak veszniük kell!" című könyvet adtak volna ki Németországban, és a fóbb német újságok és magazinok figyelmet szenteltek volna egy olyan könyvnek, amely „az egész zsidó népnek a Föld színéről való eltörlésére" buzdít?

Tizenéves fejjel, bár teljesen hazafi és Amerika-barát voltam, elkezdtem belátni, hogy egy háborúban senki sem formálhat kizárólagos jogot az erényre. Es egy totális háborúban, amikor az egyik oldal teljesen elpusztítja a másik politikai berendezkedését és kultúrájának intézményét, csak a győztesek írják a történelmet. A mondás, miszerint „a háború első halálos áldozata az igazság", itt is érvényes. Akkor mit kezdjünk a holocaust igazságával?

Tudtam, hogy az amerikai tömegmédia megtévesztett engem a nemzetközi kommunizmus hajtóerejével, eredetével és a kommunista gyilkosságok méretével kapcsolatban. Mindenképpen lehetségesnek tűnt, hogy a zsidók által irányított tömegmédia ugyanolyan megtévesztő lenne egy olyan ügyet érintően, amely végtelenül fontos a számukra.

Amikor odáig jutottam, bogy utánanézzek a holocaust részleteinek, már megtanultam, hogy a média-sugallta kép a mindig ártatlan zsidó vallásról és népről hamis volt. De így is, még ma is nehezen tudok tárgyilagosan tekinteni a holocaustra, mert még néhány évvel ezelőtt is könnyek szöktek a szemembe, amikor az Anna Frank — egy fiatal lány — naplóját olvastam.[536] Mélyen megrendítettek a második világháború vérfürdőinek képei és még ma is megrendítenek engem.

A felszínen úgy tűnt, hogy a holocaust bizonyítékai teljesen egyértelműek. Több hegynyi könyv, magazin és újságcikk, mozifilmek, prédikációk és beszédek, továbbá dokumentumfilmek szóltak erről egy szó ellentmondás nélkül. Mindemellett, mint fiatal büszke amerikai, akinek a családja dicső katonai múltra tekint vissza, hajlamos voltam hinni minden háborús propagandának az országom ellenségeiről. Apám, aki a hadsereg aktív tartalékos állományában szolgáló ezredes volt akkor, a második világháborúban való részvételét életének legértelmesebb időszakának vélte. Hallani sem akart a németek bűnösségének enyhítéséről.

A holocaust apám hitrendszerének része volt, és az én hitrendszerem részévé is vált. Ennek ellenére felfigyeltem arra, hogy számos kiemelkedő amerikai a második világháború történetének megszilárdult változatától bizonyos fokig eltérő véleményt hangoztatott. Olyan emberek tartoztak közéjük, mint Robert Taft szenátor, Charles Lindbergh, George Patton tábornok, és Harlan Fiske Stone, a Legfelsőbb Bíróság elnöke.

Olvastam a holocaust-túlélő Paul Rassinier érdekes nézeteiről, aki az ellen szólalt fel, amelyet ő a holocaust hazugságainak nevezett. A nácik francia politikai ellenfeleként Rassinier kínzó szorongattatásokat élt meg a háború alatt. Számos koncentrációs táborban soha nem látott semmiféle gázkamrákra utaló bizonyítékot, és zsidók kiirtására irányuló programot. Szabadulása után olyan szenzációs beszámolókat olvasott, amelyekről tudta, hogy hamisak. Bár nem sok tiszteletet érzett német fogvatartói iránt, úgy érezte, erkölcsi kötelessége volt elmondani az igazságot a táborokról, és megcáfolni a felnagyított és hamis állításokat, amelyeket a világsajtóban tesznek közzé.

A saját maga által átélt szívszorongató élmények és megfigyelések feljegyzését kiegészítendő, a háború után hozzálátott az egész ügyet felderíteni. Rassinier azzal érvelt, hogy a koncentrációs táborokban meghaltak száma sokkal alacsonyabb volt, mint állították, és a halálozásokat a táborok nem

A holocaust-túlélő és revizionista, Paul Rassinier.

megfelelő körülményei okozták — egy tragikus háborúban megroppant nemzet pusztulásának és veszteségeinek nem szándékos következményei voltak ezek. A gázkamrákról szóló vádakat a „a *teljesen valóságos alapok nélküli háborús propaganda* klasszikus példájának" nevezte. Rassinier-nek nem volt abból semmi személyes haszna a háború utáni Franciaországban, hogy egy ilyen népszerűtlen álláspontra helyezkedett. A tény az, hogy sokat veszíthetett ezzel, és miután végigszenvedte a német koncentrációs táborok minden nélkülözését és nehézségeit, bátor írásai miatt szenvedett heves üldöztetést.

A holocaust három híres áldozata

Három évvel később olvastam egy olyan anyagot, amely az *Anna Frank: egy fiatal lány naplójában* lévő ellentmondásokat és tartalmi képtelenségeket vázolja fe1.[537] Dr. Robert Faurisson a franciaországi Lyoni Egyetemen az irodalmi művek hitelesítésének professzora, meggyőző érveket hozott fel arra, hogy a könyv műfaja és tartalma nagyon valószínűtlenné teszi, hogy egy tizenéves lány írta, legalábbis a napló közzétett formájában. Az is megdöbbentett engem, hogy ez a lány, a holocaust leghíresebb áldozata — aki a háború legnagyobb részét Auschwitzban töltötte — nem gázkamrában pusztult el. A háború vége felé a németek evakuálták őt, sok más társával együtt, Bergen-Belsenbe. A háború utolsó hónapjaiban tífuszban halt meg. Anna Frank nővérét, Margotot és anyjukat szintén nem gázosították el. Ok is tífuszban haltak meg. Apja, Otto, Auschwitzban betegedett meg, és egy tábori kórházban gyógyították meg. A háború vége felé a németek Mauthausenbe vitték és később ott szabadult fel. Otto Frank maga tanúskodott ezekről a tényekről.

Ezek a tények nem egyeznek meg az általam Auschwitzról hallott történetekkel. A könyvek és a filmek futószalagos mészárszékeknek ábrázolták azt, egy olyan helynek, ahol az egész vonatnyi zsidókat az érkezési peronról egyenesen a gázkamrákba vitték. A nácik állítólag megvizsgálták az újonnan érkezetteket, és az egészségeseket dolgozni küldték, a fiatal gyermekeket és a betegeket pedig a gázkamrákba. Ha ezek a történetek igazak, akkor miért van az, hogy a fiatal Annát és nővérét, akik Auschwitzba érkeztek, amikor a mészárlás állítólag a tetőfokára hágott, nem gázosították el?

Auschwitz másik híres túlélője a holocaust főpapja, Elie Wiesel, aki Nobel-díjat kapott, amiért írt róla. Wiesel, ugyanúgy, mint Anna apja, a tábor

kórházába került a háború vége felé. Önéletrajzi művében, amelynek címe: *Night* (Éj), Wiesel elmondja, hogy 1945 januárjában Auschwitz birkenaui részlegében elfertőződött lábát műtötték meg a tábor kórházában. Az orvosa két hét pihenést javasolt, de az oroszok hamarosan felszabadították a tábort. A kórház betegei, akiket nem tartottak egészségesnek az utazásra, lehetőséget kaptak a német hatóságoktól, hogy a táborban maradjanak, és az oroszok felszabadítsák őket, vagy elhagyhatták a tábort a németekkel együtt. Wiesel és az apja megbeszélték egymás között, és úgy döntöttek, hogy az állítólagos „gyilkosaikkal" távoznak.[538] 539

Szintén meg kell jegyeznem, hogy a holocaust harmadik leghíresebb túlélőjét, Simon Wiesenthalt, aki azért vált híressé, mert harcba szállt mindenki ellen, aki merészel kételkedni a holocaust bizonyos vonatkozásaival kapcsolatban, hasonlóan Anna Frank apjához és Elie Wieselhez, szintén kezelték a tábori kórházban. Wiesenthal leírja, hogy amíg német fogságban volt, megpróbált öngyilkosságot elkövetni: felvágta ütőerét.[540] A nácik, akik szerinte Európa minden zsidóját megpróbálták megölni, nem hagyták meghalni; ehelyett beutalták körházba, ahol gondosan ápolták, amíg fel nem épült.

Ha a németek olyan vadállatok lettek volna, ahogy azt Wiesel megpróbálja érzékeltetni a könyveiben és valóban elkötelezték magukat amellett, hogy kiirtják az összes zsidót, akkor ő és az apja miért döntött úgy, hogy továbbállnak a németekkel, ahelyett, hogy a szovjetekre vártak volna? Amikor Wieselnek ezen elbeszélését olvastam, hitetlenkedtem. Miért küldték Anna Frank apját a kórházba, és miért akarnák megmenteni egy olyan zsidó életét, aki megpróbált öngyilkosságot elkövetni? Miután mindezekről értesültem, rájöttem, hogy nem illenek bele az általában közzétett holocaust-történetekbe.

Azon tűnődtem, vajon a holocaust-történet változott-e valamennyit az évek során? Az első lépésként előszedtem az általam sokat forgatott 1956-os *Encyclopedia Britannica* köteteit.[541] Csak egyetlen bejegyzést találtam nácik zsidók ellen elkövetett atrocitásáról. A második világháborúról szóló terjedelmes cikk nem tett említést a náciknak a zsidó pogromjairól. Ennek a kiadványnak nem volt „holocaustról" szóló cikke. Egy olyan cikkben, amelynek az a címe, hogy „a zsidók", volt egy rövid részlet az európai zsidókról a háború alatt. Ez a cikk, amelyet Jacob Marcus írt, aki akkor a világon legkiemelkedőbb zsidó történésznek számított, nagyon sok zsidó írót és forrásművet idézett, többek között az *Encyclopedia Judaica-t,* a *Jüdische Lexicon* t, a *Jewish Encyclopediát* és az *Universal Jewish Encyclopediát.* Egyfajta zsidóbarát szemlélet hatotta át ezt a cikket, és Marcus így írta le a zsidók körülményeit a náci uralom alatt:

Azért, hogy elméleteik szerint megoldást találjanak a zsidó problémára, a nácik a zsidókat deportálták es kitoloncolták számtalan esetben, főleg az eredeti kelet-európai zsidókat majdnem minden európai államból.

A férfiakat sokszor elválasztották feleségüktől vagy gyermekeiktől, és ezrével küldték őket Lengyelországba és Oroszország nyugati részébe. Ott aztán koncentrációs táborban tartották őket vagy hatalmas rezervátumokban. Ezt követően mocsarakba, utakra vitték őket munkacsoportokban. Nagyon sokan elpusztultak az embertelen körülmények között, melyekben dolgoztak. Míg minden más zsidó központ, a háborúval volt elfoglalva, az amerikai zsidóság a világ zsidóságának vezető szerepét kezdte átvenni.[542] [Az 1947-es, `52-es és `56-os kiadásokban található.]

Képzeljék el, mennyire meglepődtem, amikor az úgynevezett holocaustnak erre a leírására találtam, az 1956-os *Encyclopedia Britannicában,* amelyet 11 évvel a háború befejezése és a nagyon fontos nürnbergi háborús bűnperek után. Azt vártam, hogy egy részletes cikket találok majd „a történelem legnagyobb mészárlásáról". A cikk minden bizonnyal sötét képet festett az emberi szenvedésről, de, és ez nagyon fontos, nem beszélt a híres hatmilliós számról vagy gázkamrákról, vagy magáról a `holocaust' szóról. Ehelyett az Encyclopedia Britannica egyszerűen kijelentette, hogy a nácik a zsidókat koncentrációs táborokba zárták és munkacsoportokban dolgoztatták őket, ahol nagyon sokan meghaltak a szörnyű körülmények között. Gondoltam, *ez fényévekkel van távol a mai holocaustról kialakult képtől.*

Nagyon furcsának találtam, hogy a világ leghíresebb és legtekintélyesebb enciklopédiája miért beszélne a zsidók szenvedéséről ilyen módon. Ebből pattant ki kétségem első szikrája a kérdéssel kapcsolatban, és elmémet új kérdések felé nyitotta meg. 1970-ben a városi könyvtárba látogattam megint, és megnéztem, mit találok a „zsidók" címszó alatt az Encyclopedia Britannica 1967-es kiadásában.[542] Merő ellentétben az 1950-es kiadással, ez megkérdőjelezhetetlenül azt állította, hogy a németek megpróbálták az egész európai zsidóságot kiirtani, és olyan módszert alkalmaztak, amely „gazdaságosabb és hatékonyabb volt, mint az agyonlövés vagy az akasztás: a mérges gáz". Mivel tudtak többet a Britannica szerkesztői 1967-ben, mint 1956-ban?

Mi az oka a korábbi kiadásoktól való eltérésnek? Ezt a kérdést tettem fel magamnak. Újabb bizonyítékokat találtak évtizedekkel a háború után? Ha a hatékony náci háborús gépezet uralta Európa zsidóságát és megpróbálta őket kiirtani, akkor hogyan élték túl ennyien? Valójában több millió zsidó folyamodott és kapott kártérítést a német kormánytól. Miként lehet, hogy ők túlélték? Szintén megjegyeztem, hogy Wiesel híres önéletrajzában, amelyet 1956-ban adtak ki, ugyanabban az évben, mint a *Britannica-cikket,* még an-

nak ellenére is, hogy auschwitzi krematóriumokról beszél, soha nem említi meg a gázkamrákat — egyszer sem. Tény, hogy azt írja: a zsidókat tömegével égő gödrökbe dobva égették el, ami szörnyű vád, de mégis különbözik a modern állításoktól. Wiesel szintén beszél Babi Jarnál meggyilkolt zsidókról, ahol „hónap követett hónapot és a Föld nem szűnt meg rengeni", és „időről időre vérgejzírek törtek fel belőle".[544] Azon tűnődtem: *vajon ez az ember az igazat mondja a holocaustról?*

Más zavaró kérdések is felvetődtek bennem. A nácik egy hatalmas háborús erőfeszítés kellős közepén tényleg hatalmas és bonyolult gázkamrákat építettek; milliónyi zsidót szállítottak táborokba, és ezen a módon végezték ki áldozataikat? Ha az volt a szándékuk, hogy megöljék őket, nem tették volna-e meg ugyanazt hatékonyabban a fillérekbe kerülő golyók, és így kikerülhették volna a szállítás, elszállásolás és az orvosi ellátás logisztikai rémálmát és hatalmas költségeit? Azt kérdeztem magamtól, *ha a nácik tényleg meg akartak ölni minden zsidót, akkor miért kellett egyáltalán koncentrációs táborokat építeniük?*

Hirtelen kellemetlen érzésem támadt, amikor ezeket a kérdéseket tettem fel magamban. Azon tanakodtam, hogy vajon a tömeggyilkosság védelmezőjévé válok-e azzal, hogy megkérdezem, nem túloznak-e a holocaustról szóló mesék. Láttam a tévében túlélőket, akik olyan történeteket mondtak, hogy a zsidó áldozatok bőréből lámpaburát készítettek, a testük zsírjából pedig szappant. Néha szimpátiahullám öntött el, és emiatt vizsgálódásommal bizonyos időre felhagytam.

Végül eldöntöttem, hogy tovább folytatom az olvasást és jobban fontolóra veszem az ügyet. Az igazság keresése sohasem bűn. Az egyetlen bűn az, ha nincs bennünk elég bátorság ahhoz, hogy teljesen az igazság végére járjunk. Holocaust-kutatásom első lépéseként a holocaust mibenlétét és méreteit feltáró nemzetközi eljárást, a nürnbergi pereket vettem szemügyre.

A nürnbergi perek

Az apám régi vágású republikánus volt, aki rajongott az Ohio állambeli Robert Taft szenátorért. Taft nagyon sok amerikai katonával egyetértett abban, hogy a nürnbergi perek olyan veszélyes precedensként szolgálnak, amely veszélybe sodorhatja az amerikai hadseregnek a jövő háborús viszályaiban hadifogságba eső tagjait. Ha a második világháború győzelmes hadseregei törvényszék elé állíthatták legyőzött ellenségeiket háborús bűnökért, úgy gondolkodott, hogy a jövőben ugyanez megtörténhet amerikai katonákkal is. Láttam a díjnyertes *Judgement at Nuremberg* (Nürnbergi ítélet) című filmet és olvastam egy könyvet, amely bitófát vagy kivégzést érdemlő bűnözőknek való igazságtételként ábrázolja e pereket.

Érdekes, hogy az általam olvasott első alternatív nézet, amelyet a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszékről olvastam, egy olyan embertől származott, akit én a Dél ellenségének véltem: John F. Kennedy elnöktől. A Pulitzer-díjjal jutalmazott könyvének, a *Profiles in Courage* (Emberi történetek a bátorságról)Ś[45] lapjain Kennedy Taft szenátor hősiességéről ír, aki személyes becsületbeli kötelességének érezte, hogy elítélje a nürnbergi pereket, vállalva azt, hogy egész életén végigvonuló, az elnökségért való küzdelme reménytelen marad. A hangos ellenkezés és a zsidó befolyás alatti médiának az őt támadó, még soha nem látott lejáratási hadjárata ellenére Taft megkérdőjelezte a nürnbergi perek igazságosságát.

Azzal érvelt, hogy ezek nem a nyugati törvénykezés fényes példái voltak, ahogy számomra a tömegmédia sugallta. Taft egy szenátusi vizsgálatot vezetett, amely során nagyon sok amerikai tanú beszámolt arról, hogy bevett gyakorlat volt a német vádlottak megkínzása. Az ilyen eljárást Taft szenátor visszataszítónak találta, és volt bátorsága kimondani, hogy az így nyert tanúvallomások nem tükrözik az igazságot. A továbbiakban megkérdőjelezte a tárgyalások alapjait, és az igazságszolgáltatásnak azt a képét, amelyet a feltételezések szerint a perek képviseltek.

A *Profiles in Courage-ben* Kennedy Taftot idézi, az Ohio államban lévő Kenyon Főiskolán tartott beszédéből. A 238. oldalon Kennedy ezt írja:

> „Ha a győzők törvény előtt ítélik el a legyőzöttet" — mondta [Taft] a feszülten figyelő, illetve valamelyest megdöbbent hallgatóságnak —, „az soha nem történhet elfogulatlanul, mindegy, mennyire körítjük az egészet az igazságosság formáival."[546]

Kennedy a továbbiakban hosszan idéz Taft beszédéből.

> Az egész ítélkezést áthatja a bosszú szelleme, és a bosszú ritkán igazságos. A tizenegy ember felakasztása egy olyan szégyenfolt Amerika történelmén, amelyet nagyon sokáig fogunk bánni.
>
> Ezen perek során elfogadtuk az orosz elgondolást a tárgyalások céljáról — ami kormánypolitika és nem igazságosság —, amelynek kevés köze van angolszász örökségünkhöz. Ha a politikát a törvénykezési eljárás köntösébe öltöztetjük, akkor teljesen megfoszthatjuk hitelétől az igazságszolgáltatás egész eszméjét Európában a jövő számára.[547]

Kennedy megjegyzi:

> Nürnberg, hangsúlyozta az ohioi szenátor, szégyenfolt az amerikai alkotmányos történelmen, és egy komoly eltávolodás az angolszász öröksé-

günktől, a törvény előtti egyenlőségtől. Ez az örökség méltán vívott ki tiszteletet országunk számára a világon mindenhol. „Még saját népünknek sem tudjuk megtanítani a szabadság és az igazságosság szilárd alapelveit" — fejezte be. „Nem taníthatjuk meg a németeket a kormányozásra a szabadság és igazságosság elnyomásának példájával..."[548]

Taftnak az volt az érve, hogy a győző igazságszolgáltatása egyáltalán nem igazságos. Bár a média az igazságosság látszatát adta a pereknek azzal, hogy egy tárgyalóterembe helyezte őket, de ez csak a felszín volt. Igazából nem lehet igazságot tenni, amikor a vádlók irányítják a bírákat, a vádat és a védelmet. A törvényről alkotott nyugati elgondolásunk a pártatlan igazságosság eszméjén alapul. Lehetséges ez, amikor a bírák a vádlottak politikai ellenfelei? Lehetséges ez, amikor az embereket olyan háborús tettekért vonják törvény előtt felelősségre, amelyeket maguk a szövetségesek is elkövettek? Vane hitele ezeknek a tárgyalásoknak, amikor megengedik, hogy tömegesen tegyenek tanúvallomásokat, anélkül, hogy keresztkérdéseket tennének fel a tanúknak... amikor az úgynevezett bizonyítékok kizárólag a kínzás útján eszközölt vallomásokból állnak amikor a védelem által felsorakoztatott tanúknak a letartóztatással kellett számolni, ha megjelennek a bíróságon amikor az emberek ellen olyan törvények megszegéséért indítanak vizsgálatot, amelyek nem is léteztek az állítólagos elkövetés idején?

Edward Vab Roden bíró tagja volt a Simpson Army Commission-nak (katonai vizsgálóbizottság), amely azokat a módszereket vizsgálta, amelyeket a dachaui koncentrációs táborban alkalmaztak. Az 1949. január 9-én megjelenő *Washington Daily Newsban* és az 1949. január 23-án megjelenő londoni *Sunday Pictorialben* az ott folyó kínzásokra hozott fel példákat:

„... a vizsgálatot folytatók" — mondta — „fekete zsákot húztak a vádlottak fejére, és aztán bronz boxerrel fejen ütötték, rugdosták és gumicsövekkel verték őket... a 139 megvizsgált eset közül mindössze csak két németnek nem rúgták szét heréit a gyógyíthatatlanságig."559 [55°]

A történészek által felhozott „holocaust-bizonyítékok" legtöbbje ilyen „vallomásokból" származik, amelyeket a háborús bűnösök perei során eszközöltek ki. Elgondolkoztam azon, hogy *vajon megbízhatók-e azok a vallomások, amelyeket olyan emberek tettek, akiknek a heréit kikérdezés közben szétroncsolták?* Akkor is teljesen megdöbbentem, amikor megtudtam, hogy orosz KGB tisztségviselők, akik maguk is elegendő emberiség elleni bűntettet követtek el, ültek ott bírákként.

Az egyik barátom a Citizens Council-nál (Polgári Képviselet) elmondta nekem, hogy egy amerikai bíró, aki az egyik bíróság elnöke volt, nyilvános-

ságra hozta a nürnbergi perek igazságtalanságát. Megtudtam, hogy a lowai Legfelsőbb Bíróság bírája, Charles F. Wenersturm lemondott a megbízásáról, mert megundorodott az eljárásoktól. Azt állította, hogy a vád nem engedte meg a védelemnek bizonyítékok gyűjtését és a felkészülést: a perek célja nem egy új jogi elv megteremtése, hanem egyedüli motívumuk a németek elleni gyűlölet volt. Mindemellett a nürnbergi bíróságok 90%-ban olyan egyénekből álltak, akik faji vagy politikai alapon elfogultak voltak a vádlottakkal szemben. Azzal érvelt, hogy a zsidók, akik közül nagyon sokan menekültként érkeztek Németországból, frissen „honosított" amerikai állampolgárok voltak, túlsúlyban szerepeltek a Nürnbergi Törvényszékek testületében, és sokkal inkább a bosszúállás, mintsem az igazságosság vezérelte őket.

> Az egész légkör egészségtelen... Olyan jogászokat, írnokokat, tolmácsokat és nyomozókat alkalmaztak, akik csak az elmúlt években lettek amerikai állampolgárok, akiknek a háttere mélyen Európa gyűlöletébe és Európa-ellenes előítéletekbe volt gyökerezve 551

Arra is rájöttem, hogy az én katona példaképem, George S. Patton tábornok ellenezte a háborús bűnösök pereit. Például a feleségének írt egyik levelében ezt írta:

> Nyíltan elleneztem ezt a háborús bűnösdi hülyeséget. Sportszerűtlen és zsidó. Azzal sem értek egyet, hogy hadifoglyokat kell rabszolgamunkára idegen országokba küldeni, ahol sokan éhen is vesznek.[552]

Szövetségesünknek, a Szovjetuniónak a hadseregei, megerőszakolták majdnem az összes német nőt a megszállt területeiken — a fiatal gyermekektől az idősekig. Milliókat öltek meg és milliókat űztek el otthonaikból 1945 telén. Kelet-Poroszországból, amely német föld volt évszázadokon keresztül, a szovjetek a német lakosságot teljesen elűzték vagy meggyilkolták. Az 1990-es években John Sack zsidó történész dokumentálta, hogy a háborút követő hónapok során több tízezer németet a zsidók meggyilkoltak.[553]

Nemcsak a szovjetek és a zsidók követtek el háborús bűnöket, hanem kivették jócskán részüket a szövetségesek is. Az egyik ilyen a Keel Haul-akció volt, amelynek keretében nagyon sok orosz és kelet- európai antikommunistát deportáltak, hogy aztán tömegesen meggyilkolják, rabszolgamunkára fogják és megkínozzák őket a Szovjetunióban. Amikor az erőszakos szövetséges visszatelepítésről értesültek, sokan saját életüket oltották ki. A Morgenthau Terv volt a másik olyan szégyenteljes bűntett, amelyet a szövetségesek a háború után követtek el. Ennek a tervnek a keretében minden német civilnek

akkora adag élelmiszert kellett kapnia, amely kevesebb volt, mint amit állítólag a német koncentrációs táborok foglyainak utaltak ki.

A gyomrom felfordult, amikor olvastam, hogy sok német anya kénytelen volt prostitúcióra adni a fejét, hogy gyermekeit etetni tudja. Amikor a háború véget ért, több százezer német civil és katona meghalt a kemény szövetséges megszállás első évében.[554] Amikor kezdtem megérteni, hogy a háború teremtette ezeket az igazságtalanságokat mindkét oldalon, komolyan kételkedni kezdtem: vajon tényleg csak a németek voltak-e azok, akik bűnöket követtek el a második világháború során?

Miután rájöttem arra, hogy a szövetségesek is követtek el atrocitásokat, emlékezetembe villant az a sok Dél-ellenes propaganda, amelyeket akkor engedtek szabadjára, amikor a jenki erők felszabadították az andersonvillei börtöntábort az Államok közötti háborúban. Nagyon sok északi fogoly meghalt ott hiányos tápláltság következtében és betegségekben. Ez azért történt, mert a déli erőknek szószerinti értelemben semmijük sem maradt, amivel táplálhatták volna foglyaikat. Nagyon sok déli szenvedett William Tecumseh Sherman „felégetett föld" politikájától, a vasút elpusztításától és a Dél tengeri blokádjától. Ilyen körülmények között nem meglepő, hogy a börtöntáborok a pokol bugyrai voltak, és semmilyen gonosz tervet vagy összeesküvést nem kell ahhoz feltételezni, hogy megmagyarázzuk őket. Még mindig az egyetemre jártam, amikor megtudtam, hogy bár az Észak nem küszködött élelmiszerhiánnyal, a körülmények a jenkik által működtetett börtönökben sokkal rosszabbak voltak, mint a déli börtönökben.[555] Amikor Lincoln közvetlen parancsáról olvastam, amely megtiltotta a jenki börtönőröknek, hogy az aggódó rokonoktól küldött ételcsomagokat és takarókat átadják az elfogott délieknek, rájöttem e keserű igazságra: a győző mindig becsületesnek állítja be magát és a legyőzöttet pedig becstelennek.

Amikor elgondolkodtam a nürnbergi perek nyilvánvaló igazságtalanságáról, már könnyebbé vált számomra tárgyilagosan tekinteni a holocaustra, mert annak alapját a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszék vádjai szolgáltatták.

Az egyik példa a nürnbergi vékonyka bizonyítékokra Rudolf Hössnek, az auschwitzi koncentrációs tábor volt parancsnokának hamis vallomása. A holocaust-történészek évekig hirdették Höss „vallomását" mint annak bizonyítékát, hogy a nácik szándéka a zsidók kiirtása volt. Valójában erre alapozták az auschwitzi tömeges elgázosítás vádját. Raul Hilberg, fő holocaust-történész nagyban támaszkodott rá, de amikor a teljes, közzé nem tett szöveget széles körben megismerték az 1960-as években, akkor az sok holocaust-szakértőt zavarba hozott, és az 1990-es években néhányan elismerték nyilvánvaló megbízhatatlanságát. Christopher Browing történész elismerte a *Vanity Fair* egyik cikkében, hogy:

> Höss mindig is nagyon gyenge és összezavart tanú volt. A revizionisták állandóan felhasználják őt éppen emiatt, azért, hogy a holocaust emlékét hiteltelenítsék.[556]

Az első probléma a számokkal volt. Állítólagos vallomásaiban Höss azt mondta, hogy több, mint 2,5 millió zsidót gázosítottak el Auschwitzban. Majdnem minden úgynevezett holocaust-szakértő, többek között az auschwitzi múzeumtábor igazgatója, dr. Francizek Piper, most azt mondja, hogy a számadat 1,2 millió. Miért hazudott volna Höss?

Höss olyan dolgokról is vallomásokat tett, amelyek képtelenségek. Például azt állította, hogy miután több száz áldozatot elgázosítottak hidrogéncianiddal, a munkások azonnal beléptek a kiszellőzetlen kamrákba, és gázmaszkok eltávolították a testeket. Arról beszélt, hogy dohányoztak és fogyasztottak rágcsálnivalókat, miközben feladatukat végrehajtották. Ezzel szemben a modern időkben Kalifornia állam gázkamráját órákig szellőztetik a kivégzést követően. A munkások még akkor sem léphetnek be a helyiségbe gázmaszk és védőöltözet nélkül, nehogy érintkezzenek olyan toxikus anyaggal, amely a pórusokon keresztül behatolva is öl. Bárki a táborban, aki rögtön belépett volna egy tágas helyiségbe, amely telve volt halálos hidrogén-cianiddal, amely több száz embert ölt meg, akkor azonnal az áldozatok között találta volna magát. Vallomásában Höss beszélt egy olyan koncentrációs táborról, amely nem is létezett — Wolzekről.

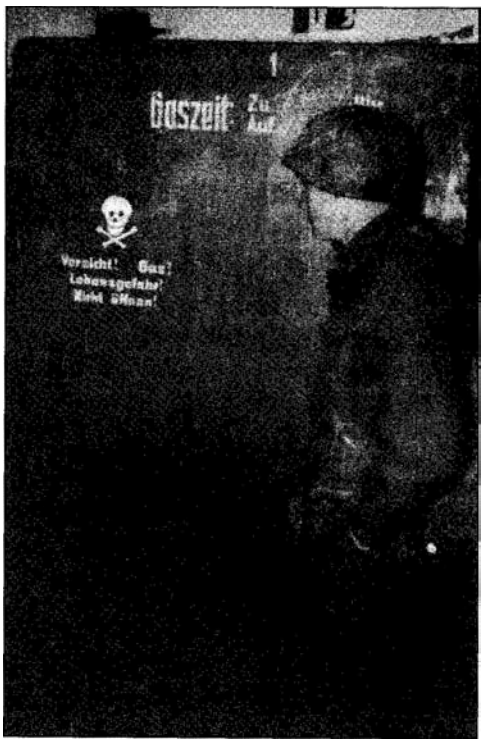

Az egész világon bemutatott, híres dachaui gázkamra ajtajáról készült foto, amelyről kiderült, hogy valójában tetű elleni fertőtlenítő kamra.

Höss emlékiratait akkor írta meg, amikor perére és kivégzésére várt, egy KGB által működtetett, kommunista börtönben, Lengyelországban, mindazzal együtt, melyet az ilyen körülmények sejtetnek. Rupert Butler, antináci és Höss-ellenes, *Legions of Death* (A halál légiói) című könyvében életszerűen elmondja Höss elfogását. Így írja le Butler Höss megkínzását és letartóztatását:

1946. március 11-én, délután 5 órakor Frau Höss ajtót nyitott brit uniformisban lévő hat hírszerző specialistának. Legtöbbjük magas és fenyegető megjelenésű volt, és mindegyikük a tartós és kegyetlen kínvallatás kifinomultabb technikáinak gyakorlott szakértője volt.

Később rájöttünk, hogy elvesztette a ciánpirulákat, amelyeket legtöbbjük magánál tartott. Nem mintha olyan nagy esélye lett volna rá, hogy használja, mert egy elemlámpát nyomtunk a szájába...

Clarke rákiáltott: „Mi a neve?" Amire ezt válaszolta: „Fritz Lang". Clarke öble a fogoly arcába csapódott. Mire ez negyedjére is megtörtént, Höss megtört és beismerte, ki is ő...

A beismeréstől gyűlölethullámban törtek ki a letartóztató csoport zsidó őrmesterei...

A foglyot lerántották az emeletes priccs tetejéről, a pizsama letépődött a testéről. Aztán meztelenül az egyik mészáros asztalra ráncigálták, ahol Clarke-nak úgy tűnt, hogy az ütések és a kiáltások soha nem érnek véget. Végül az egészségügyi tiszt rászólt a kapitányra: „Állítsátok le őket, ha nem akartok egy holttestet visszavinni... "

[Hösst] visszaráncigálták Clarke kocsijába, ahol az őrmester egy jó adag viszkit leöntött a torkán. Akkor Höss megpróbált aludni. Ekkor a szolgálati botját Clarke a férfi szemhéjja alá nyomta és németül ráparancsolt: „Tartsd nyitva a disznó szemeidet, te állat..."

A csoport Heldébe hajnali háromkor érkezett meg. A hó még mindig kavargott, de a takarót lehúzták Hössről és teljesen meztelenül kellett elgyalogolnia a börtönudvaron keresztül a cellájáig. Három napig tartott, míg egy összefüggő mondatot ki tudtak belőle szedni.[557]

Egy másik meggyőző példa a nürnbergi perek adatainak pontatlanságára az, hogy a szövetségesek feltételezték, hogy 300 000 embert gázosítottak el a dachaui koncentrációs táborban, München közelében. Ma egy holocaust-történész sem állítja, hogy akár egy embert is elgázosítottak volna Dachauban, és a hivatalos halálozási adat megközelítőleg 30 000-re csökkent. A halálesetek felét járványok okozták, amelyek a táborban tomboltak, és sokan azután haltak meg, miután a szövetségesek ellenőrzésük alá vették a tábort.

Még a dachaui tábor felszabadítása után is több ezer fogoly halt meg tífuszban, amint a szövetségesek megpróbálták megszüntetni a járványt. Szövetséges fotók olyan sebességkorlátozó táblákat mutatnak Dachauban, amelyeken angolul ez állt: A POR TERJESZTI A TÍFUSZT. Sebesség-határ: 5 mérföld/óra.

A háborútól dúlt Európa kiterjedt, katasztrofális tífuszjárványt szenvedett el. A német hatóságok a tetű ellen fertőtlenítő kamrákkal

kel a ruhákat és személyes tárgyakat kezelték, ahogyan az amerikai börtönök is fertőtlenítik a foglyokat tetű elleni permettel. A Zyklon-B-t kizárólag a ruhákon és más tárgyakon használták, és pont erre a célra kialakított, megfelelő kamrákban kellett használni a veszélyessége miatt.

Mivel széles körben tanulmányoztam a holocaust-irodalmat, és összehasonlítottam a régi és új anyagot, kezdtem látni, hogy ingatag alapokon áll az egész építmény. Nagyon sokan olvastuk vagy hallottuk az amerikai katonák beszámolóit, akik azt mondták: tudták, mit tettek a nácik, mert „saját szemükkel látták azt".

Mit is láttak valójában az amerikai katonák? Az emberi szenvedés és halál szörnyű jeleneteit. Éhezésben és betegségben csont-bőrré aszott tetemeket. Ugyanezt látták a jenki katonák Andersonvillenél az Államok közötti háborúban. De láttak-e gázkamrákat az amerikai katonák? A téma elismert szakértői szerint, többek között a náci vadász Simon Wiesenthal szerint is, az amerikaiak nem láttak ilyesmit Németországban, és nem is láthattak, mert az egyedüli állítólagos gázkamrák Kelet-Európában voltak.

Az egyik klasszikus kép, amelyet a világon mindenhol közzétettek, egy rohamsisakos amerikai katonát mutat Dachauban, amint egy vaskos vasajtó mellett áll. Az ajtóra festve halálfej látható, és egy német nyelvű figyelmeztető felirat: VIGYÁZAT, ÉLETVESZÉLYES. A fotó felirata szerint ez „gázkamra a hírhedt dachaui haláltáborban". Senkit, aki látta a fotót és olvasta feliratot, nem hibáztathatunk azért, ha azt gondolta, tényleg egy gázkamra képét látta, amelyben a nácik emberi lényeket gyilkoltak meg. Amikor én először láttam a fotót, ugyanezt gondoltam. Évekkel később megtudtam, hogy ez tényleg gázkamra volt, amelyet a ruhák fertőtlenítésére használtak, a tífuszt és más betegségeket terjesztő, foglyokat gyilkoló tetvek irtására. Valójában több száz szövetséges katona halt meg ilyen, tetűk által terjesztett betegségben a háború alatt és után. A katona azon a híres fotón egy fertőtlenítő kamra mellett állt, amelynek rendeltetése a foglyok életének megmentése volt, nem az életüktől való megfosztás.

A háború vége felé a szövetséges kormányoknak a németeket a lehető legrosszabb fényben kellett feltüntetniük. A pletykákat felhasználták, felnagyították és terjesztették. Nem volt olyan nehéz a háborús propagandának a tetű-fertőtlenítő kamrákat embereknek szánt gázkamrákként feltüntetni.

A tábor amerikai felszabadítói, akik ezerszer hallottak és olvastak arról, hogy a németek elgázosították a zsidókat, azt hitték, az elgázosítás következményeit látták a saját szemükkel. Ez a bírók és újságírók által jól ismert pszichológiai jelenség. Miután átmentek a halál látványa okozta pszichológiai sokkon a táborokban, senkit sem lehetett hibáztatni azért, mert hittek a „hivatalos magyarázatnak", ahogyan azt a média hirdette. Hosszú évekkel a há-

ború után, jóval azután, hogy kiderült, egyetlen amerikai katona sem látott elgázosított áldozatot, a média még mindig támogatja a mítoszt. Újságok és magazinok sokszor idéznek katonákat, akik „tudják", hogy a németek elgázosították a zsidókat, mert ők „ott voltak" és „saját szemükkel látták". Mégis, egyetlen szerkesztő sem javítja ki a hibát.

Az 1960-as évek végén és az 1970-es évek elején megfigyeltem, hogy a holocaust-történetet jelentősen módosították. A „haláltáborok", ahol több százezer embert gázzal öltek meg állítólag, hirtelen „koncentrációs táborok" lettek, ahol nem volt semmiféle szándékos erőfeszítés a foglyok kiirtására. Olyan táborokkal kapcsolatban, mint Dachau, amelyekről azelőtt azt állították, hogy ott zsidókat öltek meg gázzal, egy idő után már nem beszéltek elgázosításról és a meghaltak számát csökkentették.

Azokat a táblákat, amelyek a táborok ajtaján az áldozatok régi felfújt számát mutatják, csendben kicserélték. Még a hivatásos „holocaust-történészek" is a „koncentrációs tábor" kategóriába kezdték sorolni Dachaut és nem a „haláltábor" kategóriába.

A német földön lévő koncentrációs táborokban gázzal való kivégzésről alaposabb tanulmányozás után kiderült, hogy háborús hazugság. A népszerű sajtó nagy része még mindig támogatja a tévedést, bár a holocaust hivatalos történészei áttolták a gázkamra-vádakat a „kommunisták által felszabadított" táborokra keleten. Az úgynevezett szakértők, akik most azt mondják, hogy minden haláltábor keleten volt, néhány évvel ezelőtt még azt állították, hogy ugyanilyen táborok nyugaton is voltak.

A zsidó szappan-történet

A mese arról, hogy a németek szappant készítettek a zsidók testéből, valószínűleg az egyik legmeghökkentőbb példa a nürnbergi perek lefolyásának és bizonyítékainak hamis mivoltára, és a holocaust-történetekben szereplő hazugságokra. A nürnbergi perek során L. N Szmirnov, a Szovjetunió főügyésze kijelentette:

> **Ugyanaz az aljas, racionalizált technokrata SS-lelkület, amely a gázkamrákat és a halálautókat alkotta meg, kezdte kidolgozni ezeket a módszereket... amelyekkel emberi testből szappant nyertek, és emberbőrt cserzettek ipari célra...**[558] (a Szovjetunió 197 sz. nürnbergi bűnjele.)

Szövetséges ügyészek olyan írásos tanúvallomásokkal álltak elő, amelyek azt állították, hogy dr. Rudolph Spanner, a Danzig Intézet igazgatója irányozta elő a szappangyártást a koncentrációs táborok foglyainak testéből.

Dr. Spanner feltételezett receptjét az emberi szappangyártásra bemutatták (a Szovjetunió 196. számú nürnbergi dokumentuma), és a Nemzetközi Katonai Törvényszék rendelkezésére bocsátottak egy állítólag emberből készült szappant (a Szovjetunió 393. sz. iktatványa).

Sir Hartley Shawcross brit főügyész a bíróságnak elmondott összegzésében azt állította, hogy „voltak olyan esetek, amikor saját [német] áldozataik testét hasznosították a háborús szappanhiány mérséklésére". A nürnbergi ítélet részeként a bíró kijelentette, „kísérletet tettek arra, hogy az emberi testből származó zsírt iparilag szappangyártásra használják fel".[559] Ez a szenzációs vád címlap-sztori volt a világon mindenhol, és a mai napig is előveszik.

A nürnbergi perek után a zsidó szappan-meséhez minden újra elmondással hozzátettek valamit. A túlélők visszaemlékeztek arra, hogy zsidó szappannal mosakodtak.

A nácivadász Simon Wiesenthal írt az emberi szappanról a nürnbergi perek során. 1964-ben, az osztrák zsidó közösség lapjában, a *Die Neue Wegben* ezt írta:

> **Március utolsó heteiben a román sajtó egy érdekes hírt közölt: Folticeniben, a román kisvárosban, húsz doboz szappant temettek el a zsidó temetőben teljes szertartás és végső tiszteletadás keretében. Ezeket a szappanokat nemrég találták** egy **német katonai raktárban. A dobozokon ezek a kezdőbetűk álltak: RIF, azaz „tiszta zsidó zsír". Ezeket a szappanokat a Wafen SS-nek szánták. A csomagolópapír teljes cinikus tárgyilagossággal elárulta, hogy a szappant a zsidók testéből gyártották.** Meglepő, **hogy az alapos német elfelejtette megadni, hogy a szappant gyermekekből, nőkből, férfiakból, vagy idős személyekből főzték-e.**[560]

A feltételezést, hogy a nácik szappant főztek a zsidókból a háború utolsó éveiben, egyszerűen a németek zsidókkal szembeni embertelenségének szomorú tényeként adták elő. Olyan könyvekben ismételték meg, mint William Shirer tollából a *Rise and Fall of the Third Reich* (A Harmadik Birodalom felemelkedése és bukása), amellyel a média sokat foglalkozott, és még több ezer más cikkben, dokumentumfilmben és tankönyvekben is5[61] Izraelben zsidó temetés keretében temettek el olyan szappanokat, amelyekről feltételezték, hogy zsidók maradványai voltak. A szappanokat, amelyeket gyászköntösbe csomagoltak, végső nyugalomra helyezték ünnepélyes zsidó szertartás keretében.

Bebizonyosodott, hogy hamis minden cikk, kijelentés, tanúvallomás és dráma a németek szappangyártásáról a zsidók testéből. A háborút követően a szövetségesek védeljárást indítottak dr. Rudolph Spanner ellen. Egy hosszas vizsgálat után az ügyészi hivatal nem talált semmi olyan bizonyítékot,

amely arra mutatott volna, hogy a Danzig Intézet valaha is szappant gyártott volna emberi testekből, és minden vádat ejtettek ellene.

Kiderült, hogy a „RIF" kezdőbetűk, amelyeket a szappanokon tüntettek fel, nem azt jelölték, hogy „tiszta zsidó zsír", hanem azt a hivatalos kormányügynökséget, amely a szappant és más tisztálkodási szereket szétosztotta: a „Reichstelle für Industrielle Fettversorgung" egyszerűen azt jelenti, hogy „Birodalmi Ipari Zsírelőállító Központ". Valójában a „tiszta zsidó zsiradék" „RJF" lenne (Rein Jüdisches Fett), és nem „RIF", de a hisztérikus németellenes atmoszférában a háború végén a holocaust-hisztéria terjesztőknek nem állhattak az útjába az egyszerű tények. Amikor a „holocaust-revizionisták" szembesítették az atrocitás-gyártókat az igazsággal, el kellett ismerniük a szappan-hazugságot, vagy elvesztik hitelüket.

Walter Laqueur zsidó történész 1980-ban megjelent *The Terrible Secret* (A szörnyű titok) című könyvéhen elismerte, hogy az emberi szappan-történet hazugság volt.[562] Gitta Sereny, egy másik híres zsidó történész megjegyezte az *Into That Darkness* (Abba a sötétségbe)[563] című könyvében, hogy „az általában elfogadott történetet, miszerint a testekből szappant és műtrágyát gyártottak, végleg megcáfolta az általában nagyon megbízható „Náci Bűnöket Vizsgáló Ludwigsburgi Központi Hatóság". Deborah Lipstadt, az Emory Egyetemen a modern zsidó történelem és holocaust-tanulmányok professzora, azt írta 1981-ben, hogy „a nácik sohasem használták fel a zsidók testét, vagy bárki mását szappangyártásra".[5]M

Végül, 1990 áprilisában, Jehuda Bauer professzor a Jeruzsálemi Héber Egyetemről, aki a világ első számú elismert holocaust-történésze, és Samuel Krakowski, a híres Jad Vasem Holocaust Központ archívumának igazgatója kijelentették, hogy az emberi szappanról szóló történetek nem igazak. Bauer azt mondta, hogy a tábor foglyai „készek voltak hinni bármilyen, az üldözőikről szóló rémtörténeteknek". Érdekes kijelentésében Bauer az egész emberi szappan-történetért a nácikat hibáztatta. Krakowski megjegyezte: „A történészek arra a következtetésre jutottak, hogy az a szappan nem emberi eredetű zsiradékból készült. Amikor olyan sokan tagadják, hogy a holocaust valaha is megtörtént, akkor miért adjunk olyasmit a kezükbe, amit az igazság ellen fel tudnak használni?"[565]

Ahogyan a zsidó szappan-történetről is kiderült, hogy bődületes hazugság, rendelkezésünkre áll az ismereteknek egy olyan tárháza, ami ellentmond sok népszerű hiedelemnek. Nagyon sok kutató, akik végére jártak az ellentmondásoknak a holocaust-történetben, egymástól függetlenül tettek éj felfedezéseket. A vizsgálatok anyaga, amely megcáfolja a holocaust-történetet — a „holocaust-revizionizmus" —, egyre csak feltár újabb bizonyítékokat még ebben a pillanatban is. (lásd: *The Myth that Refuses to Die* = A mítosz,

amely nem akar meghalni. *Barnes Review).*[566] A holocaust-szakértők a revizionistákra rosszindulatú vádakkal és elnyomással válaszoltak. Még néhány évvel ezelőtt is megtörtént, hogy azokat, akik meg merték kérdőjelezni a zsidó szappan-történetet, náciknak és gyűlölködőknek bélyegezték. Még ma is, bárki, aki meg meri kérdőjelezni a holocaust-csomagot, annak természetét, számait és politikáját — „holocaust-tagadónak" bélyegzik. (Ez egy olyan fogalom, amelyet jogvédelemben részesítenek és egy nagybetűs „T"-vel fognak jelölni, ahogyan a holocaustot is egy nagy betűs „H"-val jelölik.)

„Holocaust-tagadónak" hívni bárkit, aki megkérdőjelezi a holocaust-dogmát, arra utalás, hogy ő együgyű vagy gonosz, antiszemita bolond. Miként kérdőjelezheti meg valaki a „holocaust-szakértőket", amikor mindenki láthatta a saját szemével a fotókat, filmhíradókat az elgázosításról és az agyonlövésekről, a zsidó tetemek halmait.

Valójában úgy találtam, hogy nincs egyetlen felelős revizionista sem, aki tagadja, hogy ártatlan emberek nagy számban haltak meg, köztük zsidók is, a németek és a szövetségesek kezétől a második világháborúban. Senki sem tagadja, hogy begyűjtötték a zsidókat Európa megszállt területein, és siralmas koncentrációs táborokban tartották őket. A revizionisták nem tagadják, hogy a nácik atrocitásokat követtek el zsidók ellen; ők ennek ellenére azt állítják, hogy a megöltek számát nagyban eltúlozzák. Sokkal fontosabb ennél, hogy továbbra is állítják: nem volt központi program, terv, tervezet vagy parancs a német kormány részéről az egész zsidó nép kiirtására. A revizionisták szerint a nácik azért hozták létre a táborokat, hogy oda zárják a zsidókat, mert biztonsági szempontból veszélyesnek találták őket, ugyanúgy, ahogy az amerikai kormány gyűjtötte be a japánokat biztonsági okokból. A revizionisták azzal érvelnek, hogy a tudományos és dokumentált bizonyítékok alátámasztják érveiket, és azok, akik a holocaust ortodox nézetei mellett foglalnak állást, könyörtelenül el kell, hogy tapossanak minden vitát, ha azt akarják, hogy a holocaust-történet tovább éljen. Végűl azzal érvelnek, hogy hatalmas politikai és gazdasági érdekek húzódnak meg a holocaust-történet kitalálása és továbbéltetése mögött.

Börtönbe a holocaust-eretnekekkel — tűzre a könyveikkel!

Az 1990-es években, több száz személyt mindenhol a nyugati világban, közöttük sok tudóst és kutatót, zaklattak, megfélemlítettek, fizikailag bántalmaztak, kirúgtak, megbírságoltak és be is börtönöztek azért, mert olyan bizonyítékokat hoztak fel, amelyek megcáfolják a megkövesedett holocaust-elmélet egyes oldalait. Professzorok, tanárok és bírók veszítették el állásukat. Sokukat több tízezer dollárra büntettek, mert politikailag inkorrekt vélemé-

nyüknek adtak hangot. Robert Faurissont, a francia Lyon-i Egyetem professzorát például több ezer frankra büntették meg nézetei miatt, arcát beverték és savval öntötték le egy brutális támadás során. Nagyon sokszor az ilyen áldozatok tanult, tiszteletben álló emberek, akiket soha sem vádoltak antiszemitizmussal addig, amíg a holocaustról kutatásokat nem végeztek és írtak.

A holocaustot megkérdőjelezők üldözésének egyik fő példája David Irving történész esete. Könyveit majdnem minden könyvtárban lehet fellelni a világon_ Irving több, mint harminc kötetet írt a második világháborúról, amelyeket a nyugati világ fél tucat legjelentősebb kiadója adott ki, többek között a The Viking Press, Harper & Row, Little, Brown, Simon & Schuster és az Avon Books.

A legnagyobb tiszteletben álló történészek, többek között A. J. P. Taylor, Trevor Roper, Gordon Craig és Stephen Ambrose dicsérték számos munkáját. Kutatásokat végzett a Német Állami Levéltárban több mint harminc éven keresztül, továbbá az Amerikai Állami Levéltárban, a British Állami Irattárban, az osztrák, francia, olasz kanadai kormány levéltáraiban és még bizonyos titkos szovjet levéltárakban is. Ő volt az első történész, aki megkérdőjelezte a széles körben hirdetett (es később leleplezett) Hitler-naplókat.[567] Széles körben folytatott kutatásai során Irving feltárt sok olyan dokumentumot, amely az ortodox holocaust-elméleteket cáfolják meg.

Németországi tartózkodása alatt idézte dr. Francizek Pipernek, az Auschwitzi Állami Múzeum igazgatójának videóra vett beismerését. Piper beismerte, hogy az épület, amelyet negyven éven keresztül (és több, mint 40 millió látogatónak) úgy mutattak be, mint valódi náci gázkamrát — hamisítvány. Lengyel kommunisták építették a háború után. Azért, mert egyszerűen Piper beismerését idézte, a kormány Irvinget a „halottak emlékének meggyalázásával" vádolta.

Bár egyértelmű bizonyítéka volt állításai bizonyítására, Irvingnek megtiltották, hogy a tárgyalása során azt bemutassa, vagy legalább dr. Francizek Pipert tanúként megidézhesse. Mert történelmi tényeket állított, a német kormány 30 000 márkára büntette. A „német állam érdekében" eltiltották a Német Levéltár látogatásától, ahol több, mint harminc éven keresztül dolgozott, és amelynek felbecsülhetetlen értékű dokumentumokat adományozott.

A német kormány most kitiltotta őt az országából. Kanada, Franciaország, Ausztria, Olaszország, Dél-Afrika, Ausztrália és sok más ország ezután a zsidók kérésére kitiltotta őt. A kiadóit zaklatták és megfélemlítették szerződésbontás céljából. Fizikailag bántalmazták, előadásait trombitáló banditák zavartak meg.

Kanadában a Simon Wiesenthal Központ kérésére a hatóságok letartóztatták, megbilincselték és az országból deportálták. A Toronto Globe & Mail

feltette a kérdést, hogy miért bilincselték meg, és a saját kérdésére egy másik kérdéssel válaszolt: „Ki gondolta volna, hogy az írógépéhez nyúl?"

Az Első Alkotmánymódosítás jogainak amerikai hagyománya mellett kevesen veszik észre, az úgynevezett „szabad világban" be lehet börtönözni egy történészt azért, mert egy ötven évvel ezelőtti történelmi eseménnyel kapcsolatban véleményét hangoztatja. A londoni amerikai követséghez közeli otthonában Irving egy francia TV riporternek adott interjút, megismételve a tényt, hogy a fő gázkamrák, amelyeket a turistáknak mutattak be Auschwitzben, nem valódiak. Azért, mert ezt állította a saját nappalijában, Londonban, a párizsi bíróságok beperelték őt. Franciaországban tilos megcáfolni minden „emberiség ellen elkövetett bűntényt", ahogyan azt a Nürnbergi Per 194.5-ös alapszabálya meghatározta — még akkor is, ha valaki ezt a saját otthonában teszi, egy másik országban.

Vannak olyanok, akik azt mondják, annyira nem kell vitát nyitni a holocaust bizonyos oldalairól, mint arról, hogy igaz-e, hogy a Föld lapos. Mégis, félne-e valaki vitába szállni a „lapos Föld" elmélet hívével? Szorgalmazna-e olyan törvényeket ez az illető, amely nem engedné, hogy az ellenfele nyíltan beszélni, írni, publikálni tudjon? Megpróbálná-e a másik megélhetését tönkretenni, több ezer dollárra büntetni, és ha az nem működik, akkor börtönbe vettetni?

Én azért hiszek a szólásszabadságban, mert nem félek. Hiszem, hogy elméleteim végiggondoltak, véleményemet logikával és bizonyítékokkal is alá tudom támasztani. A szabad és nyílt vita légkörében nem félek, mert nincs olyan igazság, amelytől én félnék. Mitől félnek David Irving, vagy a revizionisták ellenfelei?

Iskoláink és könyvtáraink tele vannak ortodox holocaust-irodalommal. Újságok és magazinok vég nélküli történetek áradatát teszik közzé. Filmszínház- és televízió-képernyőkön drámák, kommentárok, interjúk és a holocaust képei villannak fel. Úgy gondolnánk, ekkora túlerővel szemben nem kellene tartani a világnak a David Irvingektől — csak akkor persze, ha Irving üldözői attól tartanak, hogy bizonyítékai meggyőzőek, érvelése helytálló, és előadásmódja ékesszólású. Így, hogy a saját népszerű holocaust-változatukat védjék, ezt az embert ki akarják kergetni a világból.

Melyik az a „történelmi tény", amely olyan törékeny, hogy terrorral, börtönnel és deportálással kelljen védelmezni? Mitől félnek David Irving és más revizionisták ellenfelei? Olyan meggyőzőek-e a revizionisták érvei, hogy az ellenfeleiknek nyílt politikai elnyomást kell alkalmazniuk, hogy elhallgattassák őket?

Auschwitz: a holocaust főműve

A holocaust-történet a lengyelországi auschwitzi koncentrációs tábor körül forog. Évekig úgy mutatták be, mint haláltábort, ahol a nácik három- és négymillió közötti zsidót és több millió nem-zsidót gázosítottak el. Ha a látogatóknak kétségei vannak a holocaust hatalmas méretei és a gázkamra-történetek valódisága felől — akkor azokat eloszlatják a tábori körutak. Évente félmillió turista tekinti meg azokat a gázkamrákat, amelyekről azt állítják, hogy ténylegesen azokban pusztult el több millió zsidó. 1945-től 1989-ig egy tábla a bejárati kapunál azt hirdette, nagyon sok nyelven, hogy 4,1 millió áldozat halt meg ott. 1979-ben II. János Pál pápa látogatott el az emlékhelyre, és megáldotta a négymillió áldozat lelkét. Kiderült, hogy ebből hárommillió áldozat a képzelet szüleménye volt.

Röviddel a pápa látogatása után, minden zaj és nyilvánosság nélkül, a tábor történészei eltávolították a táblát és helyére egy olyat tettek, amelyen az új hivatalos adat szerepelt: 1,2 millió. Hosszú éveken keresztül a hivatalosan állított hatmillió zsidó holocaust-áldozat magában foglalta azt a négymilliót, akik odavesztek Auschwitzban. Érdekes, amikor az auschwitzi számadat csökkent körülbelül három millióval, senki sem sietett kijavítani az enciklopédiákat vagy a vég nélküli történeteket, amelyekben a hatmilliós adat szerepel.

Amikor a „szakértők" az auschwitzi halálozási számadatokat csökkentették, akkor olyasmit tettek, amelyért a revizionistákat bebörtönözték. Mindemellett nem tehettek egyebet. Csökkenteni kellett drasztikusan a számadatot, vagy elvesztették volna hitelüket. Más dolog volt meseszerű, nevetséges állításokat tenni Auschwitzcal kapcsolatban, amikor az még egy kevéssé látogatott, Kommunista Párt által ellenőrzött hely volt az 1950-es és 1960-as években, de a nagyobb nyilvánossággal felmerültek további kérdések. Azzal, hogy az adatokat felülvizsgálták, a tábor kurátorai ténylegesen elismerték, hogy a kommunisták és az utánuk következő tábori múzeum hivatalnokai kitalálták a számokat, és azok egyszerűen túl magasak voltak ahhoz, hogy hihetőek legyenek.

A zsidó revizionista David Cole 1992 szeptemberében utazott Auschwitzba. Feltette a szokásos zsidó fejfedőt, és megszólaltatta az igazgatót, dr. Franciszek Pipert, aki elismerte: amíg a „hivatalos idegenvezetők" azt mondják a látogatóknak, hogy a gázkamrák pont úgy vannak ott, ahogy azokat a tábor felszabadításakor hagyták, valójában azok csak „rekonstruált darabok". Ez a leleplezés csak egyike a tátongó lyukaknak az Auschwitz-csatahajó oldalán, a holocaust-flotta zászlóshajóján. Ezután Cole-t többször is összeverték, és halálosan megfenyegették.[568]

Az égbekiáltó auschwitzi hazugságot leleplező, egyre gyűlő bizonyítékok tükrében a holocaustot hirdetők sok mindent elismertek abból, aminek ki-

mondásáért olyanokat, mint David Irving, elítéltek. Érdekes módon, az Auschwitzról szóló valaha is megjelent legjelentősebb és legkimerítőbb könyvben, az *Auschwitz: 1270 to Present-ben* (Az Auschwitz 1270-t61 napjainkig-ban) Robert Van Pelt és Deborah Dwork, a két holocaust-szerző elismeri, hogy a gázkamra a fő auschwitzi táborban, és az, amelyet a turistáknak mutatnak be, hamisítvány: a lengyel kommunisták építettek sokkal a háború után.[569] A szerzők ennek ellenére állítják, hogy voltak gázkamrák egy másik auschwitzi táborban.

A kommunizmus szétesése Oroszországban napvilágra hozott nagyon sok olyan dokumentumot, amelyek addig elérhetetlenek voltak nyugati kutatók számára. Megdöbbentő bizonyítékok bukkantak fel a Moszkvai Állami Levéltárban. Amikor a szovjetek „felszabadították" Auschwitzot, a németek sietve elhagyták azt, tonnányi dokumentumot hagyva hátra. A kommunista csapatok által lefoglalt dokumentumok között volt az auschwitzi *halálozási nyilvántartás* — időrend szerinti halotti anyakönyvei azoknak, akik a táborban hunytak el. 45 éven keresztül ezek a rendkívül fontos dokumentumok a KGB titkos aktáiban hevertek. Mihail Gorbacsov orosz elnök engedélyezte, hogy nyilvánosságra hozzák azokat, amelyeket a kutatók megtaláltak: negyvenhat kötetet. A kötetek megmutatják, hogy az orvosok és más egészségügyi dolgozók precízen lejegyeztek minden halálesetet Auschwitzban. A feljegyzések tartalmazták a halál okát, amely egészen a kivégzéstől (agyonlövés vagy akasztás) betegségekig, szívrohamig és más okokig terjedt. A legtöbb halálesetet a betegség okozta. A hiányos halálozási nyilvántartás kötetei 74 000 halálesetet tartanak nyilván, amelyek közül körülbelül 30 000 volt zsidó haláleset. A többiek oroszok, lengyelek vagy más nemzetiségűek voltak.

A *halálozási nyilvántartás* azonnal felvetett bizonyos kérdéseket. Ha a hatóságok feljegyezték az agyonlövéseket és az akasztásokat, akkor miért nem jegyezték fel az elgázosítás általi haláleseteket? Ami ennél is fontosabb, miért tartották rejtve ezeket a könyveket olyan hosszú éveken keresztül? Azért tartották titokban a könyvek létezését a szovjetek, mert nem egyeztek a bennük szereplő adatok a KGB hivatalos auschwitzi számadataival?

A szövetséges forrásokból származó meggyőző bizonyítékok szintén ütköznek az állítólagos auschwitzi gyilkosságok hihetetlen számával. Az 1970-es évek közepén az amerikai kormány közzétette az Auschwitzről készült háborús légifelvételeket. Raul Hilberg zsidó történész az *Encarta Encyclopediának* írt cikkéhen azt mondja, hogy „1944-ben a táborról szövetséges felderítő légierő készített felvételeket, miközben ipari célpontokat kerestek; gyárait és nem a gázkamráit bombázták le".

Az Egyesült Államok légiereje hosszasan fényképezett, és a fényképek olyan kiválóan kivehetőek, hogy a járműveket és még az embereket is ki le-

het rajtuk venni. A fényképek közül nagyon sokat akkor készítettek, amikor az állítólagos mészárlás a csúcspontján volt. A felderítő repülők nagyon sok felvételt a reggeli órák derekán készítettek, tipikus munkanapokon. A több napon át készített felvételek közül egyik sem mutat emberi testekből álló hatalmas halmokat vagy gödröket; semmilyen tűz vagy krematóriumok kéményéből felfelé szálló füst jele nem fedezhető fel rajtuk.

Több ezer tonna koksz kellett volna a krematóriumok fűtéséhez, ha folyamatban lett volna a több millió ember hamvasztása és gyilkolása. De a felvételeken nincsenek koksz-hegyek, és nincsenek hosszú vonatszerelvények sem, tele tüzelőanyaggal. Nem állnak zsidók felsorakozva az állítólagos auschwitzi gázkamrák ajtajai előtt, és nem láthatóak semmiféle lyukak azokon a tetőkön, ahol állítólag bevezették a Zyklon-B-t az áldozatok felett.

Egy másik megdöbbentő bizonyíték látott napvilágot a brit „Enigma Secret" nyilvánosságra hozatalával. Számítógépek használatával a britek megfejtették az állítólag megfejthetetlen, ultratitkos kódokat, amelyeket a németek arra használtak, hogy üzeneteket küldjenek a harcoló front és a felső parancsnokság között. A kód megfejtése segített a háború menetének megfordításában, mert a brit és a szövetséges csapatok ismerték a német katonai terveket és parancsokat — sokszor jóval azelőtt, hogy maguk a német tábori parancsnokok értesültek volna róluk.

Sir Frank H. Hinsley, a St. Johns College tanára és a Cambridgei Egyetemen a nemzetközi kapcsolatok professzora, kiadott egy speciális függeléket a maga *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations* (Brit hírszerzés a második világháborúban: hatása a stratégiára és hadmozdulatokra)[570] című mesteri könyvének II. kötetéhez. Abban a részben, amelynek címe: „Német rendőrségi kódfejtők", Hinsley feltárja, hogy 1942-ben és 1943-ban brit hírszerzők lehallgatták minden nap a rejtjelezett üzeneteket Dachauban, Buchenwaldban, Auschwitzban és hét más táborban. Minden nap az összes tábor megadta, hogy mennyi ember jött be, mennyit vittek más táborokba, mennyien születtek és mennyien haltak meg. A felakasztással vagy agyonlövéssel kivégzett egyének számát is közölték.

„Auschwitznek" — mondja Hinsley —, „amely mindegyik tábor közül a legnagyobb volt 200 000 fogollyal, hivatalos jelentései a halál fő okaként a betegséget említették meg, de voltak köztük akasztásról és agyonlövésről szóló említések is. A dekódolt üzenetekben soha nem volt szó elgázosításról." A megfejtett üzenetekben szereplő halottak száma megegyezik a halálozásokról készült feljegyzésekben lévő feljegyzésekkel és arányban áll az elhasznált koksz mennyiségével. Továbbá, ha folyt az elgázosítás, akkor miért nem tettek róla jelentéseket, ahogyan az agyonlövésekről és akasztásokról is tettek? Mivel a németek kötelességtudóan jelentették a kivégzéseket vagy gyilkossá-

gokat feljebbvalóiknak, és jelentéseiket szupertitkos kódolással küldték, akkor miért titkolták volna el a kivégzés módszerét?

Érdekes módon a brit hírszerzés szintén fogta és lehallgatta egy kommunisták elleni, keleti, borzalmas partizánháborúba kényszerült német kommandós erő, az „Einsatzgruppen" rádiós kommunikációját. Ezekben a dekódolt üzenetekben a zsidó partizánok és civilek csoportjainak tömeges mészárlásáról szóló élénk beszámolók szerepelnek. Ezekben a titkos üzenetekben miért továbbították a civilek meggyilkolásának sötét hírét, de az auschwitzi titkos üzenetekben viszont mért nem?

Tudományos bizonyíték

Egy bírósági per során általában a tudományos bizonyíték a legmeggyőzőbb, mert tudományosan ellenőrizhető. Nincsen olyan tudományos bizonyíték, amely az, auschwitzi vagy más táborban történt tömeges elgázosításra utalna. Az amerikai hadsereg toxikológiai szakemberekkel végeztetett boncolást több száz halotton a náci koncentrációs táborban. Az emberi maradványokon évekig meglátszanak a ciánmérgezés nyomai. Nem létezett semmiféle tudományos bizonyíték még arról sem, hogy akár *egyetlen* áldozatot is elgázosítottak volna. Az orosz orvosok által a kelet-európai táborokban végzett boncolások sem mutatták semmi jelét sem az elgázosításnak. Bár boncolásokat végeztek, az eredményeket nem mutatták be Nürnbergben. Miért? Mert az eredmények nem lettek volna a vád hasznára, mivel egyetlen halálesetet sem lehetett volna a mérges gázra fogni? Minden gyilkossági ügynél nem próbálja-e a vád a halál okát bemutatni? A világ legnagyobb sajtót kapott gyilkossági tárgyalása, a Nemzetközi Katonai Törvényszék által lefolytatott per esetében a halál okának bizonyítéka gyanúsan hiányzik. Ha a nácik tényleg milliószámra gázosítottak el embereket, akkor miért nem mutatott volna be az ügyészség legalább egy olyan boncolást, amely azt bizonyítja, hogy a halál oka a Zyklon-B-b61 keletkező ciángáz okozta mérgezés volt?

A holocaust-ortodoxia „szakértői" azt állïtják, hogy az egyik „bizonyíték" emberi lények elgázosítására a nagy mennyiségű Zyklon-B felhasználása a háború alatt Auschwitzban. Jean Claude Pressac, francia kémikus, abbéli erőfeszítésében, hogy válaszoljon a gázkamrák létének revizionisták általi kétségbevonására, az *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers* (Auschwitz: A gázkamrák technológiái és működése) című könyvében olyan adatokat közöl, amelyek a Zyklon-B nagyarányú fogyasztását mutatják Auschwitzban.[571] Egy sokkal logikusabb magyarázat egyszerűen az, hogy a németek a vegyszert egyszerűen arra használták, hogy a táborban tomboló járványok ellen harcoljanak.

Mindemellett azok az adatok, amelyeket maga Pressac tett közzé, arra vonatkozik, hogy az egy főre jutó Zyklon-B felhasználás az auschwitzi koncentrációs táborokban hasonló volt az olyan német táborok Zyklon-B felhasználásához, mint Oranienburg, ahol a szakértők saját elmondása szerint nem folyt emberek elgázosítása. Ha Auschwitz volt az emberirtás nagy központja, és ha Zyklon-B-t használták, mint mérget, miként lehet az, hogy a feljegyzések a vegyszerek vásárlásáról és használatáról nem mutat nagyobb fogyasztást Auschwitzban, mint a német táborokban, amely helyekkel kapcsolatban nem szerepelnek vádak az emberek elgázosításáról? Pressac, ha akaratlanul is, de feltárta, hogy az egy főre jutó koksz-felhasználás nem volt nagyobb Auschwitzban, mint a német táborokban, amelyekről nem feltételezték, hogy ott népirtás folyt. Szószerint több hegynyi koksz lett volna szükséges ahhoz, hogy elhamvasszák az állítólagos auschwitzi áldozatokat.

1988 februárjában a kanadai kormány vádat emelt a holocaustot megkérdőjelező Ernst Zündei ellen, mert megszegett egy régi törvényt a „hamis hírek terjesztése" ellen. A védőügyvédek ebben a büntetőjogi eljárásban megbíztak egy amerikai mérnök tanácsadót, Fred Leuchtert, akinek a szakterülete a mérges gázzal működő kamrák, hogy megvizsgálja az állítólagos gyilkos gázkamrákat Auschwitzban. Leuchter, aki politikailag semleges egyén, valószínűleg a kivégző eszközök építésének és használatának elsőszámú szakértője az Egyesült Államokban, és ténylegesen több amerikai börtönben tervezett és épített kivégző berendezéseket.

Vizsgálata során Leuchter szemügyre vette az állítólagos gázkamrák konstrukcióját és kutatásokat végzett a Zyklon-B gázképző kémiai tulajdonságaival kapcsolatban. Úgy találta, hogy a Zyklon-B olyan vegyület, amely, ha levegővel érintkezik, halálos hidrogén-cianid gáz keletkezik belőle. A tárgyak felszínére tapad, és hajlamos vassal (vastartalmú vegyületekkel) reagálni, s így vascianidot ad. Ha a Zyklon-B-t vaskamrákban használják, vagy vörös téglából készült épületekben, akkor a vastartalmú anyagokkal reakcióba lép és jellegzetes kék színt ad. A nyomdafesték-ipar ezeket a kémiai reakciókat arra használta, hogy egy különleges színt, a porosz kéket állítsa elő. A *Random House Webster's Electronic Dictionary* 1992-es kiadása a következőképpen határozza meg azt:

> Porosz kék, fn. 1. a mély zöldeskéknél enyhébb. 2. sötétkék, kristályos, vízben oldhatatlan vascianid pigment vegyület, amelyet festésre, szövetek festésére és ruhák kékítésére használnak.

Leuchter nemcsak azt találta, hogy az állítólagos gyilkos gázkamrák Auschwitzban szerkezetileg teljesen használhatatlanok voltak az elgázosításra, a fa-

lakról is vett mintákat és aztán vegyi elemzésre küldte őket. Független laboratóriumok az Egyesült Államokban semmilyen nyomát sem találták a vascianid vegyületeknek. Ezzel szemben, amikor Leuchter megvizsgálta a kamrákat, melyeket csomagok és ruhák fertőtlenítésére használtak, hamar felfedezte a különleges kék színt, amely a vascianidra jellemző. A minták további vegyi elemzését követően bebizonyította, hogy fertőtlenítő falai magas koncentrációjú vascianidot tartalmaztak, amelyet a ciánnak való kitétel okozott.

Leuchter szintén rámutatott arra, hogy a fertőtlenítő kamrák, amelyeket tetű elleni fertőtlenítésre használtak, biztonságos tervezésűek és jól megépítettek voltak. Ugyanakkor az állítólagos gázkamrák tákolmányoknak bizonyultak. Azt kérdezte, hogy a bolhairtó gázkamrákat miért tervezték mérnökileg megfelelően, míg az állítólag több millió ember megölésére használt kamrák nem megfelelően kivitelezettek, így használatuk nem biztonságos.

A revizionizmus elleni harc

Amikor Leuchter a beszámolóját publikálta, a holocaust-szakértők a várható módon reagáltak — lejáratással, elnyomással, cenzúrával, megfélemlítéssel és még bebörtönzéssel is. Leuchter egy heves nemzetközi hadjárat áldozata lett, amelynek célja az volt, hogy szavahihetőségét megcáfolják és anyagilag tönkretegyék. Zsidó csoportok ócsárló leveleket írtak minden olyan állami fogháznak, amelyek az ügyfelei voltak, arra ösztökélve őket, hogy a szerződéseiket szüntessék meg vele. Képesek voltak a hatóságokat rávenni arra, hogy otthonában, Massachusettsben bepereljék, nyilvánvaló szakértelme és szabadalmai ellenére, egy, csak szakavatottak által értelmezhető törvény megszegéséért, amely megtiltja a mérnöki tevékenység engedély nélküli végzését.

A német kormány hat hétre csukta le Leuchtert egyszerűen azért, mert mérnöki megállapításairól beszámolt egy 1991-es előadáson Weissheimben. Csak azért, mert Leuchter előadását tolmácsolta és hozzá magyarázatokat fűzött, Günter Decker büntetlen előéletű volt középiskolai tanárt egy év letöltendő börtönbüntetésre ítélték. Ítéletükben dr. Orlet és dr. Müller rámutatott arra, hogy Decker városi tanácstag volt, aki a Heidelbergi Egyetemen dicsérettel szerezte meg jogi diplomáját és erkölcsileg makulátlan ember volt. Mivel Deckert nem ítélték el eléggé keményen a nemzetközi sajtó szerint, maguk a bírók is megfélemlítésnek lettek kitéve, és egyesek megpróbálták az általuk hozott ítéletet érvényteleníteni.

Frau Saline Leutheusser-Schnarrenberger, a német igazságügyi miniszter, minden egyes holocaust-áldozat arcába csapott pofonnak nevezte az ítéletet, a bírókat felfüggesztette és „táppénzre" tetette. Hans Klein mannheimi

ügyész megfellebbezte az ítéletet azzal az eredménnyel, hogy Deckert két év börtönbüntetést kapott. Klein azt is megígérte, hogy megvizsgálja az ítélet fogalmazásmódját, hogy megnézze, lehet-e bennük olyasmit találni, amely alapján a két bírót el lehetne ítélni. Semmi esetre sem szabad az a rendszer, ahol a bírókat el lehet bocsátani, vagy büntetőjogilag felelősségre vonni azért, hogy miért szabtak ki enyhe büntetést hatáskörükön belül.

Úgy tűnik, kevés változás történt Németországban ebben az évszázadban. Amerikában nagyon nehéz elképzelni, hogy valakit azért csuknának börtönbe, mert lefordított egy tudományos előadást, vagy azért függesztenének fel állásukból bírókat, mert egy politikailag nem korrektnek tartott ítéletet hoztak. Mindenesetre, ezek a holocaust-történet megóvásának módszerei. Németország nem a szólásszabadság egyedüli megszegője ebben a tekintetben. Egy bizonyos idő elteltével a sovány és szemüveges Fred Leuchtert Nagy-Britanniában lecsukták, majd erőszakkal deportálták az országból.

Egy évvel a Leuchter-vita után az Auschwitz Múzeum vezetői titokban megismételték Leuchter vizsgálatát és ugyanarra a tudományos következtetésre jutottak. Ennek ellenére nem beszélnek a tudományos tényekről az útikönyveikben. Az erőtlen magyarázatuk arra, hogy miért nem található az emberek ölésére használt gázkamrákban vascianid, az, hogy az idők során valahogy eltűnt onnan — ami kémiailag lehetetlen. Nem adnak magyarázatot arra, hogy miért nem tűnt el a vascianid a fertőtlenítő kamrákban. Egy másik holocaust-szakértő azzal érvelt, hogy kevesebb ciánt kell használni emberölésre, mint tetűirtásra, így aztán kevesebb lesz található abból az emberek számára készült gázkamrákban, mint a fertőtlenítő gázkamrákban. Ennek ellenére állítólag nagy mennyiségű Zyklon-B-t használtak fel arra, hogy több millió embert öljenek meg a valódi „halálgyárakban".

A holocaust-revizionisták, annak ellenére, hogy szűnni nem akaró heves támadásokban volt részük, olyan port kavartak fel a Leuchter beszámolójának és az Auschwitzra vonatkozó későbbi vizsgálatuk részleteinek nyilvánosságra hozatalával, hogy Auschwitz vezetősége egy új kémiai vizsgálatra adott engedélyt, amelyről azt állítják, hogy megcáfolják Leuchtert és a saját korábbi vizsgálatukat. Ennek ellenére, még mindig nem engedélyeznek semmilyen független vizsgálatot kutatók és mérnökök részére, bár viszonylag könnyen és gyorsan lehetne mintákat venni az állítólagos gázkamrafalakról és azokat megvizsgálni. A holocaust tanulmányozása során, akinek politikai érdekeik rejlenek abban, hogy fenntartsák a saját változatukat, ellenzik az akadémiai vagy tudományos vizsgálatokat. Azon fáradoznak, hogy megakadályozzák a dokumentumokba való bepillantást, vagy a helyszínek tudományos vizsgálatát, és még a tudományos vagy történelmi tanulmányok közlését is börtönbüntetéssel sújtandóvá teszik.

Még egy köztiszteletnek örvendő zsidó történész is, aki hisz a gázkamrák létezésében, valamelyest revizionista véleménynek ad hangot. Az 1988-as kiadású *Why Did the Heavens Not Darken? The „Final Solution" in History-ban* (Miért nem homályosult el az ég?: A történelemi „Végső megoldás"-ban) Arno J. Mayer, a Princeton Egyetem professzora rámutatott arra, hogy nagyon sok kérdés van a holocausttal kapcsolatban. Mayer, aki maga is elvesztett közeli családtagokat a holocaust során, írja:

> **Nagyon sok kérdés nyitva marad... Mindent egybevetve, hány testet égettek el krematóriumokban Auschwitzban? Hányan haltak meg ott** összesen? **Milyen volt a nemzeti, vallási, etnikai összetétele az áldozatok ezen közösségének? Hány volt „természetes" halálra ítélve, és hányat mészároltak le szándékosan...? Egyszerűen nincsen válasz ezekre a kérdésekre jelenleg. (366. old.)**
>
> **1942-t6l 1945-ig, minden bizonnyal Auschwitzban, de valószínűleg mindenhol, sokkal több zsidó halt meg úgynevezett „természetes", mint „nem-természetes" halállal. (365. old.)**
>
> **A gázkamrák kutatásának forrásai ritkák és megbízhatatlanok.**[572]

Ismétlem, Mayer erősen hisz abban, hogy voltak gázkamrák Auschwitzban, de rámutat: „A legtöbb, amit tudunk róluk, annak alapja az, amit a náci hivatalnokok és kivégzők mondtak a háború utáni tárgyalások során, és szemtanúk, túlélők visszaemlékezései. Ezeket a vallomásokat gondosan felül kell vizsgálni, mert nagyon bonyolult szubjektív tényezők is hatással lehetnek rájuk."[573] Mayer állításai Franciaországban és Németországban bírósági eljárást vonhatnának maguk után.

A holocaust szemtanúi

Ahogy Mayer is rámutat, a holocaust-történet legjava szemtanúk elmondásaira alapszik. **A** revizionisták azzal érvelnek, hogy az úgynevezett szemtanúk tanúvallomása nem mindig megbízható. Példának a John Demjanjuk-ügyet hozzák fel. Demjanjukot, aki egy honosított autómunkás Kelet-Európából, azzal vádolták, hogy ő volt a Rettegett Iván, egy aljas koncentrációs tábori őr a treblinkai koncentrációs táborban, aki állítólag több száz embert ölt meg.

Demjanjuk továbbra is állította, hogy ártatlan, de több száz zsidó szemtanú amellett tanúskodott, hogy ő volt az Iván. A tanúk kiabáltak, sírtak és pózoltak, és a könyörtelenség, a szadizmus leghihetetlenebb történeteit mondták el. Eskü alatt vallották, világosan emlékeztek arra, hogy az a Demjanjuk volt Iván. Végezetül Demjanjukot Izraelbe deportálták, és egy izraeli bíróság perbe fog-

ta és elítélte, főleg „szemtanúk" elmondása alapján. De új bizonyítékok kerültek elő, amelyek bizonyították, hogy Demjanjukot a KGB állította be bűnösnek. Olyan dokumentumokról, amelyek állítólag őrnek mutatták be őt, később kiderült, hogy szovjet ham isítványok. Amikor az ügyből világméretű botrány lett, még az Izraeli Legfelsőbb Bíróságnak is el kellett ismernie, hogy a szemtanúk vallomásai *nem voltak megbízhatók,* és Demjanjuk ártatlan.

Azok az őrületes számok

A holocaust vizsgálata során rájöttem, hogy a források szélsőséges eltérést mutatnak becsléseikben a megöltek számáról, egészen négytől huszonnégy millióig. Alább következik egy hiánytalanul közölt szöveg a *holocaust* címszó alatt az 1991-es *Compton Multimedia Encyclopediájából.*

> Ahogy a náci Németország egyik országot a másik után vonta ellenőrzése alá a második világháború során, nagyon sok polgári személyt öltek meg és bántalmaztak a katonák: tetteik kimerítik a háborús bűnök fogalmát. Ezek a bűnök ugyanakkor elhalványulnak a kiterjedt, szándékos *és jól megszervezett több, mint tizenöt millió személy kiirtása* mellett, amelyet holocaustnak neveznek.
>
> A hatalmas méreteket öltő népirtást lelkiismeretes hatékonysággal vitte véghez egy jól szervezett német hivatalnoki gépezet, amely semmit sem bízott a véletlenre.[574]

Máshol, ugyanabban a *Compton 's Encyclopediában* (a Koncentrációs tabor címszó alatt) a következő állítás található:

> A koncentrációs tábor-rendszer legszörnyűbb kiterjesztése a kivégző központok létrehozása volt 1940-ben. Azzal a fő rendeltetéssel épültek, hogy zsidókat öljenek meg ott. Ezt a mészárlást holocaustként ismerik. Feltételezések szerint *1826 millió embert öltek meg bennük,* többek között hatmillió zsidót és négyszázezer cigányt sas

A holocaust-történészek, akik a német bűnöket összegzik, nyilván nem látnak kivetnivalót a pontatlanságban vagy a következetlenségben. De attól függetlenül, hogy mely számadatokat használják, a számok olyan fantasztikusan nagyok, hogy túllépnek a hihetőség határain. Ha 18-26 millió embert öltek meg és égettek el a „likvidáló központokban" Lengyelországban (és legtöbbjüket Auschwitzban), a napi számadatnak több tízezret kellett volna kitennie. Ahogyan fentebb idéztük, a szakértő, akit a legtöbben idéznek maguk

a holocaust-tudósok, Pressac, most az auschwitzi halálozási adatot, az összes halálnemeket együttvéve 600 000-800 000-re teszi. Ezek az adatok, amik maguk is nagyon túlzottak lehetnek, hogyan egyeztethetők össze azokkal a számokkal, amelyek a népszerű enciklopédiákban röpködnek? Amikor egy nemzetet ilyen szörnyű tettekkel vádolnak, nem kellene legalább a pontosságot és a következetességet megkövetelni? Ha nem, akkor bárkit meg lehetne vádolni bármilyen vétekkel, minden félelem nélkül.

Dr. Norman Finkelstein, akinek a saját szülei szenvedtek a német koncentrációs táborokban, felhördülést váltott ki a *The Holocaust Industry* (Holocaust-ipar) című könyv megírásával. Az úttörő munkának számító könyvével bebizonyítja a holocaust-hirdetők bődületes hazugságait. Bebizonyítja, hogy a saját maguk által megadott számok szerint a holocaust, abban a formában, ahogy ők előadják — lehetetlenség volt.

> Leonard Dinnerstein így számol be egy szakmai körökben irányadó tanulmányban: „Hatvanezer zsidó sétált ki a koncentrációs táborokból. Egy héten belül több, mint húszezren haltak meg közülünk." De a Németországgal való tárgyalások kezdetén [csak két évvel ezelőtt, 1999-ben], a holocaust-ipar 135 000 még mindig élőnek (koncentrációs tábori fogolynak) követelt kártérítést.
>
> Ha 135 000 volt zsidó rabszolgamunkás még mindig el ma is, akkor körülbelül 600 000-nek kellett túlélnie a háborút. Az legalább félmillióval több, mint az átlagos becslések... Ha a zsidók csak húsz százalékát tették ki a túlélő tábori populációnak, és, ahogyan a holocaust-ipar feltételezi, 600 000 zsidó fogoly élte túl a háborút, akkor összesen hárommillió túlélő fogolynak kellett lennie. Így magának a holocaust-iparnak a saját vélekedése szerint a koncentrációs táborokban uralkodó körülmények egyáltalán nem lehettek rosszak; ténylegesen igen magas születési es igen alacsony halálozási arányt kell feltételeznünk... Ha, ahogyan a holocaust-ipar is utal erre, több százezer zsidó maradt életben, a Végső Megoldás egyáltalán nem lehetett hatékony — és pontosan ez az, amivel a holocaust-tagadók érvelnek." (127-128. olda1)[577]

Körülbelül akkor, amikor észrevettem az eltéréseket a holocaust számadataiban, láttam egy TV-interjút egy cionistával, aki a holocaust-revizionizmust támadta, azzal érvelve, hogy „teljesen mindegy, tízmillió vagy egymillió volt, 100 000 vagy 1 000, nem teszi a bűncselekményt kevésbé iszonyatossá!" Az igazság az, hogy ha több százezer és nem 26 millió ember halt meg, és azokat a haláleseteket a háborúval együttjáró barbárság okozta, és nem egy tervezett népirtás, akkor a holocaustnak az uralkodó verziója durván

Más holocaust-kérdések

A holocaust-sztori fő alkotóeleme az, hogy a náciknak volt egy tervük, vagy egy programjuk a zsidók kiirtására. Bár a szövetségesek elfogták a német kormányt, és elfoglalták a parancsnokságokat és a legtöbb koncentrációs tábort az érintetlen feljegyzésekkel együtt, nem találtak még egyetlen olyan instrukciót vagy parancsot sem, amely a zsidók elgázosítására vonatkozik, vagy olyan tervet, amely az európai zsidóság kiirtását irányozza elő. Semmilyen tervrajzot nem találtak embereknek szánt gázkamrák építéséhez, és nem találtak világos utasításokat vagy parancsokat sem emberek elgázosítására.

Drámaian felülvizsgálták a holocaust-sztorit e téma tekintetében. A szakértők többé nem állítják azt, hogy a nácik közvetlen parancsokat adtak a zsidók kiirtására. Raul Hilberg 1961-es, holocaustról szóló, *The Destruction of the European Jews* (Az európai zsidók elpusztítása) című művének első kiadásában azt írta, hogy 1941-ben Hitler két parancsot adott h a zsidók kiirtására. Hilberg művének javított, három kötetes kiadásában, amely 1985-ben jelent meg, minden ilyen parancsról szóló utalás hiányzik.[577] Hilberg művének javított változatát bemutató könyvkritikájában Christopher Browning, aki maga exterminácionista, ezt írta:

> Az új kiadásból minden olyan utalást szisztematikusan kihagytak, ami Hitler „Végső Megoldással" kapcsolatos döntéséről vagy parancsáról szólt. Egy árva lábjegyzet legalján eltemetve áll az egyedüli utalás: „Az események időrendje és a körülmények arra utalnak, hogy Hitler a döntést meghozta, még a nyár vége előtt." Az új kiadásban Hitler nem hoz semmilyen döntést és nem ad semmilyen parancsot 578

Holocaust a Vöröskereszt orra előtt?

A zsidó vezetők haragjukat a Nemzetközi Vöröskereszt ellen irányították, mert nem adtak hírt a holocaustról, és nem tettek semmit azért, hogy megállítsák azt. Arra mutatnak rá, hogy a Vöröskereszt nemzetközi csapatai gyakran meglátogatták és ellenőrzéseket végeztek minden főbb német koncentrációs táborban, többek között Auschwitzban is, egészen a háború végéig. Egyrészt, a holocaust hirdetői azt várják tőlünk, hogy higgyük el: a németek naponta több tízezer embert öltek meg egy szupertitkos terv keretében, amelyet nem mertek megemlíteni, még szupertitkos parancsokban sem. Másrészt elvárják tőlünk, hogy elhiggyük: a nácik megengedték, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt ellenőrzést végezzen ugyanazokban a táborokban, és meginterjúvolja a foglyokat, abban az időszakban, amikor állítólag sok ezret öltek meg minden nap. Itt van néhány árulkodó részlet egy *U.S.A. Today* cikkből:

Nagyon sok zsidó vezető és holocaust-szakértő már korábban arra a következtetésre jutott, hogy a Vöröskereszt súlyos hibát követett el a második világháború alatt — főleg azért, mert nem kongatták meg a vészharangokat a nácik által elkövetett atrocitások miatt —, és később azzal halmozták a hibájukat, hogy nem ismerték be a korábbit...

Valójában, egy 1944. november 22-i, a látogatásról beszámoló levélben, amelyet az U.S. Senate Department hivatalnokoknak címeztek, a Vöröskereszt ezt mondta: „(Mi) egyáltalán nem tudtuk felfedezni olyan berendezések nyomát, amelyet civil foglyok kivégzésére használnának..."

Ebben az esetben a dokumentumok azt mutatják, hogy a Vöröskereszt úton-útfélen hibát követett el. Nemcsak nem voltak tudatában a helyzet jelentőségének a Vöröskereszt hivatalnokai, hanem ennek tetejében hibás információkat adtak át a szövetségeseknek.

Tendencia NEM HINNI EL HORROR-TÖRTÉNETEKET

Különféle vöröskeresztes dokumentumok arra utalnak, hogy a szervezet vonakodva hitte, legalábbis a kezdetekben, a nácik könyörtelenségéről szóló meséket és pletykákat. Ugyanúgy, mint az emberek általában, a Vöröskereszt hivatalnokai nem fogták fel, milyen méreteket is öltenek a nácik vétkei...

„Nincs kétség afelől: a Vöröskereszt engedte a náciknak felhasználni a szervezetet" — mondja Rau Ioanid, a holocaust-túlélők nyilvántartásának igazgatója az U.S. Holocaust Memorial Museumban. „Kétségtelen, hogy a bolondját járatták velük."[579]

Nyilvánvaló, ha a sajnálatosan magas halálozási arány a gyógyszerhiány, a (tetűirtásra használt) rovarölő hiánya és az élelmiszerhiány miatt volt — amelyeket a háború pusztítása és az összeomlás okozott —, akkor a náciknak ugyanannyira nem kellett tartanuk a Nemzetközi Vöröskereszt-vizsgálóktól és önkéntesektől táboraikban, mint a briteknek, amikor a Vöröskereszt Kelet-London romjainál segített egy légitámadás után. Hisznek-e abban a holocaust-sztori támogatói, hogy a Nemzetközi Vöröskereszt tagjai részt vettek egy antiszemita, náci holocaust-összesküvésben? Vagy igaz-e, hogy a vöröskeresztesek, bár meglátogatták a táborokat a háború alatt, és a foglyoknak 973 000 csomagot adtak át (ahogyan a saját nyilvántartásuk is mutatja), egyszerűen tényleg nem láttak semmiféle tömeges elgázosításra, elégetésre vagy „kivégző létesítményekre" utaló nyomot, vagy éppen a nácik részéről bármilyen erőfeszítést arra, hogy szándékosan kiirtsák a zsidó népet?

Miközben több százezer menekültet segítettek, a Vöröskereszt-dolgozók kétségkívül hallottak a nácik könyörtelenségéről és tömeges elgázosításról

szóló történeteket, s nyugtázták ezeket a pletykákat, ezután pedig nyitva tartották a szemüket arra az esetre, ha ilyesmi jelét látnák — viszont semmit sem láttak, ami arra utalt volna, hogy a szóbeszéd igaz. A háború vége felé olyan táborokban, mint Buchenwald, rengeteg tetemet láttak, de a saját beszámolóik a szörnyűségekért a járványokat hibáztatták, amelyeket a brit megszállók és maga a Vöröskereszt is nagyon nehezen tudtak legyőzni. Például a britek becslése szerint több ember halt meg azután, hogy átvették Bergen-Belsen felett az irányítást, mint a tábor felszabadítása előtt.

Zsidó erők elítélik azokat a revizionistákat, akik józan paraszti ésszel tesznek fel ilyen kérdéseket: „Hogyan zajlódhatott egy hatalmas holocaust pont a Nemzetközi Vöröskereszt orra előtt?" „Miért engedélyeznék a németek a Vöröskeresztnek, hogy a táborokat megszemléljék, ha azok valójában halláltáborok voltak?" Nem véletlen, hogy ezeket a kérdéseket el akarják tiporni és a kérdezősködőket pedig börtönbe akarják zárni. A saját holocaust-sztori változatuk nem áll meg, semmilyen kritikus vizsgálódás ellenében.

Miért ne vitassuk meg?

A holocaust hivatalos őrei nemzetközi hadjáratot indítottak a zavaró kérdések elnémítására. A legtöbb ember soha nem is hall a revizionista álláspontról, mert a zsidó erők uralják a tömegtájékoztatást és nem engedik meg, hogy olyan anyag hozzáférhetővé váljon, amely megkérdőjelezi a holocaust-ortodoxiát.

A legerősebb ilyen erők közül az egyik egy világszervezet, az „Anti Defamation League of the B'nai B'rith" (a B'nai B'rith Rágalmazásellenes Liga), amelynek éves költségvetése az Egyesült Államokban 37 millió dollár, amelyet arra költenek, hogy olyanokat rágalmazzanak, akik Izraelt kritizálják, vagy a holocaust-mese egyes részeit megkérdőjelezik. Ha az ő holocaust-változatuk olyan messzemenően dokumentált, akkor miért félnek a szabad és nyílt vitától?

Egy nyílt vita a holocaust főpapjai és a holocaustot megkérdőjelezők között feltárná azt, hogy az utóbbiak nem gyengeelméjűek és gyűlöletkeltők, hanem olyan emberek, akiknek létjogosultsággal rendelkező kérdéseik és érveik vannak, amelyek bizonyítékokon alapulnak. Egy ilyen vita feltárná, hogy a revizionisták nem tagadják, hogy a zsidókat, mint a japánokat Amerikában a második világháborúban koncentrációs táborokba börtönözték be. A revizionisták elismerik, hogy az állapotok a koncentrációs táborokban szörnyűségesek voltak a háború vége felé, és állítják, hogy több ezer zsidó halt meg a táborokban, főleg betegségektől és hiányos tápláltságból. Végül, a revizionisták nyíltan elismerik, hogy néhány esetben ártatlan civilek mészárlása megtörtént, és az ilyen borzalmas tettek elítélendő.

A revizionisták azt állítják, hogy amíg minden bizonnyal voltak olyan németek, akik elkövettek olyan tetteket, amelyeket ma „háborús bűnökként" határozunk meg, maguk a szövetségesek is, és ide tartoznak a szovjetek is, legalább annyira bűnösök voltak az ilyen tettek elkövetésében. A revizionisták rámutatnak arra, hogy a szövetségesek szándékosan bombázták gyújtóbombákkal a polgári lakosságot. A szovjetek tömegesen erőszakolták meg a nőket, űzték el otthonaikból az embereket és gyilkolták halomra a németeket és Kelet-Európa más népeit (lásd Willis Carto *Barnes Review-ját).sso* Arra is rámutatnak, hogy nagyon sok halálesetnek a koncentrációs táborokban a háború utolsó évei alatt az volt az oka, hogy a szövetségesek lebombázták azokat a vasútvonalakat, amelyek létfontosságúak voltak az élelmiszer- és gyógyszerszállításhoz. Rámutatnak arra is, hogy a gyógyszereket és egészségügyi termékeket gyártó gyárak tudatos elpusztítása növelte a halálozást a német polgári lakosság és a katonák körében, továbbá a halálesetek számát a koncentrációs táborokban.

A holocaustról kialakult elterjedt felfogás megkérdőjelezése nem egyenlő a tömeggyilkosságok jóváhagyásával. Azok, akik megcáfolják a holocaustról kialakult elterjedt nézetet, külön kihangsúlyozzák, hogy az ártatlan zsidók vagy más emberek ellen elkövetett atrocitásokat a nyugati világ erkölcsi értékei ellen elkövetett bűntettnek tekintik. A revizionisták egyszerűen azzal érvelnek, hogy nemcsak a zsidók voltak a világ legszörnyűbb háborújának egyetlen áldozatai. Nagyon sok revizionista azzal is érvel, hogy a holocaust-sztori mögötti motívum Izrael és a zsidó szervezetek politikai és gazdasági céljainak előremozdítása.

Amikor elkezdtem arról a nagyon sok nyugtalanító tényről értesülni, amelyek megcáfolták a holocaustról kialakult véleményemet, feltettem magamnak a kérdést: mi indította útjára a holocaust-sztorit, és miért hallunk róla mindenhol, a második világháború vége után ötven évvel? Általában nagyon sok keserűség és gyűlölet marad hátra minden háború után, de ahogy az idő múlik, a hisztéria alábbhagy, és a hígat ész kerekedik felül. Ennek ellenére legalább akkora, ha nem nagyobb hisztéria van ma a német háborús bűnök miatt, mint rögtön a háború után. Csupán néhány hónappal a háború vége után, az Amerikai Egyesült Államok Szenátusának vezetője, Robert Taft, elítélte a Nemzetközi Katonai Törvényszéket, mint egy „olyan szégyenfoltot Amerika történetében, amelyet örökre meg fogunk bánni".[581] Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának főbírája, Harlan Fiske Stone, Jackson bíróról, aki elhagyta a Legfelsőbb Bíróságot, hogy a Törvényszéken a vádat képviselje, ezt mondta:

> Jackson elment, hogy egy magas szintű lincselő party-t vezessen Nürnbergben. Nem érdekel, hogy mit kezd a nácikkal, de utálat fog el, amikor azt

látom, hogy mindezt annak a látszatával teszi, mintha valóban egy igazi bíróságot működtetne és tényleg a szokásjog szerint járna cl. Ez túlzottan szenteskedő csalás ahhoz, hogy régimódi elveimnek ne mondana ellen.[582]

Ötven évvel később nehezen találnánk egyetlen amerikai kongresszusi képviselőt is, aki el merné ítélni a háborús bűnösök perét. Még akkor is, hogy titokban ezen a véleményen van, tudja, ha egy szót is ejt erről, az olyan indulatot zúdítana a fejére, hogy politikai pályafutása azonnal véget érne.

Mi hát az a motívum, ami a holocaust hirdetőit örökké arra ösztökéli, hogy mindenkorra bevéssék fejünkbe és szívünkbe e történetet?

A holocaust-történet motívumai

Nyomást gyakoroltak a szövetséges erőkre, hogy egy állandó mentsvárat alapítsanak Palesztinában a zsidó túlélők számára. Izrael megalapítása három évvel a németek veresége után ily módon a holocaust utólagos következménye volt.[583] — A neves zsidó történész, Raul Hilberg cikke a holocaustról az *Encarta Encyclopediában.*

A háborús propaganda-gépezet minden háborúban beindul. A modern hadviselésben ez igen hatásos pszichológiai fegyverré nőtte ki magát. Bár a propagandának nem feltétlenül kell az igazságot visszatükröznie, fel lehet használni egy nemzetnek a saját hadseregén belül, vagy be lehet éppen az ellenség hadereje ellen vetni. Az első világháború alatt a British War Office (Brit Háborús Hivatal) olyan közleményeket adott ki, miszerint a németek azzal szórakoztatják magukat, hogy felszúrják a belga csecsemőket a szuronyaikra és ezenfelül még meg is főzték a gyermekek testét, így állítva elő a lőszerekhez szükséges foszforvegyületeket. A háború után a British War Office megerősítette, hogy ezek a történetek ordító hazugságok voltak.

A második világháborúban — a rádió, a filmek, a hatalmas példányszámú újságok és magazinok elterjedésének korában — a propaganda sokkal kifinomultabb és hatásosabb alakot öltött. A zsidók, akik erősen befolyásolták az amerikai és a brit tömegtájékoztatást, német atrocitásokról szóló történeteket kezdtek közzétenni az 1930-as években, és e történetek csak halmozódtak a háború közeledtével. Ahogyan a revizionista állásponton lévő *Barnes Review*[584] is kimondja: míg régebben a németeket azzal vádolták meg, hogy az első világháborúban csecsemőket dobtak lobogó forró vízbe, most pedig azzal, hogy szappant készítettek meggyilkolt áldozataik testéből. De ez esetben majdnem fél évszázadra volt szükség ahhoz, hogy a történelmi igazság győzedelmeskedjen a szappan-sztori hazugsága felett, és eme ordító hazugságot még mindig gyakran hangoztatják.

Amikor még diák voltam, a Louisiana-i Állami Egyetem könyvtárának alagsorában nagyon sok olyan újságot végiglapoztam, amelyek 1945 és 1950 között jelentek meg, és nagyon sok olyan nyomós okot találtam bennük arra, hogy miért nem hagyott alább a háborús propaganda a háború befejeztével. Az ágyúk még szinte el sem csitultak Európában, amikor egy új, a zsidó világközösség számára létfontosságú háború bontakozott ki. Egy nagy méreteket öltő zsidó bevándorlás vette kezdetét a háborút követően Palesztinában, amelynek célja a cionista Izrael Állam létrehozása volt. Sikeressége nagyban függött a holocaust-sztoritól. Raul Hilberg, az *Encarta Encyclopediában* megjelent cikkében, Izrael létrejöttét pontosan úgy határozza meg, mint a „holocaust utólagos következményét". Pontosabban fogalmazva, Izrael megalapítása nem annyira a „holocaust utólagos következménye" volt, hanem inkább a holocaust-sztori utólagos következménye. A holocaust valóságai nem voltak annyira fontosak, mint az a felfogás, hogy volt egyszer egy holocaust.

Ma felvetődnek fontos, történelmi vonatkozású kérdések, a *USS Maine*-nek a spanyol—amerikai háború előtti elsüllyesztésével kapcsolatban, továbbá a Vietnamot megelőző Tonkin-öböli incidensre vonatkozólag; és hogy vajon a Lusitania, amelyet a németek az első világháborúban süllyesztettek el, szállított-e illegálisan muníciót? E meghatározó események fontossága inkább abban rejlett, hogy a nép miként vélekedik róluk, és nem abban, mekkora valóságalapjuk lehetett abban az időben. A „hatmillió" története nélkül a modern Izraelt nem lehetett volna megalapítani. Az izraeli állam megalapítása a zsidóknak a világ minden tájáról Palesztinába való tömeges beáramlásán alapult, továbbá a sikeres háborún és terrorizmuson a régiót az ENSZ mandátuma értelmében igazgató britek és a régió bennszülött lakossága ellen. Az otthonát elhagyó európai zsidó népesség félelmetes forrása volt a Palesztinába való bevándorlásnak. Ezen invázió hiányában kétséges, hogy a viszonylag kicsiny, háború előtti helyi zsidó népesség ki tudta volna ragadni az irányítást a britek és a bennszülött palesztinok kezéből.

A cionista katonai hatalomátvétel kiterjedt gazdasági, katonai és politikai támogatást követelt meg a világ minden tájáról. Magában foglalta a palesztin többség terrorizálását, amely elűzte őket otthonaikból és földjeikről, és megfosztotta őket polgári és politikai jogaiktól. Csak a holocaust-sztori továbbéltetésével lehetett elérni, hogy a világ ezeket a bűncselekményeket elnézze. A zsidók iránti mély szimpátia fényében, amelyet a holocaust-megemlékezések keltettek, a palesztinok ellen elkövetett szomorú sérelem csekélynek tűnt.

A holocaust-sztori hozta létre a több tízmilliárd dollárnyi Egyesült Államoktól származó támogatást, és még nagyobb összegeket kaptak Németországtól jóvátétel formájában. Talán még ennél is jelentősebb az, hogy a holocaust volt az az olaj, amely a zsidó cionizmus tüzét táplálta a világon minden-

hol. A holocaust ismételt felidézése a világon mindenhol egyesítette a zsidókat, és kiváltotta azt a hatalmas politikai és monetáris segítséget, amely Izrael megalapításához és fenntartásához volt szükséges. A palesztinokkal és az arab szomszédokkal folytatott, ötven évnyi, szinte megszakítás nélküli háborúskodás után Izrael még mindig nagyban függ a német és amerikai támogatástól. Izrael kapja Amerikától éves szinten a legnagyobb összegű, idegen országnak juttatott támogatást, és ez így megy egészen Izrael létrejötte óta. A holocaust húrjainak állandó pengetése a pénz állandó beáramlását eredményezi a zsidóktól és a nem-zsidóktól, és körmönfont kifogást teremt arabok elleni igazságtalanság elkövetésére.

Nahum Goldmann, a Zsidó Világszövetség elnöke, írt egy népszerű könyvet *The Jewish Paradox* (Zsidó paradoxon) címmel, amelyet a Grosset & Dunlap adott ki 1978-ban. Goldmann drámai módon fogalmaz azon jóvátételek hatásáról, amelyeket Németország fizetett Izraelnek.

> **A németek mintegy 80 milliárdot fognak kifizetni... A német jóvátételek nélkül, amelyek az** állam fennállásának első tíz évében folytak be, Izrael infrastruktúrájának még a fele sem lenne meg: az összes vonatok Izraelben németek, a hajók németek, és ugyanez érvényes az elektronikai berendezésekre és Izrael iparának nagy részére is... és ebben még nincsenek benne az egyéni rendszeres pénzügyi juttatások, amelyeket a túlélőknek fizetnek. Izrael több százmillió dollárnak megfelelő német valutát kap minden évben... Vannak olyan évek, amikor Németország Izraelnek kétszeresét vagy háromszorosát fizeti annak, mint amekkora hozzájárulást fizet a nemzetközi zsidóság.[585]

Ebben a meghökkentő könyvben Goldmann elismeri, hogy már a háború alatt a cionisták elkezdték tervezni a háborús bűnösök pereit, és már előre számítottak a jóvátételekre.

> A háború alatt a WJC (World Jewish Congress — Zsidó Világszövetség) New Yorkban létrehozta az Institute of Jewish Affairs-t (Zsidóügyi Intézetet), amelynek jelenlegi központja Londonban van. Két nagy litván jogász zsidó igazgatója volt, Jacob és Nehemiah Robinson. Nekik köszönhetően az intézmény kidolgozott két forradalmian új ötletet: a nürnbergi pereket és a német jóvátételeket.
>
> Az intézménynek... az volt az ötlete, hogy a náci Németország fizessen a vereségét követően... a német jóvátételeket elsődlegesen olyan emberek számára kellene fizetni, akik a nácik miatt elvesztették tulajdonaikat. Továbbá, ha reményeink szerint megalakul a zsidó állam, a németek kom-

penzációkat fizetnek majd, hogy a túlélők ott letelepedhessenek. A háború alatt először egy baltimore-i konferencián adtak hangot ennek az ötletnek.[586]

A nürnbergi pereket úgy mutatták be a nagyközönségnek, mint a szövetségesek törekvését a háborús bűnösök megbüntetésére. A „Zsidó paradoxon"-ban Goldmann elismeri, hogy a nürnbergi pereket és a német jóvátételeket nem a szövetségesek ötlötték ki, hanem a cionisták, még mielőtt a holocaustnak bármiféle bizonyítéka létezett volna, és a német kompenzációk szükséges feltételei a zsidó állam megalapításának.

A második világháború óta a holocaust-sztori több tízmilliárd dollárt csikart ki az Egyesült Államoktól és még többet Németországtól, jóvátételek formájában. Ez a szédítő summa, amely könnyen meghaladja a 150 milliárd dollárt, Izrael és a világcionizmus számára bizonyosan hatalmas motivációként szolgálhat a szenzációs holocaust-sztori továbbéltetésére.

Egy másik erőteljes ösztönző a propaganda életben tartásához akkor vált nyilvánvalóvá számomra, amikor az 1940-es magazinok kötegeit olvastam végig a LSU könyvtárában. Nagyon sok olyan cikket olvastam, ami a nácizmus elkerülhetetlen újjászületését jósolta meg. Nagyon sok cikkben olyan meseszerű állítások voltak, miszerint léteznek olyan aranykészletek, amelyek a németországi és a világon mindenhol életre kelő neonáci mozgalmakat pénzelnék, többek között Észak- és Dél-Amerikában.

A holocaustnak a nácizmussal való összefüggésbe hozása a leghatékonyabb mód a nemzetiszocialista filozófia elmarasztalására. A holocaust természetesen nemcsak elmarasztalja a nácikat, hanem elszigetel minden zsidót gyakorlatilag bármilyen bírálattól. Még lélektani fegyverként is működik a zsidók vezette egalitariánus mozgalmak kezében, mert a tömegtájékoztatás sohasem hagy ki egy alkalmat sem arra, hogy a faji látásmódot és az ezzel kapcsolatos tudományokat összefüggésbe hozza a nácik által elkövetett borzalmakkal (kivéve persze azokat a borzalmakat, amelyeket a zsidók követtek el a palesztinok ellen).

A holocaust-sztori továbbéltetésével a zsidó uralta média készséges társra talált a szövetséges kormányokban. A háború végével, amikor Európa romokban hevert, több tízmillióan hunytak el, és Európa fele kommunista elnyomás alatt volt, nagyon sokaknak meg lehet bocsátani, ha azt kérdezték, hogy megérte-e beleavatkozni a kezdeti lengyel—német háborúba. A holocaust-sztori hatásos érzelmi igazolásként szolgált erre.

Nagy kedvvel olvastam Raymond Chandler gyilkossági krimi történeteit egyetemista koromban. Amikor a holocaustot tanulmányoztam, emlékeztem: egy gyilkossági ügy felállításához a vád bebizonyítja, hogy a tettesnek

volt indítéka a bűncselekmény elkövetésére, és lehetősége is nyílt rá. A hatalmas zsidó érdekeknek mindenképpen volt indítékuk arra, hogy kiötöljék és hirdessék a holocaust-sztorit annak legszélsőségesebb formájában, és médiauralmuk által mindenképpen nyílt rá lehetőségük is.

Szószerint több ezerre rúg azon megjelent könyvek száma, amelyek a holocaust bizonyos vonatkozásait veszik szemügyre, és létezik még számtalan újságcikk, beszéd, prédikáció, dokumentumfilm, regény, színdarab és mozifilm, amelyek annak szörnyűségeiről mesélnek. A holocaustról szóló anyagok szerzői túlnyomó többségükben maguk is zsidók. Valószínű-e az, hogy azok a zsidók, akik szenvedélyesen hisznek a holocaust kimondhatatlan szörnyűségeiben, tárgyilagosan tudnának írni arról? Lehetséges-e az, hogy Ehe Wiesel pártatlanul tudna mesélni a náci Németországról vagy a holocaustról? És mondjuk, ha Adolf Hitler még élne, tudna-e elfogulatlanul írni Wieselről vagy a második világháborúról?

Elie Wiesel ezt írja:

> **Minden zsidónak, valahol lényének mélyén, el kell kerítenie egy helyet a gyűlölet számára — egy egészséges, éltető gyűlölet számára — az ellen, amit a német testesít meg, és ami a németben lakozik. Ha másképp tenne, halottait árulná** e1.[587]

Képzeljük csak el, ha a zsidó bolsevizmus alatti gyilkos gulág egyik orosz túlélője kijelentené:

> **Minden orosznak, valahol lényének mélyén el kell kerítenie egy helyet a gyűlölet számára — egy egészséges, éltető gyűlölet számára — az ellen, amit a zsidó testesít meg, és ami a zsidóban lakozik. Ha másképp tenne, halottait árulná el.**

Nem hiszem, hogy ezt Nobel-díjjal jutalmazták volna. Az igazság az, hogy a mai Európában bebörtönöznék és gonosz antiszemitának bélyegeznék.

A holocaust-sztori igazi hatalma mindig is az általa keltett emberi érzelmekben rejlett. Az idős zsidó túlélő könnyek közötti visszaemlékezése, Anna Frank kacérkodó szavai és a megcsonkított, csonttá-bőrré aszott testeket mutató képek és hírfelvételek azok, amelyek olyan mélyen mindannyiunk tudatába ivódtak. A képszerű emlékezet az, amely az igazi „bizonyítéka" a holocaustnak, mert ki ne látta volna az áldozatokat a halál szörnyű pózaiban. Mindazonáltal hasonló képeket tudnánk mutatni sok háborúról. Láthatnánk a kommunizmus sok millió áldozatát, akiket Trockij Vörös Hadserege, vagy Sztálin tisztogatásai öltek meg. Láthatnánk az ezrével elhulló nőket és gyer-

mekeket a britek által működtetett koncentrációs táborokban a búr háború alatt. Láthatnánk annak a több tízezer férfinak, nőnek és gyermeknek a maradványait, akiket élve égettek el Drezdában és Hamburgban. Láthatnánk Kambodzsa gyilkos mezeinek halottait vagy Ruanda vértől csöpögő dzsungeleit. De ezeket az áldozatokat nem látjuk sem filmekben, sem fotókon, évn51 évre, nap nap után. Ezeknek a háborús áldozatoknak nem állítanak emléket több millió dolláros emlékművek Washington D.C. nemzeti emlékművei között, nem rendelkeznek politikai lobbival, és nincsenek hollywoodi szervezőik sem. A róluk való megemlékezés nem illik bele azoknak a terveibe, akik eldöntik azt, mit is fog hallani és látni a nagyközönség.

Az elkövetkező évszázadban, ahogy a kommunikáció egyre gördülékenyebben és gyorsabban folyik majd, többen fogják megcáfolni a holocaust-sztori feltevéseit és vádjait. A tévedéseket és hazugságokat szigorú ellenőrzés és intellektuális vizsgálat alá vetik. Minden nap egy kicsivel több fog kiderülni a sztoriról, és egyre ingatagabb lábakon fog állni. Az igazság halmozottan fog a felszínre kerülni. A terror és elnyomás többé nem lesz arra elegendő, hogy annak előrejutását megakadályozza.

Nem mondhatom abszolút bizonyossággal, hogy a holocaust-történet bizonyos részei nem úgy történtek meg, ahogyan a vezető „exterminácionisták" mondják. De minden bizonnyal rendelkezésre áll már most elég olyan cáfoló bizonyíték és jogos kérdés, amely nyílt és teljes vitát, vizsgálatot követel meg a holocaust-dogmával kapcsolatban. Nem juthatunk a teljes igazság birtokába, amíg az eltérő véleményeket és a holocaust vizsgálatát nem engedélyezik. Azoknak a történészeknek és tudósoknak, akiknek kételyeik vannak a holocaust-ortodoxia bizonyos oldalaival kapcsolatban, meg kell engedni, hogy vizsgálódjanak és elemezzenek, majd bemutathassák eredményeiket félelem és megtorlás nélkül, amit David Irving is elszenvedett.

A holocaust-történet bizonyos elemeinek kutatása és megkérdőjelezése után, rájöttem, hogy azok, akik bizonyos oldalait megkérdőjelezik, semmivel sem állnak távolabb az igazságtól, mint azok, akik kétségbe vonják azt a hivatalos álláspontot, hogy a Kennedy-gyilkosságot egyedül követte el valaki. A különbség az, hogy kevesebb politikai, gazdasági, szociális és vallási következmény származik abból, ha valaki megkérdőjelezi a Warren Bizottság vizsgálati eredményeit. Pusztán az, hogy valaki jogos kérdéseket tesz fel a holocaust-sztori bármely vonatkozásával kapcsolatban, féktelenül magára haragítja azokat, akik a médiát uralják és Izraelt támogatják. Hitehagyásomért már rég drágán megfizettem, és ezért a könyvért valószínűleg még több személyes árat kell majd fizetnem. Ha egy kutató Amerikában e témával kapcsolatosan publikál és azt a nagyközönség előtt meg is vitatja, akkor számolnia kell azzal, hogy megélhetését elveszíti és személyes testi épségét is ve-

szélybe sodorhatja. Kanadában és Európában egyetemi diplomák érvénytelenítésével, állások elvesztésével, a szakmai megbecsülés, állami juttatások, üzleti vállalkozások elvesztésével, továbbá bebörtönzéssel és testi bántalmazással járt az ilyesmi.

Amint ezeket a szavakat vetem papírra, olyan hírekről értesülök éppen, hogy a francia nemzeti érzelmű vezetőt, Jean-Marie Le Pent elítélte egy francia bíróság és több ezer dollár fizetésére ítélte, pusztán azért, mert egy párbeszéd során azt mondta, hogy a gázkamrák a második világháború „lábjegyzetébe" való témák.[588] Winston Churchill monumentális művében, a *The Second World* War-ban[589] (A második világháború) nem említi meg a gázkamrákat — még egyetlen lábjegyzetben sem. Ugyanez mondható el Eisenhower *Crusade in* Europe-járó1[590] (Európai keresztes hadjárat-ról). Természetesen a cionisták el tudnák intézni, hogy poszthumusz bírósági tárgyalást indítsanak e két férfi ellen, akik nem adóztak kellő tisztelettel a holocaust emlékének.

Le Pen megjegyzését követően a Wiesenthal Központ európai igazgatója azt követelte, bogy függesszék fel Le Pen képviselői mentelmi jogát, hogy aztán vád alá helyezhessék, és tiltsák meg neki bármilyen kormányhivatal megpályázását.[591]

Az a társadalom, amely nem teszi lehetővé a szabad és nyílt párbeszédet, vizsgálódást és vitát, nem szabad. Minél jobban fél a média és a kormány egy bizonyos eszmétől, annál jobban megpróbálják elnyomni azt. A holocaustról alkotott, politikailag nem korrekt elméletek esetében a félelem hisztérikus méreteket öltött.

Az a kormány-berendezkedés és média-intézmény, amely bizonyos elméletektől fél és elnyomja azokat, nem azért fél, mert ezek az elméletek gyenge lábakon állnak, hanem azért, mert erőteljesek; nem azért, mert meg lehet cáfolni őket, hanem azért, mert meggyőzőek. Ha tényleg úgy tartja, bogy azok az elméletek gyenge lábakon állnak, akkor nincs semmilyen nyomós ok arra, hogy elnyomja azokat. Ha tudni akarjuk a holocaustról az igazságot, akkor szabadon kellene, hogy tudjunk vizsgálódni, szabadon kérdezni és szabadon kételkedni.

Ha van valami, amit politikai életem során megtanultam, akkor az a kérdések feltevése. Szabad sajtó és szólásszabadság kell nekünk, a vizsgálat és a párbeszéd szabadsága. Mielőtt el tudnánk dönteni, hogy mi az igaz és mi a nem igaz, a tény és a kitaláció, meg kell hallgatni mind a két oldalt. Ez igaz kell, hogy legyen minden napirenden lévő kérdéssel kapcsolatban, többek között azzal a jelenséggel kapcsolatban is, amely ekkora hihetetlen hisztériát kelt: a holocausttal kapcsolatban, melyet mi nagy „H" betűvel írunk.

A holocaust méreteiben egyre jobban kezd hasonlítani egy vallásra. Vé-

meggyilkolt emberek képét, akik azután a megronthatatlan jámborság szent légkörében támadnak fel új életre. Vannak rekonstruált koncentrációs táborok, amelyek a vallás szentélyeiként és zarándokhelyeiként működnek; vannak szent iratai tele szentekkel és latrokkal, és templomai is, mint a Washington D.C.-i Holocaust Museum. Bárki, aki csak a leghalványabb részletét megkérdőjelezi ennek a vallásnak, az eretnek, aki legalábbis megrovást és gúnyt érdemel, de mégis, ha lehet, akkor inkább megélhetésének elvesztését és elzárást. A káromolók írásait el kell kobozni és el kell égetni. Hogy e tévelygő írások valamilyen módon mégis eljutnak a nagyközönséghez, akkor a szerzőket és műveiket következetesen le kell járatni és ki kell gúnyolni.

A holocaust nemcsak vallásos méreteket kezd ölteni, hanem olyan világméretű iparrá is kinőtte magát, amely több milliárd dollárt hoz a konyhára. A holocaust-sztori a forrása a több milliárd dollárnyi német jóvátételnek, még több milliárdnak amerikai támogatás formájában, és a további milliárdoknak, amelyek nem nevezhetők másnak, mint egy hatalmas és eredményes zsarolási játszmának. Dr. Norman Finkelstein leleplezi a játszmát egy nemrég elhangzott interjúban, amelyet a *Counterpunck* magazinnak adott. Igen bátran szólalt meg, bár heves támadások célpontjává vált az ADL és más nagy hatalmú zsidó szervezetek részéről.

A Zsidó Világszövetség egyik szóvivője azt mondta, hogy jobb lenne, ha Ön hálával viseltetne olyan szervezetek iránt, mint a Zsidó Világszövetség, ama jóvátétel miatt, amelyet az Ön szüleinek fizettek ki. Mert ugye való igaz, ha ezek a testületek nem vívnának figyelemfelkeltő hadjáratot, akkor a holocaust-túlélőknek egyáltalán nem fizettek volna kártérítést?

Ezek a szervezetek közvetlenül megboldogult édesanyám egyik bölcs mondását juttatják eszembe. Szerinte a zsidók nem véletlenül találták ki a „chutzpah" szót. Lopnak: ezt a kijelentést annak a pénznek 95%-ára értem, amelyet a hivatalos könyvelés szerint a náci üldöztetés áldozatainak fizettek ki. Mert azután csak fogják magukat, és odalöknek neked néhány morzsát, közben azt mondják, hogy legyél érte hálás. Művészet volna még ennél is mélyebbre süllyedni: pénzzsaroló játszmává változtatni a zsidó nép második világháború alatti szenvedését. Tényleg úgy gondolom, hogy még Julius Streicher (vezető antiszemita író-szerkesztő az 1930-as Németországban) sem lett volna képes, ha manapság szerkesztené a *Der Strümert* maga elé idézni a halottaikkal üzérkedő zsidók képzetét, de pontosan ez az, amit ez a megátalkodott tolvajbanda művelt. Megszentségtelenítették a zsidók szenvedésének emlékét azzal, hogy pénzzsaroló játszmává változtatták. Ha valakinek mégis volna bármi kételye efelől, felhívnám a figyelmet egy nem régi *London* Times-cikkre, amelynek a címe:

„Swiss Holocaust cash revealed to be a myth". A svájci holocaust-pénzről kiderült, hogy csak mítosz, azaz a svájci bankok elleni minden vádról kiderült, hogy csupán a holocaust-maffiózók fantáziaszüleménye volt. De miután a zsidó szenvedést pénzzsaroló játszmává változtatták, megtagadták a valódi áldozatoktól. A művészet határát súrolja, ha ennél is mélyebb erkölcsi fertőbe süllyed valaki. Ha mindegyiket rács mögé is juttatnák, még az sem lenne a tetteikhez mérten megfelelő igazságtétel, véleményem szerint.[592]

Finkelstein a továbbiakban felhívja a figyelmet arra, ha ő nem lenne zsidó, akkor a könyve sohasem jelenhetett volna meg.

Az Ön véleménye szerint, ha nem lenne holocaust-túlélők zsidó gyermeke, akkor megengedték volna, hogy A Holocaust-ipart kiadja?

(Nevet) Nem, semmi kétségem nincs afelől. Először is, csak hajszál híján jelenhetett meg ez a könyv, mint holocaust-túlélők fiának a könyve. Ha nem volnék az, akkor esély sem lehetett volna rá. Akkor élve temettek volna el. Éppen a minap beszéltem olyasvalakivel — nevét nem említhetem meg ebben az interjúban —, aki egy mindkettőnk által ismert, magas rangú német kormánytisztviselővel találkozott. A barátom a könyvemben felvetett, a túlélő rabszolgamunkások számát kétségbe vonó kérdések felől kérdezte őt meg, és arról, hogy vajon a német kormány tisztában volt-e vele, hogy a számokat durván eltúlozták azért, mert így igazolták a hatalmas összegű pénzek kizsarolását. A válasz az volt, hogy „természetesen tudjuk, amit ő mondott, az igaz", de amellett döntöttünk, hogy belemegyünk a zsarolásba, mert „féltünk attól, hogy egy hatalmas antiszemita megmozdulásban törne ki Németország".

A holocaust-legenda tovább el, a zsidók körében erőteljes etnikai szolidaritást és a nem-zsidók iránti kollektív gyűlöletet táplálva. A nem-zsidók körében a holocaust-sztori krónikus, minduntalan visszajátszása elpusztítja a legelemibb pszichológiai védelmünket a zsidó szupremácizmus ellen.

Valójában a legnagyobb holocaust a több millió keresztény lemészárlása volt a zsidók vezényelte bolsevikok kezétől a Szovjetunióban és Kelet-Európában. Szomorúan ironikusnak tűnik az, hogy oly keveset foglalkoznak eme holocaustok holocaustjával. Korunkban úgy ítélik meg az eseményeket es azok jelentőségét, ahogy a szupremácista zsidók azt jónak látják. A holocaust terminológiája kizárólag a második világháború zsidó áldozatai számára marad fenntartva. A zsidó holocaustot szakrálisan elhatárolják minden más

emberélet-veszteségtől. Vannak zsidók, *és* ott van az emberiség másik fele — a világ kis „p" betűs pogányai.

Minden holocaust szülőanyja

Sokkal helyesebb lenne, ha az egész második világháborút, és nemcsak egyszerűen a zsidók szenvedését hívnánk holocaustnak. Európa legszebb városainak és művészi alkotásainak lebombázása, a milliónyi fiatal férfi legbátrabbjainak és legvitézebbjeinek eleste, a több millió ártatlan, Európa mindennemű nemzetiségű és etnikumú polgárának könyörtelen otthontalanná tétele, éheztetése, megerőszakolása és meggyilkolása — ez volt a legnagyobb holocaust, melyet a világ valaha is látott. A civilizált világ még nagyon sok eljövendő nemzedékeken át fogja a második világháború kulturális és genetikai hatását érezni.

A brit miniszterelnök, Neville Chamberlain, velősen fogalmazott, amikor azt mondta, hogy nem ért a német—lengyel határvita annyit, mint egyetlen angol gránátos vére. Mindazok, akik a háború alatt és után születtek, a szülők és a sajtó „jó háborúról" szóló katekizmusán nőttek fel. Ha 50 millió ember halála „jó háború", akkor pontosan melyik is a rossz háború? Természetesen, ugyanazok az erők, amelyek a holocaustnak adnak publicitást, hangsúlyozzák azt, hogy a háború szükséges volt, és hogy a nürnbergi perek mondták ki a végső ítéletet a németek háborús bűnei fölött. Németország, hogy véget vessen a kelet-németországi terület húsz éves lengyel fennhatóságának, lerohanta Lengyelországot. Ezen a ponton még csak határháború volt, kevés emberélet-veszteséggel és a városok csekély mértékű bombázásával. A háború kiterjedt, ahogy Franciaország és Anglia hadat üzent Németországnak, és hamarosan már világháborúvá vált, amely az emberiség történelmének legnagyobb vérfürdőjévé alakult végül (lásd Willis Carto *Barnes Review-ját).*[593]

Több nemzetben voltak olyanok, akik háborút akartak. Voltak olyan németek, akik keletre tekintettek, élettér reményében; lengyelek, akik inkább háborúztak, semhogy visszaadják a Versaillesben elorzott német területeket. A franciák között találhattunk olyanokat, akik irigyek voltak német versenytársaikra; a britek között voltak olyanok, akiket félelemmel töltött el egy egységes, gazdaságilag, politikailag és katonailag erős Európa gondolata. Ezek az erők, és még mások, segítették világra a második világháború holocaustját.

És ne feledkezzünk meg még egy csoportról, amelynek nagy részben jut felelősség a holocaustért és a háborúért: a szervezett zsidóság világméretű erőiről. 1933-ban a Zsidó Világszervezet hadat üzent Németországnak.[594] Hat éven át minden nyugati nemzeten belül tovább fokoztak mindennemű nemzeti sérelmet és paranoiát. Németország ellen felbujtó cikkeket tettek

zsidó tulajdonban lévő és a zsidók által uralt sajtóban. Nagy pénzügyi hatalmukat előnyükre használták ki. Hatalmas politikai és médiabefolyásukat arra használták, hogy a háború mellett agitáljanak és a gyűlölet tüzeit táplálják, egy olyan tüzet, amelyre még mindig rak a média, 50 évvel a történtek után.

Mi amerikaiak, a britekkel, németekkel, franciákkal és olaszokkal együtt lemészároltunk több milliónyi európai nőt és gyermeket, megöltük és megcsonkítottuk fiatal fiainkat, legszebb művészeti alkotásainkat égettük fel civilizációnk és kultúránk európai bölcsőjében. Amikor nagyon fiatal voltam, bűntudat alakult ki bennem a rabszolgaság és a Jim Crow miatt. Levetettem magamról ezt a bűntudatot, amikor rájöttem, hogy fajunk sokkal többet adott a Föld népeinek, mint amennyit elvett tőlük. Viszont, ahogyan kezdtem megérteni a második világháború valóságait, megint csak elkezdtem bűntudatot érezni, de ez alkalommal nem azért, amit a saját fajom másokkal művelt, hanem azért, amit mi magunkkal műveltünk. Végső soron senkit sem hibáztathatunk ezért a vérfürdőért, kivéve magunkat.

A második világháború volt a legpusztítóbb és legrombolóbb esemény az európai emberiség hosszú történelme során. A kommunizmus fél Európán nemi erőszakot követett el, aztán rászabadították bolygónk egészére, és még mielőtt saját maga tüze emésztette volna fel, több millió embert ölt meg és taszított rabszolgasorba. Pirruszi győzelmükkel a zsidó szupremácisták megszilárdították hatalmukat, aminek az lett az eredménye, hogy a huszonegyedik századra ráköszöntött a cionista mindenhatóság a média és a politikai hatalom legfelsőbb soraiban. A második világháború végén, amint a szupremácista zsidók megkezdték palesztinai inváziójukat, szövetségeseik Európában es Amerikában egy másfajta inváziót terveztek az amerikai és európai országok számára: egy bevándorlási inváziót, amely az „oszd meg és uralkodj" ősi taktikájának a része. A huszonegyedik század első éveiben már könnyedén el tudjuk képzelni egy demográfiai és genetikai katasztrófa bekövetkezését, amely nagyon sok nemzet feje fölött lebeg. Most végre ősi sérelmeikért állnak bosszút azok, akik „sohasem felejtenek és sohasem bocsátanak meg".

Es ma, bár úgy tűnik, hogy zsidó ellenfeleink teljes győzelmük küszöbén állnak, amint szorgosan lefektetik az Új Világrend alapjait, még mindig nem a hatalmuk az, ami minket fenyeget. Ami minket fenyeget, az a saját gyengeségünk. Achilles-sarkunknak a naivitásunk bizonyult. Ha megtudjuk az igazságot a holocausttal kapcsolatban, akkor az ilyen naivitás véget ér, és akkor gátat szabhatunk az emberiség különféle, egyedi megjelenési formáit gyökeresen kiirtani hivatott tervnek.

Norman Finkelstein rámutat a *holocaust-ipar* képmutatására a holocaust arra való felhasználásában, hogy megkérdőjelezhetetlenül igazolják a több százezer palesztin meggyilkolását, bebörtönzését, megkínzását és kifosztását.

De nem csak Palesztina az, amely elfoglalását a holocaust furkósbotjának köszönheti. Az európai-amerikai világ legtöbb hatalmi kulcspozíciójának zsidó szupremácisták általi elfoglalása is a holocaust sulykolásának köszönhető. A palesztinok, az európai-amerikaiak és valójában a világ összes népei nem áldozhatják fel szabadságukat és fennmaradásukat a holocaust oltárán.

Tizenharmadik fejezet
A ZSIDÓK VEZETTE INVÁZIÓ

Add nékem a fáradt, összezsúfolt, szabadon
lélegezni vágyó emberáradatodat.
Nekem add a partra kivetett, hemzsegő nyomorultjaidat.
— Emma Lazarus

Az európaiak beáramlása Észak-Amerikába otthonaikat elhagyni kényszerítette az indián népességet, és végül rezervátumokat jelöltek ki számukra. Ugyanígy, az alább nem hagyó zsidó bevándorlás Palesztinába a palesztin nép érdekeivel ellentétes, de szükséges volt ahhoz, hogy a zsidók megszerezzék az uralmat a térség felett. Lefektette a cionista állam alapjait.

Bármely törzs, faj vagy nemzet, amely meg akarja őrizni a kultúráját, csoportérdekeit és szuverenitását, meg kell hogy tartsa az általa lakott földrajzi térséget uraló helyzetét. A legtöbb nemzet ezt a tényt alapelvként értelmezte a civilizáció hajnala óta, és minden modern nemzet szigorúan őrizte határait és ellenőrizte a bevándorlást.

A legtöbb amerikai az indiánoknak a fehér bőrű gyarmatosítók elleni történelmi harcát erkölcsi szemszögből jogosnak tekinti. Viszont, a mai elkorcsosult etika idején vannak olyanok, akik morálisan elítélendőnek tekintik az európai-amerikaiak azon törekvését, hogy egyedi génjeinket és kultúránkat megvédjük a nem-európai eredetű bevándorlástól. Hovatovább, a mindenütt jelenvaló propaganda ellenére is, amely a multikulturalizmust hirdeti és annak dacára, hogy a média a sokszínűség örömeit kürtöli, az amerikai véleménykutatások eredményei szerint a korlátozás nélküli bevándorlást itt nem nézik jó szemmel. Ugyanez a közfelfogás érvényes minden európai országra, és ki merem jelenteni, hogy a Föld kerekén minden nemzet etnikai többsége osztozik ebben a szemléletben. Olyan természetes az embereknek ezen igénye, mint az élelem és fedél iránti igény.

Csak 1965-ig vette tudomásul az Amerikai Kongresszus a többség kívánságát, amikor is elfogadták a bevándorlási törvényt (Immigration Act), és egy

olyan politikába kezdett, amely hátrányosan megkülönböztette az Európából történő bevándorlást és ösztönözte a nagy arányú, nem-európai országokból történő betelepülést. Attól az időtől kezdve a szövetségi kormány sokkal kevesebb hajlandóságot mutatott arra, hogy betartassa a bevándorlási törvényt és a határokat ellenőrzés alatt tartsa. Ez a politika egy színes bőrű bevándorlási árhullámot eredményezett, legálisan és illegálisan. A bevándorlás és a magasabb születési arány a színes bőrűek körében az amerikai népességet az 1960-as években meglévő 90% európairól kevesebb, mint 70%-ra változtatta a század végére. A U.S. Census Bureau (Az Egyesült Államok Statisztikai Hivatala) megjósolta, hogy a huszonegyedik század közepére, az e sorokat olvasók közül sokaknak az életében, mi csak egy kisebbség leszünk az Egyesűit Államokban. Az európai-amerikaiak már ma kisebbséget alkotnak Amerika legtöbb nagy városában, és már jóval kevesebben vannak, mint mások Texas és Kalifornia államokban. Az Amerikában bevezetett politikához hasonló intézkedések ahhoz vezettek, hogy nagy számban özönlöttek be a nem-európaiak Kanadába, Nagy-Britanniába, Franciaországba, Németországba, és idegen fajok kavalkádjai áramlottak be a skandináv országokba, Spanyolországba és Olaszországba is.

Amint faji öntudatomra ébredtem, hirtelen teljesen megvilágosodott számomra, hogy az Egyesült Államokban és Európában bevezetett új bevándorlási politikák nagyban károsítani fogják a nyugati társadalmakat. Csak röviddel a bevándorlási politikák megváltoztatása után a bűnözés növekvő problémát jelentett az összes érintett nemzeten belül. Romlott az oktatás minősége, és a szociális jóléti gondok növekedtek. Ahogyan ez a tervezett faji átalakulás egyre gyorsul, ezek a bajok katasztrofális méreteket öltenek.

Milyen csoportok nyerhetnek ezen a demográfiai Armaggeddonon? Azok a külföldi egyének, akik élvezhették a nyugati társadalmak által nyújtott gazdasági lehetőségeket, csekély gazdasági és politikai befolyással rendelkeztek, amíg a nyugati nemzetek keretein kívül álltak. Amint jobban utánanéztem az amerikai bevándorlási törvények elleni harcnak az elmúlt száz év során, nyilvánvalóvá vált számomra az amerikai határok megnyitása mögötti hajtóerő: az Emma Lazarus költőnő — akinek soraival nyitottam meg ezt a fejezetet — személyében megtestesülő szervezett zsidóság volt az a hajtóerő.

Elsős gimnazista koromra megbizonyosodtam, hogy azt az Amerikát, amelyet én szeretek, az a hosszú és rövid távú veszély fenyegeti, amit a nagyarányú, nem-európai eredetű bevándorlás jelent. Tudtam, hogy ha az 1965-ös bevándorlási törvényt (Immigration Act of 1965) nem vonják vissza, akkor majd végül az fogja húzni az országom lélekharangját. Az általam olvasott anyagok nagy része rámutatott: a szervezett zsidóság már régóta azon munkálkodott, hogy megváltoztassa Amerika bevándorlási törvényeit. Felvettem

a kapcsolatot Drew Smith-szel, egy idős New Orleans-i ügyvéddel, aki a *The Legacy of the Melting Pot* (Az olvasztótégely öröksége) című könyvet írta, és akitől nagyon sokat tanultam a bevándorlási kérdésr6l.[595]

Smith és jómagam egy esős napon találkoztunk iskola után a Citizens Council (Polgári Képviselet) irodában. Elmesélte nekem az amerikai bevándorlási törvény történetét. Miután idézte Lasarus sorait, melyek a Szabadság-szobor talapzatába vannak vésve, feltette nekem a kérdést: „Kinek az érdekében állna Amerikát elárasztani `nyomorult kivetettekkel'?" Hamar meg is válaszolta a saját kérdését. „Annak az összetartó népnek a megfontolt érdekében állt, akik a faji szolidaritást fegyverként használják, egy olyan fegyverként, amelyet csak saját maguknak akarnak. Azokat az erőfeszítéseket, melyeket az amerikai bevándorlási törvény megváltoztatására tettek, amely trónfosztást követ el az európai többség ellen, majdnem kizárólag a zsidók vezényelték le."

Smith elmagyarázta nekem, hogy Emma Lazarus — mint nagyon sok bevándorlási aktivista — olyan pártoskodó zsidó volt, aki támogatta a kirekesztően zsidó cionista államot Palesztinában, de aki ugyanakkor támogatta a „sokszínűséget" Amerika számára. Felhívta a figyelmemet arra, hogy olyan zsidók, mint Lazarus, miként változtatták meg a Szabadság-szobor modern jelentését. A gyönyörű jádezöld kolosszusnak eredetileg semmi köze nem volt a bevándorláshoz, és időben megelőzi az Ellis Island-i bevándorlási központot. Franciaország ajándéka volt az Amerikai Forradalom emlékére, és nem arra szolgált, hogy tisztelegjen az Amerika partjaihoz megérkező „nyomorult kivetettek" előtt. Nagyon tanulságos megjegyeznünk, hogy ez az európai nőiességnek állított gyönyörű szobor nem Afrika, Ázsia vagy Dél-Amerika felé néz, hanem afelé a Föld felé, ahol született, Franciaország es maga Európa felé.

Emma Lasarust legjobban az orosz pogromok elleni kirohanásról ismerik a II. Sándor cár 1881-es meggyilkolása után. Gazdag irónia: egy zsidó szupremácista, aki odaadóan szolgálja egy elit zsidó szupremácista állam ügyét Palesztinában, türelmetlenül azon van, hogy Amerikából menhelyet létesítsen a világ számkivetettjei számára. Drew Smith birtokában volt a bevándorlási kérdésről szóló sok könyvnek, köztük olyanoknak is, amelyeket zsidók írtak. Ezekben ő fontos részleteket húzott alá. Kölcsönkértem a könyveket és szenvedélyesen elmerültem bennük.

Olyan zsidó szervezetek, mint az American Jewish Congress (Amerikai Zsidó Kongresszus), vezették és vezetik még ma is azt az erőfeszítést, amely az amerikai bevándorlás liberalizációját és a megszigorító törvényhozás megtorpedózását célozza meg. 1921-ben, 1924-ben és 1952-ben a Kongresszus olyan törvényeket fogadott el, amelyek egyszerűen állandósítani próbálták a faji sta-

tus quo-t Amerikában. Milyen érdekes, hogy bár az angolszász származású amerikaiak voltak többségben az amerikai társadalomban és a Kongresszusban is, nem próbálták saját arányukat növelni az amerikai népességen belül, hanem egyszerűen megpróbálták minden csoport status quo-ját fenntartani. A korai törvényhozó csaták során a zsidók voltak a vezető szószólói a bevándorlás megnyitásának, és hevesen elleneztek minden olyan törvényt, amely Amerikát etnikailag európai és keresztény nemzetként óvott volna meg. A Képviselőházban Adolph Sabath, Samuel Dickstein és Emanuel Celler vezették a csatát a korlátlan bevándorlásért, míg a Szenátusban Herbert Lehman és a későbbi évek során Jacob Javits hangolták össze az erőfeszítéseket.

A korai küzdelmek során Leavitt képviselő világosan felvázolta a zsidó beavatkozást a Kongresszus előtt tartott beszédében.

> A faji és nemzeti fennmaradás ösztöne nem elítélendő.... Senki sem tudná jobban megérteni Amerika azon vágyát, hogy amerikai maradjon, mint az illinoisi úriember [Mr. Sabbath], aki az ezen törvény elleni támadást vezeti, vagy mint a New York-i úriemberek, Dickinsen úr, Jacobstein úr, Celler úr és Perlman úr.
>
> Ahhoz a történelmi néphez tartoznak ők, amely faji azonosságát fenntartotta a századok során, mert őszintén hisznek abban, hogy ők a kiválasztott nép, amelynek megőrzendő eszméi vannak, és tudatában van annak, hogy a faji tudatosság elvesztése az eszmények megváltozását vonná maga után. Ez a tény könnyebben érthetőbbé kellene, hogy tegye számukra, és ennek a törvénynek a legtevékenyebb ellenzői számára ebben a szócsatában, hogy rokonszenvezve elismerjék álláspontunkat, amely nem olyan szélsőséges, mint amelyet a saját fajuk vall, hanem csak azt akarja, hogy a más népekkel való keveredés csak olyan minőségű és mértékű legyen, amely a faji jellegzetességeket nein változtatja meg gyorsabban, mint amilyen mértékben lehetséges a kormányzat és a vérség eszméjéhez alkalmazkodni. (Kongresszusi Napló, 1924. április 12.)[596]

Edward A. Ross szociológus, a nagy hatású, 1914-ben kiadott, *The Old World and the New: Significance of Past and Present Immigration to the American People* (A régi és az új világ: az amerikai népbe való múltbani és jelenlegi bevándorlás jelentősége) című könyve idézi a hires bevándorlás-párti vezetőt, Israel Zangwillt, miszerint Amerika ideális hely a zsidó érdekek célba juttatására. Ross aztán szókimondóan ír a zsidó befolyásról.

> Éppen ezért a zsidóknak hatalmas érdekeik fűződnek a zsidó bevándorlási politikákhoz: ezért akarják a zsidók az Egyesült Államok bevándor-

lási politikáját irányítani. Bár az ő bevándorlásuk a teljes bevándorlásnak csak a hetedét teszi ki, ők vezetik a harcot az Immigration Commission (Bevándorlásügyi Bizottság) törvényjavaslata ellen... A szisztematikus hadjáratot az újságokban és a magazinokban, hogy semlegesítsenek minden érvet a megszigorítások mellett, és a bennszülöttek félelmeit lecsillapítsák, egyetlen faj vívja egyetlen fajért. Héber pénz áll a National Immigration League (Nemzeti Bevándorlási Liga) és annak számos kiadványa mögött.[597]

1924-ben Knud Welfad kongresszusi képviselő rámutatott a számos zsidó bevándorló kommunista kötődéseire, és kijelentette, hogy nagyon sok zsidó „nem szimpatizál az ősi amerikai eszményeinkkel".

Intellektuális életünk irányítása annak számos korszakában olyan ravasz újonnan jöttek kezébe került, akik nem szimpatizálnak ősi amerikai eszményeinkkel... akik gyengeségeinket meglátják és azokat saját hasznukra hajtva, az általuk végzett, számunkra áldatlan tevékenységeken keresztül meggazdagodnak.

Szórakoztató iparunkat teljes mértékben olyan emberek vették át, akik a kelet- és dél-európai bevándorlást lovagolták meg. Ők gyártják a rémes filmtörténeteket, [es] írják az általunk olvasott könyveket és szerkesztik újságainkat, magazinjainkat. (Kongresszusi Napló, 1924. április 12.)[598]

Az utolsó kongresszusi törvény, amelyet azért fogadtak el, hogy Amerika status quo-ját védelmezzék, az 1952-es Walter-McCarran Act (Walter-McCarran törvény) volt. A kongresszusi ellenzéket a zsidó Celler, Javits és Lehman vezette. Minden főbb zsidó szervezet (és a USA Kommunista Pártja is) mögéjük sorakozott, hogy ellenezzék azt, többek között az American Jewish Congress (Amerikai Zsidó Kongresszus), az American Jewish Committee (Amerikai Zsidó Bizottság), az ADL (Anti Defamation League), a National Council of Jewish Woman (Zsidó Nők Nemzeti Tanácsa) és több tucat más szervezet. A kongresszusi vita közben Francis Walter megjegyezte, hogy az egyetlen polgári szervezet, amely ellenezte e törvényjavaslat egészét, az American Jewish Congress (Amerikai Zsidó Kongresszus) volt. Celler képviselő megjegyezte, hogy „Walternek nem kellett volna túlhangsúlyoznia, ahogyan azt ő tette, egy bizonyos hithez tartozó, a törvényjavaslatot ellenző emberek jelentőségét". (Kongresszusi Napló, 1952. április 23.)[599]

Amikor a zsidó Simon Rikfind bíró a törvényjavaslat ellen szólalt fel a közös meghallgatásokon, hangsúlyozta: az USA bevándorlási törvénye megváltoztatásának támogatása során ő képviselte „a zsidó csoporton belüli világi és

vallásos véleményt, vallásos értelemben, egészen a szélső jobboldaltól a szélső baloldalig."[600]

Beleborzongtam, amikor John Rankin Mississippi állambeli kongresszusi képviselő bátor felszólalásait olvastam a vita során. Ma az ilyen igazsággal teli megjegyzések egy választott képviselő szájából olyan támadásokat vonna maga után, amelyeket csak kevesen tudnának kiállni.

> Ők siránkoznak a megkülönböztetéssel kapcsolatosan. Tudják, hogy kiket különböztetnek meg? Amerika fehér bőrű keresztényeit, azokat, akik ezt a nemzetet alkották... A Dél és az Észak fehér amerikai keresztényeiről beszélek.
>
> A kommunizmus faji jellegű dolog. Egy kis létszámú faji csoport ragadta magához a hatalmat Oroszországban és a többi olyan csatlós országban, mint Lengyelország, Csehszlovákia, és még nagyon sok országban, amelyeket meg tudnék nevezni.
>
> Majdnem minden európai országból kizavarták őket az elmúlt évek során, és ha a faji problémát fel akarják zavarni országunkban, és kommunista programjukat Amerika keresztény népére akarják erőltetni, akkor megmondhatatlan, mi fog velük itt történni. (Kongresszusi Napló, 1952 április 23.)[601]

Végezetül, 1965-ben, azt a célt, amelyért a zsidó szervezetek először az 1880-as években küzdöttek, akkor érték el, amikor a Kongresszus elfogadta a bevándorlási törvényt (Immigratíon Act). Az lett a következménye, hogy 90%-ban nem Európából vándoroltak be. Amerika eltért egy olyan bevándorlási programtól, amely arányosan képviselte az Egyesült Államokban lévő csoportokat és elfogadott egy olyat, amely megkülönböztetően jár el az európaiak ellen. Amint ez a korábbi törvényjavaslatokkal is történt, zsidó képviselők és szenátorok, nagy befolyású zsidó lobby szervezetek vezették a támadást, amely azért lehetett sikeres, mert az 1924 óta eltelt 41 év alatt a zsidó hatalom drámaian növekedett valójában az amerikai élet minden területén.

1951-ben Jacob Javits szenátor írt egy cikket *Let's Open our Gates*[602] (Nyissuk meg kapuinkat) címmel, amelyben a nagyarányú korlátlan bevándorlást ösztönözte. Javits és Celler képviselőknek nagy szerep jutott az 1965-ös törvény elfogadtatásában. Kilenc évvel az 1965-ös bevándorlási törvény szentesítése előtt az Amerikai Zsidó Kongresszus javasolta a törvénytervezet lényegi elemeit, dicsérte Eisenhower elnököt „a nemzeti kvóta-rendszer egyértelmű ellenzéséért". Egy 1965-ös vezércikkben azért dicsérték, „mert bátran arra az álláspontra helyezkedett, amelyet az Amerika Zsidó Kongresszus

és más zsidó szervezetek ösztönöztek, még mielőtt a számos bevándorlási aktivista elfogadta volna ezt az álláspontot".[603]

Zsidó motiváció a nyílt bevándorlás mögött

A nyílt határokért küzdő zsidó szervezetek számára ostobaság és törekvéseikkel szemben ható dolog lett volna elismerni azt, hogy olyan érdekek motiválják őket, amelyek a nem-zsidó európaiakéval ellentétesek. A nyitott bevándorlást „hazafiasnak" állították be. A század első napjaitól kezdve olyan nyilvános kijelentéseket tettek, hogy a multikulturalizmus és a sokszínűség jót tenne az Egyesült Államoknak, és ravaszul elrejtették a valódi motivációjukat.

1965-ös bevándorlási törvény elfogadása után, olyan zsidó szerző, mint Naomi W. Cohen, kevésbé félt, amikor feltárta a zsidók valódi okait az ilyen politikák támogatására. Azt írta, hogy az orosz üldöztetésekkel kezdődően az 1880-as években egészen Európa náci megszállásáig és a hidegháborús megpróbáltatásokig Kelet-Európában a nyílt bevándorlás a nyugati nemzetekbe a zsidó érdekeket szolgálta, „mert a túlélés érdekében a zsidóknak gyakran idegen országokban kellett menedéket lelniük".[604] Cohen azt is írta, hogy az Egyesült Államok internacionalista külpolitikája a zsidó érdekeket szolgálja, mert „egy nemzetközi lelkületű Amerika valószínűleg sokkal érzékenyebben reagál a külföldi zsidóság problémáira".[605] Ami talán még ennél is fontosabb, sugallta Cohen, hogy a nyílt bevándorlási politikákban Amerika egységének és homogenitásának lerombolását látták a zsidók, ami olyan pluralista társadalmat teremt, amelyben a zsidóság felvirágozhat.

Monumentális művében, a *History of Jews in America-ban* (A zsidók történelme Amerikában), Howard Sachar megjegyzi, hogy a pluralizmus támogatja a „kisebbségi kultúra legitimmé tételét és megőrzését egy többségi vendéglátó társadalom közepette".[606] Tehát valójában azzal, hogy lerombolják Amerika integritását és kohézióját, a zsidók a saját integritásukat és kohéziójukat tudják növelni. Sachar a továbbiakban szókimondóan bemutatja, hogy a pluralizmus miként fokozza a zsidó szolidaritást:

> De Kallen hatása valójában minden művelt zsidóra kiterjedt: a kisebbségi kultúra legitimmé tételével egy többségi vendéglátó társadalmon belül a pluralizmus mint intellektuális mentsvárként szolgált a művelt zsidók piásodik generációja számára: fenntartotta kohézióját és a legeltökéltebb közösségi törekvéseit a gazdasági világválság és az újjáéledt antiszemitizmus közepette, a nácizmus és a holocaust sokkján át, amíg a cionizmus megjelenése keresztül nem söpört Amerika zsidóságán a második világháborút követő években, és a saját megváltói lázában csúcsosodott 1{1 .6°7

Kevin MacDonald szociálpszichológus rámutatott arra az *A People That Shall Dwell Alone* (A nép, amely egyedül marad meg) című művében, hogy a főbb antiszemita mozgalmak általában etnikailag homogén társadalmakban találhatóak meg, és az „etnikai és vallásos pluralizmus a külső zsidó érdekeket szolgálja, mert a zsidók csak egy csoport lesznek a sok közül... és nehéz, vagy lehetetlen lesz a nem-zsidóknak egy egységes, összetartó csoportját létrehozni, akiket a judaizmussal szembeni ellenállás egyesít".608 [609]

Egy 1985-ös könyvében, amelynek címe: *A Certain People: American Jews and Their Lives Today* (Egy bizonyos nép: Amerikai zsidók és életük ma), Charles Silberman azt írja:

> Az amerikai zsidók a kulturális tolerancia elkötelezettjei azon meggyőződésük miatt, amely mélyen gyökerezik történelmükben, miszerint a zsidók csak egy olyan társadalomban lehetnek biztonságban, amely a viselkedésnek és magatartásnak széles skáláját fogadja el, továbbá a vallásos és etnikai csoportok sokszínűségét is. Itt van például az a hit, hogy a homoszexualitás helytelen, amely ahhoz vezet, hogy az amerikai zsidók nagy többsége egyetért a „melegek jogaival", továbbá liberális álláspontra helyezkednek a legtöbb ún. „társadalmi kérdéssel" kapcsolatban.[619]

John Higham a *Send These to Me: Immigrants in Urban America* (Küld ezeket hozzám: bevándorlók az amerikai városokban) című könyvében világosan fogalmaz, amikor azt állítja, hogy a zsidók által szponzorált bevándorlási törvényekbeni változás „a Dél *és* a Nyugat közös népe" kulturális és politikai képviseletének megbuktatása volt[611]

Az 1965-os törvény elfogadását megelőző évtizedekben a zsidó csoportok jámboran azt mondták, hogy nem szabad egyetlen csoportot sem hátrányosan megkülönböztetni a bevándorlás tekintetében, és az ilyesmi csak jó lehet Amerikának. De Richard Arens, annak a szenátusi albizottságnak a testületi igazgatója, amely létrehozta a Walter-McCarran törvényt, kijelentette, hogy ugyanazok a zsidó erők, amelyek a nyílt bevándorlás legharciasabb szószólói voltak, képmutatóan ellenezték azt a fajta etnikai bevándorlást, amely az ő érdekeikkel szemben állt.

> Az egyik furcsa dolog azokkal kapcsolatban, akik hangosan azt állítják, hogy az 1952-es törvény „megkülönböztető" és nem hagy elég teret az állítólagos menekültek számára, az, hogy ellenzik mindannak a körülbelül egymillió arabnak a beengedését, akik olyan menekülttáborokban élnek, ahol sajnálatos körülmények uralkodnak, miután őket elűzték lzraelből 612

A szervezett zsidóság nem csak azt akarja megelőzni, hogy az arab menekültek visszatérjenek otthonaikba Izraelben, hanem annak is ellene vannak, hogy az arabok az Egyesült Államokba jöjjenek. Vajon potenciális politikai ellenfeleket látnak-e az otthonaikból elűzött palesztinokban? A zsidó csoportok nyíltan támogatják a multikulturalizmus formáit, amelyek a nem-zsidó összetartást rombolják, de nem támogatják azokat a formákat, amelyek fenyegethetnék csoportjuk hatalmát. Világos, hogy a multikulturalizmus melletti elkötelezettségük teljesen stratégiai jellegű; olyan csoportok beáramlását akarják a nemzetbe, amelyek tovább pluralizálják az amerikai társadalmat és annak kohézióját pusztítják, de nem akarnak látni olyan csoportokat, amelyekben potenciális veszélyt látnak.

A zsidók által irányított politikai és médiaintézmények már régóta támogatják a demográfiai inváziót és Amerika felmorzsolását. Amíg a zsidó média „rasszistaként" démonizálja azokat, akik színes bőrűek bevándorlását ellenzik Amerikába, Kanadába és az összes európai nemzetbe, Izrael azon bevándorlási politikáját, amely kirekeszti a nem-zsidókat, jóváhagyják. Egymillió palesztin hagyta el otthonát, amikor Izrael villámháborúval szerezte meg Palesztina fölött a hatalmat. Nem tudnak visszatérni ősi hazájukba, és nagyon sokuknak menekülttáborokban kell élniük, amelyek csak kicsivel jobbak a koncentrációs táboroknál, a nélkülözés és mocsok tekintetében.

A. M. Rosenthal már régóta főszerkesztője Amerika valószínűleg legbefolyásosabb magazinjának, a *New York Timesnak.* Izrael harcos támogatójaként csak akkor panaszkodik a cionista államról, ha az ő ízlése szerint az nem elég cionista. Viszont egy 1992-es vezércikkben Rosenthal kötelességének érezte, hogy kritizáljon egy másik országot, amely meg akarja faji integritását és kulturális örökségét őrizni:

> Jobban tennék, ha bevándorlási kvótákat határoznának meg és egy sokkal pluralistább társadalmat hoznának létre, ott tartózkodáson és nem vérségi kötelékeken alapuló letelepedési eljárásokat alkalmazva.
>
> Ugyanilyen nyugtalanító Bonn képtelensége arra, hogy idejétmúlt honosítási törvényét módosítsa, amely a fajközpontúságban gyökerezik. A jelenlegi rendszer szerint egy olyan török vendégmunkás, aki már harminc éve Németországban él és folyékonyan beszél németül, nem kap állampolgárságot, míg egy oroszul beszélő bevándorló automatikusan megkapja az állampolgárságot, ha német származását bebizonyítja.[613]

Rosenthal a jelenlegi bevándorlási politikákat a nácikéhoz hasonlítja. Olyan mások volnának Izrael bevándorlási törvényei?

Nemcsak Németország, hanem minden fehér nemzet célpontja Rosenthal nyílt bevándorlási mozgalmának. Csak Izrael bevándorlási politikája — mind

közül a legdrákóiabb — áll minden bírálat fölött. Amerikában Rosenthal önmagát mint egy illegális bevándorló fiát határozza meg és élteti a haitik bevándorlását, akik közül sokan drogfogyasztók és HIV-pozitívak.

> Még majdnem mindig ma is, amikor azokról a haitikról olvasok, akik át mernek kelni a tengeren, hogy azután szögesdrót mögé kerüljenek, eszembe jut egy illegális bevándorló, akit magam is ismerek véletlenül, és ismerem leányait és fiát...
>
> Vonakodva bár, de elismerem, vannak bizonyos gazdasági határok, mégis, szerintem ennek az országnak morálisan elegánsnak kellene lennie ahhoz, hogy a szomszédos országokból menekülőket befogadja, onnan, ahol az élet terror és éhség, *és* ahol a gyilkos bandák irányítanak...
>
> Ha ez jogosítna fel az Arany Földünkre való belépésre, akkor a haitikat dallal, öleléssel és megemlékezéssel kellene fogadni.[614]

A *New York Times* krónikus olvasójaként még nem olvastam egy olyan cikket sem, amelyben Rosenthal ösztönzi az egymillió palesztin Izraelbe visszatérését, akiket Izrael arra kényszerít, hogy szörnyű körülmények között menekülttáborokban éljenek. Soha nem szólította fel a zsidókat Rosenthal arra sem, hogy a palesztin menekülteket „énekszóval és öleléssel" fogadják. Rosenthal nem ostoba, hanem csak velejéig képmutató. Tudja, ha a jelenleg Izraelben élő palesztinok és azok, akik a határokon kívül menekülttáborokban élnek, teljes állampolgárságot kapnának, akkor az hirtelen eltörölné a cionista politikai államot ugyanúgy, ahogy a nem-európai bevándorlás lerombolja alapító atyáink Amerikáját.

Ugyanakkor Rosenthal tudja, hogy Izrael nem jöhetett volna létre az ő palesztinai bevándorlási inváziójuk nélkül. A történelmi tényekre visszatekintve a palesztinoknak dallal és öleléssel kellett volna-e őket fogadni? Rosenthal nincs nagyobb tekintettel az amerikaiakra, mint a őslakos palesztinokra, azon a területen, amelyet most Izraelnek hívnak. Neki pusztán egy dolog a legfontosabb: a zsidó szupremácizmus.

Rosenthal büszke arra, amire sok más zsidó is: idegenek, mint azok a tiltott határátlépést elkövető mexikóiak, akikkel azonosul. Itt él, élvezi az amerikai állampolgárság előnyeit, de nem akar — és nem is tud — igazi amerikaivá válni, aki a cionista célok fölé helyezi Amerika érdekeit.

Ahogy a zsidók egyre vakmerőbben gyakorolják hatalmukat, egyesek még azzal is büszkélkednek, hogy szerepet játszottak az európai nem-zsidó amerikaiak trónfosztásában. Earl Raab, a Perlmutter Institute of Jewish Advocacy (Zsidó Érdekképviseleti Perlmutter Intézet) emeritus ügyvezetője, amely az ADL-nek testvérszervezete és a *San Francisco-i Jewish Bulletin-ben* ezt írja:

Csak a második világháború után változtatták meg drasztikusan a bevándorlási törvényeket, hogy a megkülönböztetést kiiktassák. A zsidó közösség nagykorúságának egyik első bizonyítéka az, hogy vezető szerepet játszott e változások kieszközlésében 615

Raab a továbbiakban üdvözli a fehérek eljövendő kisebbségi státuszát. Ha egyszer ez bekövetkezik, akkor már az „alkotmányos megszorításoknak" (szólásszabadság korlátozása?) fog elébe nézni:

A Census Bureau most jelentette be, hogy nemsokára az amerikai társadalom több, mint fele színes bőrű vagy nem európai lesz. Es mindannyian amerikai állampolgárok lesznek. Elhagytuk azt a pontot, amikor egy náci-árja párt képes lenne hatalomra jutni ebben az országban.

Már fél évszázada azt a fajta amerikai légkört tápláltuk, amely az etnikai bigottság ellen van. Ezt a légkört még nem tökéletesítettük, de a népességünk heterogén természete visszafordíthatatlanná teszi azt, és a bigottság-ellenes alkotmányos megszorításainkat, jobban, mint valaha, gyakorlatban alkalmazhatóvá teszi.[616]

Ahogyan Raab mondja, a cionista zsidó aktivisták, akik kizárólag egy zsidók által irányított nemzeti államot támogattak, nagyarányú nem-hagyományos bevándorlást tápláltak Amerikába, és már várják azokat az időket, amikor az Egyesült Államok szavazó demográfiája visszatükrözi ezt az átalakulást.

Vajon a cionista Izrael Zangwill — aki az „olvasztótégely" kifejezés kiötlője — Izraelt az arabok és zsidók olvasztótégelyeként képzelte-e el? Kötve hiszem. Egy amerikai képregényíró azt írta, hogy a gond az olvasztótégellyel az, hogy „az alja mindig odakozmál, és a kosz a felszínre kerül". Igaz, hogy Amerika tanúja volt a különböző európai nemzetiségeket egy hagyományos amerikai többséggé való összeolvasztásának. Mégis, a zsidó média mindenható fajkeverő propagandája ellenére is, nem volt jelentős fekete—fehér keveredés, és csak csekély mértékben keveredtek a mesztic és angolszász elemek. Mindenesetre, amit ezek a cionisták képtelenek voltak elérni azzal, hogy zászlajukra tűzték a fajok keveredését, azt most folyamatosan elérik a hatalmas méretű bevándorlás és a különböző születési arányok eszközével.

A zsidók szintén bátorították a „zéró-népesség"-szószólókon — amilyen Paul Ehrlich is — keresztül a kisebb családok vállalását a vezető amerikai többségen belül. A női egyenjogúsági mozgalmak zsidó támogatása és az azonnali kérésre elvégzett abortuszok csökkentették Amerika legtermelékenyebb és legműveltebb osztályainak születési arányát. Az a nyilvánvaló szán-

dékuk, hogy az európai fajt, bárhogyan is, de felbomlasszák nyugaton. A nem-európai bevándorlás folytatódása tökéletesen megfelel céljaiknak.

Összegzésképpen: a nagyarányú színes bőrű bevándorlás volt mindig is a szervezett zsidóság egyik leghatékonyabb fegyvere, az európai-amerikaiak ellen vívott etnikai háborúban. Ezt az élethalál harcot nem nyerhetjük meg addig, amíg a népünk meg nem érti, hogy egy háború kellős közepén vagyunk — és a mi oldalunk nagy veszteségeket szenved. E háború elbukása az amerikai kultúra, örökség és szabadságjogok elvesztését jelentené. Nem kevesebbet, mint azon gének elpusztulását jelentené, amelyek lehetővé tették mindazokat a társadalmi, kulturális és vallási alkotásokat, amelyek egyedivé teszik a mi civilizációnkat. Hangunkat elhallgattatja a tömegmédia, amely az ellenségünk kezében van. Túl sokan nézzük végig csendben népünk kiirtását. Az idő fogyóban van. Itt az idő, fel kell szólalnunk és meg kell védeni magunkat. Az ősapáink által ránk hagyott dicső kultúra fennmaradásáért kell harcolnunk. Mindent meg kell tenniink azért, hogy gyermekeink elkövetkező generációi számára a jövőt biztosítsuk. Amint ez minden élőlényre igaz, *harcolnunk* kell az élethez való jogunkért.

Amerika már nagyon sokféle megszállás alatt áll, miként az Izraeltől megszállt Palesztina is. Zsidó szupremácisták irányítják az írott és elektronikus sajtót, a szórakoztató ipart, irányítják a választásokat és a politikusokat. Azonkívül most egy, az országunkat megcélzó, nagyarányú bevándorlást vezényelnek le, amely minket politikailag és kulturálisan tehetetlen kisebbséggé tesz, és ugyanarra a sorsra jutunk, mint Palesztina népe. Országunkat Bábel Tornyává kívánják gyúrni, és abban ők a legfelső emeleteket kívánják elfoglalni.

Nemcsak az európai-amerikaiak száguldanak a megsemmisülés felé a bevándorlás miatt, hanem nagyon sok nemzetet űz a zsidó szupremácizmus a globalizmus felé, és minden etnikai vagy nemzeti büszkeség és összetartás elpusztítása felé, amely veszélyt jelenthetne hegemóniájukra. A világot egy jelentéktelen, a végtelenségig leegyszerűsített, agyilag kasztrált egyének tömegévé akarják gyúrni, akik képtelenek együttesen fellépni, mint ellenállók.

Ha történelmünknek ezekben a döntő fontosságú óráiban csendben maradunk, akkor népünket eltörlik, és örökre hallgatni fogunk.

Ez az meglátás nemcsak az európaiakra és amerikaiakra igaz, hanem a Föld minden népére.

Tizennegyedik fejezet
A ZSIDÓ EVOLÚCIÓS STRATÉGIA ÉS A ZSIDÓ FELSŐBBRENDŰSÉG HIRDETÉSE

Az 1970-es évek elején, a burjánzó egyenjogúság korszakában elolvastam a *Geography of Intellect*[617] (Az értelem földrajza) című művet, amelyet a zsidóbarát Nathaniel Weyl és Stephan Possony írtak, és egy másik népszerű könyvet a *Jewish Mystique-et*[618] (Zsidó misztika), amelynek Ernest Van Den Haag a szerzője. Kerek-perec kijelentették, hogy a zsidók genetikailag, kulturálisan és erkölcsileg felsőbbrendűek. Azt állították merészen, amire a vezető zsidó történészek azelőtt utaltak. 1969-ben egy népszerű regényíróból lett tudós, C. P. Snow beszédet mondott a Hebrew Union College-ben, amikor is azt állította, hogy a „belterjesség" miatt a zsidók „minden más élő népnél felsőbbrendűbbek".[619]

Időnként a zsidó siker magyarázása közben bizonyos zsidó szerzők azt sugallják, hogy a judaizmus struktúrája pozitív genetikai hatással van az intelligenciára. A zsidó genetikai felsőbbrendűség állítása meleg fogadtatásra talál ugyanabban a médiában, amely gúnyosan mint gonoszt és erkölcstelent ítéli el azt, amit ők a „kaukázusi genetikai felsőbbrendűség elméletének" hívnak.

Weyl meggyőzően amellett érvel, hogy a zsidó hagyományok genetikailag javító hatásúak, felhozva azt a tényt, hogy a legsikeresebb zsidó tudósokat és ily módon a legintelligensebb egyéneket a zsidó közösségen belül, a rabbikat támogatták a zsidó testvéreik abban, hogy ők alapíthassák a legnagyobb családokat. Összehasonlította a magas rabbinikus születési arányt a katolikus klérus cölibátusával, amely érzése szerint a nem-zsidó népességre genetikailag romboló hatású.

Beláttam, hogy az ilyen reprodukciós minták javító hatással lehetnek a zsidók intelligenciájára, és mindenképpen kész voltam elismerni, hogy a zsidók intelligensek. Ami ekkor viszont engem mellbe ütött, az Weyl elmélete volt, amely kimondja, hogy a zsidó társadalmi minták és gyakorlatok hatással lehetnek az intelligenciájukra. Már régóta meggyőződésem volt, hogy az intelligenciát és a viselkedési hajlamokat nagyban genetikai összetevők határozzák meg, de ez volt az első alkalom, hogy komolyabban kezdtem törni a

fejemet a zsidók és nem-zsidók közötti alapvető különbségeken. Vajon ezek a különbségek kulturális és vallási jellegűek vagy genetikai eredetük? Hogy a dolog végére járjak, megpróbáltam az evolúciós biológia elméletét a zsidó nép fejlődésére alkalmazni.

Charles Darwinnak a *The Origin of Species*[620] (A fajok eredete) című műve a természetes kiválasztódásnak az egyedre gyakorolt hatásaival foglalkozik, de még nagyobb súllyal a speciest (latinul faj) es a subspeciest (latinul alfaj, angolul race — rassz) magában foglaló kiválasztódási folyamattal. Tanulmányozta a genetikailag rokon egyedek csoportjának eredetét és a túlélésre való képességüket a saját környezetükben.

Fő művének alcíme: *The Preservation of Favowred Races in the Struggle for Life* (Avagy az előnyösebb fajok fennmaradása az életért való küzdelemben).

Kevesen értették meg a csoportos kiválasztódás mechanizmusát az emberi evolúcióval kapcsolatban. Talán a legelső kifejtése ennek Sir Arthur Keith 1948-ban megjelent dinamikus könyve, A *New Theory in Human Evolution*[621] (Az emberi evolúció új elmélete) volt. Keith kifejtette, hogy amint az egyének ki vannak téve evolúciós nyomásoknak, ugyanúgy a versengő csoportok is. A hatvanas évek elején W. D. Hamilton és más kutatók el kezdték vizsgálni a szociális viselkedés genetikai alapját, amit ma szociobiológiának hívnak.ó[22]

A szociobiológia elvei, amelyeket először G.C. Williams fektetett le az 1960-as években, tudományosan szerves részévé vált a viselkedéstani genetikának és mélyen beépült dr. Edward Wilson úttörő munkájába, amelynek címe: *Sociobiology: A New Synthesis-be*[623] (Szociobiológia: Egy új szintézis). Wilson könyvét pár hónappal megjelenése után elolvastam, és nagyszerűnek találtam. Bár Wilson ügyesen megkerülte elméleteinek emberi fajokra való alkalmazását, mindenképpen meggyőző bizonyítékokat hozott fel arra, hogy a viselkedésnek — még a legelemibb teremtményekben is, mint például a hangyákban — biológiai alapjai vannak, amelyeket a genotípus megőrzésének ösztöne hajt. A genetikai rokonságról kiderült, hogy hatalmas mértékben játszik szerepet az evolúcióban és a viselkedésben. Egy ilyen kontextusban a csoporthoz való hűség és altruizmus érthetővé válik evolúciós szemszögből, ami addig is elmehet, hogy az egyén az életét adja, és az egyéni reprodukcióját áldozza föl, hogy azoknak a fennmaradását biztosítsa, akik genetikailag hasonlóak hozzá.

Richard Alexander, J. Philippe Rushton, D.S.Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller és sokan mások az elkövetkező évtized során még arrébb tolták a titok fedelét. Megmutatták, hogy azok az emberi csoportok, amelyek genetikai összetételükben különböznek, hasonló szociális nyomásokat tapasztalnak, mint amilyeneket versengő állatfajok vagy alfajok tapasztalnak. Az új tudományágak, amelyeket viselkedésgenetikának és evolú-

ciós pszichológiának hívnak, egyre újabb utakat törnek, és megmutatják a szoros összefüggéseket az átöröklés és az emberi viselkedés között, mind a csoport, mind az egyed szintjén.

A szociobiológia és a viselkedésgenetika felfedezései nagyban növelték a fajok közötti különbségek kialakulásának megértését. Könnyű megérteni, hogy milyen evolúciós hatással volt egy zord északi klíma az európaiakra 5000 generáción át, és hogy miként hatott egy enyhébb klímájú Afrika a fekete fajra. Mindemellett a szociális tabuk, szokások és az emberi lények szociális szerveződése a civilizáció kezdetei óta szintén nyilvánvaló hatással lehetnek a reproduktív mintákra és a genetikai összetételre.

A kutyának a viszonylag nem is olyan régen történt háziasítása óta az emberi tenyésztő munka eredményeként előállítottunk 130 különböző kutyafajtát, amelyek egymástól teljesen különböznek, így például a bernáthegyit, a csivavát, a német juhászt és az ölebet. Mindegyik egy eredeti fajnak a tagja, és mind képes egymással szaporodni. Így jellemzi a *Grolier's Encyclopedia* a különböző kutyaváltozatokat, és leírja, hogy a tudatos szelekción alapuló tenyésztői munka miként hatott a megjelenésre és a vérmérsékletre.

> A kutyák jobban különböznek a külső megjelenésükben, mint az anatómiai felépítésükben. Egy felnőtt kutya súlya 2 kg-tól 99 kg-ig terjedhet, a fajtától függően, és a magasságuk 12,5 és 90 cm között lehet. A felépítésben jelentkező eltérések között szerepel a lábhossz, az orrhossz, a fül mérete és állása, a farok hossza, alakja és tartása, a szőrzet hossza, sűrűsége, színe és jellege. Az idők során, a kutyák végezte feladatnak megfelelő, különböző vérmérsékletű fajtákat a szelekción alapuló tudatos tenyésztői tevékenységgel állították elő.[624]

Ugyanúgy, ahogy az emberek tudatos szelekción alapuló tenyésztéssel új kutyafajtákat tudtak előállítani, bizonyos szociális struktúrák és politikák az emberi evolúcióra is hatással lehetnek. A társadalmi struktúrák, főleg azok, amelyek a házasodási szokásokra vannak hatással, drámai befolyást gyakorolhatnak a túlélési és a szaporodási arányra. Mindenképpen hatással lehetnek az emberi vérmérsékletre és a viselkedésre, ahogyan a kutyatenyésztők is különféle fajtákat állítottak elő, amelyek akár olyan sztoikusak, mint a bernáthegyi, vagy hiperaktívak, mint a palotapincsi. Ismerünk olyan embereket, akik természetüknél fogva olyan agresszívak, mint a pitbull, vagy olyan barátságosak, mint egy labrador.

Vajon a zsidó viselkedési minta olyan kulturális intézmények terméke-e, mint a zsidó vallás, és annak világi gyermeke, a cionizmus? Vagy rejlik-e olyasvalami a genotípusukban, ami oly következetes viselkedési szokások kö-

vetésére késztette őket, amelyeket a különböző, egymástól jelentős mértékben eltérő kultúrákon belül tanúsítottak, mindhárom ezredéven át? Azon tanakodtam, hogy a zsidó vallás felépítése és jellege miként befolyásolhatta a zsidó nép genetikai jellemzőit az évszázadok során.

Két különböző állatfaj, amely ugyanazon a földrajzi területen található, természetes módon, az életfeltételek megszerzésére irányuló evolúciós csoportstratégiát fejleszt ki. Az embercsoportok ugyanezt tehetik — még a civilizált társadalmon belül is. Olyan viselkedési mintákat fejleszthetnek ki, amelyek versengési előnyöket és nagyobb reprodukciós sikert kölcsönöz nekik. Az emberi társadalmakon belül, amikor genetikailag különböző csoportok kerülnek egymással kölcsönhatásba, akkor azok asszimilálódhatnak és elveszíthetik egyedi genetikai jellegüket. Vagy kifejleszthetnek olyan fajközpontú ideológiákat és viselkedési formákat, amelyek támogatják a saját génállományuk egyedi jellemzőit. Egy fajközpontú csoport, még egy olyan vallást is kifejleszthet, amely racionalizálja a más csoportokkal való versengésre adott evolúciós választ.

Elgondolkodtam azon, hogy vajon nem távolodtak-e el a zsidók genetikailag az európai népektől, és ha igen, akkor mekkora a szakadék. Szupremácista és fajközpontúsági hajlamaik beivódtak-e genetikai kódjukba, vagy egyszerűen a vallásuk kulturális magatartásának, és az ők teremtette elszigetelt társadalmak következményei voltak azok? Vajon genetikai impulzusok hozták-e létre a zsidó vallás eszméjét, amely megerősítette és intenzívebbé tette a zsidó genotípust? Évekkel később, az 1990-es években ugyanaz a zsidók által uralt antropológia, amely elutasította az európai faji tudatosság és azonosságtudat fontosságát, megerősítette a zsidó mivoltot és a „zsidó azonosságot". Abban a *The American Antropologistban* megjelent írásban, amelynek címe: *„Jews, Multiculturalism, and Boasian Anthropology"* (Zsidók, multikulturalizmus és a Boas-i antropológia), Geyla Frank, zsidó író úgy üdvözli az amerikai Boas-i antirasszista antropológiát, mint „zsidó történelmet".[625] Rámutat arra, hogy az ebben játszott központi zsidó szerepet nemzetközileg elkendőzték, mert féltek attól hogy a nem-zsidók rájönnének: a zsidóknak radikális programjuk van.

> Mindig is volt egy élénk, néha suttogó, házon belüli párbeszéd az antropológia zsidó eredetével és jelentésével kapcsolatban. A zsidó értelmiségiek túlsúlyának a Boas-i antropológia korai éveiben és az antropológusok következő generációi zsidó identitásának nem tulajdonítottak elég jelentőséget a tudományág hivatalos történetében...
>
> Ez az esszé összegzi a zsidó antropológiáról szóló értekezések különböző fajtáit az amerikai antropológusok új generációja számára, főleg azoknak, akik érdekeltek a multikultúrális teória napirendé tételében.

A zsidó fajiságot ebben a vonatkozásban mindig is titkolták, ami arra utal, hogy olyan antiszemita reakcióktól tartottak, amely hiteltelenítené az antropológia tudományágát és az egyéni antropológusokat is, vagy azért, mert a zsidókat veszélyesnek ítélnék meg a feltételezett faji másságuk miatt, vagy azért, mert radikális ügyekkel hoznák őket összefüggésbe. — Geyla Frank

A faji pluralizmusnak az európai szolidaritással szembeni kulturális és politikai túlsúlyával kapcsolatban Frank feltárja, hogy a zsidó antropológusok újra hangsúlyozzák zsidó fajközpontúságukat és csoportidentitásukat.

Számos tudós hangsúlyozza a zsidó jelleget az oktatás területén, ugyanakkor arra próbálnak választ adni, hogy mit is jelenthet a zsidó identitás ebben a mind közül a leguniverzalistább intézményben. A már eddig idézettek mellett néhány jelentős példa a szakforrások hosszú és egyre növekvő listájából: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eliberg-Schwartz 1990, 1992, 1994; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebatt 1996; Nochilin and Gar 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin-Dorsky és Fisehr Fishkin 1996; és **Schneider 1995.**

A zsidó másság(ok) újra felbukkanása érdekeltebbé teszi a zsidó antropológusokat, akik multikulturális diskurzusokat folytatnak.[626]

Ettől a cikktől letaglózódtam. Ugyanaz a zsidó befolyás alatt álló antropológia, amely azt mondja az európaiaknak, hogy nem létezik olyasmi, hogy faj, és a faji azonosságtudat a legjobb esetben is bolondság, a legrosszabb esetben pedig morális szemszögből gonosz, most csendesen hirdeti a zsidó „különbségeket" és a „genetikai azonosságot". Frank cikke a továbbiakban minden visszafogottság nélkül dicséri a zsidó büszkeséget Barbara Mayerhoff *Number Our Days*[627] (Számláljuk meg napjainkat) című írásában Amikor ezt elolvastam, nehezen hittem el, hogy az antropológia fő magazinjában jelent meg, egy olyan magazinban, amely a múltban mindig kigúnyolta (es még ma is kigúnyolja) az európaiak körében a faji és etnikai büszkeség eszméjét.

Amikor a zsidó genetikai rokonságot először szemügyre vettem, még nem rendelkeztem a Frank cikkéből nyert tanulságokkal. Abban az időben azt gondoltam, az ügy vizsgálatának a legjobb módja az, hogy meg kell nézni: a földrajzilag különálló zsidó népességcsoportok mennyire hasonlítanak egymásra, és azokra a nem-zsidó népességcsoportokra, amelyeknek körében ők élnek. Ugyanúgy térnek-e el a zsidók a többi európaitól, mint ahogy például egy angol más, mint egy francia, egy német vagy egy orosz? Vagy teljes mértékben elütnek az összes európai emberi alfajoktól?

Lényeget érintő munkát végeztek e kérdés tanulmányozásával főleg a zsidó kutatók, akik szorgalmasan tanulmányozták saját népük genetikai összetételét. Az évek során felvilágosítottak engem e kérdéssel kapcsolatban, így különleges tájékozottságra tettem szert zsidó krónikák tanulmányozása révén a zsidó történelemben.

Az első, amit találtam, a genetikailag hordozott betegségek soráról szóló információ volt, amely betegségek kizárólag a zsidó közösségeken belül fordulnak elő: ilyen például a Tay-Sachs betegség is. A jelenlétük mindenképpen egy olyan genetikai variánsra utalt, amely csak a zsidó népcsoportra jellemző, és a nem-zsidóktól való genetikai eltérést illusztrálja. Találtam olyan tudományos írásokat, amelyek pontosan az általam kutatott kérdéssel foglalkoznak.628 [629]

Bat Miriam és Sachs genetikai kutatók meglepő hasonlóságot fedeztek fel Észak-Afrika, a Közel-Kelet és Közép-Európa kilenc országának zsidó populációi között. Ezzel szemben éles különbségeket találtak az ugyanabban az országban élő zsidók és nem-zsidók között.[630]

A vércsoport-adatokat tanulmányozva, Mourant, Kopec és Omaniewka-Sobczak azt írta a *The Genetics of the Jews-ban* (A zsidók genetikája):

> Azt lehet mondani általánosan, hogy a vércsoport adatok... alátámasztják a fő történelmi zsidó közösségek homogenitását.[631]

Most itt vannak a fő irányvonalat képviselő zsidó antropológusok és genetikusok — ugyanazok a csoportok, akik krónikusan azt papolják nekünk, hogy valójában nincsenek nagy különbségek a fekete és fehér bőrűek között —, akik bátran azt hangsúlyozzák, hogy a zsidó nép genetikailag más, mint a többi nép, és viszonylag homogén. Azzal is érvelnek, hogy bizonyos különbségek léteznek az askenázi és a szefárd zsidók között, de lényegében a zsidók egységes nép, korlátolt genetikai hasonlósággal azokhoz az európai népcsoportokhoz, amelyek körében ők élnek.[632]

> A vércsoport-adatok területén két kutatást végeztek; az egyik egy 1977-es, amelyet Bonné-Tamir, Ashbel és Kenett végeztek, és egy másik, amelyet Karlin, Kenett és Bonné-Tamir folytatott 1979-ben. Azt találták, hogy amikor ezt a tizennégy polimorf locusokat használták, nem találtak jelentős eltérést az iraki, líbiai német és lengyel zsidó populációk közt. Úgy becsülték, hogy a genetikai távolság az olyan zsidók és a nem-zsidók között, akik ugyanazon a területen élnek, kétszer vagy akár ötször nagyobb, mint a tanulmányozott, különböző népek körében élő zsidók között. Az 1977-es tanulmányban a kutatók úgy vélekedtek, hogy „nem sok

keveredést történt az askenázi zsidók és a nem-zsidó szomszédaik körében az elmúlt kb. 700 év során",633, 634

Mille és Kobyliansky felfedezte a demográfiai adatok tanulmányozása során, hogy az askenázi zsidók (kelet-európai zsidók) sokkal hasonlóbbak a szcfard zsidókhoz (közel-keleti és európai zsidókhoz), mint a nem-zsidó kelet-európaiakhoz.[635]

Kobyliansky és Livshits csoportos elemzést alkalmazva 25 morfológiai karakterisztikára úgy becsülték meg, hogy Oroszország zsidói hatszor annyira távoliak az oroszoktól, mint az oroszok a németektől. Szintén úgy találták, hogy a zsidók teljesen különböznek attól a huszonnégy etnikai csoporttól, amelyeket Oroszországban, Németországban és Lengyelországban tanulmányoztak.[636]

Egy másik tanulmány a modern zsidókat összehasonlította a Közel-Keleten talált 3000 éves zsidó csontvázakkal. Sofaer, Smith és Kaye a marokkói, kurd-iraki és a kelet-európai országok fog-morfológiáját tanulmányozta. Sokkal nagyobb hasonlóságokat találtak a messze szétszórt zsidó populációk között, mint a hozzájuk közel élő nein-zsidó populáció között. Az ősi zsidó csontvázak csoportja sokkal hasonlóbbnak bizonyult a három zsidó népcsoporthoz, mint az összes tanulmányozott nem-zsidó csoportokhoz, kivéve egyet, a drúz arabokat a tizenegyedik századból 637

Az egyik kutató összegezte az összes genetikai különbséget, mondván, hogy legalább háromszor akkora genetikai eltérés van egy átlag zsidó és az ő nem-zsidó francia szomszédja között, mint egy átlag francia zsidó és egy Oroszországban, vagy a Közel-Keleten élő zsidó között.

A zsidó tanulmányok megdöbbentettek engem. Soha nem gondoltam volna, hogy a zsidók ennyire különböznek az európaiaktól genetikailag. Ismerek egy pár olyan zsidót, akiket nem lehet megkülönböztetni az európai-amerikaiaktól. A külső megjelenésükből ítélve lehetetlen megmondani, hogy háromszor akkora mértékben térnek el genetikailag tőlünk, mint a világ távoli tájain élő zsidóitól. Mindennek ellenére a tanulmány bebizonyította, hogy széles genetikai eltérés létezik egy zsidó és egy európai között. Azon csodálkoztam, miért nem térnek el annyira a külső megjelenésükben.

Fritz Lenz azt sugallta az 1930-as években, hogy a zsidók hasonlósága az európai populációkhoz nem jelentette azt, hogy genetikailag is hasonlóak lennének.[638] Arra utalt, bogy hasonló külső megjelenésük a gének természetes szelekciója alapján alakulhatott ki a zsidó génállományon belül. Lehetséges, hogy ezek a gének a gének egy kicsiny csoportját képezik, melyek vagy szunnyadó állapotban léteztek a zsidó génállományon belül, vagy akkor kerültek be, amikor a zsidók korlátozott mértékben keveredtek a nem-zsidók-

kal, amely változatot később a környezet előnyben részesített. Azok a gének, amelyek a befogadó nem-zsidókhoz való nagyobb testi hasonlatosságokért felelősek, jobban érvényesülhettek befogadás, vagyonszerzés és társadalmi előrelépés tekintetében — a továbböröklődés sikeréhez vezetve.

Egy nagyon hasonló folyamat alapján olyan lepkefajok, amelyek nem állnak egymással közeli rokonságban, egymásra kezdenek hasonlítani, anélkül, hogy *a genetikai eltérések szűkülnének. A zsidó géneknek* a megjelenést befolyásoló nagyon kis csoportja érvényesülhetett így, ami a nem-zsidó népességhez való nagyobb hasonlóságot eredményezett, nem csökkentve ezzel a teljes genetikai idegenséget a befogadó populációtól. Nagyon sok generáción keresztül a nem-zsidókhoz való külső hasonlóság növekedhetett, de a viselkedési tendenciákat befolyásoló agyterületek érintetlenek maradtak.

Az evolúciós genetika szerint lehetséges, hogy a zsidók egyre jobban kezdtek hasonlítani a befogadóikhoz külső megjelenésükben, miközben egyre eltávolodtak a mentális és viselkedési jellemzőiket tekintve. Bármi is váltotta ki a fizikai megjelenést, kevés kétség fér ahhoz, hogy a zsidók tényleg nagyon eltérnek az európaiaktól, és hogy ezt a genetikai eltérést hosszú időn keresztül megőrizték.

Nagyon sok népszerű forrást is átkutattam, melyek amellett érveltek, hogy a zsidók és a nem-zsidók közötti házasságok megszüntetik majd a zsidók genetikai különbözőségét az európai nem-zsidóktól. Ahogy a zsidókkal kapcsolatos oly sok témában, itt is gazdag információval rendelkezünk a problémával kapcsolatban, amely mélyén olyan realitás rejlik, ami nagyon különbözik a népies észlelésektől.

Véget fog-e vetni a vegyes házasság a zsidó szupremácizmusnak?

Gyakran mondják, hogy a zsidók és a nem-zsidók jelentős mértékű vegyes házasodása, főleg az Egyesült Államokban, jelentős mértékben mérsékli majd a fajközpontúságot, és a zsidó népesség a nem-zsidó génállományba fog beolvadni. Ezt az érvet fejtik ki Ralph és Jennifer Patai nagyon népszerű könyvükben, amelynek címe: *The Myth of The Jewish Race* (A zsidó faj mítosza). Azt állítják, hogy a zsidó vegyes házasságok száma folyamatosan növekedett a felvilágosodás óta.[639]

Igaz, hogy nagyon sok zsidó vezető nagy felindulást mutatott a vegyes házasságok veszélyeivel kapcsolatban. Főbb zsidó kiadványok, gyakran közölnek olyan cikkeket és még hirdetéseket is, amelyekben elítélik a vegyes házasságokat, és azt kérik a zsidóktól, hogy csak zsidókkal házasodjanak. Steve M. Cohen a következőt írja a *The Jewish Family: Myths and Reality* (A zsidó család: mítosz és valóság) című könyvben:

> Erőteljes erőfeszítések történnek a szervezett zsidóság részéről arra, hogy megállítsák az elmúlt évek demográfiai változásait... rávegyék a zsidók nagy részét arra, hogy változtassák meg családalapításra vonatkozó döntéseiket — azaz, fiatalon, egymás között házasodjanak, maradjanak házasok és sok gyermekük legyen 64o

Pinches Stolper az Union of Ortodox Jewish Congregations of America-ról (Amerika Ortodox Zsidó Gyülekezeteinek Egyesületéről) szóló írásában az erős, tiszta zsidó házasságokat támogatja. Miközben felvázolja egy gyönyörű, csak egy pár házzal arrébb élő nem-zsidó lány fenyegető veszélyét, ezt állítja:

> A vegyes házasság olyan tragédia, amelyet a zsidó nép nem tolerálhat. Az a személy, aki hiten kívül házasodik, hátat fordít saját zsidó népének. Hagyományunk az ilyen egyént lelki halottnak tekinti, és a család sivát ül [gyászol egy ideig] érte.
>
> Az ilyen házasságok ritkán működnek, még akkor is, ha a házasságot a zsidó vallásra való úgynevezett megtérés követi, és természetesen nem fog működni, ha a zsidó partner komolyan veszi a saját zsidóságát. Az érintett családoknak ez szívfájdalmat, tragédiát okoz, a gyermekek számára frusztrált, viszályokkal teli életet jelent.[641]

David Landau rámutat, hogyan növekszik a zsidó fundamentalizmus a diaszpórában. Idézi az egyik reformtörvény enyhe megváltoztatásának egyik ellenzőjét, amely törvény a származást az apa és nem az anya oldalán vezeti vissza, mondván, hogy „az egyik leggonoszabb bűntett, amely majdnem egy Hitlerhez méltó. A zsidó nép integritását pusztította el."[642]

A növekvő fundamentalizmus szintén oka volt a magasabb születési aránynak az elkötelezett zsidók körében. A *The Jewish Family: Myths and Reality* (A zsidó család: mítosz és valóság) című esszében Cohen megjegyzi, hogy a magas születési arányon „és az elszigetelődési mechanizmuson keresztül, a haszidizmus nagy sikert ért el a nagyobb társadalomhoz való asszimilatív tendenciákkal szembeni ellenállásban".[643]

Így hát látni lehet, hogy a szervezett zsidóság koncentrált erőfeszítést tett arra, hogy az endogámiát [a fajon belüli házasodást] bátorítsa a zsidók körében. Valószínűleg az ortodox csoportok vannak leginkább a vegyes házasságok ellen, de még az újságok és a magazinok is, amelyeket a reformcsoportok adnak ki, nagyban ellenzik. Ellman zsidó kutató megjegyzi a *Jewish Social Studies-ben* (Zsidó társadalmi tanulmányok), hogy a szervezett zsidóság az egyetlen olyan csoport az Egyesült Államokban, amely megpróbálja korlátozni vagy eltántorítani az embereket az áttéréstől, vagy a vegyes házasságok-

tól. De Ellman — számos olyan szerzővel egyetemben, akik erősen ellenzik a vegyes házasságokat — szintén hisz abban, hogy a látszólag nagy vegyes házasodási arány nem jelent igazi veszélyt a zsidó örökségre. Arra utal, hogy megerősíti a hagyományos zsidó kultúrát és genotípust, azzal, hogy kiküszöbölje azokat a zsidókat, akiknek asszimilációs tendenciái vannak.[644]

Ellman rámutat arra, hogy a zsidóság magjára alig hat a vegyes házasság. Rámutat arra, hogy a vegyes házasság sokkal gyakoribb második vagy további házasságok esetében, ahol nem valószínű, hogy a párok gyermekeket vállalnak. Idézi a magasabb válási arányt a vegyes házasságokban. A házasságoknak majdnem a 90%-a nem eredményez áttérést a zsidó hitre, és így a beházasultak nem válnak a zsidó közösség részévé. A vegyes házasságban született gyermekeknek csak nagyon kis százalékát nevelik fel zsidóként, és több mint 90%-uk nem-zsidót vesz feleségül. Ellman szintén beszámol arról, hogy a magasabb társadalmi és pénzügyi helyzetben lévő zsidók sokkal inkább hajlamosak arra, hogy zsidókkal házasodjanak, így a közösséget egy tiszta zsidó elit irányítja továbbra is, míg az alacsonyabb társadalmi helyzetű zsidók, akik nem képviselik az etnikai szolidaritás kívánatos vonásait, sokkal inkább hajlamosak arra, hogy a zsidó hiten kívül házasodjanak és elhagyják a közösséget.

Barry Kosmin és más zsidó kutatók a *Highlights of the CJF 1990 National Jewish Population Survey-ben* (ACJF 1990-es nemzeti zsidó népességfelmérésének főbb eredményei) megállapították, hogy a vegyes házasságok 91%-a nem áttérő párok között köttetik, és az ilyen házasságokban 616 gyermekeknek csak 28%-a nevelkedik zsidóként, és még ennek a csekély kisebbségnek a leszármazottai sem valószínű, hogy zsidókkal lépnek frigyre.[645]

A vegyes házasságokat kötött zsidók nemcsak sokkal hajlamosabbak elhagyni a zsidó kört, hanem a bizonyítékok arra mutatnak, hogy gyakran találják magukat ellenségességgel szemben a zsidó társadalmon belül. Olyan zsidó szerzők, mint Michael Meyer[646] es C. Waxman[647], említést tesznek a vegyes párok „hallgatólagos elutasításáról". Mindezen tényezők arra utalnak, hogy a vegyes házasságoknak nincs nagy hatása a zsidó génállományra, és csak a zsidók teljes számára vannak hatással.

A vegyes házasságok nagyobb számban való előfordulása hosszú távon valószínűleg erősíteni fogja a hagyományos zsidó genetikai jellemzőket. Olyan zsidó elemeket távolítanak el, akik hajlamosak az asszimilációra, míg ugyanakkor a zsidó ortodoxia új erőre kap, és növekszik a születési arány az olyan elkötelezett zsidó közösségeken belül, mint a haszid. Mindezek mellett, az izraeli zsidó vallásos emberek majdnem egytől egyig ortodox zsidók, és a vegyes házasság szinte ismeretlen a zsidóság világközpontjában — Izrael nemzetében.

A legjobb mód a zsidó közösség jellemzésére az, ahogyan azt a kiemelkedő zsidó író, Daniel Elazar teszi a *Community and Polity: Organizational*

Dynamics in American Jewry (Közösség és államigazgatás: az amerikai zsidóság szerveződési dinamizmusa) című könyvében.M[8] Ő a koncentrikus körök modelljét javasolja. A belső kör a kemény mag, amely 5 vagy 8 százalékát képviseli azoknak, akik „teljes zsidó" életet élnek. A következő 10-12%-ot azok alkotják, akiket 6 „résztvevőknek" nevez. Őket gyakran alkalmazzák a „zsidó közszolgálatokban", és fáradhatatlanul a zsidó ügyekért dolgoznak. A harmadik a zsidóknak a 25-30%-a, akiket „hozzájárulóknak és fogyasztóknak" nevez. Ezek rendszeresen hozzájárulnak a zsidó ügyekhez, és a zsidó közösséget olyan alkalmakkor veszik igénybe, mint a házasságok, bar micvó-k és a ternetések. Elazar az utolsó csoportot a „perifériának és visszautasítóknak" nevezi. Ők nem járulnak hozzá a zsidó ügyekhez, de néha a belső kör magával vonja őket a részvételbe vagy lemorzsolódnak, és a zsidó magot a központban hagyják és így az egész zsidóság, jobban mint valaha, elkötelezettebbé válik.M[9]

A magas zsidó vegyes házassági arány publicitása miatt vannak olyan nem-zsidók, akik azt hihetik, hogy a zsidók egyre kevéssé fajközpontúak. De a valóságban ennek az ellenkezője az igaz. Azok a zsidók, akik a magban maradnak, annál kevésbé hajlamosak az asszimilációra. Ugyanakkor, azok a hiten kívül házasodó zsidók, akik hajlanak a nem-zsidó értékek felé, megint fontos szerepet játszanak abban, hogy elhitessék a nem-zsidókkal: a zsidó csoport sokkal inkább hasonlít hozzájuk, mint a valóságban.

Ennél is lényegesebb, hogy bizonyos zsidó kutatók a vegyes házasságok egy részének funkcionális értéket tulajdonítanak a nem-zsidó környezetben. Mark Zborowski és Elizabeth Herzog azt mondják, hogy hidat építenek a nem-zsidó közösség felé, de olyat, amely nem fenyegeti a zsidó magot.

> Az a perifériális terület, amely hidat épít a környező kultúrák felé, több szerepet tölt be. Az inváziónak az egyik útja, a megújult erő forrása. Minden olyan hatás, ami leszakít egy darabot a külső peremből, ugyanakkor arra is szolgálhat, hogy megerősítse a magot.bso

Liberman és Weinfeld a *„Demographic Trends and Jewish Survival"-ben* (Demográfiai trendek és a zsidó fennmaradás) úgy látják, hogy a magas vegyes házasodási arány sikeres stratégia arra, hogy a nem-zsidó közösség támogatását elnyerjék politikai és társadalmi céljaikhoz, mint például Izrael politikai támogatásához.

> Tartósan hatni csak olyan közösségben lehet, amely a tagoknak egy olyan alcsoportjával rendelkezik, akik a politikusokkal és véleményformálókkal állnak kölcsönhatásban. Magukon a beházasodott zsidókon, és az 6 szociális hálójukon keresztül, amelybe beletartozik a zsidó család és

> a barátok, akik sokkal közelebb lehetnek ehhez a közösségi maghoz, a zsidó érdekeket, törekvéseket és kényes dolgokat egy sokkal szélesebb, befolyásosabb közönség felé lehet közvetíteni. Egy nem is olyan régi interjúban Robert Lipshutz, az elnök segítője, Jimmy Carter Izraellel iránti méltányosságát visszavezette az egyik első unokatestvérével való barátságra, aki ortodox zsidó volt (Carter nagynénje egy zsidó férfihez ment feleségül, és két gyermeküket zsidóként nevelték fel). Beházasodó zsidók, amíg talán egyrészről felhígítják a közösséget, másrészről viszont kompenzációs stratégiai funkciókat töltenek be.[651]

Természetesen, ha a beházasodott zsidók „hidat képeznek a nem-zsidó közösség felé", akkor azok, akik a zsidó közösségen kívül helyezkednek el, de tudatában vannak a zsidó vérségnek, sokszor mély érzelmeket táplálnak a zsidó örökséggel kapcsolatban, és kedvezően viszonyulnak a zsidó érdekekhez. Kisebb szolidaritást fognak kifejezni az európai érdekekkel és problémákkal kapcsolatban.

Messze attól, hogy megoldanák a zsidó—nem-zsidó ellentétet, a beházasodás tovább erősíteni látszik a zsidó mag-genotípust, és sokkal erősebb politikai és kulturális szolidaritást táplál. Azzal, hogy szövetségeseiket a kulturális és politikai életünkbe küldik, sokkal inkább képesek a zsidó érdekeket biztosítani. A nem-zsidók körében a beházasodásnak ellenkező a hatása. Mivel ők majdnem teljesen beolvadnak a mi társadalmunkba, a mi szolidaritásunk gyengül, miközben azt a látszatot keltik, hogy a zsidó közösség kevésbé zárt és fajközpontú. Valójában nem fenyegeti veszély a zsidó genotípust; az egyetlen, ami történik, az, hogy még „zsidóbbá" válik minden generációval.

Amikor megtudtam, hogy a zsidóknak más genetikai örökségük van, mint az európaiaknak, és ez a különbség erősödik és nem csökken, sokkal jobban meg akartam érteni a zsidó viselkedés és az evolúciós stratégia közötti összefüggést.

Történelmi összegzés

Ez a könyv bemutatta azt, hogy a zsidó történelem a legkorábbi időszaktót kezdve, amelyet a Biblia örökít meg, egészen mai izraeli törzsi sovinizmusig, a szupremácizmus és fajközpontúság történelme volt. A zsidók megtanulták, miként virágozzanak egyedi kisebbségként túlnyomó többségében nem-zsidó nemzeteken belül, és megtanulták, hogyan őrizzék meg kulturális és genetikai örökségüket az erős, asszimilációra sarkalló, a befogadó társadalom által kifejtett nyomás ellenére. Hogy elkerüljék a beolvadás folyamatát, amely lenyelt minden népet, amely kisebbségként élt az ősi nemzetekben,

egy olyan ideológiát tápláltak, amely az intenzív csoport-lojalitást és szeretetet, és a kifelé irányuló fajközpontúságot és gyűlöletet hangsúlyozza.

Egyiptomi tartózkodásuk egy erőteljes kisebbségként történelmük kezdetén a túlélés és a faji tisztaság stratégiáját hozta létre. Később egy olyan régióban, ahol nagyon sokféle nép élt, továbbfinomították fajközpontú politikájukat, és egy olyan mitológiát alkottak, ami kimondja, hogy ez a politika Istentől elrendelt. A zsidó vallás kifejeződése a Talmud soraiban mutatja meg legjobban ezt a stratégiát, ami evilági vallás: hatalmat és uralmat ígér a zsidó népnek, és nem a halál utáni életben egyéni jutalmakat azoknak, akik azt megérdemlik.

Hogy ellenálljanak a sokkal nagyobb társadalomba való beolvadásnak, amely társadalmakban ők éltek, a zsidók egy olyan teológiát fejlesztettek ki, amely táplálta azt a hitüket, hogy ők felsőbbrendű nép, amelyet „Isten választott ki" és elkülönített „más népektől" egy Isten adta joggal a világuralomra, amely azzal a szent kötelességgel jár, hogy a genotípusukat és kultúrájukat megőrizzék tisztának. A nem-zsidókat tisztátalan alantasoknak állították be, és gyakran olyan gyilkos ellenségeknek, akik őket akarják mindenáron elpusztítani, vagy népirtással (amiről minden évben a húsvét és a purini ünnepén emlékeznek meg), vagy asszimilációval (amelyről a hanuka alkalmával gondolkodnak el).

Hogy kisebbségként fennmaradjanak más nemzeteken belül — sokszor, mint jövevények, kevés, vagy semennyi saját földdel és egy vallásos-kulturális gyökerű, kétkezi munka-utálattal —, más területeken kellett tehetségeiket fejleszteni. Kiválóan megtanulták az uzsorát, a pénzügyeket és az államigazgatást, valamint a vállalkozás törvényesen szentesített és kriminális formáit. Rájöttek, hogy altruista csoportos erőfeszítéssel meg tudják szerezni a vezetést a nem-zsidó társadalmi berendezkedés fontos területein. Az is nyilvánvalóvá vált, hogy érdekükben állt fenntartani egy fajközpontú „csoportstratégiát" és ugyanakkor gyengíteni a nem-zsidó szolidaritást. A megtévesztésre bonyolult stratégiákat fejlesztenek ki azért, hogy elrejtsék fajközpontúságukat a nem-zsidó befogadóik elől.

A babilóniai fogság végére — amely 70 éven át tartó időszak volt, amely alatt ők mint nagy hatalmú kisebbség virágoztak egy idegen nemzetben —, zsidó stratégiájukat művészi tökélyre fejlesztették, amelyet a Talmudban fektettek le.

A zsidók kifejlesztettek egy különleges kulturális, étrendi és rituális hagyományt, hogy elkülönítsék magukat a nem-zsidóktól. A másik két világvallástól eltérően a judaizmus nem akar téríteni, bár kívülről megengedi a vallásfelvételt, a felállított akadályok mégis megnehezítik. A zsidó közösség teljesen nem fogadta be az áttérteket, még a leszármazottaikat sem. (Nagyon

sok rabbi azt írja, hogy tíz, vagy még annál is több generáció kell ahhoz a zsidó közösségen belül, hogy valakit teljesen elfogadjanak, és a zsidó törvény a megtértek gyermekeit „basztárdoknak", vagyis „fattyúknak" nevezi. Azon zsidók nagy többsége, akik hiten kívül lévővel házasodtak, a zsidó hitet nem felvevő nem-zsidókkal kötöttek házasságot, és így a zsidó közösségből való kizárással kellett szembenézniük. Egy zsidó történész a megtérők leszármazottairól, még a zsidó közösségen belül is, így ír:

> **Más szóval, politikai és polgárjogaitól teljesen meg lett fosztva, amelyekhez más esetben minden izraelitának joga volt, még a fattyúknak is, akiknek pedig súlyosan elfajult származásuk volt Esz**

Egy összetartó kisebbségként a nem-zsidó nemzetek között, a zsidóknak el kellett rejteniük a valódi fajközponté hitüket. Az egyik segítője ennek e folyamatnak a héber nyelv megőrzése volt tudósaik körében, és az, hogy csak korlátozott mennyiségben fordították le szövegeiket nem-zsidó nyelvekre. (Ahogyan én azt „A zsidó szupremácizmus gyökerei" című fejezetben is leírom, a modern időkben még olyan kódszavakat is kifejlesztettek, amelyek elrejtik a gyűlölködőbb gojellenes idézeteket a Talmudban és a rítusaikban — addig elmenve, hogy kiegészítő segédleteket adtak ki a Talmudhoz Izraelben, amely megmutatja a zsidó tanulóknak a valódi jelentését a gojellenes rejtett kifejezéseknek.[653] A zsidók azt is megtanulták, hogy politikailag olyannyira rejtetté tegyék magukat, amennyire csak lehetséges, gyakran megelégedve azzal, hogy a politikát csak a színfalak mögül irányítsák, hogy ne váltsanak ki ellenérzést a nem-zsidókból. Ezen erőfeszítések során sokszor nem tudták kordában tartani kapzsiságukat, amely olykor erőszakos antiszemita reakciókhoz vezetett.

A zsidó közösség történelmileg hangsúlyozta az oktatás fontosságát és nagyban dicsérte a Talmud zsidó tudományában való jártasságot, az ilyen tudós jártasságot pénzügyi biztonsággal és presztízzsel jutalmazva. Az ilyen gyakorlatok mélyen hatottak a genotípusra. Ahogy a legjobb tudósok támogatása a magas verbális IQ-val rendelkezőket részesítette előnyben, a társadalmi berendezkedésük más oldalai, más hagyományos zsidó karakterisztikáknak kedveztek.

J. Philippe Rushton *Race, Evolution and Behavior* [654] (Faj, evolúció és viselkedés) című, 1995-ben megjelent úttörő könyvében ikerkutatásokból nyert adatokkal megmutatta, hogy még a csoport-altruizmusra és a fajközpontúságra való hajlam is nagyban genetikailag kódolt. A zsidó törvény több száz generáción keresztül kitagadta azokat a zsidókat, akik asszimilálódtak a nem-zsidókkal, és így eltávolították őket a génállományukból. Az ilyen gyakorlatok

mindenképpen erősítenek a zsidók részéről mindenfajta fajközpontúságra való hajlamot azáltal, hogy eltávolítják azokat, akiknek a nem-zsidó esztétikai értékekhez sokkal alkalmazkodóbb, sőt vonzódó beállítottságuk van.

Ahogy a zsidók egyre jobban értettek az uzsoraszedéshez, a monopol üzleti gyakorlathoz, adószedéshez, bűnös vállalkozásokhoz és ahhoz, hogy az elnyomás közvetítői vagy a megszálló kormány tiszttartói legyenek — növelte e nem-zsidó reakciós antiszemitizmust, ami pedig növelte a zsidók ostrommentalitását. A nem-zsidó befogadók iránt érzett ellenszenv arra indította a zsidó közösségeket, hogy támogassák az idegen katonai hadjáratokat és megszállást az ellen a nemzet ellen, amelyben ők éltek. Az ilyen tetteknek az lett a hatásuk, hogy még nagyobb ellenségeskedést szültek a zsidók irányában, amely azt az ördögi kört mélyíti el, ami a mai napig folytatódik.

A zsidók az asszimilációtól való félelemre azzal reagáltak, hogy még inkább fajközpontúvá váltak. Éles ellentétben ezzel, Európa szívében, a leghomogénebb közösségekben élve, a mi őseink soha sem fejlesztették ki magukban a zsidó ostrom-mentalitását. Ahogyan a kereskedelem, rabszolgaság és az idegen bevándorlás növekedett Európában, a legtöbb európai közösség nem volt felkészülve a nagy hatalommal rendelkező, fajközpontú kisebbségek határaikon belül való megjelenésére. A nem-zsidó világ ősi társadalmai gyakran megengedték a különféle vallások gyakorlását, és ide tartozik a zsidó hittel szembeni tolerancia, amíg a zsidó nép megkövetelte a hitükhöz való szigorú ragaszkodást, társadalmuk keretein belül.

A zsidó közösség tekintélyuralmi társadalomként működött évszázadokon keresztül, amely folyamatosan és tudatosan támogatta a zsidó összetartást. Még a középkorban is nagyon sok zsidó közösségen belül bevett gyakorlat volt a halálbüntetés, és azokra szabták ki, akikről azt tartották, hogy elárulták a zsidó érdekeket. Jézus kivégzése tökéletes példaként szolgál egy olyan valakinek az eltávolítására, akiről úgy érezték, hogy veszélyezteti homogenitásukat. Ideológiai és genetikai tisztaságuk megőrzésének módja továbbá a száműzés és a kiközösítés volt. Amíg az európaiak egy kevésbé versengő, homogén társadalomból származtak, amelyet egyfajta „élni s élni hagyni" individualistább etika támogatott, és sokkal inkább individualista erkölcsöt tanítottak, addig a zsidók egyfajta intenzív kollektivizmust. A modern időkben a zsidók megerősítették kommunikációs hálózataikat és közösségvállalásukat, miközben a nem-zsidó társadalmak és értékei szétmorzsolódását támogatták.

Ahhoz, hogy parányi kisebbségként viruljanak egy idegen társadalmon belül, az kellett, hogy tehetségesek legyenek a megtévesztésben. A középkor keresztény Spanyolországában a zsidók úgy reagáltak a kereszténységre való megtérés követelményére, hogy ún. marranok lettek, papírtorma szerint ke-

megtévesztési sémákat dolgoztak ki, amelyek évszázadokon keresztül fennmaradtak. Nagyon sokan olyanok, akik titokban zsidók voltak, sikeresen megtévesztették nem-zsidó befogadóikat a valódi kereszténynellenes hiedelmeiket tekintve. A legmeggyőzőbb marrannok virultak és gyarapodtak, míg azok, akik kevésbé voltak gyakorlottak ebben a kettősségben, gyakran szenvedtek vagy elpusztultak az inkvizíció és más üldöztetések során.

A zsidók a kettős erkölcs mintáját fejlesztették ki: egy bizonyos fajta erkölcsöt fajtájuk és saját maguk számára, és megint egy másik fajta erkölcsöt a nem-zsidó befogadóik számára. Ezzel ellentétben Európa homogén társadalmai hajlamosabbak voltak egy egységes erkölcs kialakítására, amely az asszimilációt részesítette előnyben, amikor idegen népcsoportok földjeiken telepedtek le, vagy amikor ők hódítottak meg más nemzeteket. Az ókori Görögország volt a példája ennek a hagyománynak, mert az univerzalizmus tanát vitte el a meghódított területekre. Bizonyos fajon belüli altruista értékek, amelyeket a zsidók sajátjuként tiszteltek, megvoltak más európai népcsoportokon belül is. Mivel nem voltak jelen nem-európai fajok, nem volt szükség kifejleszteni a körmönfont versengő vagy megtévesztő csoportstratégiákat, amelyek oly jellemzőek a zsidókra.

Európa mindennapi kereskedelme és társadalmi érintkezése során az igazságosságot olyan becsben tartották, mint a mindennapi élet egyik alapvető betartandó szabályát. Háború idején inkább kettős erkölcs kerekedett felül, amely különbséget tett a saját és az ellenség népének az érdekei között. A dolgok normális menete az volt, hogy a csere és a kereskedelem főleg az adott nép keretein belül folyt, és nem idegen népekkel. Így a mi népeink sohasem tanulták meg jól a kettős erkölcs művészetét, kivéve akkor, ha a háború tette azt szükségessé. Az idegen zsidó elemek bevándorlása és jelenléte nagyban hozzájárult az európai faji tudatosság modern kifejlődéséhez.

A zsidóság jelenlegi helyzete

Churchill velősen fogalmazott 1920-ban, amikor jellemezte a zsidó hatalomátvételt Oroszországban: „Megragadták az orosz népet az üstökénél fogva, és e roppant birodalom uraivá váltak."[655] A huszadik század utolsó évtizedében ugyanígy ragadják meg Amerikát is.

Teljesen uralják a hírközlést és a szórakoztatóipart majdnem minden nyugati nemzetben; irányítják a nemzetközi piacokat és a tőzsdéket, és egyetlen állam sem tudja megakadályozni, hogy ne szóljanak bele minden jelentős ügybe. Egységesen léphetnek fel minden olyan állam ellen, amely ellenáll a hatalmuknak úgy, mint amikor gazdaságilag több milliárd dollárt zsaroltak ki Svájcból, vagy ahogyan levezényelték Irak megszállását. A zsidó nép össze-

tartása az Új Világrenddel függ össze, és ennek az összetartásnak az égisze alatt megkísérlik totalitárius módon a szólásszabadság totalitárius megtagadását Európa és Kanada után átterjeszteni arra a nemzetre is, amely valaha a világon egykor a legszabadabb volt: az Egyesült Államokra.

Azokat, akik hangoztatják a zsidó hatalom tényeit, gyakran a „zsidó összeesküvési elmélet" híveinek nevezik, mintegy felidézve a kaftános és jármülkés zsidók nevetséges képét, amint pajeszaik mögül gyertyafénynél egy földgömböt méregetnek s a világuralmi terveiket szövik. De nem a mesebeli Cion Bölcsei azok, akiktől nekünk tartanunk kell, hanem azok, akik a zsidók által birtokolt hatalommal egyre vakmerőbben bánnak.

Nincsen összeesküvés, legalábbis nem a szó megszokott értelmében. Még nem is tartják titokban annyira. A zsidó hatalom mindenütt jelenvaló. Minden politikus annyira tisztában van hatalmukkal, hogy tudja, nem merészelheti megemlíteni azt! Zsidó szervezetek, a zsidó média és a zsidó politikai ügynökök könyörtelenül beteljesítik terveiket, lelkiismeretfurdalás nélkül. Ugyanúgy, ahogy annak idején eltökélten levezényelték az orosz forradalmat, most világhatalmukat szilárdítják meg.

Egyetlen zsidó vezetőnek sem kell alárendeltjeit arra utasítania, hogy szerezzék meg a hatalmat a nem-zsidó nemzetek fölött; a zsidók oly természetességgel teszik ezt, mint ahogy a kakukk tojást rak egy másik madár fészkében. A zsidó média-főnököknek és a kormány bürokratáinak nem kell mondani, hogy pusztítsák el a nem-zsidó büszkeséget, örökséget, becsületet, hűséget és hagyományt, miközben védjék meg a sajátjukat. Nem kell semmiféle nagy terv ahhoz, hogy megrontsák a nem-zsidók szexuális erkölcsét, a családi életét és a vallási hitét. Freudnak és az ő intellektuális utódainak és a médiában őket reklámozóknak semmiképpen nem volt egy tervre szükségük ahhoz, ami amúgy is természetesen jött belőlük.

Nem kell egy Cion Bölcsének meghagyni a zsidó bürokratáknak, hogy nyissák meg Amerika és Európa határait a világ nyomorult kivetettjeinek; szinte ösztönösen tudják, hogy olyan nemzetekben, amelyek sokszínűek, uralkodni tudnak. Azt is tudják, ha elpusztíthatják genetikai integritásunkat és faji szolidaritásunkat, akkor kevés embernek lesz meg az a fajta közösségi szelleme, amely ahhoz kell, hogy az uralmuk ellen fellépjen.

Nem, ez nem egy bonyolult összeesküvés. Itt egyszerűen két nemzetről van szó — a zsidóról és a nem-zsidóról —, amelyek etnikai háborúban állnak egymással. Természetesen a legtöbb zsidóban és nem-zsidóban nem tudatosul az, hogy egyáltalán háborúban állnak egymással. De amíg minket, nem-zsidókat, anélkül, hogy tudnánk, politikai öngyilkosságra tanítanak, a zsidó szupremácisták saját fajtájukat arra tanítják, hogy kössenek etnikai szövetséget az övéikkel és minket pedig gyűlöljenek. Csak kevés zsidó áll a politika és

kultúra frontvonalában, de nagyon sok zsidó szervezeten keresztül az a hátország támogatja a rohamcsapatokat.

Természetesen akadnak olyan zsidók, akik elítélték a szupremácistáik képmutatását. Némelyikük még saját életét is kockára tette, hogy figyelmeztesse a nem-zsidókat a cionista veszélyre. Ilyenek Noam Chomsky, Benjamin Freedman, Alfred Lilienthal, Israel Sahak és Norman Finkelstein, öt zsidó származású férfi, akik megértették, hogy a cionista szélsőségesség katasztrófába sodorhatja őket. A békemozgalom Izaelben nagyon sok ilyen zsidó tagot tud magáénak. Vannak olyan zsidók is, akik bár még mindig meg kívánják őrizni genotípusukat, a békés elkülönülés és együttélés politikáját szeretnék kialakítani, és nem a cionista abszolutizmust. Felismerték, hogy a zsidó szupremácizmus el is pusztíthatja őket végül.

Bár megértjük a judaizmus és a cionizmus zsidó szupremácista jellegét, elismerjük, hogy vannak olyan zsidó egyének, akik nem vallják magukénak egyik tant sem, és akik semmi olyan tevékenységben nem vesznek részt, ami a nem-zsidó intézmények megrontására és elpusztítására irányul. Egy jó példa erre Israel Sahak, a náci koncentrációs táborok zsidó túlélője, izraeli professzor élete, aki nagyon sokat szenvedett amiatt, hogy beszélni mert a cionizmusról és a talmudi zsidó vallásról. Beszélt a világnak a zsidó embergyűlöletről, nemcsak azért, mert a nem-zsidókkal szembeni igazságérzete hajtotta, hanem azért is, hogy népét saját tettei következményeitől megóvja.

Az olyan zsidók, mint Israel Sahak, a zsidó—nem-zsidó viszály kölcsönösen áldásos megoldásának reményét kínálják fel. De Sahak, és azok, akik olyanok, mint ő, továbbra is megvetettek maradnak egy parányi kisebbséget alkotva testvéreik körében. Az biztos, hogy a zsidó teljhatalom soha nem fogja ezt a problémát igazságosan megoldani. Csak miután trónjától megfosztottuk a zsidó hatalmat saját nemzeteinkben, tudunk majd velük eredményesen megegyezni. A viszálynak ezen a pontján bár egy etnikai békekonferencia jelentené a legjobb megoldást mindkét fél számára, a történelem megmutatta nekünk, hogy erre nincs sok esély. Az önkényuralmi rendszerek csak a még nagyobb hatalom előtt hajolnak meg.

Ha tényleg azt képviselnék, ami az emberben nemes, akkor bizonyára a természet rendjével egyező dolog volna az, hogy minket felváltana a zsidó prototípus. Mindazonáltal, a történelem azt mutatja, hogy a történelem sodrásában a zsidó szupremácisták sokkal többször voltak a sötétségnek, mint a fénynek szállascsinálói. Ez megmutatkozik a tizenkilencedik és a huszadik század három legnagyobb hatást gyakorló zsidója, Marx, Freud és Boas tanainak gyakorlatba ültetésével. Ez a három zsidó azért jött, hogy az emberiséget lealacsonyítsa, és nem azért, hogy nemesebbé tegye: tanaik hihetetlen pusztítást és szenvedést hoztak az emberiségre.

A zsidóknak hihetetlen nagy hatalmuk van — olyan hatalmuk, amely a tehetséggel párosult elvetemültségből születik. Őket az erősíti meg, ami minket gyengít. A hatalmunk csak az igazságnak és az igazságosságnak való teljes elkötelezettségből, a bátorság és a nemesség ösztönözte tettekből tud újjászületni. Amikor a saját erkölcsi értékeink eilen vétünk, gyengébbé es kihasználhatóbbá válunk, és így vagyunk most.

Valahol a mi genotípusunkban már ébredeznek a fennmaradásért felelős gének, és most ezek a gének egy új eszmélésben fejezik ki magukat. Mindenütt, ahol népeink élnek, látom ezt az eszmélést. Ez főleg a mi fiataljainkban erős. Ez olyan vízió, amelyet az üldöztetés és a gyűlölet nem tud elpusztítani. Valahol ebben a pillanatban egy szép kisded alszik bölcsőjében békésen, és nincs tudatában annak a küzdelemnek, amely azért folyik, hogy joga legyen felnőni és élni a saját földjén, a saját népe értékei szerint.

Felsőbbrendűek-e a zsidók?

Mit mondhatunk el az intelligenciáról; milyenek a zsidók az európaiakkal mint egésszel és az egyes európai csoportokkal összehasonlítva?

*Nagyon sokan tanulmányozták már e kérdést, főleg zsidó kutatók. A zsi*dóknak nagyobb az általános IQ-szintjük. De a különbség majdnem teljesen az IQ-teszt verbális részéiből származik. A legtöbb tanulmány szerint a zsidóknak jelentősen magasabb a verbális IQ-juk, de az európaiak gyakran kapnak magasabb pontszámokat az IQ-tesztnek az absztraktabb és a térérzékelést értékelő részeire. Brown úgy találta, hogy a zsidó gyermekeknek nagyobb a verbális IQ-juk és a skandináv gyermeknek nagyobb a térérzékelési IQ-juk. Levinson ugyanezt találta a zsidó és a nem-zsidó gyermekeknél egy 1960-as tanulmányban, és Backman is lényegesen magasabb verbális IQ-szintet és sokkal alacsonyabb szintű térérzékelési képességet mutatott ki a zsidók esetében.656 657 658 659 660 661 662

Az, hogy a zsidók magasabban állnak a verbális mentális képességek tekintetében, tökéletesen egybevág az evolúciós stratégiájukkal. A verbális készségek mindenképpen nagyon fontosak a kommunikációhoz, a kereskedelemhez, a csapatmunkához, az igazgatáshoz és a közvetítéshez: és mindezek létfontosságúak azokban a társadalmakban, amelyekben ők virultak.

Werner Mosse, az európai zsidó történelem ünnepelt történésze arra utalt a század elejei német tanulmányokra hivatkozva, hogy a nem-zsidó iparosok inkább a kézművesek közül, míg a zsidó iparosok inkább a kereskedő- és bankár családokból kerülnek ki. Úgy érvel, hogy a következő volt a jellemző a zsidó részvételre a német gyáriparban a tizenkilencedik században:

... kevésbé volt rá jellemző a teljes újítás vagy a feltalálás, és jóval inkább alapult a gazdasági „közvetítésen" a „másodlagos innovációjú" né*met termékek exportjának Pormájában, továbbá jellemző volt rá a* technológiák átvétele olyan folyamatok és eljárások bevezetésével Németországban, amelyeket külföldön figyeltek meg: ezenfelül új technikákat használtak a kereslet ösztönzésére 663

Richard arra utal, hogy a vizuális forma- és térérzékelő (visio-spatial), továbbá a verbális készségek között negatív korreláció létezik, és az agykéregnek nagyobb része vagy az egyik, vagy a másik tevékenységnek van alárendelve. Egy másik kutató, Richart Swartzbaugh, a *The mediator*[664] (A közvetítő) című könyvében Srra utal, hogy a zsidók természetes közvetítők egy etnikailag, vallásilag, nemzetileg sokszínű környezetben, és a természetes összeütközések az ellenséges csoportok között hatalmas igényt teremtenek a közvetítésre. Az ilyen közvetítői szerep a jog, a tárgyalások lebonyolítása, döntőbíráskodás, a tőzsde az államigazgatás területein fejeződik ki — és mindezekre fogékony a zsidó verbális készség és intelligencia.665 666 667

A zsidók aránytalanul nagy százalékban kaptak díjakat a tudományos és kulturális eredményekért. Az Oscar-díjtól a Pulitzer-díjon át a Nobel-díjig a zsidók jelentős százaléka szembetűnő. A zsidók aránytalanul nagy sikere a tudományos és kulturális díjak elnyerésében visszatükrözi a képességeiket és a csapat-stratégiájukat is. Az Akadémiai Jutalmat és a Pulitzer-díjat is nagyrészt zsidók szavazzák meg, akiket már gyermekkoruktól arra tanítottak, hogy a saját fajtájukat részesítsék előnyben. Ahogyan a cionista megszálló kormányról szóló fejezetben is megemlítettem, a zsidók igen hajlamosak olyan társadalmi szervezet irányító testületéhez csatlakozni, amelyben ők szerepet vállalnak, és ezáltal növelik azon lehetőségüket, hogy a sajátjukat ismerjék el és jutalmazzák az adott szakmájuk területén. Mindemellett a zsidó uralta hírszolgáltató és szórakoztató média a sajátjukat emeli ki dicséret és elismerés végett.

Lehet, hogy nem Barbara Streisand volt a legjobb popénekes az országban, de az lett belőle a zsidó sajtó szerint. Lehet, hogy nem a *Schindler listája* volt a legjobb film, amelyet 1993-ban készítettek, de tökéletesen hozzáidomult a zsidók társadalmi és politikai céljaihoz. A zsidó média által világon mindenütt végzett alapozó munkán múlt az, hogy a Nobel-békedíjat gyomorforgató módon Menahem Begin, a zsidó terrorista nyerte el. Még a tudományos szférában is, a mérhetetlenül nagy tudományos haladás korszakában, amikor annyi sok érdemes kutató van, a nyilvánosság és a tudományos munkának a média általi tálalása manapság már majdnem olyan fontos a tudományos díj elnyeréséhez, mint a munka maga. Ezen a területen a zsidó tudósok

egy beépített propagandisztikus előnnyel rendelkeznek. Még ma is, amikor a genetikusok és a pszichológusok igen gyorsan tárják fel az öröklődésnek és fajnak a meghatározó szerepét az intelligenciában és a viselkedésben, a zsidó média továbbra is azt a nézőpontot hirdeti, hogy a viselkedést a környezet alakítja ki: ez persze nem igaz a zsidók esetében. Lewontinnak, Kaminnak és Gouldnak, akik nem szakmájuk élvonalbeli képviselői, de egalitaristák, a média sokkal több figyelmet szentel, mint a csendesebb, de alaposabb tudósoknak.

Ahogyan már korábban említettem, a tizenkilencedik és a huszadik század legbefolyásosabb zsidói Karl Marx, Sigmund Freud és Franz Boas. Mind a hárman intelligens emberek voltak, de ennek ellenére mind a hárman katasztrofális hatást gyakoroltak az európai társadalomra. Karl Marx vetette meg az alapjait minden idők legpusztítóbb és leggyilkosabb ideológiájának, a kommunizmusnak. Sigmund Freud aláásta a család és a fundamentális keresztény és mohamedán erkölcs alapjait, ezzel rengeteg bajt és emberi szenvedést okozva. Franz Boas volt az egalitarista mozgalom antropológus atyja, amely mozgalom az elsődleges fegyver arra, hogy elpusztítsák az etnikai hűséget és a Földön létező minden egyes olyan genotípust, amely a zsidó szupremácizmussal szembeszállhat.

A végső mérce

Még a judaizmus ún. mérsékelt ága is a zsidó moralitás és intellektus felsőbbrendűségéről beszél. A *Reform Judaism* egyik cikkében, amelynek címe: *Relax. It is Okay to be Chosen People* (Nyugi, O. K. kiválasztott népnek lenni) Arthur Hertzberg (a szerkesztő) és Aron Hirt-Manheimer megbeszélik, mennyire áldozatul estek fiatalként keresztények kezének. Hangsúlyozzák a zsidók különlegességét, még a liberális zsidókét is, akik nem akarják azt elismerni. A cikkben az izraeli állam alapítójának, Ben Gurionnak a szavait idézik.

> Az én messiási eszményem és vízióm nem metafizikai, hanem társadalmi, kulturális és etikai eszmény... *hiszek a mi morális és intellektuális felsőbbrendűségeinkben,* és abban, hogy modellként szolgálhatunk az emberiség megváltá-

sához. Ez a hitem a zsidó népről való ismereteimen alapszik, és nem egy misztikus hiten; az isteni jelenlét dicsősége bennünk van, a szívünkben, és nem rajtunk kívül ŏŏs (Kiemelés a szerzőtől)

Érdekes volna látni azt, milyen reakciót váltana ki, ha az Egyesült Államok elnöke kijelentené: hisz a fehér faj morális és kulturális felsőbbrendűségében. A Ben-Gurion féle kijelentés nemcsak egy szupremácista hozzáállást mutat, hanem azt is megmutatja, hogy az ő zsidó felsőbbrendűségbe vetett hite nem azon alapul, hogy a zsidókat „Isten választotta ki", hanem az pusztán az önjelölt egoizmus terméke.

Mielőtt a zsidók saját felsőbbrendűségüket hirdető állításait komolyan vennénk, fontos emlékeznünk, hogy az érdem végső mércéje az alkotói eredmény és a történelmi teljesítmény. Európa történelme csodálatos dolgokkal büszkélkedhet. A nem-zsidók fektették le a csillagászatnak, fizikának, matematikának, a mérnöki tudományoknak, biológiának, geológiának és a nyugati orvoslásnak az alapjait. Egyiptomi őseink tervezték a piramisokat, ősatyáink építették a Parthenont és a Pantheont. Görög őseink írták az első regényt, a dráma mint önálló műfaj náluk fejlődött ki, és ők adták Szókratész és Platón filozófiáját a világnak. A mi fajunk fejtette meg a kopernikuszi világegyetem rejtélyeit, a mi népeink építették fel a Római Köztársaságot, jegyezték le a Magna Chartát, a Függetlenségi Nyilatkozatot és az Amerikai Egyesült Államok alkotmányát. A mi népünk alkotta meg az ókori Görögország művészeti remekeit és hívta életre a reneszánsz szépségét. Michelangelo ujjában a mi vérünk volt, amikor a Szixtuszi Kápolna mennyezetén Isten felé nyúlt. Es Leonardónak a kezeiben a mi DNS-ünk és a vérünk lüktet, amikor a hideg kőbőlA *Madonna és a Gyermek* meleg szépségét alkotta meg.

A mi génjeinkből származnak Bach, Mozart, Beethoven és Wagner kompozíciói. A mi népünk találta fel az automobilt, a repülőgépet, a gőzgépet, a belső égésű motort, a sugárhajtóművet, az elektromos izzót, a telefonokat, a rádiókat és a kamerákat — és még azokat a hatalmas erejű eszközöket is, amelyeket most fegyverekként használnak ellenünk: a filmkamerát és televíziót. Azok az emberek, akik részesei örökségünknek, adták nekünk a számítógépes korszak építőkockáit: a félvezetőt, a tranzisztort és az integrált áramkört. A mi népünk fejlesztette ki a matematikát, a fizikát és azt a kémiai meghajtást, amely lehetővé tette számunkra, hogy lábnyomainkat a Holdon hagyjuk.

Vég nélkül sorolhatnám európai örökségünknek nagy eredményeit. Második Ramszesz Egyiptoménak nagyságában, Periklész Görögországában, Cézár Rómájában vagy Shakespeare Angliájában szinte semmi zsidó hatás sem volt. A nyugati civilizáció legmagasabb eredményeket érte volna el nél-

külük is. De megtapasztaltuk volna-e a marxizmus, freudizmus, és a boas-i egalitarizmus mélységeit nélkülük?

A zsidók és a nem-zsidók közötti különbség jól látható az eredeti Walt Disney-filmek és az olyan típusú filmek közötti eltérésből, amelyet a Disney-Stúdió jelenlegi zsidó feje, Michael Eisner gyártat. Amíg Disney és Eisner is mindketten technikailag kiváló filmeket gyártottak, Disney mégis olyan filmeket készített, amelyek kihangsúlyozzák a természetben és az emberben lévő nemességet, szépséget és a természet csodáit. Eisner viszont elkormányozta a Disney-Stúdiót olyan degenerált filmek irányába, mint a *The Crying Game* (A síró játék) és a *The Priest* (A pap); két olyan film, amely tele van szexuális devianciával és elvetemültséggel, ezek olyan filmek amelyeket Walt Disney soha meg nem nézett volna, nemhogy még ilyeneket gyártott is volna.

Amíg az ókori görögök és a reneszánsz korabeli európaiak csodálatos művészeti alkotásokat hoztak létre, amelyek az emberi alak eszményi szépségét ünnepelték, a zsidók elutasították a művészetet, mondván, hogy az nem más, mint „faragott kép". Most olyan degenerált képeket reklámoznak és szponzorálnak, amelyek előnyben részesítik a torz és furcsa alakot a kiegyensúlyozott, nemes és hősi felépítéssel szemben. És ők uralják a pornóipart is, amely az emberi degeneráció legalantasabb mélységeit tárja fel. Amíg az európai fausti szellem a legmélyebb óceánok aljára hatolt, felhágott a legmagasabb hegyek tetejére és még a világűrbe is kimerészkedett; a zsidók csak nagyon ritkán voltak felfedezők. Amíg mi tiszteljük az anyaföldet, azt a nagyon természetes világot, amely által a legtöbb európai és a Föld összes többi népei a kenyerüket keresték egészen mostanáig, a zsidók már kétezer éve a lelketlen és parazita városi élet aranyborjából szipolyozzák ki megélhetésüket.

Amíg Freud úgy tartotta magasba a nemi szerveket és a kiválasztás szerveit, mint az élet értelmének kulcsát, a nem-zsidó Carl Gustav Jung elutasította Freudot és kidolgozta a faji lélek fogalmát. Míg a zsidók mindig szentül tisztelik a „szemet szemért" törvényét, az európaiak elsajátították, talán önveszélyes módon, a „fordítsd oda a másik orcád" tanát.

Az intelligencia tekintetében a zsidó szupremácisták rendelkeznek azzal a verbális készséggel, amellyel kiérdemelték, hogy Jézus Krisztus a hazugság atyjainak nevezze őket. De mi járunk az élen a tér-készségeket tekintve, amely a művészi érzékünket és távolba látásunkat adja, s a kiegyensúlyozottságra és a teljességre való érzékenységet is. Ők gyorsan beszélő okos emberek, akik nagyon jártasak a manipuláció és a tárgyalás művészetében. De semmi esetre sem felsőbbrendűek a jellembeli tulajdonságok szempontjából, amelyek a mi népeink nagyságát és emelkedettségét hozták létre. A zsidó genotípus mindenképpen ellenálló és alkalmazkodó volt mindig is, és talán még, ha mi hagyjuk, az egész Föld királysága rájuk száll. Bár a játszmának

még távolról sincs vége. A genetikai gazdagságnak egy csodálatos tárháza rejlik népeinkben, amelynek még ezután kell bebizonyítania, hogy érdemes a fennmaradásra. Amikor népeink felébrednek és a bennünk rejlő zsenialitást, idealizmust és a fennmaradás harcához szükséges bátorságot használni kezdik, akkor a győzelem lehetségessé válik.

A zsidók alkalmazkodtak a környezetük szeszélyeihez, de amíg ők *alkalmazkodtak*, addig mi *alkottunk*. Mi alkottuk a technológiát *és* a művészeteket is. Mi találtuk meg a nagy szépséget a testben *és* a lélekben is. Mi öleltük át Istent *és* a Természetet; a tudományt *és* a vallást. Mi tanultuk meg, hogyan kell a kormányzást *és* a szabadságot kiegyensúlyozni.

A végső etnikai összecsapás e merőben ellentétes genotípusok és kultúrák között gyorsan közeledik az új ezreddel. A zsidó szupremácistákat tovább hajtja a hatalomszomjuk, ahogyan az utóbbi kétezer éven át is hajtotta. Az evolúciós stratégiájukat már olyannyira tökéletesítették, hogy az európaiak és az összes többi fajok most egy világméretű zsidó hegemónia alatt szenvednek. A legmagasabb hatalmi pozíciókait töltik be az Egyesült Államokban, és a szövetségi kormányt az állam alapító többsége ellen fordították.

Mára Amerika, amely annyira a hatalmuk alatt áll, a Föld egyedüli szuperhatalmává vált, és nem haboznak azt arra használni, hogy világméretekben érvényre juttassak a programjukat.

El kell, hogy ismerjük a jelenlegi politikai és társadalmi hatalmukat, de azt is tudnunk kell, hogy hatalmukat a mi civilizációnk visszafejlődése árán szerezték meg. Ha nem sikerül ezen hatalom ellen fellépni, az csak a végső kihalásunkhoz vezethet, és ez a már fejünk fölött lebegő lehetséges népirtás teszi feladatunkat élethalál kérdéssé — egy olyan feladattá, amely sürgőssé vált mind népünk, mind a világ minden nemzete és népe számára.

Az utóbbi tíz évben a világon mindenhol egy nagy ébredésnek voltam a szemtanúja. Két tényező vezetett ehhez az ébredéshez. Először is, a zsidó szupremácisták egyszerűen elkövették azt az ősi hibát, hogy túl messzire mentek. Olyan szemtelenekké váltak, hogy most már az emberek milliói annak látják őket, amilyenek valójában. Másodsorban, az internet demokratizálta az információt. A zsidó média-konglomerátumoknak már többé nincs monopolhelyzetük a hírsugárzásban, a gondolat- és véleményformálásban. Az emberek most már maguk is eldönthetik, hogy egy érv megállja-e a helyét, vagy nem.

Nem kellenek a zsidó szupremácista főpapok ahhoz, hogy megszabják olvasmányaikat és véleményeiket. Az e-mail és a kommunikációs eszközök majdnem a fény sebességével terjesztik az információt. Olyan honlapok, mint a sajátom is, a *davidduke.com*, most a világon mindenhol több millió emberhez juttatják el a zsidó szupremácizmussal kapcsolatos igazságot. Természe-

tesen, akik hatékonyan szólalnak fel ellenük, számíthatnak ra, hogy mindenféle eszközzel megpróbálják majd őket elnyomni, amelynek során minden rendelkezésükre álló eszközt bevetnek majd. Nem szabad elfelejteni, hogy ugyanolyan kegyetlenek, mint amilyen hatalmasak. Legyőzésük nagyon sok áldozatot fog követelni. De a szabadságnak mindig ez volt az ára.

Nem számít, hogy milyen sors vár rám, tovább teszem a kötelességemet. Továbbra is ki fogom mondani az igazságot az emberiséget fenyegető legnagyobb veszéllyel kapcsolatban: ez a zsidó szupremácizmus.

Nagyon régen eldöntöttem: népem szabadságát sohasem fogom kiszolgáltatni harc nélkül a zsidó szupremácistáknak, még akkor sem, ha ez a harc a saját szabadságomat is veszélybe sodorja. Elhatározásomat nem gyengítik az általam kiállt megpróbáltatások, vagy mindaz, ami még rám vár. Mindegy, hogy milyen sorsot hoznak a fejemre az elvtelen ellenfeleim, soha el nem tántorodom az örökségünk és a szabadság ügyétől, amely továbbra is megvilágítja az életemet.

Amíg lélegzem és lehetőségem van rá, nem fogok hallgatni. Harcolni fogok az európai-amerikaiakért, a palesztinokért, és a világ összes népeinek alapvető emberi jogaiért. Együtt bátran szembe kell néznünk a zsidó szupremácizmus gonosz kísérletével és harcolnunk kell ellene. Az idő sürget, de van egy szuper-fegyverünk a szabadságért folytatott harcban: az igazság kardja.

Könyörgöm Önöknek: ne hallgassanak az igazságról, és használják a bátorságukat, hogy hangot adjanak neki. Az igazság világító kardja világítsa meg a szabadságukhoz vezető utat.

Jegyzetek

1 Sahak, I, (1994), *Jewish History Jewish Religion,* Boulder, Colorado, Pluto Press
2 MTöry 7,6
3 Jub. 32, 18-19
4 Józs 6, 21; Józs 10, 37; MTöry 20, 16
5 MTöry 20, 10-18
6 Lev 25, 44-46
7 MTöry 7, 2-3; Ezdr 9,12
8 Jn 7, 13
9 Tessz 2, 14
10 *Universal Jewish Encyclopedia,* „Hatalom", 637. o.
11 *New Republic* (1992), május.
12 Simon, M. Trans (1936) 57a Gittin. London. Soncino Press, 261. o.
13 *The Jewish Press,* feb. 19. 10A
14 *The Jewish Press,* feb. 19. 8C
15 Bermant *C.* (1991). Some Carefully and Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle,* máj. 17.
16 Frank, Geyla (1997)
17 Steinlight, Stephen. (2001). *Backgrounder.* Center for Immigration Studies. Okt.
18 Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It's Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism.* máj.
19 *Look Magazine,* (1962). jan. 16.
20 Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story of the Irgun.* Tel-Aviv: Hadar Pub. 162. o.
21 Badi, J. (1960). *Fundamental Laws of The State of Israel.* New York. 156. o.
22 *Reuters News Service* (1998). *Israelis Now Hold Worship Services at Grave of Their Hero,* Baruch Goldstein, jún. 17.
23 *New York Journal American* (1949). feb. 3.
24 Andelman, M.S. (1974). *To Eliminate The Opiate.* New York Tel Aviv: Zahaiva Ltd. 26.
25 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of The American Expeditionary Forces, June 9
26 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of The American Expeditionary Forces, June 9
27 Francis, D.R. (1921). *Russia From The American Embassy.* New York: C. Scribners Sons 214. o.
28 Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People, *Illustrated Sunday Herald,* feb. 8.

29 Associated Press Online. (1999). Balfour Author Was a Jew.
30 Steinlight, Stephen. (2001). *Background&* Center for Immigration Studies. okt.
31 Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism.* Bellmont, Mass Associ. Arab American University Grads.
32 Bar Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv,* szept. 2.
33 Sale, Richard. (2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. UPI cikk a *Washington Times-ban.* Feb. 28.
34 Associated Press. (2003). Moran Forced to quit Democratic Post, márc. 14.
35 Ford, Henry, (1920-1922). The International Jew: the World's Foremost Problem. *Dearborn Independent.* Dearborn, Michigan.
36 Irving, David. (1994). *Action Report.* Special Edition.
37 Jick Leon A. (1981). *The Holocaust: its Use and Abuse with the American Public.* Jad Vasem Studies, XIV, 316. o. Jerusalem
38 Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans And The Holocaust.* New York, Knopf, Random Hause.
39 *Who is Who in World Jewry.* (1965). New York: Pitman Publishing. Corp.
40 *Who is Who in American Jewry.* (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau, Inc.
41 Goldwater, B.M. (1960). *The Conscience Of A Conservative.* Sepherdswille, Kentucky: Victor Publishing Co.
42 Stormer, J. (1964) *None Dare Call It Treason.* Florissant, Missoury: Liberty Bell Press.
43 Schwarz, F.C. (1960). *You Can Trust The Communists.* Englewood Cliffs, New Jersey: Pentice-Hall.
44 Churchill, W(1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald,* feb. 8.
45 Churchill, W(1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People.
46 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
47 Wilton, R. (1920). *The Last Days of The Romanovs.* New York: George H. Doran Co. p. 148.
48 U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
49 Francis, D.R. (1921). *Russia From the American Embassy.* New York: C. Sribner's & Sons. 214. o.
50 National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 860.00/5067
51 Nettl, J.P. (1967). *The Soviet Achievement.* New York: Harcourt, Brace & World.
52 *Encyclopedia Judaica.* 791-792. o.
53 Trockij, L (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence.* ed. trans, Charles Malamouth. London McGibbon & Kee.
54 Sub, David. (1961), *Novyi Zhumal,* no. 63.
55 Sub, D. (1966), *Lenin: a Biography.* Harmondsworth, Penguin.
56 *Review de Fonds Social Juif.* (1970). no. 161.
57 Ben-Slomo, B.Z. (1991). Reporting on Lenin's Jewish Roots, *Jewish Chronicle.* júl. 26. 2. o.
58 Hoffman, Michael. (1997), Campaign for Radical Truth in History P.O. Box 849. Coeur d' Alene, ID 83816. Ehrenburg elnyerte a Lenin Rendet és a Sztálin Díjat és

az írásait az izraeli Yad Vashem Holocaust Múzeumra hagyta.
59 Goldberg, Anatol. (1984). *Ilja Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist: the extraordinary epic of a Russian survivor.* New York: Viking.
60 Szolzsenyicin, A. (1974). *The Gulag Archipelagio 1918-1965: An experiment in Literary investigation* I-II. London : Collins: Harvill Press. 79. o.
61 Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews.* New York: American Jewish League Against Communism.
62 *The Jewish Voice.* (1942). New York. Jan.
63 *The Congress Bulletin.* (1940) (New York). American Jewish Congress, jan. 5.
64 George Bernard Shaw, a *The Jewish Guardianban* (1931) idézték. Ezt mondta: „Láttam nem régen Sztálin azon nyilatkozatát az antiszemitizmusról, amelyet a Zsidó Távirati Irodának adott, és amelyben a szovjet vezető azt állította, hogy a militáns antiszemitizmus halállal sújtandó a szovjet törvények szerint."
65 Jozef Sztálin (Nyilatkozat a Zsidó Távirati Irodának). 1931 jan. 12. Gyűjtemény, 13. köt.
66 Gregor Aronson. (1949). *Soviet Russia and the Jews.* New York: American Jewish League Against Communism.
67 *Encyclopaedia Britannica.* (1947). 2. köt. 76. o.
68 Latimer, E.W. (1985). *Russia and Turkey in the 19th Century.* A.C. McLuiy & Co. 332. o.
69 *Jewish Communal Register of New York City.* (1918). 1018.1019 o.
70 *New York Journal American* (1949). feb. 3.
71 Andelman, M.S. (1974). *To Eliminate the Opiate.* New York Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26.
72 Nedava, J. (1971). *Trotsky and the Jews.* Philadelphia. Jewish Publication Society.
73 Marx, Karl (1936). *Das Kapital.* English. New York: The Modern library
74 Marx, Karl, (1932). *Capital, the Communist manifesto and other writings.* New York: The Modern library.
75 Chicago *Jewish Sentinel.* (1975). Inside Judaica. okt. 30.
76 *Barnes Review* (1966). The Racism of Marx and Engels. okt. 2. kötet 10. fej. 3. o.
77 *The Encyclopaedia of Zionism in Israel* (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill. 496-497. o.
78 Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs.* New York: George H. Doran CO. 148.
79 Rapport, Louis. (1990). *Stalin's War Against the Jews,* Free Press/Simon & Schuster.
80 Curtis, William Elroy. (1907). *National Geographic Magazine.* The Revolution in Russia, május. 313. o.
81 Orwell, George. (1948). 1984.
82 Exodus (1960). dir. Otto Preminger United Artists.
83 Kurtzman, Daniel. (1995). Ousted House Historian Seeks Restitution and Straight Record, *Jewish Telegraphic Agency.* okt. 31.
84 Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews to Declare Selves as Such. *New York Herald Tribune,* június 13. 12. o.
85 *Attack* (1976). Goldman quoted in Zionism I: Theory. (Goldmant idézi a Cionizmus I: Theory no. 42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com)
86 *Daily Pilot,* Newport Beach/Costa Mesa, febr. 28. 2000.
87 Forward. (2000). mare. 17.
88 („Project Reminds Young Jews of Heritage," The Washing Post, jan. 17, 2000, A19. o.
89 Biblia. Ezd 9.
90 Szám 33, 5

91 Józs 6, 21
92 Józs 10, 32-34
93 Józs 10, 37
94 lz 34, 2-3
95 MTöry 20, 16
96 MTöry 7, 2-3
97 MTöry 7, 6
98 Ezd 9, 12)
99 Maimonides, *Mismé Tóra. Törvény a gyilkosokról* 2, 3, 11.
100 Gal 3, 26-29
101 *The Winds of War, War and Remenzbrance,* and others.
102 *New York Herald Tribute.* (1959), nov. 17.
103 Dilling, E. (1980), *The Jewish Religion.* Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity)
104 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 400 o.
105 Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. 261. o.
106 *Jewish Encyclopedia* (Zsidó Enciklopédia). (1907). Bálám. 469. o.
107 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Editon. 5. lábjegyzet a 388. o.
108 *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia,* (1905). Min. 594. o.
109 *Encyclopedia Judaica.* (1978). Kcter Publishing House, Jerusalem, 7. köt. 411. o.
110 Talmud. (1935). Soncino Edition.
111 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition.388. o.
112 Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia, (1905). nem-zsidó. New York. 617. o.
113 Talmud (1935). Baba Mezia. Soncino Edition. 114a-114b.
114 Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia (1905), nem-zsidó. 621. o.
115 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 58b. 398. o.
116 Talmud, Baba Kamma. (1935) Soncino Edition. 211. o.
117 Talmud, Baba Kamma. (1935) Soncino Edition. 666. o.
118 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 76a. 470. o.
119 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 57a. 388. o.
120 Talmud, Baba Kamma. (1935) Soncino Edition. 37b.
121 Talmud, Baba Kamma. (1935) Soncino Edition. 664-665. o.
122 Talmud, Yebamoth. (1936). Soncino Edition. 98a.
123 Talmud, Abodah Zarah. (1935) Soncino Edition. 22a-b.
124 Talmud, Abodah Zarah. (1935) Soncino Edition. 57b.
124 *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia* (Funk és Wagnalls Zsidó Enciklopédia). (1905). Gentiles: Discrimination Against Gentiles, 617-621. o.
126 *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia* (Funk és Wagnalls Zsidó Enciklopédia). (1905). Gentiles. 617. o.
127 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition 105a-h, 717. o.
128 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition 105a-b, 726. o.
129 RSV John 8: 13T
130 Luther, M.L. (1962). *The Jews And Their Lies,* Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. (1483 1546). Works. 1883. D. Martin Luthers Werke, Kritische Gesammtausgabe Weimar, 11. Böhlau, (1883.1985).
131 *Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary.* (1996) „Purim."

132 Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context.*
133 Goldwasser, Philip (1998). *Bon Appetit.* A Jewish Communication Network által működtetett internetes oldal.
134 Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem.* Fordította Maurice J. Bloom: New York. Philosophical Library.
135 Dubnow, S. (1906). *Foundation Of National Judaism,* A „Die Grundlagen des Nationaljudentums"-ból fordítva. S.M. Dubnow. Berlin: Jüdischer Verlag.
136 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism In Our Time.* New York: Exposition Press.
137 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism In Our Time.* 482-483.
138 *Attack* (Támadás - 1976). Goldman quoted in Zionism 1: Theory. (Goldmant idézi a Cionizmus I: Theory no. 42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com)
139 Brandeis, L. egy beszéd során a Columbia Egyetem Menóra Társasága előtt.
140 Herzl, T (1967). *The Jewish State. An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish question,* London. Pordes.
141 Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews. America And The Holocaust,* 1941-1945., Pantheon.
142 Lazare, Bernard (1967). *Antisemitism. Its History and Causes,* London, Britons Publishing Co.
143 *Encyclopaedia Judaica.* (1994). Decennial Book, 1983-1992, az 1982-1992-es események Jeruzsálemben: Encyclopaedia Judaica.
144 De Mille, C.B. (1956). *The 7èn Commandments,* Hollywood. Paramount.
145 Spielberg, S. (1993). *Schindler 's List,* Hollywood. Paramount.
146 *Jewish Press.* Brooklyn, NY.
147 *The Jewish Press,* (1988) február 19. 10A
148 *The Jewish Press,* (1988) február 19. 8C
149 Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words, *Jewish Chronicle,* május 17.
150 *New Republic,* (1992). máj.
151 *Who's Who In World Jewry,* (1965). New York. Pitman Pub. Corp.
152 *Who's Who In American Jewry,* (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau.
153 Józs 6, 21
154 Józs 10, 39
155 MTöry 20,10-18
156 Lev 19, 18
157 Kiv 20, 13. 15. 17
158 Lev 19, 18
159 TANAKH (1985). A New Translation of The Holy Scripture according to the Traditional Hebrew Text, Philadelphia. The Jewish Publication Society.
160 Talmud - Baba Kamma (1935), 113h. 666. o. Soncino Edition.
161 *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia,* (1905). nem-zsídó. 620. o.
162 Hartung, John, (1995). Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality, *Skeptic,* 3. köt. 4. fej.
163 Lev 25, 44-46
164 MTöry
165 Lev 20, 24

166 Neh 13, 3
167 MTöry 7, 4
168 Ezdr 9, 1
169 Ezdr 9, 1
170 Schonfield, H.J. (1965). *The Passover Plot; new light on the history of Jesus., New York:* B. Geis Associates. Random House.
171 Zsid 8, 9
172 „Judaizmus". *Encyclopedia Judaica,* 396. o.
173 „Conservative Judaism", Enc. *Encyclopedia Judaica,* 906. o.
174 *Universal Jewish Encyclopedia,* „Authority" 637. o.
175 Talmud, Sanhedrin (1935), Soncino Edition. 105a.b. 717. o.
176 Simon, M. Trans. (1936), 67a Gittin. London. Soncino Press. 261. o.
177 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a.b. 726. o.
178 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 52b. 356. o.
179 Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. 726. o.
180 Sahak, I. (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* Boulder, Colorado. Pluto Press.
181 Sahak, I. (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* 97-98. o.
182 Sahak, I. (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* 21. o.
183 Sahak, I. (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* 23., 93. o.
184 „Goj" *A talmudic Encyclopedia,* ahogyan azt Sahak idézte.
185 Sahak, **1.** (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* 87. o.
186 Sahak, I. (1995). *Jewish History, Jewish Religion,* 23. o.
187 Luther, M.L. (1962). The Jews And Their Lies, Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883. D. Martin Luthers Werke, Kritische Gesammtausgabe Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.
188 MTöry 7, 6-12
189 Róm 9, 1-3, 6-8, 24-26
190 Zsid 8, 6-7, 9-10, 13
191 Mt 21, 43-45
192 Jn 8, 42-48
193 Jn 1, 47
194 1 Tessz 2, 14-16
195 Tit 1,13-14
196 BBC News. (2001). Internet átirat. Nov. 26.
197 Board of Deputies of British Jews. (2001). Sajtótájékortató. Nov. 29.
198 Szolzsenyicin, A. (1974).The *Gulag Archipelago, 1918-1965: An experiment in Literary investigation, I-II. London:* Collins: Harvill Press. 79. o.
199 Jn 7, 13
200 Zsid 8, 13
201 Knight Rider News Services. (2001). *He Wants to Rid The Bible of Dark Interpretation of Jews. Aug. 17.*
202 Koestler, A. (1976), *The Thirteenth Tribe,* New York: Random House.
203 *Barnes Review.* (1997) The Khazars, Non-Semitic Jews
204 Chase, G.A., & V.A. McKusick (1972), Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal of Human Genetics,* 25; 339-352. o.
205 *The Encyclopedia of Zionism in Israel,* New York: Herzl Press/McGraw Hill.

206 Glazer, Nathan. (1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt,* New York. Basic Books.
207 Britton, F. (1979). *Behind Communism,* Noontide Press.
208 Cohen, Jacob. (1993) The Rosenberg File, *National Review.* július 19., 48-52 o.
209 Neville, John, F. (1997). *The Press, the Rosenbergs, and the Cold War.* London,
210 Praeger.
211 Strom, Kevin. (1998). *We Are All Prejudiced,* Internetes cikk. Április 13.
Boas, E. (1911). Javított kiadás, (1938). *The Mind of Primitive Man,* New York.
212 Herskovits, Mellville J. (1953). *Franz Boas; the science of man in the making,* Clifton, NJ; A. M. Kelley, 65. o.
213 Mead, Margaret. (1961). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization.* Franz Boas előszavával, New York Morrow
214 Freeman, D. (1983). Margarat Mead and Samoa: *The Making and Unmaking of an Anthropological Myth,* Cambridge University Press.
215 Freeman, D. (1983). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock.* Lanharn, Maryland: University Press of America.
216 Freeman, D. (1990). On Franz Boas on the Samoan Researches of Margaret Mead. *Cunrent Antropology.* 32, 322-330. o.
217 Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race.* New York: Columbia University Press.
218 Pearson, R. (1996). *Heredity of Humanity: Race Eugenics and Modern Science.* Washington, DC: Scott Townsend Publishers.
219 Geyla, F. (1997). Jews, Multiculturalism and Boasian Anthropology. *The American Anthropologist.* 99. évad #4 731-745. o.
220 *New York Review of Books.* (2000). Ápr. 13., 61. o.
221 *Natural History.* (1993). Nov. 12. o.
222 Jerushalmi, Y.H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable.* New Heaven. Yale University Press. 98. o.
223 Gay, P. (1988). Freud: A Life For Our Time. New York: W. W. Norton.
224 Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism,* New York. Vintage.
225 Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics.* Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books.
226 MacDonald, K. (1996).A *People That Shall Dwell Apart,* Westport Connecticut: Preager.
227 Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams,* New York.
228 Jerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable.* 45. o.
229 Jerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable.* 45. o.
230 Freud, S (1939). *Moses and Monotheism,* New York. Vintage. 114-117 0.
231 Mannoni, O. (1971). *Freud.* New York. 168. o.
232 Friedman, Murray. *What Went Wrong?* (1995), New York. Free Press.
233 Garrow, David. (1938). *The FBI And Martin Luther King.* Penguin Books. New York.
234 Strom, Kevin Alfred. (1994). The Beast as Saint. Radio broadcast. Printed transcript available from National Vanguard Books
235 Pappas, T (1992). A Houdini of Time, Chronicles. November 26-30.
236 Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down.* New York: Harper & Row.
237 *Newsweek.* (1998). Books: The Middle of the Journey. Taylor Branch's Grand Civil-Rights History Rolls On. január 19. 62. o. Quoting from *Pillar of Fire: America in the*

King Years 1963-65. Taylor Branch. Simon and Schuster.
238 Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism.* Secaucus, New Jersey: L. Stuart.
239 Kaye, Evelym. (1987).A *Hole in the Sheet.*
240 *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer. 617. o.
241 Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth 11b. 58. o.
242 Talmud. (1935). Sanhedrin. 69b. 469. o.
243 Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino Edition, 57b. 386. o.
244 *New York Times*. (1992). December 9.
245 *Associated Press*. (2002) Billy Graham Apologises for `72 Remarks. Marc. 2.
246 *Los Angeles Jewish Times*, Yes Virginia, Jews Do Control The Media. Okt. 29. Nov. 11, 1999 14. o.
247 *Network* (Hálózat). Rendezte: Sidney Lunet. Producer: Howard Gottfried. Forgatókönyvet írta: Paddy Chavesky. Vágó: Alan Heim United Artists-MGM.
248 *Thunderbolt*. P.O. Box 1211 Marietta, GA 30061.
249 *Schindler's List*. (1993). Universal. Rendezte: Steven Spielberg. Gyártották: Gerald L. Molem, Steven Spielberg. Forgatókönyvírók: Kurt Ludtke, Steve Zaillian. Fényképezte: Janus Kaminski. Vágó: Ewa Braun.
250 Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own: How The Jews Invented Hollywood.* New York: Crown Publishers.
251 Stein, B. (1979). *The View From Sunset Boulevard.* New York. Basic Books.
252 Stein, Ben. (1997). Do Jews Run The Media: You Bet They Do - And What of it? *El online Internet Magazine.*
253 National Vanguard Books. P.O. Box 330 Hillsboro, WV 24926.
254 *Time*. (1962). The Newspaper Collector. Július 27. 65. o.
255 Robertson, W. (1981). *The Disposessed Majority.* Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc.
256 *Candour*. (1984). 35. évad, 6. szám.
257 *As it Happens*. (2001), CBC Radio. Dec. 7.
258 Las Vegas Review-Journal, (1999). Internetes változata az „1st Hundred men who shaped Las Vegas"-nak. Második rész.
259 *Birth Of A Nation*. (1915). Rendező, zeneszerző: D.W. Griffith. Forgatókönyvíró: Frank E. Woods, D.W. Griffith. Producer: Frank E. Woods. Fényképezte: Billy Blitzer. Vágó: James Smith.
260 *Gone With the Wind*. Elfújta a szél. (1939).Vág6: Hal Kern. Producer, forgatókönyvíró: David O. Selznick.
261 Dixon, T (1905), *The Clansman: An Historical Romance Of The Ku'Khrx Klan*. New York: Grosset & Dunlap.
262 *Barnes Review* (1997). Birth of a Nation. Júl. 3. évad. 7. szám, 27. o.
263 Shakespeare, W. (1600). *The Excellent History Of The Merchant Of Venice:* With the extreme cruelty of Shylock the Jew towards the saide merchant, in cutting a just pound of his flesh and the obtaining of Portia by the choyse of three caskets. (A velencei kalmár különös története: amelyben szó van Shylocknak, a zsidónak az igen nagy kegyetlenkedéséről a jámbor kereskedővel, akinek egy font húsát vágná ki, és amelyben Portia kezét pedig három ládika egyikének a választásával szerzik meg.) London. Jay Roberts.

264 *Canadian Jews News.* (1991). Jan. 31. 33. o.
265 *Farewell Uncle Tom.* (1972). Cannon Releasing Corporation.
266 Medvegy, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? *Moment.* Aug.
267 *Priest.* (1994). Miramax Films.
268 *The Crying Game.* (1992). Miramax Films.
269 *Seven Years In Tibet.* (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.
270 Brandon, Mario. [Robert Lindsayvel] Brando. (1994). *Songs My Mother* Taught *Me.* Random House of Canada, Toronto. 107-111. oldal.
271 Uo. 111. o.
272 Uo. 231. o.
273 Uo. 388. o.
274 *Larry King Live.* (1996). Guest: Marlon Brando. Ápr. 5.
275 Bar-Yosef, Avinoam. (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv.* Szept. 2.
276 Curtiss, Richard. (1986), idézve: *A Changing Image: America's Perception of the ArabIsraeli Dispute,* American Educational Trust. 267. o.
277 Fullbright, William szenátor. (1973). *Face the Nation.* CBS: New York. Ápr. 15.
278 Buckley, William E (1970). *McCarthy and His Enemies;* The Record and its Meaning, New Rochellem New York: Arlington House.
279 *Wall Street Journal* (1978). American Jews and Jimmy Carter. Marc. 2. 18. o.
280 Getler, Michael. (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. *Los Angeles Times.*
281 *San Francisco Chronicle.* (1968). Nov. 23. 9. o.
282 Bar-Josef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court.* Maariv.
283 Bar-Josef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court.* Maariv.
284 Bar-Josef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court.* Maariv.
285 Jonathan Broder. (1997). Salon. Febr. 17.
286 *The New York Times News Service.* (1997). Albright Upbraids Stubborn Balcan Leaders: Refugees... Jim. 1.
287 *The Spotlight* The leading anti-Zionist Newspaper in the United States. Kiad. a Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C.
288 *Jewish Week* (1997). Marc. 3.
289 *Jewish Week* (1997). Jan. 24.
290 *New York Times.* (1997). Okt. 4.
291 Steinlight, Stephen. (2001). Backgrounder. Center for immigration Studies. Okt.
292 Uo.
293 Uo.
294 Uo.
295 Uo.
296 *The Times Picayune* (1998). Swiss Banks, Holocaust survivors settle war claims. Augusztus 13. A-13. o.
297 Findley, Paul. (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby.* Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.
298 Bar-Josef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court.* Maariv.
299 *Network* Rendezte: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Forgatókönyvet írta: Paddy Chavesky. Vágó: Alan Heim United Artists-MGM.

300 Steinlight, Stephen. (2001). Backgrounder. Center for immigration Studies. Okt.
301 Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism. Bloomington: Indiana University Press. inner quote from Herzl diary, 161. o.
302 *Microsoft Encarta 96 Encyclopedia.* (1993-1995). „Anti-Semitism." Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.
303 *Groiler's Encyclopedia. AntiSemitism*
304 Heschel Susannah. (1993). *AntiSemites Against AntiSemitism.* Tikkun, nov/dec. 52. o.
305 Todd Endelman, (1979). *The Jews of Georgian England.* 1714-1830. Philadelphia. 95. o.
306 Wisse, Ruth, (1991). The Twentieth Century Most Successful Ideology. *Commentary.* 91 évad, 2. szám. febr., 33. o.
307 *Jerusalem Post,* (1990). Vezércikk. Szept. 15. 24. o.
308 Hertzberg, A. (1993). *Is AntiSemitism Dying Out?* New York Review of Books, XL (12), 51-57. o.
309 Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). *Roman Civilization: Sourcebook 11: The Empire.* Harper Torchbooks: New York.
310 Bishop, John. (1964). *Nero: the Man and the Legend.* Robert Hale Limited: London.
311 *The Times Picayune.* (1998). Tudy Affirms Gentic Link In Jewish Priestly Class. Jill. 9. All. o.
312 Twain, M. (1899). Concerning the Jews. *Harper 's Monthly Magazine.* Szept.
313 Rose, P.L. (1990). *Revolutionary Anti-Semitism in Germany, from Kant to Wagner.* Princeton, New Jersey: Princeton University Press. 7. o.
314 MTöry 23, 20
315 MTöry 23, 21
316 The Code of Maimonides, ed. L. Nemoy, (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.
317 Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England,* 3rd edition. Oxford: The Calendron Press.
318 Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History.* Baltimore: The John Hopkins University Press.
319 Weinryb, B.D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800. Philadelphia,* The Jewish Publication Society of America.
320 Neuman, A. A. (1969). *The Jews In Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages.* III. köt. New York. Octagon Books. (eredetileg 1942-ben adták ki).
321 Baldwin, J.W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages.* Berkeley: University of Columbia Press.
322 Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews of Northern France in the XIIXl V Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period.* London: Edward Goldston Ltd.
323 Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus.* New York: Frederick Ungar.
324 *Encyclopedia Britannica* (1952). 13. köt. Zsidók. 57. o.
325 Davidson, N. (1987). The Inquisition and the Italian Jews. *Inquisition and Society in Early Modern Europe.* Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.
326 Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe.* Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.

327 Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice,* 1550-1670. London: Basol Blackwell, 159. o.
328 Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: *From Assimilation to Zionism.* Bloomington: Indiana University Press. Inner quote from Herzl diary, 181. o.
329 Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: *From Assimilation to Zionism.* 161-162. o.
330 Kornberg, R. (1993). Theodore Herzl: *From Assimilation to Zionism.* 183. o.
331 Aquinas, Thomas, *De gubernatione Judaeorum.*
332 Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages.*
333 Katz, J. (1961) *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages.* New York: The Free Press of Glencoe. 24. oldal.
334 Lev 25,14
335 *The Code of Maimonides,* ed. L. Nemoy, (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press. XII., 1. fej. 47. o.
236 Katz, J. (1961) *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages.* New York: The Free Press of Glencoe. 61. o.
337 Kaufman, Debbie. (2001). Why American CEOs of Israeli Firms Fail. Ha'arec. dec. 6.
338 Uo.
339 Roth, C. (1974). *A History of the Marranos,* 4. kiad. New York: Shocken Books.
340 Random House Unabrodged Webster's Electronic Dictionary. Marrano.
341 Shaw, S.J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic.* New York: New York University Press.
342 Hundert, G.D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century.* Baltimore: John Hopkins University Press.
343 Hundert, G.D. (1992). 54. o.
344 Hundert, G.D. (1992). 57. o.
345 Liebman, A. (1979). *Jews and the Left.* New York: John Wiley & Sons. 267-268. o.
346 *Encyclopaedia Britannica.* (1947). 2. köt. 76. o.
347 Mosse, W.E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Elite* 1820-1935. Oxford, England: The Clarendon Press.
348 Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans, and the „Jewish Question"* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
349 Birmingham, Stephen (1967). Our Crowd: *The Great Jewish Families of New York* New York: Harper & Row.
350 Ehrlich, J. and Rehfeld B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street.* Boston: Little, Brown & Company.
351 Schwartz M. (1987). Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews. Palm Beach Jewish World. Jan. 30.
352 *Newsweek* (1971). Nov. 17.
353 Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land.* Washington Post, dec 19.
354 Messick. H. (1971). *Lansky.* New York: Putnam. 276-277. o.
355 *Bugsy.* (1991). Director: Levinson, B. Screenwriter: Toback, J. Tristar.
356 Messick. H. (1971). *Lansky.* New York: Putnam. 8-10. o.
357 Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street.* Dial Press.
358 Simis, K, (1982), *USSR: The Corrupt Society.* Simon and Schuster.
359 Friedman, R.R. (1998). The Most Dangerous Mobster in the World. *Village Voice.* Máj. 26.

360 Uo.
361 Luther, M. Leon Poliakov idézésében *The History of Anti-Semitism.* New York. 233. o., 10. széljegyzet.
362 Higgins, James V. and Hoover, Barbara. (2001). Work, Play Are All One to Taubman, *The Detroit News,* máj. 3. 1. o, 4A.
363 Michaels, James, (1996). Keeping the Old KGB Busy, *Forbes,* dec. 30., 10. o.
364 *Forbes.* (1996). Godfather of the Kremlin? Dec. 30., 1996. 90-96. o.
365 Mellow, Craig. (1997). Russia's Robber Barons. *Fortune.* Marc. 3. 120-126. o.
366 Lev 25, 44
367 Marcus, J. (1952). Jews. *Encyclopaedia Britannica.* 13. köt. 57. o.
368 Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of the World War IL* Philadelphia Jewish Publication Society of America. 312. o.
369 White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America?* White Publishing.
370 *Barnes Review.* (1997). Who Really Engaged in the African Slave Trade. Szept. 92.
371 Raphael, Marc. *(1983). Jews and Judaism in the United States. A Documentary History.* New York: Behrman House, Inc. 14. köt. Raphael a szerkesztője az American Jewish History-nak, az American Jewish Historical Society (Amerikai Zsidó Történelmi Társaság) lapjának a Massachusetts Brandes Egyetemen.
372 Platt, Virginia B. *(1975). And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport.* William and Many Quarterly. 32. évad. #4.
373 Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew.* 1492-1776. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.
374 Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution.* Cincinatti American Jewish Archives. 3[3
375 Liebman, S.B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem For The Forgotten.* KTAV, New York, 170., 183. o. [Liebman ügyvéd; LL.B., St. Lawrence University, 1929; M.A. (Dél-amerikai történelem), Mexico City College, 1963; Florida chapter American Jewish Historical Society, 1956-58. Friends of Hebrew University (A Héber Egyetem Barátai), 1958-59. American Historical Society Contributor to scholarly journals on Jewish history (Amerikai Történelmi Társaság munkatársa a zsidó történelemmel foglalkozó lapoknál.)
376 Wiznitzer, A (1960). *Jews in Colonial Brazil* (Zsidók a gyarmati Braziliában). 72-73. oldal.[Megjegyzés: Arnold Aharon Wiznitzer, oktató; Ausztriában született, 1899. december 20-án. 1920. Ph.D., Bécsi Egyetem; A héber irodalom doktora, Amerikai Zsidó Teológiai Szeminárum; Emeritus kutató professzor, Zsidó Egyetern, Los Angeles; Munkatárs az amerikai és brazil történelmi lapoknál, többek között a Journal of Jewish Social Studiesnél és a Publications of the American Jewish Historical Societynél. A Brazil-Zsidó Történeti Kutató Intézet volt elnöke.
377 Marcus J. (1989) *United States Jewry* 1776-1985. Detroit Wayne State University Press. 586. o.
378 *The Secret Relationships Between Blacks and Jews.* (1991). Készítette a Nation of Islam Történeti Kutatási Osztálya. Chicago, Illinois: Latimer Associates.
379 Spielberg, S. (1997).*Amistad.* Los Angeles: Dreamworks.
380 Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States:* A Documentary History. New York: Behrman House.
381 Bristow, E.J. (1983). *Prostitution and Prejudice.* New York: Shocken Books.

382 Bristow, E.J. (1986). *Studies in Contemporary Jewry,* **II.** Bloomington Indiana, Bloomington University Press. 310. o.
383 Specter, M (1998). Slave Traders Lure Slavic Woman. *Times-Picayune.* New York Times News Service. Jan. 11.
384 Specter, M (1998). uo.
385 Specter, M (1998). uo.
386 Katz Samuel M. (1998), Hookers in the Holy Land. Moment. Apr. 45-78. o.
387 Katz Samuel M. (1998), Hookers in the Holy Land. 47. o.
388 Katz Samuel M. (1998), Hookers in the Holy Land. 48. o.
389 Katz Samuel M. (1998), Hookers in the Holy Land. 49. o.
390 Josephus, F (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews.* Massachusettes: Handrickson Publishers. (12, 224).
391 Josephus, F (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews.* (12:224).
392 Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in The Talmudic Age* (70 640 C.E.). Cambridge, Harward University Press. (Eredetileg 1980-ban és 1984-ben adta ki a Magnes Press, Hebrew University Jerusalem) 16. o.
393 Avi-Yonah, M. (1976), *The Jews under Roman and Byzantine Rule. A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest.* Jerusalem, The Magnes Press, újranyomtatva 1984-ben, 361. o.
394 Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins ofAntisemitism.* London, The Soncino Press. 263, 257-258. o.
395 Grant, M. (1973). *The Jews in The Roman World.* New York: Charles Scribner's Sons. 288. o.
396 Uo. 289. o.
397 Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire* 284-602: A Social Economic and Administrative Survey, 2 köt. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. 950. o.
398 Shaw, S.J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic.* New York: New York University Press. 25. o.
399 Uo. 26. o.
400 Shaw, S.J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic.* New York: New York University Press. 77. o.
401 Amador de Los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politica y Religiosa se los Judios de Espana y Portugal.* Madrid. 1. köt.
402 Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de Espana y su Influencia en la Historia Universal.* Barcelona. 2. köt.
403 Castro, A. *The Structure of Spanish History.* Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
404 Stillman, N.A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book.* Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
405 Irving, D. (1981), *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.
406 Ter 37, 6. 7
407 Ter 37, 26
408 Ter 39, 7-23
409 Ter 41, 33
410 Ter 47, 14

411 Kiv 1, 7-10
412 Weizmann, C (1949). *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann.* New York: Harper and Brothers. 90. o.
413 Ter 25, 23-33
414 Ter 27, 19-39
415 Patai, R, (1977). *The Jewish Mind.* New York: Scribners. 234. oldal.
416 Alechem, S. (1937). Funem Yarid. New York.
417 Hook, S. (1989). On Being a Jew. *Commentary.* 88. évad #4, október 29.
418 Spitz, L. (1946). Sermon by Rabbi Leon Spitz. *American Hebrew.* Marc. 2.
419 Truman, Harry S. (1945). As quoted from the diaries of Hanry A. Wallace from his papers at the University of Iowa. Included in Victory Lasky's book It *Didn't Start Watergate.* (Harry A. Wallace naplójából idézve, ahogyan azt az Iowai Egyetemi dolgozatában is írta. Többek között szerepel Victor Lasky „Nem ez kezdte Watergatet" című könyvében is.)
420 Halkin, Hillel. (1998). Here to stay: An unrepentant Zionist reflects on his Aliyah. *Moment.* 5. o.
421 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism of Our Time.* New York: Exposition Press, Inc. 159. o.
422 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism of Our Time.* New York: Exposition Press, Inc. 397. o.
423 *Encarta Encyclopedia.* (1996). Funk and Wagnalls.
424 Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotisnky to Shamir.* Totowa, New Jersey., Biblio Distribution Center.
425 Jabotinsky, V. (1923), *The Iron Wall: We And The Arabs.*
426 *Look Magazine.* (1962). Jan. 16.
427 *Barnes Review.* (1997). The Balfour Declaration. Jan. 3. évad.
428 Encarta. Balfour Declaration.
429 George, D. L. *Memoirs Of The Peace Conference.* 726. o.
430 Landman, S. (1936). Great Britain, *Great Britain: The Jews And Palestine.* London: New Zionist Press. 3-6. o.
431 Grose P (1984). *Israel In The Mind Of America.* New York: Knopf. 64. o.
432 Associated Press Online. (1999). Balfour Author Was a Jew.
433 Encarta. Balfour Declaration.
434 Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nuremberg: 1945. nov. 14., 1946. okt. 1. Hivatalos francia szöveg. 1946. április 26. Viták, Tome XII. D 321.
435 *Daily Express.* (1933). Judea Declares War on Germany. Marc. 24. 1. o.
436 Dawidowicz, L. (1976). június 21-i jegyzet, 1933, *A Holocaust Reader-ben.* New York. Behrman.
437 *Nicosia,* FR. (1985), *The Third Reich And The Palestine question,* Austin: University Of Texas. 42. o.
438 Niewyk, D. L. (1980). *The Jews In Weimar Germany.* Baton Rouge. 94-95., 126-131., 140-143. o.
439 Nicosia, F. (1985). *Third Reich. 1-15.* o.
440 Prinz, J. (1934). *We Jews* [Wir Juden.] Berlin: Erich Reiss.
441 Hohne H. (1971). *The Order Of The Death's Head.* Ballantine. 376. o.

442 Herzl, T (1970). *Jewish State.* New York: Herzl Press. 33., 35., 36. o.
443 Weckert, I. (1981). Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht, Tübingen: Grabert, 212. o.
444 Black, E. (1984). *The Transfer Agreement.* New York: MacMillan. 73. o.
445 Herzl, T (1897). *Der Kongress.* Welt. június 4. Újranyomtatva: Theodor Herzl Zionistiche Schriften-jében (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Jüdischer Verlag, 1920, 190. és 139. oldal.
446 Rundschau. (1935). szept. 17. Idézve a: Jitzhak Arad, Y. Gutmannal es A. Margaliottal, Eds, Dokumentumok a holocaustról (Jeruzsálem: Yad Vashem.) (1981). 82-83. o.
447 Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. Der Angriff.* Munich. (1988). Dec. 23. 148. o.
448 Nicosia, F. (1985). *Third Reich.* 56. o.
449 Brenner, L. (1983). *Zionism In The Age Of The Dictators.* 138. o.
450 Margaliot, A. (1977). The Reaction... Yad Vashem Studies Jerusalem, 12. köt. 90-91. o.
451 Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator in Nazi Germany. *Central European History.* Atlanta. Szept. 251-281. o.
452 Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Themselves As Such. *New York Herald Tribune,* június 13. 12. o.
453 Nicosia. E (1935). *Das Schwarze Korps.* Szept. 26. idézve in: A Harmadik Birodalom és a palesztin kérdés (1985), 56-57. o.
454 Nicosia, E (1985). *Third Reich.* 63-64. o.
455 Nicosia, F. (1985). *Third Reich.* 141-144. o.
456 Wistrich, R. (1985). *On Hitler's Critical View On Zionism in Mein Kampf* Id. 1. kötet, 11. fejezet. Idézve a Hitler's Apocalypse-ben. 155. o.
457 Nicosia, E (1985). *The Third Reich.* 26-28. o.
458 Kotze, H.V. (1974). *Heeresadjutand Bei Hitler.* Stuttgart. 65, 95. o.
459 Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust. 155.* o.
460 *Barnes Review.* (1995). Secrets of the Mossad. Szept. 11.
461 Feilichenfeld, W. (1972). Haavara-Transfer Nach Palestina. Tübingen: Mohr/Seibeck.
462 Jisraeli, David (1971). *The Third Reich And The Transfer Agreement,* Journal Of Contemporary History. London. No. 2. 129-148. o.
463 Encyclopaedia Judaica. (1971). Haavara. 7. köt. 1012-1013. o.
464 Nicosia, E (1985). *The Third Reich.* 44-49. o. [konzisztencia!]
465 Hilberg, R. (1985). *The Destruction Of European Jews.* New York: Holmes & Meier, 140-141. o.
466 Levy, R.S. (1984). Commentary, szept. 68-71., 32. o.
467 Original Document In German Auswärtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224152 and E 234155-58.
468 468. Jisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem In German Politics 1889 1945.* Israel. 315-317. o.
469 Polkhen, K. (1976). The Secret Contacts. *Journal Of Palestine Studies.* Spring-Summer. 78-80. o.
470 Yoar-Gelber. (1939-1942). Zionist Policy And The Fate Of European Jewry. *Yad Vashem Studies.* XII. köt. 199. o.
471 Rosenblum, H. (1958). Yediot Ahronot. *Jewish Newsletter.* New York. nov.
472 *Bar Zohar. (1966). Le Prophéte Armé :* Ben Gurion. Fayard. Paris. 146. o.
473 United Nations General Assembly. (1965), The International Convention On The

Elimination of All Forms of Racial Discrimination.
474 Sahak, **1.** *The Racism Of The State Of Israel.* 57. o.
475 Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel.* New York. 156. o.
476 Oz Amos. (1983). Les Vox d'Israël, Lalmann.Lévy. Paris, fordította Guy Seniak, az interjú a 79-91. **o.**
477 ENSZ levéltár. (1948). A. 648. Szept. 16., 14. o.
478 ENSZ levéltár. (1948). A. 648. Szept. 16. 14. o.
479 Józs 23,12-13.
480 *Exodus* (1960). Rendező és producer: Otto Preminger. United Artists.
481 De Reynier, J. (1950). Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem. (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu', Geneva.)
482 Jediot Ahronot. (1972). Apr. 4.
483 Ankori, Zvi (1982). Davar. Apr. 9.
484 Begin, M. (1964). The Revolt: *The Story Of The ',gun.* Tel Aviv: Hadae Pub. 162. **o.**
485 Haber, E. (1979). *Menahem Begin, The Man And The Legend.* New York: Delle Book. 385. o.
486 Elrich, G. (1992). Not Only Deir Yassin. *Hebrew Daily Hair.* Máj. 6.
487 Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism.* Bellmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
448 Uo.
489 Uo.
490 Israel Kahan Commission.
491 United Press International. (2001) Sharon fears to visit Belgium. Szept. 7.
492 Ha'arec, (2001). As long as he doesn't hurt us again. 2001. febr. 16.
493 *Los Angeles Times.* (1998). Mossads Checkered Past. Home Edition. A-16. o. feb. 27.
494 Fisk, R. (1996). Massacre In Sanctuary: Eyewitness. *The Independent.* Apr. 19. 1. o.
495 Le Monde. (1993). Szept. 12., 118. o.
496 Phil Reeves. (2001) War On Terrorism: Israel. Assassins kill general. *Independent.* Okt. 18.
497 Phil Reeves. (2001) War On Terrorism: Israel. Assassins kill general. *Independent.* Okt. 18.
498 *The Independent.* (2001) BBC staff are told not call Israeli killings „assassination". Aug. 4.
499 Shami Sockol, Moshe Reinfeld (1998) máj. 20. Az izraeli napilap, a Ha'arec.
500 Joel Greenberg (1993). Israel Rethinks Interrogation of Arabs. New York Times, Aug. 14.
501 Weizman, Steve. (2001). Rights Groups Cite Israel Torture. AP Online Nov. 11.
502 Jonathan Alter. (2001). Time To Think About Torture; It is a new world and survival may well require old techiques that seemed out of question. *Newsweek,* nov. 5.
503 Ostrovsky, V. *The Other Side Of Deception* (confessions of a former Mossad agent for Israel) 188. o.
504 Stahl, Leslie (1966). Interview on CBS. Máj. 11.
505 Mahnaimi, Uzi and Colvin, Marie. (1998). Israel Planning the „ethnic" bomb as Saddam caves in. *The Sunday Times,* Egyesült Királyság. Nov. 15.
506 Ennes, J. (1979). *Assault On The Liberty.* New York: Random House.

507 Bernard Reich. (2001). *Encarta Encyclopedia.* Ben Gurion.
508 Katz, Samuel M. (1998). Israel's covert crisis. *Moment.* Okt. 1.
509 Weiner, Tim. (1999) U.S. Now Tells of Much Greater Damage by Pollard. *New York Times.* Jan. 18.
510 Hersh, Seymour. (1999) The Traitor: The Case Against Jonathan Pollard. *The New Yorker Magazine.* Jan. 18.
511 Margolis, Eric. (1999). Jonathan Pollard: No Jewish Patriot. *Toronto Sun.* Jan. 14. Description: From the *Toronto Sun,* 1999.
512 *Los Angeles Times.* (1997). Engineer Admits Divulging Secrets to Israel. Február 20.
513 Fox Network News. (2001). Top Stories. December 12.
514 Bar-Josef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court.* Maariv.
515 Sale, Richard. (2003). Staff Change Means Mideast Policy Shift. UPI cikk a *Washington* Times-ban. Febr. 28.
516 PIA (2001). From a monitored broadcast of Yid Israel radio. okt. 3., közölte a *Pravda* is.
517 Amotz Asa-El és Dan Williams. (2001). Trading Places. *Jerusalem Post.* Szept. 28.
518 Statement of former Israeli Prime Minister Netanjahu before the US. Government Reform Committee. (2001). Szept. 20.
519 Jerusalem Post. (2001). Hiányzó több ezer zsidó a WTC és a Pentagon közelében. Szept. 20.
520 Lipton, Eric. (2001). Úgy véli, hogy az áldozatok száma valószínűleg túl magas. New York Times. Szept. 21.
521 McWilliams, Brian. (2001). Rövid üzenetek figyelmeztetik a zsidókat a támadásra. Newsbytes. Szept. 27.
522 Dror, Yuval. (2001). Odigo szerint a dolgozók figyelmeztetve lettek a támadásra. Ha'arec. Szept. 29.
523 Uo.
524 Melman, Josszi. (2001). 5 A WTC- tragédia után 5 izraelit letartóztattak a „rejtélyes magatartásuk" miatt. Ha'arec. Okt. 14.
525 *Associated Press.* (2002). USA-ból deportált izraeliek a kémtevékenységgel gyanúsítottak között. Marc. 5.
526 Le Monde. (2002). Marc. 5.
527 Hosenball, Mark. (2002). *Newsweek.* Periscope. 8. o. Nov. 25.
528 Bennet, James. (2001). Spilled Blood Is Seen As Bond That Draws 2 Nations Closer. NY Times
529 *Look Magazine.* (1962). Jan. 16.
530 Gross, E B. (1975). Faces of Death. MPI Home.
531 Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden.* New York: Holt, Reinhart and Winston.
532 *Barnes Review.* (1966). Aerial Bombing of German Cities. Március/április. 4. évad. 2. o.
533 *Barnes Review.* (1966). The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Okt. 96. évad. 2. 10.
534 Bacque, J. (1989). *Other Losses.* Canada: Stoddart Publishing.
535 Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany must Perish!* New York: Gordon Press.
536 Frank, Anne. (1952). *Diary of a Young Girl.* Hollandból fordította B. M. Mooyart-Doubleday, bevezetőt írta: Eleanor Roosevelt. Garden City. New York: Doubleday.
537 Uo.
538 Wiesel, E. (1969). *Night.* New York: Avon Books. 41-44, 79, 93. o.

539 *D. Calder. (1987). The Sunday Sun. [Toronto, Canada. Május 31. C4. o.*
540 Wiesenthal, S. (1967). *The Murderers Among Us.* New York: McGraw-Hill
541 *Encyclopaedia Britannica* (1952).
542 *Encyclopaedia Britannica* (1947), (1952). & (1956).
543 *Encyclopaedia Britannica* (1967).
544 *Paroles d'étranger* (1982). Editions du Seuil. 86.
545 Kennedy, J. E (1963). *Profiles in Courage.* New York: Pocked Books.
546 Uo.
547 Uo.
548 Vo.
549 *Washington Daily News.* (1949). Jan. 9.
550 *Sunday Pictorial.* (1949). Január 23. London.
551 *Chicago Daily Tribune.* (1948). Febr. 23.
552 Blumenson, M. (1972). *The Patton Papers.* Boston: Houghton Miffin.
553 Sack, J. (1993). *An Eye For An Eye.* New York. Basic Books.
554 Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under*
555 *Allied Occupation, 1955-1950.* Toronto: Little, Brown and Company, Canada.
556 *Barnes Review.* (1997). Anderson File: The Movie and the Truth. 3. kötet 17. o.
557 *Holocaust Revisionism Source Book.* (1994). Idézet a Vanity Fair-ből. 1. o.
558 Butler, R. (1983). *Legions of Death.* England. 235.237. o.
Nuremberg exhibit,U.S.S.R. 197. o.
559 Porter, Carlos. (1988), *Made in Russia.* Facsimile reprint from (IMT (Blue Series) - Oroszországban gyártották. Másolat az IMT Blue Series-ből, 252. o. 1. köt. 159. o.
560 Wiesenthal, S. (1946). *Die Neue Weg.* 17/18 4-5. o.
561 Shirer, W.L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich,* A History of Nazi Germany. New York. 971. o.
562 Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Hitler's „Final Solution."* Boston: Little, Brown and Company.
563 Sereny, Gitta. (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder.* New York: McGraw-Hill. 141. o.
564 *Los Angeles Times.* (1981). Nazi Soap Rumor During World War II. Május 16. 11/2. o.
565 *Ibronto Globe & Mail.* (1990). Apr. 25.
566 *Barnes Review.* (1998). The Myth That Refuses To Die. Márc/Ápr. 4. köt. 63. o.
567 Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries.* New York: Morrow.
568 Többszöri megfélemlítés utan Cole visszavonta revizionista nézeteit, de Francizek Piper kazettája megmaradt.
569 Van Pelt, R.J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present.* New Heaven and London: W.W. Norton & Company. 363.364. o.
570 Hinsley, EH. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations.* New York: Cambridge University Press.
571 Pressac, J. C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers.* New York: Beate Klarsfeld Foundation.
572 Mayer, A.J. (1988). *Why Did The Heavens Not Darken?: The „Final Solution" in History.* New York: Pantheon Books. 365. o.
573 Uo. 362. o.
574 Compton's *Multimedia Encyclopedia.* (1991). Miriam Webster.

575 Uo.

576 Finkelstein.N. (2002). *The Holocaust Industry.* New York. Verso.

577 Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews.* New York: Harper & Row.

578 *The Revised Hilberg* (1986). Simon Wiesenthal Annual. 3. köt. 294. o.

579 Kelley, J. Eisler, O., Kelly K. (1997). *Silent Witness.* USA Today. Máj. 2. FINAL 13A o.

580 *Barnes Review.* (1997). Red Rampage 1945. 3. évad, ápr.

581 Kennedy J. F. *Profiles in Courage.*

582 Mason, A. R. (1956). Harlan Fiske Stone: *Pillar of the Law.* Viking Press. 746. o.

583 Hilberg, R. (1996). *Holocaust.* Encarta Encyclopedia.

854 *Barnes Review*

585 Goldman, N. (1978). *The Jewish Paradox.* New York: Grossed & Dunlap.

586 Uo. 122-123. o.

587 Wiesel, E. (1982). *Legends of Our Time.* (chapter 12: Appointment with Hate.) New York: Shocken Books. 142. o.

588 Dina Kyriakidou. (1998). *Le Pen Figths Fine.* Reuters Wire Service. Jún. 21.

589 Churchill, Winston, Sir. (1989). *The Second World War.* Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering Storm - 2. Their finest hour - 3. Grand Alliance - 4. Hinge of fate - 5. Closing the ring - 6. Triumph and tragedy.

590 Eisenhower, Dwight D. (1997). *Crusade in Europe.* Baltimore, London: John Hopkins University Press.

591 Wiesenthal Center Press Release (1997). Dec. 8.

592 *Counterpunch.* (2001). A Conversation with Norman Finkelstein. Dec. 3.

593 *Barnes Review. (1997).* Truth for Germany: The Guilt question of the Second World War. Dec. 3 köt. 12.

594 *Daily Express.* (1933). Judea Declares War on Germany.

595 Smith, Drew L. (1971). *The Legacy of The Melting Pot.* North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House

596 Congressional Record, April 12, 1924. 6,262-6,266

597 Ross, E.A. (1914). *The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People.* New York: The Century Co. 144. o.

598 Congressional Record, April 23, 1924. 6, 272

599 Congressional Record, April 23, 1952. 2, 285

600 Joint hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H.R. 2379, And H.R. 2816. March 6-April 9, 1951. 563

601 Congressional Record, April 23, 1952, 4,320

602 Javits, J. (1951). Let's Open Our Gates. *New York Times Magazine.Júl.* 8. 8, 33. o.

603 *Congress Weekly.* (1956). Febr. 20. vezércikk. 3. o.

604 Cohen, N.W. (1972). *Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966.* Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.

605 Vo. 342. o.

606 Sachar, H, (1992). *A History Of Jews in America.* New York: Alfred A. Knopf.

607 Uo. 427. o.

608 MacDonald, K.S. (1994). *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy.* Westport, Connecticut: Praeger.

609 MacDonald, K.B. (1998). *Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary*

Strategy of Antisemitism. Westport, Connecticut: Preager.
610 Silberman, D.E. (1985).A *Certain People: American Jews and Their Lives Today. New* York: Summit Books.
611 Higham, J. (1984). *Send These To Me: Immigrants In Urban America.* Baltimore: John Hopkins University Press.
612 Bennet, M.T. (1963). *American Immigration Policies: A History.* Washington, DC: Public Affairs Press. 181 oldal
613 A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times.* Dec. 9.
614 A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times.* Dec. 9.
615 *Jewish Bulletin.* (1993). J61. 23.
616 *Jewish Bulletin.* (19939. Feb. 19.
617 Weyl, N & Possony, S. (1963). *Geography of Intellect.* Chicago: H. Regery Co.
618 Van den Haag, E. *The Jewish Mystique.* New York, Stein and Day.
619 *Pittsburg Post Gazette.* (1969). Apr. 1. 26. o.
620 Darwin, C. (1982). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life.* New York, D, Appleton And Company.
621 Keith, Arthur, Sir, (1949). *A New Theory Of Human Evolution. New* York. Philosophical Library
622 Hamilton, W.D. (1964). *The Genetical Theory Of Social Behaviour.* I-Il. köt. Journal Of Theoretical Biology. 7: 1-52. o.
623 Wilson, E. (1975). *Sociobiology: A New Synthesis.* Cambridge: Harvard University Press.
624 Groiler's *Electronic Encyclopedia.* (1994). „Dog"
625 Frank, Geyla. (1997). *Jews, Multiculturalism, and Boasian Anthropology.* The American Antropologist. 99 (4) 731-745.
626 Frank, Geyla. (1997).
627 Meyerhoff, B. (1978). *Number Our Days.* E. P. Hutton.
628 Chase, G.A., & V.A. McKushick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics.* 35:339-352.
629 Fraikor, A.L. (1977). *Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Ashkenazi Jews.* Social Biology. 24:117-134
630 Sachs, L., & M. Bat-Miriam (1957). *The Genetics Of Jewish Populations.* American Journal Of Human Genetics. 9:117-126.
631 Mourant, A.E., A. C. Kopec, & K. Domaniewjka-Sobzak (1978). *The Genetics of the Jews.* Oxford, England: Clarendon Press.
632 Mourant, A. E., A. C. Kopec, & K. Domaniewjka-Sobzak (1978). *The Genetics of the Jews.* Oxford, England: Clarendon Press.
633 Bonné-Tamir, B., Ashbel, S., & Kenntt, R. (1977). Genetic Markers: *Benign And Normal Traits Of Ashkenazi Jews In Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews.* Ed. R.M. Goodman & A.G. Motulsky. New York: Raven Press.
634 Karlin, S., R. Kenett & Bonné Tamir, B. (1979). *Analysis Of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations IL* Results Interpretations Of Heterogeneity Indices Ams Distance Measures With Respect To Standards. American Journal Of Human Genetics. 31: 341-365.
635 Mille, S & Kobyliansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli

Jewish Population Groups Of Different Geographic Extraction, *Human Biology.* 57: 97-111.

636 Kobyliansky, E & Livshits, G.A. (1985). Morphological Approach To The Problem Of The Biological Similarity Of Jewish And Non-Jewish Populations. *Annals Of Human Biology.* 12:203-212-

637 Soafer, J.A. Smith, O. & Kaye, E. (1986). *Affinities Between Contemporary And Skeletal Jewish And Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology.* American Journal Of Physical Anthropology. 70:265-275.

638 Lenz, E (1931). *The Inheritance Of Intellectual Gifts In Human Heredity,* Trans. E. Paul & E. Paul, Ed. E. Baur, E. Fischer, & E Lenz. New York: Macmillan.

639 Patai, R., Patai, J. (1989). *The Myth Of The Jewish Race.* Detroit, Wayne State University Press.

640 Cohen, Steven M, (1986), *Vitality And Resilience In The American Jewish Family.* In S. M. Cohen & P.E. Hyman (Eds.), The Jewish Family: Myths And Reality. New York Holmes & Meier. 228.

641 Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives In Love, Dating And Marriage.* NCSY/Orthodox Union University Press.

642 Landau, D. (1993). *Piety and Power: The World Of Jewish Fundamentalism* (Jámborság és hatalom: a zsidó fundamentalizmus világa). New York: Hill And Wang. 300.

643 Shariff, W. (1986). *Persistence And Change In The Hassadic Family. In The Jewish Family: Myths and Reality.* Ed. S.M. Cohen & P.E. Hyman. New York. Homes & Meier. 190. o.

644 Ellman, Y. (1987). *Intermarriage In The United States: A Comparative Study of Jews And Other Ethnic And Religious Groups. Jewish Social Studies.* 49. *évad, 1-26. o.*

645 Kosmin, B.A. Goldstein, S., Waksberg, J., lerer, N., Keysar, A., & Scheckner, J. (1991). *Highlights Of The CJF 1990 National Jewish Population Survey.* New York: Council Of Jewish Federations.

646 Meyer, M.A. (1988). *Response To Modernity: A History Of The Reform Movement In Judaism.* New York: Oxford University Press.

647 Waxman, C. (1989), *The Emancipation, The Enlightenment, And The Demography of American Jewry.* Judaism. vol 38. 488-50. oldal

648 Elazar, D. J. (1981). *Community And Polity: Organizational Dynamics Of American Jewry,* First Published In 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.

649 Uo.

650 Zborowski, M., & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-town Of Eastern Europe.* New York: International University Press.

651 Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). *Demographic Trends And Jewish Survival.* Midstream. November.

652 Jeremias, J. (1969). *Jerusalem In The 'lime Of Jesus: An Investigation Into Economic And Social Conditions During The New Testament Period.* Philadelphia, Fortress Press. 311. o.

653 Sahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion.*

654 Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution and Behaviour: A Life History Perspective.* New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.

655 Churchill, W.I. (1920). *Illustrated Sunday Herald.* Február 8.

656 Levinson, B.M. (1960). *A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage.* Journal Of Genetic Psychology. Vol 97. 93-112. o.

657 Brown, F. (1944). *A Comparative Study Of The Intelligence Of Jewish And Scandinavian Kindergarten Children.* 64. kötet. 67-92. o.

658 Backman, M.E. (1972). *Patterns Of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, And Sex Differences.* American Educational Research Journal. 9. évad. 1-12. o.

659 Levinson, B.M. (1957). *The Intelligence Of Applicants For Admission To Jewish Day Schools.* Jewish Social Studies. Vol 9. 39-140. o.

660 *Journal Of Genetic Psychology* (1958). Cultural Pressure And WAIS Scatter In A Traditional Jewish Setting. Vol. 93. 277-286. o.

661 Levinson, B.M. (1960).A *Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage.* Journal Of Genetic Psychology. Vol 97. 377 286. o.

662 *Journal Of Genetic Psychology.* (1962). Jewish Subculture and WAIS Performance Among Jewish Aged. Vol. 100. 55-68.

663 Mosse, WE. (1987). *Jews in the German Economy: The German Jewish Economic Elite 1820 1935.* Oxford, England: The Clarendon Press.

664 Swartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator, His Strategy for Power.* Cape Canaveral, Florida: Howard Allen.

665 Lynn, R. (1987). *The Intelligence Of Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary And Neurological Theory. Personality And Individual Differences.* Vol 8. 813-844. o.

666 Rushton, J. P. (1991). *Race Differences In Intelligence: A Global Perspective.* Mankind Quarterly. Vol. 31. 255-296. o.

667 J. Lynch, C Ed. (1992). *Intelligence: Ethnicity And Culture. In Cultural Diversity And The Schools.* Ed. S. Modgil. London and Washington, D.: Falmer Press.

668 Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). *Relax. It is Okay to be the Chosen People.* Reform Judaism. Máj.

t